

Giới thiệu Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ

Truyện Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ sẽ cảm nhận được vị ngọt của tình yêu hay là một tương lai đau khổ nhuộm đầy máu phía trước? Giữa tình yêu và danh vọng đâu là thứ cô sẽ quyết tâm đạt được? Quá khứ của cô sẽ được hé mở và bật mí như thế nào?

Cô là một nhĩ tiểu thư của một trong những gia tộc lớn nhất trên thế giới. Là một người có vẻ đẹp mà không ai có thể sánh bằng, bất cứ ai khi nhìn vào cũng có thể bị hút hồn, cô đặc biệt tài giỏi về mọi lĩnh vực dù tuổi đời mới chỉ có 17, nhưng ai biết được bên trong cô lại là một con quỷ có trái tim tàn ác và vô cùng sắt đá.

Cuộc sống của một cô nàng tiểu thư của một gia đình quý tộc, những thứ mà cô sắp phải trải qua khi cô trở về nước. Cô nàng đẹp mà ai khi nhìn cũng bị hút hồn, nhìn cô ai cũng nghĩ hiền hậu, ngoan ngoãn nhưng bên trong cô lại là người có trái tim tàn ác và vô cùng sắc đá.

Mời bạn đọc theo dõi truyện teen để cùng khám phá về cô nàng đầy bí hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giới Thiệu Nhân Vật Girls

Nó : Nguyễn Ngọc Bảo Nhi : (17 tuổi) là nhĩ tiểu thư của gia tộc Nguyễn gia tộc lớn mạnh thứ 6 trên thế giới về mọi mặt

Ngoại hình : Khuôn mặt trái xoan , đôi môi anh đào đỏ như máu , da trắng hồng hào ko một chút tí vết , sở hữu một đôi mắt màu tím nhạt tuyệt đẹp . Đôi mắt của nó lúc nào cũng đeo kính áp tròng nên màu mắt biến thành màu nâu , đôi mắt của nó là đôi mắt buồn , tâm trạng , nhưng biểu hiện thay đổi của đôi mắt lại rất nhanh ko cho thấy một cảm xúc nhất định . Cao 1m75 3 vòng chuẩn hơn ng mẫu , ns chung là có một vẻ đẹp mà ko ai có thể sánh bằng .

Tính cách : bên ngoài luôn tỏ ra vui vẻ , thân thiện , hiền lành , nhưng bên trong lại hoàn toàn khác .

Và còn rất nhiều bí mật về nó sẽ dc bật mí trong truyện .

Đặng Thùy Trâm : Sau này là pn thân của nó và là một trong những ng nó quý nhất (cái này thì chưa biết nha)

17 tuổi , là đại tiểu thư của gia tộc Đặng , gia tộc lớn mạnh thứ 5 trên thế giới về mọi mặt .

Ngoại hình : sở hữu một vẻ đẹp hoàn hảo nhưng ko bằng nó . Mũi cao dọc dừa , da trắng mịn , môi hồng màu anh đào , cao 1m72 thân hình chuẩn ko cần chỉnh , ns chung nhìn hình trên kia là chắc cũng đoán ra dc chị ý xinh và phong cách ăn mặc tiểu thư của chị ý như thế nào .

Tính cách : Trẻ con ko tả dc , thân thiện , hòa đồng , nhưng chỉ với bạn bè và gia đình thôi , nhưng một khi chị này mà nổi điên lên thì ... có trời cũng ko chịu dc .

Là bang phó của bang Devi , bang lớn mạnh thứ 2 trong thế giới đêm , giỏi võ khôi chế , cái gì cũng có thể sử dụng lm vũ khí , nhưng sở trường là kiếm ... Một khi chị ý mà hoạt động trong thế giới đêm thì tính cách hoàn toàn khác ...

Đinh Hà My : 17 tuổi là đại tiểu thư của gia tộc đứng thứ 4 trên thế giới về mọi mặt .

Hà My và Thùy Trâm là bạn thân chơi với nhau từ lúc nhỏ , chị này sau này mới gặp nó và trở thành bạn thân luôn .

Ngoại hình : Xinh đẹp ko kém ai , nhưng vẫn thua xa nó . Ns chung là rất xinh đẹp , cao 1m70 đáng chuẩn đến nỗi ng mẫu cũng phải ngược nhìn .

Tính cách : Chị này nắng mưa thất thường , ko biết đâu mà lần , ns chung chị ý là một ng đa tính cách .

Cũng là bang phó của bang Devil nên võ ko thua kém ai , dùng dc tất cả các loại vũ khí nhưng cũng có vũ khí sở trng đó là roi da ... Một khi chị này mà hoạt động vào thế giới đêm thì tính cách cũng hoàn toàn khác .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Việt Nam, Mảnh Đất Xa Lạ Hay Thân Quen

Cốc cốc cốc , tiếng gõ cửa phá tan bầu ko khí tĩnh lặng vang lên .

- Ai - nó nghe thấy tiếng gõ cửa từ từ dụi mắt tỉnh dậy , uể oải lạnh lùng ns . Hôm nay có kẻ nào to gan đi gõ cửa phòng nó ko biết .

- Là ma (mẹ) đây - giọng một ng phụ nữ vang lên , chất giọng trong trẻo mà thật ấm áp .

- Ma vào đi , cửa ko khóa đâu - nghe thấy giọng ng ma nuôi nó , trong lòng nó ấm áp hẳn lên , ko phải mẹ đang đi kí hợp đồng thời trang quan trọng ở London hay sao , sao lại có mặt ở đây vào giờ này .

Cạch , tiếng mở cửa , bc vào phòng nó là một ng phụ nữ dù đã tầm tuổi trung niên nhưng vẫn rất đẹp , một vẻ đẹp sang trọng mà quý phái , đậm chất của một phu nhân quý tộc . Dù thế , nhưng gương mặt bà vẫn toát lên một vẻ hiền từ thánh thiện

Bà bc vào mỉm cười hiền ánh mắt đầy yêu thương đang nhìn nó ngồi dụi dụi mắt như một chú mèo nhỏ trên giường . Đứa con gái yêu quý này , mọi hôm có bao giờ thấy nó ngủ vào ban ngày đâu , chắc là mệt mỏi lắm đây . Bà bc đến ngồi lên giường nó xoa mái tóc dài hơi rối của nó hỏi .

- Ma có phá giấc ngủ của con ko - ánh mắt bà đầy thương yêu cung chiều nhìn nó .

- Dạ ko sao , nghe nói ma đang đi kí hợp đồng thời trang quan trọng ở London sao giờ này lại có mặt ở đây - nó cười rồi dụi dụi đầu vào vai bà , ngẩng đầu lên nhìn bà thắc mắc , khác hẳn với pa nuôi của nó , khi nó ns chuyện với ma nó lại hoàn toàn thay đổi giọng ns ấm áp và những nhoe hơn bình thường .

- Ta đã chuẩn bị bay vào sáng nay , những sẽ hoãn lại để tiếp cô con gái yêu quý ra sân bay chứ - bà vui vẻ ôm nó vào lòng , ánh mắt đượm buồn nhìn nó . Hành động này giống như là một ng mẹ đang dỗ dành đứa con nhỏ vậy .

- Pa nói với ma chuyện con sang Việt Nam à - nghe ma nói thế nó từ lòng bà ngồi dậy , dùng ánh mắt nghi hoặc hỏi bà .

Ko nói gì bà chỉ cười hiền gật đầu rồi nói .

- Con có thể ko tham gia vào nhiệm vụ lần này dc ko , nó quá lớn ta sợ con sẽ ko đủ sức - bà ns với nó với giọng có vẻ cầu khẩn .

- Ko dc ma à , nhiệm vụ lần này con ko thể ko tham gia dc . Con còn nợ pama , nợ hai anh , nợ gia đình , nợ gia tộc này rất nhiều . Con chỉ biết lm những nhiệm vụ này để báo đáp lại mọi ng mà thôi - nó đứng dậy đi đến phía cửa sổ đứng , như để tránh né ánh mắt của bà .

- Ta muốn con theo và tiếp quản tập đoàn của ma , ta ko muốn con bc vào con đường đầy tội lỗi này . Hãy nghe ta trc khi còn quá muộn , tay con đã nhúng chàm nhiều rồi . Quay đầu là bờ , đó sẽ là giải pháp tốt nhất cho con - bà đến phía bên nó quay ng nó lại . Đúng vậy bà ko muốn nó bc vào con dg này , một con dg đầy tội lỗi , máu me và chết chóc .

- Xin đừng ns điều gì lm con rối trí thêm nữa . Con dg này là con dg con đã chọn và con sẽ không bao giờ hối hận vì điều đó . Ma biết ko tay con đã quá dơ bẩn rồi dù có lm gì đi nữa nó cũng ko thể rửa sạch mọi tội lỗi mà con đã gây ra đâu - nó lãnh đạm nhìn bà ns . Nó ko thể để bà lm nó lung lay , mũi lòng dc . Dù rất muốn thay đổi nhưng nó sợ pa sẽ phật lòng ko vui . Ông là ng đã ban cho nó mạng sống thứ hai cơ mà . Chính vì thế những gì lm cho ông cảm thấy hài lòng và tốt nhất cho gia tộc thì nó chắc chắn sẽ lm .

- Nhi à , con hãy nghe lời ta đi . Ko có gì là quá muộn cả , con có rất nhiều thời gian để thay đổi bản thân mình - bà ra sức khuyên ngăn nó nhưng đầu có dc .

- Ma hãy tôn trọng con dg mà con đã chọn . Xin thứ lỗi , nhưng ma có thể đi ra để con chuẩn bị hành lí dc ko - nó giả vờ như ko quan tâm đến bà nữa nhưng trong lòng ko phải như vậy . bc ra phía cửa lớn của phòng nó mở cửa .

- Nhi à , con thật là một cô gái cứng đầu . Dù thế nào đi nữa ta vẫn luôn tôn trọng quyết định của con . Nhưng con hãy suy nghĩ về những điều ta đã ns ln . Con dg con chọn ta nghĩ sẽ khiến rất nhiều ng đau khổ và có khi chính con cũng sẽ bị tổn thương và đau khổ như vậy - bà nhìn nó rồi bc ra khỏi phòng .

- Con sẽ đau khổ và tổn thương ư , ko bao giờ có chuyện có đâu - nó ko hiểu câu ns đầy ẩn ý của ma mình , ko biết bà còn chuyện gì giấu nó ko đây .

Đằng sau cánh cửa kia , bà đang buồn bã dựa vào cánh cửa phòng nó . Sao nó ko nghe lời khuyên của bà chứ . Nhưng khi đã biết dc sự thật liệu nó có đủ can đảm mà lm nhiệm vụ đó ko đây . Trc đây nó đã chịu một cú sock lớn rồi , bà ko muốn nó gặp bất cứ chuyện gì nữa , như vậy bà sẽ rất đau lòng . Dù ko phải là ma ruột của nó nhưng bà vẫn luôn dành tình thương yêu cho nó nhất và coi nó như con ruột của mình .

- Phu nhân ng chưa đi sao - một cô hầu gái đi qua thấy bà thì ngạc nhiên dừng lại hỏi , ko phải bây giờ phu nhân phải ở London sao ?

- À , tí nữa tiểu thư qua Việt Nam , ta muốn ở lại để đưa con bé ra sân bay . Hợp đồng lần này cũng ko quan trọng lắm có thể hoãn hoặc hủy cũng dc - bà nhìn cô hầu gái nói , giọng ns ấm áp ko hề có chút kiêu căng của những vị phu nhân khác lm cho ai cũng phải quý .

- Dạ ,vậy xin phép phụ nhân , tôi phải đi lm vc - cô hầu gái cúi đầu chào bà , có vẻ như cô cũng rất quý nữ chủ nhân của mình . Thật là ng tốt và ảm áp ko như ông chủ .

- À , dặn ng chuẩn bị xe cho ta và tiêu thư , chỉ cần một chiếc thôi , ko cần gây sự chú ý đâu . Hn ta và ông chủ sẽ đưa tiêu thư ra sân bay - trc khi cô hầu gái đi bà ko quên dặn dò .

- Vâng , nhưng ông chủ hình như có vc đến tập đoàn rồi ạ .

- Uk , vậy cứ ns với quản gia là chuẩn bị xe đi một mình ta sẽ đưa tiêu thư ra sân bay .

- Dạ - cô ng hầu cung kính chào bà rồi đi lm nhiệm vụ dc giao .

" Ông thật ko có lòng ng , từ ngày nhận con bé về ông chỉ coi nó như một quân cờ mà thôi . Thật lạnh nhạt và vô tâm con gái đi ra nc ngoài mà cũng ko đưa nó ra sân bay dc " cười nhạt bà thấy thương cho nó vì có một ng cha vô tâm như vậy . Nếu ko có sự quan tâm của bà và hai đứa con trai thì chắc nó cũng chẳng bao giờ nghĩ đây là một gia đình thật sự đâu .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Việt Nam, Mảnh Đất Xa Lạ Hay Thân Quen

Nhìn lại căn phòng một lần nữa , nơi mà đã gắn bó với nó rất nhiều trong suốt mười năm qua nó thờ dài . Thật sự nó ko muốn về Việt Nam một chút nào , ko phải vì cái kế hoạch chết tiệt này thì nó đâu có phải về đó .

Đi đến bàn trang điểm cầm một khung ảnh lên , khung ảnh đó là hình nó đang chụp cùng với một ng con trai . Ng con trai đó rất đẹp trai , nhưng trong ảnh ánh mắt đang lộ rõ nên về khó chịu nhìn nó trách móc . Còn nó thì đang cười với một nụ cười tỏa nắng , cầm que kem trên tay , dùng một ngón tay bôi vào mặt chàng trai đó Trong ảnh nó hoàn toàn khác với bây giờ một . Nó của những năm về trc là một cô gái với vẻ đẹp ko ai sánh bằng với nụ cười hồn nhiên trong sáng ở trên môi bây giờ đã thay bằng một cô gái lạnh giá , nụ cười hầu như ko bao giờ xuất hiện thực sự . Có thật sự nó với cô gái trong ảnh là cùng một ng ko vậy , tuy giống y hệt nhau nhưng con ng giờ đây đã hoàn toàn thay đổi . Tính cách hồn nhiên vui tươi hay cười trong sáng hồn nhiên đã biến mất mà thay vào đó là một ng con gái có trái tim băng giá và sắt đá .

- Anh à mình sẽ sang Việt Nam một chuyến nhé - gạt đi giọt ng mắt nó cầm khung hình lên nâng niu như một báu vật , rồi nhẹ nhàng đặt lên môi ng con trai trong khung hình một nụ hôn nhẹ (ghen tỵ với ng con trai trong hình quá đi) . Cất khung hình cẩn thận vào cái túi màu đen nó đang cầm trên tay . Chiếc túi sách nó đang mang trên ng có màu đen , là một trong những mẫu túi đắt nhất trên thế giới . Số lượng những chiếc túi này chỉ có hạn , có đúng 1 chiếc trên thế giới .

Túi dc đính hơn 3000 viên kim cương với tổng trị giá hơn 10 triệu USD và đặc biệt chiếc túi này do chính tay ma nuôi nó thiết kế để dành tặng cho nó vào dịp sinh nhật năm ngoái , năm nó 16 tuổi .

Bc xuống dưới đại sảnh nó đã thấy 2 hàng vệ sĩ và ng hầu đứng cúi đầu đồng thanh hô .

- CHÀO TIÊU THƯ - có vẻ như những ng hầu và những vệ sĩ này đã dc huấn luyện rất tốt .

Nó ko ns gì chỉ lạnh lùng bc xuống , hàn khí tỏa ra từ ng nó khiến cho ai cũng phải cảm thấy sợ hãi . ngay cả những tên vệ sĩ chuyên nghiệp cũng vậy đều cảm thấy ớn lạnh trc sự lạnh lùng của nó . Dù vừa là vệ sĩ vừa là những sát thủ có tiếng trên thế giới giết ng đều ko ghê tay , nhưng họ vẫn thấy run sợ trc hàn khí của vị tiêu thư này . Nó thậm chí còn ghê hơn cả sự lãnh lẽo của ông chủ và hai vị thiếu gia của gia tộc Nguyễn . Thật là đáng sợ .

Lấy tay ra hiệu cho bọn vệ sĩ và đám ng hầu đi ra ngoài nó tiến thẳng về phía phòng khách nơi ma nuôi nó đang ngồi . Còn đám ng hầu và vệ sĩ kia ko ns gì chỉ răm rắp lm theo , họ mà ở gần vị tiêu thư này một phút nữa chắc tay chân sẽ tê cứng cả ng bin đóng băng mất .

- Con gái , con xuống rồi à , hành lí con đâu - ma nuôi nó đang ngồi đọc tạp chí thời trang thế giới thấy nó bc vào ko mang theo hành lí thì thắc mắc hỏi .

- Ko cần đâu , chật chỗ lắm , sang bên đó con đi mua lại là dc rồi - nó nhìn bà ns với giọng rất là thờ ơ dường như ko quan tâm đến chuyện hành lí cho lắm .

- Con vẫn giữ chiếc túi sách này à , ma tưởng con bỏ nó lâu rồi chứ - ma nó nhìn chiếc túi nó đang cầm trên tay thì vui vẻ ns . Chiếc túi này do chính tay bà thiết kế chỉ có duy nhất một cái trên thế giới , bà đã tặng nó vào năm ngoái năm nó sinh nhật 16 tuổi . Ko bao giờ thấy nó dùng chiếc túi này , tưởng nó vứt lâu rồi chứ (có điên cũng ko vứt) .

- Chiếc túi này rất đẹp , với lại là đồ ma tặng con mà , lm sao có thể hồ đồ vuets đi dc chứ . Chẳng qua hn mới có dịp dùng thôi - nó nhìn bà nở nụ cười ảm áp ns . Có thể ns trc mặt ma nuôi nó luôn cười nhiều nhất và đó cũng là những nụ cười thực sự và ảm áp dành cho ng nó luôn yêu thương nhất .

- Rồi bây giờ để ma tiễn con gái ra sân bay nhé , ko muốn giờ bay mất - ma nó gấp quyền tạp chí lại đưa cho cô ng hầu đứng bên cạnh rồi đứng dậy khoác tay nó vui vẻ đi ra ngoài .

Một trong những siêu xe ô tô bậc nhất thế giới hòa mình vào thủ đô tấp nập khiến ai đi dg cũng phải ngoái lại nhìn với ánh mắt thèm thường .

Trên xe ô tô lúc này ko khí cũng đang rất là im lặng .

- Con có thể tự xoay sở dc khi sang bên đó ko - ma nó là ng phá tan bầu ko khí tĩnh lặng này

.

- Dạ dc , ma nghĩ Bảo Nhi này là ai chứ - nó nhìn ma nuôi nói với giọng trấn an cho bà khỏi lo lắng .

- Ta vẫn lo lắm , con chưa bao giờ sống ở bên ngoài một mình cả . Với lại bên đó con cũng ko quen ai nữa .

- Ma yên tâm , ko phải chừng ta cũng là ng Việt sao . Cuộc sống bên đó tiện nghi như bên này , chắc chắn là sẽ ổn mà - xem ra ma nó có vẻ hơi lo lắng thái quá rồi

- Sang bên đó , nhớ ko dc lm chuyện gì quá mức nghe chưa con gái . Ở Việt Nam ko thoáng như bên này đâu nên ko thể tự tiện dc - bà nhìn nó ns . Dù luôn tỏ ra cho mình một vẻ lạnh lùng nhưng bà biết đây ko phải là tính cách thật của nó . Có thể ns ngày xưa nó là ng rất vui vẻ hồn nhiên , và đặc biệt là siêu quậy , luôn đi phá rồi ng khác . Nhưng từ khi biến cố đó xảy ra cô con gái yêu quý này đã thay đổi hoàn toàn khác , luôn tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng để chứng minh với tất cả mọi ng là mình rất mạnh mẽ .

Nó ko ns gì chỉ gạt đầu rồi nhắm mắt tựa đầu vào xe để nghe nhạc . Ma nuôi nó thấy thế cũng ko ns gì nữa chỉ im lặng rồi lấy quyền tạp chí thời trang trên xe ngồi đọc . Ko khí một lần nữa lại trở nên âm ỉ và im lặng .

Nhìn lại kic căn phòng một lần nữa , nơi mà đã gắn bó với nó rất nhiều trong suốt mười năm qua nó thờ dài . Thật sự nó ko muốn về Việt Nam một chút nào , ko phải vì cái kế hoạch chết tiệt này thì nó đâu có phải về đó .

Đi đến bàn trang điểm cầm một khung ảnh lên , khung ảnh đó là hình nó đang chụp cùng với một ng con trai . Ng con trai đó rất đẹp trai , nhưng trong ảnh ánh mắt đang lộ rõ nên vẻ khó chịu nhìn nó trách móc . Còn nó thì đang cười với một nụ cười tỏa nắng , cầm que kem trên tay , dùng một ngón tay bôi vào mặt chàng trai đó Trong ảnh nó hoàn toàn khác với bây giờ một . Nó của những năm về trc là một cô gái với vẻ đẹp ko ai sánh bằng với nụ cười hồn nhiên trong sáng ở trên môi bây giờ đã thay bằng một cô gái lạnh giá , nụ cười hầu như ko bao giờ xuất hiện thực sự . Có thật sự nó với cô gái trong ảnh là cùng một ng ko vậy , tuy giống y hệt nhau nhưng con ng giờ đây đã hoàn toàn thay đổi . Tính cách hồn nhiên vui tươi hay cười trong sáng hồn nhiên đã biến mất mà thay vào đó là một ng con gái có trái tim băng giá và sắt đá .

- Anh à mình sẽ sang Việt Nam một chuyến nhé - gạt đi giọt ng mắt nó cầm khung hình lên nâng niu như một báu vật , rồi nhẹ nhàng đặt lên môi ng con trai trong khung hình một nụ hôn nhẹ (ghen tỵ với ng con trai trong hình quá đi) . Cất khung hình cẩn thận vào cái túi màu đen nó đang cầm trên tay . Chiếc túi sách nó đang mang trên ng có màu đen , là một trong những mẫu túi đắt nhất trên thế giới . Số lượng những chiếc túi này chỉ có hạn , có đúng 1 chiếc trên thế giới . Túi dc đính hơn 3000 viên kim cương với tổng trị giá hơn 10 triệu USD và đặc biệt chiếc túi này do chính tay ma nuôi nó thiết kế để dành tặng cho nó vào dịp sinh nhật năm ngoái , năm nó 16 tuổi .

Bc xuống dưới đại sảnh nó đã thấy 2 hàng vệ sĩ và ng hầu đứng cúi đầu đồng thanh hô .

- CHÀO TIỂU THƯ - có vẻ như những ng hầu và những vệ sĩ này đã dc huấn luyện rất tốt .

Nó ko ns gì chỉ lạnh lùng bc xuống , hàn khí tỏa ra từ ng nó khiến cho ai cũng phải cảm thấy sợ hãi . ngay cả những tên vệ sĩ chuyên nghiệp cũng vậy đều cảm thấy ớn lạnh trc sự lạnh lùng của nó . Dù vừa là vệ sĩ vừa là những sát thủ có tiếng trên thế giới giết ng đều ko ghê tay , nhưng họ vẫn thấy run sợ trc hàn khí của vị tiểu thư này . Nó thậm chí còn ghê hơn cả sự lãnh lẽo của ông chủ và hai vị thiếu gia của gia tộc Nguyễn . Thật là đáng sợ .

Lấy tay ra hiệu cho bọn vệ sĩ và đám ng hầu đi ra ngoài nó tiến thẳng về phía phòng khách nơi ma nuôi nó đang ngồi . Còn đám ng hầu và vệ sĩ kia ko ns gì chỉ răm rắp lm theo , họ mà ở gần vị tiểu thư này một phút nữa chắc tay chân sẽ tê cứng cả ng bin đóng băng mất .

- Con gái , con xuống rồi à , hành lí con đâu - ma nuôi nó đang ngồi đọc tạp chí thời trang thế giới thấy nó bc vào ko mang theo hành lí thì thắc mắc hỏi .

- Ko cần đâu , chật chỗ lắm , sang bên đó con đi mua lại là dc rồi - nó nhìn bà ns với giọng rất là thờ ơ dường như ko quan tâm đến chuyện hành lí cho lắm .

- Con vẫn giữ chiếc túi sách này à , ma tưởng con bỏ nó lâu rồi chứ - ma nó nhìn chiếc túi nó đang cầm trên tay thì vui vẻ ns . Chiếc túi này do chính tay bà thiết kế chỉ có duy nhất một cái trên thế giới , bà đã tặng nó vào năm ngoái năm nó sinh nhật 16 tuổi . Ko bao giờ thấy nó dùng chiếc túi này , tưởng nó vứt lâu rồi chứ (có điên cũng ko vứt) .

- Chiếc túi này rất đẹp , với lại là đồ ma tặng con mà , lm sao có thể hồ đồ vuets đi dc chứ . Chẳng qua hn mới có dịp dùng thôi - nó nhìn bà nở nụ cười ảm áp ns . Có thể ns trc mặt ma nuôi nó luôn cười nhiều nhất và đó cũng là những nụ cười thực sự và ảm áp dành cho ng nó luôn yêu thương nhất .

- Rồi bây giờ để ma tiễn con gái ra sân bay nhé , ko muốn giờ bay mất - ma nó gấp quyền tạp chí lại đưa cho cô ng hầu đứng bên cạnh rồi đứng dậy khoác tay nó vui vẻ đi ra ngoài .

Một trong những siêu xe ô tô bậc nhất thế giới hòa mình vào thủ đô tấp nập khiến ai đi dg cũng phải ngoái lại nhìn với ánh mắt thèm thường .

Trên xe ô tô lúc này ko khí cũng đang rất là im lặng .

- Con có thể tự xoay sở dc khi sang bên đó ko - ma nó là ng phá tan bầu ko khí tĩnh lặng này .

- Dạ dc , ma nghĩ Bảo Nhi này là ai chứ - nó nhìn ma nuôi nói với giọng trấn an cho bà khỏi lo lắng .

- Ta vẫn lo lắm , con chưa bao giờ sống ở bên ngoài một mình cả . Với lại bên đó con cũng ko quen ai nữa .

- Ma yên tâm , ko phải chừng ta cũng là ng Việt sao . Cuộc sống bên đó tiện nghi như bên này , chắc chắn là sẽ ổn mà - xem ra ma nó có vẻ hơi lo lắng thái quá rồi

- Sang bên đó , nhớ ko dc lm chuyện gì quá mức nghe chưa con gái . Ở Việt Nam ko thoáng như bên này đâu nên ko thể tự tiện dc - bà nhìn nó ns . Dù luôn tỏ ra cho mình một vẻ lạnh lùng nhưng bà biết đây ko phải là tính cách thật của nó . Có thể ns ngày xưa nó là ng rất vui vẻ hồn nhiên , và đặc biệt là siêu quậy , luôn đi phá rồi ng khác . Nhưng từ khi biến cố đó xảy ra cô con gái yêu quý này đã thay đổi hoàn toàn khác , luôn tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng để chứng minh với tất cả mọi ng là mình rất mạnh mẽ .

Nó ko ns gì chỉ gạt đầu rồi nhắm mắt tựa đầu vào xe để nghe nhạc . Ma nuôi nó thấy thế cũng ko ns gì nữa chỉ im lặng rồi lấy quyển tạp chí thời trang trên xe ngồi đọc . Ko khí một lần nữa lại trở nên âm ỉ và im lặng .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Việt Nam, Mảnh Đất Xa Lạ Hay Thân Quen(Tt)

Sân bay Incheon là sân bay lớn nhất Hàn Quốc , nơi đây lúc nào cũng nhộn nhịp . Rất nhiều khách nước ngoài đến thăm vẻ đẹp của thủ đô Seoul Hàn Quốc đều chọn sân bay này lm điểm đến .

Sân bay ngày nào cũng nhộn nhịp thì bây giờ càng trở nên nhộn nhịp hơn nữa vì sự xuất hiện của một chiếc siêu xe ô tô , một trong những chiếc siêu xe ô tô số lượng có hạn và đắt nhất thế giới vào lúc này . Nhiều ánh mắt tò mò hướng lại về chỗ chiếc siêu xe để chiêm ngưỡng . Nhưng điều họ quan tâm nhất là ai là ng sở hữu chiếc siêu xe này , một trong những siêu xe của thế giới mà ko phải có tiền là đã mua dc (bên ngoài ko nhìn dc vào bên trong xe) .

Chiếc siêu xe dừng lại một lúc thì đột nhiên có một anh chàng từ trong xe bc xuống trông cũng khá là điển trai . Anh ta mặc một bộ đồ đen toàn tập có vẻ như là vệ sĩ bước xuống đến chỗ cửa xe bên phải mở cửa . Trên xe bc xuống một ng phụ nữ tầm tuổi trung niên . Ng phụ nữ này tuy đã có tuổi nhưng trên gương mặt bà vẫn lộ rõ những nét đẹp mà ở độ tuổi này rất ít ng có dc . nhìn phong cách bà ăn mặc đậm chất của một phu nhân quý tộc , ng có quyền lực .

Sau khi mở cửa cho vị phu nhân kia , anh ta lại đi vòng đến chỗ cửa xe bên trái mở cửa . Và một lần nữa sân bay vốn đã ngạc nhiên bởi sự xuất hiện của chiếc siêu xe ô tô nay cũng choáng ngợp với ng con gái từ trong xe bc xuống . Và ng con gái lm cho cảnh tượng sân bay như thế này ko ai khác chính là nó Nguyễn Ngọc Bảo Nhi , nhĩ tiểu thư của gia tộc Nguyễn .

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía ng con gái từ trên xe bc xuống . Ánh mắt ghen tỵ có , ánh mắt ngưỡng mộ có , kẻ thì ghen quá đến phát khóc , kẻ thì đỏ mặt xị máu mũi ngất tại chỗ . Chưa bao giờ họ thấy một ng con gái nào đẹp như thế này . một cẻ đẹp trời cho , hơn tiên một vẻ đẹp mà ko phải cô gái nào cũng có dc . Đám con gái trong sân bay còn thì thầm to nhỏ với nhau là trên đời này lm gì có ai đẹp như thế chứ , chắc chắn là đi thăm mĩ rồi (thăm mĩ cái gì , ko có cũng phải có thôi) . Còn bọn con trai thì ngất lên ngất xuống vừa khăng định nó là một tiểu thư cao quý , vừa khăng định nó là một ng có nét đẹp mà ko ai sánh bằng .

Chẳng quan tâm đến những gì đang xảy ra xung quanh , bc xuống xe nó ngo lơ tạt cả bc đến chỗ ma nó . Hàn khí từ ng nó tỏa ra rất kinh khủng , như lan tỏa cả sân bay khiến ai đứng gần đó cũng như bị đóng băng . Khó nhất là hai tên vệ sĩ đi ngay đằng sau nó gần nó nhất nên phải chịu ảnh hưởng nặng nề nhất , mặt mày cứ tái xanh hết lại vì khí lạnh .

Nó mặc một bộ đồ bó sát ng phong cách black on black . Nó mặc một chiếc áo bó sát rách rách xuống , quần dài bó chám gót , đi thêm đôi guốc cao 10 phân , trên mặt còn đeo một cái kính đen to bự chẳng . Bộ đồ này càng tăng thêm vẻ lạnh lùng của nó , trong mắt mọi ng nó là một cô gái đậm chất Mafia .

-Chào ma con đi nhé . À , con đi gấp quá nên chưa kịp ns cho hai anh , có gì nhờ ma chuyển lời giúp cho họ nhé , cho con gửi lời chào tạm biệt đến pa nữa - nó nhìn ma nuôi ns lời chào tạm biệt rồi tiến thẳng đến quầy soát vé .

- Ma sẽ dặn quản gia đón con ở sân bay , qua bên đó nhớ gọi điện về cho ta nhé ma nó gọi với theo .

Nó nghe thế thì quay đầu lại gạt một cái rồi giờ tay tạm biệt mà , rồi tiến thẳng đến quầy soát vé .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Việt Nam, Mảnh Đất Xa Lạ Hay Thân Quen(Tt)

Nhìn theo hình bóng đang khuất dần giữa dòng ng ở sân bay bà thở dài . Quay bc ra hiệu cho hai tên vệ sĩ đang đứng bên cạnh ra về .

Hai tên vệ sĩ chỉ cúi đầu tỏ ý tuân lệnh ra mở cửa xe cho bà .

Khi bà chuẩn bị bc lên xe thì từ đâu có một đám phóng viên chạy tới chặn đầu xe .

- Chủ tịch Lee Hanna , ko phải hôm nay tập đoàn Fashion plate (mình ko nghĩ ra dc tên gì nên lấy đại tên này) có hợp đồng quan trọng với đối tác bên London sao ? một nữ phng viên của tạp chí thời trang giờ máy ghi âm ra hỏi .

- Đẳng nhẽ từ sáng sớm nay chủ tịch phải có mặt ở London để kí hợp đồng , chứ sao lại có mặt ở đây - một nam phóng viên của đầu truyền hình hàn quốc hỏi .

- Chủ tịch Lee Hanna cho hỏi , có phải hợp đồng lần này đã bị hủy rồi ko ? một nam phóng viên khác từ báo tạp chí đời sống từ đâu chui vào cướp lời của các phóng viên khác .

(Thông báo cho các bạn biết là ma nuôi của nó là ng Hàn Quốc chính hiệu đó nha , lấy pa nuôi nó là ng Việt Nam) .

- Nghe ns hợp đồng tập đoàn bà kí lần này là kí với một trong những tập đoàn thời trang lớn nhất London đúng ko ? - một nữ phong viên khác đặt câu hỏi .

- Nếu hợp đồng lần này mà bị hủy theo bà có ảnh hưởng đến nền thời trang của Hàn Quốc hay cũng như tập đoàn Fashion plate ko , xin bà cho câu trả lời - một nữ phóng viên từ tạp chí thời trang lớn nhất Hàn quốc hỏi .

2 tên vệ sĩ thấy thế thì dùng mọi cách để đẩy đám phóng viên khó chịu kia ra . Nhưng vì hn có quá ít ng , đám phóng viên kia lại quá đầu nên cũng ko có cách nào lùi dc . Còn đám phóng viên kia thấy thế thì càng dc nc lần tới , mấy khi phu nhân Lee Hanna đi mà ít vệ sĩ như thế này , thật là một cơ hội hiếm hoi nên bọn chúng phải chớp nhanh thời cơ thôi .

- Do gia đình có chuyện nên hợp đồng lần này sẽ bị hoãn lại . Bên phía tập đoàn Fashion plate chúng tôi đã thông báo với tập đoàn bên London là sẽ rời hợp đồng sang đầu tuần sau . Nếu như hợp đồng lần thời trang này mà ko dc kí thì tôi cũng xin chắc chắn rằng nền thời trang của Hàn Quốc và tập đoàn Fashion plate chắc chắn sẽ ko bị ảnh hưởng - Thật khó chịu với đám phóng viên trc mặt này , ko hoeir sao chúng đánh hơi nhanh thế , đi đâu cũng lần ra dc . May mà ko có Bảo Nhi ở đây ko thì đám phóng viên này cũng chỉ có nc chết mà thôi .

Chỉ một câu ns hưng cũng đầy đủ và xúc tích , bà đã giải đáp nhanh chóng mọi thắc mắc của đám phóng viên kia . Đúng là ko hổ danh đệ nhất phu nhân của gia tộc Nguyễn và cũng ko hổ danh ng đứng đầu tập đoàn thời trang Fashion plate . Tập đoàn lớn nhất Hàn Quốc về thời trang và quy mô lớn thứ 2 trên thế giới .

Quay bc định lên xe , nhưng đám phóng viên kia vẫn nhanh nhẩu hỏi nốt các câu hỏi của mình . Mấy khi mới có dc dịp phỏng vấn phi nhân Lee Hanna như thế này .

- Phu nhân Lee Hanna xin bà giải đáp cho chúng tôi nốt một câu hỏi . Có phải hn bà hoãn hợp đồng có phải là để đưa cô gái xinh đẹp lúc nãy ra sân bay ko ?

- Theo như tôi thấy của chỉ của hai ng rất thân mật , cô gái xinh đẹp đó là ai ?

- Theo như toàn thể ng dân nc Hàn biết gia tộc Nguyễn , một trong những gia tộc lớn mạnh nhất thế giới . Ngoài hai đại thiếu gia ra còn một công chúa bí ẩn đúng ko ạ ?

- Đúng vậy , xin bà cho biết liệu đó có phải là cô công chúa bí ẩn cuối cùng đầu mặt của gia tộc Nguyễn hay ko ?

- Tôi thấy các phóng viên hơi nhiều chuyện và cũng như tò mò quá thì phải . Tôi từ trc đến nay chỉ giải đáp những thắc mắc liên quan đến công vc thôi . Ngoài ra tôi cũng sẽ ko bao giờ trả lời những câu hỏi nào khác ko liên quan . Xin thứ lỗi các bạn có thể tránh ra cho tôi đi , còn ko thì tôi bắt buộc gọi điện đến tòa soạn bắt họ đuổi v các bạn thôi - ra về khó chịu vớ đám phóng viên nhiều chuyện trc mặt này , ko có cách nào khác nà phải dùng biện pháp cuối cùng đó là răn đe họ . Mà cũng ko phải là răn đe thôi đâu , bây giờ chỉ cần một cuộc gọi điện của bà là chắc chắn là các tòa soạn ngay cả lớn nhất cũng phải bị đóng cửa .

Đám phóng viên kia nghe thấy thế thì đột nhiên mặt mày tái xanh hết lại. Bọn chúng biết là lời bà nói ra ko bao giờ là ko đáng tin cậy. Với lại bọn chúng cũng biết thế lực của gia tộc Nguyễn với tập đoàn thời trang Fashion plate có ảnh hưởng đến nền kinh tế thế giới như thế nào. Ko nghe lời cảnh báo của bà có khi ko chỉ họ bị đuổi về mà ác tòa soạn còn đóng cửa như chơi ý chứ. Đám phóng viên ko dám hỏi bất kì câu hỏi nào nữa mà bắt đầu đi ko dám hó hé đến nửa lời và dạt ra hai bên.

Thấy thái độ đó của đám phóng viên bà ko nói gì lên chiếc siêu xe của mình đi về. Bỏ lại đám phóng viên với vẻ mặt tiếc ngẩn tiếc ngơ.

(Mọi người đừng thắc mắc sao đám phóng viên lại gọi chị Nhi là công chúa bí ẩn nha, vì chị ý chưa bao giờ để lộ mặt trước báo chí ý mà. Nên mọi người trên thế giới chỉ biết là gia tộc Nguyễn ngoài 2 đại thiếu gia ra còn có một công chúa bí ẩn).

Quay trở lại phía nó ra. Lúc này máy bay đã cất cánh. Hiện tại nó đã có mặt và ngồi yên vị trên khu Vip của máy bay. Khoảng vip là khoảng tiện nghi chất lượng và dịch vụ phục vụ tốt nhất trên máy bay. Nó tách biệt và hoàn toàn yên tĩnh với các khoang bên ngoài, nhìn xung quanh nó chỉ thấy có vài ba người trong khu này. Ánh mắt của mọi người tổng khoảng đều đổ dồn về phía nó. Chưa bao giờ họ lại nhìn thấy có một cô gái nào đẹp như thế này. Nhưng mặc kệ mọi ánh mắt đó nó cũng ko mấy quan tâm vì chuyện này thường xuyên xảy ra mỗi khi nó đi ra ngoài như cơm bữa rồi.

Nó ngồi ở vị trí rất lý tưởng đó là ngồi ngay cạnh cửa sổ máy bay, ngồi từ đây có thể ngắm cảnh. Nhưng vì máy bay đã bay quá cao nên bây giờ ngoài khung cửa sổ cửa máy bay chỉ có những làn khói mỏng, và màu trắng xóa của mây mà thôi. Nhưng điều này cũng khiến cho nó cảm giác hứng thú một chút.

Ko lâu khi nó chọn khu Vip nơi này rất yên tĩnh, tách biệt và ko ồn ào như các khu khác. Ko hiểu sao nó lại rất ghét các bầu ko khí ồn ào, ko phải vì nó quá cô đơn nên ko thích bầu ko khí đó hay sao.

Ánh mắt nó lại mông lung, đờm buồn, một lần nữa lại hướng về phía khung cửa sổ máy bay. Ánh mắt nó lúc này ko mang một vẻ sắc lạnh như thường ngày nữa mà thay vào đó lại là một đôi mắt buồn. Một đôi mắt toát lên vẻ suy nghĩ và tâm trạng. Chính nó như thế này thôi cũng tạo thêm được một bức tranh tuyệt đẹp và bình yên. May mà bây giờ nó đang quay mặt đi tái với phía mọi người. Ko thì nếu ai mà nhìn vào đôi mắt này chắc chắn cũng sẽ bị hút hồn theo đôi mắt đó mà thôi.

Nhớ lại những năm trước, khi ba mẹ là pamma và hai anh trong một lần đi du lịch ở Việt Nam đã cứu được nó. Lúc đó họ nói rằng nó bị thương tích đầy mình, trên người đầy máu và những vết thương đang nằm ngất bên vệ đường. Lúc đó đưa vào bệnh viện ở Việt Nam nhưng họ nói là nó bị thương rất nặng và mất máu quá nhiều lại thêm một chứng bệnh nguy hiểm hiểm có nên ko thể làm phẫu thuật được. Lúc đó họ đã ko từ bỏ hi vọng cứu nó, thuê một đội ngũ bác sĩ giỏi nhất chữa trị cho nó và lên ngay máy bay đưa nó qua Mỹ để điều trị. Lúc đó ko hiểu có một phép màu nào mà ca phẫu thuật bên Mỹ đã thành công. Lúc nó tỉnh dậy, nó đã bị mất trí nhớ ngay cả đến tên mình cũng ko thể nhớ ra. Và gia đình đó đã tốt bụng và vui vẻ nhận nuôi nó. Từ lúc đó có thể nói như nó đã có một gia đình mới. Chữa trị một thời gian và phục hồi tích cực bên Mỹ, sau khi các vết thương đã lành hẳn lại họ sang Hàn Quốc và đưa nó sang. Từ đó đến bây giờ nó đã coi Hàn Quốc là quê hương chính thức của mình (còn vứt đi chị Nhi ơi, Việt Nam mới đúng chứ).

Lần này trở về Việt Nam, sao trong lòng nó lại dâng lên một cảm xúc khó tả đến thế này. Chưa bao giờ nó gặp phải cảm giác này cả, có phải là hồi hộp ko, chính nó cũng ko thể nào lý giải được tâm trạng của mình lúc này nữa. Có lẽ khi về đây nó sẽ tìm được một phần ký ức đã bị mất đi của mình, cái nơi mà pamma đã tìm ra nó trong một tình trạng hết sức là kinh khủng. Nhưng những ký ức đó là vui hay buồn đây, tìm và nhớ lại ký ức đó có nên ko đây? Chắc chắn rằng trước đây nó cũng phải có gia đình và bạn bè chứ, hay nó cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi thôi. Nhưng nếu có gia đình và bạn bè thật liệu họ có còn nhớ đến nó ko, và tại sao nó lại thành ra như vậy. Hay vốn dĩ nó chỉ là một đứa trẻ mồ côi và ko có gia đình thực sự. Tìm lại ký ức cho mình là đúng hay sai đây, nó sẽ phải làm như thế nào. Và liệu những ký ức đó là vui hay buồn, và nó có nên cho cái ký ức đầy bị chìm vào quên lãng như chưa hề tồn tại ko. Nhưng sự thật là nó vẫn rất muốn tìm lại những ký ức đó kể cả nó kinh khủng và tàn nhẫn đến mức độ nào. Nó vẫn muốn nhớ ra và tìm lại được con người thật của mình trước kia mà thôi. Và có một chuyện mà nó vẫn luôn thắc mắc bấy lâu nay. Liệu Việt Nam là mảnh đất xa lạ hay thân quen đối với nó đây. Xin hãy cho nó một câu trả lời.

Ôi, những suy nghĩ điên rồ này thật là làm cho nó đau đầu quá đi. Ngồi suy nghĩ miên man nó chìm vào giấc ngủ lúc nào cũng ko hay.

Tầm một lúc lâu sau

- Chuyến bay từ thủ đô Seoul Hàn Quốc sắp đáp xuống sân bay Nội Bài Hà Nội, đề nghị quý khách ổn định lại vị trí để máy bay hạ cánh. Xin quý khách kiểm tra đồ dùng cá nhân cẩn thận để tránh để quên thứ gì trên máy bay. Rất cảm ơn quý khách! - Loa thông báo phát lên giọng cô tiếp viên, lúc này nó mới lơ mơ dụi dụi mắt tỉnh dậy.

Xuống sân bay, nó lại làm tâm điểm của sự chú ý cho tất cả mọi người. Một lần nữa mọi ánh mắt lại đổ dồn về phía nó. Chẳng quan tâm thờ ơ với mọi xung quanh nó bước đi vì chuyện này đã xảy ra quá nhiều rồi.

(Từ đoạn này bắt đầu nói bằng tiếng Việt nha).

- Có phải cô là tiểu thư Nguyễn Ngọc Bảo nhi ko ạ? - có một người đàn ông tầm tuổi trung niên mặc vest đen sang trọng đến hỏi nó.

Ko nói gì nó chỉ lạnh lùng gật gật đầu.

- Bà chủ có dẫn tôi đến đón tiểu thư, mời tiểu thư đi lối này - quả nhiên theo lời bà chủ tiểu thư là một người rất lạnh lùng. ko ngờ một con người trẻ tuổi như thế này lại toát lên được vẻ lạnh lùng của một vị nữ vương đó.

Chiếc xe sang trọng đắt tiền lao vun vút trên đường cao tốc. Vì lúc này Hà Nội đã là đêm khuya nên đường xá rất vắng vẻ. Nó ko còn hứng mà ngồi ngắm phong cảnh nữa, vì quá mệt mỏi nên nhắm mắt tựa mình vào ghế của xe. 1 lúc sau chiếc xe đã đến được vùng ngoại ô và dừng trước một căn biệt thự

sang trọng .

Bc xuống xe ngạc nhiên nhìn căn biệt thự , bất giác trên môi nó xuất hiện một nụ cười , nhưng nụ cười đó chỉ là thoáng qua rồi biến mất nên ko ai nhìn thấy . Đó cũng là một nụ cười hiếm hoi au một thời gian dài . Ko phải căn biệt thự này chính là bản thiết kế đầu tay năm nó 10 tuổi hý sao . Lúc đó pama nuôi đã ns sẽ hoàn thành cho nó bản thiết kế này nhưng nó nghĩ là ông bà đùa , nhưng ai ngờ pama đã bí mật hoàn thành căn biệt thự này cho nó vui lòng . Thật là yêu pama nuôi quá đi .

Căn biệt thự dc thiết kế rất tinh xảo theo phong cách Việt Hàn . Dc thiết kế rất tinh xảo , nhưng ko kém phần sang trọng và bắt mắt . Căn biệt thự rộng hơn 100ha , còn dc trồng rất nhiều cây theo sở thích của nó . Giữa sân có một hồ ns lớn rộng khoảng vài trăm mét , ở giữa còn có một thác ns nhỏ nhưng rất đẹp . Căn biệt thự còn có cả sân gôn , sân tennis , bể bơi riêng biệt ... 1 đại sảnh , 2 phòng để tiếp khách , 2 nhà bếp lớn , 2 nhà ăn dành riêng cho nó và ng lm , mỗi phòng đều rộng hơn 200m . 1 khu hai tầng dành riêng cho ng lm sống . Khu vực chính nơi nó ở 4 tầng , rộng hơn 2000m , có 10 phòng ngủ lớn nhỏ , mỗi phòng đồ đạc và đều dc thiết kế rất sang trọng . 5 phòng lớn dự tính để quần áo trang sức và giày dép riêng cho nó . Ngoài ra còn có hơn 20 phòng khác mà ns cũng ko nhớ nổi . Riêng dưới lòng đất có 3 tầng hầm rất rộng . Tầng đầu tiên có 2 bãi để xe gồm các loại siêu xe mô tô và nhiều loại siêu xe ô tô khác của nó . Còn 2 tầng ở dưới cùng là để những vũ khí của nó , và có một phòng riêng biệt chuyên để các bản thiết kế bí mật . Ko ai nghĩ căn biệt thự như thế này lại do chính tay cô bé mới 10 tuổi thiết kế . Bản thiết kế ấy có khi nhờ các kiến trúc sư có tiếng trên thế giới vẽ lại cũng chưa chắc là đã vẽ dc (hình như mình chém hơi quá rồi thì phải , thôi kệ)

Bc vào trong sân đã thấy hai hàng ng hầu và vệ sĩ đồng loạt cúi đầu cung kính chào nó .

- Chào mừng tiểu thư đến với biệt thự Flower - xem ra đám ng hầu này dc huấn luyện rất bài bản và kĩ càng . Vì biệt thự này hầu như dành toàn bộ ko gian để trồng các loài hoa và cây nên có tên là Flower .

Nó ko ns gì chỉ nhìn đám ng hầu và vệ sĩ trc mặt với một con mắt sắc lạnh rồi đi lên thẳng phòng . Hâm khí tỏa ra từ ng nó khiến đám ng hầu , ngay cả vệ sĩ là những sát thủ có tiếng cũng phải đồng loạt ớn lạnh với con ng của nó . Nhưng ai cũng bị hút hồn trc vẻ đẹp của nó , chưa bao giờ họ thấy có ai đẹp như thế này . Ngay cả các minh tinh quốc tế về đẹp cũng phải thua xa nó , Một số ng còn tự lấy tay nhéo mạnh vào má mình xem có thật là có ng đẹp thế ko (chẳng có , ngay trc mặt còn gì) . Nhưng họ cũng phải công nhận một sự thật rằng cô chủ của họ là một ng rất lạnh lùng , khí lạnh quá chỉ là kinh khủng , họ có thể cảm nhận dc đây ko phải là Việt Nam nữa mà chính là Nam Cực . Xem ra họ sẽ phải bắt đầu học thích nghi với tính cách của cô chủ mình thôi . Một lúc sau mọi ng tản ra đi ngủ hết vì nó bảo quản gia dặn ng hầu ko phải nấu đồ ăn và vì bay giờ cũng là đêm muộn rồi mà .

Phòng của nó là căn phòng rộng nhất nằm ngay trên tầng hai , căn phòng rộng hơn 600m . Căn phòng rất sang trọng có màu chủ đạo là đen (màu đen là màu chị Nhi kết và cũng như thích nhất đó ạ) . Đồ đạc trong phòng từ Tv , đến giường , bàn trang điểm , đèn tủ quần áo , máy lạnh , bàn học ... cái nào cũng đáng giá hơn 1 tỉ VNĐ .

Nó mở tủ xem có quần áo ko để tắm , may mà còn có một chiếc váy ngủ . Đến đây nó ko mang theo bất cứ một thứ gì chỉ trừ phone , laptop , túi xách gần 10 cái thẻ tín dụng và tiền .

Tiến về phía phòng tắm , bây giờ ngâm mình trong bồn nc nóng có lẽ khiến nó thấy dễ chịu và bớt mệt mỏi hơn . Tắm và gội đầu hơn 1 tiếng đồng hồ , mặc chiếc áo ngủ vào và chèo lên giường . Vì quá mệt mỏi mà nó chìm vào giấc ngủ .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tác giả ko viết chương 6 mà nhảy luôn qua chương 7 mời các bạn xem tiếp chương sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lotte- Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh, Mở Đầu Cho Tất Cả (1)

Bây giờ đã quá trưa , dù ko phải là mùa hè nhưng ánh nắng chói chang của mặt trời cũng lm cho ta cảm thấy khó chịu .

Biệt thự Flower ban đêm trông có vẻ huyền bí , bí ẩn . Nhưng ban ngày , khi ngôi biệt thự dc thắp sáng lên bởi ánh nắng mặt trời , thay vào vẻ đẹp huyền

bí của ban đêm thì nó lại rực sáng trở nên lung linh hơn. Nhưng tươi đẹp nhất vẫn là khu vườn của căn biệt thự. Nơi đây trồng rất nhiều loài cây, loài hoa quý hiếm nhất trên thế giới. Cũng chính vì lẽ này mà biệt thự có tên Flower, biệt thự của hoa. Nhưng những loại cây loài hoa này ko phải là dễ trồng, phải qua những bàn tay lm vườn tốt thì chúng mới có thể sống và nảy mầm dc. Khu vườn này dc rất nhiều các nhà nghệ nhân lm vườn nổi tiếng trồng chính nhờ những bàn tay đó đã ươm mầm và tạo nên vẻ đẹp tuyệt vời cho khu vườn. Thích nhất là những bụi cây, khóm hoa dc kết thành hình rất đa dạng có đầy đủ màu sắc và đẹp mắt.

Nhà bếp của căn biệt thự hôm nay trở nên náo nhiệt hơn. Các đầu bếp trông có vẻ tấp nập chạy qua chạy lại chuẩn bị nấu bữa ăn cho tiểu thư hay còn là chủ nhân của căn biệt thự này. Bàn ăn lớn dần dần dc chắt kín, từng món ăn bắt mắt ngon bổ dưỡng bắt đầu dc bày ra. Mùi thức ăn bay lan tỏa khắp cả căn biệt thự. Người mùi thức ăn này ai cũng có một cảm giác giống nhau đó là thấy đói bụng.

- Tiểu thư dậy chưa - quản gia Lâm ng lm lớn tuổi nhất trong căn biệt thự. Ông là ng đón nó đêm qua ở sân bay. Từ ng lm đến vệ sĩ trong nhà tất cả cũng đều do ông tuyển chọn và quản lí. Nhìn chiếc đồng hồ lớn to bằng gần nửa bức tường ở đại sảnh ánh mắt ông hướng lên tầng hai hỏi cô ng lm đang chạy qua.

- Dạ, hình như chưa - cô ng hầu nghe thấy ông hỏi thì dừng lại lễ phép trả lời.

- Cô đi lm vc tiếp đi. Vào nhà bếp dặn các đầu bếp nấu và chuẩn bị thức ăn cho cẩn thận vào. Một lát nữa tiểu thư sẽ xuống ăn. Bảo họ là hãy nấu ăn cho cẩn thận tiểu thư là một ng rất khó ăn - trc khi đi lên tầng ông ko quên dặn dò cô ng hầu cẩn thận.

Cốc, cốc, cốc tiếng gõ cửa vang lên, phá tan bầu ko khí tĩnh lặng của căn phòng.

Trong phòng, trên chiếc giường lớn có một ng con gái tuyệt đẹp đang say giấc ngủ. Và ng con gái đó ko ai khác chính là nó.

Nghe thấy tiếng động nó đang say ngủ liền nhú mồm khó chịu. Tưởng chừng như nó chịu mở mắt nhưng ko, lấy cái chăn bên cạnh nó trùm kín ng vào ngủ tiếp, mặc kệ tiếng động khó chịu kia.

Cốc, cốc, cốc bên ngoài vẫn ko thấy động tĩnh gì trong phòng. Quản gia Lâm ông kiên nhẫn gõ cửa thêm vài nhịp nữa.

Trùm chăn vào mà tiếng động đó vẫn văng vẳng bên tai, nó khó chịu lại nhú mồm thêm cái nữa, lật tung chăn ra. Tưởng chừng nó mở mắt nhưng ko, vừa ngủ nó vừa khó chịu lên tiếng.

- Ai - trong giọng nó có pha chút ngái ngủ. Ko biết kẻ nào điên, sáng sớm đã đi phá giấc ngủ của ng ta (quá trưa rồi chị ơi).

- Tiểu thư, tôi là quản gia Lâm. Đã quá trưa rồi, mời cô dậy xuống dùng bữa. Bỏ bữa sẽ ko tốt cho sức khỏe - quản gia Lâm bên ngoài hắng giọng ns. Nghe giọng như thế này, biết ngay là tiểu thư đang ngủ mà.

- Biết rồi, biết rồi ông xuống trc đi, có gì lát tôi xuống sau - tưởng chừng như sau câu ns đó, đôi lông mày thanh tú kia sẽ mở ra nhưng thật khiến cho ng ta thất vọng quá đi. Sau lời ns của mình mắt nó vẫn nhắm nghiền lại như chưa có chuyện gì xảy ra.

- Dạ - quản gia Lâm nghe thấy thế ko ns gì nữa đi xuống phía dưới.

" Cái gì đã quá trưa rồi ư, ko đùa chứ (có đùa đâu hả chị) " nó đã bắt đầu tỉnh hơn, trong đầu bắt đầu tiêu hóa những lời cái ông tự xưng là quản gia lúc nãy.

Mở mắt ra, ánh sáng bên ngoài đập thẳng vào mắt khiến nó bị nhòa. Chưa thích nghi dc với ánh sáng bên ngoài theo phản xạ tự nhiên nó lấy tay dụi mắt, chớp chớp vài cái. Tầm một lúc lau sau mở mắt ra nó mới bắt đầu thích nghi dc với ánh sáng bên ngoài.

Ngồi dậy uể oải vươn vai, ngáp rồ to một cái (còn đâu là hình tượng nữa chị Nhi ơi) nó vớ lấy phone ở trên đầu giường ra xem giờ. Nhìn 4 con số trên màn hình phone mắt nó mở to ra hết cỡ.

" My goodness (có nghĩa là ôi trời ơi) đã 1h42 rồi ư, lờ hết cả kế hoạch rồi, thôi tối đi vậy, bực cả mình " sáng nay định đặt đồng hồ báo thức để dậy sớm, nhưng nó nghĩ lại ở bên Hàn có bao giờ nó cần đặt đồng hồ báo thức hoặc có ai gọi đâu, vẫn tự dậy đấy thôi. Chắc là do ảnh hưởng của chuyến bay đêm qua mệt quá nên nó ngủ quên mất. Định đi shopping sắm tí đồ chứ nó có mang theo đâu, dậy muộn quá bây giờ lờ hết cả kế hoạch rồi, có gì tối đi luôn thể vậy.

" Mà hình như ng lúc nãy gọi mình tự xưng là quản gia lại còn tên Lâm gì đó ở đâu chui ra vậy ko biết " nhớ lúc nãy cái ng vô duyên vô cớ phá giấc ngủ của mình kia tự xưng là quản gia nó thắc mắc.

// Sao chị trí nhớ kém thế. Là cái ng đêm qua đón chị ở sân bay ý. Chập trc em ns rồi còn gì. Đãng trí đến thế là cùng, tội nghiệp bác quản gia quá đi //

// Con kia, mi lật lại trang trc kia, trí nhớ mi có vấn đề nên đồ lộn cho ta à. Mi xem mi đã viết chưa mà bảo ta đăng trí. Chưa già đã lẫn à //

// Chết, sorry chị, ko hiểu đạo này đầu óc em nó lm sao ý, thôi bỏ qua nha //

Cuối cùng nó đã chịu đặt chân xuống đất. Mắt nó vẫn ko thèm nhìn xuống dưới đất. 2 chân còn khua đi khua lại như đang tìm một thứ gì đó. A, đây rồi thì ra nó đang tìm đôi dép bông hình con thỏ. Xò vào nó bắt đầu đi vào Washington (nhà vệ sinh) để vệ sinh cá nhân. Ai ngờ đằng sau vệ lạnh lùng đó, khi ko có ai tính cách trẻ con của nó lại dc bộc lộ ra rõ ràng như thế chứ.

Sau 15 phút cuối cùng nó đã bc ra dc khỏi Wasington , đến bàn trang điểm nó ngồi xuống cột tóc cao . Ns là bàn trang điểm chứ thực ra có mỗi cái gương thôi à , nó có mang theo quần áo và mỹ phẩm đâu . Chứ thật ra từ trc đến nay nó cũng chưa bao giờ đụng đến một tí mỹ phẩm nào cả thế mà vẫn có khối ng ghen tỵ với sắc đẹp của nó ý chứ (đến em còn thấy ghen cơ mà hướng chỉ ng ngoài) .

Thờ dài (sao lại thờ dài hả chị ?) nó đi xuống dưới đại sảnh .

Đám ng hầu và vệ sĩ thấy nó đi xuống ai cũng xịt máu mũi tùm lùm hết tron , nhẹ nhất là chỉ đỏ mặt . Đến ngay cả con gái cũng thế , biết tả thế nào nhờ , đơn giản thôi vì ko mang theo vali quần áo nên nó bây giờ mặc mỗi một chiếc váy ngủ mỏng tanh lại còn ngắn nữa chứ . Nhìn nó thế này đến những ông bà lão cũng xịt máu mũi chứ chẳng chơi . Lấy lại tinh thần , đám vệ sĩ ng hầu bỏ giờ mọi công vc mình đang lm đứng dạt sang hai bên đồng thanh cúi đầu cung kính 180 độ hô to .

- CHÚC TIÊU THƯ MỘT BUỔI SÁNG TỐT LÀNH (quá trưa rồi sáng cái nỗi gì)

- Đẹp , đẹp đi . Từ nay về sau ko cần lm cái màn chào hỏi như thế này đâu mấy ng định tra tấn lỗ tai tôi à . Còn nữa , từ nay về sau gọi tôi là Bảo Nhi là dc rồi cấm ko ai dc xưng hô hai cụm từ tiểu thư và cô chủ . Nếu tôi còn nghe thấy ai ns sai thì lập tức cuốn gói ra khỏi căn biệt thự này cho tôi - nó lạnh lùng khó chịu ra mặt . Ko hiểu sao cũng là một tiểu thư đài các nhưng nó khó chịu với cái khái niệm chủ - tớ thế ko biết . Đáng nhẽ như bao cô tiểu thư khác thích dùng chính cái cách xưng hô cũ từ này để phân biệt cái giai cấp ng trên kẻ dưới thì nó hoàn toàn ng lại , ko thích một chút nào . Ở bên Hàn chẳng qua là có pama thôi , ko có họ xem nó chẳng bắt tất cả các ng lm từ ng hầu đến vệ sĩ gọi thẳng tên mình ra rồi .

- DẠ - 2 hàng lại đồng thanh một lần nữa . Ai cũng ngạc nhiên khi nó ns như vậy . Cô tiểu thư này có vẻ cũng ko chua ngoa như họ nghĩ thì phải (có mấy ng chua ngoa thì có) .

Nó gạt đầu tỏ vẻ hài lòng rồi tiến về phái nhà ăn .

Lúc này trên bàn đã bày theo nó lướt qua thì ít nhất là trên 20 món toàn sơn hào hải vị lại toàn các món Hàn mới chết chứ . Có mỗi mình nó ăn thôi có cần bày về thế ko . Ko ăn hết tí nữa lại đổ đi , thật là phí của giờ . Nhìn đám đồ ăn trên bàn nó thờ dài ngao ngán , chán nản ngồi xuống bắt đầu bữa ăn sáng kiêm luôn ăn chưa của mình .

Ns là ăn chứ thực ra nó có động đến món nào đâu . Kéo ghế ngồi xuống nhìn những món ăn với ánh mắt chán nản nhất nó quyết định đứng dậy dưới con mắt ngạc nhiên của tất cả ng hầu lẫn vệ sĩ ngay cr quản gia cũng vậy . Cầm đúng nửa cái bánh mì và cốc sữa nó đi thẳng lên phòng . Trc khi đi còn ko quên buông một câu khiến ai cũng phải lạnh hết cả sống lưng .

- Ko hợp khẩu vị , dẹp hết đi cho tôi - lạnh lùng ns bỏ đi nó đi thẳng ra nhà ăn và lên phòng mình .

- Dạ - mấy cô ng hầu lí nhí ns và bắt đầu chia ra dọn những món ăn đắt tiền trên bàn . Thật là tốn công đâu bếp ko phải là món Hàn sao , càng ngày càng thấy cô tiểu thư này khó hiểu .

Cốc , cốc , cốc

- Mời tiểu thư xuống dùng bữa tối - Bây giờ đã là 19h30 phút , quản gia Lâm lại một lần nữa lên phòng nó gõ cửa .

- Ha , ha , ha con mèo này ngu quá , to xác thế mà thua jerry còn bé hơn cả mình - nó ngồi xem Tv bùm mặt cười (chị ơi sao mất hình tượng thế , còn đâu là vẻ lạnh lùng nữa) . Đúng lúc đó tiếng gõ cửa và giọng ns của ông quản gia vang lên .

" Lại cái ông quản gia phiền phức đó , dù sao thì cũng có chuyện muốn nhờ ông ta " nó đang ngồi xem tom and jerry thì khó chịu nhăn mặt . Bỗng trong đầu lóe lên một ý tưởng , tắt Tv đi lấy lại khuôn mặt lạnh lùng của mình nó tiến ra chỗ phía cửa phòng (chị ý tắt Tv đi là ko muốn cho ông quản gia biết chị ý xem hoạt hình đây ạ , còn gì là hình tượng nữa , với cả phòng chị ý là tường cách âm nên bên trong mở nhạc to như thế nào thì bên ngoài cũng khó lòng mà nghe thấy dc) .

Cạch , cánh cửa dc mở ra , điều này cũng lm cho quản gia Lâm hơi ngạc nhiên , mọi ngày cô tiểu thư này có bao giờ mở cửa cho ai đâu . Chỉ ở bên trong nói vọng ra thôi (mấy hôm cái gì , mới có trưa nay) .

- Khỏi tí nữa tôi ra ngoài ăn , bây giờ tôi có chuyện muốn nhờ ông đây - nó đứng dựa lưng vào phía cánh cửa lạnh lùng ns (Thay đổi thái độ nhanh như chong chóng ý) .

- Dạ , có chuyện gì tiểu thư cứ nó - quản gia Lâm cúi đầu ns .

- Sáng nay ông chưa nghe thấy mệnh lệnh của tôi à . Ko muốn ra khỏi căn biệt thự này thì đổi cách xưng hô mau - nghe thấy cụm từ tiểu thư là đột nhiên nó bị gì ứng ngay , nhăn mặt khó chịu ns .

- À , Bảo Nhi , cháu muốn nhờ ta chuyện gì - quản gia Lâm nghe nó ns thế thì thay đổi lại cách xưng hô . Trưa nay ông cứ nghĩ nó ai chơi , ai ngờ nó ns thật .

- Ta ko thể ra ngoài bằng bộ váy ngủ này dc . Ông nhờ ng ra mua cho tao một bộ quần áo mới đi - nó lấy tay chỉ vào bộ váy ngủ trên ng .

- Dạ - ông quản gia ns . Còn suýt nữa ko kiềm chế dc mà bật cười thành tiếng , ko ngờ cô tiểu thư lạnh lùng này lại còn có bản tính trẻ con đến như vậy .

Nó ko ns gì chỉ gạt đầu quay vào phòng đóng cửa cái Rầm , rồi ra mở TV xen nốt tom and jerry (bó tay) .

Tầm 8 giờ , lúc này nó đã thay xong quần áo do cô ng hầu mua về lúc nãy và tiến xuống đại sảnh .Ai cũng ngạc nhiên nhìn nó , nhưng vì nó mặc quần áo kín đáo hơn lúc chưa nên họ chỉ đồ mặc thôi . Trông nó lúc này ăn mặc rất cá tính phá cách .

Nó mặc một chiếc quần sooc da ngắn màu đen , áo phông trắng in họa tiết và áo blazer mỏng - một bộ đồ kết hợp cá tính trong mùa hè . Nó còn kết hợp với ba - lô da đen và giày cao gót màu đen cobalt . Trông nó bây giờ ko khác gì một thiên thần nổi loạn cả , rất cá tính và phong cách .

- Bảo Nhi , xe đang chờ sẵn ở ngoài , ta đã nhờ 4 vệ sĩ đi theo để mang đồ về cho cháu - quản gia Lâm thấy nó đi xuống thì cung kính ns .

- Tôi đi shopping mang vệ sĩ đi để dọa chết ng ta à . Thôi ko cần đâu về chuyện . Còn nữa tôi sẽ đi taxi tránh gây chú ý . Hôm nay tôi về muộn ông và mọi ng cứ đi ngủ trc đi , chiều khóa tôi đã có rồi - nó ns một lèo rồi chứ kịp để ai ú ớ gì rồi đi ra khỏi biệt thự luôn .

Lúc nó đi khuất mấy cô ng hầu và vệ sĩ bắt đầu bàn tán xôn xao .

- Cô chủ hôm nay xinh quá - một tên vệ sĩ trầm trồ khen ngợi .

- Lúc nào chẳng xinh , cô ý mặc đồ nào cũng hợp hết đó , y như thiên sứ - một tên vệ sĩ khác .

Ns chung là toàn những lời khen ngợi , bây giờ chuyển qua phía mấy cô ng hầu này .

- Ê , Hoa mày mua bộ đồ đó ở đâu đấy , cũng hợp phết chứ - một cô ng hầu hỏi . Cái cô giúp vc tên là Hoa cũng tầm 20 tuổi , chính là ng mua bộ đồ đấy cho nó .

- Tao mà lại , mày ko biết tao là tín đồ thời trang à - cô giúp vc tên Hoa gì đó ra mặt .

- Con này ngu , sao mày ko mua mấy bộ đồ xấu cho cô ta ý - một cô ng hầu từ đâu chen vào .

- Tao ko co ngu , mày muốn tao bị đuổi vc à . Ko nhớ những bộ đồ cô ta mặc trc khi đến đây à , toàn là những mẫu thiết kế nổi tiếng thế giới đó . Mua đồ xấu cho cô ta thì lúc đó chắc tao cũng biến ra khỏi căn biệt thự này rồi - cô ng hầu này đúng là có mắt thẩm mĩ thật . Nhưng thử mua đồ xấu cho nó xem ko biết còn mấy cái răng cửa đấy .

Ở một nhóm hầu nữ khác .

- Cô ta có quyền gia lệnh cho bác Lâm như vậy chứ - một cô ng hầu về mặt lộ rõ vẻ ghen tức ns (ghen vì chị ý đẹp đây mà) .

- Còn ra mặt , bắt bọn mình ko gọi tiểu thư - cô chủ này nọ nữa chứ . Gia bột thánh thiện đây mà - cô ng hầu khác ns .

- Cũng chịu thôi , ns sao dc , cô ta là tiểu thư , là ng có quyền mà , phận lm công như chúng ta có quyền gì dc lên tiếng - một cô ng hầu khác .

- Ước gì tao là tiểu thư , còn cô ta là ng hầu , lúc đó tao sẽ hạch sách cô ta chết luôn - một cô ng hầu khác cũng từ đâu chen vào về mặt khó chịu ra mặt . Lại còn ns điều ước viễn vông nữa chứ .

- Thôi đi , lúc đấy chắc cái bản tính của mày cũng ko hơn gì cô ta đâu - một cô ng hầu khác cốc đầu cô vừa ns .

Quản gia thấy mọi ng ko tập trung vào lm vc nói lớn .

- Mấy ng đến đây để lm vc hay để hợp chợ hả ? Tiểu thư Bảo Nhi như thế đã là rất tốt rồi , ai có ý kiến gì thì bc ra đây . Còn ko đi lm hết cho tôi - quản gia Lâm quát lớn , lúc này ông cũng đã nghe thấy hết những lời ns xấu đó rồi . Quả nhiên lời ns của ông là mệnh lệnh thứ hai trong căn biệt thự này . Nghe thấy ông ns thế thì ko ai hó hê thêm nữa lời . Từng nhóm vệ sĩ đến ng hầy tách ra bắt đầu làm nhiệm vụ của mình .

Nhìn đám ng hầu nữ tản ra ông thở dài ns nhỏ .

- Thật là ko biết ng trên kẻ dưới , phải huấn luyện lại bọn chúng mới dc .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Lotte- Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh, Mở Đầu Cho Tất Cả (2)

8 giờ tại khu thương mại Lotte , trung tâm thương mại Hàn Quốc lớn nhất cả nc .

Bc vào trung tâm thương mại , một lần nữa nó lại là tâm điểm của sự chú ý . Chắc vì lí do gì ai cũng có thể đoán ra , đó là vì nó quá đẹp . Điều này khiến nó thấy khó chịu . Nó ko thích bị mọi ng nhìn nó như vậy . Nó biết là nó xlnh rồi có cần nhìn nó như vậy ko ??? Bộ chưa nhìn thấy ng đẹp bao giờ à !!! (Chị Nhi tự tin phát ón) .

Lúc này , ko hiểu sao cái bụng của nó biểu tình một cách dữ dội . Cũng đúng thôi , tối qua nó cũng trưa ăn gì , trưa nay thì ăn có mỗi nửa cái bánh mì và 1 cốc sữa , ko đói mới là chuyện lạ . Rất ít khi nó có cảm giác này . Thở dài đến cái bảng có bản đồ của khu thương mại , nó tìm tầng ăn uống . Đây rồi là tầng 6 .

Lên tầng 6 , nó thấy nơi này là đông ng nhất , có rất nhiều gia đình ở đây , họ ns chuyện và ăn uống với nhau cười đùa rất vui vẻ . Nó có nên vào đây ăn hay ko , ngồi ăn một mình ở đây chỉ tăng cho nó thêm cảm giác cô đơn mà thôi . Nhưng cũng chẳng sao , cuộc sống của nó rất tẻ nhạt , xung quanh nó chỉ bao trùm có sự cô đơn mà thôi .

Bc vào lại một lần nữa , mọi ng đang ăn uống thì dừng hết lại , đồ dồn mọi ánh mắt về phía nó , có rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ . Một lần nữa lại trở thành cái trung tâm vũ trụ rồi , biết thế ko vào đây cho xong , bực cả mình .

Cảm giác khó chịu bao trùm lấy nó , khí lạnh từ nó cũng ngày càng dc tăng lên , khiến cho ai ở trong phạm vi 100m dù đang cảm thấy ấm áp , cũng cảm thấy ón lạnh . Bc đến quầy gọi món .

Chị bán hàng , nhìn thấy nó dù là con gái cũng phải ngán ng ra một chút , nhưng lấy lại tinh thần nhanh , nhanh chóng mở lời .

- Quý khách dùng gì ạ ?

Nó nhìn trên bản menu về ngán ngẫm ko hiện rõ ra bên ngoài . Toàn món chán lại còn ko hợp khẩu vị nữa . Sao ở cái Việt Nam này nhàm quá vậy (chán đâu chị , do chị khó ăn mà) . Gọi đại một món mà nó đã ngán đến tận cổ đó là một xuất KFC và một cốc coca cỡ lớn .

- Của quý khách đây , chúc quý khách ngon miệng - sau khi giao xuất KFC cho nó xong chị bán hàng ns .

Về mặt lạnh tay , nó nhàn nhạt ko ns gì , mở túi xách ra lấy tiền . Chị bán hàng và mọi ng xung quanh này giờ mắt vẫn dán theo nó , tròn tròn mắt khi thấy tờ tiền đó .

- Sao - thấy thái độ đó , nó mở miệng lạnh tanh hỏi - Hay là ko đủ , để tôi đưa thêm - nó đang định mở túi .

- Quý khách có tiền Việt Nam ko ạ - chị bán hàng lấy lại tinh thần nhanh nhẹn hỏi . Mắt cứ dán chặt vào tờ tiền trên tay đó . Đúng vậy , có mỗi một xuất KFC thôi mà nó đưa cho chị tờ 500 đô (tương đương 10 triệu VNĐ) .

- Ko có - nó lạnh tanh ns .

- Quý khách có thể đi đổi tiền , hoặc là thanh toán bằng thẻ dc ko ạ - chị bán hàng nói , cô gái này chắc chắn là một ng giàu có rồi .

- Cảm lấy đi , khỏi trả lại - thì ra là thừa tiền . Nói thật nó ăn rất nhiều lần món này rồi nhưng toàn nhờ ng lm mua về thôi à . Giá tiền thì nó có bao giờ chịu để ý đâu . Cảm lấy xuất KFC và cốc Coca nó bc ra phía bàn ăn bỏ lại ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi ng nhất là của chị nhân viên bán hàng .

Để tránh ánh mắt của mọi ng thì nó cố tình chọn bàn ở góc khuất . Nơi này có vẻ là chỗ sang trọng nhất , có đúng 2 chiếc bàn thôi à . Chọn chiếc bàn còn trống ở gần phía cửa sổ lớn nó ngồi xuống . Ánh mắt nhìn ra cửa sổ , nơi này lm bằng kính trong suốt và cũng vì đang ở vị trí trên cao nên nó có thể nhìn xuống dc toàn bộ cảnh ở dưới dg . Thật là một chỗ ngồi lí tưởng .

Còn ở phía chiếc bàn kia theo như nó quan sát thì có 5 ng tầm tuổi nó ngồi đấy . 3 ng con trai và 2 ng con gái . Nhìn mấy ng này thật sự là rất đẹp trai và xinh gái nó là ng rất ít khi khen ai mà cũng phải thán khen thì chắc mọi ng ai cũng có thể biết dc 5 con ng đó đẹp như thế nào . Cũng toàn nam thanh nữ tú cả . Nhìn cách ăn mặc của họ nữa , trên xuống dưới , chỗ nào cũng là đồ hàng hiệu . Mấy thứ đồ này đều là những mẫu thời trang mới nhất trên thế giới , rất hiếm , cái nào cũng rất đắt tiền . Theo như nó thì đây chắc chắn là những tiểu thư và công tử của tập đoàn nào rồi . Nhưng nó cũng ko thêm quan tâm cho lắm mà cố tình phớt lờ bọn họ đi , ánh mắt hướng ra phía cửa sổ .

Còn 5 ng kia , đang ăn uống vui vẻ thì tự nhiên có một cô gái lạ mặt bc vào . Đang định lên tiếng đuổi ra vì chỗ này là chỗ yên tĩnh , sang trọng nhất quán đã dc 1 ng trong số 5 ng họ bao lại . Nhưng khi nhìn thấy gương mặt cô gái đó thì bỗng sắc mặt họ trở nên cứng đờ lại .

Vì sao ư ?

Vì vẻ đẹp ?

Chắc chắn là có , họ chưa bao giờ thấy một cô gái nào đẹp như thế này .

Nhưng đó cũng ko phải là tất cả lí do .

Còn một lí do nữa , đó là gì ?

Vì thực sự cô gái này rất giống ...

Sau khi hoàn thành xong bữa ăn chẳng mấy ngon lành gì của mình , đứng lên , ra khỏi khu ăn uống nó tiến thẳng đến vị trí mà nó muốn đến nhất . Nó chính kaf những cửa hàng thời trang trong Lotte .

Xem nào , ở đây chất lượng đồ cũng ko phải là tệ lắm . Chẳng cần tốn nhiều thời gian , cứ thấy bộ đồ nào đẹp là nó nhặt . Sau 15 phút nó đã xách rất nhiều túi đồ lỉnh kỉnh trên tay .

Thờ dài , ở đây còn rất nhiều đồ nó muốn mua , nhưng nó có đủ tay mà xách đâu . Biết thế lúc nãy cho mấy cô ng hầu đi theo cho xong .

Thấy khát nước , một lần nữa nó lại phải mò lên khu ăn uống mua nước , chứ thật sự nếu ko vì khát nc nó cũng ko lên đây đâu . Ko hiểu sao nó rất ghét ko khí ngột ngạt đông ng và nồng nặc mùi thức ăn ở đây .

- Cafe đắng - cất giọng lạnh tanh lên nó ns , giọng nói của nó vẫn như thế , ko thay đổi một chút cảm xúc nào .

Tầm 1 phút sau .

- Cửa quý khách đây ạ , hết 45k - chị bán hàng đưa cốc cafe cho nó ns .

- Khởi thôi - bỏ đi dưới con mắt ngạc nhiên của chị bán hàng và một số ng xung quanh nó bình thản bỏ đi . Lần này có mỗi một cốc cafe mà nó đưa tận 100 đô la . Nhưng lần này cũng ít hơn lần trc rất nhiều mà .

Rầm

Một tiếng động vang lên . Chính xác là do ko nhìn thẳng mà ngó ngang ngó dọc xung quanh nên đó đâm sầm vào một ng .

Và kết quả như thế nào chắc ai cũng đoán ra . Nó và ng đó chỉ loạn choạng suýt ngã , nhưng rồi cũng đứng vững dc .

Cúi xuống nhặt những túi đồ , nó chẳng thèm quan tâm đến chuyện vừa xảy ra , theo nó đơn giản là những chuyện như thế này ko đáng để quan tâm . Nhặt xong những túi đồ nó đứng dậy , chuẩn bị bc đi thì ...

- Đứng lại - một giọng nói lạnh tanh vang lên , giọng nói này đích thực là của một ng con trai . Giọng nói lãnh lẹo toát lên khiến nó phải dừng lại .

- Chuyện gì - quay lại nhìn tên đang đứng trc mặt mình , nó bình thản nói . Trong ánh mắt có lóe lên những tia khó chịu khiến cho ng đối diện dễ dàng cảm nhận dc.

Ng con trai đó ngạc nhiên khựng lại trong giây lát gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên nhìn nó , nhưng rồi lại nhếch mép nói .

- Còn ko mau xin lỗi - giọng lạnh tanh lại một lần nữa cất lên

- Ko thích , ok - nó nhàn nhạt đáp , ko thèm quan tâm đến ng con trai trc mặt nữa nó bc đi mà ko để ý đến sắc mặt ng con trai đó càng ngày càng tối sầm đi vì thái độ của mình .

Tên con trai đó tức giận , khi nó đi dc 2 bước thì dùng cánh tay mình giữ chặt tay nó lại .

Cảm giác của nó lúc này như thế nào nhỉ . Nó chỉ muốn cho tên đang giữ tay mình die ngay lập tức . Nhưng đây là Việt Nam mà , lại còn là chỗ đông ng nữa nên có thể nó sẽ nhịn một chút . Quả thật , trên đời một trong những điều lm nó thấy ghét và khó chịu nhất chính là ng khác chạm vào ng mình nhất là con trai . Nhưng cũng có một ngoại lệ đó là chỉ những ng thân trong gia đình nó dc đụng đến ng nó thôi , ngoại trừ ma nuôi ra thì ko ai dc quá thân mật . Kể từ 3 năm trc vì một lí do nên cái bản tính quái đản đó bắt đầu hình thành trong nó (lí do thì tác giả sẽ tiết lộ sau nha) .

- Bỏ ra - nhìn xuống cánh tay mình đang bị bàn tay khác nắm chặt nó lên tiếng - Ko thì đừng trách sao tôi độc ác .

Giọng nói ra lạnh lạnh tanh của nó cất lên , như có ma lực sai khiến ng con trai trc mặt , bỏ tay đang nắm chặt ra khỏi tay nó . Và đến lúc này thì anh cũng ko hiểu tại sao là mình lại lm theo lời ns của cô gái lạ mặt nhưng cũng có chút thân quen trc mặt .

Bỏ đi , ko một câu xin lỗi , có phải nó hơi bất lịch sự quá ko nhỉ . Chẳng đáng quan tâm , đây cũng là một phần tính cách của con ng nó mà .

Ng con trai trc mặt thì vẫn đứng đơ ra một lúc , nhìn theo bóng dáng cô gái trc mặt . Sao lại có thể giống đến như thế cơ chứ , chắc chắn mà , từng dg nét trên khuôn mặt đó , ko thể nào nhầm dc . Nhưng cũng đã trôi qua rất nhiều năm rồi , liệu còn có hi vọng ko , chắc chỉ là ng giống ng thôi , mình nhầm rồi . Đút 2 tay vào túi quần ng con trai khuôn mặt toát lên một nỗi buồn vô hạn nhưng cũng chỉ là thoáng qua . Nhưng rồi trên khuôn mặt đó nhếch lên một cái nhếch mép vô cùng đều .

" Thật là thú vị " lúc này thì chắc ai cũng đoán ra dc đây là ai rồi đúng ko . Chính xác là nhân vật nam chính của chúng ta , Hoàng Thiên Vũ đó .

- Lám gì mà đứng đây cười như một thằng tự kỉ vậy thằng kia - một giọng nói của một ng con trai khác vang lên . Và đó chính là giọng nói của Quang Anh .

- Ko có gì , vừa gặp phải một ng vô cùng thú vị - sự xuất hiện của thằng bạn cũng lm hắn hơi giật mình , nhưng rồi cũng bình thản nói .

- Trai hay gái, là con gái thì tốt - Quang Anh ra bộ mặt ko tin, nhưng rồi cũng cười tươi. Nụ cười này khiến cho những cô gái đi ngang qua cũng phải ngất ngây.

- Con gái - hấn về mặt vẫn ko thay đổi lãnh đạm và lạnh lẽo đến đáng sợ. Nhưng cũng thành thật khai báo.

- Oh, ... mà cũng lạ

- Mày bị đồ cái gì lên áo kia - Bảo Nam từ nãy đến giờ đứng nghe cuộc đối thoại của hai thằng bạn thì cũng hơi có chút ngạc nhiên. Anh nhận ra Quang Anh định nói điều gì đó có vẻ cực đều phía sau. Chưa kịp để Quang Anh nói hết câu thì vội lên tiếng giải nguy cho hấn thoát khỏi bị truy tố.

- Hà - một tiếng đầy ngạc nhiên cất lên, nhìn xuống chiếc áo sơ mi trắng hàng hiệu đắt tiền của mình nãy đã bị nhuộm sang một màu nâu hấn bây giờ mới nhớ ra. Do cú va chạm giữa ng con gái lạ mặt lúc nãy nên mới thành ra như thế này. Cô gái đó lúc đó tay cũng đang cầm một cốc cafe mà.

- Cafe, bị đổ - hấn rút chiếc khăn tay ra, lau lau cái áo, nhưng lm sao mà có thể sạch dc, vứt chiếc khăn tay xuống đất - Hai nàng kia đâu.

- Mày còn lạ gì nữa, mấy chị đó mà ko xuống khu mỹ phẩm thì đi đâu dc chứ - Quang Anh bình thản lên tiếng thở dài, về mặt lộ rõ lên vẻ chán nản.

- Xuống gọi Thùy Trâm và Hà My đi, tối nay có vc để cho 2 ng đó xả streer - hấn gương mặt lộ rõ vẻ thích thú nói.

"Xem ra tối nay có chuyện vui rồi đây" Quang Anh và Bảo Nam nghĩ thầm rồi gương mặt hai ng lộ rõ lên những tia thích thú đến là thường.

Chiếc khăn tay lúc nãy hấn vứt bỗng nhiên có ng nhặt lên, đó là một cô gái. Cô gái đó trông cũng có vẻ xinh đẹp, nâng niu chiếc khăn như báu vật, mở túi xách ra, lấy chiếc hộp nhỏ rồi cẩn thận cất chiếc khăn vào. (ai mà điên vậy ko biết, có chiếc khăn bỏ thôi mà cũng nhặt lên).

Trong đầu nó bây giờ đang rất là khó chịu vì vụ chạm tay lúc nãy, nhưng rồi nó cũng nhanh quên và lượn xuống khu mỹ phẩm.

Đi qua xem lại nhiều mặt hàng từ son, phấn, kem dưỡng da, đến nc hoa ... nhưng nó chẳng ưng ý cái nào cả.

"Sao ở Việt Nam chán quá vậy" câu hỏi này cứ lặp đi lặp lại trong đầu nó từ lúc nãy đến giờ.

Định bỏ về thì bỗng nó thấy, ở khu nước hoa có một lọ nc hoa dc trưng bày ở vị trí quan trọng nhất. Theo như nó nhớ ko lầm thì loại nc hoa này vừa dc tung ra thị trường dc 3 ngày, nó vẫn chưa kịp mua. Xem ra lúc này cũng may lắm chứ. Ko ngờ ở Việt Nam đã nhập loại nc hoa này rồi.

- Lấy cho tôi lọ nước hoa này - có 2 giọng nói cất lên cũng một lúc, là của nó và một cô gái xinh đẹp khác.

2 ng ngẩng đầu lên nhìn nhau, nó thì ko có mấy ấn tượng gì rồi. Còn cô gái xinh đẹp trc mặt thì khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào nó, điều này khiến cho nó khó chịu.

- Hà My nãy thấy lọ nước hoa đấy chưa, tao nhớ ko nhầm thì sáng nay bảo ng nhập về rồi mà - Thùy Trâm chạy đến hỏi, nhận thấy sự có mặt của nó Thùy Trâm cũng khựng lại, ánh mắt lộ rõ lên vẻ ngạc nhiên.

- Thấy rồi, nhưng có ng mua trc rồi, hay để hôm khác mua vậy - thì ra giọng nói thứ 2 cất lên cũng một lúc với nó chính là của Hà My, cô quay sang Thùy Trâm cười cười nói.

- Cô có thể xem lại lọ nước hoa khác dc không, cửa hàng chúng tôi sáng nay chỉ đặt dc mỗi một lọ cho tiểu thư Hà My thôi - một bà bán hàng già lên tiếng, bà ta vừa nói, vừa quay sang chỗ Thùy Trâm và Hà My nói với giọng su nịnh. Quay sang nhìn nó bà ta khinh bỉ nhìn, bà ta nghĩ noa lm gì có đủ tiền để mua lọ nc hoa đắt tiền này chứ. Trên thế giới cũng chỉ có vài lọ thôi. Đáng nhẽ, Việt Nam ko nhập dc lọ nc hoa này đâu, nhưng khi yêu cầu của đại tiểu thư của gia tộc đứng thứ 4 trên thế giới dc đề ra thì ko ai dám từ chối cả. Nếu muốn hãng nc hoa đó sập tiệm thì cứ xin mời, có khi lời đặt hàng của cô lại càng là cái tiếng giúp cho sản phẩm mới của hãng nc hoa này đấy chứ.

- Ko sao, có vẻ cô gái này cũng đang cần hơn, chúng tôi mua lúc nào mà chẳng dc - Thùy Trâm vui vẻ nói quay sang Hà My thì cũng nhận dc cái gật đầu của cô.

- Thôi cũng chẳng quan trọng, hai ng cứ mua đi, tôi đi trc - chưa kịp để ai ú ớ gì nó bình thản xách mấy túi đồ bỏ đi. Bà cô bán hàng già chết tiệt này, dám em thường nó à.

Sau khi nó đi khuất.

- Là cô gái lúc nãy ở quán ăn - Thùy Trâm lên tiếng.

- Sao lại có thể giống dc như thế chứ, chắc chỉ là ng giống ng thôi - Hà My ánh mắt buồn rầu ns.

- Tiểu thư Thùy Trâm, tiểu thư Hà My đây là nc hoa của hai cô - bà bán hàng đưa cho hai ng hai chiếc túi sang trọng. Trong mỗi chiếc túi có đựng hai lọ nc hoa. Bà già điên, thế mà bảo chỉ có một lọ.

Ko nói gì, Thùy Trâm lấy thẻ trong túi mình ra đưa cho bà ta đi thanh toán.

- Ê mày nàng mua dc cái gì chưa - Quang Anh từ đâu chạy tới.

- Rồi , hai lọ nước hoa - Hà My và Thủ Trâm ns vui về giờ hai lọ nc hoa ra .
- Xắc , mua có mỗi lọ nc hoa mà cũng - Quang Anh chán nản nói .
- Cũng sao , ... - Hà My nheo mắt hỏi lại .
- Tôi nay hai em có muốn xả street ko ? Bảo Nam nói .
- Có , tất nhiên rồi - Thùy Trâm và Hà My mắt của hai ng lúc này sáng như đèn ô tô ánh lên những tia thích thú đến lạ thường .
- Đi luôn chứ - Hân lạnh đạm nói .
- Ok - 2 nàng đồng thanh , rồi ko ai hẹn ai trên khuôn mặt xinh đẹp của hai ng xuất hiện một nụ cười nửa miệng ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tên Khốn! Đây Sẽ Là Sai Lầm Lớn Nhất Trong Cuộc Đời Của Người (1)

Hà Nội bây giờ đã vào quá nửa đêm, dòng xe cộ đi qua thưa thớt dần, hầu như ko còn một bóng ng. Thành thoảng chỉ có vài chiếc ô tô hay xe máy chạy lướt qua. Bầu trời đêm Hà Nội, yên tĩnh gió nhiều nhưng nhẹ. Dg phố vắng bóng, chắc hẳn giờ này hầu như ai cũng đang ở nhà nằm trên chiếc giường và cuộn tròn trên chiếc chăn ấm áp. Ban đêm, chính là lúc tất cả mọi ng về mái nhà yên ả để nghỉ ngơi sau một ngày lm vc mệt mỏi.

Ngoại ô Hà Nội, cũng tĩnh lặng, thậm chí còn tối tăm và thưa thớt hơn cả thủ đô. Thủ đô thành thoảng còn có một chiếc ô tô hay xe máy chạy qua thì ở đây, ko đèn dg, ko gian tối tăm yên tĩnh đến rợn ng. Chỉ vang vọng những tiếng chim lợn kêu lên bay vang vọng khắp ko gian rộng lớn (theo dân gian thì chim lợn là một loại chim mang lại sự chết chóc, nếu gia đình nào mà nghe thấy tiếng chim lợn kêu thì ắt hẳn trong gia đình sớm hay muộn gì cũng có tan thương).

Bãi đất trống ở ngoại ô, gần như là bị bỏ hoang ko hiểu hôm nay sao nó lại sáng đèn. Gió thổi mạnh hơn, gần như là tiếng gió đang kêu gào, thổi tạt qua các kẽ cây, khiến chúng cứ bay xào xạc. Bầu trời hôm nay nhiều mây, ko có một vì sao hay ánh trăng trên trời. Dường như hôm nay nhiều mây quá, nó đã che lấp đi ánh sáng của các vì sao, của vầng trăng. Khung cảnh này, cộng với những tiếng chim lợn kêu, ko hiểu sao nó càng ngày càng tăng cho chúng ta cảm giác ớn lạnh, nó báo hiệu một điều ko hay sẽ xảy đến sắp tới.

Nhưng khó hiểu và đáng chú ý nhất là, tại sao ở bãi đất trống hoang vắng ở vùng ngoại ô này mọi hôm vào ban đêm ko một bóng ng qua lại. Vậy tại sao hôm nay có rất nhiều thanh niên, nhuộm đầu xanh, đầu đỏ, ... đang đứng ở đây. Quần áo đám thanh niên đang mặc thì hở hang, quần thì rách rạch lỉnh lỉnh cả nam cả nữ đều như thế. Nhưng ghê sợ nhất là đám thanh niên này, tay ai cũng đang cầm một loại vũ khí. Kẻ thì cầm mã tấu, kẻ thì dao dài ít nhất cũng khoảng 30 cm, kẻ thì cầm gậy sắt, côn sắt, ... Đám thanh niên lông bông trông có vẻ côn đồ này chắc hẳn tụ tập ở đây cũng ko phải là một điều lành. Chúng cả nam lẫn nữ, nếu nhìn sơ qua thì cũng có thể ước tính dc số ng, ít nhất cũng phải trên 100.

Đứng đối diện với nhóm thanh niên kia, là một nhóm khác. Nhóm này có 5 ng, 3 nam và hai nữ. Khác hẳn với đám thanh niên kia, ai cũng đầy đặn đặc sất khí, thì nhóm ng này lại hoàn toàn khác. Về mặt ai nấy cũng bình thân đến đáng sợ, ánh mắt nhìn đám thanh niên trc mắt ko hề có lấy một chút sợ hãi mà còn lộ rõ ra vẻ khinh thường. Nhất là ng con trai đứng ở phía giữa, về mặt ko chỉ bình thân, trên gương mặt anh ta ko hề lộ ra bất kì một thứ cảm xúc nào, nó chỉ lạnh tanh đến đáng sợ. Nhất là ánh mắt của anh ta, nó lóe lên một sự lạnh lùng, chết chóc đến hoàn hảo, có thể nói đôi mắt này nhìn vào ai thì nó dường như có thể giết chết ng đó.

Nhìn khung cảnh thế này, chắc hẳn một trận chiến kinh hoàng nhất sắp xảy ra. Nó có thể đoán trc dc bên nào sẽ thắng, tất nhiên nếu đặt cược cho cuộc chiến này thì sẽ có rất nhiều ng đặt cược cho đám thanh niên hơn là nhóm ng kia rồi. Vì sao ư? Vì một lí do rất đơn giản. Điều thứ nhất là đám thanh niên bên kia, quá đông số lượng ng gần như gấp hơn 50 lần nhóm ng kia. Và nhóm ng bên kia tay ko có một chút vũ khí nào cả, lm sao mà có thể địch lại nổi cái đám thanh niên mà tay mỗi ng đều cầm hầu như là tất cả các loại vũ khí. Đám thanh niên này chắc chắn là đang chơi bản theo kiểu hội đồng rồi.

Nhưng trên đời ko điều gì có thể lường trc dc, khi trận chiến sắp tới xảy ra, nó mới sẽ là điều ko ngờ dc nhất. Phe nào thắng thì cũng thế nào đoán dc. Nhưng rõ ràng là phần đông là đám thanh niên kia rồi, cơ hội của đám ng kia chỉ là rất nhỏ nhoi và mong manh.

Trận chiến sắp tới diễn ra tại đây, chắc chắn sẽ có rất nhiều máu phải đổ, nhiều thân ng ngã xuống. Nhưng điều lm cho ng ta thắc mắc nhất là tại sao đối mặt với đám thanh niên kia, nhóm ng kia khuôn mặt lại ko có một chút biểu cảm hay sợ hãi nào vậy. Khuôn mặt những ng này, nó và có thể hiện rõ lên những tia thích thú đến lạ thường, nhất là hai cô gái trong nhóm. Còn đám thanh niên kia về tuy hùng hô nhưng về mặt chúng nhìn nhóm ng trc mặt lại có chút sợ sệt. Tất cả vẫn chỉ là một ẩn số mà chỉ có trận chiến sắp xảy ra ở đây mới có thể giải đáp dc thắc mắc này.

Gió đã bắt đầu thổi mạnh hơi, ko hiểu sao lúc này bầu trời càng ngày càng tối, ko có một vì sao, mây đen dày đặc. Phải chăng tất cả những điều này là báo hiệu cho một điều ko hay sẽ xảy tới.

Đoàng, trong ko gian yên lặng, tiếng súng ko biết từ đâu dc cất lên, nó là tiếng súng mở đầu cho một cuộc hỗn chiến ở nơi đây.

Sau khi nghe thấy tiếng súng ko biết từ đâu phát ra đó thì đồng loạt đám thanh niên kia tay cầm chắc lấy vũ khí, đồng loạt lao lên tiến về nhóm ng trc mặt. Nhưng lạ thay khuôn mặt của nhóm ng trc mặt nhất là 3 chàng trai vẫn ko biểu lộ một chút cảm xúc nào, chỉ là một sự lạnh lùng cố hữu ngự trị trên khuôn mặt của họ. Còn về phía hai cô gái, hai ng hình như là chỉ lăm bắm có đúng một câu.

- Game star (Trò chơi bắt đầu) - hai cô gái nhìn đám thanh niên trên 100 ng trc mặt, ko ai hện ai, cả hai đồng loạt lao lên phía trc, hòa mình vào cuộc chiến trc mặt.

2 cô gái đấu với một đám thanh niên trên 100 ng, tay lại ko cầm vũ khí, liệu có thể thắng dc ko. Thế trận lúc này về số lượng ng thật là ko công bằng một chút nào.

2 cô gái đó nhanh như một con gió, đám thanh niên kia chỉ thấy có 2 cái bóng màu đen lướt qua. Hai cái bóng đó đi đến đâu, lại có một ng, một dòng máu đỏ xuống, chỉ trong chưa đầy 1 phút, ko gian nơi đây đã rập lên một mùi máu tanh nồng đến ghê rợn ng. Xác ng nằm la liệt trên đất, có 50 tên cả trai lẫn gái đang nằm quần quai dưới đất. Chúng chưa chết hẳn mà đang nằm đó, ôm những chỗ bị thương đang rỉ máu của mình, các vết thương đó đều nằm ở những chỗ chí mạng nhất, nó rất dài và sâu nhưng chưa đến độ gây chết ng, nhưng có thể gây tàn phế đến suốt đời. Có vẻ như 2 cô gái đó ko có ý định muốn giết đám thanh niên trc mặt mà chỉ lm cho họ bị trọng thương ko ngóc đầu dậy nổi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tên Khốn! Đây Sẽ Là Sai Lầm Lớn Nhất Trong Cuộc Đời Của Người (2)

Chỉ chưa đầy 5 phút sau, bãi đất trống, nơi đây đã nồng nặc một mùi máu tanh đến ghê ng. Xác ng hầu như ko còn nguyên vẹn nằm dưới nền đất. Nói là xác ng chứ thật ra đám thanh niên đang nằm dưới đất này vẫn chưa chết hẳn, đang nằm quần quai đau đớn dưới đất. Đứa thì đứt tay, đứa thì đứt chân, đứa thì tay chân gần như là lìa khỏi ra. Tất cả thứ này thôi đã tạo nên một khung cảnh đầy mùi máu tanh và những tiếng la rên rỉ đau đớn trong màn đêm tĩnh lặng. Phía cuối trần trời kia thôi, dù là ban đêm nhưng cũng đang rực lên một màu đỏ, màu của máu chói lọi...

Hai cái bóng đột nhiên dừng lại, đồng loạt nhìn đám thanh niên đang nằm rạp đau đớn trc mắt. 2 khuôn mặt thanh tú và xinh đẹp ấy, trc khung cảnh và màn đêm quỷ mị, đồng loạt nở nụ cười ngạo nghễ.

- Vô dụng, nếu ko muốn như lũ ng này thì ta khuyên các người nên biến khỏi đây đây. Và trc khi đi đừng quên mang lũ rác rưởi này theo - Thùy Trâm tay mân mê thanh kiếm dính đầy máu trên tay mình lạnh giọng nói. Lũ ng này thật là chỉ lm bẩn thanh kiếm của cô thôi.

- Tụi này... này... - một thằng to con mặt mày có vẻ bần trợn đầy sạo lấp bắp nói ko lên lời.

- Tụi tao sao, còn đứng đực ra đây, ko mau biến - Hà My lạnh giọng tay đang cầm chiếc roi da dài hơn 2 m nói.

- Còn đứng đực ra đây, lên lấy mạng hai con nhỏ khốn kiếp này cho tao - một thằng to con khác hét lên, có vẻ như thằng này chính là cái tên cầm đầu đám thanh niên này. Mặt mũi hắn đã xấu xí lại còn có rất nhiều sẹo, xem ra những vết sẹo này là những vết tích của các cuộc chém nhau của hắn đây mà.

Ngay sau lệnh của thằng đó, thế là cả lũ còn lại gần 100 thằng vẫn ko biết thần chết đang đợi mình xông về phía Thùy Trâm và Hà My. 3 ng con trai ki tức là tụi hắn thấy thế thì vẫn đứng khoanh tay, mắt dán vào trận chiến trc mặt để xem Thùy Trâm và Hà My 2 ng dc mệnh danh là huyền thoại của thế giới đêm sẽ xử trí như thế nào.

- Bỏ vũ khí nhá, sợ ko công bằng với mấy em nó - Hà My giọng đùa cợt quay sang nói với Thùy Trâm (lúc này là lúc nào rồi mà còn đùa dc hả chị?).

- Ok, hôm nay phải cho bọn chúng biết hai cái tên Thùy Trâm và hà My ở trong thế giới đêm ko phải là hữu danh vô thực - sau câu nói đó thì chiếc roi da của Hà My và thanh kiếm trên tay Thùy Trâm dính đầy máu ng sang một bên.

Và trận chiến tưởng chừng như đã dừng lại bắt đầu diễn ra.

- Buồn ngủ quá , tí nữa về phải đánh một giấc cho đến tận trưa mới dc - ngồi trên xe ô tô lấy tay che miệng nó ngáp ngắn ngáp dài . Lúc này sau khi đi mua đồ và dạo đêm tham quan Hà Nội xong thì nó gọi cho ông quân gia báo ng ra đón (bỏ tay , ng ta đi thăm quan vào ban ngày thì chị Nhi lại ngược đời đi vào ban đêm) . Bây giờ cũng đã hơn 2 giờ sáng , dg phố vắng tanh ko có một chiếc taxi nào . Nghĩ bụng nó cũng thấy thương cho ông quân gia vì đang ngủ cũng bị nó dựng dậy , nhưng nếu ko lm thế thì nó chỉ có cách quốc bộ về nhà thôi .

Chiếc xe sớm chốc đã đến ngoại thành ra khỏi thủ đô Hà Nội . Vùng ngoại ô này tuy gần Hà Nội nhưng theo nó thấy thì khác xa quá đi . Dg phố Hà Nội ít nhất hai ven dg còn có những cây đèn điện , soi sáng khắp các con phố , còn ở đây thì ko có một bóng đèn tối tăm quá đi .

- Dừng xe - đột nhiên nó thấy cái gì đó rồi lạnh giọng kêu tài xế dừng xe lại .

- Dạ - anh tài xế nghe thấy lệnh của nó thì phanh xe lại , chiếc xe ô tô dừng hẳn .

Nó bc ra khỏi xe .

- Về đi - nó nói rồi ko thương tiếc gì lấy tay đóng cái rầm cửa xe lại .

- Nhưng thưa tiểu ... , à quên cô quân gia đã dặn là ... - anh ta suýt nữa nói ra chữ tiểu thư nhưng nhớ ra lời nó ns ra tối hôm nay thì vội sửa lại , và chưa kịp nói hết câu thì đã bị giọng nói lạnh tanh pha chút khó chịu của nó chặn lại .

- Lệnh của quân gia hay là của tôi to hơn .

- Dạ - anh tài xế nghe thấy thế thì im bất luôn , đành lm theo lệnh của nó , rồi phóng xe đi về .

- Hình như có cái gì đó ở đằng kia thì phải - cách vị trí nó đang dừng ko xa , thấy có ánh đèn và có rất nhiều tiếng động lạ , thì tính tò mò của nó lại nổi lên . Ko sợ nó tiến thẳng về chỗ bãi đất trống đó .

Nhẹ nhàng tiến lại và nấp sau cái cây gần bãi đất trống , nó thích thú với khung cảnh đang diễn ra ở trc mắt .

- Thì ra là đang có ụnh lộn , ở đây xem kịch hay cái đã - tìm một chỗ bám , nhanh như gió , nó đã ngồi vắt vẻo trên cành cây , ánh mắt thích thú hướng về phía trc mắt , nơi đang xảy ra một cuộc hỗn chiến .

Vị trí của nó ngồi rất khuất nên khó có ai có thể phát hiện ra và đây cũng là một vị trí lí tưởng để nó có thể quan sát toàn bộ trận chiến kia . Đào mắt một vòng , sớm muộn nó cũng đã nhận ra sự có mặt của 2 cô gái kia , đó là hai cô gái hôm nay nó gặp qua ở Lotte , bây giờ hình như một mình hai cô gái đó đánh với lũ thanh niên gần 100 ng kia thì phải . 3 ng con trai đứng im như pho tượng kia , sao ko giúp nhỉ , đừng nói con trai thời nay là thứ bỏ đi hết nhè , thấy chết là ko cứu . Thấy chàng trai ở giữa trông có vẻ quen quen , nó nheo mắt lại . Thì ra tên đó chính là cái tên nó đụng phải lúc này , trái đất đúng là tròn quá đi . Nhưng nó cũng chẳng thêm quan tâm đến sự có mặt của ba chàng trai đó , ánh mắt lại dời đi và quan sát vào trận chiến đang xảy ra trc mắt ...

Quay về chỗ trận chiến , sau khi Thùy Trâm và Hà My , hai ng vút hia thứ vũ khí xuống thì cuộc chiến thực sự mới bắt đầu .

Thùy Trâm lao vào , lấy đà , nhún ng nhảy bật lên để tránh những nhát kiếm của bọn chúng , cô đá bay thanh kiếm và tiếp đất một cách ngon lành . Lấy thanh kiếm của bọn chúng , Thùy Trâm chém đứt tay của một con và dùng chân đá thẳng vào bụng một thằng to con định đánh lên bên cạnh , khiến thằng đó bay xa mấy mét và ngất ngay tại chỗ . Giờ tay chặn mã tấu đỡ thanh đao của một con khác , Thùy Trâm nhanh nhẹn gạt phăng mũi dao xuống chém đứt đôi chân của hai tên xấu số . Bọn chúng đau quá ngã ra , ôm hai chân nhưng vì đau quá nên ko thể hét lên dc rồi ngất lịm đi lúc nào ko hay .

Thùy Trâm ko muốn có máu chảy nữa , cô lại chuyển sang dùng các thế võ để đánh bọn chúng . Từng cú xoay ng , đánh tay đến hoàn hảo . Tay và chân cô ra những chiêu võ nhanh nhất , nó nhắm vào chỗ hiểm hóc nhất trên cơ thể con ng . Khiến tên nào chúng những đòn đó cũng phải nằm vật ra đất , bất tỉnh ngay tại chỗ . Có một tên giả vờ ngất , nhân cơ hội lúc cô ko để ý cầm mã tấu đỡ thanh đao của một con khác , đột nhiên Thùy Trâm xoay ng , cánh tay đỡ lấy thanh đao , mỉm cười với tên đó một cái . Dù nụ cười đó trông có vẻ rất là thân thiện nhưng tên đó tái xanh cả mặt lấp bắp nhìn Thùy Trâm nói .

- Chị ... chị xin ... xin chị tha cho em - thằng đó run rẩy xin tha mạng .

- Ok thôi - Thùy Trâm nói khiến tên đó mừng thầm - Nhưng này là ngoại lệ , đợt kiếp sau đi - nhanh như cắt , Thùy Trâm cô đang thuận tay cầm lấy thanh đao trc mắt , chém bay đầu tên đó , mọi chuyện xảy ra quá nhanh . Trong màn đêm tĩnh lặng ng ta chỉ có thể nghe thấy một tiếng la thất thanh , và sau tiếng la đó một cái xác ko đầu ngã xuống . Một dòng máu đỏ bắn tung tóe trên ko trung . Trên gương mặt thiên sứ lúc này của Thùy Trâm dính be bét đầy máu , nó lm tăng lên vẻ đẹp ác quỷ cũng như thiên thần trong cô .

Tên này chính là tên đầu tiên dc Thùy Trâm chiếu cố , cho chết một cách nhẹ nhàng nhất trong đêm nay . Khốn kiếp , còn ko biết điều dám nhân cô hội chơi xấu cô , suýt chút nữa cô đã hứng trọn thanh đao đó rồi . May mà lúc đó Thùy Trâm thấy dc cái bóng của hân dưới mặt đất , nếu ko thì ko biết lúc này chuyện gì sẽ xảy ra với cô khi cô hứng trọn thanh đao đó mất . Đám khác định lao vào đánh Thùy Trâm thấy cảnh tượng vừa rồi cũng phải khựng lại vì sợ sệt . Nhưng rồi bọn chúng vẫn ko biết điều , ko biết lùi hán tử thần đang đợi mình liều chết lao lên .

Thùy Trâm nhìn đám trc mắt , một lần nữa cô lại nở nụ cười khinh bỉ , cầm thanh đao trên tay chém vào những chỗ hiểm hóc trên ng chúng . Cứ chưa đầy 2 giây lại có một thân hình ngã xuống , sớm chốc Thùy Trâm đã giải quyết dc hết mấy tên này . Nhìn đám ng dưới đất cô hừ lạnh một cái vút thanh đao xuống . Lúc này , dây buộc tóc của Thùy Trâm đột nhiên bị đứt ra . Mái tóc dc giải thoát tung bay khê trong gió . Nhanh , nhẹ và đầy uy lực đó

chính là cách đánh của Thùy Trâm, bọn ng này cứ chết ko kịp ngáp dưới tay cô mà ko hiểu lí do vì sao .

Còn bên phía Hà My cô cũng đang trong tình thế mèo vờn chuột , phong cách đánh cũng đầy thư thái đến lạ thường . Có thể nói như Hà My , cô cũng giống như Thùy Trâm chưa bộc lộ hết một phần mười sức mạnh trong cơ thể của mình.

Quay ng ra sau , Hà My nhanh nhẹn đá vung hai cái dao của bọn nó rơi xuống đất . Rồi bằng một nhát chém của mình , Hà My cô đã cho 2 tên đứng gần đó đứt nguyên cánh tay . Từng thân hình xấu số lại ngã xuống , nhưng những thân hình này vẫn chưa chết hẳn , chúng quằn quại đau đớn một cách khổ sở . Có thể nói như bọn chúng may mắn lắm vì chưa mất mạng , nhưng sống mà phải chịu con đau đớn tột độ như thế này thì ko khác gì địa ngục cả . Máu của những tên đó đã dính cả vào mặt , vào cả ng của Hà My nhưng trông cô vẫn ko có gì là mệt cả , vẫn hăng say nhanh nhẹn giải quyết đám trc mặt .

Đám ng cứ lao vào đánh Hà My như một lũ điên nhưng khổ nỗi bọn chúng cứ lao vào ng Hà My thì lại bị đánh bay ra một cách ko thương tiếc . Cứ như thế thân ng Hà My là một cái lò xo vậy , thứ gì vào cũng ko bao giờ có thể trụ nổi và bị đánh bật ra một cách ko thương tiếc . Đám thanh niên này còn có cả con gái , mấy đứa con gái cứ lao vào đánh Hà My thì nhìn cái khuôn mặt đầy phấn của chúng là cô lại ngửa mặt cho bọn chúng hưởng nguyên một cú quay 360 độ khiến chúng lạch cả quai hàm mà ngất luôn .

Khác với Thùy Trâm thì Hà My chủ yếu là dùng chân để đánh , cái gót dày nhọn và hơn 15 phân của cô . Đế giày của cô mỗi lần vung lên là lại hạ cánh một cách an toàn vào mặt hay eo , bụng của bọn chúng khiến chúng đau quá nhiều tên bị vào bụng còn học nguyên cả máu mồm . Còn đứa nào xấu số bị gót giày của cô cho an tọa trên gương mặt thì khuôn mặt bầm tím , chảy máu và biến dạng một cách kinh khủng , khiến khuôn mặt chúng ng ko ra ng mà ko ra ma . Nhiều đứa đau vì mất máu quá mà ngất nguyên tại chỗ .

Cách đánh nhanh gọn lẹ ko khác gì của Thùy Trâm , Hà My cô cũng gây ra một thành tích ko hề kém gì . Gương mặt và quần áo Hà My lúc này dính đầy máu của bọn chúng , nhìn đám ng nằm rạp dưới đất Hà My dành tặng cho bọn chúng một cái nhìn thương hại . Thấy tên nào vẫn còn ngoan cố còn sức gượng dậy để đánh tiếc cô thì Hà My lúc này cũng ko nương tay nữa . Chân cô một lần nữa lại dc đưa lên cao và gót giày của cô an tọa và cắm xuyên qua cả cổ bọn chúng . Khiến cho bọn chúng cảm nhận thấy một cái chết đau đớn tột cùng .

Ko ai ngờ kết quả có thể như thế này , 2 cô gái chống chọi với đám thanh niên hơn 100 ng mà còn dành dc chiến thắng vẻ vang . Khuôn mặt của hai cô gái ko lấy một chút gì có là vẻ mệt mỏi . Trong màn đêm tĩnh lặng , chỉ thấy có một khung cảnh ghê rợn đang hiện ra trc mắt . Ko gian nơi đây nồng nặc mùi máu tanh , một mùi hương ghê rợn bay phảng phất trong gió cùng với xác ng la liệt đang nằm trên mặt đất . Có những ng chưa chết hẳn đang nằm quằn quại đau đớn trên mặt đất . Nhưng điều đáng chú ý nhất đó chính là hai cô gái của chúng ta , điều lm ghi nhớ nhất chính là màu mắt của họ . Nó vẫn sắc lạnh bình thản như ko có gì xảy ra , ghẹm sống nhẹ nhìn biển máu trc mắt một cách thích thú .

- Lâu lắm rồi mới chơi dc một trận như thế này sướng quá đi - Sau khi đánh nhau xong nhìn thành tích mà mình vừa gây ra , lúc này Thùy Trâm đã lấy lại tính cách thật của mình , hồn nhiên tươi cười nói .

- Mày nói đúng đó , nhưng chưa đã tay lắm - Hà My rút bỏ vỏ bọc lạnh lùng của mình hồn nhiên nói . Cô ko biết câu nói của mình tác động vào ba chàng trai kia như thế này đâu .

- Thế này còn chưa đã tay , em có phải là ng ko thể ? - Quang Anh cùng hấn và Bảo Nam đi về chỗ Thùy Trâm và Hà My sau khi nghe câu nói hồn nhiên của cô suýt nữa té xỉu .

- Hồi lạ , ko là ng chẳng lẽ là ma - Hà My quay sang chỗ Quang Anh nói .

- Ko phải , ý anh là ma đội lốt ng thì đúng hơn - Quang Anh châm chọc , xem ra anh đang rất muốn chọc tức cô nàng này đây mà .

- Hồi thật néh ? - Hà My nở một nụ cười cực đều nhìn Quang Anh khiến anh chàng thấy nụ cười đó thì tái xanh cả mặt rồi giả bộ ngại thò nói tiếp - Anh có muốn nhập hội với lũ kia ko .

- Tất nhiên là có , à quên ko rồi - Quang Anh cười giả lả xua tay trc mặt .

- Xì , muốn nhập hội với bọn chúng thì cứ nói ra đi , em giúp cho còn lm trò - cho Quang Anh một câu ko thể nào phủ phàng hơn Hà My có tình phốt lờ về mặt đang ngo ra của Quang Anh quay sang Thùy Trâm .

- Ê , bây giờ trong mấy anh ai đi dọn cái đồng này vậy - Hà My nói tiếp hướng mắt xuống cái đám trc mặt , bọn chúng bây giờ tàn tạ kinh khủng , bộ dạng muốn sống cũng ko dc mà chết cũng ko xong .

- Là 2 em chứ ai - Bảo Nam cho Hà My một câu phủ phàng ko kém .

- Này , chính mấy anh mới là ng phải dọn ý , lm sao 2 đứa em dọn dc đồng này , ko biết thương hoa tiếc ngọc gì hết - Thùy Trâm nghe thấy mình phải dọn thì cãi lại ngay , chưa để Bảo Nam nói thêm câu gì cô lại nói tiếp - Với lại chính mấy anh rủ bọn em đến đây mà , nên chính mấy anh phải dọn cái đồng này mới đúng .

- Thôi , biết rồi em giảm bớt cái volum dùm cái đi . Muốn anh vào bệnh viện tai - mũi - họng để sửa lại tai à - Nghe thấy tiếng hét ko thể nào to hơn của Thùy Trâm mà cả bọn ở đây đứa nào cũng suýt thủng màng nhĩ , ngay cả mấy tên còn sống đang nằm dưới kia cũng phải cố gắng bịt tai lại .

- Đây , nói thế còn dc , thế mới là bé ngoan chứ - Thùy Trâm vui mừng kiễng chân lên , giả vờ lấy tay xoa xoa đầu Bảo Nam (vì chị Trâm thấp hơn anh Nam rất nhiều mà , nên muốn xoa đầu anh ý thì chỉ còn cách phải kiễng chân lên thôi) .

- Đây, em gọi ai là bé ngoan đây hả - Bảo Nam nghe thấy cái cụm từ " bé ngoan " thì nhún nhún nói, ko biết Thùy Trâm lấy đâu ra cái biệt danh sến như con hên này nữa .

- Anh cũng đủ thông minh để tự hiểu mà - Thùy Trâm cười toe toét rồi quay sang nắm tay Hà My kéo đi ra chỗ mấy chiếc siêu xe ô tô của cả nhóm - Thế nhé, chúc mấy anh vui vẻ, em và My về ngủ trc đây . Bye bye .

Bảo Nam và Quang Anh nhìn Thùy Trâm và Hà My một cách chán nản rồi lắc đầu ngán ngẩm, xem ra hai cô nàng này còn trẻ con quá đi . Còn về phía hân khuôn mặt vẫn băng lãnh ko có một chút biểu cảm nào cả .

Còn về phía Hà My và Thùy Trâm, lúc hai cô gái của chúng ta chuẩn bị mở cửa xe ô tô thì bỗng ...

- Thùy Trâm, Hà My cẩn thận - ko hiểu có chuyện gì mà lúc chuẩn bị mở cửa thì họ nghe thấy tiếng hét của Bảo Nam và Quang Anh .

Lúc hai cô nàng giật mình quay mặt ra phía sau thì ...

- Đoàn ... - đây chắc chắn là tiếng súng, một tên nằm ở phía những cái xác trên mặt đất thì tự nhiên đứng dậy rút súng bắn thẳng vào chỗ Thùy Trâm và Hà My .

Do tình huống bất ngờ quá, nhất thời Hà My và Thùy Trâm ko phản ứng dc gì, chỉ biết nhìn vào phía viên đạn đang nhắm thẳng về phía hai ng .

Còn hân thấy tình huống này thì vẻ mặt có một chút lo lắng hiện ra nhìn về phía hai cô bạn thân . Não hân bắt đầu hoạt động hết cỡ để xử lí cho tình huống này, nhưng ko tốc độ của viên đạn nhanh quá, có lẽ là sẽ ko kịp rồi .

Tình huống lúc này như một thước phim quay chậm hân, Quang Anh, Bảo Nam nhanh chóng chạy về phía Thùy Trâm và Hà My nhưng có lẽ là đã ko còn đủ thời gian . Viên đạn bay nhanh quá, nó xé toạc ko gian lao nhanh về phía hai cô gái trc mặt .

Hà My nhất thời sợ quá, ôm chặt lấy Thùy Trâm, hai ng đứng im chờ chết .

Keng ...

1s

2s

3s

Đã ba giây rồi, sao chưa có chuyện gì xảy ra gì . Thùy Trâm và Hà My đang nhắm mắt chờ chết thì nghe thấy một tiếng động lạ . Hai ng đợi mấy giây nhưng ko có chuyện gì xảy ra, từ từ mở mắt . Đứng trc mặt của họ, họ thấy tấm lưng của một cô gái, ko hiểu cô gái này xuất hiện từ đâu ra, đừng nói chính cô gái này đã đỡ đạn cho họ nhá .

Còn ba anh chàng kia, nhất là hân thì đột nhiên chết sững ng lại, ngay cả tên đang cầm súng cũng vậy . Một thanh âm trong trẻo phát ra .

- Chơi xấu mà ko biết nhục à - một giọng nói băng lãnh dc phát ra, dù là băng lãnh nhưng nó trong trẻo và hay đến kì lạ - Hai ng có sao ko ? - Nó quay ra hỏi Thùy Trâm và Hà My, nhìn thấy nó Thùy Trâm và Hà My bất động, mắt mở to ra hết cỡ .

- Mày, ... mày là đứa nào mà tự nhiên xen vào chuyện này - tên đó lấp bắp nói .

- Tao là tao chứ còn là ai nữa, hỏi ngu - nó quay mặt lại nhún nhún đáp, giọng nói vẫn bình thản đến mức đáng sợ .

- Sao ,... sao ... mày có thể viên đạn đó - tên đó lấp bắp nói .

- Tại viên đạn của mày, mà gót giày tao gãy rồi đây này, tiếc thật - đúng là giày ko xịn có khác, mới có hoạt động một tí mà đã gãy gót rồi . Nó chỉ xuống đôi giày của mình rồi vứt sang một bên .

Đúng, lúc này ngồi trên cây ngay phía trên ô tô của Hà My và Thùy Trâm, nó đã quan sát dc mọi vc . Và tất nhiên hành động giả chết chơi xấu, bắn lên của một thằng ko quá khỏi tầm mắt của nó . Định ngồi yên, ko giúp hai cô gái kia nhưng ko hiểu sao khi viên đạn xé tạc ko khí, gần bay đến ng họ thì nó có một cảm giác giác kì lạ . Lí trí của nó bắt nó phải cứu hai cô gái này mà ko biết lí do tại sao .

Viên đạn bay gần đến ng Thùy Trâm và Hà My thì đột nhiên nó từ cây nhảy xuống, dùng cú xoay ng 360 độ trên ko của mình, dùng lực chân thật mạnh đá bay viên đạn đi (cái này là mình chém đó nha) . Nó lúc đấy với khả năng của mình thì cũng chẳng bị sao, nhưng vì đôi giày nó đang đi ko chịu dc lực tác động mạnh thì sau khi va chạm với viên đạn đó thì bị gãy mất đế . Và nó đã đạt dc mục đích của mình, viên đạn dc nó đá bay đi, dưới con mắt ngạc nhiên của tên bắn lên .

Còn về phía bọn hân thì do hôm nay ko ai mang súng đi vì ko nghĩ trg hợp này có thể xảy ra vì nếu có súng thì sẽ dùng độc trị độc để đạn đối phó với đạn thôi . Đúng lúc tuyệt vọng nhất, thì trên cây ngay bên cạnh mấy chiếc ô tô thì có một cái bóng lao xuống . Cái bóng đó dùng cú xoay ng trên ko 360 độ của mình và đã bay viên đạn đi .

Cái bóng đó đáp xuống đất thì họ mới nhận ra đó là một cô gái . Quang Anh và Bảo Nam khi nhìn thấy gương mặt của nó thì rất ngạc nhiên, khi nhìn

thấy khuôn mặt này một mảnh kí ức đã bắt đầu ủa về trong họ . Còn hẳn thì nhận ra đây chính là cô gái mà mình đã đụng phải ở trung tâm thương mại .

- Con khốn , mày phải trả giá cho việc làm của mình - tên đó tức giận nói rồi nhân lúc nó ko để ý dùng súng bắn về phía nó . Thanh âm quen thuộc một lần nữa lại dc vang lên .

Đoàng , viên đạn một lần nữa lại dc bay ra và lần này nó đã chuyển đổi mục tiêu , mục tiêu của viên đạn lần này ko phải là ai khác mà nhằm vào chính nó .

- CÁN THẬN - 5 ng bọn hắn đồng loạt hét lên .

- Hà - nó giật mình khi nhìn thấy tên đó đã nhả đạn thì theo phản xạ tự nhiên nó đã né ng sang một bên .

Nó đã tránh dc viên đạn , nhưng ko có nghĩa là tránh dc hoàn toàn . Viên đạn bay xoẹt qua mặt nó , để lại một vết máu dài .

Tách , tách từng giọt máu nhỏ xuống đất , lấy tay đưa lên má nó thấy ướt quá , bỏ tay xuống nhìn thì tay nó bây giờ đã dính đầy máu .

Nhìn tên ko biết điều kia nó tức giận gằn từng chữ .

- TÊN - KHỐN - ĐÂY - SẼ - LÀ - SAI - LẦM - LỚN - NHẤT - TRONG - CUỘC - ĐỜI - CỦA NGƯỜI - nếu ai để ý kĩ thì lúc này màu mắt nó đã chuyển qua một màu đỏ rực , thể hiện là nó đang rất tức giận .

- A , A , A - Sau câu nói đó của nó thì ko hiểu chuyện gì xảy ra , tên đó chỉ hét lên một tiếng đau đớn rồi ngã phịch xuống đất . Trên trán của hẳn thì chảy đầy máu mà ko biết là do vật gì gây ra . Mắt hẳn thì mở trừng trừng nhưng thân ng thì bất động (cái này gọi là chết mà ko nhắm dc mắt đó) .

- Ko biết điều - nó lạnh lùng nói rồi ôm mặt bc đi , trên tay nó lúc này chảy ra rất nhiều máu .

- Khoan đã - Thùy Trâm thấy nó chảy nhiều máu thế thì hốt hoảng chạy theo giữ nó lại .

- Chuyện gì - nó lạnh lùng quay lại , một tay vẫn đang ôm má nói .

- Để bọn mình sơ cứu vết thương cho cậu nha , nếu để lâu sẽ nhiễm trùng đó - Hà My chạy đến nhìn tay nó đang ôm mặt chảy đầy máu trong lòng ko hiểu sao lại dâng lên một cảm xúc kì lạ nói .

- Cảm ơn lòng tốt , tôi ko khiến . Muốn giúp tôi thì dọn luôn tên đó dùm tôi đi - nó ko thèm để ý đến hai cô gái trc mặt đang lo lắng cho mình nhường nào . Lạnh lùng nói rồi xoay ng ôm mặt bc đi .

- Nhưng ... - Thùy Trâm gọi với lại .

- Kệ cô ta đi - hẳn nhìn theo bóng nó trong lòng có dâng lên một nỗi xót xa .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Mở Màn Kế Hoạch:

Hôm nay là chủ nhật cộng với vc tối qua đi chơi khuya nên nó dậy rất muộn . Mãi đến khi quản gia Lâm mời nó xuống ăn cơm nó mới chịu dậy .

Thay quần áo xuống đại sảnh thì nó đã thấy quản gia Lâm và hai hàng ng hầu đang đứng chờ . Mọi ng thấy nó thì cung kính cúi đầu nhưng ko ai dám nói một câu gì vì họ cảm thấy xung quanh nó lúc này là một khối khí lạnh bao trùm .

Ra hiệu cho đám ng hầu đi ra lm tiếp công vc của mình nó tiến về phía bàn ăn lớn . Quản gia Lâm đi theo nó thì bắt đầu huyền thuyên .

- Bảo Nhi mặt cháu lm sao thế này - nhìn một miếng băng dài trên má phải của nó quản gia Lâm hốt hoảng .

- Đêm qua đi xem uỳnh lộn nên bị liên lụy (xem cái gì , chính chị cũng tham gia vào cuộc chiến cơ mà) - nó lạnh lẽo sờ tay vào miếng băng lên mặt thờ ơ trả lời

Nghe thấy câu trả lời rất chi là nghiêm túc của nó , quản gia Lâm suýt nữa té xỉu .

- Để ta gọi bác sĩ cho cháu ko thì sẽ bị nhiễm trùng mắt - quản gia Lâm toan chạy đi thì bị nó gọi giật lại .

- Khởi, tôi tự biết mình phải làm gì, ông đi ra ngoài đi - bc vào phòng ăn nó nói.

Quản gia Lâm thấy nó nói thế thì cũng ko nói gì nữa liền đi ra ngoài.

Ngồi xuống bàn ăn nhìn một đồng thức ăn toàn sơn hào hải vị nó lắc đầu ngao ngán. Toàn món ăn bổ dưỡng nhưng cũng là món ăn nó ghét nhất. Lấy cái chuông nhỏ trên bàn nó lắc.

Reng, Reng sau hai tiếng chuông thì quản gia Lâm chạy vào.

- Đồ hết đồng thức ăn này đi cho tôi, bảo đầu bếp làm cho tôi một xuất mì ý là dc rồi - Nó chỉ tay vào đồng đồ ăn trên bàn lạnh lùng nói (sao lại phí của giờ thế hà chị).

- Dạ - quản gia Lâm chạy đi thì lại có một nhóm ng hầu chạy vào, cung kính cúi gập ng chào nó đến dọn dẹp đồng đồ ăn trên bàn.

Chỉ hơn 15 phút sau, một cô ng hầu chạy vào đặt xuất mì ý lên trên bàn cho nó.

Nhìn đĩa mì ý nó gật đầu rồi phẩy tay ra hiệu cho cô ng hầu đi ra làm tiếp công vc của mình.

Ăn miếng mì ý đầu tiên nó cảm thấy nhạt nhẽo quá. Mọi hôm nó rất thích ăn món mì ý này mà hôm nay sao vậy, hay là các đầu bếp ở đây nấu chán quá. Ko phải chỉ là do cảm xúc của nó. Sống trong ngôi biệt thự rộng lớn như thế này mà nó thấy lạnh lẽo quá. Ng ngoài nhìn vào có thể sẽ thấy nó rất sượng, nhưng ko ngược lại nó chỉ thấy ổn định về mặt vật chất. Còn nơi đây quá lạnh lẽo, chỉ có một sự cô đơn bao trùm mà thôi, sống một cuộc sống bao bọc chỉ là một cái cảm giác như thế này thì thử hỏi có ai có thể hạnh phúc cho dc.

Đang ăn thì tiếng tin nhắn của nó vang lên, nhìn phone nó mở máy ra đọc tin nhắn.

Đọc xong tin nhắn nó đứng dậy đi thẳng lên phòng mà trong khi đó đĩa mì ý nó còn chưa ăn dc một nửa.

Vào phòng mở Laptop, nó mở gmail lên.

Papa nó đã gửi thông tin hết về nhiệm vụ lần này, nó tự nhủ:

- Thì ra là mấy ng này, có duyên thật, rồi chúng ta sẽ sớm gặp lại - lấy phone nó gọi điện cho một ai đó.

- Ngay trong hôm nay, nộp hồ sơ cho tôi vào trg Royal - chưa kịp đề ng ở đầu dây bên kia ú ớ gì nó đã dập máy luôn.

- Đã đến lúc mở màn kế hoạch - lại một lần nữa một nụ cười có thể nói là nguy hiểm đến chết ng hình thành trên môi nó. Nụ cười này báo hiệu một điều ko hay sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Đi Học, Đây Chính Là Ngôi Trường Royal Sao!

Buổi sáng biệt thự Folewer, tại phòng nó.

Nhìn bộ đồng phục dc treo sẵn trong tủ quần áo nó ko khỏi ngán ngẩm.

" Sao lại là váy chứ " nghĩ rồi, nó cầm bộ đồng phục đi vào nhà vệ sinh để thay.

" Cũng ko tệ " nhìn mình trong gương nó mỉm cười hời hợt. Đồng phục trg Royal dc thiết kế rất đẹp mắt. Áo sơ mi trắng viền đỏ, cà vạt đen, có cổ. Áo khoác dạ bên ngoài màu đỏ sẫm, ở giữa là huy hiệu hình chữ A dc làm từ kim cương, bên phải cánh tay áo là nhãn hiệu của trg. Váy ngắn chưa đến đầu gối sọc kẻ caro có màu đỏ đen. Giày búp bê màu đen tất trắng dài gần đến đầu gối. Mái tóc dài, màu rượu vang đỏ tự nhiên ko hề nhuộm dc nó búi gọn lên, để mái bằng dài che đi đôi lông mày thanh tú.

Đưa tay lên sờ vào vết thương trên khuôn mặt mình nó mỉm cười thầm nghĩ.

" Lành nhanh thật, thuốc này công dụng cũng ko phải là tệ " Chẳng là sau đêm hôm đó, tên khốn chơi xấu đã tặng nguyên cho nó một viên đạn xượt qua mặt, do thế máu cũng chảy rất nhiều. Nó lại mắc một căn bệnh kì lạ đó là máu ko đông nên máu ra rất nhiều (máu ko đông là một loại bệnh, khi ng bệnh chảy máu thì rất khó có thể cầm máu dc. Ai mà bị dính vào căn bệnh này là rất nguy hiểm. Làm chuyện gì mà ko biết cách ngăn máu thì sẽ dẫn đến tử vong. Đây cũng là hiểu biết của mình về căn bệnh này thôi nha). Lúc đó nó lấy một viên thuốc ra uống và quả nhiên đã ngăn dc máu. Thuốc này là một trong những loại thuốc hiếm trên thế giới nên ko chỉ ngăn dc máu mà nó còn làm biến mất mọi vết sẹo. Cũng may mà có lọ thuốc này nên bây giờ

trên khuôn mặt nó ko còn một dấu tích nào cả , đến một vết mờ cũng ko có . Cũng may mắn cho tên đó chán vì nếu khuôn mặt nó mà có một dấu tích gì thì nó thế nó ko chỉ giết nguyên tên đó mà sẽ kéo nguyên cả gia đình của tên đó xuống địa ngục bằng bất cứ giá nào (ác quá chị ơi !) .

Ra khỏi nhà vệ sinh , nó tiến đến phía bàn trang điểm . Nói là bàn trang điểm chứ trên bàn ko có lấy bất kì một thứ mỹ phẩm nào . Tại vì từ trc đến nay nó chưa bao giờ phải dùng mỹ phẩm tại ông trời cho nó một vẻ đẹp tuyệt vời mà ko cần son phấn nào . Da thì vừa trắng lại vừa hồng , môi thì ko cần đánh son mà vẫn đỏ thắm tươi rói . Lấy cái Phone đút vào cặp sách và hai quyển vở với cái hộp bút vừa mua hôm qua xong nó bỏ vào balo rồi đi xuống dưới nhà (trường Royal cả nam lẫn nữ dùng cũng một loại balo chung nha , chỉ có điều là của nữ phong cách hơn của nam một chút thôi) .

Xuống đại sảnh cũng như mọi ngày , mọi gia nhân và vệ sĩ nhìn thấy nó thì cúi đầu 180 độ cũng kính chào nhưng ko hề rằng lấy nửa lời , chắc hẳn vẫn nhớ lời đe dọa của nó .

- Bảo Nhi cháu vào ăn sáng nhé - quản gia Lâm thấy nó đi xuống chạy đến hỏi .

- Khỏi , tôi ăn ở trg , tí nữa ko cần đón tôi đi taxi về - Nó ns với quản gia Lâm mà giọng lạnh hơn tảng băng Nam cực . Nó muốn đi taxi vì ko muốn bị chú ý . Chưa kịp để ai ns câu gì nó đã đi luôn . Và mục tiêu mà nó muốn tới là trg cấp 3 Royal .

Chiếc taxi đỗ trc cổng của ngôi trg cấp 3 Royal

Nó cũng ko ngạc nhiên cho lắm vì vẻ đồ sộ của ngôi trg này . Vì nó biết đây là ngôi trg tốt nhất trên thế giới , do những gia tộc lớn xây dựng , trong đó còn có cổ phần của gia tộc nó .

Khuôn viên trg rộng hơn 100ha , có tất cả các phòng bể bơi , sân bóng đá , bóng bàn , bóng chuyền , bóng rổ , tennis , sân gôn ... Trg có tất cả 8 khu . 4 khu là dành cho hs các khối A,B,C,D , 2 khu là dành cho giáo viên , 1 nhà ăn chung cho hs , 1 nhà ăn cho giáo viên . Chất lượng trg rất tốt , đội ngũ giáo viên hầu như đều có bằng giáo sư , tiến sĩ , trg dc trang bị rất nhiều thiết bị khoa học kĩ thuật tiên tiến nhất để hỗ trợ trong học tập , vì đây là ngôi trg đạt chuẩn quốc tế .

Trg có các cấp A,B,C,D mỗi cấp có 3 khối lớp 10,11,12 . Khối A dành cho con cháu của gia tộc và những tập đoàn lớn trên thế giới , điểm phải đạt dc 8 . Khối C dành cho những con cháu của tập đoàn lớn trong nc , điểm phải đạt dc mỗi môn phải trên 7 . Khối C là tập hợp những cậu ấm cô chiêu của các tập đoàn nhỏ , ăn chơi hư hỏng điểm phải trên 6 . Khối D dành cho những hs có gia đình khá giả hoặc khó khăn học giỏi dc nhận học bổng vào trg , nếu ko nhận dc học bổng thì họ ko thể trả dc học phí khổng lồ của trg , điểm phải đạt dc hơn cấp A 9 . Muốn phân biệt dc hs các khối thì dựa vào huy hiệu trên áo họ . Khối A là huy hiệu nó đang đeo có hình chữ A dc làm bằng kim cương . Khối B thì huy hiệu có hình chữ B dc làm bằng vàng . Khối C có hình chữ C dc làm bằng bạc . Khối D có hình chữ D dc làm bằng đồng .

Khi đến kì kiểm tra sát hạch , bất kì học sinh nào trong trg kể cả ở khối A đều phải đủ điểm phải . Nếu ko đủ dù chỉ là thiếu 0.1 điểm thôi thì cũng phải hạ xuống cấp D . Mà theo như các Hs khối A,B,C quan niệm nếu như mà bị hạ xuống cấp D thì đó sẽ là điều nhục nhã nhất đối với bọn họ . Trg này ko thể mua dc điểm bằng tiền , bất kì học sinh nào mà đút tiền mua điểm giáo viên nếu mà bị phát hiện thì cả giáo viên và học sinh sẽ đều bị đuổi ra khỏi trg . Học sinh thì ko sao vì nếu ko học dc ở trg này thì sẽ cố xin vào trg khác chứ còn giáo viên thì một khi đã bị đuổi vc ở ngôi trg này thì đồng nghĩa với vc ko dc trg nào cho họ vào lm vc . Nên hầu như tất cả các hs ở đây từ khối A,B,D,C dc đánh giá và xếp vào khối nào thì đúng với năng lực và gia cảnh gia đình mình .

Và điều kinh khủng nhất ở ngôi trg này là phân biệt giai cấp . Rất nhiều hs khối D dc nhận học bổng vào trg bị hs khối A,B,C bắt nạt . Đến mức phải tự nộp đơn xin chuyển trg . Mặc dù đây là ngôi trg mà họ mơ ước vào học . Nhiều hs trụ dc lâu nhất là 1 tháng còn đâu 3 ngày là đã chuyển trg .

Tối qua trong 10 phút nó đã lm thử một bài thi vào ngôi trg này để gửi cho hiệu trg và nó đã dành dc số điểm tối đa mà hầu như ko cần vận dụng hết trí não của mình . Vì theo nó thấy cái đề mà ông hiệu trg đưa ra cho nó kiểm tra thử siêu dễ và vớ vẩn .

Nhớ lại thông tin của ngôi trg , trên môi nó nở một nụ cười nửa miệng lộ rõ vẻ thích thú .

Dc phân biệt giai cấp hả , đúng là thú vị . Để xem mấy ng làm gì dc tôi . Trò chơi chính thức dc bắt đầu .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Idol Của Trường Royal

Vừa bước vào trg nó lại trở thành trung tâm của mọi sự chú ý . Vì đây gần vào giờ học nên bây giờ rất đông các nhóm Hs đang tụ tập ở dưới sân trg . Chính vì thế khi nó bc vào , mọi con mắt đều đổ dồn về phía nó . Đám hs nam nhìn thấy nó thì mồm mọ to ra hết cỡ , nc dài chảy ra dòng dòng , nhiều đứa còn xái cả quai hàm trông đến là thương . Nhiều anh còn đỏ mặt máu mũi xịt tùm lum ngất ngưởng tại chỗ . Xem ra hôm nay bệnh viện chật chỗ đến báo động rồi . Còn đám hs nữ thì ánh mắt chiếu về phía nó lộ rõ vẻ ghen tỵ và tức tối , nhiều đứa còn nhìn vào nó biểu hiện tức tối như muốn nổ cả mắt .

(ghen vì chị Nhi đẹp quá mà , tội nghiệp) . Đi cùng với biểu hiện của các Hs là bao nhiêu lời bàn tán.

- Tiên nữ giáng trần kìa - hs nam 1.

- Xinh quá , lần đầu tiên tao thấy có ng đẹp như vậy đó - hs nam 2.

- Cô gái này tao còn thấy có nét còn xinh hơn các idol trg mình - hs nam 3

- Nhìn huy hiệu áo cô ấy đi , cấp A đấy chắc giàu lắm , ước gì tao dc lm bạn trai cô ấy - hs nam 4 (cái này gọi là mơ tưởng hão huyền) .

- Chắc cô ấy là tiểu thư của tập đoàn lớn nào rồi , đây là lần đầu tiên tao thấy cô ấy ở trg đó . Gia thế chắc lớn lắm mới dc nhập học trễ như thế này - hs nam 5 . (Trường Royal chỉ cho nhập học theo kì thôi . 1 năm chỉ dc nộp đơn xin vào trg có đúng một lần còn đầu thi ko có ngoại lệ đâu) .

- Nhưng trông cô ấy lạnh quá , đứng cách xa thế này mà tao cũng đã nổi hết cả gai ốc rồi đây này - hs nam 6 .

- Thế mới cá tính chứ , cô ấy là mẫu con gái hiện đại đó nha - hs nam 7 .

.....

Còn bên đám Hs nữ thì ngược lại hoàn toàn .

- Con nhỏ nào vậy , trông chảnh thấy ón - hs nữ 1 .

- Lần đầu tiên nhìn thấy cô ta đó , chắc vừa nhập học - hs nữ 2 .

- Tưởng mình ngon lắm à , đã xấu lại còn chảnh -hs nữ 3.

- Tí nữa phải bảo chị hai cho cô ta một trận mới dc - hs nữ 4 .

- Mà ko nhìn thấy huy hiệu trên áo cô ta à , cấp A đấy . Chị hai cũng là học sinh cấp B nên tao sợ ko đấu dc đâu - hs nữ 5 .

- Trên thế giới này chẳng ai xinh đến hoàn hảo như thế đâu , chắc chắn cô ta đi thẩm mỹ - hs nữ 6 .

- Tưởng mình học cấp A mà căng á - hs nữ 7.

- Đúng là con Hồ Ly Tinh chính cống - hs nữ 8 .

.....

Dù đám con gái đó đang nói rất nhỏ nhưng nó nghe thấy rất rõ từng lời , từng câu , từng chữ mà bọn chúng nói ra . Ánh mắt nó sất lạnh lướt qua đám con gái đó khiến chúng đồng loạt run lên mà ko hiểu nguyên nhân tại sao . " Một đám hèn tiện , ko đáng để mình quan tâm " nghĩ rồi nó đi thẳng để tìm phòng hiệu trg .

Khi nó vừa đi khuất thì tầm một lúc sau thôi , sân trg bỗng chốc lại trở nên náo nhiệt . Nguyên nhân đó chính là vì sự xuất hiện của hai chiếc siêu xe ô tô một trắng , một đen chưa có mặt trên thị trường . Đám con gái và con trai thấy thế thì còn lm quá , rõ rõ những tấm áp phích , ruy băng , ảnh lớn ... nhìn thế này ai cũng tưởng là cái trg quốc tế này đang đón một nhóm nhạc nổi tiếng nào của Hàn Quốc ko chừng . Cánh cửa của hai chiếc siêu xe ô tô đồng loạt mở ra , cũng lúc đó tiếng reo hò của đám học sinh trong trg ngày càng lớn . Trên chiếc siêu xe ô tô màu đen , 3 chàng trai bc ra , đám nữ sinh thấy thế thì hét âm lên dương cao những tấm áp phích hô to các khẩu hiệu .

- Các hoàng tử Idol của Royal , em yêu các anh (sến quá) - hs nữ 1.

- I love you bộ ba hoàng tử - hs nữ 2.

- Thiên Vũ là số một - hs nữ 3 .

- Bảo Nam hoàng tử của lòng em , cho em xin chữ kí với - hs nữ 4 . - Quang Anh ơi , nhìn em đi - hs nữ 5 .

... Đây mới chỉ là một số lời nói còn đám con gái khác thì ruy băng giờ lên , còn có một số đứa như bị điên kích động quá còn bắn cả pháo bông ko khác gì một lũ chồn chại cả . Bên phía đám con trai thì có khác gì đâu . Ngay sau khi hai cô gái trên xe bc ra , là cả lũ lao nhao lên .

- 2 hotgirl Idol thần tượng của trường Royal đến rồi kìa - hs nam 1 . - Công chúa thần tượng , I love you - hs nam 2 .

- Hà My ơi chụp hình với anh đi - hs nam 3 .

- Làm bạn gái anh nhé Thùy Trâm ơi - hs nam 4 .

- Nhìn anh đi Hà Mỹ - hs nam 5.

- Thùy Trâm ơi anh nguyện suốt đời này đi theo bảo vệ em (xí , ko cần chị Trâm vỗ đùi rồi)- hs nam 6 .

Ns chung là cả trg lúc này nhờ sự xuất hiện của 5 ng dc tôn là Idol kia thì bây giờ loạn thật rồi , cú như cái chợ vỡ ý . Nhìn vào nếu ko nhờ bộ đồng phục học sinh trên ng họ thì ko biết có ai nghĩ là đây là cái trg học ko . Cứ như nơi này các Fan đang tập chung để đón một nhóm nhạc thần tượng nổi tiếng của Hàn Quốc vậy .

- Mấy ng rảnh nợ nhĩ , ko có vc j để lm à biến hết cái coi - Quang Anh nhìn khung cảnh trc mắt thì tức giận lên tiếng . Và quả nhiên lời nói của anh rất có uy lực . Đám hs nữ lẫn nam sau khi nghe thấy lời nói đó thì đồng loạt mặt mày tái xanh hết lại , đang reo hò ầm ĩ thì ngừng lại , đứng dẹp sang hai bên nhường dg cho 5 ng đi . Dù vẫn muốn đứng ngắm các thần tượng Idol của trg nhưng đám học sinh nghe thấy lời nói của Quang Anh cũng phải sợ hãi mà lm theo vì ko ai muốn gia đình mình hôm nay phá sản và tên có mặt trên bàn thờ cả .

Sau khi bóng dáng 5 ng đó đi khuất thì các học sinh trong trg chán nản thu dọn tất cả mọi thứ bày bừa (ko bị kỉ luật chết à) . Đúng lúc đó tiếng chuông reo lên , báo hiệu giờ vào lớp . Các hs cũng tản ra ai nấy đều về lớp của mình , sân trg lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có của nó .

Quay trở lại với nó . Lúc này , nó đang cầm nguyên cái bản đồ to bự chẳng trc mặt . Ánh mắt hết nhìn xuống bản đồ rồi lại ngó dáo dác xung quanh như đang tìm một vị trí nào đó . Còn khuôn mặt xinh đẹp thì lộ rõ vẻ tức giận càng ngày càng đen đi .

" Nguyên rủa cái thằng cha nào thiết kế ra cái trg này . Sao mà rộng thế ko biết , bực cả mình " nó đi từ lúc này hơn 30 phút rồi mà vẫn chưa tìm dc cái phòng hiệu trg đâu , chán lại mới nên rất tức giận . Đang định lấy phone ra gọi cho lão hiệu trg xuống đón thì cuối cùng ông trời cũng đã thương nó . Mẹ thằng cha nào thiết kế mà cho phòng hiệu trg nằm ở góc khuất mới đau chứ . Nó đi qua chỗ này tính đến là đã 3 lần rồi nhưng ko để ý . Bực mình nó đi đến phòng hiệu trg , chẳng tỏ ra chút lịch sự của một tiểu thư tí nào nó ko gõ cửa tự tiện mở cửa cái Rằm .

- Lớp - nhìn một ng đàn ông ngồi ở bàn hiệu trg , trông có vẻ đã quá tuổi trung niên nó xác định đây chính là của ông hiệu trg của cái trg này thì lạnh giọng nói .

- Tiểu thư Bảo Nhi , tôi tưởng tuần sau cô mới đi học , sao ko gọi tôi để tôi cho ng ra đón - ông hiệu trg thấy nó thì mặt mày tái xanh hết lại , lúc thì trắng bệch như ng sắp chết nữa .

- Tai ông hôm qua bị đui à , tôi bảo là tuần này . Còn bây giờ thì tôi học lớp nào nói nhanh đi - nó vẫn nói chuyện với hiệu trg bằng cái giọng lạnh tanh , trong câu nói còn có vài chỗ hơi hỗn láo một tí .

- Dạ , theo như tiểu thư yêu cầu là lớp 11A ạ , lớp Vip nhất của khối A . Trong lớp còn quy tụ cả 5 ng của 5 gia tộc lớn nhất trên thế giới nữa ạ - hiệu trg lắp bắp nói .

Nó nghe thấy thế ko nói gì nữa thì đi thẳng ra ngoài , trc khi đi còn ko quên buông một câu cảnh báo khiến ặt mày ông ta càng ngày càng biến sắc .

- Giữ mồm giữ miệng về thân phận của tôi , ko thì ông biết hậu quả rồi đấy , ko chỉ là mất chiếc ghế thôi đâu - nói rồi chưa kịp để ông hiệu trg phản ứng gì nó lại đóng cửa cái Rằm khiến cho cánh cửa suýt nữa gãy đôi ra . Sau khi nó đi khuất thì ông hiệu trg vẫn chưa hết hoảng hồn . Quả thật già đầu rồi mà vẫn bị một con nhóc 17 tuổi dọa chết , thật mất mặt . Ai biểu thân phận của nó quá lớn lm chi

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thành Viên Mới

Sau khi mất một lúc để tìm lớp 11A thì lúc này đã có mặt ở ngoài cửa lớp .

Trong lớp bây giờ dù đã vào giờ học và cũng có giáo viên trong lớp nhưng nó còn ồn ào hơn cả bây ong vỡ tổ . Còn giáo viên trong lớp nhìn đám học trò ở dưới cũng chỉ lắc đầu rồi chán quá , ra phía bàn giáo viên ngồi lấy điện thoại ra chơi game (bó tay) . Thái độ của giáo viên như thế vì họ biết dù có gào khản cả cổ hay giảng bài như thế nào thì đám học trò kia cũng chẳng thèm nghe đâu , vì cái lớp này tập hợp toàn những cô chiêu cậu ấm của các tập đoàn tầm cỡ trong nc và quốc tế động vào thì chỉ có nc mà về quê húp cháo . Chính vì thế mà giáo viên cũng chẳng thèm quan tâm nữa , bỏ dạy cũng như học sinh ôm luôn cái phone chơi cho qua tiết .

Sau khi bà giáo ngồi trong lớp nhìn thấy nó thì chỉ gật đầu , vớt cái phone sang bên cạnh .

- Rằm , rằm các em trật tự - để ổn định lại trật tự với đúng chất của một cái lớp học bà lấy cây thước gõ dài gõ rằm rằm xuống bàn . Chính vì hành động này mà bà nhận dc ánh mắt khó chịu của tất cả học sinh trong lớp , chột dạ đánh trống lảng nói .

- À , cô muốn thông báo với các em hôm nay lớp chúng ta có một thành viên mới
- Thì kệ nó liên quan gì đến chúng tôi - hs nữ 1 khó chịu nói .
- Rách vc - hs nam 1 cũng hòa vào .
- Mà đứa nào vậy , tưởng trg ko cho nhận học sinh mới vào nữa cơ mà - hs nữ 2
- Ko biết gia thế của nó thế nào mà lại dc vào cái lớp này , cô gọi nó vào cho bọn tôi xem mặt đi - hs nam 2 .
- Uk - bà cô nghe thấy các học sinh có thái độ hỗn láo thế với mình nhưng cũng ko dám nói gì đành nuốt cục tức vào lòng , quay ra phía cửa lớp nói - Em vào lớp đi .

Nó đứng bên ngoài chỉ im lặng quan sát và thầm đánh giá lớp , đôi môi lại cong lên một nụ cười khó hiểu .

" Cái lớp này cũng thật thú vị " sau khi nghe bà giáo nói xong , chỉ đợi có thể nó bc vào và ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Bắt Đầu Vở Diễn

Khi nó bước vào lớp thì một lần nữa cả lớp lại rơi vào trạng thái chết lặng ng . Nhưng dc một lúc thì đám con trai vỗ tay rầm rộ đập bàn rầm rầm , reo hò ầm ĩ khi nhìn thấy nó . Mĩ nhân vừa mới vào trg sáng nay thì ra lại là thành viên mới của lớp này . Chỉ cần điều này thôi là bọn con trai lớp này cũng như đã dc lên thiên đân rồi , trong lớp toàn quy tụ những mĩ nhân xinh đẹp nhất trg .

- Là mĩ nhân lúc sáng đó - hs nam 1 .
- Thì ra cô ấy học lớp này - hs nam 2 .
- Lớp mình thật là sướng , quy tụ các hotgirl xinh nhất trg rồi còn gì - hs nam 3 .

Còn bọn con gái thì cũng đơ ra một lúc rồi về mặt lại trở nên cau có , ánh mắt ra những tia đổ kị , ghen tức chiếu về chỗ nó , nhiều đứa thì tức quá nghiêng răng ken két , cùng với đó là những lời bàn tán ko hay .

- Chết tiệt , lại là con hồ ly lúc sáng - hs nữ 1 .
- Ko biết lm sao cô ta vào dc lớp này , gia thế lm sao chứ - hs nữ 2 .
- Nhìn ngứa cả mắt , mặt dày trơ trên ko chịu dc - hs nữ 3 (ngứa thì lấy tay mà gãi) .

Ngồi ở gần phía cuối lớp , đang dán mắt vào lướt Face thì Thùy Trâm thấy lớp im lặng một cách bất bình thường rồi sau đó cả lũ con trai đập bàn , vỗ tay reo hò ầm ĩ và lũ con gái thì nói xấu cái gì đó . Thấy hơi lạ , cô rời mắt khỏi cái Iphone6 ngẩng mặt lên .

" Cô gái đó ko phải là ng đã cứu mình và Hà My sao ? Cứ tưởng ko có cơ hội gặp lại nhưng may quá . Hình như cô ấy là học sinh mới của lớp này thì phải " Quay xuống chỗ Hà My cô lay lay tay Thùy Trâm đang chơi game nói .

- Yên nào con này , tao sắp phá kỉ lục rồi đấy . Tao mà chết giữa chừng thì mày coi chừng đấy - Hà My đang cầm cái Ipad to bự chẳng trên tay chơi subway surfers sắp phá kỉ lục nói .
- Con này , mày nghe tao nói một tí ko dc à , lúc nào cũng chơi game . Đưa cái Ipad đây , mày muốn tao ném nó ra ngoài cửa sổ ko - Thùy Trâm thấy cô bạn ko nghe mình thì bất giác lấy tay dứt cái Ipad trên tay Hà My .
- Hôm nay mày bị động kinh à , cho tao ngồi yên chơi cái coi , đưa cái Ipad đây , tao sắp phá kỉ lục rồi đấy - Hà My tức giận vì thái độ của Hà My đứng dậy đập bàn tức giận quát to , mà ko thèm để ý rằng mọi ánh mắt trong lớp đều hướng về phía mình .

Sau khi nói xong Thùy Trâm mới ngược mặt lên phía lớp thì mới phát hiện ra tất cả mọi ánh mắt của mọi ng trong lớp đang hướng về phía mình mà ko rõ nguyên nhân tại sao mọi ng lại nhìn mình như vậy (vì chị hét to quá chứ còn gì) . Đang sẵn cục tức trong lần cô tức giận quát .

- Nhìn cái gì mà nhìn , ranh nhi ko có gì để lm à , quay lên lm vc của mấy ng đi - Hà My nói , lúc này cô cũng chưa hề để ý đến sự có mặt của nó . Nếu

nhìn thấy nó xem, chắc cô có khi còn kích động hơn cả Thùy Trâm nữa ấy chứ .

Tất cả mọi ng trong lớp đều giật mình , vì từ trc đến giờ họ chưa thấy hotgirl Thùy Trâm , một trong những Idol nổi tiếng nhất trong trg có thái độ tức giận như vậy . Nhất là lần này lại to tiếng với Thùy Trâm , ng bạn thân nhất thì cũng là ngạc nhiên hơn . Nhận thấy sự tức giận của cô nàng , cả đám con trai và cả con gái đều đồng loạt toát hết cả mồ hôi lạnh mà quay mặt lên , vì thực sự hôm nay họ cũng chưa muốn chết đâu .

Trên bục giảng kia , có một ánh mắt đang nhìn về phía Hà My chăm chăm , nó ánh lên những tia chết chóc lạnh lẽo đến ghê ng nhưng rồi cũng nhanh chóng biến mất .

- Ngồi xuống , hôm nay em bị làm sao vậy , tự nhiên nổi quạu với Thùy Trâm - Quang Anh ngồi bên cạnh Hà My bây giờ mới lên tiếng , ản cô nàng ngồi xuống .

- Tại nó chứ , em sắp phá kỉ lục rồi đấy - Hà My với tay dứt lại cái Ipad từ tay Thùy Trâm nói rồi nhìn vào màn hình Ipad , lúc này chữ Game over đã hiện to rõ đùng đùng trên màn hình .

- Bó tay , có mỗi trò chơi mà cũng , em mấy tuổi rồi mà còn chơi cái này hả - Quang Anh nói , bật cười thành tiếng .

- Ko phải anh cũng thế sao , khác gì em đâu - Hà My liếc mắt sang cái Iphone6 Quang Anh đang cầm trên tay nói .

- Anh chơi đâu có thường xuyên như em đâu , chỉ để giết thời gian thôi . Khác nhau một trời một vực - Quang Anh thấy mình bị hổ nặng cố gắng cãi lí .

- Xí , nhận luôn đi - Hà My nói , rồi quay sang chỗ Thùy Trâm - Rồi mày muốn nói gì - lúc này thái độ cô nàng đã khác hẳn , vui vẻ nói . Xem ra Hà My thay đổi tính cách còn nhanh hơn cả thời tiết .

- Tao nói nhưng mày nhớ be bé cái mồm thôi nhá , đừng có oang oang lên , ko tao điếc hết cả tai rồi đây này - Thùy Trâm bừu môi về thái độ của Hà My , vừa lúc này còn nổi quạu với ng ta xong , vậy mà bây giờ . Cô còn lấy tay giả bộ xoa xoa tai mới sợ .

- Mày thích chết hơn là sống nhì - Hà My giờ nắm đấm lên trc mặt Thùy Trâm đe dọa - Có gì thì nói nhanh lên .

- Mày nhìn lên phía bục giảng đi , có nhận ra ai ko ? - Thùy Trâm nói nhỏ nhưng cũng đủ để cho cả năm ng nghe thấy .

Theo phản xạ tự nhiên , bốn người tức là Hà My , Quang Anh , Bảo Nam và hần 4 ng đều rời mắt khỏi cái Ipad hoặc Iphone ngược nhìn lên phía bục giảng .

- Cô gái này sao quen thế nhì - Quang Anh nhìn khuôn mặt của nó ngạc nhiên , anh thấy một hình bóng nào đó thân quen , cố gắng lục lại trí nhớ của mình .

- Đây ... đây ko phải chính là cô gái tối hôm đó sao - Hà My lm sao có thể quên mặt một ng xinh đẹp như nó , và cũng là ân nhân cứu mạng của mình .

- Chính xác đó , tao cũng đang định cho ng đi tìm cô ấy để cảm ơn , thì cô ấy lại xuất hiện ở đây - Thùy Trâm gật đầu chắc nịch , ánh mắt nhìn vào nó chăm chăm , trong ánh mắt của cô có nánh lên những tia vui vẻ đến lạ thường .

- Có duyên thật - Trên đôi môi và ánh mắt của Hà My cũng vẽ lên những tia vui mừng .

" Khuôn mặt đó , sao có thể giống đến một cách kì lạ như thế dc . Đây có lẽ nào là ... thiên thần của anh " Bảo Nam đang nằm trong mớ suy nghĩ hỗn độn , ánh mắt hiện lên những tia phức tạp ko nói lên lời .

" Tôi rất có cảm của cô về vụ ở trung tâm thương mại . Nhưng tại sao cô lại có một khuôn mặt giống ng đó đến như thế dc . Thật vui vì dc gặp lại cô " hần ngạc nhiên suốt nữa lm roi cái máy khi nhìn thấy nó , ng con gái mà mấy hôm nay hần đều mong muốn dc một lần gặp lại .

Quay trở lại với nó .

- Đây chính là học sinh mới của lớp ta - bà giáo nói với cả lớp , rồi quay sang mỉm cười với nó - Em có thể giới thiệu tên .

" Bắt đầu vở diễn thôi " suy nghĩ trong đầu của nó lúc này . Nó nhìn cả lớp nở một nụ cười thật tươi khiến cho đám con trai mất máu tại chỗ .

- Mình tên là Nguyễn Ngọc Bảo Nhi , là du học sinh đến từ Hàn nhưng là ng có gốc Việt chính gốc , rất mong dc các bạn giúp đỡ - lấy cái giọng thân thiện nhất của mình nó nói . Lúc này nó tự dành tặng cho mình một nụ cười khinh bỉ , sao nó lại có thể trưng ra dc cái bộ dạng như thế này ko biết nữa . Thật là đáng kinh tởm...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Oan Gia Ngõ Hẹp, Đi Đâu Cũng Đụng Mặt Mấy Người

- Vậy còn ai muốn đặt câu hỏi với thành viên mới nữa ko - bà giáo quay xuống phía lớp nói .

- Cho hỏi bạn là con của tập đoàn nào vậy ? - giọng điệu chua loét của một nữ sinh vang lên . Câu hỏi này của nhỏ chính là điều mà mọi ng tò mò nhất , ngay cả bà giáo này cũng vậy . Nó là ai và gia thế có thể lớn như thế nào mà lại dc nhập học trễ như thế này .

- Mình dc nhận học bổng toàn phần vào trg này , bạn nào thông minh có thể tự suy ra các điều tiếp theo - nó thân thiện nói , rõ ràng là trong câu nói của nó có phần kích động học sinh của các lớp này .

Nghe thấy câu trả lời của nó , mọi ng trong lớp nhất là bọn con gái dùng ánh mắt khinh bỉ nhất có thể nhìn nó .

- Thì ra là dc nhận học bổng , thế mà tưởng sang chảnh lắm chứ , dc một chút sắc đẹp mà cũng - hs nữ 1.

- Ô ư , tại sao lại có thể cho cô ta vào một cái lớp danh giá nhất trg như thế này chứ , thật là mất mặt khi học với cái loại thường dân - hs nữ 2.

- Ko hiểu ông hiệu trg có bị cô ta cho ăn bùa mê gì ko mà lại xếp loại mặc tiện như cô ta vào cái lớp này - hs nữ 3

Và còn bao nhiêu lời bàn tán khác , chỉ đề nói xấu nó , về thân phận của nó . Bọn chúng dùng những lời lẽ khinh bỉ nhất , đúng là bản chất của một lũ tiểu thư công tử nhà giàu ko coi ai ra gì .

" Bắt đầu rồi đây , để xem với thân phận như thế này mấy ng lm gì dc tôi " nó sắc mặt đang có chút thay đổi , nó ko còn tươi tắn như lúc đầu nữa mà dần dần tối đi

- Cô bắt em đứng lâu quá rồi đó , xếp chỗ cho em đi - nó quay sang lễ phép nói với bà giáo (mình cũng ko biết là chị ý đang thật hay là đóng kịch nữa) .

- À - bà giáo đảo mắt một vòng quanh lớp . "Xui cho em hs mới này rồi , trong lớp ko còn một chỗ trống nào cả , chỉ có một chỗ duy nhất thôi . Nhưng ko dc cho em ấy vào đấy khác gì vào chỗ chết " bà giáo nhìn dưới lớp thờ dài ngẫm .

- Cho bạn ý ngồi cạnh Thiên Vũ đi cô , cô ko còn sự lựa chọn nào khác đâu , lớp hết chỗ trống rồi - Hà My nhận thấy nét bối rối trên khuôn mặt của bà thì lên tiếng nói . Thực ra đây cũng là điều cô mong muốn nhất mà .

- Hà - cả lớp ngạc nhiên , ngay cả bà giáo cũng vậy .

- Hà cái gì , ko dc sao - Thủy Trâm lên tiếng .

- Cô ta lm gì có tư cách ngồi cùng anh Thiên Vũ chứ , ko dc - một học sinh nữ tức giận đập bàn lên tiếng .

- Sao lại ko đủ ? Vậy cô có - Bảo Nam lạnh lùng nói , anh là ng im lặng nhất từ lúc nãy đến giờ .

- Anh Bảo Nam , em ko có ý đó . Em chỉ muốn tốt cho cô ta thôi - con nhỏ đó lên tiếng phản bác .

Thực ra từ trc đến nay chưa có ai dám ngồi cạnh hần cả , vì hần rất là ghét con gái . Trc đây có một số học sinh nữ chuyển vào lớp , gia thế cũng rất đồ sộ . Mấy nhỏ đó ko nghe lời cảnh báo của tất cả mọi ng còn mặt dày cố gắng ngồi bên cạnh hần . Thế à bị hần đánh cho một trận và đuổi ra khỏi trg đến nỗi nhỏ nào cũng nằm viện hơn 1 tuần . Chưa dừng lại ở mức đó , tập đoàn nhà bọn chúng dù là nằm trong top 50 thế giới thì ko hiểu sao chỉ trong 30 phút đồng hồ đồng loạt cổ phiếu bị rớt giá và phá sản . Ai cũng biết hần ghét con gái chỉ trừ hai hotgirl Thủy Trâm và Hà My thôi còn đâu hần chưa bao giờ tiếp xúc hoặc nói chuyện với bất cứ cô gái nào quá 3 câu cả , nếu có cũng chỉ là thoáng qua thôi .

- Chúng tôi biết điều gì tốt cho cô ấy , ko đến lượt mọi ng trong lớp này quan tâm - Quang Anh lên tiếng rồi mắt khỏi cái Ipad .

- Sao hôm nay mấy anh lại quan tâm cho một con nhỏ nhà nghèo như thế này , nó ko đáng - một học sinh nữ khác lên tiếng nói .

- Cô ta ngồi đây là ý của tôi . Nếu có ai còn đề cập đến chuyện này nữa thì các ng tự biết hậu quả rồi đấy - hần bây giờ mới lên tiếng , lạnh lùng nói . Ánh mắt sắc lạnh ko một chút biểu cảm như muốn giết ng .

Và quả nhiên sau lời nói đầy của hần có hiệu lực , cả lớp chỉ nhìn hần với một ánh mắt kiêng dè ko ai dám hó hé lấy nửa lời . Hần là đại thiếu gia của gia tộc Hoàng , gia tộc lớn thứ hai trên thế giới điều này trong trg và quốc tế có ai còn ko biết nữa . Một lời nói của hần chính là mệnh lệnh , huống chi hôm nay hần đã lên tiếng cảnh báo như thế này rồi vì ai cũng biết là hần là một ng nói dc là phải lm dc . Nếu lm hần tức lên , thì chỉ cần một cú điện thoại thôi tập đoàn của tất cả mọi ng trong lớp có nguy cơ sẽ phá sản là rất cao .

- Thôi bây giờ bắt đầu tiết học , Bảo Nhi em có thể về chỗ của mình - bà giáo nghe thấy hần nói thế thì quay sang nó vui mừng nói .

Nó ko nói gì chỉ nhếch cười một cái rồi xách cặp đi về chỗ ngồi , đó là bên cạnh hần .

Đến gần chỗ mấy ng đó nó nói một câu chỉ khiến cho 5 ng nghe dc .

- Oan gia ngõ hẹp , đi đâu cũng đụng mặt mấy ng - câu nói này của nó càng lm 5 ng kia thêm ngạc nhiên , đây là lần đầu có một ng dám nói với họ bằng cái giọng khinh thường đó đấy . Vứt cái cặp xuống bàn , ko thèm liếc mắt nhìn ai lấy một cái nó vô tư gục xuống ngủ .

Thế là hai tiết học nhàm chán lại bắt đầu , các học sinh trong lớp thì ai lm vc nấy . Nhưng hầu hết mọi ánh mắt của các học sinh lớp 11A bây giờ là chĩa về phía nó , ai cũng có những suy nghĩ riêng của mình nhất là 5 con ng kia , nhìn nó ngủ mà ai cũng có một suy nghĩ .

" Sao lại có thể giống dc như thế chứ "

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nhìn Gì Mà Ghê Vậy, Mặt Tôi Có Dính Nhọ À?

Sau chính xác là gần 90 phút thì tiếng chuông kết thúc hai tiết học nhàm chán vang lên . Đây chính là tiếng chuông dc toàn thể học sinh trong trg mong chờ nhất . Bà giáo nghe thấy tiếng chuông , nhanh chóng thu dọn đồ dùng vào rồi nhanh chân chuẩn ngay ra khỏi lớp . Cả cái lớp 11A này như một bầy ong vỡ tổ , hs ai cũng nhanh chân chạy hết ra ngoài . Trong lớp bây giờ im lặng đến lạ thường , chỉ còn 6 nhân vật chính của chúng ta ngồi đây .

Nghe thấy tiếng chuông nó từ từ tỉnh dậy , cuối cùng hai cái tiết học theo nó cho là nhàm chán và vô vị này đã kết thúc . Quả thật đi học là một điều rất là khủng khiếp đối với nó . Sau khi nghe tin nó phải về Việt Nam thì thực sự nó rất mừng , vì dc thoát khỏi cái trg học quái quỷ ở bên đó . Ngày nào cũng bị một lũ thầy ma bám đuôi , tặng quà rồi thư tình , còn đám thầy ma nữ lúc nào cũng nhìn nó bằng ánh mắt ghen ghét như muốn xé xác vậy . Chính vì thế ở bên Hàn Quốc có thể nói như nó ko hề có một ng bạn nào thực thụ cả , nếu có thì cũng chỉ là một nụ dèo mồm chuyên đi nịnh hót mà thôi . Chính vì thế nó ko bao giờ tin tưởng vào bất kì ai cả , con ng chỉ là một lũ giả tạo . Vậy mà lúc về Việt Nam tưởng đã thoát dc trg học ai dè hôm qua pa nuôi nó có gửi thông tin liên quan về nhiệm vụ lần này . Ai dè nhiệm vụ lần này ko dính vào trg học thì ko xong . Tự nghĩ ko vì kế hoạch lần này thì có mơ đi , kể cả cho nó một tấn vàng cũng đừng có ai hồng mong bắt dc nó đi học .

Uể oải vươn vai ngồi dậy , nó thấy 5 cặp mắt nhìn chằm chằm vào mình như thể nó là vật thể lạ .

" Vỡ kịch bắt đầu rồi đây " nó khó chịu nghĩ , 5 con ng này sao ko ra khỏi lớp như cái lũ học sinh kia đi chứ , còn ngồi đây lm gì .

- Nhìn gì ghê vậy , mặt tôi có dính nhọ à - nó vừa nói vừa lấy tay lên xoa mặt mình .

- Ko có , có phải cậu là cô gái tối hôm trc ko vậy - Hà My nghi hoặc hỏi . Quả thật nó rất giống cô gái tối hôm đó . Nhưng Hà My nhớ là cô gái đó có bị một viên đạn xẹt qua mặt mà , nếu nó bây giờ là cô gái kì lạ tối hôm trc thì thắc mắc lớn nhất của cô bây giờ chính là , tại sao bây giờ khuôn mặt nó lại ko có một vết tích gì của viên đạn vậy . Chết cũng phải có băng gấu hay một vết sẹo trên mặt chứ , bình phục nhanh như vậy thật là khó tin quá .

- Tùy mấy ng nghĩ - nó giọng thờ ơ nói , trả lời như ko .

- Mà thôi dẹp chuyện đó sang một bên đi , cậu tên Bảo Nhi à , mình tên Thùy Trâm - Thùy Trâm vui vẻ nói , ko hiểu sao cô lại có thể vô tư mà cười đùa lại còn bắt chuyện lm quen với một cô gái lạ mặt như nó . Chuyện này là chưa bao giờ xảy ra , quả thật ở nó cô thấy có một cái cảm giác gì đó , rất giống với ... À ko cảm giác nó là một ng bạn thân thiết lâu năm rồi mới đúng .

" Tai diếc ko trời , lúc này ko nghe thấy mình giới thiệu tên à " nó chỉ nghĩ trong lòng thôi nhưng ko nói ra , chỉ gật đầu một cái .

- Làm quen nha , mình là Hà My rất vui dc gặp cậu - Hà My vui vẻ còn gơ tay ra , tỏ ý muốn bắt tay . Nó hơi lưỡng lự một chút , nhưng rồi cũng gơ tay ra bắt lại cho phải phép .

- Còn anh là ... - Quang Anh nhanh nhẩu , nhưng chưa nói gì thì bị một giọng nói trong trẻo chặn lại .

- Quang Anh - nó nhàn nhạt đáp

- Sao , ... sao em biết , anh nổi tiếng quá à ? - Quang Anh trêu trọc , bắt đầu tự sướng .

- Tự sướng quá rồi đó ông tướng ạ - Hà My nghe thấy thế thì gơ tay lên cốc đầu Quang Anh , bó tay với tính tự sướng của ông này .

- Ko có gì , bằng tên kìa - nó chỉ tay vào bằng tên lm bằng kim cương gắn cạnh chữ A trên áo của Quang Anh - Còn anh là Bảo Nam đúng ko - nó để ý ng con trai khá là đẹp trai nhưng khuôn mặt hơi có chút lạnh lẽo nhìn nó chằm chằm . Đành mở giọng lm quen trc , sao anh ta lại nhìn nó với một ánh mắt như vậy , chẳng lẽ là đã phát hiện ra gì rồi , phải đề phòng mới dc .

- Uk , chào em - Bảo Nam đáp lại , ko hiểu sao khi nhìn thấy nó anh lại có một cảm giác khó hiểu , một khuôn mặt hình bóng quen thuộc nào đó .

- Bạn thông cảm, Bảo Nam là ng hơi khó gần nha, nhưng tiếp xúc với anh ý lâu rồi thì bạn mới biết dễ thương lắm. Còn ông này là Thiên Vũ - Thùy Trâm nói, cũng biết tính của Thiên Vũ quay sang giới thiệu luôn vì biết ông này chẳng bao giờ nói chuyện với ng lạ đến 1 câu cả.

- Uk - nó cũng ko nói gì thêm.

- Thôi xuống hôm nay cangteen đi, tự nhiên thấy đói quá đói lắm rồi - Hà My đưa ra đề nghị, rồi cả lũ kéo nhau xuống cangteen.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Xuống Cangteen

Cangteen của trg Royal rất rộng, ko gian sang trọng ko khác gì nhà hàng 5 sao cả. Đồ ăn ở đây cũng toàn thuộc những sơn hào hải vị, thuộc những món ăn đắt tiền nhất. Ngay cả đến bàn ghế ăn cũng vậy, toàn dc lm bằng loại gỗ quý hiếm nhất, ko hồ danh là trg cấp 3 Royal, một trong những ngôi trg đứng số 1 thế giới.

Cả lũ kéo nhau xuống cangteen trc những cái nhìn ngạc nhiên của toàn thể học sinh.

Hôm nay 5 Idol của trg tự nhiên lại xuống cangteen, đúng là một truyện khó thấy. Đã thế hôm nay lại có một cô gái đẹp hơn tiên đi với 5 Idol của trg lại còn có thái độ và những cử chỉ thân thiết với 2 hotgirl nữa chứ. 5 ng này đặc biệt là hai hotgirl Hà My và Thùy Trâm chưa bao giờ cho bất kì ai vào nhóm cả, kể cả nói chuyện dc với họ đã là một điều khó khăn. Vậy cô gái này là ai đây? Đó là điều thắc mắc của tất cả mọi ng.

Vào cangteen Quang Anh đảo mắt một vòng thì thấy bàn nào cũng chật kín, hầu như ko còn một chỗ nào để ngồi thì lắc đầu chán nản, lại phải dùng biện pháp rồi. Đi đến chiếc bàn to gần cửa sổ, nơi này có một nhóm học sinh nữ đang tụ tập ăn uống, nói chuyện rôm rả.

Nhóm học sinh nữ đó thấy Quang Anh đi đến chỗ mình thì hò hét cả lên, mắt đưa nào cũng hiện rõ ra một hình trái tim.

- Ê mày ơi hoàng tử Quang Anh kia - hs nữ 1.

- Sao anh ấy lại đi đến chỗ này nhi - hs nữ 2.

- Hay hôm nay tao xinh quá nên anh ấy để ý rồi (mơ tưởng) - hs nữ 3.

Quang Anh đi đến nở một nụ cười khiến em nào ngồi ở đây cũng phải xị cả máu mũi, mặt đỏ tía tai vì ngượng.

- Các em có thể tìm bàn khác dc ko - Quang Anh nói, còn khuyến mại thêm cho mấy cô nàng hoang tưởng này một nụ cười.

- O, dạ ... - Nhỏ này cũng đã nhanh chóng nhìn thấy sự có mặt của các Idol ở đây nên sau khi nghe Quang Anh nói thế, cũng biết điều mà chuẩn lẹ ko thì rước học vào thân thì khổ. Vậy mà khi thấy hoàng tử đến, nhỏ này lại cứ tưởng là đến để tìm mình cô, ai ngờ, thất vọng quá.

- Cách cũ vẫn thành công nhi - Bảo Nam sau khi ngồi xuống nói, mấy khi mới thấy nah này nói dc một câu.

- Ko phải là cách cũ vẫn thành công, mà tại tao đẹp trai quá mà thôi - Quang Anh lại bắt đầu giọng tự sướng (hình như tính tự sướng của anh Quang Anh còn hơn cả con gái).

- Tại tao đẹp trai quá mà thôi, ôi mày ơi tao chết mất - Hà My nhại lại giọng của Quang Anh, còn giả vờ tựa đầu vào vai nó - Tự sướng vừa thôi - cô lại nhanh chóng nhồm dậy, lấy tay cốc đầu Quang Anh một cái rồi đau khiến anh chàng trở tay ko kịp.

- Đau đấy nha ! - Quang Anh lấy tay xoa xoa quả ôi trên đầu - Em có biết là mỗi khi em cốc đầu anh thì cái trí thông minh trời cho của anh nó giảm đi bao nhiêu ko hả ?.

- Trời cho cái con khi, anh bị thiếu i-ốt nên dốt quá thì cứ nhận đại đi, ko phải nói phóng. Để chiều em bảo ng đi mua cho anh một tấn i-ốt nhé. Nếu trong 10 giây mà anh ăn dc hết cái chỗ đấy thì nói anh thông minh thì ng ta còn tin dc một tí - Hà My ko vừa, càng lên giọng trêu tức Quang Anh.

Thùy Trâm bật cười nghiêng ngả trc câu nói của Hà My, mà ko để ý đến sắc mặt đang ngày một tối dần đi của Quang Anh.

- Em,... - Quang Anh tức quá ko nói lên lời.

- Em sao, đúng quá còn gì. Đáng nhẽ anh phải cảm ơn em mới đúng chứ, em đã bày ra cách để cái trí thông minh trời cho của anh nó tăng cao lên hơn còn gì - Hà My nhì thấy cái bản mặt đó của Quang Anh cũng muốn ôm bụng cười lắm chứ nhưng phải cố gắng kiềm chế lại.

- Em quá đáng vừa thôi chứ , dù gì anh cũng lấy dc mấy tấm bằng đại học của các trg danh tiếng loại xuất sắc rồi còn gì - Quang Anh cãi cùn .
 - Em có quá đáng đâu , đáng tiếc cho anh đây là một sự thật phũ phàng - Hà My kéo dài giọng - Anh Bảo Nam cũng cười kìa , quá đúng rồi còn gì .
 - Anh ko liên quan nha , đừng kéo anh vào - Bảo Nam chối bay chối biến , thực ra lúc nãy nghe cuộc đấu khẩu với Quang Anh và Hà My thấy tiếng trẻ con của hai ng này anh cũng phải bật cười nhẹ .
 - Thôi nha mấy bạn , rù mình xuống đây để ăn hay là để xem mấy bạn cãi nhau đó hả ? - Thùy Trâm nhăn mặt nói .
 - Uk quên , thôi 3 anh đi lấy đồ ăn phục vụ bọn em đi - Hà My quay sang nói với ba chàng .
 - Muốn ăn thì tự lặn vào bếp , bọn anh ko đói , xuống đây là ý của mấy em - Quang Anh nhăn mặt .
 - Thế bây giờ anh có đi lấy đồ ăn phục vụ bọn em hay ko , hay là muốn chết hả - Hà My vừa nói , vừa giơ nắm đấm lên trc mặt .
 - Rồi rồi , chịu thua em luôn - Quang Anh tái mặt rồi đứng dậy .
 - Dc rồi , thế bây giờ mấy em muốn ăn gì đây - Quang Anh hết cách (bây giờ mới phát hiện ra một điều nha , đó là anh Quang Anh rất nghe lời của chị My) .
 - Tất cả những món có trong cangteen - Thùy Trâm vô tư nói mà ko thèm để ý đến khuôn mặt càng ngày càng méo đi của Quang Anh .
 - Em là heo à , với lại lm sao anh bê nổi - Quang Anh khổ sở nói .
 - Sao ko bê dc , các Fan của anh đâu rồi , gọi ra đi , với lại ...- Hà My kích đều .
 - Thôi biết rồi , em ko cần nói nữa - Quang Anh chưa để Hà My nói hết câu đã chặn ngay lại - Bọn mày đứng lên đi lấy đồ với tao đi .
 - Mày tự lấy nha , bọn tao ko liên quan - Bảo Nam cho Quang Anh một câu ko thể nào phủ hơn .
- Còn Quang Anh sau khi nghe xong câu nói đấy thì vẻ mặt trông thảm hại cực kì .
- Thôi , đứng dậy đi lấy với nó đi , tội nghiệp - hấn bây giờ mới lên tiếng .
- Quang Anh nghe hấn nói thế thì mặt mày vui hấn lên , thế là ko phải chết một mình rồi , ít nhất cũng có bạn đồng hành .
- Thế là 3 chàng đành phải đi lấy đồ ăn phục vụ 3 nàng .
- Còn mỗi nó , Hà My và Thùy Trâm ngồi đây nói truyện với nhau .
- (Đoán xem truyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nha !)

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lời Sỉ Nhục

- Mấy cái ông này đi gì mà lâu thế ko biết , tao đói gần chết rồi đây này - Hà My nhìn cái đồng hồ trên tay than thở .
- Chịu khó đi , mày có đi lấy đâu , một đồng đồ ăn thế cơ mà . Mấy anh ý cũng đâu phải là 3 đầu 6 tay đâu - Thùy Trâm cười nói .
- Tao ko quan tâm , nhưng đói lắm rồi , ko chịu dc nữa - Hà My meo mào lấy tay xoa xoa bụng , ko hiểu sao hôm nay bụng cô lại biểu tình dữ vậy - Hay là mấy ông ý bỏ bom bọn mình rồi .
- Mày nghĩ quá rồi đó đợi một chút đi , ko chết ai đâu - Thùy Trâm cũng bó tay với cái tính nhõng nhẽo và đa nghi của cô bạn mình .
- Ko ai chết nhưng cái bụng tao nó sắp chết đến nơi rồi đây này - Hà My vẻ mặt rất chi là biểu cảm .

Thùy Trâm nghe Hà My nói thế thì cũng chẳng biết nói gì hơn , lm gì mà chữa nổi cái câu lý sự cùn của cô này .

- Thay vì ngồi đây than thở thì mày đi tìm mấy anh ý đi , coi như vận động trc khi ăn - nó từ lúc này đến giờ hầu như cũng chẳng nói câu gì , ánh mắt xa xăm hướng về phía cửa sổ . Nó rất thích yên tĩnh nên khi nghe 2 cô bạn mới quen nói nhiều thế này thì cũng rất là khó chịu .

- Like cho mày một cái , câu nói hay nhất trong ngày - Thùy Trâm cười tươi đồng tình - Thôi đứng dậy , đi tìm mấy anh ý với tao đi , ngồi đây mày ko chết vì đói cũng chết vì chờ . Nhanh !

- Hey - Hà My bị Thùy Trâm kéo tay thờ dài rồi cũng đứng dậy .

- Mày đi ko Nhi , ngồi đây lm gì , chán lắm - Hà My quay sang hỏi nó .

- Thôi , bọn mày cứ đi đi . Tao ngồi đây chờ cũng dc - nó ánh mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ , từ chối khéo .

- Uk , thế ngồi đây đợi nhè , về mà ko thấy mày là tao cắt tiết đấy - Thùy Trâm đe dọa .

(Mấy chị này đổi cách xưng hô nhanh thật , đến mình cũng ko kịp trở tay) .

Sau khi Thùy Trâm và Hà My đi khuất nó lấy lại vẻ mặt băng lãnh ko cảm xúc của mình . Ko có mấy con ng phiền phức đó ở đây thì vc gì nó phải đóng kịch chứ . Mà nó cũng ko ngờ là tiếp cận 5 ng này lại dễ đến như vậy , đã thế bây giờ lại còn rất thân nữa chứ , xem ra kế hoạch lần này sẽ thành công sớm hơn dự tính rồi . Nhưng phải nói thật là ko hiểu sao sau khi gặp mấy ng này trong thâm tâm của nó lại có chút dao động . Vì lời ma nuôi của nó nói trc khi sang Việt Nam hay là còn vì một lí do nào khác mà nó ko thể nào đoán dc .

Ở cách bàn nó ko xa .

- Ê mày có thấy con nhỏ đó ko ? - Nhỏ Hiền nói .

- Thấy,sao ? - Nhỏ Dung ngồi tô tô cái gì đó lên mặt hỏi lại (là trang điểm đó)

(Nhân vật mới nè , nhưng vì ít xuất hiện nên mình ko giới thiệu nha , có gì các bạn tự tìm hiểu nhé !) .

- Con nhỏ nhà nghèo đó vừa ngồi với các Idol của trg đấy , đã thế còn nói chuyện rất là thân thiết với hoàng tử Quang Anh nữa chứ - nhỏ Hiền nói , nhỏ cũng chính là một trong những đứa con gái chảnh chọe nhất lớp 11A , hay nói tóm lại là nhỏ học cùng lớp nó cho nên mới biết là nó dc nhận học bổng vào trg .

- Chẳng qua là con Hà My với Thùy Trâm chơi với nó thôi , ko thì còn lâu nó mới dc cái phước đó . Ko biết hai con nhỏ đấy lm sao mà lại cho một đứa thấp hèn thế vào nhóm dc - Nhỏ Dung gấp cái hộp phấn trên tay vào ánh mắt ghen tỵ nhìn về phía nó . Nhỏ này còn dám to gan gọi Thùy Trâm với Hà My là con , đúng là một loại ng hai mặt . Nhỏ này ở trc mặt Thùy Trâm và Hà My thì lúc nào cũng tỏ ra thân thiện để dc vào nhóm của các Idol . Nhưng bị hai ng họ , cũng như các hoàng tử của trg ko thêm để mắt lấy một cái nên tỏ ra rất tức giận .

- Bắt đầu tục hiện bc một chút - Nhỏ Hiền giọng mưu mô nói , tên Hiền mà sao ko hiền một chút nào vậy .

- Ok , để xem nó chịu dc bao lâu trong cái trg này - Nhỏ Dung cười gian xảo .

Nó thì lúc này cũng có hay biết gì về kế hoạch của hai con nhỏ kia đâu . Ánh mắt vẫn lãnh đạm nhìn ra phía cửa sổ .

Quay lại phía hai nhỏ đó , nhỏ Hiền cầm lấy cốc nước cam trên bàn cùng với hỏ Dung tiến về phía nó .

Mấy đứa học sinh khối A , B , C ngồi chỗ đấy lúc này cũng đã nghe thấy lời của hai nhỏ nói chuyện nên biết cũng sắp có kịch vui , ngồi im ánh mắt thích thú cùng với những nụ cười gian xảo lộ rõ lên .

Nhưng về phía mấy đứa con trai cũng có mấy đứa thương hại nhìn nó . Quả thật , đúng là lần đầu tiên họ nhìn thấy ng đẹp như thế này , có khi còn đẹp hơn cả hai hotgirl Hà My và Thùy Trâm , nhưng khổ nỗi ai bảo nó dc nhận học bổng vào trg lm gì . Đã thế lại còn xinh đẹp và dc chơi với các Idol của trg nữa chứ nên có rất nhiều ng ghen tỵ . Nhưng cũng đúng thôi , đây là một vc thường xuyên xảy ra , nó dùng để chào hỏi những học sinh mới dc nhận học bổng vào trg , đây cũng là một trong những thứ vui tiêu khiển của học sinh khối A,B,C .

Vì canteen là để dùng cho tất cả các học sinh của các khối nên ngồi lẫn trong này cũng có một số học sinh của khối D . Trông cách ăn mặc của họ khác hẳn với các học sinh của các khối khác , con trai thì trông có vẻ thuộc dạng một sách , ko phải là đẹp trai . Còn con gái thì nhiều đứa da ngăm ngăm đen , ăn mặc thô thiển và ko son phấn nên trông rất là thảm hại , có thể nói như những ng này dc gọi là những chú vẹt xấu xí . Chỉ cần nhìn cách ăn mặc , và hình thức thôi thì cũng có thể đoán dc gia thế của các học sinh trong trg này như thế này , khác nhau rõ một trời một vực . Nhận thấy dc hành động của hai học sinh khối A thì họ cũng đoán dc chuyện gì sắp xảy ra cho cô học sinh xinh đẹp kia , chỉ cầu mong cho cô gái đó bình an và trụ dc lại cái trg này . Vì chính họ một thời cũng đã từng bị bắt nạt như thế , đã có rất nhiều học sinh khối D phải chuyển trg nhưng họ đã trụ lại dc . Thấy thế thì dần dần nhóm học sinh kia cũng thấy chán và ko bắt nạt họ nữa nhưng thái độ khinh thường và phân biệt vẫn tỏ ra một cách rất rõ ràng .

Hai con nhỏ đó đi đến phía chỗ nó .

Nó vẫn chưa hề biết đến sự có mặt của hai nhỏ đấy ở đây . Tự nhiên nó thấy có cái thứ gì đó lạnh lạnh và ướt ở phía lưng mình , cùng lúc đó tất cả các học sinh trong canteen cười ầm lên .

Chỉ cười nhếch mép một cái , nó cũng đoán ra dc là chuyện gì đang xảy ra đối với mình . Trò chơi bây giờ mới thực sự ấn nút khởi động đấy .

Ngẩng mặt lên nó thấy hai con nhỏ xấu như ma , đã thế mặt lại còn có rất nhiều son phấn trông đến là ghê , về mặt còn vênh vênh nhìn nó ra vẻ thách thức . Nó tức giận lắm , nhưng vì còn muốn xem hai nhỏ này làm gì tiếp theo với lại nó hôm nay tâm trạng ko tốt cũng ko có mấy hứng thú mà đùa với hai nhỏ này . Nên mặc kệ hai nhỏ đó , đứng dậy xem hai nhỏ đó như người vô hình rồi bỏ đi .

Con nhỏ Dung tức giận vì thấy thái độ phớt lờ của nó , ngay khi nó vừa đi lướt qua nhỏ , nhỏ đẩy nắm chặt tay nó lại .

- Bỏ ra - nó quay ra đứng đối mặt với nhỏ một âm hưởng lạnh lẽo đến ghê ng vang lên , khiến cho nhỏ Dung cũng cảm thấy ớn lạnh . Con nhỏ đáng chết này , dám động vào ng nó , thật là bẩn thỉu . Ko chỉ ghét mỗi con trai mà nó cũng rất ghét những đứa con gái loại này động vào ng , thật là bẩn thỉu .

- Con nhỏ nhà nghèo này , mày dám ăn nói với tao như thế à , mà tin tao cho mày biến mất khỏi cái trg này ngay lập tức ko - nhỏ Dung bỏ tay nó ra tức giận nói .

- Sao tôi ko dám ? Còn làm tôi biến mất khỏi cái trg này à , xin lỗi đi cô chưa đủ trình đâu - nó cười đều nói .

- Mày còn dám lên giọng , một đứa nhận dc hồng bổng như mày nên tỏ ra biết điều với bọn tao một tí đi - Con nhỏ Hiền đứng bên cạnh giọng chua loét nói - Tao cũng cảnh báo mày , khôn hồn thì đừng có bám đuôi các Idol nhất là các hoàng tử của trg ra đi , ko thì đừng trách sao tao ác .

- Chỉ sợ tránh ko dc thôi , chính họ mới là ng bám đuôi tôi đấy chứ , tôi ko hề có ý định tiếp cận mấy ng họ - nó bình thản nói .

- Mày , ... mày ... - con nhỏ Hiền nghe nó nói thế thì ko cãi dc nữa .

- Tôi làm sao - nó nhướn mày thách thức tội nghiệp , cô bị nói lắp à ?

- Bọn tao cũng ko rảnh để chấp loại như mày , một kẻ chuyên bám đuôi . Thấy ng sang bắt quàng làm họ , dân gian nói cấm có sai - nhỏ Dung nói đều .

- Tao nghĩ mày là osin của họ đấy nhì , ko loại thấp hèn như mày làm sao lại chèo vào dc trg này , đã thế lại còn dc vào cái lớp danh giá bậc nhất trg nữa chứ nhỏ Hiền bắt đầu chuyển sang dùng những lời nói si nhục nó .

- Ko thì mày nghĩ sao nó vào dc cái trg này , một đứa mặt dày ăn bám ko hơn ko kém - nhỏ Dung thấy nó ko nói gì tưởng nó sợ mình nên càng lấn tới .

- Cũng có một trg hợp nó là loại gái bao nữa đấy , loại ng như thế thiếu gì trong xã hội này . Nhất là một đứa nghèo nàn như nó , vì tiền có thể làm tất cả - bọn này càng ngày càng qua đáng .

- Tao thấy thông cảm cho bố mẹ của nó , đẻ ra một đứa chẳng ra gì , nhục quá , đúng là ko biết dạy con - nhỏ Dung càng ngày càng lấn tới , bây giờ lại chuyển sang xúc phạm đến ng thân của nó .

- Bố mẹ nó , chắc cũng thuộc loại đẩy cả thôi . Cái xã hội này sao lại còn tồn tại dc những loại ng như thế nhì , bẩn thỉu - nhỏ Hiền quay sang cười lớn với nhỏ Dung .

- Chưa chắc nó đã có bố mẹ đâu , trẻ mồ côi thôi - nhỏ Dung nói .

Mọi ng trong cangteen thì bây giờ đã cười ầm hết cả lên , một số ánh mắt thì nhìn nó với ánh mắt thương hại .

Chợt một tiếng động vang lên và Chát thanh âm đó lại dc phát ra - những tiếng cười ngừng hết lại , mọi ng trong cangteen hầu như ko thể tin vào những gì đang xảy ra trước mắt mình

- Ơm (các bạn tự dịch từ này nha) , sao , ... sao mày dám - nhỏ Hiền với nhỏ Dung ôm một bên má nói . Chính xác là hai nhỏ này vừa lãnh nguyên cú tát của nó , đến nỗi một bên má đỏ tấy lại .

- Nói cho mày biết , chẳng có gì mà tao ko dám cả (chỉ Nhi bắt đầu đổi cách xưng hô rồi) . Một khi tao còn nói chuyện từ tế thì hai đứa mày nên biết điều một chút . Xúc phạm tao như thế nào cũng dc , nhưng đừng có mà đụng đến bố mẹ tao . Cái tát này coi như là lời cảnh báo đầu tiên tao dành tặng cho mày , nói từ hôm nay chính hai đứa mày sẽ phải hối hận về những điều mình đã nói - lạnh lùng nói , rồi nó ra khỏi cangteen . Thực ra 2 con nhỏ đó cũng nói đúng thật , thực chất nó cũng chỉ là một đứa trẻ mồ côi mất hết kỉ ức mà thôi . Nếu ko dc pama nuôi cứu và nhận nuôi ko biết bây giờ chắc nó cũng giống y như hai con nhỏ đó ns vậy . Nhưng như bao đứa trẻ khác , hơn hết họ cũng cho nó một gia đình , với đầy đủ mọi thứ từ vật chất đến tinh thần . Và quan trọng hơn là nó nhận dc tình thương yêu của họ , đó là những thứ tình cảm thương yêu mà ko phải bất kì ai cũng có dc . Bao nhiêu năm nay họ đã coi nó như con ruột của mình , đối xử với nó rất tốt . Có những lúc nó cảm thấy may mắn vì ông trời đã ban họ cho nó . Nói cách khác , ko chỉ là pama nuôi họ còn là ân nhân cứu mạng của nó . Nếu ko có họ chắc bây giờ nó cũng ko tồn tại trên cõi đời này . Vậy mà 2 con nhỏ kia dám chửi họ ngay trước mặt nó như thế . Thà rằng hai con nhỏ đó chửi nó còn hơn chứ ko dc xúc phạm tới pama nuôi của nó như thế . Nó thế hôm nay nó sẽ bắt hai nhỏ này phải lãnh đủ hậu quả cho những lời nói ngu ngốc của mình .

Trước khi ra khỏi cangteen nó ghé sát vào tai hai nhỏ đó nói nhỏ .

- Chuẩn bị đi , tao sẽ cho hai bọn mày biết là trẻ mồ côi như thế nào - nó bỏ ra ngoài cangteen .

Sau khi nó đi khuất .

- Con nhỏ chết tiệt , nó nói thế là có ý gì - nhỏ Dung vẫn đang ôm một bên má tức giận nói .

- Yên tâm đi, thân phận như thế thì nó ko dám lm gì đâu, chỉ mạnh mẽ thôi - nhỏ Hiền nghe nó nói thế cũng hơi sợ, nhưng rồi cũng nhớ lại thân phận của nó rồi tự trấn an mình. Quả thật nhỏ cũng rất sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt nó lúc đấy, nó sắc lạnh đến nỗi khiến cho ai đứng gần cũng phải nổi hết gà.

- Nguyễn Ngọc Bảo Nhi rồi mày sẽ phải hối hận vì vc lm hôm nay của mình - nhoe Dung gần giọng nói, rồi nhỏ và Hiền bỏ ra ngoài cangteen luôn vì vụ quê vừa rồi.

Đám ng trong cangteen cũng ko tin vào những gì vừa xảy ra trc mắt. Bọn chúng lại nhếch môi cười thích thú, xem ra con nhỏ dc nhận học bổng đó mạnh mẽ hơn. Sắp tới ngày tàn của cô ta rồi, xinh đẹp nhưng ko biết khi ra khỏi ngôi trng này gương mặt cô còn dc lạnh lặn như cũ nữa ko đấy. Còn đám học sinh khối D thì chỉ nghĩ nó tức giận quá nên mới hành động như thế thôi, quả thật nghe thấy những lời sỉ nhục đó có ai mà ko tức nhưng họ chỉ thấy tội nghiệp cho nhưng ngày tháng sắp tới của nó ở trng thôi. Nhưng tất cả mọi ng trng cangteen ko hề nghe thấy dc lời thì thầm của nó vào tai hai nhỏ Dung và Hiền lúc này, một câu nói nhỏ mà cũng khiến cho hai nhỏ kia có chút sợ sệt.

Tầm một lúc sau truyện này cũng sớm dc cho vào quên lãng, các học sinh trong cangteen cũng ăn uống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trả Giá Cho Lời Nói Ngụ Ngốc

Bc ra khỏi cangteen, gương mặt nó tối hơn bao giờ hết khiến ai đi lướt qua nó nhìn vào cũng phải cảm thấy sợ hãi.

Đi một mạch lên phòng hiệu trng, nó đá cửa cái Rầm.

- Em học sinh nào mà dám to gan vậy - Ông hiệu trng đang xem sổ sách mắt ko thèm ngước lên nói.

- Tôi - nó lạnh lùng nói, hàn khí tỏa ra hơn bao giờ hết khiến ông hiệu trng tay đang cầm bút phải khựng lại, run sợ ngẩng mặt lên.

- Tiểu thư, sao cô lại ở đây, tiểu thư có gì ko hài lòng sao? - Hiệu trưởng lấp bắp nói. Đây là lần thứ hai trong này ông bị nó dọa chết.

- Ko phải là ko hài lòng mà là rất hài lòng vì sự tiếp đón của các học sinh ở đây - nó vừa nói vừa cởi cái áo khoác ngoài ra - Bảo người chuẩn bị cho tôi một bộ đồ mới nhanh.

- Dạ, - ông hiệu trng gọi điện cho một ai đó rồi quay sang nói với nó - Đồ đang dc mang đến đây ạ - ông ngập ngừng nói tiếp - Tiểu thư, lữ học sinh đó thực sự ko biết về thân phận củ ng, nếu bọn chúng biết thì chắc chắn là sẽ ko dám - ông hiệu trng nhìn cái áo khoác ướt đầm của nó cũng lờ mờ đoán ra sự vc. Đây ko phải là điều lạ, trc đây có rất nhiều các học sinh bị bắt nạt đã lên đây tìm ông, nhưng vì gia thế lữ học sinh khối A lớn quá nên ông cũng đành bó tay ko lm dc gì. Nay bọn chúng đã đụng đến nhị tiểu thư của gia tộc Nguyễn thì ko biết sẽ phải chuốc lấy hậu quả gì đấy.

- Hồ sơ của hai nhỏ Hiền và Dung lớp 11A lấy ra đây cho tôi - nó lúc này đã kịp nhìn thấy bảng tên của hai con nhỏ xấu số dám nói những lời sỉ nhục nó ở trong cangteen rồi.

- Dạ - ông hiệu trng luống cuống nói, rồi đứng lên đi về phía tủ tài liệu tìm thứ gì đó, tầm một lúc sau - Dạ, đây là hai bộ hồ sơ mà tiểu thư cần tìm.

Nhận lấy hai bộ hồ sơ trên tay của hiệu trng nó bình thản mở ra, ra ghế sofa ngồi. Từng thông tin cá nhân, tuổi tác, tính cách và đặc biệt là gia thế của hai nhỏ đều ở trong này.

"Dựa vào hai cái tập đoàn mất muối đó mà đòi đuổi học tôi ư. Các ng làm rồi" đó là suy nghĩ của nó lúc này, vứt tập hồ sơ trên bàn, dựa lưng vào thành ghế sofa nó bình thản nhắm mắt lại. Nó muốn thư giãn một tí trc khi cho hai con nhỏ kia xuống địa ngục.

Cốc, cốc có tiếng ai gõ cửa.

- Vào đi - hiệu trng thu lại vẻ mặt sợ sệt của mình, nghiêm khắc nói.

- Thưa hiệu trng, đồng phục mới đã dc mang đến ạ - một cô gái đi vào, đồng phục có vẻ như là của phòng tài vụ, trên tay đang cầm một bộ đồng phục nữ còn mới toanh.

- Cô để trên ghế cho tôi, rồi ra ngoài lm vc tiếp đi - hiệu trng nhìn cô gái mới vào nói.

- Dạ - cô gái đó liếc nhìn lấy cô học sinh đang ngồi trên ghế sofa kia mà ko khỏi ngưỡng mộ, ghen tỵ sắc đẹp với nó và trong lòng ko biết có bao nhiêu thắc mắc. Đây ko hiểu là tiểu thư của tập đoàn lớn nào mà có thể dc hiệu trng sợ sệt đến vậy. Nhưng rồi cũng nhanh chóng đi ra ngoài để lm hết

công vc của mình .

- Tiểu thư , đồng phục mới đã có - hiệu trg nhìn ng con gái đang thư thái nhắm mắt ngồi trên ghế sofa nói .

Nghe thấy thế , nó mở mắt đứng dậy cầm lấy bộ đồng phục đi thẳng vào nhà vệ sinh trong phòng hiệu trg để thay .

Tầm một lúc sau , nó đi ra . Lúc này trông nó cũng có vẻ tuơng tất hăn lên , quần áo chỉnh tề , mái tóc cũng đã khô hơn so với vẻ rối bời của nc gây nên lúc nầy .

Ko thèm nói với ông hiệu trg lấy một câu , nó đi thẳng ra ngoài .

Lúc này có vẻ như đã bắt đầu vào giờ học cho nên ở ngoài hành lang nó ko thấy bóng dáng của bất kì học sinh nào cả . Nghĩ vậy cũng tốt , sau vụ ở canteen nó sẽ bị soi mói nhiều hơn nghĩ thâm : " Biết vậy ko nên đóng giả thân phận , thật là phiền phức . Bây giờ nếu mình mà quay trở lại với thân phận cũ sẽ bị đám ng đó nghi mắt , lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều thứ có thể cản trở trong kế hoạch của mình "

Trên đg đi , trong lớp học có rất nhiều cặp mắt của các học sinh khối A soi mói nó . Dường như họ đều dành cho nó những cái nhìn thương hại hay đại loại nhiều hơn là khinh bỉ . Biết sao dc , với thân phận của nó lúc này ai mà ko coi thường chứ , có khi nếu nói với pa nuôi của nó về vc giả danh thân phận bồi nhọ gia tộc như thế này thì có khi ông sẽ nổi trận lôi đình , lúc đó nó khó mà sống dc .

Nhưng cũng chẳng thèm quan tâm đến những ánh mắt nó , đại loại nó nghĩ " Đã diễn rồi thì phải diễn cho trót chứ " .

Cuối cùng lớp 11A đã hiện ra ở trc mắt nó . Bên trong lớp ko khí cũng chẳng khác gì hai tiết đầu . Vẫn tình trạng thầy lm gì kệ thầy , trò lm gì kệ trò .

Mở cửa vào lớp ko một lời xin phép với cái ng dc cho là cô giáo đang ngồi trên bàn giáo viên nó bình thản bc về chỗ trc những ánh nhìn ngạc nhiên của tất cả mọi ng .

" Con nhỏ này cứng đầu thật , vẫn còn dám vác cái bản mặt trơ trên đó quay lại cái lớp này hay sao " nhỏ Dung nhìn nó cảm phẫn nghĩ .

- Khụ , khụ - nhỏ Hiền thấy nó đi vào thì cổ tình ho thành tiếng như để ra dấu hiệu một cái gì đó .

Bà giáo đang dán mắt vào cái điện thoại trên tay , ngẩng mặt lên thì thấy nhỏ Hiền chỉ tay vào nó . Cứng hiểu ý bà lên tiếng quát nó .

- Này em kia , vào tiết bao nhiêu lâu rồi sao bây giờ em mới lên lớp hả ? - Biết nó là học sinh dc nhận học bổng nên bà rất coi thường .

- Vào lớp sớm cũng có lm gì đâu , ngồi nhìn cô chơi điện thoại chắc . Thông báo trc cho cô biết , tôi cũng ko rảnh thời gian đâu - sắp tới gần chỗ ngồi , nghe tiếng quát tháo của bà ta nó cũng ko ngại gì quay lại đáp với vẻ mặt tỉnh bơ .

- Ô - cả lớp kinh ngạc ò lên một tiếng , ko ngờ chỉ dựa vào danh hiệu học sinh dc nhận học bổng sao nó lại có thể ăn nói như thế với một giáo viên cấp cao trong trg , nó ko sợ bị trừ sao .

- Ko nói nhiều , lúc nầy em đi đâu mà vào lớp muộn thế hả . Về chỗ viết bản kiểm điểm cho tôi - bà cô bị quē mặt nhưng vẫn cố giữ hình tượng .

- Cô nghĩ tôi bao nhiêu tuổi rồi mà còn lm cái việc trẻ con đó , tôi nói lại lần nữa tôi ko rảnh , Ok - nhìn bà nó lên giọng nói tiếp - Còn tôi đi đâu lúc nầy hả ? Lên phòng hiệu trưởng ngồi uống trà với ông ta đó , nghỉ ngơi thì lên đây gặp ông ta mà hỏi . Câu trả lời của tôi đủ để lm cô vừa ý rồi chứ , còn thắc mắc gì nữa ko ?

- Em , ... - bà hết dg cãi , đã thế còn bị cả lớp ở dưới cười ầm lên vì vụ cãi nhau " thông minh " vừa rồi của bà .

Nhìn bà ta á khẩu nó nhìn bà ta với một ánh mắt thách thức ko nói gì đi thẳng về chỗ của mình . Nó đi lướt qua bàn phía con nhỏ Dung và Hiền vẫn ko có tỏ ra thái độ gì chỉ liếc mắt nhìn hai co nhỏ đó một cái rồi đi thẳng .

- Này , sao áo của nó ko ướt vậy , hình như là đồng phục mới . Nhưng nó lấy ở đâu ra chứ - Nhỏ Hiền nhìn lưng áo của nó , thì thầm sang tay nhỏ Dung bên cạnh nói nhỏ .

- Chắc là vừa khô thôi , lm gì nó có đủ tiền mua một bộ đồng phục mới chứ . Nhà em nó nghèo , mày thông cảm đi - Nhỏ Dung cũng có thắc mắc về vc này nhưng cũng mạnh giọng nói .

Về chỗ mình ngồi xuống nó bắt gặp 5 ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm .

- Mặt tôi lại dính nhọ à , lm gì mà mấy ng nhìn ghê thế - bộ mặt nó lúc này trông ngấy thơ cực kì với lại đây là lần thứ hai nó nói câu này trong ngày .

- Con này , mày còn giả bộ nữa hả , lúc nầy chuẩn đi đâu thế hả - Thùy Trâm quay xuống quắc mắt hỏi nó .

- Lúc nầy mày ko nghe rõ tao nói gì với con mụ kia à - nó chỉ tay về phía bà cô đang ngồi ôm máy trên bàn giáo viên - Đi lên phòng hiệu trg chứ đi đâu .

- Này nha , đừng có đùa khai thật đi , mày đi đâu và lm gì mà bỏ bom bọn này - Hà My nghe nó nói lên phòng hiệu trg thì càng ko tin .

- Thì tao đã nói rồi , ai bảo bọn mày ko tin lm chi . Lên phòng hiệu trg ngồi uống trà với ông ý - nó lần này trong giọng cũng có pha chút bức tức . Sao

mấy ng này hỏi gì mà dai hơn con đĩa thế vậy , tốn calor quá .

- Nói dối cũng tùy có mức độ thôi , nói thế ai tin - hấn ngồi bên cạnh dán mắt vào màn hình Ipad lạnh lùng lên tiếng nói .

- Đây cái tên vô duyên kia , ai mượn anh xem vào . Ko tin ý gì , dc anh có dám lên phòng hiệu trg với tôi ko ? Nếu đúng thì sao , anh mất cái gì - nó tức giận cãi

- Cô lên mời ông ta xuống đây rồi tôi tin - hấn mắt vẫn dán mắt vào Ipad , giọng nói ko có gì thay đổi .

- Mời ông ta lên đây hà , dễ thôi . Nhưng anh xuống mở mời cụ tổ ông ta lên đây trc gặp tôi đi rồi bảo tôi lm gì cũng dc - chưa thấy ai độc miệng như nó .

- Ko cần phải xuống mở đâu , cô có thông minh thì phát minh ra cái máy gọi hồn cụ tổ ông ta đến đây đi . Đỡ mất thời gian vàng bạc của tôi - hấn cũng đâu có vừa đâu , cãi có khi còn độc miệng hơn cả nó .

- Vậy thì anh đi chết trc đi , lúc đấy tôi gọi luôn hồn cụ tổ ông ta với hồn anh về luôn một thể . Ít ra anh cũng phải cảm ơn cái sáng kiến cao siêu của tôi vì chắc chắn rằng lúc chết anh cũng ko phải lm ma cô đơn mà chỉ ít cũng có một con ma già lm bạn đồng hành - nó cũng đáp lại ngay , lm cho hấn nghe xong câu này phải bỏ cái Ipad xuống , sắc mặt tức giận biến đổi đến kì lạ .

- Sáng kiến thông minh cái đầu cô , đã ngu thì đừng có tỏ ra nguy hiểm - hấn ko còn giữ dc cái giọng lạnh lùng nữa .

- Uk , tôi ngu , tôi tỏ ra nguy hiểm đấy thì lm sao . Ít ra còn đỡ hơn anh , nào thì bé hơn hạt cò no mà lúc nào cũng cố gắng chứng minh mình nào to - nó hết chịu nổi với cái thằng cha này rồi .

- Tôi nào bé bằng hạt cò no đấy thì đã lm sao , còn hơn cô . Nào to mà ko có một chút nếp nhăn nào . Tôi nói lại lần nữa , ngu thì đừng có cố tỏ ra nguy hiểm , tốn thọ lắm - hấn giọng đùa cợt khoanh tay trc ngực nhìn nó thách thức nói .

- Lắm sạo . Tôi tốn thọ hay ko thì cũng ko đến lượt anh lên tiếng . Con trai mà như đàn bà ý lúc nào cũng chõ mõm vào truyện của ng khác .

- Cô nói ai đàn bà đấy hà , nói lại cho tôi nghe cái coi .

- Nói phong long chúng ai thì chúng , ko chúng thì thôi . Anh có tật giật mình à ?

- Cô , ...

- Hết cãi dc rồi thì im lặng cho tôi ngủ cái đi , nhức cả óc - cười đắc chí với vẻ mặt đang càng ngày càng xám xịt đi của hấn nó gục mặt xuống bàn ngủ .

- Đồ con gái khó ưa - hấn lăm bắm trong mồm rồi cầm cái Ipad lên tiếp tục công vc của mình . Ko hiểu sao , cãi nhau với nó hấn lại có chút gì đó vui vui . Tuy hơi ức chế , nhưng sao cái cảm giác thân thuộc ngày đó cứ ua về vậy , thật kì lạ . Nghĩ đến đây môi hấn nhếch lên một nụ cười nhẹ mà ngay cả chính cả hấn cũng ko biết .

Vì nó và hấn lúc nãy cãi nhau cũng khá là to nên cả lớp hầu hết như cũng có thể nghe thấy . Đám con gái trong lớp nhiều đứa còn ko tin vào sự vc đang xảy ra trc mắt mình . Nhiều đứa còn tự cán mình , nhéo tay , cốc thật đau vào đầu xem điều đó có phải là thật ko . Nhưng đây lại là một sự thật mà ko ai có thể tin dc , tại sao hoàng tử Thiên Vũ nổi tiếng lạnh lùng hôm nay lại có thể nói nhiều và trẻ con đến như thế này dc . Hoàng tử rất ghét con gái , mọi khi ko nói chuyện quá 3 câu với bất kì đứa con gái nào chỉ trừ hai hotgirl Hà My và Thùy Trâm ra cơ mà , thế tại sao hôm nay lại cãi nhau quá ba câu , giọng điệu lại còn rất trẻ con với đứa con gái nhà nghèo dc nhận học bổng kia chứ . Sao lại có thể thế dc , thật là ghen tỵ quá đi , rốt cuộc đứa con gái đó có gì đáng để quan tâm , có gì tốt đẹp chứ mà hầu như tất cả con trai trong trg ngang cả hoàng tử khi biết dc thân phận của cô ta thì lại có thái độ ngưỡng mộ cô ta như thế chứ . Đó là tất cả những suy nghĩ tức tởi , ghen tỵ của những đứa con gái trong lớp khi chứng kiến sự vc vừa rồi của nó và hấn .

Còn bọn con trai trong lớp bây giờ thì trông thâm cực kì mặt cứ tiếc nuối nhìn vào nó . Ai bảo hấn ko biết yêu chứ , nhìn thái độ thế kia có khi là đồ trc nó thật rồi , vậy họ hết cơ hội à ?

Nhưng những ng ngạc nhiên nhất thì vẫn là Bảo Nam , Thùy Trâm , Hà My và Quang Anh . Thiên Vũ ng bạn thân của họ sau biến cố ngày đó đến giờ chưa bao giờ nói nhiều với ai trong một lúc như thế cả , đã thế lại còn là những vấn đề rất là trẻ con nữa chứ . Chính họ là bạn thân của hấn , kể từ sau ngày đó hấn cũng chưa nói chuyện nhiều đến như vậy , nếu có thì cũng chỉ là về công vc , ko bao giờ có lý do khác . Cùng lắm những lần khác hấn chỉ ngồi gật đầu , lạnh lùng ko nói gì và lắng nghe thôi . Nhưng nay , tại sao ? Có phải tất cả là tại một ng hay ko , đó chính là nó , cô bạn kì lạ nhưng lại có một cảm giác gần gũi nào đó mà họ quen sáng nay . Nụ cười nhẹ lúc nãy của hấn cũng đã lọt vào mắt bốn ng bọn họ , một nụ cười hiếm hoi mà trong khoảng thời gian dài hầu như ko bao giờ xuất hiện trên môi của hấn . Nó chỉ có thể dành cho duy nhất một ng , một ng đặc biệt mà thôi ... Hết nhìn hấn , rồi lại quay sang nhìn nó , ai cũng quay lên theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình .

" Nụ cười đó , cuối cùng cũng đã trở lại , thật tốt " Thùy Trâm ngồi nghe nhạc bắt giác trên môi nở một nụ cười vui ko báo trc .

" Thật tốt , có lẽ bắt đầu từ ngày hôm nay tính cách Thiên Vũ sẽ có ít nhiều thay đổi . Cầu mong anh ấy sẽ xóa bỏ đi cái hình thức lạnh lùng bên ngoài của mình " Hà My đang ngồi chơi subway sufers cũng toàn thua nhưng tâm trạng cũng rất vui khi nghĩ đến truyện vừa rồi .

" Chúc mừng mày vì đã gặp dc Bảo Nhi , từ bây giờ tao hi vọng cuộc đời mày sẽ bc sang một trang mới " Quang Anh trầm ngâm nghĩ .

" Mong mầy có thể quên đi dc hình bóng đó , bây giờ đã có ng có thể lm thay đổi dc mầy rồi đó Vũ à " nghĩ đến đây trong lòng Bảo Nam cũng có một chút vui vẻ hơn , nhưng khuôn mặt anh vẫn lạnh tanh ko có một chút biểu cảm nào .

Ai cũng theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình , 2 tiết học cuối cùng trôi qua một cách nhanh chóng .

Nó đứng dậy thu dọn đồ đạc (chỉ ý từ sáng đến giờ có lấy thứ gì ra đâu) nhân cơ hội mấy ng bị đám Fan vây quanh tranh thủ chuồn về trc cho đỡ mệt ng .

Thế là kết thúc ngày đi học đầu tiên của nó . Một buổi sáng nhàm chán và vô vị .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trả Giá Cho Lời Nói Ngu Ngốc (2)

Hàn Quốc , xứ sở kim chi nay đã vào đông . Tiết trời ngày càng một thêm lạnh . Nhiệt độ của cả nước đều xuống đến âm độ , chính vì vậy bao bọc bởi xứ Hàn tuyệt đẹp này là những cơn mưa tuyết nhẹ bay lấp phát . Tuyết trắng xóa những tuyệt đẹp , lạnh buốt , mịn màng và có chút ẩm ướt rơi từng đợt . Vương vẫn những lớp tuyết mỏng trên những con đg , ngôi nhà . Xứ sở kim chi bây giờ , dc bao bọc bởi tuyết trắng nhưng vẫn tuyệt đẹp .

Thủ đô Seoul , nơi có nền kinh tế mạnh và cũng như phát triển nhất Hàn Quốc cũng bị mưa tuyết nhẹ bao phủ . Thủ đô tuy vậy những dòng ng qua lại vẫn nhộn nhịp như thường . Trung tâm thủ đô , nơi tập trung rất nhiều những tòa cao ốc , trung tâm thương mại lớn nhất cả nc , đây đều là trụ sở của những tập đoàn vang danh nhất xứ Hàn . Nhưng tập đoàn mà ta chú ý nhất đó chính là tập đoàn Korean economy . Tập đoàn Korean economy là tập đoàn có ảnh hưởng nhất đến nền kinh tế Hàn Quốc . Nếu nơi này mà có biến động gì thì nền kinh tế Hàn Quốc sẽ bị lay động rất nhiều . Và một điều đặc biệt nhất đó chính là tập đoàn Korean economy chính là do gia tộc Nguyễn , một trong những gia tộc lớn mạnh nhất trên thế giới gây dựng nên . Ngoài trụ sở chính ở đây ra thì tập đoàn Korean economy còn có các công ti con rải rác trên khắp đất nước và quốc tế .

Tuy nhiên các mác mang tên tập đoàn kinh tế che đi một điều . Tập đoàn Korean economy còn là tổ chức Mafia chính hiệu xuyên quốc gia và vang danh nhất xứ Hàn . Các tổ chức Mafia trên cả nc đều nằm dưới chướng của tập đoàn này . Nhưng tổ chức mafia ko phải cái tên mà ai cũng biết dc , tổ chức này hoạt động một cách bí mật trong thế giới đêm và cấu kết với rất nhiều cảnh sát quốc tế . Chính vì thế những vụ lm ăn phi pháp xuyên quốc gia của họ nếu bị phát hiện ra thì cũng ko lm sao cả . Và một điều đáng để ng ta ngạc nhiên nhất đó chính là những nhân viên lm vc ở đây từ nam đến nữ , từ cấp cao đến cấp thấp ngoài có trình độ chuyên môn về kinh tế giỏi ra thì họ còn là những sát thủ chính hiệu dc ra tộc Nguyễn huấn luyện và tuyển chọn .

Phòng hội nghị của tập đoàn Korean economy ko hiểu sao hôm nay ko khí lại căng thẳng đến như thế .

(Từ đoạn này bắt đầu dc nói bằng tiếng Hàn nha) .

- Một lũ vô dụng . Lô hàng lần này rất lớn tại sao các người lại để nó bị cướp một cách trắng trợn như thế - người đàn ông tầm tuổi trung niên , ngồi ở vị trí trang trọng nhất trong phòng hội nghị lãnh lẽo bình thản nói .

Nghe thấy câu nói của ông ta , mọi ng trong phòng hội nghị đều bắt gặp lo sợ . Vì họ biết , đằng sau cái giọng nói lạnh lẽo bình thản kia lại chính là lời nói của một con quỷ thực sự . Lm vc với ông ta lâu rồi nên họ biết ông ta bao giờ mà bình thản như thế này đều là lúc ông ta tức giận nhất , và một khi ông ta đã như thế thì ko biết sẽ có chuyện gì xảy ra . Và ng đàn ông này ko ai khác chính là vị chủ tịch tối cao của tập đoàn Korean economy , cũng như là ng đứng đầu của gia tộc Nguyễn , Nguyễn Trí Khôi .

Mặc dù bên ngoài nhiệt độ thời tiết có thể dưới âm độ nhưng ko hiểu sao trong phòng hội nghị rộng lớn này mọi ng đều cảm thấy nóng bức và ngột ngạt đến như thế .

- Thừa chủ tịch , lô hàng lần này đã dc chuyển ra ngoài biên giới một cách an toàn . Nhưng ko hiểu sao lại có một nhóm ng nào đó chặn đầu , ko những thế chúng còn giết ng bên phía ta và cướp mất lô hàng - một giám đốc của một bộ phận nào đó trong tập đoàn run sợ nhìn vị chủ tịch tối cao kia nói .

- Khốn kiếp , bọn chúng thật to gan . Các ng đã điều tra dc đến đâu rồi - Đến bây giờ thì ông ko còn giữ dc bình tĩnh nữa , tức giận đập bàn quát .

- Chủ tịch , vì bọn chúng bị kín mặt nên công vc điều trs sẽ rất khó , e là ... - một vị giám đốc nữ khác ko dám nói tiếp .

- Tập đoàn của chúng ta từ trc đến nay lm ăn rất sòng phẳng , ko gây thù chuốc oán với bất cứ một tổ chức nào cả , các người là đang ngụy biện có đúng ko - ông ta lãnh lẽo dùng ánh mắt nhìn tất cả mọi ng trong phòng hội nghị , trong ánh mắt đó có lộ rõ lên những tia nghi hoặc .

Nghe thấy lời ông nói , bắt gặp khuôn mặt của tất cả mọi ng đều đồng loạt tái xanh lại . Vì họ một phần là đã hiểu ý ông ta định nói gì .

- Thừa chủ tịch , ý ng là có gián điệp - một giám đốc run sợ đưa ra giả thiết của mình .

- Thông minh, chắc các ng cũng đã hiểu ý ta - dùng ngón tay gõ gõ một cách thư thái trên mặt bàn ông ta nói tiếp - Lập tức truyền lệnh và điều tra rõ cho ta về vụ vc lần này, cũng như kiểm tra lại hết hồ sơ của các sát thủ xem có gì khả nghi ko. Và ta cũng khuyên kẻ đó nên sớm đầu lậ diện bằng ko khi ta phát hiện ra ko chỉ có người phải chịu chết đâu, mà ngay cả gia đình của người cũng e là ... - nói đến đây trên gương mặt của ông ta có xuất hiện một nụ cười quỷ quyết - Các người hiểu ý ta rồi chứ, lập tức truyền lệnh này đến khắp tổng công ti cho ta. Để xem tên gián điệp đó cứng đầu dc bao lâu. Còn bây giờ thì kết thúc cuộc họp - Nói rồi ông ta đi lên đi thẳng ra ngoài, theo sau ông ta còn có hai tên sát thủ mặc đồ đen kín mít đi theo sau. Đúng là thủ lĩnh mafia có khác.

Mọi ng thấy ông ta đi thì đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng khi nhớ lại những lời chủ tịch nói lúc nãy thì đều run sợ. Ko biết là tên gián điệp ngu ngốc nào phản bội lại tổ chức đây.

Trí Khôi, ông ta đi đến gần phòng chủ tịch thì đột nhiên có một thư kí nữ ra nói.

- Thưa chủ tịch, có nhị thiếu gia đến tìm người, hiện nay đang ngồi trong phòng của chủ tịch ạ - nữ thư kí đó mặc đồ công sở nhưng cũng là đen toàn tập đậm chất của một sát thủ cung kính cúi đầu nói với ông.

- Nó đến đây, có vụ gì? - ông ta nghi hoặc hỏi lại, trong giọng nói của ông ta có thoáng chút ngạc nhiên.

- Dạ tôi đã nói là chủ tịch đang bận họp, nhưng thiếu gia nói là có vụ rất quan trọng cần phải gặp ng - cô thư kí đó cung kính nói.

- Dc, cô lui đi - ông phẩy tay ra hiệu cho cô thư kí đi, rồi lên thang máy tiến đến phòng lm vc riêng của mình.

Đến tầng cao nhất, nơi yên tĩnh và tách biệt nhất của tập đoàn oogn ta đi đến căn phòng lớn nhất lấy một tấm thẻ màu đen ra quẹt. Trên cửa thì vang lên một tiếng Ting một cái rồi từ từ mở ra. Tấm thẻ này, chỉ có duy nhất chủ tịch có dc, hoặc là những thành viên trong gia đình của ông.

Cánh cửa sang trọng dần dần dc mở ra. Ông bc vào nhìn ng con trai đang ngồi nhâm nhi ly rượu và đọc tạp chí trên ghế sofa. Ng con trai này trông rất đẹp trai, vẻ mặt tuấn tú, có thể khiến cho bao nhiêu cô gái phải điên đảo, phong cách sang trọng đậm chất của một thiếu gia quý tộc. Ng con trai này mặc trên ng một cây trắng, lm toát lên vẻ đẹp quyến rũ đến động lòng ng của cậu ta.

Nhìn ng con trai của mình, ông đi lại đến ghế sofa ngồi xuống nhưn mây nói.

- Con trai, ngọc gió nào đưa con đến đây vậy?

Chàng trai rời ánh mắt khỏi quyển tạp chí nhìn ông, nán mắt có phần lạnh giá đến ghê ng.

- Con vừa về nc, về đến biệt thự thì nghe tin - nói đến đây cậu ngừng lại nhấp một hớp rượu rồi nói tiếp - Chắc pa cũng biết con đến đây là có vụ gì?

- Ta biết, là chuyện cho Nhi Nhi về Việt Nam - ông nhìn ng con trai của mình lãnh đạm nói.

- Pa vẫn quyết định thực hiện cái kế hoạch điên rồ đó sao, nếu vậy thì pa cử ng khác tham gia vào nhiệm vụ lần này đi, tuyệt đối ko thể để Nhi Nhi tham gia vào nhiệm vụ lần này dc. Con sẽ đến Việt Nam đưa Nhi Nhi về - chàng trai nhìn ông ánh mắt lộ rõ lên vẻ tức giận nói, rồi đứng dậy đi thẳng ra phía cửa.

Một giọng nói vang lên chợt khiến cậu khựng lại.

- Con sợ Nhi Nhi sẽ phát hiện ra sự thật sao, đó cũng chính là điều ta muốn. Nếu con về đây lm hỏng kế hoạch của ta thì đứng trách sao ta độc ác với chính con trai của mình - ông ta lấy một nhĩ rượu nhâm nhi nham hiểm nói.

- Pa, Nhi Nhi nếu nhớ lại tất cả thì pa chắc cũng suy đoán dc nó sẽ phản ứng và hành động như thế nào rồi đấy, nó sẽ phản bội và quay đầu lại với chính pa mà thôi - cậu quay lại trong lòng có chút dao động vì bị pa mình đoán trung tâm đến nhếch môi cười nhạt nói.

- Ko cần con quan tâm, ta đã có tính toán cả rồi - ko hiểu trong đầu ng đàn ông này đang tính toán điều gì nữa.

- Pa thật là một con ng nham hiểm - Cậu cười nhạt nhẽo một lần nữa rồi quay lưng bc đi.

- Quá khen - ông ta đều giả nói.

Chàng trai đó dùng thẻ quẹt đen riêng mà pa đưa cho mình mở cửa, trc khi đi còn ko quên buông một câu.

- Anh hai cũng sắp về nc rồi, nếu anh mà biết dc pa bắt Nhi Nhi về Việt Nam thì sẽ rất tức giận, lúc đó pa sẽ ko lm gì dc đâu - cánh cửa cũng khép lại.

Trong gian phòng chủ tịch sang trọng và giọng lớn chỉ còn lại duy nhất một ng đàn ông đang ngồi. Ông ta vẫn đang ngồi nhâm nhi ly rượu trên tay, rồi bác gác nói.

- Hai đứa con trai của ta, để xem các con sẽ lm gì để ngăn cản dc vụ này. Vì lợi ích của con bé đó, các con chắc chắn sẽ chỉ biết nghe theo sự sắp xếp và chỉ đạo của ta mà thôi - một tràng cười độc ác vang vọng khắp phòng chủ tịch.

Bình minh lên, ánh sáng le lói chiếu xuống qua các kẽ lá. Mặt trời dần dần nhú lên cao, ánh sáng ấm áp xua tan màn đêm lạnh giá của bầu trời Hà Nội.

Một ngày mới lại bắt đầu .

7h45' trường THPT quốc tế Royal .

Thoạt nhìn qua cũng biết , Royal là một ngôi trường mơ ước của tất cả học sinh trung học phổ thông . Nó quá xa xỉ và sang trọng , ngôi trường quốc tế chỉ dành cho những cô chiêu cậu ấm , những tiểu thư , công tử con nhà giàu thuộc tầng lớp quý tộc và giới thượng lưu trong xã hội vào học .

Hàng loạt các dòng xe hơi đắt tiền đủ các màu đi vào từ phía cổng trường . Đây chính là phương tiện đi đến trường vào mỗi ngày của mỗi học sinh khối A,B,C trong trường . Từ trong xe đi ra là các cô cậu tiểu thư công tử , rồi lại đến vệ sĩ đi xuống bằng thái độ cung kính nhất đưa cặp sách cho họ .

Ngày nào cũng thế , cảnh tượng đưa đón này khá là quen thuộc . Nó chính là tượng trưng thể hiện nhất cho ngôi trường Royal , những học sinh ở đây đều là những người có vị trí rất quan trọng trong xã hội .

Từ ngoài cổng trường , có 5 chiếc xe giống hệt nhau như đúc , 2 trắng và 3 đen . 5 chiếc xe này tuy được thiết kế rất đơn giản nhưng dưới những cặp mắt tinh tường của các cô chiêu cậu ấm ở đây thì cũng có thể dễ dàng nhận biết được đây là dòng siêu xe chưa chính thức ra mắt trên thị trường thế giới .

Đúng vậy đây chính là những chiếc siêu xe được các trang tạp chí ô tô thế giới trong những tuần gần đây liên tục đăng tin . Tuy chưa chính thức ra mắt trên thế giới nhưng nghe được những thông tin này các tỷ phú , và các nhà tài phiệt trên thế giới phải điên đảo để trả giá nhưng cũng chưa mua được .

Dòng xe này mỗi chiếc trị giá hơn trăm tỷ USD , muốn sở hữu một chiếc là một điều rất khó khăn , nó đáng giá hàng chục gia tài lớn . Nay dòng xe này lại được xuất hiện tại Việt Nam hẳn người sở hữu nó gia thế không tầm thường . Các học sinh trong trường này trong ánh mắt nhìn chiếc xe chỉ thoáng có vẻ ngạc nhiên nhưng chiêm nhiều hơn là vẻ ngưỡng mộ vì họ đã có thể đoán được chủ nhân của 5 chiếc siêu xe này là ai . Người sở hữu không ai khác chính là 5 Idol quyền lực nhất của trường . Họ không chỉ là con cháu của những tập đoàn lớn trên thế giới mà còn chính là những người thừa kế tương lai của các tập đoàn hùng mạnh nhất toàn cầu .

5 Idol , ai trong trường cũng biết họ thay xe như thay áo , mỗi khi có dòng siêu xe nào sắp ra mắt thì người đầu tiên trên thế giới mua và sở hữu được chính là những người bạn họ . Điều này càng chứng minh các gia tộc lớn mạnh đó trong tay nắm giữ một khối tài sản khổng lồ mà người ta không thể ngờ tới được .

5 chiếc xe đồng loạt không hẹn nhau mà ngừng lại giữa sân trường . Những chiếc xe này bây giờ trở thành tâm điểm chú ý cho cả trường .

Cánh cửa hai chiếc xe màu trắng mở ra . Thùy Trâm và Hàm My xách cặp bước xuống . Đây là trường học quốc tế nên không có ngoại lệ về đồng phục , hai hotgirl của trường cũng phải tuân thủ theo quy định này . Mặc đồng phục giống như tất cả học sinh chỉ có điều đồng phục của 2 cô nàng sang trọng và trông cải cách hơn .

Hôm nay điểm lạ nhất của 2 Idol chính là kiểu tóc . Hà My mái tóc cô ngắn đến ngang vai được uốn xoắn ở đuôi nhuộm light cam . Đi kèm với mái tóc mới này là một bông hồng có gắn kim cương quý được thiết kế tinh xảo gắn ở một nửa bên đầu . Mái tóc này làm tôn lên vẻ nữ tính , thanh lịch nhưng cũng không kém phần các tính nghịch ngợm của Hà My . Thùy Trâm thì lại khác , kiểu tóc của cô hôm nay cũng hoàn toàn được đổi mới với mọi hôm . Mái tóc dài mái bằng dài hơn vai độ 5 phần màu vàng nhẹ được uốn thẳng nhưng uốn xoắn ở ngọn tóc . Đi kèm với mái tóc là một chiếc mũ phớt thời trang mẫu mới nhất màu đen . Khác với Hà My có vẻ tính nghịch đáng yêu thì khi mang mái tóc cùng chiếc mũ đi kèm này thì Thùy Trâm với đúng phong cách của cô . Đậm chất của một tiểu thư quý tộc đúng nghĩa .

Khi hai cô nàng vừa bước chân ra khỏi xe thì đám Fan nam bắt đầu nhốn nháo cả lên . Nhưng không hiểu hôm nay tại sao lũ " thầy ma " nam này lại không dám đến gần hai cô nàng xin chữ ký và chụp hình như mọi hôm nữa vì ngay sau giờ tan học ngày hôm qua do bị đám " thầy ma " vây quanh nên hai người đã chính thức bá đạo tuyên bố " Nếu không đứng cách xa bọn tôi 10m thì các người không chỉ nằm viện 3 tháng đâu " .

Cùng lúc đó cánh cửa của 3 chiếc siêu xe màu đen kia cũng được mở ra .

Trên xe , bọn họ xách cặp xuống . Mà lạ nha , hôm nay nhóm Idol của trường ai cũng thay đổi kiểu tóc mới hết , như là hôm qua sau khi tan học là mấy anh chị này hẹn nhau đi làm lại tóc không bằng ý .

Quang Anh hôm nay để quả đầu hai light màu bạch kim và vàng đậm theo phong cách zai Hàn (chắc chắc tóc light giống chị My !) . Bảo Nam với mái tóc vuốt bông màu vàng nhẹ , mái tóc được một nửa của giới teen nam hiện nay (vàng nhẹ giống chị Trâm nè !) . Còn hẳn thì là đứa nổi bật nhất trong cả bọn , chơi đùa luôn quả đầu đỏ chót màu đỏ rượu vang , đứng từ xa đã có thể thấy được độ nổi của nó (hey , đây là màu tóc của chị Nhi ngày hôm qua mà , không biết hôm nay anh Vũ nhuộm màu này là có dụng ý gì không đây ?) .

Đám " thầy ma " nữ hôm nay khi thấy các hoàng tử Idol của trường thì cũng không hiểu lý do gì mà cũng đứng cách xa mà reo hò không có ruy băng và khẩu hiệu hô to như mọi hôm nữa . Vì hôm qua sau khi tan học bọn họ cũng giống như tình trạng của 2 chị kia bị đám " thầy ma " nữ vây quanh đông quá nên tức giận cũng bá đạo tuyên bố " Từ ngày mai nếu bọn tôi còn thấy cái tình trạng này nữa thì ảnh các người ngay lập tức trong ngày hôm đấy sẽ có mặt trên bàn thờ " (Hic , bên này chơi còn thâm hơn cả bên kia kia !) .

Sau khi 5 người xách cặp đi khuất thì cũng đúng lúc đó tiếng chuông vang lên , tiết học đầu tiên chính thức lại được bắt đầu . Sân trường lại trở về với vẻ ngoài bình lặng vốn có của nó .

Lớp 11A , có lẽ đây là cái lớp đặc biệt của đặc biệt nhất trong cái trường này . Bởi vì không chỉ là lớp quý tộc , là lớp giỏi nhất trong trường mà cái lớp này khoác lên cái vẻ bệch ngan ngoãn của nó thì thực chất là siêu siêu hư . Không giống với các lớp khối A,B,C khác mà lớp quý tộc này lại tồn tại theo cái châm ngôn của hoàng tử Thiên Vũ nhà ta đặt ra " Thầy làm gì kẻ thầy , trò làm gì kẻ trò " nhưng với một điều kiện cuối kì thi mà không đủ điểm thì cũng đừng trách ai , tự động biết điều biến xuống khối D mà học (coi bộ anh Vũ nhà ta cũng quá bá đạo !) .

Tiết học bắt đầu dc hơn phân nửa thì cửa lớp đột nhiên mở ra , Mọi ánh mắt trong lớp đều ko hẹn nhau đồng loạt nhìn ra phía ngoài cửa .

Nó trong trạng thái ko thể nào uể oải hơn ko thèm chú ý đến ai trong lớp thân nhiên xách cặp bc vào .

Mọi ánh mắt bây giờ đều đổ dồn về phía nó , tia thiện cảm ko thấy đâu toàn là những tia khó chịu và xem thường nhưng nó cũng chẳng thèm quan tâm . Học và sống trong cái ngôi trng này thân phận giả của nó ắt hẳn là rất bị xem thường .

Khi đi qua chỗ hai con nhỏ Dung và Hiền nó thân ái ban tặng cho hai nhỏ đó một cái liếc nhìn lạnh đến thấu xương , bên trong ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm . Hai nhỏ đó khi nhìn thấy cái ánh mắt đó thì trong lòng bỗng có một cảm giác chột dạ bất an nhưng bên ngoài , vẻ mặt vẫn cố kênh kiêu căng lên nhìn chỉ muốn đấm cho vài phát .

Ném bịch cái cặp xuống bàn nó ko thèm để ý đến 5 cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm . Ngồi xuống tiện tay lấy luôn cái cặp lm gối mà gục xuống ngủ luôn .

Hà My , Thùy Trâm , Quang Anh , Bảo Nam nhất là hần tuy mới quen biết và lm bạn với nó cd có một ngày nhưng hôm nay thấy nó ko đến lớp nghĩ nó ko đi học thì trong lòng chợt cảm thấy ko vui . Nhưng bây giờ nó đã đến rồi khiến cho tâm trạng của họ cảm thấy phần chần hần lên . Đây là lần đầu tiên mà họ cái cảm giác đó , ở nó họ thấy một sự hồn nhiên nhất định ko xu nịnh như bao kẻ khác (cái này thì mình chưa chắc nha !) . Thấy nó gục xuống ngủ và ko có ý định bắt chuyện thì cả bọn đành quay lên ai nấy lm vc của mình .

Hắn đang ngồi chơi game thì thỉnh thoảng lại liếc liếc quay sang nhìn nó một cái . Rõ là lúc này nghĩ nó nghỉ học thì hắn đột nhiên thấy chỗ ngồi của mình trống trống , muốn nó đến để cho bớt lạnh chỗ ngồi (chỗ ngồi trống hay là trong lòng anh trống đầy hã trời ?) . Bây giờ nó đã đến nhưng thấy nó ko thèm nói chuyện với mình đến một cái liếc mắt cũng ko có thì trong lòng hắn dâng lên một cỗ tức giận mà chính hắn cũng ko lý giải dc là lý do vì sao .

Lại tầm một lúc sau , cửa lớp lại đột nhiên mở ra . Một số ánh mắt hướng ra phía cửa lớp .

Hiệu trg đi vào , tay hình như còn đang cầm hồ sơ gì đó đứng ở trên bục giảng . Thấy đám học sinh chẳng ai thèm quan tâm đến mình ông thờ dãi nghĩ

" Đúng là cái lớp quý tộc ko coi ai ra gì có khác , thôi đành mở miệng trc vậy "

- Các em , có lệnh thông báo đuổi học của cấp trên - lời ông ta vừa dứt mọi học sinh trong lớp đều đột nhiên khựng lại . Đến 6 con ng ngồi cuối kia cũng giật mình ngược lên nhìn hiệu trưởng . Cấp trên ko phải chính là các vị chủ tịch của 6 gia tộc lớn mạnh nhất trên thế giới hay sao ?

Mọi ánh mắt bây giờ trong lớp lại một lần nữa đổ dồn về phía nó . Rất nhiều ánh mắt đặc chí cho rằng lệnh đuổi học của cấp trên lần này chính là dành cho nó vì bọn chúng nghĩ rằng với cái thân phận học sinh dc nhận học bổng toàn phần thì nó lm gì có đủ tư cách học ở trg , cũng như là học ở cái lớp này .

Từ ngay sau khi ông hiệu trg đi vào thì ko biết từ lúc nào nó đã tỉnh ngủ hẳn . Một nụ cười nhếch mép xuất hiện , nó bình thân ngồi chống cằm xem kịch hay mà thái độ ko có một chút lo lắng gì khi nghe đến lệnh đuổi học .

Nhưng lo nhất vẫn là 5 ng ngồi bên cạnh nó . Cả bọn ko hiểu sao lúc này khi nghe đến cái tin đó về mặt nó lại bình thân , ko có lấy một chút tia sợ sệt . Lệnh của các vị phụ huynh đã đưa ra rồi họ cũng khó lòng nào mà ngăn cản dc . Nó , cô bạn mới quen này đúng là một ng kì lạ .

- Con nhỏ nhà nghèo kia , ko nghe thấy lệnh đuổi học mà hiệu trg nói à - nhỏ Dung khuôn mặt xem thường lộ rõ về đặc ý .

- Nơi này ko phải nơi dành cho mày , biết thân biết phận hì nên thu dọn đồ đạc biến khỏi đây đi - nhỏ Hiền cũng ko khác gì nhỏ Dung dương dương tự đắc nói .

- Đừng có ảng bậy - nó khoanh tay cười khiêu khích - Tại hai cô nghe thấy tôi bị đuổi học à . Chưa già mà tại sao tại sắp điếc hết cả lượt thế vậy ?

Cả lớp nghe thấy nó nói thế thì cười ầm cả lên , đến Bảo Nam và hần khó cười là thế mà miệng vẫn phải cong lên một dg .

- Con nhỏ nhà nghèo sao mày dám bảo bọn tao già - nhỏ Dung tức giận nhìn nó nói .

- Tôi chưa nói đích tên ai , cô có tật giật mình à . Đừng thẹn quá hóa giận ko nể nhặn ngày càng nhiều thì cái đồng nỉ phẩm trên mặt cô cũng ko thể nào che hết nổi đâu - nó càng ngày càng kích đều .

- Con chó , mày có biết mày đang nói chuyện với ai ko hả ? - nhỏ Hiền đập bàn , ko còn giữ hình tượng gì nữa .

- Vậy các cô hiểu dc tiếng chó sao , cũng như nhau cả thôi nên tốt nhất đừng có ảng bậy - mấy con điên dám bảo bà mày là chó , nếu hôm nay ở bên Hàn Quốc xem bà mày thế sẽ bắt đũa cháu như mày xuống âm phủ .

Nhỏ Hiền cười nhếch mép - Vậy cho tao lấy lại câu của mày , bọn tao mà là chó thì sao mày hiểu dc tiếng bọn tao , cũng như nhau cả thôi - Nhỏ Hiền cười đắc chí trong lòng vì câu nói thông minh của mình nghĩ nó sẽ ko thể nào nói lại dc (cái cùn thì có thông minh cái nổi niềm gì) .

- Biết lm sao mà tôi hiểu dc tiếng hai con chó cái các cô ko ? - nó bày ra bộ mặt ngây thơ nhìn hai nhỏ đó chớp chớp mắt .

- Đúng là chó ngu có khác vì mày là một con chó chính hiệu - nhỏ Dung nói còn ngu hơn cả nhỏ Hiền .

- Sai rồi - nó ngừng rồi nó một nụ cười nói tiếp - Chó cái các cô ko biết à , hôm qua tôi phải thức nguyên một đêm để đọc và thuộc từ điển tiếng chó đó . Thức nguyên một đêm nghiên cứu và đọc từ điển nếu mà ko thuộc dc tiếng chó thì mới lạ . Các cô biết ko chính vì phải cố gắng thức đêm thức hôm đọc từ điển mà hôm nay tôi mới mệt mỏi và đến lớp muộn như thế này đó . Chưa kịp tìm hai cô để thể hiện khả năng thì ko biết từ đâu hai con chó cái đã nhảy vào rồi . Xem ra ông trời đúng là có mắt thật , lũ chó cái các cô cũng biết tìm tôi đúng lúc vì chỉ có tôi giỏi mới hiểu dc tiếng của loài chó như các cô thôi .

Ha , ha , ha cả lớp trừ hai ng cong môi cười hết lên , ngay cả hiệu trưởng đứng trên kia cúi ng xuống vai còn rung rung lên . Bây giờ mới biết miệng lưỡi nó rất là thâm và một khi đã chửi một ai thì ng đó chỉ có nc mà bẽ mặt thôi .

- Mày ... mày - hai nhóc đó tức giận lập bắp nói ko lên lời .

- Oh , bây giờ tôi mới biết hai cô ko chỉ có IQ bằng loài chó , già quá nên tai sắp điếc mà còn có một căn bệnh bẩm sinh bây giờ mới dc bộc phát - nó mỉm cười vô số tội rồi nói tiếp - Căn bệnh bẩm sinh đấy là gì hai con chó cái các cô có muốn biết ko ? .

- Bệnh gì ? - hai con nhóc đó mặt nghệt ra đến nỗi ngu trông ko có gì mà tả nổi .

- Chắc chắc - nó tắc lưỡi rồi nói tiếp - Bệnh ngắn lưỡi bẩm sinh bây giờ mới bộc phát chứ còn gì nữa !

Sau khi nghe xong câu nói của nó cả lớp 11A bây giờ ko ai còn giữ hình tượng tiểu thư hay công tử gì nữa mà cười ầm hết cả lên ko có gì mà ngăn cản dc . Đưa thì ôm bụng cười , đưa thì cười đến nỗi chảy cả nc mắt , đưa thì đang uống nước nghe nó nói thế xong thì vừa sặc vừa cười , một số đưa còn kích động đến nỗi lấy ngay bức tường bên cạnh ôm lấy bức tường mà cười sặc sụa .

Chính điều này càng lm cho hai con nhóc Hiền và Dung càng thêm què mặt thộn ra tức giận hơn . Mặt hai con nhóc này bây giờ ko chỉ có một màu mà nó còn biến đổi liên tục lúc thì đỏ bừng , lúc thì tím , lúc thì vàng đảm bảo nhìn mặt hai con nhóc này bây giờ ai cũng hình ra dc một con vật rất là quen thuộc .

- Tôi có một phát hiện nữa - nó hời hợt rồi quay ra hỏi cả lớp hoàn toàn phớt lờ hai con nhóc kia - Cả lớp có ai muốn biết ko ?

Tất nhiên là nghe câu hỏi của nó thì cả lớp ngừng cười , ko ngừng ngại gật đầu cái rụp . Có vẻ như trong mắt của tất cả học sinh trong lớp bây giờ nhìn nó ko có lấy gì một vẻ khó chịu nữa , mọi sự phân biệt đều biến bay đi đâu mất . Đây là lần đầu tiên trong lịch sử của trg quốc tế Royal , nhất là trong lịch sử của một lớp quý tộc bậc nhất như thế này ko có sự phân biệt cho một đứa học sinh dc nhận học bổng toàn phần . Chỉ vì một số câu nói giả tạo treu ghẹo kích đều miễn cưỡng của nó mà tạo ra một sự thay đổi như thế này . Xem ra thì nó vào đây mới dc hai ngày mà đã gây dc ấn tượng tốt với tất cả học sinh của cái lớp quý tộc chuyên đi phân biệt dai cấp như cái lớp 11A này rồi , điều này chưa một học sinh nào nhận dc học bổng toàn phần lm dc (chị Nhi vĩ đại , bá đạo quá đi , em ngưỡng mộ tôn chị lm sư phụ luôn ! * Chắp tay bái phục *) .

- Hai nhóc này mặt một lúc biến đổi dc nhiều màu như thế , đến một tấn mĩ phẩm trên mặt cũng ko che dc - nó cười cười rồi quay sang hai nhóc đó bày bộ mặt ngây thơ rồi nói tiếp - Đích thị kiếp trc hai cô là tắc kè hoa rồi , đến lúc chết đi thì mới dc đầu thai hóa thành kiếp hai con chó cái như bây giờ . Nhưng mà một điều tôi cũng ko lí giải dc - nó ngừng nói rồi bày bộ mặt khó hiểu - Lm sao hai cô vẫn giữ dc đặc tính tắc kè hoa của kiếp trc nhỉ . Đừng nói hai cô là loài lưỡng tính nha , à ko nói đúng hơn là quái vật chứ nhỉ - rồi cuối cùng nó chốt lại bằng ba câu ko thể nào phủi hơn - Ng ko ra ng , ma ko ra ma đã thế lại còn lai chó cái với tắc kè hoa nữa chứ , xem ra phải chuyển hai cô đến viện khoa học để cho các nhà bác học nghiên cứu về giống loài mới rồi . Hai cô ko phải tốn một chút công sức nào cũng trở thành người nổi tiếng trên toàn thế giới , sướng quá rồi còn gì . Nhưng khi nổi tiếng rồi thì cũng đừng " ăn cháo đá bát " mà quên công ơn tôi đã phát hiện ra động vật quý và hiếm trên toàn thế giới số lượng loài chỉ có hai con như các cô thôi nha !

Nó thao thao bất tuyệt chửi hai nhóc đó một tràng dài đến khi nói xong thì ko có một chút thờ dỗi nào cả (em phục sức chị Nhi) . Đến bây giờ nói xong rồi nghĩ lại nó cũng cảm thấy ngạc nhiên với chính mình . Trong suốt gần đây năm đến giờ nó chưa chửi ai thâm đến thế , mọi lần ở bên Hà Quốc có ai chọc giận nó ko cần mở miệng bao giờ nó sẽ gay lập tức cho kẻ đó đi uống trà với diêm vương luôn (chị Nhi ác quá !) .

" Hai con nhóc này , chưa phải là đối thủ của bà đâu . Về mà luyện võ mồm vài triệu năm nữa đi thì mới mong có cửa thắng " nó đắc chí nghĩ .

Sau khi nó vừa dứt lời xong , thì tình trạng cái lớp 11A này bây giờ ra sao nhỉ , ko có một từ nào có thể diễn tả nổi , đứng xa lớp đã nghe thấy tiếng cười ko thể nào điếc tai hơn dc . Tiếng cười to và vang vọng đến nỗi lớp nào trong khối A cũng nghe thấy . Ở các lớp khác mọi ng nghe thấy tiếng cười này đưa thì lấy tay tự nhéo mình đến nỗi chảy cả nc mắt , đưa thì cốc một cái rồ đau vào đầu mình , đưa thì đập cả đầu vào bàn , một số đưa thì quay sang bảo đưa bên cạnh phang cho mình vài phát xem có phải là mơ ko . Ôi trời ! Cái lớp quý tộc lớp 11A hôm nay lm gì mà cười như một lũ trốn trại ko biết , lớp 11A ở trg ai cũng biết là lớp quý tộc uy danh nhất trg . Học sinh ở cái này con trai thì khá là điềm tĩnh , con gái thì khá là thùy mị nét na (bị đánh lừa hết rồi , cái lớp này tạo vỏ bọc hoàn hảo thật !) , rất khó cười . Vậy mà hôm nay , ko chắc chắn là trời sắp có bão , hay động đất xảy ra , hay trái đất sắp va vào thiên thạch mà bị nổ tung , hay là bị ng ngoài hành tinh xâm chiếm , đây là một nỗi lo sợ đang hiện trong đầu của toàn học sinh và giáo viên hiện nay . Lúc này các thầy cô giáo với học sinh đều bỏ học với bỏ dạy lời ngay em " để yêu " của mình ra , ng thì gọi cho trung tâm cứu hộ thế giới , ng thì gọi cho cảnh sát quốc tế , ng thì gọi cho ng lm chuẩn bị lương thực và máy bay riêng để nếu có thể sẽ chuồn lên mặt trăng để mà lánh nạn .

Cả khối cứ nhón nháo hết cả lên lo sợ đi gọi điện thoại mà ko biết rằng nguyên nhân chính khiến cho trái đất sắp gặp họa lại chính là những lời nói ngây thơ vô số tội của nó . Do Nguyễn Ngọc Bảo Nhi , kẻ mà bị các khối A,B,C xem thường lẫn ngưỡng mộ về sắc đẹp và gia thế gây nên (coi bộ chị Nhi cũng nổi tiếng quá chứ , vừa vào trg dc có hai ngày chưa lm gì mà đã nổi tiếng ra toàn trg rồi * quá ngưỡng mộ * .

Quay trở lại với lớp 11A .

Hai con nhóc Hiền và Dung lúc này tức đến nỗi mắt kiểm soát , ko thèm để ý đến ai nữa tức giận đi thẳng về phía nó .

- Con khốn , tao ko nhin mày nữa , hôm nay để đại tiểu thư tao dạy cho mày một bài học - nhóc Dung tức giận giơ tay lên tát nó , lúc này nó đang nghĩ

miễn man nên hoàn toàn ko để ý đến sự tồn tại của hai nhò đang đứng trc mặt và chuẩn bị tát mình .

Tay của nhò Dung cứ thế mà giáng xuống , chỉ còn cách khuôn mặt của nó 5cm nữa thì ...

- Bạn Dung à ! - Hà My nắm lấy tay nhò rồi nhếch mép nói tiếp - Đừng lm vậy .

- Con chó Hà My bỏ tay tao ra mau - con nhò sau khi ko đạt dc kế hoạch của mình , giận quá mất ko quay sang chửi Hà My mà ko để ý đến khuôn mặt của cô đang ngày càng đen lại (quả này ko chết mới lạ , dám chửi chị My !) .

Sau khi nhò đó nói xong thì mọi ng trong lớp đều ngừng cười hết lại , ngay cả nhò Hiền đứng đằng sau cũng phải hốt hoảng nhìn nhò Dung , bạn của mình . Đến ông hiệu trg và cô giáo đứng trên kia cũng phải đỏ cả mồm hôi hột với những truyện đang diễn ra ở ngay trc mặt .

Tiếng xôn xao lại bắt đầu vang lên .

- Con nhò này , dám chửi Hà My , hôm nay tới số chắc rồi - hs 1 .

- Tội nghiệp , ko biết Hà My cho nó nằm viện mấy tháng đây - hs 2 .

- Chửi kiểu này chắc hotgirl cho tàn tật luôn chứ chẳng chơi đâu - hs 3 .

- Chửi ai ko chửi lại đi chửi một trong số hai hotgirl Idol của trg lm gì , tội nghiệp - hs 4 .

- Để tao gọi xe cứu thương trc nhé - hs 5 .

- Gọi làm gì , cho nhò đó chết , kiểu cho lằm vào - hs 6 .

- Nó tưởng dựa vào cái tập đoàn rề rách của nó mà lm càn đấy mà , thôi kì này khỏi phải gọi xe cứu thương cho chết luôn đi - hs 7 .

- Vai vế với gia thế ko bằng ai trong lớp mà cũng thích chơi nổi , tao đang tính gọi ng tấn cho nó một trận vào chiều nay nhưng xem ra ko cần vì đã có ng xử giúp rồi - hs 8 .

- Uh , để tao gọi cho bọn kia bảo nó giải tán ko cần đánh nữa , nếu có đánh thì để xem tí nữa nó nằm bệnh viện nào đã - hs 9 .

- Khỏi đi , sáng nay có cũng chẳng sống nổi đâu , nếu Idol Hà My mà giết nó cảnh sát biết cũng chẳng dám lm gì đâu - hs 10 .

- Biết rồi bọn mày đừng nói về gia thế của hotgirl Hà My nữa đi , tội tao tội thân lằm , ghen tỵ chết mất - hs 11 .

- Thôi đừng ồn ào nữa , đưa nào có bánh kẹo , bánh ngọt , bim bim hay đồ ăn vặt gì mang hết ra đây đi , xem phim ỳnh lộn miễn phí cũng phải có cái gì nhắm nháp chứ - hs 12 .

- Đây , hôm nay tan học xong bọn tao định trốn mấy tay vệ sĩ đi cắm trại tập thể luôn nên mang nhiều đồ ăn vặt lằm . Thôi hi sinh , vì sự nghiệp cao cả tí nữa bắt một đứa khối D đi mua cho là dc , khỏi phải mất tiền - hs 13 (nghe thấy tên này nói xong thì mình chỉ có một suy nghĩ , " nhà giàu nứt đổ đổ vách mà keo kiệt như ma ý ") .

- Còn nữa , đưa nào hy sinh sự nghiệp ăn uống lấy em " để yêu " ra quay phim đi - hs 14 .

- Uh , để tao quay cho . Tí nữa up lên bản tin của trg với cả face xem câu dc bao nhiêu like - hs 15 .

(Bây giờ mới thấy cái lớp này học sinh ai cũng quá bá đạo , lớp quý tộc nổi tiếng nhất lớp mà như thế đấy , thật là ko ra thể thống gì nữa !) .

- Tiểu thư Bích Dung à , bọn này cũng chưa gây sự thì thôi nên bạn đừng có sửa bậy mà chửi tội mình , ko tội mình tổn thọ lằm - Thùy Trâm nghe thấy con nhò Dung chửi Hà My cũng bắt đầu đứng dậy tiến về phía nhò đó , khuôn mặt cũng ngày càng đen đi . Đến khi đứng trc mặt nhò đó rồi Thùy Trâm cười đều lấy móng tay cào một dg trên mặt nhò đến nổi chảy cả máu (móng tay chị Trâm tuy ko dài nhưng rất sắc , cào ai thì cũng sẽ trở thành sẹo thôi ! Mà quên nhò này còn trát một tấn mỹ phẩm lên mặt mà chị Trâm móng tay ngắn lại còn cào rách dc thì các bạn tưởng tượng xe móng tay chị ý sắc kinh khủng đến mức nào .) xong bóp chặt cằm nhò Dung rồi nói tiếp - Bạn có gan dám nói lại cho mình nghe những lời lúc nãy ko ? - nói xong Thùy Trâm bỏ tay đang bóp cằm nhò Dung ra (để cho nhò đó trả lời ý mà) .

- Sao tao ko dám - lúc này nhò Dung phóng lao cũng phải đi theo lao thôi nên mạnh miệng nói tiếp - Hai con chó bọn mày dựa vào một chút sắc đẹp , cậy hơi gia tộc mình hơn ng mà dám lên mặt dạy đời tao á . Loại như hai bọn mày và cả hai cái gia tộc Đặng và Đinh tao đây coi khinh ko bằng một con ch - nhò Dung mất kiểm soát bắt đầu nhìn Hà My và Thùy Trâm căm phẫn đề chửi thì ...

Chát , chát , hai tiếng tát đã tai vang lên .

Nhò Dung lãnh hai phát tát đau đing của Hà My đến nỗi một bên má sưng tấy biến dạng và chảy cả máu mồm , nhò lao đảo ngã xuống nền .

- Chửi hai gia tộc Đặng và Đinh sao , mày cũng khó sống sót qua khỏi ngày hôm nay rồi - Thùy Trâm ngừ điệu lạnh lùng nói , để giày cô hạ thẳng vào tay trái của con nhò kia .

- Á , á - nhỏ thét lên một cách đau đớn , bất lực nhìn bàn tay trái của mình gần như là bị đứt gãy nát ra .

- Cũng may cho mày hôm nay tao ko đi giày cao gót , ko thì chắc , chắc - Thùy Trâm bỏ bàn chân vàng ngọc ra khỏi tay con nhỏ đó rồi nói tiếp - Tao cũng ko phải là nhà tiên tri để đoán xem tay mày biến dạng như thế nào đâu .

Cả lũ con trai và con gái (trừ mấy anh chị nhà ta ra) trong lớp lúc này nhìn Thùy Trâm mà bất giác mặt mày trở nên tái nhợt , chưa bao giờ họ thấy hotgirl Thùy Trâm đánh một đứa con gái như thế này cả . Xem ra con nhỏ tiểu thư kia đúng là to gan thật , dám cả gan chửi hai gia tộc Đặng và Đinh , hai gia tộc gần như là lớn mạnh nhất trên thế giới mà ko phải ai cũng dám đụng vào .

Còn Hà My sau khi cô dành tặng cho nhỏ Dung hai cái tát xong thì vui vẻ quay sang khác với nó , thái độ khác đến 180 độ khi nói với con nhỏ Dung .

- Nhi mày nói ko sai nha ! - Hà My cười vui vẻ với nó rồi lại quay lên phía con nhỏ Dung đang nằm rạp dưới đất kia lạnh lùng nói tiếp - Mặt nó trát một tấn mỹ phẩm đến nỗi cái thứ đồ đều của nó dính hết lên tay tao rồi đây này Mà tao cũng khuyên mày lăm dụng ít thôi ko thì đến lúc tao cho mày nhập viện vài năm thì cũng ko có ai mang một tấn mỹ phẩm đến để cứu cái nhan sắc " tàn phai theo năm tháng " của mày đâu - Nói xong Hà My rút cái khăn tay màu đen ra lau lau bàn tay mình rồi ném xuống đất , cái khăn tay lúc này dính đầy mỹ phẩm .

(Bọn đang ngồi dưới kia xem kịch nghe thấy câu nói đầy của Hà My thì buồn cười lắm nhưng vẫn phải che mồm) .

- Hai con chó , cho mày tát hai phát là đủ rồi , tao cũng ko kiên nhẫn gì nữa (có lm dc ko mà mạnh mồm) .

Nhỏ Dung đột nhiên đứng bật dậy giơ tay lên định tát trả Hà My thì bị Thùy Trâm chặn lại , bẻ ngược tay mạnh đến nỗi xương tay của nhỏ đó kêu răng rắc (ko biết gãy chưa nhỉ ?) . Nhỏ đó ngồi gục xuống ôm cánh tay của mình do đau quá nên khóc lóc thảm thiết , nhưng chưa kịp ngừng mặt lên thì ...

Thùy Trâm dùng một cước đá mạnh con nhỏ đó ra xa 5m , đập thẳng vào tường . Nhưng cú đá này của cô hình như cũng chỉ là một lời cảnh báo nhẹ , chưa đến nỗi để đối phương bị chết hay bị gãy xương tàn tật hoàn toàn

Rầm , rầm , nhỏ đó chỉ cảm thấy sau hai tiếng động đó xương cốt của mình gần như gãy vụn hết ra , đau đến nỗi rất khó khăn để cử động .

- Vẫn còn cố gắng kháng cự - Thùy Trâm ko biết từ lúc nào đã ngồi xổm xuống ngay cạnh nhỏ , ko khách khí dứt mạnh tóc con nhỏ đó lên dí gần sát vào mặt mình nguy hiểm nói - Tao đã định tha cho mày rồi , thôi thì nhân từ tiễn mày đi một cách nhẹ nhàng nhất nhé - Thùy Trâm , cô nhẹ nhàng đứng dậy trên tay ko biết từ lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng lục màu bạc (má ơi chị Trâm đi học mang theo súng kìa) chĩa thẳng vào đầu nhỏ .

Nhỏ Dung chết chân tại chỗ trần trối nhìn Thùy Trâm , ng nhỏ ko còn một sức lực để kháng cự .

Thùy Trâm nòng nòng súng , khẩu súng ánh lên màu bạc dc chĩa thẳng vào đầu nhỏ đó chỉ đợi bóp cò .

Nhỏ Dung lúc này nghĩ mình đã ko còn dc thoát nhắm mắt đón nhận một phát súng kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của mình .

Nhìn theo ngón tay đang cầm súng của Thùy Trâm cả lớp ngay cả đến thầy hiệu trng nhất thời ko khỏi run rẩy . Ko phải chứ hotgirl Thùy Trâm lại đi giết ng thật ư , vậy là họ sắp dc xem thêm một cảnh đầm máu miễn phí à ?

- Vĩnh biệt , đừng trách tao độc ác - Thùy Trâm nở một nụ cười bán nguyệt lãnh tanh ko có một chút thương hại chết chóc .

Đoàng , keng - tiếng động tới đó lại dc vang lên .

Một giọng nói trong trẻo tựa như tiếng suối vang lên .

- Thùy Trâm , tha cho cô ta đi , ko đáng để giết ng như cô ta , bàn tay lắm - nó lên tiếng .

- Nhi à - Quang Anh ngồi bàn trên bất chợt quay xuống - Em giỏi nha , dùng lực thế nào mà cái bút chì cắt đôi dc viên đạn vậy - Quang Anh nhìn cái bút chì dc cầm thẳng vào tường và hai mảnh đạn dc tách đôi ra nằm dưới đất bằng con mắt thần phục - Anh cũng muốn học nha !

- Này mày đừng có hiền như thế nha , con nhỏ này ko đáng sống - Hà My ko hiểu từ lúc nào đã đứng trc mặt nó bầy bộ mặt trách móc nói .

- Nó sống cũng chỉ là phần tử để tăng thêm ô uế cho xã hội thôi , giết cũng ko có gì sai cả - Thùy Trâm cất khẩu súng đi , đi đến trc mặt nó , tỏ ra vẻ mặt bất mãn nhất nói .

- Ko phải là tao hiền - nó lắc đầu nhìn hai đứa bạn , rồi ánh mắt sắc lạnh đột nhiên di chuyển đến con nhỏ Dung đang nằm bất động ở góc tường kia - Cho nó sống ko bằng chết mới là điều tao muốn - nó lạnh lùng nhăm nhăm nói .

Cả lớp quay sang nhìn nó với ánh mắt hết hoảng , có thật đây cùng là một con ng ko vậy , lúc này là thiên thần bây giờ lại biến trở thành ác quỷ ư ?

Nhưng ngạc nhiên nhất vẫn phải là 5 ng bọn hấn,xem ra nghĩ nó là một cô gái trong sáng hoàn toàn là sai rồi .

- Đừng đùa , tao ko hiểu - Hà My khó hiểu nhìn nó - Ý mày là sao ?

Nó ko nói gì , ánh mắt lại chuyển hướng lên phía hiệu trng , khiến ông ta phải đổ cả mồ hôi lạnh !

Giọng nói trong trẻo lại cất lên nhưng nó chứa đầy hàm ý và có phần ra lệnh .

- Hiệu trưởng , có lệnh đuổi học phải ko . Thầy bây giờ sẽ nói cho cả lớp biết học sinh " may mắn " đây là ai chứ .

- À - thầy hiệu trg chợt nhớ mục đích sao hôm nay mình phải đến đây và suýt chút nữa phải chứng kiến cái cảnh giết ng này .

- Như các em đã biết , bất cứ ai ko có đủ tư cách từ thành tích học tập đến nhân phẩm đều ko dc tồn tại trong ngôi trường quốc tế Royal và lớp quý tộc này - thầy hiệu trg nghiêm nghị đanh mặt nói - Theo như lệnh của cấp trên hai em bị đuổi học là Phạm Thị Thủy Hiền và em Phan Bích Dung .

- Sao , ... sao lại - nhỏ Hiền bất động lắp bắp .

- Phải là con nhỏ nhà nghèo đó chứ , thầy có biết mình đang nói cái gì ko ? - nhỏ Dung khó khăn đứng dậy tức giận gằn từng chữ nói .

- Đến lúc này mà em còn dám nói thế hả , lệnh đuổi học này ko phải dành cho em Bảo Nhi mà chính là dành cho hai em .

- Thầy nói dối , sao lại có thể có chuyện đó dc - nhỏ Hiền run sợ giật lấy tập hồ sơ trên tay ông hiệu trg nói .

Mở tập hồ sơ ra nhìn những dòng chữ trên đó nhỏ chết lặng ng đi đứng đầy òa khóc .

- Tập đoàn Rose và Dimon đã tài trợ cho trg này ko ít , đây chỉ là một vở kịch do thầy và con nhỏ đó bày ra đúng ko - nhỏ Hiền ngược mặt lên tìm một tia hy vọng nói . Đúng rồi tập đoàn Rose và Dimon là của gia đình nhỏ và nhỏ Dung hai tập đoàn này có tầm cỡ vang xa khắp Châu Á , dù gì cũng ko nên thất vọng , hai nhỏ cũng còn có tập đoàn đó để chống lưng .

- Tôi cũng rất buồn phải thông báo cho hai em biết , tập đoàn Rose và Dimom dạo gần đây hình như có xảy ra xích mích với gia tộc Nguyễn cho nên đã bị gia tộc Nguyễn thu mua lại rồi - hiệu trg ánh mắt cũng có chút thương hại nhìn hai con nhỏ đó nói .

Tiếng xôn xao lại bắt đầu nổi lên ở phía dưới lớp .

- Thế nào , tới qua tao nghe pa tao nói là gia tộc Nguyễn vừa thu mua lại hai tập đoàn lớn mạnh nào đó của Châu Á , lúc đó đang nghe nhạc nên ko chú ý đến tên của hai tập đoàn xấu số đó , ko ngờ lại là tập đoàn của nhà hai nhỏ này - hs 1 .

- Gia tộc Nguyễn à , gia đình nhỏ này ng thật , đắc tội với ai ko đắc tội thì lại đắc tội đúng với gai tộc Nguyễn , gia tộc lớn mạnh thứ 6 thế giới -hs 2 .

- Chuyện này cũng ko phải là hàm hồ đâu , khả năng của gia tộc Nguyễn thu mua hai tập đoàn này là rất lớn - hs 3 .

- Xem ra những ngày tháng sung sướng của hai nhỏ này kết thúc rồi - hs 4 .

- Từ hai nàng công chúa lại hóa thành hai nàng lọ lem , đáng đời - hs 5 .

- Bây giờ hai nhỏ này cũng ko có đủ tư cách ở cái lớp này nữa đâu - hs 6 .

- Loại ng bần cùng nhất trong xã hội , hai nhỏ này trắng tay rồi - hs 7 .

Nhưng ở phía cuối kia vẫn là im lặng nhất ai cũng có một suy nghĩ của riêng mình .

" Cái giá phải trả cho lời nói ng ngốc của mày hôm qua thật ko hề nhẹ phải ko " nó nghĩ rồi cười đắc thắng trong bụng nhưng về ngoài cũng ko có một chút biểu cảm . Thì ra hôm qua nó thức đêm thức hôm là để đánh sập mạng lưới và thu mua lại hai tập đoàn này đây ! (thế mà mình cứ tưởng hị Nhi thức để học và thuộc từ điển tiếng ch* thật) .

" Chẳng quan tâm " đúng là cộc cằn có khác , suy nghĩ của hấn cũng lằng xẹt .

" Gia tộc Nguyễn ư , họ bắt đầu nhắm vào mấy tập đoàn của Châu Á từ khi nào vậy " Bảo Nam khó hiểu nghĩ .

" Thì ra con nhỏ này cũng biết cập nhập tin tức quá ha , mình còn chẳng để ý đến mấy chuyện này " Thùy Trâm chống cằm nhìn nó .

" Ủa mà tập đoàn Rose và Dimon là của gia đình hai nhỏ này à , sao mình ko biết thế nhỉ " chẳng ko biết tại vì Quang Anh có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện này đâu .

" Phá sản à , càng tốt . Đỡ phải ra tay , xem ra phải cảm ơn gia tộc Nguyễn thật , thu mua lại hai tập đoàn đó rất đúng lúc " Hà My cười thầm đắc chí cảm ơn gia tộc Nguyễn .

- Lm sao có chuyện đắc tội với gia tộc Nguyễn dc , đến hợp tác gia đình em cũng chưa mà - nhỏ Hiền cười chua chát phủ nhận .

- Nghe lệnh cấp trên nói là hai em đắc tội với nhị tiểu thư của gai tộc họ - thầy hiệu trưởng nói đến đây khề liếc nó một cái .

- Nói láo - con nhỏ Dung gằn lên từng chữ - Đến gặp mặt bọn tôi còn chưa nữa là .

- Nếu có thắc mắc gì thì hai em đi tìm và hỏi cô tiểu thư đó , còn bây giờ thì hai em phải thu dọn đồ đạc và lập tức ra khỏi ngôi trng này .

Hai nhỏ Dung và Hiền nhìn nhau rồi cuối cùng cũng phải về chỗ thu dọn sách vở lại . Bây giờ nhìn hai nhỏ đó rất thảm hại nc mắt ngấn nc mắt dài lm bay đi hết mỡ phạm lộ rõ những nếp nhăn trên mặt (ko biết khóc thương là cho gia đình hay là vì cái tài sản kia đây) . Nhưng thảm nhất vẫn là nhỏ Dung đã thể đi lại còn khập khiễng nữa chứ .

Khi hai nhỏ đó chuẩn bị xách cặp bc ra khỏi lớp thì nhỏ Dung đột nhiên dừng lại quay vào lớp tức giận nói .

- Con khốn , tất cả điều này là do mày lm đúng ko , những lời mày nói với bọn tao hôm qua trong cangteen là gì ? - nhỏ Dung đứng trên bục giảng chỉ thẳng vào mặt nó .

- Tùy cô nghĩ , tôi ko liên quan - nó ko quan tâm phủ nhận .

- Em đứng có đứng ở đây mà ăn nói hỗn láo như thế , nếu bây giờ mà em ko đi khỏi đây thì đừng hỏi tại sao tôi lại gọi bảo vệ lên đây - thầy hiệu trng tức giận vì thái độ của nhỏ Dung nói .

- Nguyễn Ngọc Bảo Nhi chắc chắn rồi có ngày tao sẽ trả đủ mối thù này cho mày - rồi nhỏ Dung tức giận kéo nhỏ Hiền đi mất .

Ngay sau khi nhỏ đi khuất thì ông hiệu trng và bà giáo viên cũng chuẩn lẹ và tất cả học sinh trong lớp ngy cả bọn hần đều quay sang nhìn nó thắc mắc về cuộc đối thoại vừa rồi với nhỏ Dung . Chẳng ai hiểu gì cả .

Nhưng mặt nó dù ko nói lại hiện ra một chữ to đúng " KHÔNG LIÊN QUAN " lm ai cũng lắc đầu chán nản .

Ngay sau tiết học đó , trng đột nhiên bận họp gấp thế là toàn thể học sinh trng Royal hôm nay reo hò ầm ĩ vì dc ra về sớm .

Nó thì lại nhanh chân thu dọn sách vở rồi chuẩn về trc chẳng kịp để cho mấy ng kia ú ó gì (chị Nhi sợ bị đòi đưa đến nhà và sợ bộ lộ thân phận đây mà !) .

Lại kết thúc một buổi học tại ngôi trng này với nó , buổi học mà nó cho là có ý nghĩa hơn ngày hôm qua nhiều .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vườn Hồng

Rảo bước trên sân trng , cái nắng nhẹ của bởi sớm bình minh soi bóng cho một thân ảnh cô đơn . Tâm lưng cô độc lững thững bc đi trên sân trng vắng tanh ko một bóng ng .

Nhìn sân trng huu quanh ko có lấy đến một học sinh , chắc có lẽ hôm nay nó lại là học sinh đến sớm nhất .

Bóng dáng nhỏ nhắn toát lên vẻ cô đơn cứ lững thững đi trên sân trng . Mái tóc dài khẽ đung đưa theo gió , bay tự do trên ko trung . Ko phải là lên lớp , bàn chân nó cứ mãi vô định bước đi như ko có điểm dừng .

Có lẽ nó muốn dạo một vòng sân trng trc khi lên lớp học , ngang qua dãy nhà dành cho học sinh khối A , một mùi hương nhẹ nhàng xộc thẳng vào mũi . Nó như bị thôi miên vô định đi về mùi hương ấy , như một phản xạ tự nhiên bởi mùi hương này khiến cho nó có một cảm giác vô cùng dễ chịu .

Nhưng rồi suy nghĩ đó vụt tan biến khi nó nhìn thấy trc mắt mình là một một rừng hoa hồng rộng lớn tuyệt đẹp . Hương thơm ngào ngạt của rất nhiều loại hoa hồng ở đây bay lan tỏa , trải dài trên nền trời xanh thẳm . Thảm cỏ trc mắt vẫn còn đọng lại những giọt sương ban mai của nền trời Hà Nội . Giữa rừng hoa ấy , có hai cô gái đang cười đùa , khẽ chọn những cành hồng đẹp nhất , khung cảnh lúc này trông giống như một bức tranh thơ mộng trữ tình . Theo quán tính , nó định bc vào , nhưng bc chân nó đột ngột khựng lại vì có sự ngăn cản của bảo vệ:

- Tiểu thư , xin dừng bước . Đây là vườn cấm không phải bất kì ai cũng có thể dc vào . Mời tiểu thư đi hướng khác !

Nó ko nói gì , chỉ lạnh lùng khẽ liếc mắt nhìn tên bảo vệ , nếu tên đó đã ngăn cản thì nó cũng ko có ý định bc vào , vậy mà cứ tưởng hôm nay nó là ng đến sớm nhất cơ chứ !

- Có ai định vào đây vậy ?

Nó toan quay ng bc đi thì chợt nghe thấy một giọng nói vô cùng quen thuộc . Hơi bất ngờ về sự xuất hiện của hai cô gái trc mặt . Thì ra hai cô gái nó đùa trong vườn hồng ko ai khác xa lạ chính là Thùy Trâm và Hà My , hai ng bạn nữ nó mới quen chưa dc hai ngày (do lúc nãy đứng ở xa nên chị Nhi ko

nhìn rõ dc mặt của hai cô gái đó !) .

- Thừa tiểu thư , có một cô gái định vào vườn cấm - tên bảo vệ đó cúi ng trc Thùy Trâm và Hà My .

Nghe bảo vệ nói thế Hà My bây giờ mới để ý đến sự xuất hiện của cô gái trc mặt , trong đầu cô thầm nghĩ ko biết là học sinh nào mà lại dám bén mảng đến khu vực cấm chỉ dành cho năm thành viên của ng đứng đầu của ngôi trng này .

Đảo mắt nhìn cô gái to gan định xông vào khu vực cấm thái độ của Thùy Trâm và Hà My khi nhìn thấy nó ánh mắt có ánh lên sự ngạc nhiên , nhưng rồi cũng bị che lấp đi bởi một nụ cười tươi vui mừng .

Nó thấy hai cô nàng thì mỉm cười gật đầu xoay người bước đi , nhưng chưa dc ba bc thì bị một bàn tay ai đó nắm lại xoay ng kéo vào bên trong vườn hồng .

- Thừa hai tiểu thư , cô gái này ...

- À , đây là bạn tôi . Không giống như các học viên khác , từ bây giờ cô ấy có thể vào đây bất cứ lúc nào - Hà My chưa để bảo vệ nói hết câu thì cướp lời rồi kéo tay nó vào trong .

" Bạn ư " nó nghĩ , từ này phải chăng đối với nó quá xa xỉ , ngưỡng cửa của một tình bạn tốt đẹp chưa bao giờ tồn tại trong cuộc đời nó suốt gần 4 năm qua .

Nó bị Thùy Trâm và Hà My nắm tay kéo vào vườn hồng mà chưa kịp ớ gì . Hia nàng này dù sao cũng là con gái nhưng khi nhìn thấy hai ng này nắm tay mình trong ánh mắt nó có ánh lên một tia phức tạp . Có phải chăng là vì nó hơi khó chịu vì thái độ thân thiết của hai cô nàng này ?

- Bảo Nhi sao em lại đi cùng Hà My và Thùy Trâm vậy - thư thái ngồi uống trà trên bộ bàn ghế xa hoa đắt tiền đặt ở giữa thảm cỏ vườn hồng Quang Anh ngạc nhiên nói .

- Không phải là đi cùng mà là bị kéo vào - nó bưng tỉnh khỏi suy nghĩ phức tạp khi nghe thấy giọng nói của Quang Anh . Đảo mắt nhìn xung quang thì cũng có cả hấn và Bảo Nam ngồi đây .

- Oh , ... - Quang Anh nhấp một ngụm trà gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu .

- Vậy mà tưởng tôi là ng đến sớm nhất - nó lạnh tanh nói gương mặt ko bộc lộ một chút cảm xúc ngồi xuống ghế thân nhiên nói .

(T/g : Khác với truyện kia thì truyện này mình xây dựng nó với một bộ mặt không phải lúc nào giả tạo cũng phải vui vẻ mà ở truyện này lúc giả tạo nó lại là một con người đa tính cách) .

Nghe thấy giọng nói lạnh tanh của của nó Quang Anh nuốt chút nữa sắc trà nhần mặt nói .

- Đừng nói bây giờ xung quanh tôi lúc nào cũng có ba tầng băng nha !

- Anh nói chuẩn ko cần phải chỉnh luôn - Thùy Trâm cao giọng đồng tình với Quang Anh vui vẻ nói .

Hà My nhìn hấn và Bảo Nam rồi lại quay sang nhìn nó giả bộ suy ngẫm nói - Nhưng một tầng là tùy từng lúc thôi còn hai tầng kia thì ...

- Khụ ... - Bảo Nam cố tình ho khan một tiếng .

- À ko có gì - Hà My toát mồ hôi xua tay - Hai anh đừng để ý lời em nói .

Sau câu nói đó của Hà My thì ko khí lúc này im lặng đến nặng nề , 6 ng ngồi đây ko ai nói với ai câu nào . Mỗi ng ngồi đây đều lm vc riêng của mình , nhóm này là thế , kể từ khi nó chưa quen biết họ mặc dù có hai ng mồm lúc nào cũng hoạt động ko ngừng nghỉ như Hà My và Thùy Trâm nhưng cũng có những lúc 5 ng này lại im lặng ko ai nói với ai câu nào đến đáng sợ . Nếu như ko ôm thiết bị điện tử trên tay thì có những lúc họ lại trầm tư , đôi mắt đượm buồn nhìn vô định để suy nghĩ một điều gì đó .

Khung cảnh khu vườn hồng này khiến cho nó có cảm giác rất là dễ chịu . Thả hồn theo gió , nó nhắm mắt cảm nhận khung cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp xung quanh mình . Hồng ko phải là một loại hoa có mùi hương hắc nhưng khi thứ mùi hương ấy kết hợp lại với nhau thì chúng lại tạo nên một mùi hương thơm tuyệt vời quyến rũ lòng ng .

Nó vốn từ nhỏ đã rất thích hoa hồng , nhất là hoa hồng trắng . Bây giờ mở mắt ra cũng có chút ngạc nhiên nhìn khung cảnh khu vườn hồng này nó mới chợt phát hiện ra hồng trắng là loại hoa dc trồng đa số nhiều nhất ở khung cảnh nơi đây .

" Mấy người này có vẻ như rất thích hoa hồng trắng , cũng thú vị thật trùng với sở thích của mình " nó thầm nghĩ trên môi bắt gặp nở một nụ cười mà chính nó cũng ko biết và có ý thức dc đây có phải là nụ cười thật lòng hay ko .

Có hai người vô tình thấy nụ cười tuyệt đẹp thiên thần của nó chợt khựng lại , nhưng dù có lạnh lùng đến mức nào nhưng khi nhìn thấy nụ cười thiên thần đó thì hai ng họ trên môi liền ngtrị một nụ cười hạnh phúc thoáng qua .

Nghĩ lại khoảng thời gian ngày bé điều mà nó cảm thấy bất mãn nhất là pa nuôi nó ko bao giờ cho nó tiếp xúc với bất kỳ với một loài hoa hồng đặc biệt là

loài hồng trắng nào cả . Có lần nó thấy chỉ vì một cô hầu gái mới vào lm ko biết tính của pa nuôi nó ngày lễ liền mua hoa hồng về thắp hương thế là lúc đó pa nó đã nổi trận lôi đình sai ng đánh cho cô ta một trận và tống cổ ra khỏi nhà . Kể từ lúc đó nó mới biết cái tính ghét hoa hồng đặc biệt là hồng trắng mà ko rõ nguyên nhân vì sao của pa nuôi mình , và cũng kể từ đó nó cũng ko dám tiếp xúc với bất kì một loại hoa hồng nào nữa . Trong suy nghĩ ngây thơ của nó lúc đấy chỉ nghĩ rằng " Nếu không muốn đánh và bị đuổi ra khỏi nhà như chị giúp việc kia thì đừng đại dốt gì mà tiếp xúc hay mang bất kì một loại hoa hồng đặc biệt là hoa hồng trắng đến gần pa "

- A - đột nhiên Hà My đang ngồi lướt web trên cái laptop kêu lên một tiếng rồi tách cái màn hình ra khiến mọi người đang ngồi im cứ tưởng cô nàng gặp chuyện gì .

- Này này bị động kinh à , tự nhiên A lên một tiếng lm tao giật cả mình - Thùy Trâm vừa sắc nước trà sau tiếng kêu của Hà My nói .

- Này nha , có tin hot đặc biệt sẽ khiến cho mày vui luôn - Hà My nhướn mày mắt vẫn dán vào cái màn hình cảm ứng laptop nói .

- Có loại nước hoa mới rồi à ? - Thùy Trâm đột nhiên mắt sáng như sao nhìn Hà My - Lấy cho tao mấy lọ đi (bó tay chị Trâm lúc nào cũng nc hoa !) .

- Lúc nào cũng nước hoa , đẹp nó sang một bên đi - Hà My dời mắt khỏi cái màn hình nói - Có tin này đảm bảo cho mày không cần vận động tay chân gì mà cũng vui nguyên một ngày luôn ! (* đánh hơi thấy mùi nguy hiểm *) .

- Tin gì ? - Thùy Trâm nghi ngờ hỏi .

- Khoan đã trc khi tao nói tao đưa ra một điều kiện nhé - Hà My nhìn Thùy Trâm giơ một ngón tay lên - Nghe xong mày đừng có kích động mà nhảy dựng lên nhé .

- Mày có nói ko , ko đưa cái màn hình đây , sao cứ úp úp mở mở hoài thế - Thùy Trâm giục .

- Ok - Hà My giơ dấu hiệu bằng tay rồi nhìn vào màn hình laptop nói - Nhớ con nhỏ Dung và Hiền ko ?

- Đừng nhắc tên hai con điên đấy trc mặt tao , bực cả mình - Thùy Trâm đập bàn cái Rầm khuôn mặt đánh lại nói .

- Nhỏ đó và cả hai gia đình bị giết rồi !

- Phụt , khụ khụ - Bảo Nam nghe Hà My nói xong quay mặt đi phụt nc trà ho sặc sụa .

- Trâm , đừng nói là em giết hai nhỏ đó nhé - Quang Anh nhăn mặt nói , quả thật Thùy Trâm giết hai nhỏ đó là rất có khả năng .

- Này , em tuy cũng có đôi lúc thù dai thật nhưng cũng ko thù dai đến nỗi tìm hai con nhỏ đấy trả thù nhá - Thùy Trâm phủ nhận .

- Ko phải đâu anh - Hà My phủ nhận giúp - Cảnh sát vẫn chưa xác định hai nhỏ đó bị ai giết nhưng khi khám nghiệm tử thi thì thấy tim hai nhỏ đó bị hai bông tuyết cắm vào thì phải .

- Bông tuyết - Bảo Nam khẽ chau mày - Nghe quen quen thế nhỉ ?

- Bông tuyết , vũ khí của Queen tỷ - hần mở miệng lạnh tanh lên tiếng , tỏ vẻ ko quan tâm .

- Nữ hoàng thế giới đêm bên nổi danh nhất Hàn Quốc á , thế nào bọn cóm ko biết là đúng rồi - Thùy Trâm để một ngón tay lên cằm nói .

- Mà hai nhỏ đó làm gì Queen tỷ mà để cho cô ta giết vậy - Hà My khó hiểu - Nghe nói Queen tỷ ko bao giờ giết ng vô cớ mà !

- Là do hai nhỏ đó đắc tội với nhị tiểu thư đầu mặt của gia tộc Nguyễn , mà Queen tỷ lại là bạn thân của cô ta nên giết hộ thôi - nó nháp một ngụm trà tham gia .

- Oh , ... - Thùy Trâm , Hà My và Quang Anh gật đầu đồng tình .

- Sao cô / em biết ? - Bảo Nam và hần đồng thanh .

Nó chợt dạ , chết cha lờ lờ chẳng lẽ nói mình quen với Queen tỷ và nhị tiểu thư của gia tộc Nguyễn à , bọn họ sẽ nghi ngờ mất .

- Hôm qua nghe ông hiệu trưởng nói nghe nhỏ đó đắc tội với cô nhị tiểu thư đó nên tập đoàn nhà hai nhỏ mới phá sản . Mà như My nói kia , hai nhỏ đó bị Queen tỷ giết thì chẳng phải là do Queen tỷ là bạn của cô nhị tiểu thư đó nên suy ra Queen tỷ ức chế giết dùm còn gì - nó toát mồ hôi vội chữa cháy .

- Suy luận của mày thông minh quá ha - Thùy Trâm bất mãn nhòm ng dtype cốc cho nó một phát đau điếng - Khác gì Mori gà mờ đâu (bạn nào là Fan của chuyện Conan thì chắc chắn là biết ông này đúng ko ?) .

- Cứ suy diễn thế , chúng thì chúng ko chúng thì thôi chết ai đâu - nó xoa xoa quả ổi trên đầu nhăn mặt nói .

- Đúng , có chết ai đâu - Hà My và Quang Anh ngồi ngoài cũng gật đầu (bó tay cặp đôi này) .

Bỗng nhiên hần và Bảo Nam xách cặp đứng dậy đi ra khỏi vườn hồng .

- Ê - Thùy Trâm gọi với theo - Mấy anh đi đâu đấy ?
- Vào lớp , chuông reo vào tiết một rồi - Bảo Nam quay lại nói .
Cả bọn ra khỏi vườn hồng rồi lên lớp .
Tiết học mới bắt đầu .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Hoang Mang, Không Phải Là Sự Thật Chứ!

7h sáng ... sân bay Nội Bài - Hà Nội .

Ngồi trên máy bay , trong lòng nó lo như lửa đốt .

Ánh mắt vẫn lạnh lùng vô cảm hướng ra phía cửa sổ , nhưng hai bàn tay đan xen kẽ nhau bóp chặt cứ rung rung từng hồi thể hiện một nỗi hoang mang nào đó .

" Anh , lời anh nói tối qua ko phải là đùa chứ ? ... Mong đừng xảy ra chuyện gì ! " Suy nghĩ phức tạp tràn đầy lo lắng hiện hữu trong đầu nó .

6h Trc .

Santa tell me if you're really there

Don't make me fall in love again

If he won't be here next year

Santa Tell Me if he really cares

Cause I can give it all away if he won't be here next year

Feeling Christmas all around

And I'm trying to play it cool

But it's hard to focus when I see you walking around the room

Let it snow, it's nice tonight

But I won't get it in the mood

I may fight in every mistletoe until I know it's true love

That he lives up

So next Christmas I'm not all alone boy

Santa tell me if you're really there

Don't make me fall in love again

If he won't be here next year

Santa tell me if he really cares

Cause I can give it all away if he won't be here next year

I've been down this road before
Fell in love for Christmas late
But I knew you say I woke up and you wasn't by my side
Now I need someone to hold
Be my fire in the cold
But it's hard to tell if this is just a fling or if it's true love
That he lives up
So next Christmas I'm not all alone boy
Santa tell me if you're really there
Don't make me fall in love again
If he won't be here next year
Santa tell me if he really cares
Cause I can give it all away if he won't be here next year
Oh I wanna have him beside me like ooh
I'm not 25th by the fireplace ooh
But I don't wanna know about the height
This year I gotta be smart
Santa tell me
Santa tell me
Santa tell me
If he will be here
Santa tell me if you're really there
Don't make me fall in love again
If he won't be here next year
Santa tell me if he really cares
Cause I can give it all away if he won't be here next year
Santa tell me if you're really there
Don't make me fall in love again
If he won't be here next year
Santa tell me if he really cares
Cause I can give it all away if he won't be here next year

(Bài hát Santa Tell Me - Ariana Grande) .

- Alo - Một giọng nói trong trẻo pha chút ngái ngủ vang lên .

- " ... " - Ng ở đầu dây bên kia nói gì đó .

- Anh bị khủng à ! - nó tỉnh ngủ hẳn , tức giận buông câu chửi - Có biết ở Việt Nam là mấy giờ rồi ko ? Ko ngủ thì tìm mấy em ng mẩu nào vào bar mà chơi . Đừng có phá giấc ngủ của em - nó lạnh lùng liếc nhìn cái tên trên màn hình điện thoại chuẩn bị rập máy .

- Đừng dập máy , nghe anh nói nốt mấy câu đã - ng ở đầu dây bên kia có vẻ đã đoán đc ý định của nó vội ngăn cản .

Thấy nó ko tắt máy cũng ko nói gì anh ta nói tiếp .

- Em về Hàn Quốc chơi với anh đi , ko có em chơi với đi học cùng anh buồn quá à - Đầu dây bên kia than thở .

- Anh phá giấc ngủ của em chỉ để nói cái điều này ý hả - nó gằn từng chữ - Lượn đi ! .

- Sao em lại nói năng phũ phàng như thế chứ , đi mà về với anh đi . Ko có em anh buồn chết mất . Về chơi mấy năm rồi về Việt Nam cũng dc - Vẫn có hết sức năn nỉ .

- Ở bên này cũng ko quen , thật ra em cũng muốn về Hàn lắm - giọng nó trùng xuống - Nhưng chắc anh cũng đã biết , em có nhiệm vụ mà .

- Ko thể để em tham gia vào nhiệm vụ lần này dc - bên kia đổi giọng thay bằng một vẻ nghiêm túc đến kỳ lạ - Ông ta thật quá đáng , anh sẽ bắt ông ta đổi ng .

- Ko cần , đây là quyết định của em - nó lấy lại giọng lạnh lùng cố hữu - Dù sao cũng khá thú vị !

- " ... " - im lặng đến lạ thường .

- Thôi nha , bé ngoan về với anh đi , anh thực sự rất nhớ em nha - trong một khắc im lặng , đầu giấy bên kia lại lấy lại giọng nũng nịu y hệt trẻ con .

- " Phien , sao dai như đĩa thế nhỉ " - nó nghĩ nhưng ko nói ra - Nhưng em thì ko nhớ anh . Thôi em cúp máy đây .

Nó chuẩn bị cúp máy thì tiếng nói ở đầu dây bên kia lại vang lên .

- Này nha , em mà ko về thì anh chạy ô tô ra bên ngoài rồi lao đầu vào xe tải chết cho em xem .

- Thách - nó nhăn mặt - Gan anh nhỏ lắm mà , có cho một tấn vàng cũng ko dám đầu . Bye bye .

Tút , tut , tut .

Chỉ có những tiếng tut dài . Ng con trai ở đầu dây bên Hàn Quốc nhìn cái máy lác đầu chán nản , nhưng rồi trên môi anh ta lại nở một nụ cười hết sức đều .

" Đừng thách anh Nhi Nhi , anh cá là nội trong ngày mai em sẽ phải có mặt ở Hàn Quốc " .

5h15' sau ...

- Tiếp theo đây là nội dung ngoài nc đáng chú ý và quan trọng nhất trên thế giới trong rạng sáng nay ! - giọng của cô phát thanh viên bản tin thời sự buổi sáng - Theo thông tin mới nhận vào rạng sáng nay , siêu xe ô tô của nhị thiếu gia của gia tộc Nguyễn do mất lái đã lao thẳng vào một chiếc xe tải chạy trên đường cao tốc . Tài xế của chiếc xe tải do hoảng sợ quá đã nhanh chóng bỏ trốn sau hiện trng của vụ tai nạn ,hiện nay các cơ quan chức năng vẫn đang truy tìm để bắt giữ ng tài xế . Nhưng thông tin đáng chú ý nhất là nhị thiếu gia của gia tộc Nguyễn đang bị thương nặng và đã dc cấp cứu ở một bệnh viện gần đó . Theo thông tin ca phẫu thuật đã xong nhưng tình trạng của nhị thiếu gia vẫn chưa có gì khả quan , nếu ko có dấu hiệu phục hồi sẽ nguy hiểm đến tính mạng . Tin tức về vụ tai nạn nghiêm trọng lần này sẽ dc chúng tôi cập nhật trên các trang báo quốc tế thường xuyên và các chương trình cũng như các bản tin thời sự tiếp theo . Tiếp sau đây là những tin tức đáng chú ý khác ...

Choang - chiếc ly thủy tinh trên tay nó rơi xuống .

Gi chứ , tai nạn sao , tại sao lại có thể thế dc .

Đây ko phải là chuyện đùa có đúng ko , rõ ràng đêm qua ng đó cùng với nó còn tranh cãi ầm ĩ trên điện thoại mà chuyện này sao có thể dc . Tinh thần , tâm trạng nó suy sụp hoàn toàn sau khi nghe cái tin đó , ko giữ dc vẻ lạnh lùng bình tĩnh như thường ngày nữa . Có thể là do họ nhầm nhưng chiếc siêu xe ô tô gần như là nát bét đầu đó chính là một trong những chiếc xe ng con trai đó thích nhất cơ mà , lm sao có chuyện đâm nhà báo dám cả gan đưa tin phiến dc . Ko thể dc , có phải tại nó ko về Hàn Quốc nên ng đó mới tai nạn ko .

Nó cắn chặt môi chưa tin vào sự thật đang xảy ra ngồi khựng xuống dưới đất .

- Tiểu thư , tiểu thư người có lm sao ko - hai cô ng hầu hoảng hốt chạy lại .

Bốn tiếng tiểu thư là từ nó rất ghét , nhưng bây giờ bốn tiếng đó ko còn lọt dc vào tai nó nữa , nếu ko hôm nay hai cô hầu gái này đã lập tức bị đuổi vc rồi .

- Nhanh - nó nhìn hai cô hầu gái dục .

- Tiểu thư ng ko sao chứ - hai cô hầu gái khó hiểu - Nhanh gì cơ ạ ?

- Bảo quản gia đặt cho tôi vé máy bay chuyến sớm nhất về Hàn Quốc , còn đứng đó làm gì nữa , nhanh lên .

Giọng nói run run như sắp khóc , nhìn vào người ta khó có thể tin rằng người con gái này phút trc mặt mới vừa lạnh như tiền . Hoảng sợ trước thái độ của tiểu thư hai cô hầu gái đó lo lắng chạy đi .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cú Lừa Ngoạn Mục

Đọc truyện online

Đăng ký

Đăng nhập

Thẻ loại

Truyện mới

Truyện Hot

Truyện full

Truyện update

Tin tức

Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ !!! / Chương 32 Cú lừa ngoạn mục :

Báo lỗiLuu bookmark

Chương 32 Cú lừa ngoạn mục :

13h trưa ...

Giữa dòng người tấp nập ở sân bay , len lỏi của một hình ảnh cô bé mặc đồng phục , mái tóc xoăn nhẹ màu đỏ rượu vang bước đi vội vã , có thể va vào bất kỳ người nào nếu cô ý chặn đường .

Nó nhanh chân bước ra cửa sân bay . Chỉ chờ nó ngồi yên vị là chiếc xe siêu xe Maybach màu trắng sang trọng vội vàng lăn bánh .

Một lát sau , với vận tốc siêu nhanh của chiếc xe , cổng bệnh viện đã hiện ra ngay trc mắt nó . Bệnh viện , là nơi ko một ai mong muốn đến , nhưng sao hôm nay bệnh viện lại vắng ng tới mức này . Đứng canh cổng là hai hàng người mặc áo đen , chấp tay đứng .

Nó bước xuống xe với dáng vẻ uy nghiêm lạnh lùng của một tiểu thư bậc nhất . Quên ko chào cả bác tài , cô nhanh chân bước vào tìm cho ra phòng bệnh , về mặt nó tuy lạnh lùng nhưng lo lắng ko thôi .

Nhưng khi mới đặt chân vào dc đến cửa bệnh viện từ đâu một đám ng lao tới khiến cho nó đột ngột cảm thấy ngột ngạt và không thích ứng nổi .

- Tôi là phóng viên của tờ báo C , xin hỏi cô là ai ?

- Cô gái , cô là ai có thể cho chúng tôi biết rõ tên tuổi ?

Hàng loạt câu hỏi như thế cứ đặt ra , bất giác khuôn mặt nó trở nên đanh lại , làm cho đám người trước mặt cũng ko khỏi rung mình tự động đứng ra xa vài bước .

- Dọn dẹp đồng này đi - chất giọng lạnh lùng đến thấu tim gan của nó vang lên khiến cho ai nấy cũng bất giác rung mình .

Sau câu nói đó đi vội qua mấy hàng vệ sĩ nó đã đặt chân vào dc bệnh viện . Ko biết câu nói của nó lúc này là có ý gì nhưng hình như chỉ sau câu nói đó thôi hàng người mặc đồ đen kia lập tức nghe lệnh đi ra giải tán các nhà báo và nhóm phóng viên .

Bị đuổi ra khỏi bệnh viện đám phóng viên nhả mặt tiếc nuối và trong đầu đang ko ngừng thắc mắc cô gái trẻ còn mặt đồng phục học sinh tiến vào lúc này là ai ? Và làm sao cô gái đó có thể ra lệnh cho đám vệ sĩ đó như thế dc . Trog cái rủi lại có cái may , có lẽ trên khắp các trang báo quốc tế sẽ có tin giật gân mới đây .

Màu trắng của bệnh viện khiến cho nó có cảm giác rợn người . Nó đút hai tay vào túi áo , bàn tay nắm chặt ko cho ai thấy đến nỗi cái áo bằng chất vải thượng hạng dày đến thế cũng bực chỉ suýt nữa rách cả ra . Mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện khiến cho nó cảm thấy choáng váng , đầu cứ ong ong cả lên tưởng chừng bước đi không nổi . Đây là cảm giác gì , chính là sợ bệnh viện sao , từ nhỏ đến giờ đã là thế . Nó ko thể nào lý giải dc cái loại cảm giác này .

Bóng dáng quen thuộc trc cửa phòng bệnh hiện lên .Người phụ nữ ăn mặc sang trọng , đi đi lại lại , bà chấp tay ra sau lưng , lâu lâu lại ngó vào phòng bệnh .

Nó thương xót nhìn bà , đi tới hạ chất giọng lạnh lùng xuống nói .

- Mẹ , đừng lo lắng quá , không sao đâu sẽ ổn thôi !

Bà lắc đầu , ánh mắt bi thương ướt át có thể rơi lệ bất cứ lúc nào nhìn nó tuyệt vọng .

- Nhi à , anh của con làm sao lại xảy ra chuyện như thế này được ? - Bà nắm chặt lấy bàn tay buông thõng của nó - Sau ca phẫu thuật đến giờ các bác sĩ nói nó vẫn chưa có dấu hiệu khả quan , tình trạng hết sức nguy kịch . Con nói đi mẹ phải làm sao đây . Con trai của mẹ !

- Mẹ yên tâm , anh ấy mạng lớn lắm , không xảy ra chuyện gì đâu . Đêm qua còn cãi nhau với con ằm ỉ trên điện thoại kia mà - nó cố trấn an bà , đáng về lạnh lùng biến đi đâu mất , giọng nói cũng gần như là nghẹn lại gần như là sắp khóc đến nơi .

Kéo bà ngồi xuống băng ghế , mắt nó vẫn đang hướng về phòng chăm sóc đặc biệt , nhưng hai bàn tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay bà thấp sáng một niềm hy vọng . Sao căn phòng chết tiệt kia đến bây giờ nó gần như là không hề cảm thấy có một tiếng động nào vậy , đừng nói là xảy ra chuyện gì không hay nhé .

Một lúc sau cửa phòng chăm sóc đặc biệt đột nhiên bật mở , bên trong một vị bác sĩ già trông có vẻ dày dạn kinh nghiệm bước ra . Lướt mắt nhìn những con người trước mặt trên mặt vị bác sĩ có thoáng lẩy một tia lo lắng . Đây đều là người của gia tộc Nguyễn , còn có cả phu nhân nữa , tốt nhất ông nên nói vắn tắt tình hình rồi rút gọn . Nếu lỡ lời mà đắc tội với người của gia tộc Nguyễn thì ko chỉ ông mất chén cơm mà có khi ngay cả cái bệnh viện này cũng lập tức bị phá nát ý chứ .

- Bác sĩ - nó chạy vội đến hỏi - Tình trạng của bệnh nhân sao rồi ?

Đứng trc mặt của vị bác sĩ già là một cô bé mặc đồng phục học sinh đẹp hơn thiên thần , vẻ đẹp có thể nói là khuynh nước khuynh thành tuyệt thế giai nhân mà khó có thể ai sánh dc . Cô bé này chính là đệ nhất mỹ nữ rồi , thật khó có thể tìm dc một ai trên đất Hàn à ko cái Trái Đất này có vẻ đẹp như thế . Nhưng sao giọng nói của cô bé lại lạnh lùng đến mức ông phát run ra như thế ?

- Thiếu gia đã qua khỏi tình trạng nguy kịch , hiện nay người nhà có thể vào thăm - ông ta dùng giọng tôn kính nhất nói với nó . Dù ko biết thân phận thật sự của nó là ai nhưng lúc này còn an ủi và nắm tay đệ nhất phu nhân Lee Hanna thì chắc thân phận cũng ko phải là bình thường rồi , nên dùng cần kính để nói chuyện thì sẽ đỡ rước họa vào thân hơn .

Ko nói gì , nó chỉ liếc mắt nhìn tên vệ sĩ đứng ở gần đó , đôi mắt có phần vui hơn nhưng vẫn lãnh khốc mang đầy hành ý ra lệnh . Thấy dc đôi mắt đó , người vệ sĩ đó mặt mày ko khỏi tái mét hết lại và cũng đã hiểu ý của nó , đưa cho ông bác sĩ một vali gì đó rồi đuổi khéo đi .

- Mẹ à , ko sao nữa rồi , bác sĩ nói tình trạng của anh đã có tiến triển tốt hơn , chúng ta có thể vào thăm ! - nó đi đến phía bà ảm áp nở một nụ cười nói .

(Từ bây giờ mình sẽ gọi đúng ma là mẹ còn pa thì là ba nha !) .

Bà Lee Hanna nở một nụ cười tươi khiến cho tâm trạng nó cũng tốt hẳn lên , hai người bước vào căn phòng chăm sóc đặc biệt .

Đây là phòng chăm sóc đặc biệt nhưng rộng và sang trọng vô cùng phải gần đến 80m , tuy là phòng bệnh nhưng trông có vẻ còn đầy đủ tiện nghi hơn cả khách sạn 5 sao . Căn phòng có rất nhiều máy móc , đầy đủ là nhưng loại máy móc tốt nhất trên thế giới hiện nay , chỉ sau vài giờ đều dc tập trung tại đây .

Trc giường bệnh ga trắng cao cấp lạnh toát hiện lên trc mặt nó . Trên chiếc giường đó một người con trai đang ngủ , gương mặt đẹp trai nhưng nay đã tái nhợt đi vẫn còn những vết bầm và xước của vụ tai nạn . Đầu anh ta dc cuốn một lớp băng dày , dù là băng dày nhưng giữa trán miêng băng vẫn thấm một ít máu . Nó nhìn người con trai đó trong lòng tràn đầy lo lắng .

- Nhi , anh con không sao là tốt rồi . Nó vẫn còn chưa tỉnh lại , con vừa mới bay để mẹ sai người đưa con về biệt thự nghỉ ngơi . Ở đây có mẹ rồi - bà bây giờ khi nhìn thấy con trai mình thì có vẻ tâm trạng đã bình ổn lại hơn , quay sang nó chất giọng quan tâm mà áp áp cất lên .

- Ko sao đâu thưa mẹ - nó nhìn bà mỉm cười nhẹ - Con mới là người phải nói câu đấy chứ , nếu con đoán ko nhầm thì mẹ đã ở đây suốt cả đêm đứng

ko . Con không sao , mẹ về nghỉ ngơi một lát đi , tối vào cũng dc .

- Nhi à ... - bà nhìn nó giọng nghen ngào chưa nói hết câu thì đã bị giọng nói có chút lạnh lùng có chút ám áp tràn đầy quan tâm của nó chặn lại .

- Mẹ mà ko về là con bảo người đưa mẹ về đó . Nghe con đi đừng để con phải dùng biện pháp mạnh . Sức khỏe của mẹ mới là điều quan trọng nhất - Nó đành phải đổi sang giọng răn đe mà , đây là cách hiệu nghiệm nhất cả quả nhiên đúng là như vậy ...

Bà nhìn nó rồi cốc yêu nói ...

- Thôi dc rồi , mẹ về một lát , lát nữa sẽ vào ngay , chắc con cũng đói rồi để mẹ sai ng đi mua một chút đồ ăn nhé !

- Dạ thôi ko cần đâu , con ko đói , mẹ về nghỉ ngơi đi . Nhìn này mới có một đêm mà sao mẹ lại thành bộ dạng này hả ? Hai mắt thâm quầng tóc tai có chút bù xù rồi này , ng ngoài mà nhìn vào sẽ mất thể diện chết mất - nó biện minh quan tâm nói .

Bà nhìn về phía chiếc giường nơi cậu con trai của mình nằm rồi quay sang nhìn nó rồi khỏi phòng bệnh . Quả thật đêm qua gần như là bà đã thức trắng , nếu ko về nghỉ ngơi thì chắc là đến ngày cả mình cũng ngã khụy mà phải nhập viện mất.

Tiến đến bên chiếc giường ngồi xuống bên chiếc ghế bên cạnh nó nghen ngào nói .

- Đây em về rồi đây , mở mắt ra đi chứ , em đã sai rồi mà , nếu anh tỉnh dậy em sẽ ở lại Hàn đi chơi với anh nguyên một tuần luôn - nc mắt bây giờ đã ko thể kiềm chế dc long lanh vô thức rơi trên hai gò má . Nó khóc , ai bảo nó là một con người lạnh lùng ko bao giờ biết khóc chứ , đó chỉ là một vỏ bọc hoàn hảo dc tập ra để che dấu đi cho về ngoài yếu đuối và con tim mong manh dễ vỡ của nó thôi .

Nghe thấy câu nói đó , ai nấy đột nhiên mở mắt ra ngồi bật dậy kích động nói .

- Đây nha , anh có ghi âm lại rồi nhá . Ở bên này đi chơi với anh một tuần nhé , bé ngoan không được nuốt lời đâu .

- Á ... - nó giật mình ngồi dậy hoảng hốt hét ...

Nghe thấy câu nói đó , ai nấy đột nhiên mở mắt ra ngồi bật dậy kích động nói .

- Đây nha , anh có ghi âm lại rồi nhá . Ở bên này đi chơi với anh một tuần nhé , bé ngoan không được nuốt lời đâu .

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc , theo phản xạ tự nhiên nó ko muốn có ai nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này , vội vàng lấy tay lau đi nc mắt ngẩng mặt lên .

Dù là tiếng nói quen thuộc nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt đó kề gần như là sát vào mặt mình nó cũng phải giật mình kêu lên ...

- Á ...

- Đừng hét - đặt ngón tay lên đôi môi anh đào ra dấu hiệu im lặng - Bé ngoan muốn lm cho anh thùng màng nhĩ luôn hả ?

- Sao ... , sao lại ... - nó lắp bắp nhìn ng con trai trc mặt nói ko thành câu .

- Đừng thắc mắc , bây giờ em phải thực hiện lời hứa đúng ko . Anh tỉnh lại rồi , đi chơi với anh đi - ng con trai đó đột nhiên mắt sáng lên vui vẻ nói .

Trong đầu nó bây giờ bắt đầu thoáng qua vài tia nghi ngờ , khuôn mặt ngày càng tối đi , sự băng lãnh tốt cùng toát ra bên ngoài khiến cho ai nấy ko khỏi rùng mình.

- ANH DÁM LỪA EM - nó nhìn ng con trai trc mặt tức giận gằn từng chữ .

- Đừng trách anh , tại em ngoan cố quá chứ bộ , ai bảo ko về đây chơi với anh . Em xem , phương pháp này lập tức có hiệu quả có đúng ko ? - ai đó ko thèm để ý đến khuôn mặt tức giận hăm hăm sát khí của nó có thể giết ng bất cứ lúc nào dựa đầu vào chiếc gối trên thành giường bình thản nói .

- Anh bị điên cung có mức độ thôi chứ , có biết mẹ đã lo lắng như thế nào không hả ?

- Bé ngoan đừng tức giận , thế sẽ không xinh đâu - anh ta chấp hai tay ra trc mặt ra điệu bộ thành khẩn nói - Lát nữa anh sẽ giải thích với mẹ sau . Có khi mẹ cũng phải cảm ơn anh vì anh lôi dc em về đây ý chứ .

- Cảm ơn cái đầu anh ý - nó tức giận liếc xéo ng con trai đang nằm trên giường - Dừng kịch xong khỏe rồi ý gì , em về .

Nhưng khi vừa đứng lên nó đã bị bàn tay ai kéo vào ngã luôn xuống giường , may mà nó còn cố giữ thăng bằng ko thì đã ko khách khí ngã luôn vào lòng ng đấy rồi . Thấy nó ko ngã vào lòng mình , biểu hiện của ng đó hoàn toàn thất vọng nhưng lại lấy lại giọng nũng nịu , lấy hai tay áp vào má nó nói .

- Đây bé ngoan , đừng có nuốt lời . Lúc này bé ngoan hứa gì với anh , còn nhớ ko ?

- Quên đi , anh mắc chứng bệnh hoang tưởng à . Em còn chưa xử tội anh vì cái tội dám lừa em là may lắm rồi , muốn xin một xuất đi chơi với em á . Mơ đi - nó trừng mắt nói .

- Bé ngoan à , sao em lại còn có thể phũ phàng với anh dc như thế nhỏ . Em ko thấy anh đang bị trọng thương trầm trọng hay sao - bày ra bộ mặt đau đớn trầm trọng , ng đó ko biết ngưỡng vẫn cố gắng lm nững .

- Tháo lớp băng giả tạo đó ra đi , với lại xóa phần đầy trên mặt anh đi nữa . Ko biết nếu nhìn thấy cái bộ dạng lúc này của anh thì ko biết đám Fan nữ sẽ như thế nào nhĩ - nếu nhìn kĩ thì có thể nhận ra những vết thương xước xước trên mặt ng con trai này đều là do những chuyên gia trang điểm chuyên nghiệp tỉ mỉ tạo nên . Nếu nhìn lướt qua thì cũng khó lòng nào mà phát hiện dc .

- Ách , bé ngoan tinh thế , có biết là anh mất bao nhiêu thời gian vàng ngọc để hoàn thành dc những vết thương tuyệt đẹp như thế này ko ?

- Đừng có gọi em bằng cụm từ bé ngoan nữa , nghe nhức cả tai - nó khó chịu ra mặt .

- Nhưng anh thích thế , ko bỏ dc .

- Ok , ko đề cập đến chuyện này nữa - nó đứng dậy - Nếu anh muốn ở lại đây thì cứ tự nhiên , em ko cấm . Em về Việt Nam trc !

- Thôi đã mất công sang đây rồi thì nể mặt đi chơi với ah một hôm đi . Cũng vì em mà anh phải hủy đi chiếc siêu xe đáng giá nhất đó . Còn khuôn mặt đẹp trai này nữa , nó tàn tạ đến mức này rồi - ng con trai đó nhanh như cắt vội dừng chặn ngay trc mặt nó chỉ vào khuôn mặt đầy vết bầm và thương tích nhân tạo nói.

Nó thờ dài , dù sao vừa mới về đến Hàn Quốc nó cũng ko muốn quay lại Việt Nam vội . Về đến đó nó thực sự ko thích , lại phải đóng kịch trc mặt những ng đó nó hoàn toàn ko muốn . Có lẽ đi chơi sẽ là phương pháp giảm bớt căng thẳng của nó lúc này vậy .

- Thôi dc rồi , em sẽ đi chơi với anh một hôm vậy . Coi như để thư giãn đầu óc luôn .

- Em ở lại đây chờ anh nhé , anh vào kia chỉnh đốn lại bộ dạng với khuôn mặt đẹp trai này đã - anh ta vui mừng chưa kịp để cho nó nói gì đã chui ngay vào nhà vệ sinh trong phòng .

Nó thờ dài , ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh . Khẽ dựa đầu vào thành ghế nhắm mắt lại . Nó muốn nghỉ ngơi chợp mắt một chút , có vẻ sau ảnh hưởng của chuyến bay nên nó cảm thấy rất mệt và buồn ngủ . Trong lúc đợi thay quần áo thì cứ tận dụng một chút thời gian nghỉ ngơi chút đã .

Một lúc sau , từ cửa nhà vệ sinh bước ra một ng con trai khác hẳn với bộ dạng lúc này . Khuôn mặt đẹp trai tuần tú đến kỳ lạ có thể thu hút dc rất nhiều cô gái nay đã hồng hào trở lại , khuôn mặt ko còn một vết thương hay một chút bầm tím . Dài băng trắng ngụy trang trên đầu nay đã dc tháo bỏ ra , kiểu tóc thời trang dc vuốt gọn lên . Thay bộ quần áo bệnh nhân đi , người con trai đó khoác lên người mình chiếc áo khoác oversized , áo thun gam xáo , quần đen giày khỏe khoắn , trên cổ còn khoác một chiếc tai nghe ko dây . Nhìn vào bộ dạng của anh ta lúc này ai cũng phải thừa nhận rằng đây là một thiếu gia ăn chơi chính hiệu nhưng cũng ko ai có thể phủ nhận rằng đây là một ng con trai rất đẹp trai , trên gương mặt lẫn dáng ng khó có thể tìm thấy một điểm ko hoàn hảo .

- Bé ngoan , xong rồi ... - anh bước ra hồ hởi lên tiếng , nhưng chưa nói hết câu thì bỗng khựng lại bởi một thân ảnh nhỏ đang ngủ một cách ngon lành ở trên chiếc ghế tựa gần giường bệnh .

- Mới đó mà đã ngủ rồi sao , ... - Nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện , nhìn gương mặt có chút ửng hồng của nó khi say ngủ bất giác trên môi và ánh mắt anh lộ rõ một tia cười . Xem ra điệu bộ của bé ngoan khi ngủ nhất là ngủ gật như thế này rất là đáng yêu nha .

Nó nhắm mắt nhưng chưa phải là ngủ hẳn , có cảm giác như ai đó đang nhìn chằm chằm vào mặt mình . Lông mày thanh tú khẽ cau lại rồi dần dần mở mắt ra , tên con trai mà nó cho là đáng ghét đang nhìn chằm chằm vào nó nhoeo miệng cười .

- Nhìn gì , còn ko mau đi ko em đổi ý bây giờ .

- Có nhìn gì đâu - đứng dậy phóng nhanh ra phía cửa ra vào , anh mở cửa rồi đặt một tay trc ngực , một tay chìa ra phía bên ngoài lm ra vẻ trịnh trọng rồi nhìn nó nói tiếp - Đi chứ ...

Nhìn ng con trai trc mặt , ánh mắt nó ko dấu khỏi ý cười nhưng rồi lại nhanh chóng biến mất . Cầm cái balo đi nhanh ra khỏi phòng bệnh mà ko thèm để ý đến người con trai ở đằng sau dậm chân mấy cái vì tức tối vì hành động phớt lờ đó , nhưng rồi anh ta cũng nhanh chóng chạy theo .

Đám vệ sĩ đứng canh ở ngay cửa phòng bệnh thấy cậu chủ mình đi ra dc một lúc thì cũng tự động tản đi . Dãy hành lang lúc này còn thấy có một hàng ng áo đen

đứng trang nghiêm nay đã ko còn một bóng người .

21 giờ cùng ngày tại Việt Nam .

Ngoại ô nằm cách thành phố Hà Nội thoạt nhìn vào rất xa hoa và sang trọng . Vùng ngoại ô này ko khí trong lành dễ chịu , tách biệt hoàn toàn với thủ đô ồn ào . Nổi bật nhất ở vùng ngoại ô này là căn biệt thự nguy nga tráng lệ to hơn vài nghìn ha của Trần Gia , gia tộc đứng đầu thế giới về mọi mặt ngày nay ...

Bảo Nam ngồi thờn bên cửa sổ, lòng nặng trĩu nhìn ánh trăng sáng trên đỉnh đầu mà lòng thất lại khi nhớ đến một thân ảnh. Tuy đã hơn gần 10 năm nay, nhưng chỉ cần nhớ đến ánh mắt trong veo thuần khiết của một cô bé là tim anh bỗng giật nhói đau. Nhìn lên mặt trăng to, tròn trĩnh tỏa sáng trên bầu trời ko một gợn mây lại là một khoảng kí ức ủa về.

- Em có một thắc mắc nha - cô bé tầm 5-6 tuổi đứng trong khu vườn biệt thự ngược mặt lên trời ánh mắt tò mò nói.

- Thắc mắc gì? - cậu bé Bảo Nam bên cạnh dời mắt khỏi cái máy chơi game nhìn sang cô bé ánh mắt ko dấu nổi vẻ tò mò hỏi.

- Cái vật to tròn trên bầu trời kia là gì hả anh? - cô bé dời mắt khỏi bầu trời ánh mắt nhìn Bảo Nam long lanh như để chờ một lời giải đáp.

- Sao em ngạc quá vậy, trăng chứ còn gì nữa. Anh trả lời câu hỏi ngớ ngẩn này của em bao nhiêu lần rồi có biết ko? - Bảo Nam cốc yêu đầu cô bé trong giọng có pha lẫn một chút cưng chiều lẫn một chút chế giễu.

- Nhiều đầu mà nhiều em nhớ mới gần có 100 lần thôi chứ bộ - xoa xoa quả ối trên đầu mình cô bé quay mặt đi giả bộ hờn dỗi Bảo Nam.

- Lại giả bộ dỗi hả? Anh biết tông cái trò này rồi, đừng giả bộ nữa - Bảo Nam nhìn cô bé trc mặt lắc đầu, lại dán mắt vào cái máy game cao cấp mới mua.

- Ai bảo giả bộ, anh Nam anh mà ko trả lời câu hỏi này của em là em giận anh luôn đó - cô bé ko quay lại cao giọng nói nhưng trong giọng nói ngày càng có vẻ trùng xuống.

- Thôi được rồi, chịu thua em luôn. Cái vật to tròn tỏa sáng trên bầu trời kia kia là trăng hay tên gọi đầy đủ của nó là mặt trăng được chưa.

- Vậy tại sao mặt trăng lại phát sáng hả anh - cô bé nghe thấy câu trả lời của Bảo Nam thì quay phắt người lại hồ hởi chạy đến bên cạnh Bảo Nam vứt cái máy chơi game rồi ném sang một bên hỏi tiếp.

- Em làm cái gì vậy hả? Cái máy chơi game của anh, có biết đấy là mẫu mới nhất trên thế giới ko hả - Bảo Nam nhìn cái máy chơi game bị vất sòng xoài một bên sau đó trừng mắt nhìn cô bé nói.

Nhìn thấy cô bé mắt đã rom rớm nước mắt, cậu bé Bảo Nam cũng phải chịu thua cái tính nhõng nhẽo này đành nuốt cục tức trong lòng hạ giọng cố nở một nụ cười trả lời.

- Theo trang Livescience nhận định, Mặt trời chiếu sáng vào ban ngày và Mặt Trăng chiếu sáng vào ban đêm là những hiện tượng vô cùng tự nhiên, tuy nhiên ánh sáng từ Mặt Trăng chỉ là ảo giác. Trên thực tế, Mặt Trăng không có khả năng tự phát sáng mà chỉ là một tấm gương phản chiếu ánh sáng Mặt Trời.

Khi các phi hành gia đặt chân lên Mặt Trăng đã khám phá ra rằng bề mặt Mặt Trăng có màu xám đen như màu bê tông, cũng chính vì bề mặt gồ ghề cùng gam màu tối này mà Mặt Trăng chỉ có thể phản chiếu khoảng 3% đến 12% ánh sáng Mặt Trời. Lượng ánh sáng Mặt Trăng chiếu xuống Trái Đất phụ thuộc vào vị trí của Mặt Trăng trong quỹ đạo xoay quanh Trái Đất. Một vòng quỹ đạo quanh Trái Đất của Mặt Trăng kéo dài 29,5 ngày và trong một vòng này Mặt Trăng được Mặt Trời chiếu sáng từ các góc khác nhau. Chuyển động của Mặt Trăng quanh Trái Đất và chuyển động của Trái Đất quanh Mặt Trời đã tạo ra các pha của Mặt Trăng như pha Trăng tròn, pha Trăng khuyết... Mặt Trời chỉ chiếu sáng được một nửa của Mặt Trăng trong quỹ đạo chuyển động của nó quanh Trái Đất, nửa còn lại không được chiếu sáng sẽ chìm trong bóng tối. Mặt Trăng sáng nhất khi ở vào vị trí xung đối với Mặt Trời hay nói theo cách khác là khi kinh độ hoàng đạo của Mặt Trời và Mặt Trăng chênh nhau giá trị 180 độ. Lúc này, toàn bộ nửa Mặt Trăng được Mặt Trời chiếu sáng và có thể nhìn thấy toàn bộ nửa này từ Trái Đất. Hiện tượng này được gọi là Trăng tròn (còn được gọi là Trăng rằm).

Em sẽ không thể quan sát được Mặt Trăng ở pha Trăng non, đó là khi Mặt Trăng ở vị trí giữa Mặt Trời và Trái Đất nên phần được chiếu sáng của Mặt Trăng không quay về phía Trái Đất. Trong khoảng thời gian vài ngày trước và sau khi pha Trăng non diễn ra, chỉ nhìn thấy một phần nhỏ của Mặt Trăng sáng rõ nhờ phản chiếu ánh sáng Mặt Trời (Trăng lưỡi liềm), phần Mặt Trăng còn lại sẽ có ánh sáng mờ, đây là hiện tượng "Trái Đất chiếu sáng", là khi phần Mặt Trăng không nhận được ánh sáng trực tiếp từ Mặt Trời nhưng nhận được ánh sáng Mặt Trời do Trái Đất phản chiếu ra.

Cô bé gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi chạy ra nhặt cái máy chơi game chĩa trc mặt Bảo Nam. Bảo Nam vui vẻ đưa tay định lấy cái máy chơi game nhưng chưa kịp chạm vào cái máy thì cô bé đã kịp dấu ngay ra sau lưng rồi nở một nụ cười thiên thần.

- Em làm cái gì vậy, anh đã trả lời rồi đưa cái máy cho anh - Bảo Nam trừng mắt nhìn cô bé "đáng ghét" trc mặt.

- Trả lời nốt em một câu rồi em đưa cho.

- Ko trả lời gì nữa, đưa anh.

- Cái máy chơi game đang ở trong tay em, nếu em lỡ tay ném nó xuống bể bơi thì sẽ thế nào nh? - cô bé đe dọa dùng bộ mặt đáng yêu nhưng ko kém phần ác quỷ nói.

- Em... - cậu bé Bảo Nam tức giận cô bé khôn lỏi trc mặt nhưng cũng đành chịu thua mở lời - Dc rồi hỏi đi, nốt câu cuối.

- Vậy tại sao cái đó - cô bé chỉ tay lên mặt trăng - Lại có tên là trăng hay còn gọi là mặt trăng hả anh?

- Em giả ngốc hay là ngốc thật đó hả, anh chịu. Đưa cái máy đây nhanh... - từ lên chưa dc nói ra thì.

Tôm ...

- Chết sorry anh nha , em lỡ tay ném vào bể bơi đằng kia mất rồi - cô bé chỉ tay ra bể bơi ở phía xa - Nếu anh tiếc thì em sẽ bảo ng mò xuống đáy vớt lên cho anh nhá . Mà thôi mất công lặn rồi xuống nước chắc hỏng rồi vớt lên mất công , lấy bể bơi lm mộ cho cái máy luôn nhè . Thôi bye anh nha , em vào nhà xem TV đây .

Cậu bé Bảo Nam khuôn mặt lúc này ko còn giữ dc bình tĩnh nữa , ngùn ngụt sát khí như muốn giết ng khiến cho mấy tên vệ sĩ hay mấy cô hầu gái đứng ở đó cugx phải run . Lập tức đứng dậy khỏi chiếc ghế tựa đuổi theo kẻ cố tình phá kìa .

- CON BÉ KIA , MỘT NGÀY EM KHÔNG QUẬY LÀ KHÔNG CHỊU ĐƯỢC HẢ . ĐỨNG LẠI CHO ANH , HÔM NAY ANH MÀ KHÔNG ĐÁNH EM MỘT TRẬN THÌ ANH KHÔNG PHẢI LÀ TRẦN GIA BẢO NAM .

- A , ba mẹ ơi , quản gia ơi , mấy chị giúp việc hay mấy chú vệ sĩ ơi cứu con với anh Nam nổi điên sắp đánh con rồi .

- Ba mẹ đi dự tiệc rồi sáng mai mới về ko ai cứu nổi em nữa đâu , còn ko mau đứng lại đó ...

- A , A , A mấy chú vệ sĩ ơi cứu con với .

- Không ai cứu nổi em đâu , đứng lại đó ...

- A , A, A

Tiếng la hét thảm thiết nhưng pha đầy vui đùa của Bảo Nam và cô bé vang vọng khắp căn biệt thự .

Kết thúc hồi ức .

Bảo Nam nhìn ánh trăng thờ dài , trong ánh mắt ko còn vẻ sắc lạnh như thường ngày nữa mà chứa đầy buồn rầu tâm sự .

- Làm thế nào để có thể quay trở lại ngày xưa đây ? Dù chỉ là một chút thôi cũng được !

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 25

Trên chuyến bay trở về Việt Nam , tại khoang hạng nhất ...

Nhìn bốn bề xung quanh mình ngồi , không có một bóng người nó chỉ có một cảm giác cô đơn . Hôm qua , dành nguyên một buổi chiều để đi chơi với anh dù không tỏ ra bên ngoài nhưng trong lòng tâm trạng nó cũng phần chấn cả lên . Đã từ rất lâu rồi nó cũng chưa đi chơi với anh , hôm qua là lần đầu tiên trong suốt 4 năm qua , cảm giác không còn được vui như lúc ban đầu nữa . Chẳng lẽ lại là tại người ấy , trước đây 3 người vẫn từng hay đi chơi riêng với nhau như vậy , cảm giác đó thật là vui mà ấm áp . Thiếu đi hình bóng của người đó , không có người đó ở bên cạnh nó không thể nào nặn ra một nụ cười vui thật lòng được , phải chăng khi đi rồi , chính người con trai đó đã vô tình đoạt lấy đi nụ cười của nó ? Nụ cười thật sự chắc hẳn trong suốt gần 4 năm qua chưa từng ngự trị trên môi .

7 tiếng sau , lúc này theo giờ Việt Nam vào khoảng 9 giờ sáng .

Sân bay Nội Bài ...

- Tiểu thư , bây giờ về biệt thự chứ ạ ?

- Đến trường !

- Nhưng thưa , cậu hai đã dặn là phải đưa tiểu thư về biệt thự nghỉ ngơi trước .

- Đừng để tôi phải lặp lại . Đến trường .

- Dạ - tay vệ sĩ ngồi ở ghế trước bị giọng nói lạnh tanh ko chút cảm xúc lm cho gê người , bắt giác phải lm trái lệnh gật đầu đồng ý . Trên đường thỉnh thoảng còn liếc nhìn gương chiếu hậu quan sát vị tiểu thư xinh đẹp có khí chất uy quyền ở phía sau mà không khỏi rùng mình . Nhưng trong đầu vẫn không dấu nổi vẻ thán phục " Đúng là con của trùm Mafia có khác , lúc nào khí chất cũng lạnh đến ghê người , thậm chí còn ghê hơn cả ông trùm nữa . Thà rút lui khỏi vị tiểu thư này thà về làm vệ sĩ cho ông chủ còn sướng hơn " .

Chiếc siêu xe Maybach màu đen lao với tốc độ chóng mặt trên đường . Có một số ánh mắt hiếu kì nhìn về phía chiếc siêu xe không dấu nổi về ngưỡng mộ và tò mò . Với vận tốc đi nhanh như thế này , thì chỉ trong tầm hơn 30 phút sau , từ sân bay Nội Bài chiếc xe đã đỗ trước cổng trường quốc tế Royal .

- Tỷ khởi đón - sau cái giọng thờ ơ ko quan tâm đó , một tiếng Rầm vang lên , cửa xe được đóng lại một cách mạnh bạo , to đến nỗi nhiều người đi đường ko khỏi hiếu kỳ nhìn vào .

Chiếc xe lẩn bánh , nó bước về phía cổng trường .

- Này em kia , em vào đây làm gì , có biết đây là đâu không ?

- Học !

- Học cái gì , không mặc đồng phục . Điều gì chính tỏ em là học sinh của trường này hả - Ông bảo vệ khinh bỉ nhìn nó nói , chắc là biết đây là trường quốc tế số 1 nên muốn gây sự chú ý đây mà .

- Ông biết điều thì tránh ra đi , có cần tôi gọi hiệu trưởng xuống đây ko - gương mặt nó lúc này vẫn không có một tia cảm xúc , làm cho ông bảo vệ run sợ nhưng cũng càng khiến ông tức giận hơn .

- Được vậy thì tôi sẽ gọi hiệu trưởng xuống đây , hậu quả như thế nào chắc em cũng đoán được rồi nhĩ ? - ông ta móc máy điện thoại ra , gọi cho một ai đó .

Sau mấy tiếng tút tút , đầu dây bên kia đã có người bắt máy , ông ta hí hửng nhìn nó với ánh mắt coi chừng định mở lời nhưng một giọng nói uy quyền ra lệnh ở đầu dây bên kia chặn lại ...

- Cho em học sinh đó vào đi - ông hiệu trưởng thờ dãi trong máy nói , thực ra toàn bộ sự việc diễn ra ở cổng trường thì ông cũng đã thông qua camera mà nhìn thấy được rồi - Lúc nãy tôi cho người đưa một bộ đồng phục xuống chỗ anh đó , đưa bộ đồng phục cho em học sinh đó đi .

Tút , tut , tut ...

- Ồ - tay bảo vệ từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa kịp nói lời nào , dứt điện thoại vào túi quần nhìn về nhón nhơ của nó thì mới vỡ lẽ . Nếu hiệu trưởng đã nói thế thì có lẽ đây cũng hẳn là một nhân vật không hề tầm thường rồi , tốt nhất không nên đắc tội .

- Đồng phục của tiểu thư đây , xin lỗi vì sự vô lễ , bây giờ tiểu thư có thể đi thay rồi vào học - sau khi chạy vào phòng bảo vệ lấy bộ đồng phục cho nó ông ta cố nặn ra một nụ cười gượng gạo nói .

Cầm lấy bộ đồng phục , không thèm để ý đến tên nịnh hót trước mặt nó đi thẳng vào sân trường ánh mắt sắc lạnh không quên liếc nhìn ông ta một cái khiến cho ai đó cũng phải run cầm cập .

- Loại người nịnh hót - trước khi đi còn không quên buông một câu nhỏ mang đầy ý khinh thường nhưng cũng đủ để cho một người nghe thấy và nổi cơn tức tối trong lòng ...

Lớp 11A1 .

Vẫn tình trạng " thầy làm gì kệ thầy , trò làm gì kệ trò diễn ra " .

Rầm .

Cánh cửa lớp học đột nhiên bị mở mạnh ra , theo phản xạ tự nhiên , mọi ánh mắt đều hướng về phía cửa lớp .

Nó ngang nhiên không chú ý đến ai bình thản như không xách cặp bước vào lớp.

- Cuối cùng em cũng vác mặt đi học rồi đấy hả , sao hôm qua nghỉ học tự do lại còn không có đơn xin phép hả ? - bà giáo đang ngồi trên bàn giáo viên thấy nó bước vào lại vô lễ không chào mình tức tối nói . Đây cũng là một giáo viên đảm nhiệm một bộ môn của lớp và chắc hẳn bà ta cũng biết nó là học sinh được nhận hồng bổng nên tỏ rõ thái độ khinh thường .

- Tôi nghỉ học hay làm gì thì cũng phải báo cáo lại với cô sao ? - về chỗ nó đặt cặp ngồi xuống không liếc nhìn bà giáo lấy một cái giọng lạnh tanh âm độ vang lên .

- Em là học sinh mà lại ăn nói mất dạy với giáo viên như thế hả ?

- Ừ đấy thì sao ?

- Nghỉ học không xin phép , vào lớp muộn , ăn nói hỗn láo với giáo viên , em còn coi cái nội quy của trường này là gì nữa không ? - bà giáo bóp chặt cái cốc thủy tinh trên tay , tức tối hận không thể xông ra tát thẳng vào mặt nó nói .

- Chấp hành nội quy nhà trường - nói đến đây nó liếc nhìn sang hân - Vậy không phải là cái lớp này là không bao giờ hay sao ? Tôi tưởng là tất cả các giáo viên , kể cả hiệu trưởng đều phải tuân theo cái châm ngôn của lớp do anh ta đặt ra hay sao ?

- Em, ... em - cứng họng , bà giáo nhìn nó không nói được gì nữa , vì điều nó nói quá đúng rồi còn gì . Ở cái trường này , ngay cả hiệu trưởng không ai không biết đến cái châm ngôn bá đạo của lớp 11A1 đó là " Thầy làm gì kệ thầy , trò làm gì kệ trò " do hân đặt ra . Và chính hiệu trưởng cũng phải miễn cưỡng chấp nhận nó nếu không muốn bị mất việc .

- Cô làm việc của mình đi , nhiều chuyện vừa thôi - Bảo Nam đang ngủ khó chịu vì mở mắt ra ném cho bà cô một cái nhìn sắc lạnh nói rồi lại nhắm mắt vào như không có chuyện gì xảy ra .

Và tất nhiên lời của Bảo Nam nói ra là mệnh lệnh , nên dù tức lắm bà cô cũng phải nuốt cục tức vào trong lòng rồi ngậm miệng lại không nói bất cứ một câu nào nữa . Giờ học lại lặng lẽ trôi qua .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Giờ sinh hoạt .

- Các em , hôm nay cô có chuyện quan trọng muốn thông báo .

- Các em , ... cô có chuyện quan trọng muốn thông báo - cô chủ nhiệm khổ sở nhìn đám học trò phía dưới , nói từ lúc này đến giờ hình như không có một từ nào lọt được vào tai chúng . Ai bảo dạy trong cái lớp quý tộc bậc nhất trường này mà sượng chứ , chỉ là một cái danh thôi . Là giáo viên không gì khổ bằng học trò không nghe lời mình .

RẦM RẦM .

- Im lặng , cô có chuyện muốn thông báo - không chịu được nữa , bà cô chủ nhiệm dùng cây thước gỗ bên cạnh đập mạnh hai phát xuống bàn . Và tất nhiên kết quả là đám học sinh ở dưới chiếu vào bà cô những ánh nhìn không mấy thiện cảm mang rõ khó chịu .

- Cuộc thi miss teen năm nay của trường sẽ được tổ chức sớm hơn dự định . Như năm ngoái , chắc các em cũng đã biết mỗi lớp phải chọn một học sinh nữ tham gia !

Nghe đến cuộc thi miss teen , đám học sinh ở phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao , lộ rõ vẻ hứng thú .

- Bao giờ diễn ra cuộc thi - một học sinh nữ ở dưới tỏ vẻ khinh khỉnh , hách dịch nhìn bà cô chủ nhiệm hỏi .

- Vào tối thứ năm tuần sau , thời gian cũng vào khoảng 19h , điều này cô cũng chưa chắc chắn lắm có gì nhà trường sẽ thông báo với các em sau - không tức giận với thái độ của học sinh nữ lúc này , bà cô giải thích , có vẻ như chuyện này xảy ra như cơm bữa rồi .

- Cô có lộn không vậy , sao lại vào buổi tối ? - một nam học sinh tỏ vẻ không tin hỏi .

- Đây là quyết định của nhà trường , có gì thắc mắc thì các em có thể gặp trực tiếp thầy hiệu trưởng để hỏi . Bây giờ bạn nữ nào sẽ đại diện cho lớp ta tham gia đây . Là tiểu thư Hà My hay là tiểu thư Thùy Trâm - nhìn xuống hai học sinh nữ tỏ vẻ bất cần ở phía cuối lớp , giọng bà cô có vẻ chờ mong . Nếu như hai học sinh này tham gia thì chắc chắn giải quán quân sẽ do lớp bà giật lấy rồi , và cái tiếng của bà trong trường chắc hẳn cũng phải được tăng lên đáng kể .

Năm ngoái , Hà My là người tham gia vào cuộc thi và kết quả như thế nào chắc cũng không khó đoán , chính cô nàng là người dự giải nhất một cách vẻ vang trong cuộc thi đó và đương nhiên vương miện Idol và vị trí hotgirl số 1 của trường cũng thuộc về cô rồi .

Còn về Thùy Trâm thì lại khác , không có hứng thú với mấy loại cuộc thi như thế này nên cô nàng chỉ tình nguyện bỏ một chút thời gian đi làm khán giả để cô vũ cho cô bạn thân Hà My . Và tiết mục kết thúc cho đêm thi hôm đó , thì hiệu trưởng đã năn nỉ đến nỗi suýt nữa gãy lưỡi chỉ để năn nỉ cô lên hát một bài . Với giọng ca trong trẻo và đầy sức hút không thua kém gì Hà My thì nghiêm nhiên dù không tham gia cuộc thi thì Thùy Trâm vẫn được mọi người trong trường thần tượng không kém gì Hà My cả . Có thể nói như trong trường không ai có thể xứng đáng với chiếc vương miện và vị trí Idol ngoài Thùy Trâm và Hà My .

- Thùy Trâm , Hà My hai em năm nay ai sẽ là người đại diện cho lớp tham gia cuộc thi vậy ? - bà giáo nhìn hai người với ánh mắt trông mong hỏi .

- Năm nay hả ? - Hà My dời mắt khỏi cái màn hình - Không ai tham gia đâu , cô cử thành viên khác đi !

- Thùy Trâm , em năm nay tham gia được không , dù gì năm ngoái em cũng chưa tham gia .

- Nhiều chuyện quá , cô không nghe Hà My nói gì rồi sao , năm nay trong chúng tôi không ai rảnh hơi mà đi tham gia cái cuộc thi này cả - Thùy Trâm khó chịu nói .

- Thôi được rồi , dù gì đây cũng là cuộc thi mang tính chất tự nguyện , trong lớp mình có bạn nữ nào muốn tham gia không - nếu Hà My và Thùy Trâm nói thế thì bà cô cũng không có gan mà bắt hai người tham gia nữa . Coi bộ nếu hai học sinh này mà không tham gia thì cái vương miện và danh hiệu Idol số một của trường sẽ rơi vào tay học sinh của các lớp khác rồi .

Tất nhiên là nghe thấy lời nói này của bà cô thì đám học sinh nữ ở phía dưới vui ra mặt rồi , ai cũng muốn tham gia vào cuộc thi này hết , cái vương miện với cái danh hiệu Idol nữ số 1 có ai mà không mong muốn chứ .

- Tôi tham gia .

- Tôi cũng tham gia .

- Mơ đi mày , tao mới xứng đáng là người được tham gia cuộc thi .

Bao nhiêu cái miệng nữ trong lớp , trừ ba người con gái ngồi ở cuối thì cứ nhao nhao hết lên , dơ tay đòi cho tham gia cuộc thi bằng được mới thôi .

- Tôi có ý kiến , hay là để cho thành viên mới tham gia đi . Như vậy chúng ta sẽ có dịp được xem tài năng của cô ta và đỡ phải tranh dành mất công - tiếng của đứa con gái chua loét ngồi ở bàn thứ hai nói .

Và tất nhiên mọi người trong lớp đều hiểu lời của cô ta nói và đồng loạt quay xống nhìn nó .

- Vô bổ tôi không tham gia - nhẹ nhàng thốt ra bốn từ , nhưng ai cũng phải toát mồ hôi trước vẻ băng lãnh bất cần đời của nó .

- Học sinh mới , ý kiến cũng không tồi . Bảo Nhi em đại diện cho lớp tham gia cuộc thi năm nay đi - bà cô giáo nhìn nó với ánh nhìn không mấy thiện cảm .

Im lặng , đơn giản là vì nó không muốn nói .

- Sao vậy , hay bạn sợ rồi , không dám tham gia sao ?

- Hay thích nhưng lại giả bộ vậy ?

- Chiếc vương miện và vị trí Idol nữ số 1 của trường có ai mà không muốn chứ ?

- Đúng vậy , bạn không phải diễn đâu , tụi mình biết tông trò của bạn rồi , tham gia đi !

- Nếu bạn không tham gia cuộc thi này thì liệu hồn với những ngày tháng ở trong cái lớp này đi , không sống yên ổn được với bọn này đâu !

Thùy Trâm và Hà My nghe thấy lời nói đó của cô bạn học tiểu thư đồng đánh ban này thì không thể làm ngơ được nữa , tức giận định mở miệng chửi cho con nhỏ không biết điều kia một tràng . Bảo Nam ngồi bên cạnh Thùy Trâm từ lúc này đến giờ ngồi im không nói gì trao đổi ánh mắt nhanh với Quang Anh và có vẻ như nhận được ánh mắt đó Quang Anh cũng hiểu ý .

- Im lặng đi , xem cô ấy phản ứng như thế nào đã - Quang Anh và Bảo Nam nói nhỏ .

- Tôi nhắc lại lần nữa , tôi KHÔNG THAM GIA - khó chịu ra mặt , nó nhấn mạnh ba chữ cuối . Lời uy hiếp của mấy con nhỏ này chỉ như gió thoảng bên tai thôi , xưa nay chưa từng có ai bắt nó làm được gì nếu nó không muốn .

Đứng dậy thân nhiên xách cặp đi ra phía cửa lớp , tránh ánh mắt tức giận của mấy đứa con gái .

- Đứng lại , em định đi đâu đấy hả - Bà cô giáo thấy thái độ của nó quát .

- Về , hết giờ rồi , cô muốn giữ tôi ở lại cái lớp học này à ?

Thì ra là chuông reo đã hết giờ lâu rồi , nhưng trong lớp chẳng có ai để ý đến tiếng chuông ngoại trừ nó cả .

- Cô tham gia đi - giọng nói băng lãnh tựa hàng nghìn thê ki không nghe thấy đột nhiên phát ra khiến bước chân nó đột nhiên khựng lại . Tất cả thành viên trong lớp kinh ngạc nhìn chủ nhân của giọng nói đó với một ánh mắt khó hiểu .

- Tai anh điếc , hay là anh không hiểu tiếng Việt vậy , tôi không tham gia . Nếu thích thì anh giả nữ mà tham gia đi - cười đều nó nhìn chằm chằm vào mắt hần kiên định nói , trong giọng nói rõ ràng có phần khinh người .

- Cũng chỉ mạnh miệng được thôi à , có giỏi thì cô tham gia đi , sao phải từ chối như thế . Hay sợ mọi người phát hiện ra mình không có một chút tài năng gì ngoại trừ cái vẻ bề ngoài dễ nhìn sao ? - khoogn khách khí , nếu nó đã không tham gia thì cũng đừng trách sao hần độc mồm .

- Anh , ... - sức chịu đựng của con người nhất là một đứa con gái cũng chỉ có giới hạn - Được vậy chiều theo cái bản mặt anh , tôi tham gia . Ok

Nói rồi nó tức tối bỏ đi. Hắn chỉ nhếch mép cười đều một cái, xem ra dụ một đứa con gái có vẻ là cũng đầu như nó không tốn nhiều calo cho lắm. Thật sự thì chính hắn cũng cảm thấy tò mò, nếu nó tham gia cuộc thi này và dành được vương miện thì cũng tốt.

Hắn đứng lên, bốn người kia cũng không còn gì để ở lại cái lớp học này nữa, xách cặp đi về luôn. Riêng cả lớp bây giờ vẫn chưa thể nào mà tỉnh lại được vì thái độ của hắn lúc nãy. Đây là câu hắn nói dài nhất với một đứa con gái ngoại trừ hai hotgirl Thùy Trâm và Hà My ra đó. Thật là không thể tưởng tượng được.

Trong lớp từ lúc này đến giờ vẫn có một người ngồi lặng im, quan sát toàn bộ sự việc lúc này. Bàn tay cô ta bất giác nắm chặt lại gấu váy, ánh mắt ghen tỵ lộ rõ nhưng rồi nhanh chóng biến mất thành một nụ cười ngoan độc nhưng không ai nhìn thấy, suy nghĩ ghen tỵ tự nhủ trong lòng.

"Đề tao xem mày còn sống được đến cuộc thi không?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

6 giờ tối, vẫn như thường ngày, ngồi im trong phòng, tách biệt riêng với khung biệt thự làm điều gì đó.

Căn phòng hôm nay không có một tia ánh sáng, bóng tối bao trùm. Ánh sáng yếu ớt duy nhất phát ra lúc này có lẽ là từ chiếc laptop. Trong bóng tối, nhờ ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc laptop đó, chiếc mặt nạ màu bạch kim lúc ẩn lúc hiện, tăng thêm vẻ rùng rợn cho căn phòng.

Có lẽ, không khí quỷ dị yên tĩnh đến lạ thường vẫn cứ mãi kéo dài khi không có một giọng nói băng lãnh đến đáng sợ vang lên.

- Kết quả!

- Thưa, bang Devil từ những lúc thành lập cho đến nay hoạt động rất tốt. Không những thế mà nhờ sự chống lưng của các ông trùm hay CIA mà nó ngày càng phát triển mạnh hơn, bây giờ đang nắm giữ vị trí số 1 trong thế giới đêm.

- Vậy vị trí số 1 đó là do nhờ có sự giúp đỡ của các ông trùm hay là bọn CIA ư?

- Thưa không, theo kết quả điều tra thì điều đó hoàn toàn không phải. Nhờ sự chống lưng mà mới vững mạnh, đó chỉ là một cái móc mà mọi người đặt cho bang Devil trong những ngày mới thành lập từ 8 năm trước thôi. Vì lúc đó theo như mọi người được biết là bang chủ và các bang phó của bang Devil mới chỉ là những đứa nhóc mới 9 tuổi. Nhưng tầm 1 năm sau khi bang thành lập thì cái móc đó đã hoàn toàn biến mất. Bang Devil ngày càng xứng đáng với vị trí số 1 hơn, nó thu tóm toàn bộ thế giới ngầm, khiến ai cũng phải nể sợ. Từ các vụ tranh giành địa bàn, buôn bán vũ khí, thu tóm các quán bar vũ trường ở châu Á, hay còn lấn sang cả châu Âu, và đặc biệt là tiêu diệt sát nhập những bang nhỏ thì bang Devil ngày càng lớn mạnh hơn, một bang cho tận bây giờ ai cũng không địch nổi, còn ác mộng kinh hoàng nhất của mọi thời đại.

- Phải mất nhiều công sức đây, vị trí mà cái bang đó nắm giữ thật là kinh khủng!

- Chị hai, ý chị là...

- Đúng, muốn đứng lên vị trí số 1 thì phải tiêu diệt cái bang đó.

- Nhưng thế lực của bang Devil quá lớn, có khi còn có cả sự chống lưng của các nhân vật tầm cỡ nữa. Tuy chúng ta nắm giữ vị trí thứ hai trong thế giới đêm nhưng nói về phe ủng hộ thì rất ít. Bang Devil không bao giờ giết người một cách vô cớ, thì chúng ta lại. Chị hai điều này quả thật là một điều rất khó khăn, em sợ không những không tiêu diệt được bang Devil mà chính chúng ta mới là người chịu thiệt hại và tổn thất nặng nề nhất!

Trầm tư một lúc, giọng nói đó lại một lần nữa cất lên, vang lên những tia toan tính.

- Những bar nào trong Hà Nội là của những bang Devil thu thập hết dữ liệu và gửi vào gmail trong tối nay cho chị.

- Dạ, chị hai em đi.

- Khoan đã, dạ chị hai còn điều gì sai bảo.

- Điều tra cả những bang lớn nhỏ có chống đối với bang Devil và những bang thuộc trông theo phe của bọn chúng.

- Dạ, chị hai!

Sau khi người đó đi mất, trong tích tắc, căn phòng đó đột nhiên bừng sáng.

Tháo chiếc mặt nạ màu bạch kim đỏ xuống , nở một nụ cười chết chóc , báo hiệu cho những điều không hay xảy ra trong tương lai .

Giọng nói còn đậm chất hơn cả ác quỷ khe khẽ cất lên .

- Rồi có một ngày bang Devil sẽ biến mất khỏi thế giới đêm và cả các người nữa , đừng mong sống sót trên thế gian này !

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Hơn 10 tên du côn không biết từ lúc nào trên tay đã cầm le những cây mã tấu dài gần 2m . Bộ mặt hết sức đều xác định mục tiêu cần xử lý tiến về phía trước .

Chỉ trong giây lát bọn chúng đã đứng trước mặt cậu ta . Khởi đầu , cây mã tấu đầu tiên giơ lên chỉ cần nhận lệnh tuân theo sự di chuyển của cánh tay là có thể trực tiếp hạ xuống đầu ai đó .

Tất cả nín thở nhìn cảnh tượng trước mắt .

Thật không đúng lúc , 1 giọng nói hết sức trong trẻo nhưng lại băng lãnh vang lên làm tất cả mọi hoạt động ngưng lại .

- Dù rồi , dừng tay lại .

Không cần phải tốn thời gian để suy nghĩ thì mọi người đã có thể đoán ra được chủ nhân của giọng nói đó . Giọng nói trong trẻo như chim hót nhưng lại băng lãnh hơn Bắc cực làm tất cả mọi thứ như đóng băng , đông cứng lại không ai khác chính là của Park Hyun Young cô gái được mệnh danh là công chúa quyền lực nhất trường mà ai cũng phải kính nể .

Như có ma lực , chỉ cần giọng nói quyền lực này cất lên là mọi thứ dường như bắt buộc phải tuân theo . Tên du côn và thanh mã tấu của hắn chính mình chứng sống động cụ thể . 5cm , 5cm nữa thôi , nếu giọng nói đó không vang lên thì sự tình có thể đi đến nước nào ? Có lẽ khi thanh mã tấu đó giáng xuống thì cậu học sinh đó nếu không bị trọng thương thì sẽ mất mạng .

Vòng tròn được mở ra một đường , học sinh đứng ngay ngắn sang hai bên mở thành một lối đi đẹp mắt .

Hai người , một trai một gái về mặt không lấy tia biểu cảm đi vào trong vòng tròn nơi đang xảy ra vụ đánh hội đồng .

- Công chúa , em đã nhận được clip đó chưa ? - tên đại ca nhìn người con gái có dung mạo động lòng người bất cứ thứ gì nhìn vào đều có thể bị hút hồn hỏi . Sự giận dữ khinh hoàng nay đã trở thành một sự ôn hòa khó chấp nhận . Nhìn tên này bây giờ chắc không ai nghĩ hắn là một tay du côn chính hiệu .

Một cái liếc nhìn cũng không có , cô gái được đại ca của trường gọi là công chúa thể hiện rõ sự kiêu ngạo dường như không để tâm đến hắn hay đến thực tại mà ánh mắt băng lãnh khó hiểu chỉ nhìn chăm chăm vào cậu học sinh kia . Một chữ của hắn cũng không lọt vào tai cô lúc này . Quá quen với thái độ ngó lơ , không thêm để tâm mấy đến mình của cô , tên đại ca này thái độ một chút khó chịu cũng không có .

Không có tiếng trả lời .

Cũng không có một tiếng động aa

Sân trường lại lần nữa rơi vào trạng thái yên tĩnh, trầm lặng .

Không gian yên tĩnh không một tiếng động nhưng cũng thật khó chịu .

- Park Hyun Young ...

Tiếng động và cũng là giọng nói đầu tiên giải thoát cho sự tĩnh lặng này .

Bàng hoàng , sự bàng hoàng không thể diễn tả .

Trở mắt ra nhìn , không ai có thể tin được vào điều mà tay mình vừa nghe thấy . Cậu học sinh này bị đánh nhiều đến nỗi muốn tìm đến cái chết rồi . Đây là lần đầu tiên có người dám gọi thẳng cả họ lẫn tên của công chúa .

- Có biết cậu là người đầu tiên gọi thẳng tên tôi - băng lãnh , giọng nói đó mang lại cho người ta cảm giác ghê người .

- Minh ... - cậu học sinh đó chưa nói đến chữ thứ hai thì bị một giọng nói khác chặn vào , giọng nói này mang lẫn chút khinh thường và cảnh báo .

- Công chúa , cậu ta dám gọi thẳng tên em , theo luật là bị đuổi khỏi trường !

- Cậu ta trụ được bao lâu rồi ?

Vui mừng , khuôn mặt của tên đại ca lộ rõ điều đó . Đây chính là lần đầu tiên trong suốt 3 năm học , công chúa nói chuyện với hắn . Dù không phải là nói về hắn thì ján cũng cảm thấy vui rồi .

- Tính ra cũng được gần ba tháng .

- Vậy hả ? Không cần đuổi học ! - cô công chúa đó nhìn cậu học sinh rồi mỉm cười mà mị - Hành hạ cậu ta tiếp , đến bao giờ cậu ta không chịu được tự động xin chuyển trường cho tôi .

Cả sân trường như chết lặng , sao công chúa của họ lại trở thành một con người như thế này chứ ? Tác động cái chết của một người thật là kinh khủng , nó có thể làm thay đổi cả một con người . Kể từ ngày đó , công chúa của họ thay đổi , trở thành một con người hoàn toàn mới thì ngôi trường này không khác gì biến thành địa ngục .

- Hyun Young , tại sao cậu lại trở thành một con người như vậy ? Tại sao lại đối xử với mình như vậy ? Không phải chúng ta đã từng là bạn sao ?

- Cậu đang mơ tưởng điều gì đây ? Tôi khuyên cậu nên dẹp bỏ ngay cái ý nghĩ hoang đường đó đi , một kẻ có thân phận nghèo hèn như cậu mà mơ tưởng được làm bạn với người cao quý như tôi sao ? Nếu không có anh ấy thì cậu đừng có hồng . Tình bạn với kẻ như cậu tôi chưa bao giờ có và hình dung ra . Cậu đã hiểu rồi có đúng không ? Và vở kịch này sẽ được kết thúc từ đây ! - nhếch mép , trước khi rời đi cô gái đó không ngần ngại nói ra những lời lẽ cay độc nhất . Những lời nói mà có thể kết thúc một tình bạn đẹp , có thể là mãi mãi ...

Công chúa và hoàng tử đã rời đi , sân trường lại một lần nữa rơi vào khoảng lặng . Có thể học sinh ở đây không ưa gì cậu ta thật nhưng lúc này khi nghe những lời cậu ta và công chúa nói thì họ lại dâng lên một nỗi thương cảm đặc biệt .

- Mày ... - tên đại ca định hạ tiếp một nắm đấm nữa nhưng rồi lại thôi - Đi , may mắn cho mày bây giờ tao cũng không còn hứng đánh tiếp . Hôm khác tao tìm mày tính sổ sau .

Bọn du côn kéo đi hết , đáng nhẽ khuôn mặt của cậu học sinh kia phải có chút vui mừng vì mình thoát khỏi kiếp nạn nhưng khuôn mặt cậu ta lại còn thâm hơn khi bị đánh .

5 phút sau , tiết học bắt đầu , sân trường vắng lặng không một bóng người .

Mặt trời đã lên cao , phủ đầy một tấm lưng rộng lớn . Cậu thanh niên vẫn ngồi gục ở vị trí đó . Ánh mắt tuyệt vọng trở nên dờ dẩn một cách vô hồn . Bất giác , từng giọt lệ mắt chất chảy dài trên gò má cậu .

Không có gì cứu vãn ?

Không gì có thể cứu vãn được !

Tại sao ? Tại sao ?

Người bạn thân còn sót lại duy nhất của cậu lại có thể đối xử với cậu như vậy ?

Tại sao cô ấy lại có thể trở thành một con người như vậy ?

Tình bạn của cậu có lẽ đã không còn !

Đã chết từ đây !!!

A , a ,a tiếng hét thương tâm đầy đau khổ vang vọng khắp sân trường khiến lòng người không khỏi quặn đau .

- A ... không ... không ... Hyun Young à ...

Chàng trai trong cơn ác mộng ngồi bật dậy .

Trong bóng đêm tĩnh lặng có thể nghe được tiếng thở dốc nặng nề .

Chàng trai đó khuôn mặt và lưng áo ướt đẫm mồ hôi

Con ác mộng này tưởng chừng như biến mất tại sao hôm nay lại xuất hiện chứ ? Rốt cuộc là sao ?

Quá khứ trong con ác mộng kinh hoàng của cậu lại ùa về . Nó vẫn ám ảnh và đeo bám cậu suốt mấy năm qua , muốn quên lắm chứ . Nhưng không sao làm được .

Đúng rồi , con ác mộng đó chỉ là một giấc mơ trong quá khứ đau buồn đó thôi .

Cậu bây giờ đã khác , không phải là một thằng nhóc mồ côi thân phận thấp hèn bị người khác khinh thường .

Đã thay đổi , thân phận cậu đã thay đổi rồi .

Đã không còn là con người đáng thương bị khinh thường năm xưa .

Có lẽ ngày mai sẽ là một ngày mới .

Ngôi trường mới đang rộng mở .

Trường cấp 3 quốc tế quý tộc Royal ...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Trên chuyến bay trở về Việt Nam , tại khoang hạng nhất ...

Nhìn bốn bề xung quanh mình ngồi , không có một bóng người nó chỉ có một cảm giác cô đơn . Hôm qua , dành nguyên một buổi chiều để đi chơi với anh dù không tỏ ra bên ngoài nhưng trong lòng tâm trạng nó cũng phần chấn cả lên . Đã từ rất lâu rồi nó cũng chưa đi chơi với anh , hôm qua là lần đầu tiên trong suốt 4 năm qua , cảm giác không còn được vui như lúc ban đầu nữa . Chẳng lẽ lại là tại người ấy , trước đây 3 người vẫn từng hay đi chơi riêng với nhau như vậy , cảm giác đó thật là vui mà ấm áp . Thiếu đi hình bóng của người đó , không có người đó ở bên cạnh nó không thể nào nặn ra một nụ cười vui thật lòng được , phải chăng khi đi rồi , chính người con trai đó đã vô tình đoạt lấy đi nụ cười của nó ? Nụ cười thật sự chắc hẳn trong suốt gần 4 năm qua chưa từng ngự trị trên môi .

7 tiếng sau , lúc này theo giờ Việt Nam vào khoảng 9 giờ sáng .

Sân bay Nội Bài ...

- Tiểu thư , bây giờ về biệt thự chứ ạ ?

- Đến trường !

- Nhưng thưa , cậu hai đã dặn là phải đưa tiểu thư về biệt thự nghỉ ngơi trước .

- Đừng để tôi phải lặp lại . Đến trường .

- Dạ - tay vệ sĩ ngồi ở ghế trước bị giọng nói lạnh tanh ko chút cảm xúc lm cho gê người , bất giác phải lm trái lệnh gật đầu đồng ý . Trên đường thỉnh thoảng còn liếc nhìn gương chiếu hậu quan sát vị tiểu thư xinh đẹp có khí chất uy quyền ở phía sau mà không khỏi rùng mình . Nhưng trong đầu vẫn không dẫu nổi về thân phận " Đúng là con của trùm Mafia có khác , lúc nào khí chất cũng lạnh đến ghê người , thậm chí còn ghê hơn cả ông trùm nữa . Thà rút lui khỏi vị tiểu thư này thà về làm vệ sĩ cho ông chủ còn sướng hơn " .

Chiếc siêu xe Maybach màu đen lao với tốc độ chóng mặt trên đường . Có một số ánh mắt hiếu kì nhìn về phía chiếc siêu xe không dẫu nổi về ngưỡng mộ và tò mò . Với vận tốc đi nhanh như thế này , thì chỉ trong tầm hơn 30 phút sau , từ sân bay Nội Bài chiếc xe đã đỗ trước cổng trường quốc tế Royal .

- Tỷ khối đón - sau cái giọng thờ ơ ko quan tâm đó , một tiếng Rầm vang lên , cửa xe được đóng lại một cách mạnh bạo , to đến nỗi nhiều người đi đường ko khỏi hiếu kỳ nhìn vào .

Chiếc xe lăn bánh , nó bước về phía cổng trường .

- Này em kia , em vào đây làm gì , có biết đây là đâu không ?

- Học !

- Học cái gì, không mặc đồng phục . Điều gì chính tỏ em là học sinh của trường này hả - Ông bảo vệ khinh bỉ nhìn nó nói , chắc là biết đây là trường quốc tế số 1 nên muốn gây sự chú ý đây mà .

- Ông biết điều thì tránh ra đi , có cần tôi gọi hiệu trưởng xuống đây ko - gương mặt nó lúc này vẫn không có một tia cảm xúc , làm cho ông bảo vệ run sợ nhưng cũng càng khiến ông tức giận hơn .

- Được vậy thì tôi sẽ gọi hiệu trưởng xuống đây , hậu quả như thế nào chắc em cũng đoán được rồi nhỉ ? - ông ta móc máy điện thoại ra , gọi cho một ai đó .

Sau mấy tiếng tút tút , đầu dây bên kia đã có người bắt máy , ông ta hí hửng nhìn nó với ánh mắt coi chừng định mở lời nhưng một giọng nói uy quyền ra lệnh ở đầu dây bên kia chặn lại ...

- Cho em học sinh đó vào đi - ông hiệu trưởng thờ dài trong máy nói , thực ra toàn bộ sự việc diễn ra ở cổng trường thì ông cũng đã thông qua camera mà nhìn thấy được rồi - Lúc này tôi cho người đưa một bộ đồng phục xuống chỗ anh đó , đưa bộ đồng phục cho em học sinh đó đi .

Tút , tut , tut ...

- Ô - tay bảo vệ từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa kịp nói lời nào , dứt điện thoại vào túi quần nhìn về nhón nhơ của nó thì mới vỡ lẽ . Nếu hiệu trưởng đã nói thế thì có lẽ đây cũng hẳn là một nhân vật không hề tầm thường rồi , tốt nhất không nên đắc tội .

- Đồng phục của tiểu thư đây , xin lỗi vì sự vô lễ , bây giờ tiểu thư có thể đi thay rồi vào học - sau khi chạy vào phòng bảo vệ lấy bộ đồng phục cho nó ông ta cố nặn ra một nụ cười gượng gạo nói .

Cầm lấy bộ đồng phục , không thèm để ý đến tên nhỉnh hót trước mặt nó đi thẳng vào sân trường ánh mắt sắc lạnh không quên liếc nhìn ông ta một cái khiến cho ai đó cũng phải run cầm cập .

- Loại người nhỉnh hót - trước khi đi còn không quên buông một câu nhỏ mang đầy ý khinh thường nhưng cũng đủ để cho một người nghe thấy và nổi cơn tức tối trong lòng ...

Lớp 11A1 .

Vẫn tình trạng " thầy làm gì kệ thầy , trò làm gì kệ trò diễn ra " .

Rầm .

Cánh cửa lớp học đột nhiên bị mở mạnh ra , theo phản xạ tự nhiên , mọi ánh mắt đều hướng về phía cửa lớp .

Nó ngang nhiên không chú ý đến ai bình thản như không xách cặp bước vào lớp.

- Cuối cùng em cũng vác mặt đi học rồi đấy hả , sao hôm qua nghỉ học tự do lại còn không có đơn xin phép hả ? - bà giáo đang ngồi trên bàn giáo viên thấy nó bước vào lại vô lễ không chào mình tức tối nói . Đây cũng là một giáo viên đảm nhiệm một bộ môn của lớp và chắc hẳn bà ta cũng biết nó là học sinh được nhận hồng bổng nên tỏ rõ thái độ khinh thường .

- Tôi nghỉ học hay làm gì thì cũng phải báo cáo lại với cô sao ? - về chỗ nó đặt cặp ngồi xuống không liếc nhìn bà giáo lấy một cái giọng lạnh tanh âm độ vang lên .

- Em là học sinh mà lại ăn nói mất dạy với giáo viên như thế hả ?

- Ủ đây thì sao ?

- Nghỉ học không xin phép , vào lớp muộn , ăn nói hỗn láo với giáo viên , em còn coi cái nội quy của trường này là gì nữa không ? - bà giáo bóp chặt cái cốc thủy tinh trên tay , tức tối hận không thể xông ra tát thẳng vào mặt nó nói .

- Chấp hành nội quy nhà trường - nói đến đây nó liếc nhìn sang hẳn - Vậy không phải là cái lớp này là không bao giờ hay sao ? Tôi tưởng là tất cả các giáo viên , kể cả hiệu trưởng đều phải tuân theo cái châm ngôn của lớp do anh ta đặt ra hay sao ?

- Em , ... em - cứng họng , bà giáo nhìn nó không nói được gì nữa , vì điều nó nói quá đúng rồi còn gì . Ở cái trường này , ngay cả hiệu trưởng không ai không biết đến cái châm ngôn bá đạo của lớp 11A1 đó là " Thầy làm gì kệ thầy , trò làm gì kệ trò " do hán đặt ra . Và chính hiệu trưởng cũng phải miễn cưỡng chấp nhận nó nếu không muốn bị mất việc .

- Cô làm việc của mình đi , nhiều chuyện vừa thôi - Bảo Nam đang ngủ khó chịu vì mở mắt ra ném cho bà cô một cái nhìn sắc lạnh nói rồi lại nhắm mắt vào như không có chuyện gì xảy ra .

Và tất nhiên lời của Bảo Nam nói ra là mệnh lệnh , nên dù tức lắm bà cô cũng phải nuốt cục tức vào trong lòng rồi ngậm miệng lại không nói bất cứ một

câu nào nữa . Giờ học lại lặng lẽ trôi qua .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Giờ sinh hoạt .

- Các em , hôm nay cô có chuyện quan trọng muốn thông báo .

- Các em , ... cô có chuyện quan trọng muốn thông báo - cô chủ nhiệm khỏ sở nhìn đám học trò phía dưới , nói từ lúc này đến giờ hình như không có một từ nào lọt được vào tai chúng . Ai bảo dạy trong cái lớp quý tộc bậc nhất trường này mà sượng chứ , chỉ là một cái danh thôi . Là giáo viên không gì khỏ bằng học trò không nghe lời mình .

RẦM RẦM .

- Im lặng , cô có chuyện muốn thông báo - không chịu được nữa , bà cô chủ nhiệm dùng cây thước gỗ bên cạnh đập mạnh hai phát xuống bàn . Và tất nhiên kết quả là đám học sinh ở dưới chiếu vào bà cô những ánh nhìn không mấy thiện cảm mang rõ khó chịu .

- Cuộc thi miss teen năm nay của trường sẽ được tổ chức sớm hơn dự định . Như năm ngoái , chắc các em cũng đã biết mỗi lớp phải chọn một học sinh nữ tham gia !

Nghe đến cuộc thi miss teen , đám học sinh ở phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao , lộ rõ vẻ hứng thú .

- Bao giờ diễn ra cuộc thi - một học sinh nữ ở dưới tỏ vẻ khinh khỉnh , hách dịch nhìn bà cô chủ nhiệm hỏi .

- Vào tối thứ năm tuần sau , thời gian cũng vào khoảng 19h , điều này cô cũng chưa chắc chắn lắm có gì nhà trường sẽ thông báo với các em sau - không tức giận với thái độ của học sinh nữ lúc này , bà cô giải thích , có vẻ như chuyện này xảy ra như cơm bữa rồi .

- Cô có lộn không vậy , sao lại vào buổi tối ? - một nam học sinh tỏ vẻ không tin hỏi .

- Đây là quyết định của nhà trường , có gì thắc mắc thì các em có thể gặp trực tiếp thầy hiệu trưởng để hỏi . Bây giờ bạn nữ nào sẽ đại diện cho lớp ta tham gia đây . Là tiểu thư Hà My hay là tiểu thư Thùy Trâm - nhìn xuống hai học sinh nữ tỏ vẻ bất cần ở phía cuối lớp , giọng bà cô có vẻ chờ mong . Nếu như hai học sinh này tham gia thì chắc chắn giải quán quân sẽ do lớp bà giật lấy rồi , và cái tiếng của bà trong trường chắc hẳn cũng phải được tăng lên đáng kể .

Năm ngoái , Hà My là người tham gia vào cuộc thi và kết quả như thế nào chắc cũng không khó đoán , chính cô nàng là người dứt giải nhất một cách vẻ vang trong cuộc thi đó và đương nhiên vương miện Idol và vị trí hotgirl số 1 của trường cũng thuộc về cô rồi .

Còn về Thùy Trâm thì lại khác , không có hứng thú với mấy loại cuộc thi như thế này nên cô nàng chỉ tình nguyện bỏ một chút thời gian đi làm khán giả để cổ vũ cho cô bạn thân Hà My . Và tiết mục kết thúc cho đêm thi hôm đó , thì hiệu trưởng đã năn nỉ đến nỗi suýt nữa gãy lưỡi chỉ để năn nỉ cô lên hát một bài . Với giọng ca trong trẻo và đầy sức hút không thua kém gì Hà My thì nghiễm nhiên dù không tham gia cuộc thi thì Thùy Trâm vẫn được mọi người trong trường thần tượng không kém gì Hà My cả . Có thể nói như trong trường không ai có thể xứng đáng với chiếc vương miện và vị trí Idol ngoài Thùy Trâm và Hà My .

- Thùy Trâm , Hà My hai em năm nay ai sẽ là người đại diện cho lớp tham gia cuộc thi vậy ? - bà giáo nhìn hai người với ánh mắt trông mong hỏi .

- Năm nay hả ? - Hà My dời mắt khỏi cái màn hình - Không ai tham gia đâu , cô cử thành viên khác đi !

- Thùy Trâm , em năm nay tham gia được không , dù gì năm ngoái em cũng chưa tham gia .

- Nhiều chuyện quá , cô không nghe Hà My nói gì rồi sao , năm nay trong chúng tôi không ai rảnh hơi mà đi tham gia cái cuộc thi này cả - Thùy Trâm khó chịu nói .

- Thôi được rồi , dù gì đây cũng là cuộc thi mang tính chất tự nguyện , trong lớp mình có bạn nữ nào muốn tham gia không - nếu Hà My và Thùy Trâm nói thế thì bà cô cũng không có gan mà bắt hai người tham gia nữa . Coi bộ nếu hai học sinh này mà không tham gia thì cái vương miện và danh hiệu Idol số một của trường sẽ rơi vào tay học sinh của các lớp khác rồi .

Tất nhiên là nghe thấy lời nói này của bà cô thì đám học sinh nữ ở phía dưới vui ra mặt rồi , ai cũng muốn tham gia vào cuộc thi này hết , cái vương miện với cái danh hiệu Idol nữ số 1 có ai mà không mong muốn chứ .

- Tôi tham gia .

- Tôi cũng tham gia .

- Mơ đi mày , tao mới xứng đáng là người được tham gia cuộc thi .

Bao nhiêu cái miệng nữ trong lớp , trừ ba người con gái ngồi ở cuối thì cứ nhao nhao hết lên , dơ tay đòi cho tham gia cuộc thi bằng được mới thôi .

- Tôi có ý kiến , hay là để cho thành viên mới tham gia đi . Như vậy chúng ta sẽ có dịp được xem tài năng của cô ta và đỡ phải tranh dành mất công - tiếng của đứa con gái chua loét ngồi ở bàn thứ hai nói .

Và tất nhiên mọi người trong lớp đều hiểu lời của cô ta nói và đồng loạt quay xống nhìn nó .

- Vô bổ tôi không tham gia - nhẹ nhàng thốt ra bốn từ , nhưng ai cũng phải toát mồ hôi trước vẻ băng lãnh bất cần đời của nó .

- Học sinh mới , ý kiến cũng không tồi . Bảo Nhi em đại diện cho lớp tham gia cuộc thi năm nay đi - bà cô giáo nhìn nó với ánh nhìn không mấy thiện cảm .

Im lặng , đơn giản là vì nó không muốn nói .

- Sao vậy , hay bạn sợ rồi , không dám tham gia sao ?

- Hay thích nhưng lại giả bộ vậy ?

- Chiếc vương miện và vị trí Idol nữ số 1 của trường có ai mà không muốn chứ ?

- Đúng vậy , bạn không phải diễn đâu , tụi mình biết tông trò của bạn rồi , tham gia đi !

- Nếu bạn không tham gia cuộc thi này thì liệu hồn với những ngày tháng ở trong cái lớp này đi , không sống yên ổn được với bọn này đâu !

Thùy Trâm và Hà My nghe thấy lời nói đó của cô bạn học tiểu thư đồng đẳng ban này thì không thể làm ngơ được nữa , tức giận định mở miệng chửi cho con nhỏ không biết điều kia một tràng . Bảo Nam ngồi bên cạnh Thùy Trâm từ lúc nãy đến giờ ngồi im không nói gì trao đổi ánh mắt nhanh với Quang Anh và có vẻ như nhận được ánh mắt đó Quang Anh cũng hiểu ý .

- Im lặng đi , xem cô ấy phản ứng như thế nào đã - Quang Anh và Bảo Nam nói nhỏ .

- Tôi nhắc lại lần nữa , tôi KHÔNG THAM GIA - khó chịu ra mặt , nó nhấn mạnh ba chữ cuối . Lời uy hiếp của mấy con nhỏ này chỉ như gió thoảng bên tai thôi , xưa nay chưa từng có ai bắt nó làm được gì nếu nó không muốn .

Đứng dậy thân nhiên xách cặp đi ra phía cửa lớp , tránh ánh mắt tóe lửa của mấy đứa con gái .

- Đứng lại , em định đi đâu đấy hả - Bà cô giáo thấy thái độ của nó quát .

- Về , hết giờ rồi , cô muốn giữ tôi ở lại cái lớp học này à ?

Thì ra là chuông reo đã hết giờ lâu rồi , nhưng trong lớp chẳng có ai để ý đến tiếng chuông ngoại trừ nó cả .

- Cô tham gia đi - giọng nói băng lãnh tựa hàng nghìn thế kỉ không nghe thấy đột nhiên phát ra khiến bước chân nó đột nhiên khựng lại . Tất cả thành viên trong lớp kinh ngạc nhìn chủ nhân của giọng nói đó với một ánh mắt khó hiểu .

- Tai anh điếc , hay là anh không hiểu tiếng Việt vậy , tôi không tham gia . Nếu thích thì anh giả nữ mà tham gia đi - cười đều nó nhìn chằm chằm vào mắt hần kiên định nói , trong giọng nói rõ ràng có phần khinh người .

- Cũng chỉ mạnh miệng được thôi à , có giỏi thì cô tham gia đi , sao phải từ chối như thế . Hay sợ mọi người phát hiện ra mình không có một chút tài năng gì ngoại trừ cái vẻ bề ngoài dễ nhìn sao ? - khoogn khách khí , nếu nó đã không tham gia thì cũng đừng trách sao hần độc mồm .

- Anh , ... - sức chịu đựng của con người nhất là một đứa con gái cũng chỉ có giới hạn - Được vậy chiều theo cái bản mặt anh , tôi tham gia . Ok

Nói rồi nó tức tốc bỏ đi . Hần chỉ nhếch mép cười đều một cái , xem ra dụ một đứa con gái có vẻ là cứng đầu như nó không tốn nhiều calo cho lắm . Thật sự thì chính hần cũng cảm thấy tò mò , nếu nó tham gia cuộc thi này và dành được vương miện thì cũng tốt .

Hần đứng lên , bốn người kia cũng không còn gì để ở lại cái lớp học này nữa , xách cặp đi về luôn . Riêng cả lớp bây giờ vẫn chưa thể nào mà tỉnh lại được vì thái độ của hần lúc nãy . Đây là câu hần nói dài nhất với một đứa con gái ngoại trừ hai hotgirl Thùy Trâm và Hà My ra đó . Thật là không thể tưởng tượng được .

Trong lớp từ lúc này đến giờ vẫn có một người ngồi lặng im , quan sát toàn bộ sự việc lúc nãy . Bàn tay cô ta bắt giắc nắm chặt lại gấu váy , ánh mắt ghen tỵ lộ rõ nhưng rồi nhanh chóng biến mất thành một nụ cười ngoan độc nhưng không ai nhìn thấy , suy nghĩ ghen tỵ tự nhủ trong lòng .

" Để tao xem mày còn sống được đến cuộc thi không ? "

Chương 37

6 giờ tối, vẫn như thường ngày, ngồi im trong phòng, tách biệt riêng với khung biệt thự làm điều gì đó.

Căn phòng hôm nay không có một tia ánh sáng, bóng tối bao trùm. Ánh sáng yếu ớt duy nhất phát ra lúc này có lẽ là từ chiếc laptop. Trong bóng tối, nhờ ánh sáng yếu ớt phát ra từ chiếc laptop đó, chiếc mặt nạ màu bạch kim lúc ẩn lúc hiện, tăng thêm vẻ rùng rợn cho căn phòng.

Có lẽ, không khí quỷ dị yên tĩnh đến lạ thường vẫn cứ mãi kéo dài khi không có một giọng nói băng lãnh đến đáng sợ vang lên.

- Kết quả !

- Thưa, bang Devil từ những lúc thành lập cho đến nay hoạt động rất tốt. Không những thế mà nhờ sự chống lưng của các ông trùm hay CIA mà nó ngày càng phát triển mạnh hơn, bây giờ đang nắm giữ vị trí số 1 trong thế giới đêm.

- Vậy vị trí số 1 đó là do nhờ có sự giúp đỡ của các ông trùm hay là bọn CIA ư ?

- Thưa không, theo kết quả điều tra thì điều đó hoàn toàn không phải. Nhờ sự chống lưng mà mới vững mạnh, đó chỉ là một cái mác mà mọi người đặt cho bang Devil trong những ngày mới thành lập từ 8 năm trước thôi. Vì lúc đó theo như mọi người được biết là bang chủ và các bang phó của bang Devil mới chỉ là những đứa nhóc mới 9 tuổi. Nhưng tầm 1 năm sau khi bang thành lập thì cái mác đó đã hoàn toàn biến mất. Bang Devil ngày càng xứng đáng với vị trí số 1 hơn, nó thu tóm toàn bộ thế giới ngầm, khiến ai cũng phải nể sợ. Từ các vụ tranh giành địa bàn, buôn bán vũ khí, thu tóm các quán bar vũ trường ở châu Á, hay còn lấn sang cả châu Âu, và đặc biệt là tiêu diệt sát nhập những bang nhỏ thì bang Devil ngày càng lớn mạnh hơn, một bang cho tận bây giờ ai cũng không địch nổi, con ác mộng kinh hoàng nhất của mọi thời đại.

- Phải mất nhiều công sức đây, vị trí mà cái bang đó nắm giữ thật là kinh khủng !

- Chị hai, ý chị là ...

- Đúng, muốn đứng lên vị trí số 1 thì phải tiêu diệt cái bang đó.

- Nhưng thế lực của bang Devil quá lớn, có khi còn có cả sự chống lưng của các nhân vật tầm cỡ nữa. Tuy chúng ta nắm giữ vị trí thứ hai trong thế giới đêm nhưng nói về phe ủng hộ thì rất ít. Bang Devil không bao giờ giết người một cách vô cớ, thì chúng ta lại. Chị hai điều này quả thật là một điều rất khó khăn, em sợ không những không tiêu diệt được bang Devil mà chính chúng ta mới là người chịu thiệt hại và tổn thất nặng nề nhất !

Trầm tư một lúc, giọng nói đó lại một lần nữa cất lên, vang lên những tia toan tính.

- Những bar nào trong Hà Nội là của những bang Devil thu thập hết dữ liệu và gửi vào gmail trong tối nay cho chị.

- Dạ, chị hai em đi.

- Khoan đã, dạ chị hai còn điều gì sai bảo.

- Điều tra cả những bang lớn nhỏ có chống đối với bang Devil và những bang thuộc trông theo phe của bọn chúng.

- Dạ, chị hai !

Sau khi người đó đi mất, trong tích tắc, căn phòng đó đột nhiên bừng sáng.

Tháo chiếc mặt nạ màu bạch kim đó xuống, nở một nụ cười chết chóc, báo hiệu cho những điều không hay xảy ra trong tương lai.

Giọng nói còn đậm chất hơn cả ác quỷ khe khẽ cất lên.

- Rồi có một ngày bang Devil sẽ biến mất khỏi thế giới đêm và cả các người nữa, đừng mong sống sót trên thế gian này !

Chương 38

Ác quỷ có tồn tại không ?

Nếu ai nói ác quỷ không bao giờ tồn tại thì điều đó là sai

Bởi vì tôi là một minh chứng cụ thể cho điều đó

Ác quỷ sống !!!

Loài động vật ghê tởm máu lạnh thật sự tồn tại trên thế giới này .

Vẫn căn phòng đó , luôn tồn tại một không khí lạnh lẽo đến đáng sợ .

Ban ngoài , trăng đã lên cao , chiếu bóng xuống khung cửa kính làm tăng thêm vẻ huyền bí của căn phòng . Mây kéo đến , trăng dần dần bị che khuất . Cứ thế , như không , nó biến mất hoàn toàn trên bầu trời . Bầu trời đen kịt không một ngôi sao , ánh trăng đã tuột bao giờ biến mất để lại đây những âm u rùng rợn đến khó tả .

Căn phòng ban nãy còn có ánh sáng , ánh sáng nay đã hoàn toàn biến mất , bóng tối bao trùm tất cả . Ánh sáng nhỏ nhoi huyền ảo vẫn được phát ra từ chiếc laptop , người con gái đó mặt lạnh hơn băng mắt nhìn chăm chú vào màn hình không lấy một tia dao động .

Nhìn những dòng chữ đầy dãy các thông tin , bắt gặp trên môi cô gái đó nở ra một nụ cười bán nguyệt , giọng nói ma mị khẽ vang lên trong không gian như tiếng nói của tử thần .

- Quán bar Devil !

Chiếc điện thoại màu đen nằm lơ lửng trên mặt bàn không một tiếng động đột nhiên nhấp nháy . Cô gái đó liếc mắt nhìn chiếc điện thoại rồi nhàn nhạt bắt máy .

- Chị hai , chị đã nhận được dữ liệu chưa , em vừa gửi xong - giọng nói ở đầu dây bên kia vang lên đầy kính cẩn . Đây chính là người con trai nhận lệnh lúc nãy .

- Rồi ! - trả lời một cách cộc lốc , không đầu không đuôi . Đây là cách nó nói chuyện với tất cả người ngoài , khí lạnh trong giọng nói không bao giờ dằm mà chỉ có thể tăng lên .

- Chị hai , bây giờ chị định làm gì , đến một trong số những quán bar hay vũ trường của bọn chúng à ?

- Devil - vẫn cách trả lời cộc lốc khó hiểu , nhưng người ở đầu dây bên kia vì quá quen với cách trả lời này rồi nên cũng đủ thông minh để nhận ra !

- Chị hai , bar Devil cũng chính là căn cứ bí mật hoạt động của bang , người ngoài không ai có thể biết được đâu . Chị biết không em phải thu thập dữ liệu khó lắm đó , mọi mũi mới được thông tin này . Chị ... - tên con trai ở đầu dây bên kia có vẻ mắc bệnh nói nhiều rồi , vẫn cứ thao thao bất tuyệt nếu như không có một giọng nói băng lãnh xen chút khó chịu chặn vào .

- Nói đủ chưa !

- Dạ , chị hai - đầu dây bên kia mí mắt cứ dật dật khi nghe thấy giọng nói này , anh chàng này quên nhất là chị hai ghét nói nhiều , im lặng một lúc lấy lại vẻ nghiêm túc anh ta nói tiếp - Chị hai , nếu chị đến đây thì đợi em đến đón rồi cho em đi cùng với !

- Không thích , ở nhà đi - không kịp để đầu dây bên kia ú ớ gì , nó khó chịu đập máy rồi quăng cái phịch lên bàn . Hai tay đưa lên xoa xoa hai thái dương , nghe thằng kia nói chuyện một hồi nữa thì chắc nó cũng đến nước nổ tai quá .

Đứng dậy khẽ nhìn đồng hồ được hiển thị trên máy , có bốn con số 23h45' . Còn sớm chán , chắc phải đến cái quán bar đó khảo sát tình hình một phen thôi .

Nghĩ là làm , đứng dậy tiến thẳng đến một gian phòng khác trong phòng của nó , nơi đây là căn phòng riêng đựng mấy tủ quần áo của nó . Không bật đèn , bước vào đưa tay lấy đại bộ quần áo ở gần nhất nó vào thẳng nhà vệ sinh để thay .

15 phút sau bước ra khỏi nhà vệ sinh , thay đi bộ váy ngủ nó mặc một bộ đồ bó sát màu đen đen toàn tập , gọi lên những đường con hoàn hảo cho cơ thể , trên cổ còn có đeo một sợi dây chuyền vàng phát sáng đầy . Đi thêm đôi giày cao gót màu đen 15 phân nữa , phong cách kết hợp black and black hoàn hảo . Dây chuyền vàng như có phép màu trong bóng đêm lúc ẩn lúc hiện tạo nên một phong cách tuyệt vời nhưng cũng không kém phần quý dị .

Xuống dưới đại sảnh , đèn điện vẫn sáng trưng nhưng lúc này người làm trong nhà đã ngủ hết . Không muốn đánh thức họ , nó lẳng lẳng xuống nhà xe để

mô tô lấy chiếc xe ở ngay vị trí gần nhất rồi phóng ra khỏi căn biệt thự . Cánh cổng tự động mở ra rồi lại tự động đóng vào không một tiếng động .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Bước xuống xe , không bị tấm kính hay vật nào cản nữa , Minwoo tận mắt nhìn thấy căn biệt thự nguy nga mà trong lòng lại dâng lên một xúc cảm lạ . Bất chợt , một đoạn kí ức lại ùa về .

Đó là vào ngày mùa đông tuyết rơi rất nhiều vào 4 năm trước . Có lẽ là ngày lạnh nhất trong năm của xứ sở kim chi , đại Hàn dân quốc .

Bây giờ có khi nghĩ lại thì có lẽ đoạn kí ức này là một trong những phần tươi đẹp nhất trong tuổi 13 của cậu . Tuổi 13 thật sự là một quãng thời gian rất hạnh phúc , hạnh phúc khi lần đầu tiên cậu cảm nhận được đâu là tình bạn thật sự , hạnh phúc vì những đứa trẻ tầm tuổi khác không khinh thường vào gia thế , xuất thân của cậu . Một đứa bé mồ côi không cha không mẹ bị bỏ rơi tại cô nhi viện .

Nhờ nỗ lực không ngừng , bằng chính sức học của mình cậu lần đầu tiên được đặt chân vào ngôi trường mơ ước , ngôi trường cấp 2 quốc tế Seoul , ngôi trường cấp 2 lớn nhất cả nước mang tên thủ đô . Tất nhiên , khi vào ngôi trường này , cậu cũng đã biết được thử thách mình phải vượt qua lớn đến như thế nào . Cậu biết đây là ngôi trường chỉ dành cho con cháu của tầng lớp thượng lưu nhưng vẫn muốn chen chân vào học vì lý do muốn được thử sức và thỏa mãn cuộc sống xa hoa của các cô cậu học sinh ở đây .

Tất nhiên , cái giá phải trả cho những ngày đầu tại ngôi trường quốc tế này lại quá đắt . Học sinh ở đây luôn bắt nạt , chà đạp cậu hay dùng những lời lẽ sỉ nhục để tiện nhất không đáng có chế giễu thân phận của cậu . Đến lúc tuyệt vọng nhất , cuối cùng ông trời cũng có mắt cho cậu một tia sáng nhỏ nhoi ở cái địa ngục tại trường học này .

Tuyết trắng xóa , phủ đầy mặt sân trường tạo thành một đường tuyết dày và đẹp . Nhưng đâu có ai để ý rằng ở một góc tuyết kia lại thấm đẫm một màu đỏ sẫm , một màu đỏ chói mắt của máu .

Sau trận đánh đập dã man của lũ du côn của trường sau giờ tan học , giờ đây thân thể của cậu bé Minwoo đầy những vết bầm tím lớn nhỏ rì rả cả máu . Không còn cảm thấy đau nữa , chỉ cảm thấy con lạnh buốt thấu tim gan thấm dần vào cơ thể mình , Minwoo thật muốn buông xuôi tất cả nhắm mắt ngủ một giấc dài .

Không thể chịu nổi cơ thể mất màu như thế !

Không thể chịu được cái lạnh thấu xương của tuyết !

Thân thể kia tựa như không một chút sức sống , đôi mắt kia từ từ khép lại buông xuôi tất cả .

- Mấy anh ơi lại đây đi có người bị thương này ! - trong lúc mơ hồ , Minwoo chỉ cảm nhận được đó là giọng nói của một cô bé , một giọng nói thật trong trẻo ấm áp .

- Chết tiệt , trời lạnh thế này em chạy ra đây làm gì ? Quay lại xe mau ! - Trí Long có vẻ như không nghe thấy lời nói của cô bé ngồi trên chiếc xe ô tô màu đen sang trọng tức giận đỗ ở đằng xa ra lệnh .

Cô bé kia tựa hồ cũng không để ý đến giọng nói tức giận quát to kia chỉ quan tâm vào người trước mặt . Khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng .

- Này bạn gì ơi . Bạn không sao chứ - chất giọng trong trẻo đó lại cất lên trong mơ hồ Minwoo có thể cảm nhận được .

Trí Long đằng xa vẫn chưa hiểu rõ sự tình huống cô bé làm ngơ mình nghiêng răng ken két .

Thấy biểu hiện đó của cậu , người bên cạnh không khỏi cười thầm mà nhắc nhở .

- Hyun Young bảo chỗ đây có người bị thương , thay vì ngồi đây sao chúng ta không ra xem thử ! - nói rồi Hà Duy mở cửa xe đi ra bên ngoài .

- Rắc rối thật ! - Trí Long âm ức đi ra khỏi xe , vừa bước chân ra cậu đã lấy hai tay ôm chặt lấy người mình , không quên khó chịu lẩm bẩm một câu - Để thiếu gia ta phải chịu lạnh khổ sở thế này đây . Ti nữa về anh phải xử em một trận !

- Lạnh , ... lạnh quá - Minwoo hoàn toàn lâm vào trạng thái hôn mê , rên rỉ từng đợt .

- Mấy anh giúp em đưa cậu ấy đến bệnh viện đi - thấy hai người rút cuộc cũng đã chịu ra Hyun Young vội vàng phân phó .

- Tên nào đây ? Chắc vừa bị bọn côn đồ trong trường dần cho nhừ từ đây mà . Mặc kệ đi , bé ngoan về thôi - Trí Long nhìn Minwoo hờ hững , cậu cũng đã sớm nhận ra đây chính là tên bị cậu ra lệnh tẩy chay , dựa vào tên thấp hèn này mà có điểm phúc vào ngôi trường này ư ? Đúng là hoang tưởng !

- Này , sao anh vô nhân tính thế hả ? Chưa nghe câu cứu một mạng người bằng hơn xây bảy tòa tháp à - Hyun Young bắt mắt hét to .
- Rồi rồi bây giờ thì anh nghe em nói rồi đây . Bây giờ về được chưa ?
- Giúp em đưa cậu ta đến bệnh viện đã rồi anh muốn đi đâu thì đi !
- Nhưng ... - Trí Long khó chịu nghĩ cách chống chế thì bị Hà Duy chặn ngang lời .
- Thôi không nói nhiều nữa , nghe lời em ấy đưa cậu ta đến bệnh viện đi - nói rồi Hà Duy không ngại bẩn vì những vết máu trên người cậu ta mà công lên hướng ra phía chiếc xe sang trọng gần đó .

Hyun Young nhìn Hà Duy cảm kích rồi quay sang Trí Long chế giễu .

- Anh học tập anh Duy đi , anh ấy tốt hơn anh nhiều !

Trên xe ô tô lúc này , không khí thật là ngọt ngào . Lại còn phảng phất mùi tanh của máu nữa khiến Long cau mày khó chịu quay sang hỏi Hà Duy .

- Đây không phải là tên được cậu chiếu cố cho vào trường chúng ta hay sao ?
- Đúng vậy , năng lực học tập của cậu ta cũng tốt .
- Nhưng xuất thân của cậu ta thì ...
- Điều đó không quan trọng , cậu cứ xem như tôi là người chống lưng cho cậu ta đi . Nể mặt tôi thì ngày mai đi hạ lệnh tẩy chay đi .
- Điều này mà cậu cũng biết sao ? - Trí Long ngạc nhiên , đúng là xuất quỷ nhập thần , tên này cái gì cũng biết .
- Chơi với cậu bao nhiêu năm rồi ? Tôi chẳng lẽ lại không hiểu rõ con người của cậu ! - Hà Duy cười lạnh quay sang nhìn Trí Long .

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng ở bệnh viện thành phố .

Hyun Young ngồi ở phía trước nhanh chóng nhảy xuống xe . Đội ngũ bác sĩ không biết là ai phân phó chạy vội lại chỗ chiếc xe , đặt Minwoo bị thương đến bất tỉnh lên băng chuyền chuyên dụng rồi đẩy , đi nhanh vào phòng cấp cứu .

- Em ở đây đợi cậu ta tỉnh dậy , mấy anh về trước đi - Hyun Young nói nhưng chẳng ai chịu nghe cả thấy cô bé chạy vào bệnh viện Trí Long và Hà Duy cũng vội vã đi theo .

Khu vực cấp cứu .

Ngồi ở hàng ghế chờ đã hơn 30 phút rồi mà chưa thấy động tĩnh gì . Chỉ là một trận ẩu đả nhẹ thôi mà , làm gì mà lại cấp cứu lâu đến thế chứ . Không phải là đã xảy ra chuyện gì bất trắc rồi đấy chứ . Hyun Young thấp thỏm lo lắng không yên .

Đúng lúc này , vị bác sĩ già nua từ phòng cấp cứu bước ra .

- Bác sĩ , cậu ấy sao rồi ? - Hyun Young thấy ông bác sĩ ra vội vàng chạy lại hỏi .
- Tiểu thư , không sao . Cậu nhóc chỉ là bị bầm dập chút và bị gãy xương sườn nên hôn mê thôi , nằm viện một thời gian là sẽ ổn .

Minwoo trong mê man , sao mà thấy người mình vừa đau , vừa nặng trĩu . Mọi thứ xung quanh đều chỉ là một màu đen . Không phải cậu chết rồi chứ ? Đây là đâu , thiên đường hay địa ngục ?

Thật không muốn tỉnh dậy chút nào , nhưng có một động lực nào đó khiến cậu bắt buộc phải mở mắt .

Mở mắt ra , khung cảnh chỉ có một màu trắng toát . Khẽ đảo mắt một vòng , cậu đã nhận định được đây chính là bệnh viện , mà là một bệnh viện cao cấp với các thiết bị máy móc hiện đại nhất . Cả mùi khử trùng đặc trưng nữa làm cậu càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

- Này bạn gì ơi . Bạn không sao chứ - chất giọng trong trẻo đó lại cất lên trong mơ hồ Minwoo có thể cảm nhận được .

Trí Long đằng xa vẫn chưa hiểu rõ sự tình huống cô bé làm ngơ mình nghiêng răng ken két .

Thấy biểu hiện đó của cậu , người bên cạnh không khỏi cười thầm mà nhấc nhở .

- Hyun Young bảo chỗ đấy có người bị thương , thay vì ngồi đây sao chúng ta không ra xem thử ! - nói rồi Hà Duy mở cửa xe đi ra bên ngoài .

- Rắc rối thật ! - Trí Long âm ức đi ra khỏi xe , vừa bước chân ra cậu đã lấy hai tay ôm chặt lấy người mình , không quên khó chịu lăm lăm một câu - Để thiếu gia ta phải chịu lạnh khổ sở thế này đây . Tí nữa về anh phải xử em một trận !

- Lạnh , ... lạnh quá - Minwoo hoàn toàn lăm vào trạng thái hôn mê , rên rĩ từng đợt .

- Mấy anh giúp em đưa cậu ấy đến bệnh viện đi - thấy hai người rớt cuộc cũng đã chịu ra Hyun Young vội vàng phân phó .

- Tên nào đây ? Chắc vừa bị bọn côn đồ trong trường dần cho như từ đây mà . Mặc kệ đi , bé ngoan về thôi - Trí Long nhìn Minwoo hừ lạnh , cậu cũng đã sớm nhận ra đây chính là tên bị cậu ra lệnh tẩy chay , dựa vào tên thấp hèn này mà có điểm phúc vào ngôi trường này ư ? Đúng là hoang tưởng !

- Này , sao anh vô nhân tính thế hả ? Chưa nghe câu cứu một mạng người bằng hơn xây bảy tòa tháp à - Hyun Young bắt mẫn .

- Rồi rồi bây giờ thì anh nghe em nói rồi đây . Bây giờ về được chưa ?

- Giúp em đưa cậu ta đến bệnh viện đã rồi anh muốn đi đâu thì đi !

- Nhưng ... - Trí Long khó chịu nghĩ cách chống chế thì bị Hà Duy chặn ngang lời .

- Thôi không nói nhiều nữa , nghe lời em ấy đưa cậu ta đến bệnh viện đi - nói rồi Hà Duy không ngại bẩn vì những vết máu trên người cậu ta mà cõng lên hướng ra phía chiếc xe sang trọng gần đó .

Hyun Young nhìn Hà Duy cảm kích rồi quay sang Trí Long chế giễu .

- Anh học tập anh Duy đi , anh ấy tốt hơn anh nhiều !

Trí Long trừng mắt vì lời nói đầy khiêu khích của Hyun Young , một bụng âm ức đi vào xe ô tô .

Chiếc xe lăn bánh , rời khỏi ngôi trường cấp 2 theo lệnh của Hyun Young tiếng thẳng đến bệnh viện quốc tế thành phố .

Trên xe ô tô lúc này , không khí thật là ngột ngạt . Lại còn phảng phất mùi tanh của máu nữa khiến Long cau mày khó chịu quay sang hỏi Hà Duy .

- Đây không phải là tên được cậu chiếu cố cho vào trường chúng ta hay sao ?

- Đúng vậy , năng lực học tập của cậu ta cũng không tệ .

- Nhưng xuất thân của cậu ta thì ...

- Điều đó không quan trọng , cậu cứ xem như tôi là người chống lưng cho cậu ta đi . Nể mặt tôi thì ngày mai đi hạ lệnh tẩy chay đi .

- Điều này mà cậu cũng biết sao ? - Trí Long ngạc nhiên , đúng là xuất quỷ nhập thần , tên này cái gì cũng biết .

- Chơi với cậu bao nhiêu năm rồi ? Tôi chẳng lẽ lại không hiểu rõ con người của cậu ! - Hà Duy cười lạnh .

- Thì ra là anh hạ lệnh tẩy chay hả , sao lại xấu xa đến mức độ thế chứ - Hyun Young quay xuống nhìn khuôn mặt nhớn nhó (số) tội của Trí Long mà không khỏi tức giận . Thì ra tất cả các vụ tẩy chay đánh đập học sinh ở trường học đều là do cái ông anh yêu quý này gây nên . Vậy mà lúc hỏi lại còn chối bay chối biến với cô .

- Gì chứ , bé ngoan à sao lại có một ngày em bày ra bộ mặt bất mãn với anh như thế chứ . Theo luật của trường mà , anh chỉ tuân thủ đúng quy định làm một học sinh tốt thôi - Cái này gọi là có tội mà không chịu nhận đấy nha , Trí Long cũng thật là khôn lỏi quá mà .

- Cho anh nói lại , nói dối mà không biết ngượng mồm à ? Luật của trường hay là luật của anh hả ?

- Thì vừa là trường cũng là vừa của anh ?

Hyun Young nghe thấy thế thì khó hiểu hỏi .

- Là sao ?

- Bé ngoan ạ , sao hôm nay em " thông minh " thế ? Luật của anh đưa ra nhưng ông hiệu trưởng cũng có nói gì đâu , tức là ông ta đã nhầm đồng ý rồi còn gì . Mà đã nhầm đồng ý thì tức là bà ta đã coi như luật của anh là luật chung ở trường - Trí Long cố gắng cãi cùn . Nhưng anh chỉ làm cho Hyun Young

thêm điền tiết lên thôi .

- Không phải chống chế , ngày mai anh đi dẹp ngay mấy cái luật tây chay này cho em ? Từ bây giờ các luật ở trường đều là em nắm quyền , nếu anh thắc mắc gì thì hỏi em hoặc lên hỏi ông hiệu trưởng . Ok ! - nói rồi Hyun Young quay lên không thêm nói truyện với Trí Long nữa .

- Này , này gì chứ ? Con người bình đẳng nha . Làm gì mà em lại phân biệt đối xử với anh như vậy được chứ - Trí Long tức giận .

- Con người bình đẳng đúng không ? - Hyun Young quay xuống phục hồ lại bộ mặt thiên thần hỏi .

Ha , ha Trí Long lần này đã bị phù thủy nhỏ đưa vào tròng rồi , chưa nghĩ gì đã gật đầu nói đúng cái rụp .

- Vậy em hỏi anh con người bình đẳng , không được phân biệt đối xử vậy tại sao anh lại đối xử với cậu ta như vậy ?

- Việc này thì ... - Trí Long á khẩu , không cãi được luôn . Trong lòng không thầm mắng mình ngu là tại sao lại đi bực tức bầy của con tiểu quỷ này .

- Thì sao ? - Hyun Young chớp mắt ngây thơ giả bộ hỏi lại .

- Rồi thì hạ lệnh , rồi thì cho em nắm quyền toàn bộ . Được chưa ? - Trí Long bị con tiểu quỷ này chọc đến cho tức giận thật sự rồi . Chưa bao giờ mà anh lại bị người ta bắt bẻ như thế . Mà người bắt bẻ lại là con nhóc 11 tuổi kém tuổi mình mới đau chứ !

- Tốt , tốt . Anh biết thế là ngoan rồi - Hyun Young quay lên cười sáng khoái . Cô bé còn đập tay ngầm với Hà Duy nữa chứ . Hóa ra tất cả âm mưu đều là do hai cái đứa này bày ra . Không hiểu nếu Trí Long mà biết thì sẽ phản ứng ra sao nhỉ ?

Một lúc sau , chiếc xe cuối cùng cũng dừng ở bệnh viện thành phố .

Hyun Young ngồi ở phía trước nhanh chóng nhảy xuống xe . Đội ngũ bác sĩ không biết là ai phân phó chạy vội lại chỗ chiếc xe , đặt Minwoo bị thương đến bất tỉnh lên băng chuyền chuyên dụng rồi đẩy , đi nhanh vào phòng cấp cứu .

- Em ở đây đợi cậu ta tỉnh dậy , mấy anh về trước đi - Hyun Young nói nhưng chẳng ai chịu nghe cả thấy cô bé chạy vào bệnh viện Trí Long và Hà Duy cũng vội vã đi theo .

Khu vực cấp cứu .

Ngồi ở hàng ghế chờ đã hơn 30 phút rồi mà chưa thấy động tĩnh gì . Chỉ là một trận ẩu đá nhẹ thôi mà , làm gì mà lại cấp cứu lâu đến thế chứ . Không phải là đã xảy ra chuyện gì bất trắc rồi đấy chứ . Hyun Young thấp thỏm lo lắng không yên .

Đúng lúc này , vị bác sĩ già nua từ phòng cấp cứu bước ra .

- Bác sĩ , cậu ấy sao rồi ? - Hyun Young thấy ông bác sĩ ra vội vàng chạy lại hỏi .

- Tiểu thư , không sao . Cậu nhóc chỉ là bị bầm dập chút và bị gãy xương sườn nên hôn mê thôi , nằm viện một thời gian là sẽ ổn .

- May quá , cảm ơn bác sĩ - Hyun Young nghe thấy thế thì cười một nụ cười thật tươi , thờ phào nhẹ nhõm . Cô bé đâu có biết rằng đơn giản chỉ là một nụ cười nhưng đó đã hóp hóp của bao nhiêu người , kể cả vị bác sĩ già nua , Hà Duy và Trí Long cũng nằm trong số những nạn nhân đó .

Minwoo trong mê man , sao mà thấy người mình vừa đau , vừa nặng trĩu . Mọi thứ xung quanh đều chỉ là một màu đen . Không phải cậu chết rồi chứ ? Đây là đâu , thiên đường hay địa ngục ?

Thật không muốn tỉnh dậy chút nào , nhưng có một động lực nào đó khiến cậu bắt buộc phải mở mắt .

Mở mắt ra , khung cảnh chỉ có một màu trắng toát . Khẽ đảo mắt một vòng , cậu đã nhận định được đây chính là bệnh viện , và còn là một bệnh viện cao cấp với các thiết bị máy móc hiện đại nhất . Cả mùi khử trùng đặc trưng càng làm cậu càng thêm chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng .

Khẽ cựa người , mu bàn tay phải của cậu truyền lên một đời đau nhói , thì ra là đang truyền nước . Nhấn mặt giật kim chuyên ra , Minwoo khó khăn muốn ngồi dậy nhưng không được . Thấy tình cảnh này , bỗng từ đâu một giọng nói trong trẻo nhưng tràn đầy lo lắng vang lên .

- Nằm xuống đi , anh bị gãy xương sườn rồi làm sao mà ngồi dậy được .

Hyun Young đi vào thấy một màn cảnh tượng như thế này hãi hùng lên tiếng , không phải là anh ta muốn xương sườn mình nứt thêm ra nữa chứ ?

Giật mình vì tiếng nói quen thuộc đó , Minwoo nhận ra đây chính là giọng nói mà trong tiềm thức , lúc bất tỉnh mình nghe thấy .

Theo quán tính cậu ngẩng đầu lên thì thấy ba gương mặt đi vào . Hai trai và một gái . Không quá khó để cậu nhận ra ba người này . Đây chính là cô công chúa và hai chàng hoàng tử quyền lực nhất của ngôi trường cấp 2 Seoul mà mọi người ca tụng .

Khẽ cười lạnh , cậu nhìn ba con người trước mặt với ánh mắt chế giễu . Lại là một đám tiểu thư , công tử khinh người con nhà giàu . Nhưng thật đáng

ngạc nhiên là mấy người này lại cứu cậu , không phải là họ chính là những người đã hạ lệnh tày chay cậu hay sao ?

Mặc dù có động tâm với lời nói đó nhưng Minwoo vẫn cố gắng ngồi dậy . Cổ nhân từng có câu " trên đời này không ai cho không bao giờ , tất cả đều có cái giá của nó " huống chi đám tiểu thư , công tử này lại đi giúp một kẻ như cậu sao ? Thật là mực cười !

- Đây là thái độ cậu dành cho những ân nhân của mình hay sao ? - Trí Long thấy thái độ quật cường của Minwoo thì không khỏi chướng mắt , chỉ ước cậu ta là cái bao gạo để mình có thể đá bật ra ngoài .

Minwoo không để ý đến lời nói của Trí Long vẫn cố gắng tiếp tục gượng dậy , điều này càng làm cho Trí Long thêm điên tiết hơn .

- Nên nhớ thân phận của cậu , nếu không muốn tôi tự tay bóp chết cậu thì ngoan ngoãn đi .

- Oh , từ bao giờ mà hoàng tử lại tốt như vậy ? Tôi không phải bị đánh đến nỗi mất chứng hoang tưởng rồi chứ ? - Minwoo chăm chăm hỏi lại . Một lũ giả tạo , không phải bọn chúng gián tiếp biến cậu thành ra như thế này hay sao ? Còn bày đặt thanh cao giả nhân giả nghĩa .

- Thằng khốn này , mày thích chết rồi ! - Minwoo bây giờ đã thành công trong việc chọc giận Trí Long . Cậu tức giận gầm lên một tiếng thật to , hận không thể giết chết tên khốn xác xược này . Ngoại trừ Hyun Young , anh trai và bố mẹ ra thì không ai dám nói chuyện với cậu bằng thái độ và giọng điệu này . Và một khi kẻ ngu ngốc mắc phải sai lầm này thì chúng và gia đình chúng đừng hòng sống sót đến ngày mai .

- Đủ rồi , đây là bệnh viện không phải là nơi để cho anh làm loạn . Không có việc gì thì tốt nhất nên về nhà đi - Hyun Young tức giận mà quát to , không biết ngày hôm nay Trí Long đã bao nhiêu lần làm cho cô tức giận rồi !

Trí Long mặt hầm hầm sát khí không nói gì nữa đứng đứng tức giận bỏ ra về . Trước khi đi còn hừ lạnh liếc nhìn Minwoo .

Phòng bệnh chỉ còn ba người Minwoo , Hyun Young và Hà Duy .

- Đứng nhìn chúng tôi như sinh vật lạ như vậy . Cậu an tâm mà ở đây dưỡng bệnh cho tốt đi . Anh Long dù sao cũng đã về rồi - Hyun Young bật cười khi nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Minwoo .

- Rốt cuộc là các người có mục đích gì ? Hạ lệnh tày chay đánh cho tôi thương tích đầy mình rồi bây giờ cảm thấy hối hận sao ? - Minwoo khinh thường nhìn hai người có thân phận quyền quý trước mặt .

Hyun Young nghe thấy lời nói này thì tái mặt tức giận . Sao cái cậu kia lại có thể nghĩ xấu về cô như thế chứ ? Tuyệt đối bọn họ không phải là những con người như vậy .

Nhìn sắc mặt của Hyun Young , cuối cùng Hà Duy cũng phải lên tiếng .

- Muốn nghĩ sao thì tùy . Cậu nằm xuống mà nghỉ ngơi đi . Hyun Young về thôi cũng muộn rồi - nói rồi Hà Duy kéo tay Hyun Young đi .

Phòng bệnh cao cấp bây giờ thật chóng trãi , cũng chỉ còn một mình Minwoo .

Bật cười khổ , cậu tuy là một đứa nghèo khó thật nhưng không ngờ lại có một ngày chịu mang ơn kẻ khác , nhất là với những kẻ cậu đã cho là kẻ thù từ khi đặt chân vào ngôi trường cấp 2 quốc tế này . Thôi thì cứ mặc kệ vậy , số phận của cậu đáng thương sẵn rồi , cứ mặc cho nó ra sao thì ra .

Thời gian trôi qua thật nhanh , đã hơn 1 tháng kể từ ngày cậu nhập viện . Hôm nay chính là ngày cậu thoát khỏi cái nơi lạnh lẽo đầy mùi khử trùng này . Dọn lại đồ đạc linh tinh của mình , cậu thấy xương sườn vẫn có chỗ đau nhức . Nhưng ông bác sĩ bảo biểu hiện này cũng không có gì đáng ngại và kì tích nhất chính là khung xương của cậu không giống như những người khác , hồi phục rất nhanh .

- Minwoo , anh đã chuẩn bị đồ xong rồi chứ ?

- Rồi , chúng ta đi thôi - nhìn về phía Hyun Young , Minwoo mỉm cười bước đi .

Hyun Young chạy lại phía Minwoo dứt túi đồ linh tinh trên tay cậu bày ra bộ mặt hết sức đều đặn chạy về chỗ Trí Long .

- Anh Long , anh bê đồ đi . Bác sĩ bảo anh Minwoo thời gian này không nên cầm đồ nặng .

- Cái gì mà không cầm với chẳng cầm đồ nặng , em để cậu ta tự làm đi . Túi đồ này thì nặng cái nỗi gì ? - Trí Long nhăn mặt .

Hyun Young thấy thế thì nói hết sức " ngọt ngào " .

- Bê không ?

- Bê ! - Trí Long nghe thấy giọng nói đó thì không tự chủ được nổi vài tảng da gà , cầm lấy túi đồ từ tay Hyun Young , bày ra bộ mặt hết sức bất mãn . Gì chứ thiếu gia ta đây đi bê đồ cho người khác là chuyện chưa bao giờ xảy ra nha . Vậy mà tên chủ nhân của túi đồ kia còn đứng nhon nhor ra mà cười nữa chứ , thật là đáng chết mà !

- Đi thôi , anh Hà Duy đang đợi chúng ta ở cổng bệnh viện kìa - Hyun Young tâm trạng tốt đến nỗi còn vừa đi vừa huýt sáo .

Đi theo Hyun Young và Trí Long , Minwoo cảm thấy thật tốt . Có lẽ ban đầu cậu cũng thật có lỗi , đã nghĩ xấu cho họ rồi .

Hôm đó , cậu nói những lời tổn thương làm cho họ tức giận bỏ đi ở bệnh viện . Lúc đó cậu càng ngày càng cảm thấy ghê tởm bởi chính con người của họ .

Nhưng hôm sau , không vì những lời lẽ đó , Hyun Young không những không tức giận ngược lại còn tươi cười , nói chuyện với cậu ở bệnh viện . Không những thế , ngày nào cô ấy cũng tự tay mang đồ ăn đến . Ban đầu Minwoo không tin , nhưng càng về sau trong lòng cậu lại tự mách bảo rằng cô ấy đối với mình là thật lòng .

Hiển nhiên một điều , không chỉ Hyun Young mà Hà Duy và Trí Long cũng đối tốt với cậu vô điều kiện như vậy . Có lẽ ban đầu , người mà cậu ghét nhất là Trí Long vì cái tính kiêu căng ngạo mạn rõ về thiếu gia của cậu ta . Nhưng khi chơi và tiếp xúc lâu cậu đã nhận định ra suy nghĩ của cậu về họ là hoàn toàn sai lầm . Hyun Young không hề khinh người như cậu nghĩ , cô ấy rất quý trọng những người nghèo khó . Bằng chứng là đối với cậu và khi tiếp xúc với cô ấy , chính bản tính trẻ con , đôi lúc giận hờn như con nít làm cậu cảm thấy rất buồn cười . Trí Long cũng thế , cậu ta không hề kiêu căng , ngạo mạn chút nào lại còn là một con người rất hài hước . Nói chuyện với cậu ta , Minwoo không biết đã bao lâu bị chọc cho cười . Và cuối cùng là Hà Duy , cậu ấy không hề trầm tính như bề ngoài chút nào , cũng rất hay nói nhưng chỉ là ít nói với những người xa lạ thôi . Cuối cùng Minwoo tự rút ra một bài học quý báu cho mình đó là " Không nên đánh giá nội dung cuốn sách khi ta chỉ mới nhìn bìa của nó " .

Và cứ như thế trong suốt một tháng cậu đã trở thành bạn thân của ba người bạn họ . Là lần đầu tiên cậu cảm nhận được tình bạn chân thành , là lần đầu tiên cậu cảm thấy hạnh phúc khi những người bạn của cậu không vì gia thế mà bỏ rơi cậu . Cứ như thế có một sợi dây vô hình nào đó gắn chặt tình bạn của họ với nhau trong suốt hơn 1 năm . Nhưng cuối cùng cái ngày định mệnh ấy đã cướp đi tất cả ...

Kết thúc hồi tưởng của mình mà Minwoo cảm thấy thật chua xót . Hyun Young của bây giờ khác xa so với Hyun Young của ngày xưa quá .

- Thiếu gia , tiểu thư đang đợi cậu - tiếng của quản gia Lâm cắt đứt dòng tâm trạng của cậu . Khôi phục lại bộ dáng lạnh lùng của mình , cậu theo ông ta vào phòng khách .

So với tưởng tượng của cậu thì phòng khách của căn biệt thự này to và tráng lệ hơn nhiều .

Ngồi đối diện với Hyun Young , Minwoo nhìn người con gái trước mặt mà cổ điều khiển tâm trạng . Cuối cùng lạnh lùng nói .

- Park Hyun Young cô mời tôi đến đây là có việc vì ?

Nghe thấy Minwoo hỏi thế nó cũng không vòng vo ưu nhã nhấp một ngụm trà rồi đi thẳng vào vấn đề .

- Không có gì cả . Chỉ là từ bây giờ cậu sẽ sống ở đây và ngôi nhà này chính là ngôi nhà thứ hai của cậu .

- Hà ? - Minwoo và quản gia Lâm đứng bên cạnh nghe thấy câu nói đó đều ngạc nhiên không thể tin nổi những gì mà tai mình vừa nghe thấy .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Biết rõ Minwoo và quản gia Lâm sẽ phản ứng như thế nó cười khẩy .

- Cậu nghe rõ lời tôi nói rồi chứ ?

Không hiểu sao , Minwoo bây giờ không kìm chế được cảm xúc , cậu kích động thốt lên , tay vô thức đập xuống bàn . Chén trà còn đầy và nóng bị tác động khẽ bắn lên bắp đùi của nó . Chưa tới năm giây sau , da của nó đã khẽ ửng đỏ , biểu hiện nhỏ của việc bị bỏng rát , đứng bên cạnh quản gia Lâm liền hốt hoảng .

- Bảo Nhi , cháu không sao chứ . Để ta đi lấy hộp y tế để sơ cứu vết thương ! - Quản gia Lâm lúng túng định chạy đi , thì lại bị nó gọi giật lại .

- Không cần , chỉ là một vết thương nhỏ . Ông sai người chuẩn bị phòng cho cậu ta đi .

- Nhưng , thưa ...

- Không cần phân bác . Lời nói của tôi là mệnh lệnh ! - quản gia Lâm nghe thấy thế thì không biết nói gì nữa . Lo ngại về vết bỏng của nó dù nhẹ thôi nhưng đây là bậc thiên kim tiểu thư quý tộc nhà . Từ khi sinh ra thì đã được cưng như cưng trứng , húng như húng hoa làm sao biết được mùi vị đau đớn như thế nào . Đáng nhẽ như những cô tiểu thư khác bị mấy vết bỏng này thì đã tức giận mà khóc thét lên rồi nhưng tại sao nó lại không có một chút biểu hiện của sự đau đớn hay tức giận mà hành xử như vậy . Cô tiểu thư này thật có khí chất của bậc đế vương , dù tuổi còn nhỏ nhưng đã biết cách hành xử , bình tĩnh trong mọi trường hợp đến lạ lùng . Ông thầm nghĩ thần phục cô chủ của mình trước mặt rồi chạy đi thực hiện nhiệm vụ của mình .

Phòng khách lúc này chỉ có sự hiện diện của hai người, Minwoo và nó .

Ánh nắng bên ngoài khẽ hắt vào , ngồi trước cửa sổ , tóc nó bị ánh nắng chiếu vào như , ánh nắng khẽ phủ nhạt như trên đầu . Như một nữ thần được chiếu sáng , mái tóc màu đỏ rực vang như càng thêm cuốn hút đến mị lực hơn với người đối diện . Càng nhìn vào thân ảnh trước mắt , Minwoo lại càng không không chế được cảm xúc của mình , lại bị động tâm trước vẻ đẹp của người con gái ấy . Ánh mắt cậu thoáng qua có tia bối rối , nhưng rồi sợ ai đó nhìn thấy , cậu liền dời tầm mắt đi chỗ khác , khôi phục lại ánh mắt lãnh đạm như lúc ban đầu . Và tất nhiên những biểu hiện này dù có nhanh , có xảy ra chớp nhoáng đến mức nào thì cũng không qua khỏi nỗi con mắt của nó . Thích thú với biểu hiện này , Bảo Nhi khẽ cười , một nụ cười tự nhiên không hề giả tạo hiểm thấy .

- Đang ngồi với tôi mà cậu lại đảo mắt đi chỗ khác . Thật tò mò a , căn phòng này có điểm gì mà lại thu hút được cậu chuyển tầm mắt vậy ?

Minwoo quay sang nhìn nó , đột nhiên bật cười chua chát . Nhìn nó lòng Minwoo lại nặng trĩu . Tình cảm anh dành cho Bảo Nhi khi xưa chắc có lẽ là chỉ xuất phát nhất thời . Nhưng tình cảm ấy tại sao bây giờ lại vẫn tồn tại vậy ? Chỉ cần một thời gian nữa , anh sẽ quên đi vết thương lòng đã cắt giữ suốt 5 năm qua , quên đi người con gái mà mình đã toàn tâm toàn ý đặt tình cảm vào . Không bao giờ anh có thể nắm bắt được trái tim của cô , trước cũng vậy và có lẽ sau này cũng vậy . Hà Duy ngày xưa là người mang lại hạnh phúc thật sự cho cô ấy , nhận ra điều đó cậu đã tự động rút lui , nhưng đến bây giờ thì sao , khi cậu ấy đã ra đi rồi thì trái tim của người con gái trước mặt này đã hoàn toàn nguội lạnh , không còn mở lòng với bất kỳ ai . Nhận thấy điều đó sớm , cậu đã chọn cách ra đi và cố gạt bỏ đi bóng hình của người mà mình đã từng yêu thương nhất . Nhưng số phận cũng trớ trêu thay , tại sao khi cậu sắp quên được hình bóng này , chấp nhận sự thật sẽ không bao giờ có cơ hội được gặp cô ấy thêm một lần nữa . Chấp nhận sự thật sau này hai người dù có đi lướt qua nhau thì cũng sẽ không bao giờ có khả năng nhận ra nhau nữa , mãi mãi cũng không có khả năng gặp lại lần nữa ... Nhưng bây giờ thì sao , cô ấy lại đang hiện diện ngay trước mặt của cậu khiến tâm cậu thật sự rất rối bời , lo sợ không thể nào kìm chế cảm xúc mà sẽ lao vào ôm chặt cô gái trước mặt vào lòng .

Đứng dậy , Minwoo lết tấm thân mà bây giờ đã như nặng trĩu về phía cửa cố gắng không quan tâm đến người con gái đó nữa . Những lời nói mà Hyun Young nói với cậu lúc này , dường như cậu đã hoàn toàn quên khuấy mất . Bây giờ cậu chỉ có một ý định là đi khỏi căn biệt thự này càng nhanh càng tốt .

Nó thấy thế thì không khỏi tức giận . Minwoo không nghe nó nói gì sao , vẫn tiếp tục giả vờ bơ nó đi như vậy à . Cậu ta mấy năm nay không gặp lại , quả nhiên là từ một cậu bé nhu nhược bây giờ đã trở thành một con người cứng đầu rồi . Nhưng có lẽ cái bản lĩnh này sẽ giúp đỡ nhiều cho Minwoo trong tương lai sắp tới , một tương lai mà nó cảm nhận được là đầy tăm tối .

- Đứng lại , tôi chưa cho phép cậu rời đi !

Minwoo nghe thấy giọng nói đó , như khỏi con mê vọng tình lại quay ra nhìn nó tức giận .

- Tôi không phải là con rối của cô để cho cô điều khiển .

Nó đứng dậy tiến về phía Minwoo , dừng trước mặt của cậu khoanh tay nhếch mép .

- Tôi đã bao giờ bảo cậu là con rối của tôi chưa ? Là cậu tự ngộ nhận , còn bây giờ cậu phải ở lại căn biệt thự này .

- Cô mơ à ? - bây giờ Minwoo mới sực nhớ ra lời đề nghị của Hyun Young lúc này .

- Tôi không có ngủ mà mơ , tôi nói cậu ở đây trong một trạng thái vô cùng tỉnh táo ! - nó lạnh lùng nhìn Minwoo nhưng rõ ràng trong lời nói ấy pha đầy vẻ trêu chọc .

- Nhảm nhí - Minwoo đầu đầu , quay bước rời đi . Cậu muốn xóa tan hình ảnh của người con gái này trong đầu . Có lẽ cậu sẽ lại tiếp tục chuyển trường rồi , nếu không chuyển đi thì cậu sợ rằng mỗi khi mình đụng mặt Hyun Young thì cái tôi mà cậu mấy năm nay đã gây dựng sẽ hoàn toàn gục ngã mà sụp đổ mất .

- Nếu không muốn Lee Michael xảy ra chuyện gì thì tốt nhất cậu nên nghe theo lời của tôi - mặc dù không muốn đã đụng đến điều này nhưng có lẽ đây là cách duy nhất để nó đạt được mục đích bây giờ của mình .

Minwoo khựng lại , một tia sét chạy ngang qua đầu . Bên ngoài , trời không hiểu sao đang nắng lại đổ cơn mưa . Một cơn mưa rào rất to mà có lẽ không có lúc tạnh . Cơn mưa như báo hiệu cho sự việc không hay đang diễn ra bây giờ .

- Cô nói cái gì ? - Minwoo nắm chặt quả đấm trong tay gần giọng .

- Cậu đã nghe rõ , tôi không muốn lặp lại lần thứ hai !

- Cô mà dám động đến cha tôi thì đừng trách sao tôi vô tình .

- Cậu đang đe dọa tôi sao ? - nó nhướn mày - Nên nhớ , mặc dù thế lực của gia đình cậu rất lớn nhưng cũng chưa là gì so với gia tộc Nguyễn . Đừng nghĩ tôi liều quá nói quá , nếu cậu không ở lại đây thì đừng trách sao tôi khiến tập đoàn của gia đình cậu phá sản . Đến lúc đó thì đừng trách sao tôi không cảnh báo trước !

- Phải rồi Park Hyun Young , à không tiểu thư của gia tộc Nguyễn , Nguyễn Ngọc Bảo Nhi , cô giỏi lắm ! - Minwoo cậu thật không ngờ Hyun Young bây giờ lại trở thành một con người bất chấp thủ đoạn như vậy ? Hyun Young bây giờ lại đi lấy chính cha và tập đoàn của gia đình cậu để đe dọa sao ?

- Hyun Young hiền lành đến ngu ngốc của ngày xưa đã không còn rồi . Cô ta đã bị nuốt chửng bởi con ác quỷ trong Bảo Nhi tôi - nói rồi nó đi ngang qua Minwoo vỗ vỗ vai cậu - Ngoan ngoan ở đây đi , không thì con ác quỷ này sẽ không biết sẽ biến gia đình cậu nhất là Lee Minchael thành cái dạng gì đâu !

Nói xong câu đó , nó đi thẳng ra ngoài phòng khách bỏ lại Minwoo một mình trong căn phòng khách rộng lớn .

Không nhịn được , cậu nắm mạnh vào cái bình hoa cạnh đó khiến cho cái bình hoa vỡ toanh ra . Mảnh thủy tinh đâm vào tay cậu , máu chảy đầm đìa . Nhưng lại thay tại sao cậu lại không có cảm giác đau ở tay mà lại đau ở chính trái tim của mình vậy . Trái tim đau đớn như bị hàng ngàn mũi dao đâm vào đang chảy máu không ngừng .

- Thiếu gia Minwoo có chuyện gì vậy ?

Minwoo giật mình , sự tức giận trong lòng bị tiếng nói làm cho gián đoạn . Ngẩng người vài giây , cậu mới nhận ra giọng nói này . Chính là giọng nói của người mà Hyun Young gọi là quản gia Lâm lúc này .

Cửa phòng khách đột ngột mở ra , bóng dáng của quản gia Lâm lộ rõ về hốt hoảng chạy vào . Nhìn thấy bàn tay của Minwoo ứa máu và những mảnh vỡ của bình hoa quý ông cũng đã đoán được chuyện gì vừa xảy ra ,

- Thiếu gia , theo tôi . Tôi sai người sơ cứu vết thương cho cậu .

- Thiếu gia ? - Minwoo nghi ngờ hỏi lại , vừa lúc này ông quản gia này vừa mới kêu cậu là cậu cơ mà , sao bây giờ lại thay đổi cách xưng hô cung kính nhanh như vậy ? Nhưng cũng không thắc mắc nhiều , Minwoo nhìn xuống bàn tay đang chảy đầy máu của mình lạnh đạm nói - Không cần , tôi tự làm .

- Thiếu gia , cậu không cần thắc mắc về cách xưng hô của tôi . Từ bây giờ , cậu chính là chủ nhân thứ hai của căn biệt thự này . Còn bây giờ nếu thiếu gia không muốn tiểu thư nổi giận thì hãy mau đi theo tôi để băng bó vết thương ! - quản gia Lâm cúi đầu giải thích .

Minwoo dù có muốn từ chối cũng không được , lại sợ nó nổi giận làm hại đến cha mình thì phải đi theo quản gia Lâm . Bây giờ , cậu mới có cảm giác đau nhói ở tay , nếu không muốn mất máu mà chết thì cậu phải đi theo ông ta mà băng bó vết thương thôi !

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Đứng ở vườn hoa hồng , dưới ánh đèn vàng mờ nhạt , bóng hình của nó được kéo dài . Gió khẽ thổi , làm lay động các bông hoa hồng , mùi hương theo đà mà cứ nhàn nhạt bay lan tỏa . Không gian sẽ thật thanh bình và yên tĩnh nếu như không có tiếng chuông điện thoại phá rối .

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại nó nhíu mày , vớ tay lấy máy điện thoại trực tiếp nghe máy mà không xem tên người hiển thị nó lạnh nhạt mở lời .

- Nói !

- " ... " giọng nữ trầm thấp ở đầu dây bên kia vang lên , nghe thấy giọng nói này khuôn mặt băng lãnh của nó khẽ có chút dao động .

- Dạ !

Vẫn chỉ là một chữ cụt lùn , đây có vẻ như là phong cách nói chuyện quen thuộc của nó . Cuộc đối thoại kết thúc , quản gia Lâm đứng bên cạnh cũng không thể nào hiểu rõ được cuộc nói chuyện đầy ẩn ý này .

- Quản gia Lâm ... - nó trầm giọng .

- Tiểu thư Bảo Nhi có gì dặn dò !

- Không phải là tôi đã bảo không được gọi là tiểu thư - nó khẽ liếc mắt , vẻ mặt không lấy một tia cảm xúc , đôi mắt tím nhạt không hiểu có tâm sự gì mà man mác buồn . Nhưng tất nhiên , loại cảm xúc này không ai có thể nhìn thấy , ngay cả quản gia Lâm đang trực tiếp nhìn vào cũng khó có thể nhận ra .

- Tiểu thư Bảo Nhi , cách xưng hô này là không thể thay đổi được . Mong tiểu thư đừng làm khó tôi - quản gia Lâm cúi đầu cung kính trả l

Nó khẽ thở dài , nghe thấy quản gia Lâm nói thế thì không biết nói gì nữa . Nếu ông ta cứ quan niệm mấy cái xưng hô này thì mặc kệ ông ta nó dù không muốn nhưng cũng chẳng có cách thay đổi . Dời tầm mắt , nhìn bồn hoa hồng trước mắt nó trầm mặc hồi lâu khuôn mặt có tia quan tâm thoáng qua hỏi quản gia Lâm

- Cậu ta như thế nào rồi ?

Chương 43

- Tiểu thư - quần gia Lâm, trầm mặc nhìn nó hồi lâu mới trả lời - Tiểu thư, đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao tiểu thư lại cho cậu ta ở lại căn biệt thự này - nhìn sắc mặt của nó, ông không trả lời trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mà nói ra điều thắc mắc trong lòng mình.
- Quần gia Lâm? - nhắm mắt lại cảm nhận từng cơn gió nhẹ tạt vào thân mình nó thấp giọng - Đôi khi tò mò quá cũng không phải là điều tốt.
- Tiểu thư, xin lỗi chỉ là ... - Quần gia Lâm chưa nói hết câu thì đã bị giọng nói nhàn nhạt tựa hồ băng lãnh chặn lại.
- Cho người chuẩn bị xe, tôi ra ngoài có việc - nói xong câu nói đó, nó xoay người chấp hai tay ra sau lưng rồi theo đường dẫn ở vườn hoa đi thẳng vào nhà chính.
- Dạ !

Show diễn thời trang có quy mô gần như lớn nhất thế giới được tổ chức ngay tại trung tâm thành phố.

Chịu trách nhiệm và tổ chức show diễn thời trang lần này là của tập đoàn Fashion plate, tập đoàn thời trang lớn nhất Hàn Quốc và trải rộng khắp toàn cầu. Fashion plate là tập đoàn thời trang đẳng cấp không chỉ là cái mào bên ngoài, hầu hết các mẫu quần áo ở đây đều là các mẫu mới nhất, được may từ các loại vải thượng hạng và sang trọng. Chính vì vậy, hàng năm đã không biết có bao nhiêu các cuộc đấu giá về các sản phẩm thời trang mới do tập đoàn này tổ chức. Và chỉ cần người nào khoác lên được những sản phẩm do tập đoàn này thiết kế thì không phải nói họ đã khẳng định được gu thời trang, cũng như giải cấp quý tộc của mình trong xã hội hiện đại.

Ra mắt cho bộ sưu tập mới của tập đoàn, tối nay Fashion plate đã thuê hẳn một quảng trường, dựng một sân catwalk, thuê một dàn siêu mẫu để giới thiệu với truyền thông những mẫu trang phục mới nhất của tập đoàn trong hiện tại. Tuy buổi biểu diễn chưa diễn ra, thành công hay không thành công nhưng ngay sáng nay, các trang báo thời trang hàng đầu thế giới đã viết bài khen ngợi, thậm chí còn nói và tăng bốc là qua tối nay các mẫu thời trang này sẽ rất được ưa chuộng trên thị trường thế giới.

Đến thời điểm này, mặc dù hơn một tiếng nữa mới diễn ra buổi diễn thời trang nhưng các khách mời đã đều có mặt đông đủ. Đa số các khách mời có mặt lần này đều là những người có máu mặt trong giới thời trang, chủ tịch của những tập đoàn lớn trong và ngoài nước. Ngoài ra còn quy tụ những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, người của những tạp chí thời trang lớn, hay là những ngôi sao hàng đầu trong giới showbiz hiện nay.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

- Chuyên viên trang điểm, bên này. Đến đây làm nhanh một chút. Máy cô kia nữa, xem nhóm người mẫu kia chuẩn bị đến đâu rồi. Nhanh lên, còn 30 phút nữa là buổi diễn bắt đầu rồi!

Phụ trách show lần này là công ty người mẫu nổi tiếng JG. Người mẫu cũng phải qua một quá trình sát hạch và huấn luyện kỹ mới được tham gia sự kiện lần này.

Lúc nó vừa bước ra phía sau hội trường liền nhìn thấy một tổng phụ trách nữ đang khoa tay múa chân chỉ đạo các nhân viên. Thật là, ở đâu cũng có mấy dạng người chanh chua này làm nó nhìn thấy liền dâng lên một nỗi chán ghét cực độ. Thấy nó đi vào, bà ta tưởng nó là nhân viên ánh mắt sắc bén giờ giọng trách móc.

- Cô nhân viên nào đây, sao bây giờ mới đến hả? Có biết buổi biểu diễn hôm nay quan trọng như thế nào không? Còn bao nhiêu việc cần người làm đây này. Cô chính thức bị đuổi. Cuối buổi diễn hôm nay tự nộp đơn rút ra khỏi công ty cho tôi!

- Nhân viên? Đuổi việc? - Nó nhếch môi, trong lòng càng thêm phần chán ghét người đàn bà trước mặt. Thật là một chuyện nực cười không thể tưởng, thì ra bà ta tưởng nó là nhân viên.

Thấy thái độ khinh thường của nó , bà ta càng thêm căm giận hơn giọng nói chanh chua thêm phần chắc nịch .

- Phải , sau buổi diễn hôm nay cô bị đuối việc . Còn bây giờ thì đi làm việc cho tôi , nếu tối nay cô làm việc chăm chỉ thì không chừng tôi sẽ xem xét lại . Còn đứng đó , qua kia bê mấy túi đồ trang điểm đến cho người mẫu đi .

Bà ta khuôn mặt ghê tởm lên , ra vẻ đắc ý . Trong mắt bây giờ chỉ xem như nó là một nhân viên sai vặt bình thường . Nhưng không phủ nhận là bà ta đang có phần ghen tỵ , thật sự ngày xưa khi bà ta còn trẻ thì dù có đánh cả một đồng nghiệp phẩm lên mặt thì cũng không sánh bằng một góc của cô nhân viên để mặt mộc trước mặt này . Cô ta thật quá xinh đẹp , không những thế mà trên mặt còn mang một vẻ trẻ con thuần khiết khó mà người nào có được .

- Tổng phụ trách , bà đang làm cái quái gì vậy ? - khi bà ta vừa dứt lời xong thì có một thanh niên trẻ chạy đến . Cách ăn mặc của anh ta rất sang trọng và lịch lãm , hơn nữa có thể dùng cái giọng này nói với bà ta thì chắc vụ cũng không phải là thấp rồi .

- Không có gì , thư kí Kevil . Chỉ là tôi đang chỉ bảo cho cô nhân viên này thôi - hẳn nhiên là vậy , giọng nói chanh chua của bà ta cũng giảm đi không kém hơn nữa còn tăng thêm vài phần nề phục , khác hẳn thái độ đối với nó lúc này .

- Tiểu thư , mời người đi theo tôi . Chủ tịch đang đợi người . - Anh chàng tên Kevil đó không thèm để tâm đến lời bà phụ trách nói , trực tiếp nhìn sang phía nó nói với chất giọng cung kính , bà phụ trách lúc này cũng xám mặt nghi hoặc .

- Tiểu thư ? - Lúc này bà ta mới vỡ lẽ khi để ý đến cách ăn mặc của nó . Bà ta trong đầu đang không ngừng tự trách mình vì sự bông bột vừa rồi . Rõ ràng , kiểu đầm đen quây dáng dài mà cô gái phía trước đang mặc chỉ nhìn thoáng là có thể nhận ra đây là hàng thời trang cao cấp , nhân viên bình thường không bao giờ có thể mua được bộ đồ như thế này . Thứ hai là thư kí Kevil vừa gọi cô gái trước mặt là tiểu thư , xem ra bà đã đắc tội với nhân vật không nên chọc vào rồi .

Nó không nói gì , dời tầm mắt nhìn người đàn bà hách dịch đang cúi đầu trước mặt , sự chán ghét ngày càng tăng rõ . Trước khi đi còn không quên bỏ lại một câu khiến bà ta run sợ .

- Bảo bên công ty JG , người như bà ta không nên giữ lại !

- Dạ , tiểu thư - Kevil quay sang nhếch môi lạnh lùng nhìn bà ta - Sau buổi diễn hôm nay , bà biết phải làm gì rồi đấy !

- Nhưng ... - bà ta run sợ chưa kịp nói gì thì bóng của Kevil và nó đã biến mất ra khỏi hội trường . Chưa thể chấp nhận sự thật bà ta suýt ngã xuống may mà có nhân viên bên cạnh nhanh tay đỡ lại . Xem ra sau buổi tối hôm nay đến chén cơm cũng khó kiếm rồi .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Thư kí Kevil dẫn nó đến tầng cao nhất trong tòa nhà . Vào lúc này đây , nó đang đứng trước một cánh cửa gỗ sang trọng được chạm khắc hoa văn tinh xảo .

Kevil gõ cửa hai nhịp , rồi tự mình đẩy cửa bước vào . Đứng giữa căn phòng cúi người cung kính nói với một ai đó .

- Chủ tịch , tiểu thư đã đến .

Bên trong căn phòng không có lấy một âm thanh nào cả . Chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của thư kí . Chẳng bao lâu , Kevil đã đi đến phía bên cạnh nó nhẹ giọng nói .

- Tiểu thư , mời vào . Chủ tịch đang đợi người ! - nói rồi Kevil xoay gót rồi đi . Theo thói quen cũng tùy ý dùng tay đóng cánh cửa lại .

Bước vào căn phòng , lúc này đây nó mới để ý được hết nội thất ở đây . Căn phòng được thiết kế theo kiến trúc Tây - Âu , nhìn kĩ trông không rộng lắm nhưng cũng không thể nào phủ nhận được độ sang trọng ở đây . Và điều thu hút nó nhất ở căn phòng này chính là cửa sổ lớn bằng kính trong suốt to bằng cả một bức tường . Với khung cửa sổ và thiết kế của căn phòng trên cao này , đứng từ đây ta gần như có thể quan sát được lòng thành phố và thuận tiện nhất lại chính là quan sát quá trình của show diễn thời trang bên dưới .

- Con gái , con đã đến rồi . Mau lại đây - giọng nói phụ nữ trầm thấp khiến nó đang trong mạch suy nghĩ đánh giá căn phòng thì phải dừng lại . Đào tằm mắt , nhìn bóng dáng quen thuộc trước mặt nó đi đến phía sofa ngồi xuống cười nhẹ .

- Mẹ !

- Bảo Nhi , mới mấy ngày không gặp con ta trông con có vẻ ốm hơn thì phải . Rồi xa ta mới chưa được có một tuần mà đã gầy đi như thế sao ?

- Con trông vẫn thế mà , chắc tại mẹ nghĩ như vậy thôi - nghe bà nói thế , nó trực tiếp nhìn xuống người mình phủ nhận .
 - Lại phủ nhận , chẳng lẽ ta lại không nhận ra . Đạo gần đây con ăn uống không điều độ có phải không - Hanna nhìn con gái mình xót xa . Thật sự show diễn thời trang lần này tổ chức ở Việt Nam là vì có mục đích . Đây cũng là lý do chính đáng để bà được gặp mặt trực tiếp cô con gái yêu của mình .
 - Không phải nha , con ăn uống vẫn điều độ đấy chứ ! - nó lắc đầu đổi chủ đề - Mà mẹ gọi con lên đây có việc gì không . Chắc cũng không phải là để hỏi mỗi cái lý do này thôi chứ !
 - Cũng không hẳn là như thế . Thực ra ta cũng đang có chuyện muốn hỏi ý kiến của con đây .
- Nó nhấp một hớp trà nhấp máy nhìn bà nói .
- Có chuyện gì vậy ạ ? Mẹ cứ nói đi !
 - Ta muốn công bố tên con cho giới truyền thông cũng như mọi người biết . Là nhà thiết kế cho bộ sưu tập lần này .
 - Không thể được , con không muốn - nó khẽ nhăn mày .
 - Tại sao vậy ? Rất nhiều người thắc mắc về danh tính của con .
 - Con thiết kế những mẫu trang phục cho tập đoàn chỉ là dành cho sở thích và cái cốt yếu là cũng là để giết thời gian thôi . Con chưa muốn giới truyền thông biết đến dự hiện diện của mình đâu . Đợi đến thời điểm thích hợp tự khắc con sẽ nói ra !
 - Nhưng , ... Thôi được - Hanna nhìn biểu hiện của nó khẽ thở dài . Con gái bà từ trước đến nay vẫn luôn có cái tính cố chấp như vậy .
 - Dạ - nó cười tươi , nhìn thấy nụ cười của nó Hanna bà cũng thấy vui lòng hơn - Mẹ show diễn sắp diễn ra rồi . Mẹ xuống dưới không ?
 - Tất nhiên là có rồi . Con gái ngoan , chủ nhân tổ chức show diễn này sao có thể vắng mặt được chứ . Mọi người sẽ nghĩ gì hả ? - bà khẽ cốc yêu đầu nó . Trong thâm tâm , thực ra nếu nó không nhắc bà cũng đã quên khuấy mất show diễn này rồi !
 - Dạ - nó đứng lên , như thường lệ chỉnh lại tà váy của mình - Để không gây chú ý thì con xuống dưới đó trước nha .

Hanna không nói gì , bà khẽ gật đầu . Sau khi nó ra khỏi căn phòng , khuôn mặt của bà liền thay đổi . Nó khẽ đánh lại nhưng chỉ trong chớp lát nó lại lơ đãng về đau lòng . Trong không gian , chỉ nghe thấy tiếng bà thì thầm .

- Con gái , tối nay con mà gặp lại người đó thì kí ức của con sẽ không ngủ yên được nữa rồi . Mẹ thật sự rất xin lỗi con Bảo Nhi à !

Show diễn thời trang lần này là để nhằm vào giới truyền thông và thời trang thế giới . Cho nên khách mời lần này đa số đều là những người danh tiếng có vị trí nhất định trong làng thời trang .

Show diễn đã bắt đầu . Tất cả các hiệu ứng đèn đều được tắt hết . Trong chốc lát , không gian trở nên tối om . Chưa đến 10 giây sau , sàn catwalk rực sáng .

Trên sàn catwalk , người mẫu dịu dàng bước ra từ phía sau cánh gà . Nữ trang được sử dụng đều hết sức tinh xảo . Chi tiết cổ áo , tay áo đều vô cùng tỉ mỉ , phối cùng chiếc thắt lưng phong cách cổ điển . Trên làn váy điểm bông Mugung nở rộ , là quốc hoa của Hàn Quốc . Tuy không phải là hoa thật nhưng với sự thiết kế tài ba , ta cũng có thể thấy được qua tà váy thướt tha hoa Mugung dẻo dai và mạnh mẽ đến nhường nào .

Cùng với thứ âm nhạc tao nhã , những tia sáng la-ze lóe ra rồi hạ xuống , một người , lại một người bước ra cùng với những trang phục tinh tế , xa hoa . Có bộ được điểm họa tiết hoa thêu tay , có bộ được đan thủ công vô cùng bắt mắt ... Đây thực sự là đỉnh cao của nghệ thuật , đem đến cho thế giới thứ thời trang xa hoa bậc nhất , hấp dẫn không chỉ người xem mà còn hấp dẫn cả những nhà thiết kế hàng đầu .

Thời trang nam cũng không kém cạnh gì , nó cũng trở thành tiêu điểm hàng đầu trong show diễn thời trang lần này . Trang phục nam lấy hình tượng và khí chất quý tộc làm điều chủ chốt . Tuy vậy lại tạo ra sự thoải mái và phong cách đời thường , điểm này hiển nhiên cũng là phong cách mới nhất của tập đoàn , tuy đơn giản nhưng gây chú ý không biết bao nhiêu người , kể cả là những cặp mắt khó tính nhất .

Trên người mẫu , ngay cả áo choàng dài , phụ kiện đi kèm , hay chi tiết thiết kế phần vai cũng đều thoát lên về tao nhã , thanh lịch . Bộ sưu tập lần này được nhà thiết kế thiết kế rất táo bạo , tạo nên sự mới mẻ cho trang phục nam theo phong cách quý tộc . Có thể thấy người thiết kế những mẫu trang phục này tài ba như thế nào , Fashion thật là nơi quy tụ rất nhiều nhân tài . Một tập đoàn thời trang có thể nói là tầm cỡ nhất mọi thời đại mà bất cứ nhà thiết kế nào cũng mong muốn được làm việc .

Do ngồi trong góc khuất nên nó không thể nào quan sát show diễn một cách dễ dàng . Nhưng show diễn lần này thành công đến mức nào nó ngồi đây cũng có thể cảm nhận được . Bằng chứng là ngay bây giờ đây , vừa mới hết show diễn đã nghe thấy tiếng vỗ tay , và tiếng xì xào đánh giá khen ngợi của giới chuyên môn . Và cũng có một điều nó không thể ngờ rằng những bản thiết kế chơi đùa để giết thời gian của mình sau khi thiết kế ra và ra mắt công chúng lại thành công đến mức này .

Show diễn đã xong , thành công ngoài dự định . Hội trường lúc này đèn điện vẫn chưa được thấp sáng hết lên . Nổi bật nhất là sàn catwalk hình chữ T bây giờ . Nó không ngừng lóe sáng ra những tia huyền quang làm cho những khách mời ngồi dưới không khỏi thích thú . Trên đầu là những ánh đèn nóng ran , sàn catwalk vắng lặng bây giờ không còn một bóng người .

Lát sau , chủ tịch của Fashion plate trang trọng bước ra , bao nhiêu ánh mắt dõi theo bà . Không chỉ là về hình thức , mà cách ăn mặc của chủ tịch Lee Hanna cũng thật khiến cho người ta ngưỡng mộ . Bộ đầm đen mà bà đang mặc trên người và cả cách kết hợp với trang sức đi kèm nữa cũng thật là sang trọng mà tao nhã . Cũng không khó để nhận ra được bộ cánh mà bà đang mặc cũng nằm trong những mẫu thiết kế mới nhất của tập đoàn . Bộ trang phục mà trên thế giới này chỉ có một mà bất kỳ ai cũng ao ước .

- Thưa quý vị , trước mắt quý vị là sản phẩm thời trang mới nhất của Fashion plate . Sau đây tôi sẽ giới thiệu về bộ sưu tập mới và cũng như là giới thiệu danh tính của nhà thiết kế tài này .

Lee Hanna mở tiếng nói chuyện . Chất giọng trầm ấm của bà được truyền ra từ micro khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên . Đây cũng chính là lần đầu tiên chủ tịch Lee Hanna mở miệng nói về bộ sưu tập trang phục mới nhất . Đặc biệt nhất lần này Fashion plate lại đi công bố và giới thiệu danh tính của nhà thiết kế tài ba giấu mặt , điều này đúng là tin hot nhất trong giới thời trang từ trước đến nay . Chính vì thế , đến giờ phút này , nhóm phóng viên ngồi phía dưới đã bật sẵn hết toàn bộ máy ghi âm để lưu lại khoảnh khắc và thông tin quan trọng này .

Có lẽ không chỉ là mọi người mà người ngạc nhiên nhất lại chính là nó . Ngồi trong góc , nó bây giờ đang không khỏi lo lắng . Chẳng lẽ mẹ lại làm trái lời hứa với nó , bây giờ sẽ công bố tên tuổi của nhà thiết kế ư ? Nếu như vậy thì nó sẽ phải làm sao ? Chắc chắn hôm nay những người đó cũng có mặt ở đây , họ không thể biết danh tính của nhà thiết kế được . Nó phải làm gì bây giờ ngoài việc xin thăm trong lòng cho mẹ đừng nói ra những điều mà nó không mong muốn nhất .

Con xin mẹ mà ...

Làm ơn đừng nói ra

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Chưa bao giờ nó tỏ ra lo lắng như vậy . Hai tay Bảo Nhi chấp thành hình chữ thập , ngoài miệng đang không ngừng cầu nguyện " Cầu trời cùng chư vị thần tiên , làm ơn đừng cho mẹ nói ra , làm ơn đi mà " .

Tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía sân diễn .

Giọng nói của Lee Hanna trầm ấm , mọi người ở dưới sân diễn đều dài cổ lắng nghe xem bà nói gì , mỗi vẻ mặt hiện lên sự tò mò .

Đứng trên sân diễn , Lee Hanna nhìn mọi người nở một nụ cười ấm áp , nhẹ nhàng hắng giọng nói " Buổi diễn hôm nay , tập đoàn Fashion plate muốn giới thiệu đến tất cả quý vị bộ sưu tập Thu - Đông . Như quý vị đã thấy , không chỉ về thiết kế trang phục , mà lần này nhà thiết kế còn nhân mạnh trang sức đi kèm , nhằm tôn lên sắc thái cổ kính , hoàn toàn giải phóng sự gò bó ẩn sâu trong tâm hồn . Khác với bộ sưu tập trước , trút bỏ hết màu sắc tươi sáng , rực rỡ của mùa hè , lần này các mẫu trang phục Thu - Đông mang nét ấm áp , thanh lịch , trẻ trung mà không hề u ám , ảm đạm . Ngoài ra , bộ sưu tập lần này còn nhằm khẳng định cho ngành thời trang của Hàn Quốc vươn xa ra thế giới , không thua kém bất cứ các vương quốc thời trang nào khác trên hành tinh này ... "

Lee Hanna nói đến đây , không ai bảo ai , từng tràng pháo tay dài vang lên mãi không dứt . Có thể nói buổi biểu diễn thời trang lần này quá thành công . Đúng như bà nói , ngành thời trang của Hàn Quốc nhờ có sự dẫn dắt của Fashion plate mà ngày càng lớn mạnh , không chỉ trong khu vực Châu Á , mà còn lan sang tận Châu Âu , khiến vương quốc thời trang nổi tiếng nhất cũng phải ngậm ngùi phục .

Đợi sau khi các tràng pháo tay dứt hẳn , Lee Hanna lại từ tốn nói tiếp . Và đây cũng chính là giây phút nó lo sợ nhất " Giới truyền thông và ngành thời trang nhiều lần đã từng thắc mắc và đặt ra câu hỏi với tôi là nhà thiết kế tài ba nào đã vẽ và tạo nên những bộ trang phục tuyệt vời này . Lúc đó , tôi đã nghĩ cách khước từ và xin không được trả lời câu hỏi này . Cũng từ đó , mọi người cũng chỉ biết và gọi con người tài ba đó với một cái tên " nhà thiết kế bí ẩn " . Hôm nay , nhân dịp show diễn thời trang này tôi cũng xin được tiết lộ một chút thông tin của " nhà thiết kế bí ẩn " đó . Người đã tạo dựng và gặt hái nhiều thành công cho Fashion plate trong những năm gần đây . Không để mất thời gian của tất cả quý vị , tôi xin thông báo " nhà thiết kế bí ẩn " đó không ai khác chính là con gái của tôi , vị tiểu thư giấu mặt của gia tộc Nguyễn " .

Mọi người ở dưới ngạc nhiên hết cỡ . Không ai có thể ngờ được " nhà thiết kế bí ẩn " đó lại chính là vị công chúa giấu mặt của gia tộc Nguyễn mà mọi người vẫn hay thắc mắc . Cô công chúa giấu mặt mà tất cả mọi người trên thế giới đều tò mò . Tất cả các phóng viên ngồi dưới đều không thể đợi được cho đến lúc hết show diễn . Một người thay mặt cho hàng trăm người mạn phép đặt câu hỏi .

- Thật bất ngờ , thì ra " nhà thiết kế bí ẩn đó " lại là cô công chúa bí ẩn của gia tộc Nguyễn . Vậy bây giờ chủ tịch Lee Hanna có thể tiết lộ tên của cô

công chúa bí ẩn đó được không ạ ? Đây cũng là câu hỏi mà rất nhiều người thắc mắc .

Nó ngồi trong góc kia mặc dù đã hết lo sợ vì mẹ đã không tiết lộ tên mình . Nhưng ngay khi nghe thấy tên phóng viên đó nói thì không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi hận không thể lao ra xé xác cái đám nhiều chuyện phiền phức kia . Hạ hỏa xuống trầm mặc nó nghĩ trong đầu , mẹ chắc chắn sẽ không tiết lộ tên của nó nên có thể an tâm được rồi . Nếu không có sự cho phép của nó thì đám phóng viên kia sẽ không bao giờ moi móc được bất cứ thông tin gì cả .

Đúng như nó nghĩ , câu trả lời của Lee Hanna chỉ có một .

- Bây giờ chưa phải là lúc nên tôi xin giữ kín thông tin quan trọng này . Show diễn thời trang lần này đã đến hồi kết . Nếu còn thắc mắc gì về những mẫu trang phục lần này thì mong tất cả các phóng viên sẽ đến phòng văn thư kí Kevil ở tầng sau hội trường . Cuối cùng cảm ơn tất cả quý vị vì đã dành thời gian đến tham dự show diễn lần này của Fashion plate chúng tôi .

Hanna nói xong rồi biến mất sau bức màn đen bên cánh gà . Lúc này , tất cả đèn ở trong hội trường đều được tắt sáng hết lên . Tất cả mọi người đứng lên ra về , tâm trạng ai cũng hài lòng và thoải mái khi xem xong show diễn lần này , nó quá thành công . Fashion plate không bao giờ để cho mọi người thất vọng . Nói thế thôi nhưng bây giờ đám phóng viên mới là những người buồn bực nhất . Bằng chứng là ngay sau khi show diễn kết thúc không ai hẹn ai tất cả liền lao nhanh ra phía sau hội trường bao quanh lấy thư kí Kevil để tìm cách moi thông tin về cô công chúa giấu mặt kia . Nhưng cũng chẳng nhận được câu trả lời nào ngoài một cái hừ lạnh của anh chàng .

- Bà chủ có vẻ rất thích bộ sưu tập lần này . Có cần đặt chi phiếu để mua luôn không ạ ?

- Không cần ! Lần này đi xem thôi , mặc dù rất hài lòng nhưng ta không có ý định mua nó !

- Dạ , tâm trạng bà chủ hôm nay có vẻ rất tốt !

- Không có gì . Mà thiếu gia đi đâu rồi ?

- Dạ thiếu gia đi lấy ...

Người đó chưa nói hết câu thấy tình cảnh trước mặt thì đã hốt hoảng .

- Bà chủ bà không sao chứ ? Cô gái cảm ơn cô .

Nó không nói gì , lạnh lùng khẽ liếc nhìn người quản lý mặc đồ đen . Lúc này đi ngang qua phía vị phu nhân này nó thấy bà trượt chân suýt ngã nên nhanh tay đỡ lại thôi . Từ sau , nhìn cách ăn mặc hơn nữa chắc còn là khách mời của mẹ trong show diễn thời trang này nên nó mới giúp thôi . Chứ nếu là người có thân phận bình thường gặp ở ngoài đường dù có ngã trước mặt nó mười lần thì cũng đừng có hòng . Chẳng qua là vì đây là khách mời của mẹ hơn nữa bao nhiêu năm sống trong giới thượng lưu nên nó hiểu . Tất cả mọi người từ già , trẻ , gái , trai đều rất giữ hình tượng và hình thức bên ngoài của mình . Nếu vị phu nhân này ngã trước chỗ đông người hơn nữa còn toàn là người trong tầng lớp thượng lưu thì chắc hẳn sẽ bẽ mặt rồi , ngã ở chỗ này thì làm gì còn thể diện nữa . Đối với người bình thường đã cảm thấy vậy thì những phu nhân trong giới thượng lưu luôn giữ gìn hình thượng sẽ cảm thấy tồi tệ đến mức nào nữa .

Vị phu nhân đó tuy được nó đỡ nhưng vẫn làm rơi chiếc túi xách hàng hiệu trên tay . Chính vì vậy , bà ta phải cúi người xuống nhặt nó lên . Nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi khi vị phu nhân đó ngẩng mặt lên , nó và bà ấy mặt đối mặt trực diện .

Nhìn khuôn mặt của vị phu nhân đó , nó thất kinh suýt chút nữa hét lên . Tâm trạng chột trở nên hỗn loạn , phút chốc trong đầu nó lại xuất hiện một chút hình ảnh thoáng qua , rồi vụt mất nhanh không chút dấu vết cứ như nó chưa từng xuất hiện .

- Cô gái , cháu có sao không ?

Vị phu nhân đó thấy Bảo Nhi hoảng sợ như vậy , không hỏi hốt hoảng liền chạy lại . Nhưng nó vẫn không khá hơn là bao , vẫn run sợ lấy hai tay ôm chặt lấy đầu chìm trong cơn đau và cơn hỗn loạn đến choáng váng .

- Cô gái , cháu có sao không ?

Nó như sự tỉnh khỏi cơn mê mộng mị , mắt láo liên nhìn quanh thấy mọi người nhìn mình thì nhận thức được hành động không kiểm soát được vừa rồi , không còn để ý đến vị phu nhân đứng trước mặt mình kia nữa . Thật nó cũng không hiểu sao mình lại run sợ đến mức đó nữa . Chỉ vì trong khoảnh khắc khi nhìn thấy khuôn mặt của vị phu nhân kia , trong đầu nó lại hiện lên một số cảnh thoáng qua , không hề rõ ràng hết như một lần khói mỏng ... Chỉ có thể nhận thức được khuôn mặt của vị phu nhân này quá quen thuộc , quen thuộc đến mức khiến cho nó gặp một nỗi sợ hãi chưa từng có , đau đớn choáng váng tưởng chừng như sẽ ngắt đi cảm giác tựa hết như một cây búa đập thẳng vào đầu mình vậy . Hình ảnh quen thuộc bất ngờ chột xuất hiện , rồi chỉ trong tích tắc liền biến mất thật nhanh khiến đầu nó đau hơn búa bổ , nhói từng cơn liên hồi .

Khi đã định thần lại được nó quay trở lại về lạnh lùng thờng ngày , khẽ nhìn vị phu nhân kia trong giọng nói lạnh lẽo thấy rõ nhưng vẻ gượng gạo là không giấu được .

- Xin lỗi không có gì ! - nói một cách khách sáo nhất nó xoay gót rồi đi .

Vị phu nhân kia nhìn theo bóng lưng nó đến khi nó lên xe và rời đi mất . Ánh mắt bà chợt trở nên xa xăm tựa như có tầng nước mỏng .

Chiếc Bugatti Veyron từ xa lao đến đỗ trước mặt bà và người quản lý . Đây là một trong những dòng xe có giá khủng nhất thế giới bây giờ khẳng định người sở hữu nó có một thân thế không hề tầm thường . Hẳn nhiên là vậy , ở đây quy tụ rất nhiều người trong giới thượng lưu nên có rất nhiều các dòng siêu xe khác nhau nhưng khi chiếc Bugatti Veyron này xuất hiện nó đã thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của tất cả mọi người xung quanh .

Cửa kính màu đen từ từ hạ xuống , chàng trai trẻ ngồi ở phía ghế lái nói vọng ra .

- Mẹ , chúng ta về thôi .

Người quản lý bên cạnh như thường lệ cung kính hô một từ thiếu gia rồi mở cửa bên cạnh ghế lái đỡ vị phu nhân kia bước vào . Cửa xe đóng lại , chiếc Bugatti Veyron lăn bánh bỏ lại con mắt ngưỡng mộ của bao nhiêu người . Vị quản lý sau đó lên một chiếc xe màu đen khác , chiếc xe cũng từ từ lăn bánh ra khỏi đại sảnh của tòa nhà , nơi vừa diễn ra show diễn thời trang quan trọng .

Lúc này đã gần 12 giờ đêm . Đường phố thủ đô Hà Nội vắng lặng hầu như không còn một bóng người . Chính vì vậy , chiếc xe Bugatti Veyron gần như là đạt đến tốc độ cao nhất , lao nhanh trên đường phố .

Trên xe , không khí thật im lặng .

- Bảo Nam...

Bảo Nam từ lúc này đến giờ chỉ chuyên tâm lái xe mà lạnh lùng không nói gì cả . Nghe mẹ gọi mình , anh lễ phép dạ một tiếng .

- Con có biết lúc này ta gặp ai không ?

- Gặp ai ạ ? - Bảo Nam thái độ vẫn thờ ơ , dường như không quan tâm đến chuyện này lắm .

Mẹ anh thờ dãi , bà đang đắn đo không biết có nên nói cho con trai mình chuyện này hay không . Bởi vì bà biết , Bảo Nam con trai mình mặc dù không quan tâm đến mọi thứ xung quanh , vẫn luôn khép kín như thế , chỉ cởi mở hơn một chút với gia đình và bạn bè . Từ sau cái ngày định mệnh đó , đã biến người con trai yêu quý của bà thành một con người như vậy . Và có một điều bà biết chắc chắn rằng khi nhắc đến chuyện này anh sẽ rất kích động và hơn hết có khi sẽ là tức giận .

- Mẹ ... - Bà quyết định sẽ nói ra , mặc dù đã nhiều năm nay rồi bà vẫn không muốn nhắc lại đến nó một lần nào nữa . Nhưng có lẽ bảo Nam nên biết điều này - Mẹ , vừa gặp một người rất giống với em gái của con .

Kít , chiếc Bugatti Veyron đột nhiên thắng gấp lại . Bảo Nam sững sờ , như không tin vào tai mình , cảm xúc hỗn loạn anh quay sang kích động hỏi mẹ . Mọi người luôn biết đại thiếu gia của gia tộc Trần hùng mạnh là một con người rất lạnh lùng , không bao giờ để lộ cảm xúc vui mừng trên mặt nhưng bây giờ tại sao chỉ vì một câu nói đơn giản mà vị đại thiếu gia này lại có thái độ kích động đến như vậy ?

- Mẹ vừa nói gì cơ ? Mẹ vừa gặp em gái con , nó ở đâu ?

- Bảo Nam , đừng kích động . Con nghe mẹ nói đã .

- Con không muốn nghe gì nữa . Bao nhiêu năm qua là đủ rồi , mẹ gặp nó ở đâu . Nói đi con sẽ đến đón nó - Bảo Nam tức giận , quả thực bao nhiêu năm qua là quá đủ cho sự chia cắt rồi . Em gái , người mà anh đã từng yêu thương nhất , anh muốn gặp nó ngay bây giờ .

- Nghe ta nói đã . Ta gặp cô gái rất giống nó ở show diễn thời trang lúc này , có lẽ cô ta cũng là một trong những khách mời tham dự . Nhưng con biết không , có lẽ chỉ là người giống người thôi . Em gái con đã ra đi từ 10 năm trước rồi . Trên thế giới này chuyện người giống người không hiếm - bà đau lòng nói , có lẽ bà không nên nói cho Bảo Nam chuyện này , không nên hy vọng quá để rồi thất vọng nhiều .

- Thế tại sao mẹ nói với con chuyện này làm gì ? Mẹ có biết con đã vui mừng như thế nào không hả ?

Thái độ của Bảo Nam khiến bà không khỏi thờ dãi .

- Không hiểu sao ta lại nói ra nữa . Nghĩ lại cũng thấy mình thật ngu ngốc , nhìn thái độ của con xem .

- Dạ , con xin lỗi mẹ - Bảo Nam nhận thấy hành động hơi quá của mình liền xin lỗi mẹ , Bảo Nam hầu như không bao giờ lớn tiếng với mẹ mình cả . Chỉ tại anh không khống chế được cảm xúc khi nghe đến chuyện này thôi - Con hy vọng mẹ đừng bao giờ nhắc đến vấn đề này nữa !

Nói rồi Bảo Nam khởi động lại xe , chiếc Bugatti Veyron lại khởi động lao nhanh trên đường phố đêm Hà Nội .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Kể từ sau show diễn thời trang đó , mấy đêm nay nó rất hay mất ngủ . Nói đúng hơn là dù ngủ rất muộn nhưng kể cả lúc mệt mỏi nhất nằm xuống nó cũng không tài nào khép mắt lại được . Chính vì vậy khả năng nó thức nguyên đến sáng là rất cao . Vác đôi mắt thâm quầng thành vệt đến lớp , nó lúc này lúc nào cũng đang trong tình trạng ngủ say không biết trời đất sao trăng gì . Kể cả lúc ra chơi , Hà My hay Thùy Trâm đều cố gắng hết sức vực nó dậy để lờ xuống cangteen nhưng không lần nào thành công cả . Đáp lại sự cố gắng nỗ lực của hai cô nàng đều là một tiếng chệp khó chịu , hay là có những lúc nó đã tỉnh dậy rồi nhưng vẫn giả vờ ngủ say như chết . Kết quả , Thùy Trâm và Hà My tức giận , dùng dùng bỏ xuống cangteen với ba người bạn hân . Còn nó , nhân vật chính vô tay reo hò trong lòng rồi một lúc sau lại chìm vào giấc ngủ .

Minwoo ngồi đằng sau thấy vậy cũng cảm thấy nó khá kỳ lạ . Trước đây , không có việc gì là cậu thấy làm cho nó mất ngủ được , kể cả lúc người đó mất nó đều khóc và thiếp đi trong giấc mộng . Một suy nghĩ giễu cợt chợt lóe lên ngang đầu cậu . Là cậu vẫn đang quan tâm đến nó sao ? Thật là nực cười , trong thâm tâm cậu luôn có hai phần nội tâm giằng xé . Một là ghét chính con người nó , cố tình làm lơ đi hoàn toàn và hai lại là mong muốn có thể cùng nó vui vẻ giống như ngày xưa . Cái khoảng thời gian vui vẻ , vô tư không một chút ưu lo . Nhưng có lẽ khoảng nội tâm thứ nhất là điều cậu mong muốn hơn cả , về bên ngoài đều là một mặt khinh thường , khiến cho người ta nghĩ cậu căm hận nó đến tận xương tủy nhưng có ai hiểu được nỗi lòng của cậu ở bên trong , ngay cả nó cũng vậy vẫn thờ ơ , lạnh lùng như ngày nào . Cậu đã chuyển về căn biệt thự có tên Flower đó tính ra đã được hơn ba ngày . Nhưng sau cái hôm nói chuyện với nó ở phòng khách , cho đến nay hai người dù có ở chung dưới một mái nhà vẫn chưa nói chuyện với nhau câu nào . Thậm chí còn tệ đến nỗi mỗi khi đi lướt qua nhau , lại giả vờ như mình không quan tâm và không nhìn thấy đối phương ở trước mặt .

Ở trên thế giới này luôn tồn tại kẻ đứng trong bóng tối và người đứng ngoài sáng . Sau này , nghĩ lại chuyện này nó mới cảm thấy tự buồn cười . Những năm trước đây , dù bất luận gì nó luôn luôn chính là kẻ đóng vai nhân vật phản diện đứng sau bóng tối với vai trò là một nữ hoàng bóng đêm , một sát thủ giấu mặt lưng danh thực hiện giúp ba những phi vụ bất chính như giết một số ông trùm hay đại loại là giúp cha thực hiện những vụ việc đặt bom , hay cướp những lô hàng nguy hiểm . Bây giờ tình thế đảo ngược , nó lại là người đứng ngoài sáng còn kẻ kia lại chính là người đứng trong tối rắp tâm một mục muốn gây sự hãm hại nó . Nhưng có một điều chắc chắn là không nằm trong kế hoạch của hắn , là ngay từ lần đầu tiên đảm vai người bị hại đứng ngoài sáng nó đã phát hiện ra kẻ đứng sau tất cả .

Vụ việc thứ nhất bắt đầu được diễn ra vào ngay ngày hôm sau khi nó đến lớp .

- Hello - thông thường đây chính là câu đầu tiên mà nó nói với năm người kia khi vào lớp . Cái từ mà nó cho là chào lố bịch chỉ có bọn trẻ con mới làm nay lại được nó miễn cưỡng nói ra . Dù rằng không muốn . Nhưng đây đã là một thói quen khó bỏ được kể từ khi nó phải đóng kịch và vào cái lớp này cho đến nay .

- Vẫn giận - nó nhìn thái độ của Thùy Trâm và Hà My thờ dãi , hai người này sau vụ hôm qua rõ ràng là vẫn còn đang giận nó đây mà . Ngồi xuống cười cầu hòa ra về hỏi lỗi xin lỗi hai nàng . Ngoài mặt là thế nhưng bên trong nó , Bảo Nhi nghĩ gì thì chỉ có trời mới hiểu " Hai cô nếu không phải còn giá trị lợi dụng thì đừng có hòng nói chuyện với tôi hơn nữa lại còn để tôi tự biến mình thành một con ngốc đi xin lỗi hai cô như thế này " .

- Cái gì mà giận dữ vậy . Bây giờ tôi phải làm thế nào thì hai người mới tha lỗi cho tôi hả ?

- Rất đơn giản - Thùy Trâm chỉ đợi có thế , trên mặt xuất hiện vài nụ cười gian . Nó thấy thế thì mặt hơi nổi mấy vạch đen thẳm hỏi hận vì những gì mình vừa nói ra nhưng vẫn cố cười gượng gạo gật đầu mạnh mẽ nói " Cứ nói ra , bọn mày không cần phải ngại " .

- Ok - Hà My nhanh nhẩu , cười gian tà - Từ nay đến hết năm học , giờ ra chơi phải xuống cangteen chen lấn mua đồ ăn chờ bọn này .

Nghe đến đây , khuôn mặt nó khề giật liên hồi . Trong lòng đang không thăm mắng chửi , để tiểu thư ta phải chen lấn đi mua đồ , mấy người đứng là gặp phước 70 đời đó .

- Tao đưa tiền nhờ người đi mua hộ nha . Chen vào mệt lắm !

- Nói một là một . Không đưa tiền nhờ người đi mua gì cả . Không mệt gì cả , tự mày chen vào cho nó giảm mỡ nghe chưa ! - Hà My phũ cho nó một câu , đây là lần đầu tiên có người nói nó béo cần phải giảm mỡ đó nha .

Thấy nó gật đầu , đạt được mục đích Hà My và Thùy Trâm quay lên đập tay với nhau như kiểu vừa làm được chuyện gì đại sự lắm không bằng .

Vào tiết , lớp 11A1 vẫn sống theo cái châm ngôn cũ . Như thường lệ , mấy ngày hôm nay nó đều đến lớp đeo tai nghe và ngủ . Tìm trong cặp không thấy mỗi cái máy nghe nhạc không thấy tai nghe đâu nó khề hừ lạnh bức bối . Gì chứ , làm sao mà có chuyện mất được rõ ràng là tai nghe nó vẫn luôn để trong cặp mà . Nó chọc chọc tay vào lưng Thùy Trâm ở trên , cô nàng thấy thế quay xuống nhìn nó tò mò .

- Chuyện gì vậy ? Động đất à ? Hôm nay là lần đầu tiên mày chủ động gọi tao đó .

- Rách việc ? Có thấy cái tai nghe của tao đâu không ? - nó hỏi Thùy Trâm , tay và mắt đều đang đảo một lượt , lục một vòng trong cặp .

- Không thấy , thử tìm dưới ngăn bàn xem nào .

- Chắc chắn là không có đâu . Hôm qua tao nhét vào cặp rồi mà . Thảm rồi cái này là được người tặng mới chết chứ - nó tuy nói thế , nhưng tay bây giờ đã cho vào ngăn bàn tìm quanh , thấy thế ai đó trong lớp nở một nụ cười gian xảo .

Vật sáng, sắc nhọn trong ngăn bàn khẽ lóe lên. Mu bàn tay nó khẽ sượt qua, theo bản năng nó khẽ run người giật tay lại. Trong phút chốc, bàn tay nó ẩm ướt như vừa nhúng xuống nước hoàn toàn, con rết khẽ truyền đến từ lòng bàn tay. Đoán được chuyện gì đã xảy ra nó khẽ cười khẩy khuôn mặt xinh đẹp đánh lại, lộ ra một vẻ lãnh lẽo đến ghê người, Thùy Trâm quan sát nó không khỏi giật mình. Khuôn mặt này thay đổi nhanh quá, nhanh đến mức chóng mặt khiến cô không khỏi giật mình. Rõ ràng là vừa cười nói với cô cơ mà, sao bỗng chốc khuôn mặt này lại thay đổi lạnh lùng đến bức người như vậy? Con người này tuy mới làm bạn được không lâu nhưng thật khiến cô cảm thấy tò mò. Hà My từ đầu đến giờ không hiểu cái mô tê gì hết, nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người cô quay xuống thấy biểu hiện của nó và Thùy Trâm kéo kéo mép áo của Quang Anh hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

Nó máy máy môi. Khuôn mặt khẽ vẽ lên một nụ cười ma mị.

- Không có gì cả. Chỉ là có đứ đờ chơi xấu thôi - câu nói của nó không to nhưng vang thu hút sự chú ý của mọi người trong lớp. Ngay cả hai người trầm tính và lạnh lùng như Bảo Nam và Thiên Vũ cũng cảm thấy tò mò mà quay lại nhìn nó. Thân nhiên, nó rút bàn tay ướt đầm đang để trong ngăn bàn ra.

Thùy Trâm và Hà My, mặt mày đại biến sắc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt. Máu, bàn tay nó đang nhuộm một màu đỏ tươi như vừa giết người. Từng giọt, như không có điểm dừng chảy đầy lên mặt bàn, rơi xuống người nó, cuối cùng là theo thành ghế chảy như mưa dưới đất. Mặt nó đang hồng hào đột nhiên tái xanh lại khiến kẻ chủ mưu nhìn thấy vừa mừng vừa sợ. Đứng rồi, sao lại có thể quên được chứ. Con nhỏ Bảo Nhi này chính là bị chứng máu không thể đông được. Lần này sợ suất rồi.

- Tanh thật, sao máu của chính mình lại cảm thấy thật ghê tởm như vậy chứ? - nó nhếch môi, câu nói nó vừa thốt ra khiến cho không khí dường như đông cứng lại. Mọi người trong lớp bây giờ đều run sợ nhìn nó hết như đang nhìn thấy quỷ. Một cô gái, đã thế lại còn bị thương tại sao lại có thể nói ra những lời đó chứ? Rốt cuộc là người hay là quỷ vậy? Bảo Nhi có biết đau, biết sợ là gì không vậy?

Thiên Vũ bên cạnh khẽ nhủ mày.

- Đừng để mùi máu dơ bẩn của cô làm ảnh hưởng đến tôi. Mấy người gọi ngay lao công đến đây. Còn cô đi xuống phòng y tế mau.

- Thiên Vũ, sao anh lại có thể nói ra những lời đó được. Cô ấy đang bị thương đó - Hà My khẽ tức giận đi về phía bàn nó - Con nhỏ này, mày là quỷ à không biết đau sao? Theo tao xuống phòng y tế sơ cứu vết thương ngay lập tức.

- Không cần, tự đi được rồi - Nó nói sáu từ. Khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ lãnh lẽo. Đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp bình thần đến lạ lùng nhìn vào trong đôi mắt ấy không ai có thể nắm bắt được cảm xúc của chủ nhân nó. Nó dùng bàn tay còn lại xách cặp lên đi ngang qua Hà My. Mặc dù bàn tay chảy máu đang bị thương kia vùi chặt vào áo nhưng máu không biết từ đâu ngày càng ra nhiều hơn thấm đẫm cả áo khoác đồng phục theo dòng nhỏ xuống sàn. Mỗi nơi nó đi qua lại để theo một vệt máu. Cặp mắt màu nâu lạnh lùng trước khi đi ra ngoài lớp khẽ đảo mắt nhìn một người làm kẻ đó run sợ chột biến sắc. Không phải là cô ta phát hiện ra điều gì rồi chứ? Không đúng đâu, làm gì có chuyện đó, rõ ràng là đã làm rất cẩn thận rồi mà!

Lát sau, có hai lao công đi vào lau nhà, các vệt máu trên sàn cũng dần dần được biến mất. Không ai biết, Thiên Vũ. Hoàng tử Idol của trường nổi tiếng là tàn nhẫn kia đang để tay dưới ngăn bàn. Bàn tay khẽ di chuyển sang phía phần ngăn bàn của nó, chạm đến chỗ máu tươi vẫn còn ướt át hắt hắt hoảng nhưng khuôn mặt lại không hề có chút biểu cảm đó. Cuối cùng, bàn tay mạnh mẽ chạm vào hai lưỡi lam bóng loáng, sắc bén ở dưới ngăn bàn kia. Bàn tay không dùng một chút sức lực nào đã có thể bẻ cong hai lưỡi lam đó, hiển nhiên không thấy xước hay chảy máu. Đôi con người tinh anh khẽ lóe lên sự tàn bạo, tức giận và khát máu khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48

Khu vực nhà vệ sinh nữ.

Rào, rào, ...

Máu, hòa tan với nước trắng tạo thành một dòng chảy đỏ đục quỷ dị. Cảm giác đau buốt ngày càng hiện rõ ràng hơn, vết thương ở mu bàn tay tuy không rách thêm ra nhưng máu ngày càng một chảy nhiều. Nhìn khuôn mặt của mình trong gương càng ngày càng phờ phạc nó cảm thấy rất khó chịu. Những lúc thế này, may mà có lọ thuốc đặc chế thì nó mới mong cầm máu được.

Nhìn mu bàn tay mình dần dần đã cầm được máu, nó xé một góc áo sơ mi trắng bên trong quần quanh tay. Đúng lúc này, cửa phòng vệ sinh nữ bật mở, có người bước vào. Không cần nhìn đã đoán được người đó là ai nó nhếch mép.

- Vẫn còn rất quan tâm đến tôi nhỉ!

Cười lạnh, Mai Ly để tay mình dưới vòi nước cảm ứng, để dòng nước mát lạnh bao quanh và cũng như thanh tẩy đi bàn tay vừa làm một chuyện xấu

của cô .

- Quả ra mắt như thế nào ? - Nhìn chăm chú vào mình trong gương , cô ta hỏi một câu không mấy liên quan mang đầy ẩn ý .

- Không tệ , ít ra nó cũng khiến tôi có cảm giác đau đớn mà lâu nay rất ít khi gặp phải ! - nó bình thản trả lời , bày một điệu bộ rất biết ơn khiến cho Mai Ly cảm thấy rất chướng mắt .

Cô ta hừ lạnh .

- Sao lại giả danh thân phận ? Nếu tôi mà nói cho chú biết thì sẽ như thế nào nhỉ ?

Nó khẽ sùng sốt , nhưng điệu bộ đó không được bao lâu khiến cho Mai Ly , người đối diện không thể nào nắm bắt được .

- Chẳng sao cả . Chị muốn nói , cứ việc - Điệu bộ khinh khỉnh dửng dưng của nó khiến Mai Ly khá ngạc nhiên , không tin vào những gì mà tai mình vừa nghe thấy . Mới một thời gian không gặp mà con nhỏ Bảo Nhi này đã thay đổi hoàn toàn rồi . Đúng là thời gian cũng có thể thay đổi được bản tính của con người , đã có thể huấn luyện và rèn giũa cô ta tạo nên một vỏ bọc che mắt bất cứ ai như thế này .

- Không sợ sao ? - Mai Ly một lần nữa hỏi , giọng điệu rất kiên nhẫn có vẻ như rất muốn thấy vẻ hốt hoảng của nó nhưng cô ta đã hoàn toàn thất vọng . Nó nhìn hình Mai Ly trong gương hồi xoáy - Tôi nhớ mình có giả danh , che dấu thân phận đâu nhỉ . Tôi mới chỉ vừa nói mình nhận được học bổng là mấy người đã nhao nhao , suy diễn lung tung rồi . Không làm gì sai cả , chị bảo sao mà tôi phải sợ đây !

Mai Ly vỗ tay , cười to hồi lâu cô cũng ngừng lại .

- Khá khen , cô đạo diễn đây quá thông minh , cái miệng cũng khá khôn khéo . Thông minh và khôn khéo đến nỗi tôi còn không nhận ra . Nay tôi còn chưa nói xong , cô đi đâu đó - Mai Ly dùng bàn tay ướt đầm của mình kéo tay nó lại .

- Chị họ à , tôi không có thời gian mà ở lại đây nghe chị nói nhảm đâu - nhìn Mai Ly đang nắm chặt tay mình , ánh mắt nó thoáng qua một tia lãnh lẽo , đủ để Mai Ly phải cảm thấy ớn lạnh , khiến cô ta bỏ tay mình ra .

Nó xách cặp , chuẩn bị rời khỏi thì lại bị giọng nói cay độc của Mai Ly chặn lại . Cô ta mỉm cười ngạo nghễ , đi đến trước mặt nó đóng cửa nhà vệ sinh lại . Đảm bảo tốt nhất không ai nghe được cuộc nói chuyện của hai người .

- Cô em họ quý hóa của tôi ơi , có vẻ như đã quá coi thường lời nói của tôi rồi . Được , nếu như cô thích thì những món quà tiếp theo của tôi sẽ còn đặc biệt hơn nhiều . Yên tâm , không đến nỗi là cô phải mất mạng đâu chỉ là thông qua những món quà này tôi muốn kiểm tra xem năng lực của tôi đến đâu thôi - Nói đến đây , Mai Ly kiễng chân lên , nhún người đến gần tai nó nói nhỏ - Cô công chúa giấu mặt của gia tộc Nguyễn ạ !

Mai Ly bỏ ra ngoài , nếu như cô ta nghĩ rằng mình đã đe dọa được nó thì hoàn toàn sai lầm rồi . Không những tỏ ra lo lắng trước lời cảnh báo của cô ta mà nó còn tỏ vẻ tự tin , đặc chí đến khác thường . Đi ra ngoài , không khí trong nhà vệ sinh nữ chưa bao giờ lại u ám đến mức này , mà nguyên nhân chỉ là do cuộc đối thoại bình thường gây ra . Tiếng nói thì thầm quý dị cuối cùng của nó vẫn còn ám ảnh không gian nơi đây .

- Mai Ly à , tôi sẽ đợi những món quà tuyệt vời của chị .

Nguyễn Trần Mai Ly (17 tuổi) chị họ của nó . Khá xinh đẹp , cũng là một trong những hotgirl quyền thế nhất trường Royal . Là một trong những thành viên của gia tộc Nguyễn , gia tộc lớn mạnh thứ 6 trên thế giới .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Hai con người , sống trên cùng một mặt đất , sống chung cùng trong một ngôi nhà thì dù có là kẻ thù thì trốn tránh mãi cũng không phải là điều hay . Cuối cùng , vào một khoảnh khắc nhất định nào đó , họ cũng sẽ phải chạm mặt nhau .

- Hình như cậu chưa ăn xong , định đi đâu vậy ? Không tiếp tục bữa tối sao ? - Không gian phòng ăn xa hoa sang trọng thường thường toát lên vẻ ảm cúng nhưng sau khi tiếng nói đó phát ra thì nó lại lạnh lẽo hơn bao giờ hết . Mà chủ nhân của giọng nói đó không biết vì mình mà bầu không khí ở đây đã bị thay đổi đột ngột , chỉ thấy cô ta mang một vẻ mặt lãnh đạm pha chút thường thức lấy đĩa bỏ một miếng bít tết nhỏ lên miệng .

Nghe thấy giọng nói đó đang định bỏ ra khỏi phòng ăn , Minwoo xoay người lại nhếch mép .

- Chưa ăn xong nhưng nhìn thấy cô là tôi đã không nuốt trôi nổi thứ gì rồi ! - Biết rõ câu nói châm biếm đó dành cho mình , nhưng nó vẫn không có một chút phản ứng chỉ tạo nên bỏ từng miếng thức ăn nhỏ lên miệng hệt như câu nói đó hiển nhiên là nói người khác , không phải dành cho mình . Cũng đâu

có biết rằng , hai con người đang đấu khẩu với nhau ngầm kia làm cho bao nhiêu người phải run hết sống lưng , toát hết mồ hôi lạnh . Tiểu thư và thiếu gia hai người cứ như thuộc về hai thái cực khác nhau một lạnh hai nóng sống trong một mái nhà mà như băng và lửa không bao giờ có thể hòa hợp cho nổi .

Bầu không khí im lặng không một tiếng người , chỉ nghe thấy tiếng dao đĩa lạch cạch chạm xuống đồ sứ . Nhấp một ngụm rượu vang nhỏ nó đảo mắt nhìn mọi người xung quanh khẽ ra lệnh .

- Quân gia Lâm , ông và mọi người ra ngoài cả đi .

- " "

- Minwoo , tôi bảo bọn họ ra ngoài chứ không phải là bảo cậu - Nó nhủ mảy , tâm trạng hết sức khó chịu , rõ ràng là cậu ta cố tình không hiểu ý nhân cơ hội này để bỏ ra ngoài đây mà . Nhìn thấy Bảo Nhi này là cậu ta chán ghét đến độ không buồn nói chuyện mà chỉ muốn tránh mặt đi như thế sao ?

- Thế thì cô phải nói rõ ra không để bị người khác hiểu sai ý lắm - Minwoo kéo ghế bàn ăn ngồi đối diện nó , giọng điệu như muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của người khác - Muốn nói gì thì nói đi , đừng làm mất thời gian của tôi !

Nó lấy giấy ăn thấm quanh miệng , một động tác rất là bình thường theo thói quen của nó nhưng lại bị Minwoo cho là sĩ diện , chỉ có đám tiểu thư nhà giàu giả bộ cao quý mới làm như vậy . Không vòng vo , nó nhìn thẳng vào mắt Minwoo , đôi mắt nâu uy lực làm cho người đối diện phải e dè cất giọng .

- Chán ghét tôi đến thế sao ?

- Cô biết rồi còn hỏi làm gì - Minwoo nhướn mày , lời nói mang tính chất khẳng định này làm cho chính cậu cũng cảm thấy ghét bản thân mình . Rốt cuộc đây chỉ là lời nói dối phát ra từ miệng cậu , người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ hiểu được đằng sau câu nói chán ghét đó lại là một sự yêu thương nhưng nhớ nhất định , nhưng tại sao người trong cuộc là nó lại không bao giờ hiểu được điều đó . Phải trách người con gái ngồi trước mặt cậu là ngày thơ không biết thật hay là vì sự vô tâm cố sẵn trong bản tính con người nên mới không biết đây

- Tại sao ? Là do tôi trước kia thay lòng đổi dạ , sai người bắt nạt cậu à ? - giọng nói vẫn không có một tia cảm xúc nhưng có ai biết được đằng sau trong tâm hồn , nó lúc này đang buồn và hối hận đến mức nào . Hối hận vì ngày xưa đã cư xử không đúng ư ? Hay là vì hối hận ngày xưa đã bị đau khổ che mất lý trí mà mất đi một người bạn tốt . Nhưng hối hận cũng để làm gì , thời gian không bao giờ quay ngược trở lại để cho nó sửa đổi lại lỗi lầm của mình mà cứu vãn quan hệ của một tình bạn tốt giữa hai người .

Minwoo đơ người , không biết nói gì nữa cậu mím môi thật chặt . Phải , đây cũng chính là lý do cơ bản nhất khiến một phần trong cậu căm ghét nó như ngày hôm nay . Nhưng còn những phần khác trong con người cậu thì sao ? Có lẽ là yêu nhiều hơn hận . Minwoo nhìn nó , đôi môi khẽ mấp máy định nói gì đó nhưng lại thôi . Thấy thế , ai kia cũng đành nuốt đi tính sĩ diện trong người mình mà lên tiếng .

- Chúng ta , có thể quay trở lại như ngày xưa không ? - 100% đây là một lời nói không hề giả tạo , phát ra từ tận lương tâm của nó . Nhưng Minwoo lại cho đây là gian dối và giả tạo . Có lẽ một khi niềm tin đã mất đi thì cũng sẽ khó lòng nào mà nối lại được niềm tin đó . Chân lý con người rất đơn giản " một sự bất tín thì vạn lần bất tín "

- Giả tạo , dẹp ngay cái bộ mặt đó của cô lại đi . Cô vẫn nghĩ tôi là một thằng khờ , ngu ngốc đi tin lời cô nói như mấy năm trước đây sao ?

Giọng điệu giễu cợt của Minwoo lần này thật sự khiến cho nó tức giận , đập bàn nó quát to .

- Tôi lúc này giả tạo hay không cậu hoàn toàn biết rõ . Thật sự tôi muốn tình bạn của chúng ta được vớt vát lên nhưng cậu vẫn cố tình giả vờ không hiểu . Tôi cũng không ngu ngốc đến nỗi chỉ vì muốn giả tạo trước mặt cậu mà phải bắt cậu đến đây ở . Rốt cuộc là cậu cố tình không hiểu thành ý của tôi hay là ngu ngốc đến độ không nhận ra vậy ?

- Đúng , là tôi cố tình giả vờ không hiểu thành ý của cô đó vậy thì làm sao . Bây giờ , cô hãy đổi vai , đặt cô vào vị trí lúc đó của tôi xem cô sẽ cảm thấy như thế nào . Nếu sau khi gây ra những điều đó mà tôi đi xin lỗi cô thì sao ? Cô sẽ dễ dàng tha thứ cho một kẻ ngày xưa phản bội tình bạn của mình à ? Hay là nhân từ dễ dàng bỏ qua , nhắm mắt làm ngơ cho một kẻ ngày xưa sai người , đánh đập mình đến nỗi gần chết .

- Tôi ... - Nó bối rối , có lẽ Minwoo nói đúng . Nếu bản thân nó là cậu ấy thì nó cũng sẽ không từ bi , mắt nhắm mắt mở mà dễ dàng cho qua chuyện này được . Cuối cùng , Minwoo cũng không sai điều gì cả , người sai đầu tiên và cũng như sai cuối cùng đều là nó . Huống hồ gì đổi lại là nó cũng sẽ không bao giờ tha thứ vì từ trước đến nay trong tư tưởng của nó cũng không tìm ra nổi một chữ từ bi.

Thấy vẻ bối rối hiếm có đó , Minwoo nắm thời cơ tiếp tục khiêu khích .

- Sao nào ? Thấy tôi nói đúng quá rồi chứ gì , hay là cô ...

- Cậu đi ra ngoài đi , nhanh cho tôi - Minwoo chưa nói hết câu đã bị nó chặn giọng quát to , nếu cậu ta cứ tiếp tục ở đây mà giờ cái giọng điệu sĩ nhục này ra thì e là nó sẽ không chịu nổi được mất . Minwoo nhún vai đứng dậy , bộ mặt hết sức vui mừng , trước khi ra khỏi cửa còn không quên bỏ lại một câu mang đầy ẩn ý .

- Tôi đợi câu nói này của cô từ lúc nãy đến giờ . Có lẽ khoảng thời gian sau này cô thành tâm hơn thì tôi sẽ ... Thôi bỏ đi - Minwoo bỏ ra ngoài , cái từ mà cậu đã nuốt chửng chỉ dám nghĩ mà không dám nói ra đó là " chấp nhận và bỏ qua cho cô " . Nhưng cậu cũng đâu có biết rằng chỉ vì mình sai lầm không nói ra câu nói đó mà quan hệ giữa cậu và Bảo Nhi ngày càng một nghiêm trọng hơn . Tình bạn giữa họ có lẽ từ hôm nay đã rạn nứt hoàn toàn , khó có thể cứu vãn .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Màn đêm buông xuống , bóng tối nuốt chửng vạn vật .

- Chúng ta , có thể quay trở lại như ngày xưa không ?

- Giả tạo , dẹp ngay cái bộ mặt đó của cô lại đi . Cô vẫn nghĩ tôi là một thằng khờ , ngu ngốc đi tin lời cô nói như mấy năm trước đây sao ?

- Tôi lúc này giả tạo hay không cậu hoàn toàn biết rõ . Thật sự tôi muốn tình bạn của chúng ta được vớt vát lên nhưng cậu vẫn cố tình giả vờ không hiểu . Tôi cũng không ngu ngốc đến nỗi chỉ vì muốn giả tạo trước mặt cậu mà phải bắt cậu đến đây ở . Rốt cuộc là cậu cố tình không hiểu thành ý của tôi hay là ngu ngốc đến độ không nhận ra vậy ?

- Đúng , là tôi cố tình giả vờ không hiểu thành ý của cô đó vậy thì làm sao . Bây giờ , cô hãy đổi vai , đặt cô vào vị trí lúc đó của tôi xem cô sẽ cảm thấy như thế nào . Nếu sau khi gây ra những điều đó mà tôi đi xin lỗi cô thì sao ? Cô sẽ dễ dàng tha thứ cho một kẻ ngày xưa phản bội tình bạn của mình à ? Hay là nhân từ dễ dàng bỏ qua , nhắm mắt làm ngơ cho một kẻ ngày xưa sai người , đánh đập mình đến nỗi gần chết .

- Tôi ...

Qua ánh đèn mờ nhạt , nhìn dung nhan xinh đẹp mỹ lệ của người con gái đang ngủ say trên giường , nhớ lại cuộc đối thoại cách đây không lâu Minwoo thấy lòng mình nặng trĩu . Một điều không thể phủ nhận , rõ ràng là cậu đã động tâm , bức tường vững chắc trong lòng cũng đã bị lay động chỉ vì những lời nói mang hàm nghĩa giả dối . Trong một khắc , khi không khống chế được cảm xúc , Minwoo đưa tay muốn chạm vào người con gái mình yêu thì nó đột ngột mở mắt cất giọng lạnh tanh .

- Cậu có sở thích lén lút vào phòng của người khác vào ban đêm à ? - Nó ngồi dậy gạt bàn tay đang dừng lơ lửng trên không trung của Minwoo xuống rồi châm chọc khinh thường - Một thói quen xấu , nên bỏ đi .

Minwoo giật mình vẫn chưa hết ngạc nhiên , may mà căn phòng này thiếu ánh sáng nên không ai nhìn thấy khuôn mặt của cậu lúc này . Nó đỏ lên không biết là vì xấu hổ khi mình bị phát giác làm chuyện lén lút hay là đỏ bừng lên vì tức giận bởi giọng nói khinh thường của người con gái trước mặt . Cánh tay cậu bị nó gạt xuống , đối diện với ánh mắt to tròn lạnh lùng Minwoo không biết nên mở lời như thế nào , cuối cùng cũng lắp bắp nói .

- Cô , cô ... Tại sao lại tỉnh lại ?

Nó nhún vai dừng dậy thản nhiên đáp lời .

- Tôi chưa ngủ nên làm sao mà tỉnh lại được .

- Vậy ... - Nói thế có nghĩa là từ lúc cậu lén lút vào đây , nhìn nó bằng ánh mắt si tình , rồi lại có những hành động gần như là mất khống chế nó đều biết được sao . Khóe môi Minwoo giật giật khuôn mặt ngày một càng biến sắc , chỉ hận ngay bây giờ không có một cái lỗ để cho mình chui xuống .

- Đúng như cậu suy nghĩ , từ lúc cậu vào đây rồi suýt có những hành động không phải tôi đều phát hiện ra - Nó cười gian , ngồi xuống bộ sofa lớn được đặt ở ngay sát cửa sổ .

- Cô ... - Chết tiệt , lần này lại bị chơi một vỏ đầu như thế này Minwoo không biết nên phản ứng như thế nào . Bây giờ tức giận đầu không thấy mà cậu chỉ thấy ngượng , bị bắt tại trận rồi thì tốt nhất khi đối phương chưa lên tiếng thì nên rời khỏi đây thì tốt hơn . Nghĩ vậy , Minwoo giả bộ thờ ơ , lạnh lùng xoay gót bước đi định rời khỏi căn phòng .

- Đi đâu vậy , cậu quấy rối giấc ngủ của tôi rồi bây giờ định rời đi như thế sao ? - Nó nhìn Minwoo mà suýt nữa bật cười , hành động trẻ con , hết sức buồn cười của cậu ta thu gọn vào mắt bắt nó nhìn không bật cười thành tiếng như bây giờ là giới làm rồi . Chính trong giờ khắc này nó mới nhận ra chỉ có Minwoo mới làm cho nó muốn cười nhiều như thế , mà chính nó cũng không muốn mình bị mất đi nguồn vui cuộc sống . Ý định xin lỗi và làm cho Minwoo tin tưởng mà làm bạn lại với mình ngày càng lớn hơn .

Minwoo hít một hơi thật sâu đè nén tức giận xoay người khách sáo hỏi .

- Vậy bây giờ cô muốn gì , muốn tôi ở đây mà bầu bạn tâm sự với cô nguyên một đêm à ?

- Đúng ! - Nó không phủ nhận .

- Đúng là điên mà - Minwoo nhìn nó nói nhỏ , xoay bước tiếp tục định rời đi .

- Cậu muốn đi thì tôi cũng không cản . Nhưng để xem có rời khỏi được căn phòng này không đã - Nó cười tà , híp mắt nguy hiểm .

- Cô có ý gì , không lẽ ... - Minwoo chơi với nó bao nhiêu năm làm sao lại không hiểu được hàm ý trong lời nói của nó chứ . Cậu tức giận đi nhanh hơn về phía cánh cửa nắm lấy tay nắm dùng sức vặn mạnh . Qua một khắc , nhếch mép đúng như cậu nghĩ . Không biết cô ta đã làm cách nào mà có thể làm cho hệ thống cửa của căn phòng này chết cứng như thế . Không nằm trong dự tính của cậu , thật là một cao thủ .

Thờ dài , Minwoo biết dù làm thế nào đêm nay nếu không có sự cho phép của nó cũng không ra nổi căn phòng này dù chỉ là một bước . Thôi thì cứ mặc cho số phận vậy . Sau này nghĩ lại nếu ai biết được tình tiết đêm ngày hôm nay mới cảm thấy buồn cười . Tình tiết giam lỏng người này thường thường hay xuất hiện trong các tiểu thuyết ngôn tình nhưng bây giờ lại xuất hiện ra chính đời thường mà áp dụng với cậu .

- Uống đi - Nhìn khuôn mặt đầy nghi ngờ của Minwoo lần này nó phì cười thật sự - Cậu suy nghĩ linh tinh gì vậy ? Uống đi , hoàn toàn không có độc nha !

Minwoo đón lấy ly rượu trên tay nó , khuôn mặt càng ngày càng lạnh hơn . Nhấp một ngụm rượu đang định mở lời nhưng lại bị người con gái trước mặt chặn giọng . Cô ta cũng có cần phải như thế không , cứ bao giờ cậu định mở miệng nói câu gì là y như rằng lại bị cô ta chặn giọng .

- Cậu đã suy nghĩ thông suốt rồi đó hả ?

Minwoo nhú mày , không hiểu câu nói đầy ẩn ý của nó .

- Là chấp nhận lời đề nghị làm bạn lại với tôi đó - Thấy Minwoo không hiểu nó cười nhạt giải thích . Trong lòng nó đang không ngừng thờ dài , hình như những lời nó nói tối hôm nay cậu ta nghe không lọt tai thì phải .

- Lại là chuyện đó , vậy cô nghĩ tôi sẽ trả lời như thế nào ? - Minwoo nhếch mép . Chính cậu cũng đang không đoán được lòng mình lúc này , rất rối rắm . Tâm cũng như một linh hồn lạc lối không biết nên đi vào phương nào .

- Có trời mới biết - Nó nhấp một ít rượu lạnh tò vè bất cần đời .

- Nếu tôi nói không đồng ý !

- Vậy tôi sẽ có cách làm cho cậu phải đồng ý .

- Bằng cách nào ?

Nghe đến đây , ánh mắt nó thoáng qua tia u buồn . Điều chỉnh lại tâm trạng của mình , nó cố tỏ ra bình thường nhất có thể nhàn nhạt mở lời .

- Cậu còn nhớ lời hứa năm đó với anh ấy chứ ?

- Tại sao cô lại nhắc đến chuyện này - Giọng nói Minwoo cũng bất giác trở nên run rẩy hơn . Làm sao cậu có thể quên được lời hứa hẹn năm đó chứ ? Năm đó , trước khi Hà Duy lâm chung (qua đời) cậu ấy cũng chỉ có một ước nguyện duy nhất . Đó chính là nhờ Minwoo có thể chăm sóc tốt cho nó .

- Nói đến đây mà cậu vẫn chưa hiểu ra được ư ? Kể từ sau năm đó , tôi chưa bao giờ nhắc đến anh ấy và cũng như nhắc đến những loại truyện này ở trước mặt người khác . Hôm nay , tôi vì muốn cứu vớt tình bạn này mà hoàn toàn đã phải phá bỏ chính quy tắc đó . Cậu cũng đừng giả vờ như không nhận ra ! - Ánh mắt nó kiên định nhìn thẳng vào Minwoo khiến tâm cậu khẽ mềm lòng - Vậy , cậu có thể tha lỗi cho tôi được không ?

- Có phải là vì cảm thấy thương hại tôi hay không ?

- Hà - Mặt nó ngệt ra , Minwoo đang nói gì . Nó cảm thấy thương hại cho cậu ta nên mới nói ra những lời này hay sao ? Rốt cuộc cậu ta vẫn chưa thể nào hiểu được sự chân thành trong lòng của nó .

- Tôi nhắc lại một lần nữa . Có phải là vì cảm thấy thương hại tôi hay không ? - Minwoo tức giận , cậu thật sự nổi điên lên rồi . Cô ta đừng có tiếp tục giả tạo như thế này nữa có được không ? Thà rằng cứ nhấn tâm , lạnh lùng như lúc trước cậu còn cảm thấy yên lòng hơn .

- Cậu nổi cáu cái gì chứ ? Ai thương hại cho cậu ? Đến bao giờ cậu mới hiểu ra được thành ý của tôi .

- Dù cô có nói bao nhiêu lần đi nữa thì câu trả lời của tôi vẫn chỉ có một - Minwoo lườm nó , sát khí đầy mình - Không bao giờ .

- Cậu ... - Đúng là tên ngoan cố , cụm từ này chưa được thốt ra thì lần này nó lại bị Minwoo cắt ngang giọng .

- Bây giờ cảm phiền cô có thể mở cửa cho tôi đi được rồi chứ . Trời cũng sáng rồi tôi phải chuẩn bị đi học - Qua khung cửa sổ , nhìn bầu trời ngày càng một sáng hơn Minwoo lạnh giọng mở lời .

Cửa phòng sau khi được kích hoạt bằng giọng nói của nó đột nhiên từ từ mở ra .

Sau khi Minwoo bước ra ngoài nó mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế sofa . Lại một đêm mất ngủ rồi , chỉ vì cái truyện con con này . Vừa nản lòng nhưng ý chí quyết tâm lại xoẹt ngang qua đầu . Cậu ta càng cố chấp như thế này thì nó sẽ càng cố quyết tâm bắt cậu ta làm hòa bằng được . Nó không tin là

không có cách , vấn đề còn lại chỉ theo thời gian mới giải quyết được thôi .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Trái Đất có một quy luật tự nhiên nhất định không gì có thể thay đổi . Đó là khi một nửa vòng trái đất là ánh sáng thì nửa bên kia chính là bóng tối . Đúng như vậy , khi khu vực Đông Nam Á bao phủ bởi ánh sáng mặt trời thì cách đó gần nửa vòng Trái Đất , toàn bộ mảnh đất Châu Âu bị trùm lấy bởi bóng tối .

Chuông đồng hồ điểm bởi những tiếng Ding Dong , 12 giờ đêm thủ đô Berlin nước Đức . Trong bóng đêm , bóng tối bao trùm , nếu không nhìn kĩ thì người ta không thể thấy được một cái bóng thoát ẩn thoát hiện đang di chuyển linh hoạt trên mái ngói của các tòa nhà sang trọng .

Trên tòa nhà , đứng ở giữa trung tâm bằng một loạt động tác nào đó , bóng đen đã lọt thành công qua mạng lưới bảo vệ nghiêm ngặt tiên tiến nhất thế giới tiến vào và đu dây xuống phòng trưng bày bảo vật .

Thấy được mục tiêu , hần nhếch mép cười . Bàn tay thô ráp của đàn ông chạm vào lớp kính chống trộm dày đặc . Con dao nhỏ chuyên dụng từ đầu xuất hiện , ma sát mạnh lên lớp kính dày đặc tạo nên những tiếng ken két nhỏ . Không hiểu đó là loại dao gì mà thoát nhìn rất bình thường nhưng nó đã có thể khoét được một đường tròn nhỏ đủ để một bàn tay có thể cho vào trên hệ thống kính tiên tiến nhất thế giới mà cả đạn cũng không thể xuyên qua được .

Tiếp theo đó , bàn tay thô ráp của hần thò vào bên trong , nhấc miếng ngọc bội lên , tiếng nói khàn khàn đặc thảng vang lên .

- Ha , ha , hệ thống kính chống trộm tiên tiến bậc nhất cũng không phải là đối thủ của siêu trộm ta - Miếng ngọc bội sớm đã lọt vào mắt hần , giọng nói không quá to thể hiện rõ sự sung sướng - Quả đúng là bảo vật có một không hai từ thời La Mã , phen này ta giàu to rồi .

Nhìn kĩ bảo vật trong tay mình , một khắc sau khi chuẩn bị rời đi hần thuận tay nhét miếng ngọc bội vào túi . Đây chính là một trong những siêu trộm tài giỏi nhất trong giới trộm đạo . Những bảo vật quý hiếm nhất trên thế giới cứ món nào hần muốn có được đều không phải mất tiền mua , bởi vì theo một cách đơn giản , cứ đi trộm về là được .

Đây chính là nơi trưng bày bảo vật nằm ở Đức của một trong những gia tộc lớn mạnh nhất trên thế giới . Sau khi biết và nắm bắt được món bảo vật gần như là quý nhất thời La Mã vừa được khai quật và nằm ở đây thì ngay trong đêm hôm nay hần đã tiến hành trộm đồ . Hoàn thành xong mục tiêu tối nay , nhanh như sóc , bóng đen đu lên sợi dây thừng leo lên nóc nhà và biến mất trên không trung . Đúng là thần trộm , hần đến và đi nhanh như một con gió không ai có thể phát hiện ra .

Chuông báo động lúc này không hiểu do ai kích hoạt réo lên ầm ầm đến chói tai báo động tất cả mọi người . Chưa đến một phút , từng tiếng bước chân từ ngoài truyền vào , chạy rầm rập về hướng phía phòng trưng bày .

Người đầu tiên bước vào sau khi nhìn thấy được toàn bộ tình hình trong căn phòng thì người run lên cảm cấp , mặt mày đại biến sắc lấp bắp hét lớn với đám người vừa chạy vào .

- Ngọc .. ngọc bội mất rồi .

Đám bảo vệ chết sững người không tin vào mắt mình , ngay sau đó hàng loạt tiếng xì xầm vang lên .

- Sao , có thể chứ . Nó vừa mới ở đây cơ mà .

- Đây là hệ thống chống trộm tiên tiến nhất , rốt cuộc là kẻ nào .

Nhìn hàng tia laser vẫn còn mà đồ bị đoạt đi ngay trước mắt , tên cầm đầu trong số đó cất giọng nghiêm nghị lên tiếng .

- Các chú còn đứng đó làm gì . Không mau đi thông báo với thiếu gia đi .

Đây cũng chính là điều bọn chúng sợ nhất , bởi vì một khi thông báo với thiếu gia thì bọn chúng chỉ còn con đường chết . Hoàn thành không xong nhiệm vụ lại còn làm mất ngọc bội quý nhất lần này nguyên đám phải về chầu Diêm Vương sớm rồi . Mặc dù không muốn , nhưng bọn chúng vẫn phải chạy ra ngoài , đi thông báo với người được gọi là thiếu gia .

Đứng ở một góc quan sát , bóng đen lúc nãy thu toàn bộ khung cảnh bên dưới vào tầm mắt . Sau khi xem xong màn kịch bên dưới , hần xoay người ngao nghể bước đi . Ngụy trang bằng bộ quân phục bảo vệ , hần ngang nhiên đi về phía cổng chính . Hiên nhiên nói một hai câu gì đó với hàng người canh gác cổng hần tự do đi ra ngoài mà không bị một ai nghi ngờ . Sau buổi tối hôm nay , có lẽ giới trộm đạo sẽ được chiêm ngưỡng một món bảo vật đậm bạc nhất trên thế giới .

Cũng vào thời điểm này tại Việt Nam . Giờ ra chơi trong cangteen tại trường quốc tế Royal .Hôm nay cangteen lại được một phen nhốn nháo khi nhóm Idol lại một lần nữa tiếp tục xuống đây .

- Khó chịu với đám người kia thật , họ hết chỗ để nhìn rồi à ? - Hà My nhăn mặt , quả thật hôm nay xuống cangteen vì ánh mắt của đám đó cũng khó mà nuốt trôi rồi .

- Hôm nào chẳng thế , chẳng qua là mày không để ý thôi - Thủy Trâm từ tốn bỏ một miếng khoai tây vào mồm nói . Từ bé lúc nào cũng bị thành tâm điểm của mọi sự chú ý nên điều này cả đám cũng quen rồi . Mặc kệ ánh mắt của bọn họ , khó chịu tí nhưng cũng không ảnh hưởng quá đến mình là được rồi . Đây cũng chính là một trong những quan điểm sống của cô khi ở cương vị của một đại tiểu thư danh gia vọng tộc , cái vị trí mà tưởng như sướng nhưng gò bó đến đời sống vô cùng .

- Cũng đúng - Hà My gật đầu thừa nhận , dù gì cô cũng cho rằng những điều mà Thủy Trâm nói hoàn toàn không sai . Sau khi Hà My vừa dứt lời , chưa đến một giây sau có chuông điện thoại vang lên . Là điện thoại của Quang Anh , Quang Anh nhìn cái tên hiển thị liền nhíu mày . Ấn nút nghe cất giọng lạnh lùng , nó đang ăn cũng cảm thấy ngạc nhiên . Chưa bao giờ nó thấy Quang Anh nói chuyện bằng cái ngữ khí này , lúc này trong đầu nó cũng ngầm hiểu ra không phải nó là người thay đổi tính cách nhanh trong chớp mắt . Đám người này mới thuộc dạng cao siêu hơn .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

- Chuyện gì ?

- " ... " - Cangteen giờ ra chơi khá ồn ào nên thanh âm ở đầu giây bên kia điện thoại dù có truyền ra bên ngoài cũng không thể lọt vào tai bất cứ người nào ngồi gần . Nhưng không thể che mắt mọi người được là cú điện thoại lần này có nội dung không mấy tốt đẹp cho lắm . Diễn hình là ngay lúc này đây nó thấy Quang Anh mặc dù không lên tiếng , nhưng từ người lại tỏa ra sát khí đến đáng sợ , đến mức mấy nữ sinh ngồi đằng sau cách đó không xa cũng cảm thấy rõ ràng .

- Tự xử , Triệu gia không nuôi không một lũ vô dụng các người - Rõ ràng là câu nói này đã không chừa lại cho người ở đầu giây bên kia một con đường sống . Mặc dù cũng là kẻ máu lạnh vô tình nhưng trong lòng nó đang dành một phút mặc niệm cầu bình an cho mấy kẻ xấu số kia thoát khỏi con tức giận của chàng thiếu gia này .

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi mà khuôn mặt của nó đã bày đủ ra mọi loại biểu cảm . Từ ngạc nhiên chuyển sang tò mò , từ tò mò rồi lại chuyển sang trầm ngâm rồi cuối cùng lại là thương cảm như đang cầu nguyện cho một ai đó khiến Thiên Vũ ngồi đối diện quan sát được mà suýt nữa sặc nước . Để lon nước xuống hẳn không quên lườm xéo nó một cái , đang chìm trong suy nghĩ thì nó cảm nhận được có ai đó đang nhìn mình chằm chằm , ngẩng mặt lên thì thấy tên đáng ghét đang lườm mình với một ánh mắt như muốn giết người . Cũng không vừa Bảo Nhi sẵn sàng tiếp nhận công việc đầu mắt với Thiên Vũ , vậy là chỉ trong chưa đến một phút phía bàn của các vị Idol đang ngồi xảy ra hai sự việc trước nay chưa ai từng thấy .

Thứ nhất là về Idol Quang Anh , người được các nữ sinh trong trường phong cho biệt danh là hoàng tử ảm áp hôm nay sau khi nghe xong cuộc điện thoại sát khí lại tỏa ra dày đặc làm run sợ bao trái tim của các fan nữ bé nhỏ . Sự việc thứ hai còn kinh khủng hơn đó là do bàn của các Idol ngồi ở vị trí trung tâm nên tất cả mọi người trong cangteen đã quan sát được cuộc đấu mắt của Idol Thiên Vũ với con nhỏ nhà nghèo khó ưa Bảo Nhi . Nói không ngoa vì hai sự kiện có một không hai này cũng lạ . Một người được mệnh danh là hoàng tử ảm áp hôm nay lại lạnh hơn tảng băng nam cực khiến cho không khí xung quanh đó xuống đến âm độ C . Còn một người thì từ trước đến nay luôn luôn vô cảm được mệnh danh là hoàng tử băng giá hôm nay lại bày ra một màn đấu mắt hết sức trẻ con . Ôi , ... đây người trong lòng đang than thầm rằng " Con người đúng là lúc nắng lúc mưa thay đổi còn nhanh hơn thời tiết . Xem ra nếu có ngày trái đất đang yên bình mà dùng một cái TV báo ngày tận thế đến thì chắc cũng không có mấy ai ngạc nhiên gì " .

- Sao vậy ? - Hà My là người lên tiếng đầu tiên phá vỡ không khí kì lạ xung quanh cũng như phá vỡ màn đấu mắt giữa nó và hẳn ngay bên cạnh . Lời nói của cô bây giờ cũng rất hợp lý , như một mũi tên trúng hai đích . Một là đề hỏi Quang Anh về cú điện thoại vừa rồi , hai là để xua tan đi cái không khí quái dị mà từ trước đến nay bọn họ chưa bao giờ gây ra trong nhà ăn này .

Quang Anh khẽ thờ dài một hơi trả lời " Mọi người còn nhớ miếng ngọc bội hôm trước không vậy ? " - Nó cũng thừa biết câu hỏi này không phải là dành cho mình nên chỉ im lặng quan sát sắc mặt của bọn Thiên Vũ . Thấy mặt ai cũng có vẻ hơi nghiêm trọng nên cũng đoán ra được một phần nào , và quả nhiên là như vậy , suy nghĩ của nó là hoàn toàn chính xác khi Quang Anh mở miệng nói câu tiếp theo .

- Vừa có người thông báo miếng ngọc bội bị lấy cắp rồi . Bây giờ mình phải sang Đức ngay - Quang Anh cầm áo khoác vắt ở thành ghế vội vã xoay người .

- Quang Anh - Hà My cẩn thận lấy giấy ăn lau mồm rồi nhìn Quang Anh mỉm cười , một nụ cười như có vẻ trấn tĩnh anh chàng - Em đi cùng anh !

Hà My và Quang Anh nhanh chóng rời khỏi ngôi trường cấp 3 Royal, bỏ lại những dấu chấm hỏi to đùng về sự ra đi vội vã của hai người cho những kẻ không hiểu chuyện.

Giờ ra chơi vẫn tiếp tục diễn ra nhưng có lẽ cũng sẽ mau chóng kết thúc.

Ở bàn ăn lúc này không khí ngày càng một quý dị im lặng hơn.

Về phần nó, sau một hồi quan sát cuối cùng nó đã phát hiện ra một điều hết sức mới mẻ. Bình thường không để ý lắm nhưng qua hành động của hai người hôm nay thì nó đã chắc chắn là Hà My và Quang Anh là một cặp. Như nghĩ ra điều gì đó nó nhìn Thùy Trâm rồi lại quay sang nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Bảo Nam. Vậy chắc là hai người này cũng là một... Lại quay sang nhìn Thiên Vũ, một dấu hỏi to đùng lại hình thành. Vậy một nửa còn lại của tên này đâu. Tự cộc đầu mình nó tự nghĩ, cái bản mặt lạnh này yêu cái nổi gì chứ, nói đúng hơn là ai yêu cho nổi... Suy nghĩ thú vị và bộ mặt nhiều biểu cảm của nó kết thúc khi Thùy Trâm lên tiếng.

- Nay, mày hôm nay ốm à.

Nó ngăn người, hôm nay nàng này bị chập à. Nó đang khỏe mạnh thế này thì ốm với đâu cái nổi gì. Nhìn gương mặt ngu ngơ không hiểu chuyện gì, Thùy Trâm bật cười giải thích.

- Không ốm mà sao hôm nay mặt mày lại bày ra nhiều biểu cảm như vậy. Thường ngày là không có a! Hay là bị đập đầu vào đâu rồi.

May mà bây giờ nó không uống nước hay là ăn một thứ gì đó nếu không tình huống tiếp theo sẽ một là phun nước, hai là mắc nghẹn. Mặt nó mà lại có biểu cảm thế sao, từ bao giờ vậy? Lâu lắm mới nghe truyện tiếu lâm a. Hay cũng chính như từ khi ở Hàn Quốc về Việt Nam, con người Bảo Nhi cũng dần dần thay đổi mà chính cô cũng không biết.

- Thông cảm, thời tiết thất thường - Nó nhún vai đứng dậy.

- Đợi tao, mầy anh có lên không? - Trước khi đuổi theo nó Thùy Trâm quay sang hỏi Bảo Nam và Thiên Vũ. Nhận được cái lắc đầu từ hai người cô mới lon ton chạy về phía nó.

Nhìn Thùy Trâm như thế Bảo Nam mặc dù đến mấy cũng không khỏi bật cười. Trong thâm và trái tim của Bảo Nam, Thùy Trâm luôn là một người con gái đặc biệt. Chính sự hồn nhiên và trẻ con đôi lúc của cô đã giúp Bảo Nam tin rằng cuộc sống này không hoàn toàn là vô nghĩa. Cũng chính điều đó giúp cho tất cả hiểu được Thùy Trâm là một người vô cùng quan trọng nắm giữ và phá tan trái tim lạnh giá của Bảo Nam khỏi một vùng quá khứ tăm tối.

- Điều tra đến đâu rồi.

Nghe Thiên Vũ hỏi thế, Bảo Nam mới khôi phục lại dáng vẻ điềm tĩnh thờ ơ như mọi ngày.

- Tối qua lúc mày chưa đến bar, Quang Anh đã đưa ra một bản thông tin - Rơi vào một khúc trầm ngâm hiếm có, Bảo Nam chậm rãi nói tiếp - Thông tin cá nhân của cô ta rất ít và hiếm, ngoài tên tuổi ra thì không có điều gì đặc biệt. Có lẽ nếu muốn điều tra thêm thông tin thì nên bắt đầu từ cái tên Park Hyun Young. Còn một điều này nữa, tao nghĩ mày cũng sẽ khá ngạc nhiên.

Thiên Vũ nhướn mày, có lẽ hẳn nghĩ Bảo Nam sắp nói ra một thông tin quan trọng. Không nằm ngoài tính toán của hắn, theo thông tin hiếm hoi điều tra được con người đó năm nay không phải 17 tuổi giống như trong bản hồ sơ thông tin cá nhân của trường mà thực ra, tuổi tác thật của cô ta mới là 16.

- Nhảy lớp ư? - Thiên Vũ nhếch môi, ánh mắt không hiểu sao ngày càng thêm thâm trầm và có những tia lạnh lẽo. Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, rốt cuộc con người của cô còn có bao nhiêu bí ẩn đây. Thực sự cô là người đầu tiên sau cô ấy làm tới cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Liên Bang Đức nằm ở trung tâm Châu Âu với 16 nước tiểu bang và 9 nước láng giềng. Bên cạnh đó, cộng hòa Liên Bang này còn là trung tâm kinh tế quan trọng của Châu Âu với ngành công nghiệp và nền kinh tế phát triển mạnh mẽ. Ngoài ra, còn có một sự thật mà người dân ít ai biết được, Đức chính là địa bàn phát triển nhất của Triệu Gia ở Châu Âu. Nhờ thế lực lớn mạnh và tầm phát triển mối quan hệ của gia tộc, ở Đức trong giới chính trị, giới thượng lưu đến các vị nguyên thủ quốc gia hầu như ai cũng phải nể mặt Quang Anh - cậu thiếu gia trong tương lai không xa sẽ tiếp quản và lãnh đạo gia tộc lớn mạnh này mười phần.

Sự việc chứng tỏ thế lực của Triệu Gia lớn mạnh và được nể nặt như thế nào đúng là ngoài sức tưởng tượng của nhiều người. Ngay lúc này đây, khi máy bay tư nhân của Triệu Gia mới bắt đầu bay vào không phận của Đức, chính phủ khi biết tin còn khoa trương đến nỗi giữa ban ngày ban mặt điều

động hẳn ba chiếc máy bay quân dụng loại hình mới nhất đi theo dẫn đường và bảo vệ . Ngồi trong khoang Víp , tựa đầu vào vai Quang Anh ánh mắt vô tình hướng ra cửa sổ thấy mấy chiếc máy bay mang quốc kỳ của Đức đang giữ khoảng cách an toàn bay theo máy bay mình Hà My không khỏi than thở .

- Quang Anh , thế giới này đúng là loạn thật rồi . Làm gì mà đến mức chính phủ bọn họ khoa trương như vậy chứ ? - Thực ra Hà My than thở và khó chịu như thế này cũng không phải là không có nguyên nhân . Bay sang nước ngoài thôi mà cũng có hẳn một đội quân cấp cao đi theo giám sát , cứ làm như đây là máy bay chở tội phạm bị quốc tế truy nã không bằng . Nếu được phép lỗ mãng , Hà My thề sống chết chắc chắn rằng sẽ dùng đại bác loại hình mới nhất trên máy bay của Triệu Gia bắn tan nát hết mấy con chim sắt theo đuôi kia (con chim sắt ở theo ý của Hà My thì có nghĩa là chỉ máy bay) .

- Không nói cũng có nghĩa là nể mặt bọn họ . Hà My , đừng tưởng anh không biết em đang suy nghĩ cái gì - Quang Anh có thể cảm nhận được ánh mắt giao hoạt của Hà My , một câu nói của anh đã trúng tim đen của cô khiến cô không khỏi vừa ra sức cầu nhàu vừa ra sức chối bay chối biến ý nghĩ đen tối lúc này của mình .

- Đừng làm ra vẻ anh có thể nhìn thấu hết được tim gan của em . Em không xấu xa đến nỗi có ý nghĩ bắn nát hết mấy chiếc ... - Nói đến đây thì Hà My giật mình lấy hai tay che miệng lại , ánh mắt to tròn nhìn Quang Anh tràn đầy vẻ hối hận . Đây không phải gọi là chưa đánh chết đã khai ra sao ?

- Bắn nát hết mấy chiếc gì ? Hà My , nói tiếp anh nghe xem - Quang Anh cười cợt nhả .

- Không có gì hết , anh ngủ tiếp đi - Hà My ửng đỏ mặt vì thẹn , cô vùi mặt vào vai Quang Anh đánh trống lảng . Trong đầu cô đang không ngừng trách móc bản thân mình là tại sao lại có thể mắc mưu dễ dàng như thế này chứ ? Ôi bao nhiêu năm tung hoành giang hồ của tôi cũng đều bị bại dưới tay của tên này .

Thấy thái độ của cô Quang Anh suyt chút nữa bật cười . Lúc sau thấy hơi thở đều đều của Hà My phả vào vai mình thì Quang Anh chắc chắn rằng cô đã ngủ . Ngủ lúc nào không ngủ lại ngủ đúng lúc sắp đến nơi chứ , thật là ...

Một tay Quang Anh từ lúc lên máy bay đến giờ đều thủy chung vuốt tóc Hà My . Có lúc vẫn đang tỉnh Hà My không khỏi thắc mắc là tại sao Quang Anh lại yêu thích công việc vuốt tóc cô đến thế , lại cộng thêm với việc vuốt liền luôn mấy tiếng nữa chứ . Chẳng lẽ anh không mỏi tay hay sao ? Nhưng đó chỉ là thắc mắc trong lòng thôi chứ thật ra ngoài mặt cô cũng không mấy tỏ ra không mấy quan tâm lắm , bởi vì được vuốt tóc như thế này cũng rất dễ chịu nha .

Ánh mắt luôn nhắm từ lúc này đến giờ đột ngột mở ra từ từ hướng ra phía cửa sổ . Trong mắt Quang Anh thoáng qua tia lạnh lẽo chết chóc , trò chơi trẻ con này mà chính phủ bọn chúng dám ngang nhiên giờ ra với Triệu Gia ư ? Trò chơi bảo vệ , nói đúng hơn là lấy cái cớ để giám sát .

Triệu Gia là một trong những gia tộc hùng mạnh nhất thế giới , cũng như bao gia tộc đứng đầu khác , nó đã tồn tại hơn nghìn năm lịch sử . Các thế lực của những gia tộc hùng mạnh thực ra cũng luôn phải đối phó với sự khó chịu của chính phủ các nước . Ngoài mặt thì đúng là bọn chúng phải nể nang và chịu lép vế vài phần trước các thế lực lớn mạnh khác nhau của các gia tộc thật , nhưng bên trong thì sao ? Chỉ người trong cuộc của hai phe mới hiểu , trong vòng hai trăm năm gần đây luôn có các cuộc đối đầu lớn nhỏ giữa hai thế lực , nhưng đến cuối cùng không bên nào ra mặt đứng ra chịu trách nhiệm , điều này càng làm bùng nổ chiến tranh ngầm hơn . Đối đầu nhau , kẻ thắng làm vua , kẻ thua làm giặc , các cuộc đấu tranh ngầm vẫn cứ âm ỉ kéo dài đến tận hôm nay đã trôi qua hơn hai thế kỷ nhưng vẫn không có cách nào hóa giải . Và một điều dễ hiểu mà hai phe luôn phải lấy đó là cái cớ trong âm thầm để tiêu diệt lẫn nhau , đó là một núi không thể có hai hồ và một nước cũng không thể có hai vua .

Lần nào cũng vậy cứ đồng sắt biết bay đó đi theo để giám sát . Nếu bây giờ máy bay tư nhân của Triệu Gia mà làm bất kỳ hành động chống đối nào thì bọn chúng sẽ không nể nang gì , lấy đó là cái cớ mà bắn hạ hoàn toàn . Và chắc chắn chúng cũng biết rằng , một khi tiêu diệt được người trong tương lai sẽ cai quản Triệu Gia , thì kết cục của Triệu Gia trong tương lai không xa sẽ như rắn mất đầu thế lực dần dần suy yếu đến lúc đó muốn tiêu diệt gia tộc này cũng không phải là khó khăn trở ngại gì .

Đến đây , như nghĩ ra điều gì đó , Quang Anh dỗi mắt xuống nhìn Hà My đang say ngủ trong lòng mình . Ánh mắt đang đậm tia sát ý , chết chóc bỗng chốc trở nên dịu dàng nhu hòa hẳn . Lũ khốn khiếp đó đúng là mưu sâu thật định một mũi tên bắn trúng hai đích đây mà , người thừa kế trong tương lai của gia tộc Đinh cũng ở đây . Một lúc tiêu diệt được luôn hai người thừa kế của hai gia tộc , bọn chúng sao không tận dụng cơ hội tốt đẹp này ? Xem ra ... nên bắt đầu hành động rồi ...

- Khiết Phong , Khiết Vân , Khiết Thanh !

Nghe được mệnh lệnh truyền qua loa , ba người Quang Anh vừa gọi tên là Khiết Phong , Khiết Vân , Khiết Thanh nhanh chóng từ khoang ngoài chạy vào .

- Thiếu gia - Ba người đồng loạt cúi đầu , đây cũng chính là ba trong bốn hộ vệ trung thành mà Quang Anh tin nhiệm và tin tưởng nhất ở Triệu Gia . Khiết Phong , Khiết Vân , Khiết Thanh , còn một người tên Khiết Lôi nữa nhưng theo lệnh đang điều hành quan sát ở buồng lái . Đám Khiết Phong nhìn thiếu gia một tay vuốt tóc Hà My , một tay tùy ý làm chỗ dựa cho cô ngủ cúi đầu chuẩn bị nhận lệnh mà không hề có ý kiến gì , tựa hồ như ba người bọn họ đã quá quen thuộc với cảnh này .

Quang Anh khẽ mấp máy môi , giọng nói khẽ nhưng không tìm lấy một tia ảm áp . Mặc dù bọn người Khiết Phong là những kẻ quanh năm mặt lạnh cũng bị khí thế của anh áp đảo .

- Chuẩn bị đến đâu rồi ?

- Thiếu gia , tất cả đã xong . Chỉ cần bọn chúng hành động ! - Qua mắt kính đen , ánh mắt Khiết Phong không giấu nổi tia sát ý .

- Khiết Phong , Khiết Vân thông báo với mọi người lát nữa ở lại hết máy bay canh chừng phòng không cho bọn chúng chơi bản tấn công úp . Lát nữa Khiết Lôì và Khiết Thanh đi theo tôi .

- Thiếu gia , không thể như vậy được - Khiết Phong và Khiết Vân không khỏi xám mặt . Nhìn tình hình bên ngoài có thể đoán được bọn chúng đã chuẩn bị khá kĩ càng , không biết địch mạnh hay yếu , ít hay nhiều nếu để thiếu gia và Đình tiểu thư , Khiết Lôì , Khiết Thanh một mình đối phó với lũ khôn đó thì quá nguy hiểm . Đó là còn chưa kể đám người Khiết Phong thấy lo lắng cho Hà My , Đình tiểu thư cô ta vẫn có thể bình thần ngủ như thế kia xem ra vẫn chưa biết gì về kế hoạch lần này . Để lát nữa khi Đình tiểu thư tỉnh dậy và biết được tin này thì cô ta có thể chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chiến đấu hay không ?

- Để tôi , Quang Anh , Khiết Lôì , Khiết Thanh đi thôi . Các anh là bốn hộ vệ giỏi nhất của Triệu Gia nếu đi cả bốn bọn chúng ắt hẳn sẽ nghi ngờ - Hà My không biết tỉnh dậy từ lúc nào ngồi dậy từ lòng Quang Anh chắc chắn nói . Từ lúc đám Khiết Phong vào cô đã tỉnh nhưng vẫn giả bộ ngủ , nghe cuộc đối thoại của Quang Anh với đám Khiết Phong cô không thể nhắm mắt nghỉ ngơi được nữa .

- Đình tiểu thư - Đám người Khiết Phong cung kính gọi một tiếng . Nếu Hà My mà không nhắc nhở thì Khiết Phong và Khiết Vân đảm bảo vẫn chưa hiểu ra dụng ý trong lời nói của Quang Anh .

- Thiếu gia , Đình tiểu thư - Khiết Lôì từ buồng lái đi vào cúi đầu chào Quang Anh và Hà My sau đó báo cáo - Thiếu gia , theo sự chỉ dẫn của bọn chúng mười phút nữa máy bay sẽ hạ cánh ở phía Tây Berlin .

- Bắt đầu hành động , cứ làm theo sự chỉ dẫn của bọn chúng - Quang Anh ra lệnh , sau khi đám người Khiết Phong lui ra ngoài , Quang Anh nhìn Hà My u ám cười nói .

- Hà My , anh và em lâu lắm chưa hoạt động mạnh thì phải !

- Đúng vậy , lâu lắm rồi ! - Hà My cười tà đầy ẩn ý .

Hà My và Quang Anh , hai người này trời sinh là một đôi rất giống nhau . Khi ở bên cạnh người thân và bạn bè thì có thể sống với đúng con người thật cười nói vui vẻ . Nhưng khi tham gia vào những phi vụ sống chết như thế này thì họ lại đổi mặt nhanh chóng , có thể từ thiên thần biến thành ác quỷ bất cứ lúc nào . Phía Tây Berlin có thể lát nữa sẽ diễn ra một cuộc chiến ác liệt , không biết rằng mảnh đất này sẽ được yên bình trong bao lâu đây .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Bốn chiếc máy bay hạ cánh nhanh hơn dự định . Bầu trời phía Tây Berlin gió thổi to , dưới mặt đất cát bụi bay mù mịt đều là do tác động của các động cơ hiện đại .

Mảnh đất phía Tây Berlin khá gồ ghề địa hình có những sườn dốc lớn nhỏ , khung cảnh xung quanh nơi đây không thích hợp để xây một đường băng hạ cánh một chút nào . Thế nhưng , đối với trình độ khoa học kĩ thuật tiên tiến của con người không gì là không thể , không gì là không làm được .

Lúc chuẩn bị hạ cánh , qua ô cửa sổ nhìn đường băng mới hiện đại được xây không kém gì các đường băng hạ cánh của các sân bay quốc tế Hà My không giấu nổi ý nghĩ muốn đánh chửi người . Con mẹ nó , chính phủ bọn chúng xây cái đường băng hiện đại ở cái nơi khi họ cò gáy này là muốn khoe của à , hay là muốn chứng minh đất nước mình thừa tiền với ai ? Tất nhiên cái suy nghĩ giống như mấy bà bán cá đánh đá ngoài chợ này không bao giờ Hà My có thể hét to mà thốt ra bởi vì cô còn định hình kịp được cái cụm từ " phải giữ ý tứ " được viết như thế nào .

Khi đoàn người của Triệu Gia rời khỏi chiếc máy bay tư nhân , đã thấy một hàng xe và một hàng người của chính phủ quân đội đợi sẵn ở phía cuối đường băng . Nhân lúc bắt tay chào hỏi xã giao Hà My nở nụ cười tươi nói .

- Thật ngại quá , làm phiền đến các vị rồi . Vì chúng tôi không báo trước đến đây đột xuất mà các vị mới phải mở đường băng mới tiếp đón như thế này ! Đây có được coi là vinh hạnh của Triệu Gia không ? - Hà My khách sáo nói , người đối diện làm sao không nhìn thấy được trong ba câu nói của cô mười phần thì có chín phần là chế giễu . Mặc dù trong lòng đang phát hỏa , bức tức bởi một con nhóc vất mũi chưa sạch chàm biếm nhưng ông ta vẫn phải nhẫn nhịn nở nụ cười .

- Đình tiểu thư khách sáo quá rồi . Đây là điều lẽ nghi dễ hiểu khi chính phủ chúng tôi đón tiếp một vị khách quý ! - Mẹ nó , nghe xong Hà My tiếp tục chửi thầm trong lòng . Vậy không phải là khách quý thì làm sao ? Các ông cho chúng tôi hạ cánh ở bãi rác rồi đón tiếp ở nơi quản lý chất thải à ? Đây bức rồi nha ! Trong lòng đang phát hỏa nhưng ngoài mặt Hà My vẫn tiếp tục nở nụ cười nói .

- Ô , chúng tôi được liệt vào hàng khách quý và đón tiếp theo kiểu khách sạn năm sao à ? Vinh dự quá - Nhìn nụ cười cứng ngắt của người đối diện Hà My tiếp tục công kích - Lần sau chỉ cần làm theo kiểu một sao thôi , không cứ mỗi lần đến đây được đón tiếp long trọng như thế này mà không có gì để

đền đáp thì chúng tôi ngại lắm !

- Đình tiểu thư ... - Raphael tức giận đến tím mặt . Trong vòng hơn hai mươi năm ông ta lãnh đạo toàn bộ đội quân cấp cao của chính phủ cũng chưa bao giờ phải chịu dạng sỉ nhục như thế này .

Thấy cục diện đang rơi vào thế bí , người của hai bên không khỏi toát mồ hôi lạnh . Bởi hơn hết họ hiểu , bây giờ một trong hai phe mà trở mặt thì tình hình sẽ không còn gì tồi tệ bằng . Nơi này 90% là sẽ có nổ súng , máu chảy . Trước khi căng thẳng leo thang đến đỉnh điểm , một giọng nói tuy bằng lãnh phát ra những câu nói làm cho sợi dây rối như tìm được nút thắt .

- Đại tướng Raphael thời gian không còn sớm ! - Quang Anh bên khỏe môi không giấu nổi ý cười lãnh đạm lên tiếng nhắc nhở . Anh làm sao mà không hiểu được tính của Hà My chứ , một khi không có anh lên tiếng thì cô vẫn sẽ tiếp tục mở miệng làm cho bọn họ tức chết mà thôi . Tuy Hà My , cô đã làm cho cục diện thêm ngày càng căng thẳng nhưng điều này không làm cho Quang Anh cảm thấy khó chịu mà ngược lại lại càng thêm hài lòng .

- À - Raphael như cá gặp nước quay sang Quang Anh cười - Triệu thiếu gia , Đình tiểu thư mời ! Xe đều đã được chuẩn bị sẵn cho các vị !

Quang Anh theo lệ cười nhạt đáp trả . Raphael và quân của ông ta đi trước , hoàn toàn không có ai chú ý đến ánh mắt của Quang Anh ở đằng sau .

Nhận được ánh mắt của thiếu gia đám người Khiết Phong và Khiết Vân ngầm hiểu ý , vậy là kế hoạch đã bắt đầu . Đám người Khiết Phong và Khiết Vân sau khi cúi đầu thì đi ngược lại với hướng của Quang Anh trở lại lên máy bay của Triệu Gia . Khiết Vân nhìn từ khoang lái , thấy bóng bốn người thiếu gia , tiểu thư , Khiết Lô , Khiết Thanh đã đi xa lạnh lùng hướng về phía bộ đàm nói .

- Để mắt canh chừng đến lũ người bên ngoài , còn lại tăng cường lực lượng phòng vệ vũ khí chuẩn bị sẵn sàng . Hành động can thiệp không được để cho chúng phát hiện ra bất kì động tĩnh nào !

Đứng trước một hàng xe đen đều đã được mở cửa sẵn , Raphael nhìn người của Triệu Gia đi theo Quang Anh và Hà My chỉ có hai người (là Khiết Lô và Khiết Thanh) thì không khỏi mừng thầm . Ông ta nói với về mặt như mở cờ trong bụng .

- Triệu thiếu gia , Đình tiểu thư mời lên xe !

Hà My nhanh chóng đi vòng qua bên trái , còn cổ tình làm như không cần thận trọng phải Raphael ngồi ngay ngắn vị trí ghế lái khởi động khóa xe . Bỏ qua khuôn mặt nhăn nhó nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười của Raphael cô quay sang Quang Anh và hai người Khiết Lô , Khiết Thanh cười cười nói .

- Xuất phát thôi !

- Đình tiểu thư , có lái xe ? - Raphael nhìn Hà My không khỏi ngạc nhiên .

- Sao ? Tôi lái xe liệu có vi phạm đến luật giao thông của quốc gia không ? - Dùng bộ mặt tươi tắn hỏi thế nhưng Hà My biết chắc rằng mình 100% là vi phạm đến quy định giao thông từ trong nước lẫn ngoài nước . Đơn giản thứ nhất là vì cô chưa có bằng lái , điều đơn giản thứ hai là vì cô chưa đủ 18 tuổi - cái tuổi để lái xe ô tô . Nhưng mặc kệ , có ai mà để ý chứ cũng có ảnh hưởng đến nền kinh tế nước nhà đâu !

- Đình tiểu thư , vi phạm luật giao thông gì chứ ? Tất nhiên là được rồi ! - Raphael đờ người một lúc rồi trả lời nhanh , cho cô ta lái xe là chỉ có lợi chứ không có hại nha ! Điều này cả đời ông ta nằm mơ cũng không nghĩ tới .

Hà My gật đầu hướng phía Quang Anh nói " Vậy tốt , ba người lên xe đi " .

Raphael đợi Quang Anh ngồi lên ghế phụ bên cạnh Hà My còn tỏ ra cung kính đến nỗi tự tay , nhẹ nhàng đóng cửa xe lại rồi sau đó ông ta đi đến chiếc xe ở phía trước ngồi vào .

Chỉ đợi có vậy đoàn xe từ từ lăn bánh , mặt đất rung chuyển khỏi bụi mù mịt . Ai cũng nhận ra được điều bất thường đó chính là chỉ riêng mỗi xe của Quang Anh và Hà My đi ở giữa được sơn màu trắng , còn lại xe của tất cả bọn chúng là sơn màu đen trông vững chắc hơn chiếc màu trắng đơn độc kia rất nhiều . Nào có ai biết được chỉ người trong cuộc mới hiểu một âm mưu bản thủ của bọn chúng sắp được bắt đầu .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

- Cô biết không , chúng ta lần này quả thực rất may mắn ! - Ngồi trên xe nói chuyện điện thoại Raphael không giấu nổi sự nỉ non vui sướng qua giọng nói của mình .

- Sao ? - Tiếng nói bằng lãnh đầy ngờ vực cất lên qua điện thoại truyền thẳng vào tai Raphael . Đờ người một lúc , đoán được cô vẫn chưa hiểu ý mình

Raphael cười to . Tiếng cười tràn đầy vẻ đều đặn khiến cô không khỏi nhủ thầm " ông ta lại nghĩ ra cái quái gì đây ? " .

Thấy tiếng hừ lạnh của cô Raphael nhận thấy mình hơi thất thố đành cười cầu hòa giải thích .

- Con oắt kia lái xe !

- Nói rõ ra xem nào - Tổng giọng nói qua điện thoại sắc bén hơn , phòng chừng cô ta đã phát hiện được điều gì đó không thuận lợi cho kế hoạch lần này qua câu nói tràn ngập ý cười của Raphael .

- Ha ha , lần này con oắt của Đình gia lái xe . Phần thắng chúng ta đã nắm chắc .

Quả nhiên , ông ta không làm được gì ra hồn cả . Tức giận , cô ta quát to .

- Mẹ kiếp , tối qua tôi đã gửi cho ông tất cả thông tin về bọn chúng , rốt cuộc ông đã đọc chưa hả ???

- Ý cô là sao chứ ? - Nụ cười trên môi Raphael tắt ngấm . Đúng một đồng thông tin được gửi cho ông ta vào đêm qua nhưng Raphael có đọc đâu , bởi vì ông ta không có thời gian ... Nói đúng hơn là cả đêm hôm qua ông đi dự tiệc do một vị đại gia có tiếng ở Berlin tổ chức , sau đó chính là tổ chức đánh bài cả đêm ...

Bỗng nhiên Raphael thấy lạnh gáy , bởi vì ông ta không còn cảm thấy sự tức giận của cô gái kia nữa nhưng ẩn sâu trong câu nói tiếp theo của cô ta chính là một sự thật kinh hoàng .

- Con oắt họ Đình mà ông nói , nó chính là nữ hoàng đua xe của thế giới đêm - Cô chợt cười lạnh - Vậy mà ông còn bảo để cho nó lái xe dễ dàng như thế sao ?

- Tôi , ... là do tôi sơ xuất , vậy bây giờ chúng ta phải làm sao ? - Bàn tay cầm điện thoại của Raphael ướt đầm mồ hôi tất cả là do ông ta đang lo lắng .

- Tự ông giải quyết - Raphael tái mặt . Thế nhưng câu nói trước khi dập máy của cô chỉ ít cũng cho ông ta thêm một chút hi vọng - Kế hoạch vẫn tiến hành như cũ , người của tôi sẽ hỗ trợ khi cần thiết ở cả hai bên .

- Đại tướng , có chuyện gì sao ? - Anh chàng mặc quân phục ngồi bên cạnh lên tiếng hỏi , mặc dù không nghe rõ được cuộc đối thoại kia nhưng nhìn sắc mặt của chỉ huy anh ta cũng đoán được vài phần . Raphael quay sang , gương mặt căng thẳng nhếch lên cười nói vào bộ đàm .

- Theo kế hoạch , toàn quân bắt đầu hành động - Ông ta tự nhủ , nữ hoàng đua xe cái gì chứ , nam thần lừng danh thế giới đêm cái gì chứ ? Sống hơn 50 năm cuộc đời , trong khoảng thời gian đó Raphael đã tạo nên bao chiến công hiển hách về chiến đấu khiến cả đất nước và thế giới phải nể phục chứ ? Ngày hôm nay , Raphael không tin là mình sẽ không giết được hai đứa nhóc trẻ ranh , vất vả vất vả chưa sạch ý quyền vào gia thế của gia tộc kia .

Hà My ngồi trên xe ô tô một tay cầm lái tâm trạng thoải mái hơn bất cứ lúc nào miệng huyên huyên khiến Khiết Lôi và Khiết Thanh tức giận không nói lên lời .

Đình tiểu thư , cô ta đùa với hai người bọn họ à ??? Đây là lúc nào rồi mà cô ta còn có thể tỏ thái độ vui sướng , ung dung tự tại như vậy ? Cuối cùng khi không thể chịu được nữa Khiết Lôi đành lên tiếng mồm mép .

- Thiếu gia , Đình tiểu thư ... Cho cô ấy lái xe liệu có ổn không ?

Tiếng huyên huyên đột ngột dừng lại . Qua kính chiếu hậu , Hà My lườm Khiết Lôi một cái sắc lạnh . Gì chứ ? Trò đùa của tạo hóa à ? Hai tên này không tin vào khả năng của cô sao ? Vậy cái danh hiệu nữ hoàng tốc độ - nữ hoàng đua xe trong thế giới đêm của cô vứt đi cho chó nó gặm à ? Nghĩ đến người ta không tin tưởng mình , không tin tưởng vào cái danh hiệu nữ hoàng đua xe của mình Hà My tức giận trừng mắt nhìn Khiết Lôi .

- Coi thường tôi ? Được hôm nào tôi mời anh đến đường đua của Đình gia để đua thử . Nếu tôi thắng anh mất cái gì hả ?

- Đình tiểu thư , cô thể là chơi ăn gian , Đường đua ở Đình gia cô là người quen thuộc am hiểu nhất , cô bảo tôi phải thắng cô bằng cách nào ? - Khiết Lôi không phục lên tiếng phản bác .

- Được rồi , anh không phục ý gì ? Không đua ở Đình gia nữa đến đường đua XGAIN .

- Được , tôi đồng ý !

- Ok , quyết định như vậy đi . Nếu tôi thắng anh sẽ mất món vũ khí quý giá nhất . Còn nếu tôi thua , tôi sẽ tuyên bố bác bỏ danh hiệu nữ hoàng đua xe của thế giới đêm trước mặt của tất cả mọi người và tự nhận là mình đã thua anh ! - Hà My cười nham hiểm nói chắc nịch . Khiết Lôi , anh ta dám khinh thường cô ư ? Cô sẽ làm cho anh ta tâm phục khẩu phục mới thôi .

Khác với Hà My , Khiết Lôi bắt đầu tỏ ra rụt rè . Một khắc lúc này , vì quá tập trung vào tình hình trước mặt mà anh ta mới quên mất cái danh hiệu nữ hoàng đua xe của Hà My . Bây giờ mình kiêu khích mà cô ta thì thách đấu không nhận lời thì quá là mất mặt . Vì phải bảo vệ danh tiếng của mình Khiết Lôi không ngần ngại gật đầu nói " Được " .

Tuy nhiên khi nói xong nhìn nụ cười tỏ vẻ mười mui chín chắc chắn mình sẽ thắng của Hà My Khiết Lôi không khỏi xám mặt . Khoan đã , nếu mình thắng tất nhiên là sẽ được lợi rồi , ... Nhưng còn nếu thua thì sao ??? Mất món vũ khí bảo bối quý giá nhất , bảo mình phải sống sao đây ? . Đình tiểu thư , quen biết đã lâu nhưng hôm nay Khiết Lôi đã biết dùng cạm bẫy gì để miêu tả con người cô ta rồi " nham hiểm quá nham hiểm " .

Khiết Thanh khuôn mặt vẫn một mực chung thủy lạnh lùng ngồi nghe cuộc đối thoại của Khiết Lôi và Đình tiểu thư mà không có ý kiến gì . Nhưng trong lòng anh ta nghĩ gì thì đó ai mà hiểu được , cũng chỉ có một câu nêu suy nghĩ của Khiết Thanh lúc này , đó là " Tên Khiết Lôi này quá xui xẻo rồi " .

Quang Anh không mấy để tâm lắm về những gì đang xảy ra xung quanh mình . Bằng cái Ipad trên tay anh đang theo dõi từng cử chỉ nhất động của bọn chúng . Quang Anh có thể yên tâm để mặc giao cho Hà My một mình lái xe như thế là bởi vì anh quá tin tưởng về cô và khả năng lái xe của cô . Để leo lên cái vị trí nữ hoàng đua xe đó Hà My đã phải vất vả bao nhiêu và không ai có thể ngờ được khả năng của cô đến như thế nào . Nhưng , anh thì hiểu rất rõ và anh hoàn toàn đặt niềm tin và tin tưởng hoàn toàn vào cô .

Đến đây , nhìn những diễn biến và biến đổi trên màn hình Ipad , thái độ của Quang Anh thay đổi hẳn . Quang Anh lạnh lẽo lên tiếng phá tan cái bầu không khí trên xe , câu nói cũng mang hàm ý nhắc nhở ba người Hà My , Khiết Lôi và Khiết Thanh về những gì mình sắp phải đối mặt .

- Mọi người nghiêm túc đi , bọn chúng bắt đầu hành động .

Khiết Lôi khôi phục bộ dáng nghiêm túc lạnh lẽo thường ngày . Đáng nói nhất là Hà My , bên môi cô hình thành một nụ cười nhếch mép bán nguyệt đầy quỷ dị . Cuối cùng âm hiểm rít lên từng chữ .

- Cùng chơi nào !

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chưa bao giờ nó tỏ ra lo lắng như vậy . Hai tay Bảo Nhi chấp thành hình chữ thập , ngoài miệng đang không ngừng cầu nguyện " Cầu trời cùng chư vị thần tiên , làm ơn đừng cho mẹ nói ra , làm ơn đi mà " .

Tất cả mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía sân diễn .

Giọng nói của Lee Hanna trầm ấm , mọi người ở dưới sân diễn đều dài cổ lắng nghe xem bà nói gì , mỗi vẻ mặt hiện lên sự tò mò .

Đứng trên sân diễn , Lee Hanna nhìn mọi người nở một nụ cười ấm áp , nhẹ nhàng hắng giọng nói " Buổi diễn hôm nay , tập đoàn Fashion plate muốn giới thiệu đến tất cả quý vị bộ sưu tập Thu - Đông . Như quý vị đã thấy , không chỉ về thiết kế trang phục , mà lần này nhà thiết kế còn nhấn mạnh trang sức đi kèm , nhằm tôn lên sắc thái cô kính , hoàn toàn giải phóng sự gò bó ẩn sâu trong tâm hồn . Khác với bộ sưu tập trước , trút bỏ hết màu sắc tươi sáng , rực rỡ của mùa hè , lần này các mẫu trang phục Thu - Đông mang nét ấm áp , thanh lịch , trẻ trung mà không hề u ám , ảm đạm . Ngoài ra , bộ sưu tập lần này còn nhằm khẳng định cho ngành thời trang của Hàn Quốc vươn xa ra thế giới , không thua kém bất cứ các vương quốc thời trang nào khác trên hành tinh này ... "

Lee Hanna nói đến đây , không ai bảo ai , từng tràng pháo tay dài vang lên mãi không dứt . Có thể nói buổi biểu diễn thời trang lần này quá thành công . Đúng như bà nói , ngành thời trang của Hàn Quốc nhờ có sự dẫn dắt của Fashion plate mà ngày càng lớn mạnh , không chỉ trong khu vực Châu Á , mà còn lan sang tận Châu Âu , khiến vương quốc thời trang nổi tiếng nhất cũng phải ngậm ngùi phục .

Đợi sau khi các tràng pháo tay dứt hẳn , Lee Hanna lại từ tốn nói tiếp . Và đây cũng chính là giây phút nó lo sợ nhất " Giới truyền thông và ngành thời trang nhiều lần đã từng thắc mắc và đặt ra câu hỏi với tôi là nhà thiết kế tài ba nào đã vẽ và tạo nên những bộ trang phục tuyệt vời này . Lúc đó , tôi đã nghĩ cách khước từ và xin không được trả lời câu hỏi này . Cũng từ đó , mọi người cũng chỉ biết và gọi con người tài ba đó với một cái tên " nhà thiết kế bí ẩn " . Hôm nay , nhân dịp show diễn thời trang này tôi cũng xin được tiết lộ một chút thông tin của " nhà thiết kế bí ẩn " đó . Người đã tạo dựng và gặt hái nhiều thành công cho Fashion plate trong những năm gần đây . Không để mất thời gian của tất cả quý vị , tôi xin thông báo " nhà thiết kế bí ẩn " đó không ai khác chính là con gái của tôi , vị tiểu thư giấu mặt của gia tộc Nguyễn " .

Mọi người ở dưới ngạc nhiên hết cỡ . Không ai có thể ngờ được " nhà thiết kế bí ẩn " đó lại chính là vị công chúa giấu mặt của gia tộc Nguyễn mà mọi người vẫn hay thắc mắc . Cô công chúa giấu mặt mà tất cả mọi người trên thế giới đều tò mò . Tất cả các phóng viên ngồi dưới đều không thể đợi được cho đến lúc hết show diễn . Một người thay mặt cho hàng trăm người mạn phép đặt câu hỏi .

- Thật bất ngờ , thì ra " nhà thiết kế bí ẩn " đó là cô công chúa bí ẩn của gia tộc Nguyễn . Vậy bây giờ chủ tịch Lee Hanna có thể tiết lộ tên của cô công chúa bí ẩn đó được không ạ ? Đây cũng là câu hỏi mà rất nhiều người thắc mắc .

Nó ngồi trong góc kia mặc dù đã hết lo sợ vì mẹ đã không tiết lộ tên mình . Nhưng ngay khi nghe thấy tên phóng viên đó nói thì không khỏi nghiêng ngả nghiêng lợi hận không thể lao ra xé xác cái đám nhiều chuyện phiền phức kia . Hạ hỏa xuống trầm mặc nó nghĩ trong đầu , mẹ chắc chắn sẽ không tiết lộ

tên của nó nên có thể an tâm được rồi . Nếu không có sự cho phép của nó thì đám phóng viên kia sẽ không bao giờ moi móc được bất cứ thông tin gì cả .

Đúng như nó nghĩ , câu trả lời của Lee Hanna chỉ có một .

- Bây giờ chưa phải là lúc nên tôi xin giữ kín thông tin quan trọng này . Show diễn thời trang lần này đã đến hồi kết . Nếu còn thắc mắc gì về những mẫu trang phục lần này thì mong tất cả các phóng viên sẽ đến phỏng vấn thư kí Kevil ở đằng sau hội trường . Cuối cùng cảm ơn tất cả quý vị vì đã dành thời gian đến tham dự show diễn lần này của Fashion plate chúng tôi .

Hanna nói xong rồi biến mất sau bức màn đen bên cánh gà . Lúc này , tất cả đèn ở trong hội trường đều được thấp sáng hết lên . Tất cả mọi người đứng lên ra về , tâm trạng ai cũng hài lòng và thoải mái khi xem xong show diễn lần này , nó quá thành công . Fashion plate không bao giờ để cho mọi người thất vọng . Nói thế thôi nhưng bây giờ đám phóng viên mới là những người buồn bực nhất . Bểng chứng là ngay sau khi show diễn kết thúc không ai hẹn ai tất cả liền lao nhanh ra phía sau hội trường bao quanh lấy thư kí Kevil để tìm cách moi thông tin về cô công chúa giấu mặt kia . Nhưng cũng chẳng nhận được câu trả lời nào ngoài một cái hừ lạnh của anh chàng .

- Bà chủ có vẻ rất thích bộ sưu tập lần này . Có cần đặt chi phiếu để mua luôn không ạ ?

- Không cần ! Lần này đi xem thôi , mặc dù rất hài lòng nhưng ta không có ý định mua nó !

- Dạ , tâm trạng bà chủ hôm nay có vẻ rất tốt !

- Không có gì . Mà thiếu gia đi đâu rồi ?

- Dạ thiếu gia đi lấy ...

Người đó chưa nói hết câu thấy tình cảnh trước mặt thì đã hốt hoảng .

- Bà chủ bà không sao chứ ? Cô gái cảm ơn cô .

Nó không nói gì , lạnh lùng khẽ liếc nhìn người quản lý mặc đồ đen . Lúc này đi ngang qua phía vị phu nhân này nó thấy bà trượt chân suýt ngã nên nhanh tay đỡ lại thôi . Từ sau , nhìn cách ăn mặc hơn nữa chắc còn là khách mời của mẹ trong show diễn thời trang này nên nó mới giúp thôi . Chứ nếu là người có thân phận bình thường gặp ở ngoài đường dù có ngã trước mặt nó mười lần thì cũng đừng có hòng . Chẳng qua là vì đây là khách mời của mẹ hơn nữa bao nhiêu năm sống trong giới thượng lưu nên nó hiểu . Tất cả mọi người từ già , trẻ , gái , trai đều rất giữ hình tượng và hình thức bên ngoài của mình . Nếu vị phu nhân này ngã trước chỗ đông người hơn nữa còn toàn là người trong tầng lớp thượng lưu thì chắc hẳn sẽ bẽ mặt rồi , ngã ở chỗ này thì làm gì còn thể diện nữa . Đối với người bình thường đã cảm thấy vậy thì những phu nhân trong giới thượng lưu luôn giữ gìn hình thượng sẽ cảm thấy tồi tệ đến mức nào ?

Vị phu nhân đó tuy được nó đỡ nhưng vẫn làm rơi chiếc túi xách hàng hiệu trên tay . Chính vì vậy , bà ta phải cúi người xuống nhặt nó lên . Nhưng tất cả mọi thứ đều thay đổi khi vị phu nhân đó ngẩng mặt lên , nó và bà ấy mặt đối mặt trực diện .

Nhìn khuôn mặt của vị phu nhân đó , nó thất kinh suýt chút nữa hét lên . Tâm trạng chợt trở nên hỗn loạn , phút chốc trong đầu nó lại xuất hiện một chút hình ảnh thoáng qua , rồi vụt mất nhanh không chút dấu vết cứ như nó chưa từng xuất hiện .

- Cô gái , cháu có sao không ?

Vị phu nhân đó thấy Bảo Nhi hoảng sợ như vậy , không hỏi hốt hoảng liền chạy lại . Nhưng nó vẫn không khá hơn là bao , vẫn run sợ lấy hai tay ôm chặt lấy đầu chìm trong cơn đau và mờ hỗn loạn đến choáng váng .

- Cô gái , cháu có sao không ?

Nó như sự tỉnh khỏi cơn mê mộng mị , mắt láo liên nhìn quanh thấy mọi người nhìn mình thì nhận thức được hành động không kiểm soát được vừa rồi , không còn để ý đến vị phu nhân đứng trước mặt mình kia nữa . Thật nó cũng không hiểu sao mình lại run sợ đến mức đó nữa . Chỉ vì trong khoảnh khắc khi nhìn thấy khuôn mặt của vị phu nhân kia , trong đầu nó lại hiện lên một số cảnh thoáng qua , không hề rõ ràng hệt như một làn khói mỏng ... Chỉ có thể nhận thức được khuôn mặt của vị phu nhân này quá quen thuộc , quen thuộc đến mức khiến cho nó gặp một nỗi sợ hãi chưa từng có , đau đớn choáng váng tưởng chừng như sẽ ngắt đi cảm giác tựa hệt như một cây búa đập thẳng vào đầu mình vậy . Hình ảnh quen thuộc bất ngờ chợt xuất hiện , rồi chỉ trong tích tắc liền biến mất thật nhanh khiến đầu nó đau hơn búa bổ , nhói từng cơn liên hồi .

Khi đã định thần lại được nó quay trở lại về lạnh lùng thờng ngày , khẽ nhìn vị phu nhân kia trong giọng nói lạnh lẽo thấy rõ nhưng vẻ gượng gạo là không giấu được .

- Xin lỗi không có gì ! - nói một cách khách sáo nhất nó xoay gót rồi đi .

Vị phu nhân kia nhìn theo bóng lưng nó đến khi nó lên xe và rời đi mất . Ánh mắt bà chợt trở nên xa xăm tựa như có tầng nước mỏng .

Chiếc Bugatti Veyron từ xa lao đến đỗ trước mặt bà và người quản lý . Đây là một trong những dòng xe có giá khủng nhất thế giới bây giờ khẳng định người sở hữu nó có một thân thế không hề tầm thường . Hẳn nhiên là vậy , ở đây quy tụ rất nhiều người trong giới thượng lưu nên có rất nhiều các dòng

siêu xe khác nhau nhưng khi chiếc Bugatti Veyron này xuất hiện nó đã thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của tất cả mọi người xung quanh .

Cửa kính màu đen từ từ hạ xuống , chàng trai trẻ ngồi ở phía ghế lái nói vọng ra .

- Mẹ , chúng ta về thôi .

Người quản lý bên cạnh như thường lệ cung kính hô một từ thiếu gia rồi mở cửa bên cạnh ghế lái đỡ vị phu nhân kia bước vào . Cửa xe đóng lại , chiếc Bugatti Veyron lăn bánh bỏ lại con mắt ngưỡng mộ của bao nhiêu người . Vị quản lý sau đó lên một chiếc xe màu đen khác , chiếc xe cũng từ từ lăn bánh ra khỏi đại sảnh của tòa nhà , nơi vừa diễn ra show diễn thời trang quan trọng .

Lúc này đã gần 12 giờ đêm . Đường phố thủ đô Hà Nội vắng lặng hầu như không còn một bóng người . Chính vì vậy , chiếc xe Bugatti Veyron gần như là đạt đến tốc độ cao nhất , lao nhanh trên đường phố .

Trên xe , không khí thật im lặng .

- Bảo Nam...

Bảo Nam từ lúc nãy đến giờ chỉ chuyên tâm lái xe mà lạnh lùng không nói gì cả . Nghe mẹ gọi mình , anh lễ phép dạ một tiếng .

- Con có biết lúc nãy ta gặp ai không ?

- Gặp ai ạ ? - Bảo Nam thái độ vẫn thờ ơ , dường như không quan tâm đến chuyện này lắm .

Mẹ anh thở dài , bà đang đắn đo không biết có nên nói cho con trai mình chuyện này hay không . Bởi vì bà biết , Bảo Nam con trai mình mặc dù không quan tâm đến mọi thứ xung quanh , vẫn luôn khép kín như thế , chỉ cởi mở hơn một chút với gia đình và bạn bè . Từ sau cái ngày định mệnh đó , đã biến người con trai yêu quý của bà thành một con người như vậy . Và có một điều bà biết chắc chắn rằng khi nhắc đến chuyện này anh sẽ rất kích động và hơn hết có khi sẽ là tức giận .

- Mẹ ... - Bà quyết định sẽ nói ra , mặc dù đã nhiều năm nay rồi bà vẫn không muốn nhắc lại đến nó một lần nào nữa . Nhưng có lẽ bảo Nam nên biết điều này - Mẹ , vừa gặp một người rất giống với em gái của con .

Kít , chiếc Bugatti Veyron đột nhiên thắng gấp lại . Bảo Nam sững sờ , như không tin vào tai mình , cảm xúc hỗn loạn anh quay sang kích động hỏi mẹ . Mọi người luôn biết đại thiếu gia của gia tộc Trần hùng mạnh là một con người rất lạnh lùng , không bao giờ để lộ cảm xúc vui mừng trên mặt nhưng bây giờ tại sao chỉ vì một câu nói đơn giản mà vị đại thiếu gia này lại có thái độ kích động đến như vậy ?

- Mẹ vừa nói gì cơ ? Mẹ vừa gặp em gái con , nó ở đâu ?

- Bảo Nam , đừng kích động . Con nghe mẹ nói đã .

- Con không muốn nghe gì nữa . Bao nhiêu năm qua là đủ rồi , mẹ gặp nó ở đâu . Nói đi con sẽ đến đón nó - Bảo Nam tức giận , quả thực bao nhiêu năm qua là quá đủ cho sự chia cắt rồi . Em gái , người mà anh đã từng yêu thương nhất , anh muốn gặp nó ngay bây giờ .

- Nghe ta nói đã . Ta gặp cô gái rất giống nó ở show diễn thời trang lúc này , có lẽ cô gái đó cũng là một trong những khách mời tham dự . Nhưng con biết không , có lẽ chỉ là người giống người thôi . Em gái con đã ra đi từ 10 năm trước rồi . Trên thế giới này chuyện người giống người không hiếm - bà đau lòng nói , có lẽ bà không nên nói cho Bảo Nam chuyện này , không nên hy vọng quá đề rồi thất vọng nhiều .

- Thế tại sao mẹ nói với con chuyện này làm gì ? Mẹ có biết con đã vui mừng như thế nào không hả ?

Thái độ của Bảo Nam khiến bà không khỏi thở dài .

- Không hiểu sao ta lại nói ra nữa . Nghĩ lại cũng thấy mình thật ngu ngốc , nhìn thái độ của con xem .

- Con xin lỗi , hy vọng sau này mẹ sẽ không nhắc đến chuyện này nữa - Thật ít khi Bảo Nam to tiếng , nổi nóng với mẹ mình . Cứ mỗi khi nghe thấy chuyện này là anh lại không sao điều khiển được tâm trạng của mình . Vô bực lạnh lùng cũng bị mất đi thay vào bằng một thứ cảm xúc thật hỗn loạn , như một bờ biển bình yên đột nhiên lại dậy sóng nổi con bão tố .

Nói rồi Bảo Nam khởi động lại xe , chiếc Bugatti Veyron lại khởi động lao nhanh trên đường phố đêm Hà Nội .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57

Kể từ sau show diễn thời trang đó , mấy đêm nay nó rất hay mất ngủ . Nói đúng hơn là dù ngủ rất muộn nhưng kể cả lúc mệt mỏi nhất nằm xuống nó cũng không tài nào khép mắt lại được . Chính vì vậy khả năng nó thức nguyên đến sáng là rất cao . Vác đôi mắt thâm quầng thành vệt đến lớp , nó lúc này lúc nào cũng đang trong tình trạng ngủ say không biết trời đất sao trăng gì . Kể cả lúc ra chơi , Hà My hay Thùy Trâm đều cố gắng hết sức vực nó dậy để lòi xuống cangteen nhưng không lần nào thành công cả . Đáp lại sự cố gắng nỗ lực của hai cô nàng đều là một tiếng chệp khó chịu , hay là có những lúc nó đã tỉnh dậy rồi nhưng vẫn giả vờ ngủ say như chết . Kết quả , Thùy Trâm và Hà My tức giận , dùng dùng bỏ xuống cangteen với ba người bạn hân . Còn nó , nhân vật chính vỗ tay reo hò trong lòng rồi một lúc sau lại gục mặt xuống ngủ tiếp .

Minwoo ngồi đằng sau thấy vậy cũng cảm thấy nó khá kỳ lạ . Trước đây , không có việc gì là cậu thấy làm cho nó mất ngủ được , kể cả lúc người đó mất nó đều khóc và thiếp đi trong giấc mộng . Một suy nghĩ giễu cợt lóe lên ngang đầu cậu . Là cậu vẫn đang quan tâm đến nó sao ? Thật là nực cười , trong thâm tâm cậu luôn có hai phần nội tâm giằng xé . Một là ghét chính con người nó , cố tình làm lơ đi hoàn toàn và hai lại là mong muốn có thể cùng nó vui vẻ giống như ngày xưa . Cái khoảng thời gian tuyệt vời , vô tư không một chút ưu lo . Nhưng có lẽ khoảng nội tâm thứ nhất là điều cậu mong muốn hơn cả , về bên ngoài đều là một mặt khinh thường , khiến cho người ta nghĩ cậu cảm hận nó đến tận xương tủy nhưng có ai hiểu được nỗi lòng của cậu ở bên trong , ngay cả nó cũng vậy vẫn thờ ơ , lạnh lùng như ngày nào . Cậu đã chuyển về căn biệt thự có tên Flower đó tính ra đã được hơn ba ngày . Nhưng sau cái hôm nói chuyện với nó ở phòng khách , cho đến nay hai người dù có ở chung dưới một mái nhà vẫn chưa nói chuyện với nhau câu nào . Thậm chí còn tệ đến nỗi mỗi khi đi lướt qua nhau , lại giả vờ như mình không quan tâm và không nhìn thấy đối phương ở trước mặt .

Ở trên thế giới này luôn tồn tại kẻ đứng trong bóng tối và người đứng ngoài sáng . Sau này , nghĩ lại chuyện này nó mới cảm thấy tự buồn cười . Những năm trước đây , dù bất luận gì nó luôn luôn chính là kẻ đóng vai nhân vật phản diện đứng sau bóng tối với vai trò là một nữ hoàng bóng đêm , một sát thủ giấu mặt lừng danh thực hiện giúp ba những phi vụ bất chính như giết một số ông trùm hay đại loại là giúp cha thực hiện những vụ việc đặt bom , hay cướp những lô hàng nguy hiểm . Bây giờ tình thế đảo ngược , nó lại là người đứng ngoài sáng còn kẻ kia lại chính là người đứng trong tối rắp tâm một mục muốn gây sự hãm hại nó . Nhưng có một điều chắc chắn là không nằm trong kế hoạch của hân , là ngay từ lần đầu tiên đảm vai người bị hại đứng ngoài sáng nó đã phát hiện ra kẻ đứng sau tất cả .

Vụ việc thứ nhất bắt đầu được diễn ra vào ngay ngày hôm sau khi nó đến lớp .

- Hello - thông thường đây chính là câu đầu tiên mà nó nói với năm người kia khi vào lớp . Cái từ mà nó cho là chào lố bịch chỉ có bọn trẻ con mới làm nay lại được nó miễn cưỡng nói ra . Dù rằng không muốn . Nhưng đây đã là một thói quen khó bỏ được kể từ khi nó phải đóng kịch và vào cái lớp này cho đến nay .

- Vẫn giận - nó nhìn thái độ của Thùy Trâm và Hà My thờ dãi , hai người này sau vụ hôm qua rõ ràng là vẫn còn đang giận nó đây mà . Ngồi xuống cười cầu hòa ra và hỏi lỗi xin lỗi hai nàng . Ngoài mặt là thế nhưng bên trong nó , Bảo Nhi nghĩ gì thì chỉ có trời mới hiểu " Hai cô nếu không phải còn giá trị lợi dụng thì đừng có hòng nói chuyện với tôi hơn nữa lại còn để tôi tự biến mình thành một con ngốc đi xin lỗi hai cô như thế này " .

- Cái gì mà giận dữ vậy . Bây giờ tôi phải làm thế nào thì hai người mới tha lỗi cho tôi hả ?

- Rất đơn giản - Thùy Trâm chỉ đợi có thế , trên mặt xuất hiện vài nụ cười gian . Nó thấy thế thì mặt hơi nổi mấy vạch đen thâm hời hợt vì những gì mình vừa nói ra nhưng vẫn cố cười gượng gạo gật đầu mạnh mẽ nói " Cứ nói ra , bọn mày không cần phải ngại " .

- Ok - Hà My nhanh nhẩu , cười gian tà - Từ nay đến hết năm học , giờ ra chơi phải xuống cangteen chen lấn mua đồ ăn chờ bọn này .

Nghe đến đây , khuôn mặt nó khẽ giật liên hồi . Trong lòng đang không thăm mắng chửi , để tiểu thư ta phải chen lấn đi mua đồ , mấy người đứng là gặp phước 70 đời đó .

- Tao đưa tiền nhờ người đi mua hộ nhà . Chen vào mệt lắm !

- Nói một là một . Không đưa tiền nhờ người đi mua gì cả . Không một gì cả , tự mày chen vào cho nó giảm mỡ nghe chưa ! - Hà My phũ cho nó một câu , đây là lần đầu tiên có người nói nó béo cần phải giảm mỡ đó nha .

Thấy nó gật đầu , đạt được mục đích Hà My và Thùy Trâm quay lên đập tay với nhau như kiểu vừa làm được chuyện gì đại sự lắm không bằng .

Vào tiết , lớp 11A1 vẫn sống theo cái châm ngôn cũ . Như thường lệ , mấy ngày hôm nay nó đều đến lớp đeo tai nghe và ngủ . Tìm trong cặp không thấy mỗi cái máy nghe nhạc không thấy tai nghe đâu nó khẽ hừ lạnh bức bối . Gì chứ , làm sao mà có chuyện mất được rõ ràng là tai nghe nó vẫn luôn để trong cặp mà . Nó chọc chọc tay vào lưng Thùy Trâm ở trên , cô nàng thấy thế quay xuống nhìn nó tò mò .

- Chuyện gì vậy ? Động đất à ? Hôm nay là lần đầu tiên mày chủ động gọi tao đó .

- Rách việc ! Có thấy cái tai nghe của tao đâu không ? - nó hỏi Thùy Trâm , tay và mắt đều đang đảo một lượt , lục một vòng trong cặp .

- Không thấy , thử tìm dưới ngăn bàn xem nào .

- Chắc chắn là không có đâu . Hôm qua tao nhét vào cặp rồi mà . Thảm rồi cái này là được người tặng mới chết chứ - nó tuy nói thế , nhưng tay bây giờ đã cho vào ngăn bàn tìm quanh , thấy thế ai đó trong lớp nở một nụ cười gian xảo .

Vật sáng , sắc nhọn trong ngăn bàn khẽ lóe lên . Mu bàn tay nó khẽ lướt qua , theo bản năng nó khẽ run người giật tay lại . Trong phút chốc , bàn tay nó ẩm ướt như vừa nhúng xuống nước hoàn toàn , con rết khẽ truyền đến từ lòng bàn tay . Đoán được chuyện gì đã xảy ra nó khẽ cười khẩy khuôn mặt xinh đẹp đánh lại , lộ ra một vẻ lãnh lẽo đến ghê người , Thùy Trâm quan sát nó không khỏi giật mình . Khuôn mặt này thay đổi nhanh quá , nhanh đến mức chóng mặt khiến cô không khỏi ngáy người . Rõ ràng là vừa cười nói với cô cơ mà , sao bỗng chốc khuôn mặt này lại thay đổi lạnh lùng đến bức người như vậy ? Con người này tuy mới làm bạn được không lâu nhưng thật khiến cô cảm thấy tò mò . Hà My từ đầu đến giờ không hiểu cái mô tê gì hết

, nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người cô quay xuống thấy biểu hiện của nó và Thùy Trâm kéo kéo mép áo của Quang Anh hỏi .

- Có chuyện gì vậy ?

Nó máy máy môi . Khuôn mặt khẽ vẽ lên một nụ cười ma mị .

- Không có gì cả . Chỉ là có đứa chơi xấu thôi - câu nói của nó không to nhưng vang thu hút sự chú ý của mọi người trong lớp . Ngay cả hai người trầm tính và lạnh lùng như Bảo Nam và Thiên Vũ cũng cảm thấy tò mò mà quay lại nhìn nó . Thân nhiên , nó rút bàn tay ướt đầm đang để trong ngăn bàn ra .

Thùy Trâm và Hà My , mặt mày đại biến sắc khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt . Máu , bàn tay nó đang nhuộm một màu đỏ tươi như vừa giết người . Từng giọt , như không có điểm dừng chảy đầy lên mặt bàn , rơi xuống người nó , cuối cùng là theo thành ghế chảy như mưa dưới đất . Mặt nó đang hồng hào đột nhiên tái xanh lại khiến kẻ chủ mưu nhìn thấy vừa mừng vừa sợ . Đứng rồi , sao lại có thể quên được chứ . Con nhỏ Bảo Nhi này chính là bị chứng Hemophilia (máu không thể đông được) , chết tiệt tại sao lại có thể sơ suất như vậy chứ ?

- Tanh thật , sao máu của chính mình lại cảm thấy thật ghê tởm như vậy chứ ? - nó nhếch môi , câu nói nó vừa thốt ra khiến cho không khí dường như đông cứng lại . Mọi người trong lớp bây giờ đều run sợ nhìn nó hết như đang nhìn thấy quỷ . Một cô gái , đã thế lại còn bị thương tại sao lại có thể nói ra những lời đó chứ ? Rốt cuộc là người hay là quỷ vậy ? Bảo Nhi có biết đau , biết sợ là gì không vậy ?

Thiên Vũ bên cạnh khẽ nhíu mày .

- Đừng để mùi máu dơ bẩn của cô làm ảnh hưởng đến tôi . Mấy người gọi ngay lao công đến đây . Còn cô đi xuống phòng y tế mau .

- Thiên Vũ , sao anh lại có thể nói ra những lời đó được . Cô ấy đang bị thương đó - Hà My khẽ tức giận đi về phía bàn nó - Con nhỏ này , mày là quỷ à không biết đau sao ? Theo tao xuống phòng y tế sơ cứu vết thương ngay lập tức .

- Không cần , tự đi được rồi - Nó nói sáu từ . Khuôn mặt xinh đẹp lộ rõ lên vẻ lạnh lẽo . Đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp bình thần đến lạ lùng đôi mắt này nhìn vào không ai có thể nắm bắt được cảm xúc của chủ nhân nó . Nó dùng bàn tay còn lại xách cặp lên đi ngang qua HÀ MY . Mặc dù bàn tay chảy máu đang bị thương kia vùi chặt vào áo nhưng máu không biết từ đâu ngày càng ra nhiều hơn thấm đẫm cả áo khoác đồng phục theo dòng nhỏ xuống sàn . Mỗi nơi nó đi qua lại để theo một vết máu . Cặp mắt màu nâu lạnh lùng trước khi đi ra ngoài lớp khẽ đảo mắt nhìn một người làm kẻ đó run sợ chột biến sắc . Không phải là cô ta phát hiện ra điều gì rồi chứ ? Không đúng đâu , làm gì có chuyện đó , rõ ràng là đã làm rất cẩn thận rồi mà !

Lát sau , có hai lao công đi vào lau nhà , các vết máu trên sàn cũng dần dần được biến mất . Không ai biết , Thiên Vũ . Hoàng tử Idol của trường nổi tiếng là tàn nhẫn kia đang để tay dưới ngăn bàn . Bàn tay khẽ di chuyển sang phía phần ngăn bàn của nó , chạm đến chỗ máu tươi vẫn còn ướt át hần khẽ hốt hoảng nhưng khuôn mặt lại không hề có chút biểu cảm đó . Cuối cùng , bàn tay mạnh mẽ chạm vào hai lưỡi lam bóng loáng , sắc bén , không dùng một chút sức lực nào hần đã có thể bẻ cong hai lưỡi lam đó , hiển nhiên không trầy xước hay chảy máu . Đôi con ngươi tinh anh khẽ lóe lên sự tàn bạo , tức giận và khát máu khác thường .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Bọn chúng thật sự đã ra tay, tiếng súng, tiếng pháo đạn kịch liệt trong phút chốc liên tiếp vọng tới, vang cả một góc trời. Hai chiếc xe vẫn theo sát đằng sau, dụng ý là để bảo vệ hiện tại đã hoàn toàn trở mặt, liên tiếp bắn đạn pháo về phía xe của Quang Anh.

May mắn là lần này Hà My đã tăng tốc, trở tài thật sự. Bằng không với vận tốc đi như ban nãy thì hần là giờ này đám người trong xe đã trở thành con nhím hết rồi, đừng hòng ai sống sót. Chiếc xe vẫn chạy, tốc độ cũng đã đạt tới cảnh giới cao nhất, nhưng đám người Quang Anh vẫn có thể nghe thấy được từng đợt âm thanh vang trời truyền đến từ đằng sau. Vũ khí tiến tiến nhất bọn chúng cũng đem ra dùng, nếu lần này không nghĩ ra được tâm kế thì cả bọn lần này chắc chắn là lành ít dữ nhiều rồi.

"Cái trò khi gì đang diễn ra thế này?" Hà My nghiêng răng, tay nắm chặt như muốn bóp nát vô lăng, trên trán cô mồ hôi chảy ròng ròng, tóc bết thành một mảng, con mẹ nó cô thực sự mất bình tĩnh rồi. Phía trước vẫn là các sườn dốc lớn nhỏ, địa hình rất hiểm trở, đằng sau thì có một đội quân đuổi theo bắn giết, Hà My hoàn toàn lạc lối, cô chỉ biết nhấn ga cho xe chạy thẳng về phía trước.

Quang Anh quay đầu ra phía sau, đoàn xe của bọn chúng đang bám theo rất sát. Người mù cũng có thể nhìn ra, nếu chỉ dựa vào vận tốc cái xe ghé mà bọn họ đang sở hữu này thì hoàn toàn không đo được với mấy chiếc xe cường hãn cao cấp kia.

"Hà My, đi chậm lại, mặc kệ cho bọn chúng bắn." Quang Anh lên tiếng, anh vừa dứt lời thì đã không nhận được sự hưởng ứng của cả ba người trên xe. Đến cả Khiết Lôi và Khiết Thanh cũng không tin vào những gì mà tai mình vừa nghe thấy, thiếu gia vào giờ phút nguy hiểm này làm sao mà có thể đưa ra một quyết định táo bạo như thế. Vậy chẳng khác gì là đầu hàng, tự khắc nộp mạng cho bọn chúng ư? Mặc dù là rất tin tưởng vào thiếu gia nhưng hai người bọn họ dường như đã bị phản ứng phát sinh của con người, bộc phát trong lúc nguy hiểm mà nhất thời lần đầu tiên phản đối với quyết định của Quang Anh.

"Đạn pháo, địa hình, lợi dụng tình thế để thoát thân." Cát giọng lạnh lùng vô cảm, đến bây giờ hình ảnh của một Quang Anh ám áp, luôn tươi cười trong mắt tất cả mọi người đã không còn nữa. Trong thời khắc giành giật sự sống với tử thần, con người ai cũng vậy, tất cả sẽ để lộ ra sự khát máu và tàn bạo nhất từ trước đến nay chưa từng có, và Quang Anh cũng không phải là ngoại lệ.

Ngần người ra một lúc, Hà My mở to mắt nhìn Quang Anh. Sự căng thẳng đã hoàn toàn biến mất trong ánh mắt của cô, " Cảm ơn, em hiểu rồi." Bất luận như thế nào đi nữa, cô vẫn sẽ tin tưởng vào Quang Anh như cái cách mà anh tin tưởng cô vậy.

Lời vừa dứt, lực đạo đang nhấn mạnh ở chân phải bắt đầu được buông lỏng ra, chiếc xe đang lao nhanh đột ngột giảm tốc khiến mấy chiếc xe đằng sau trở tay không kịp. Nhưng đáng tiếc là giờ phút này bọn chúng đã thông minh ra và không bị mắc mưu như lần trước nữa, do đó hoàn toàn đã tránh được một loạt các vụ va chạm xe vô ý muốn như vừa nãy. Tưởng rằng đám người Quang Anh đã đầu hàng chịu chết, đám người ở phía sau thái độ càng tỏ ra hung hăng hơn. Toàn quân xả súng, mệnh lệnh của chỉ huy được truyền tới, một tên lính lái khẩu đại bác có hỏa lực sát thương cực lớn ra, tính dùng một chiêu để giết gọn.

Bùng, tiếng nổ kinh thiên động địa lại một lần nữa vang lên, "Ha ha thắng rồi." Raphael cười to, lọt vào tầm mắt của hắn là một chiếc xe đang bốc cháy, nó bị xóc lộn bay ngược một vòng trên không trung. Bùm, khi chiếc xe chưa kịp rơi xuống đất, một khẩu pháo nữa lại được bắn ra, chiếc xe theo đó đã không chịu được hoàn toàn nổ tung. Uy lực của vũ khí tiên tiến nhất đúng là thật mạnh, chiếc xe mới tinh đến bây giờ một mảnh sắt vụn cũng không còn, vết tích chúng lưu lại chỉ là một dòng cát bụi theo gió bay tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

"Đi, về bảo tàng." Cười sáng khoái, quả thực cái loại cảm giác chiến thắng này so với những lần Raphael tạo nên những chiến công khiến cả thế giới và đất nước phải nể phục thật tuyệt vời hơn nhiều. Ngày mai, à không chỉ một tiếng sau thôi, tin tức "Người thừa kế của cả Triệu gia và Đinh gia trong tương lai đã không may bị tai nạn đâm xuống vực không rõ sống chết ra sao." sẽ được đưa lên các trang nhất của các đầu báo uy tín trên toàn thế giới.

Vừa tiêu diệt được người thừa kế của Triệu gia lẫn Đinh gia, lần này xem như ông ta đã lập được công lớn rồi. Tương lai đã rộng mở ngay trước mắt, Triệu gia và Đinh gia chỉ một vài năm nữa thôi sẽ như rắn mất đầu khi mất đi hai thế hệ tài giỏi nhất, nội bộ giao tranh, người thừa kế thì không ai có và dù tư cách, đến lúc đó nghĩ kế thu phục toàn bộ hai gia tộc lớn mạnh gần như là bậc nhất này để mở rộng thế lực của đất nước cũng không có gì là khó. Đây cũng là lý do hôm nay vì sao chính phủ Đức đã cử Raphael - đại tướng giỏi nhất ra để thực hiện kế hoạch bí mật, ám sát thành công hai kẻ thừa kế nguy hiểm này. Có thể nói, bọn chúng đã lên kế hoạch cho vụ việc ám sát này từ lâu rồi. Mặc dù hôm nay máy bay của Triệu gia không tiêu diệt được, quân và lượng thuốc nổ đã bị thiệt hại một phần rất lớn nhưng không sao. Tin này bọn Raphael có thể lo và dàn xếp ổn thỏa được.

Hỗn chiến kết thúc, mảnh đất, vùng trời phía Tây Berlin được trả lại yên bình. Một hàng xe của quân đội theo thứ tự xoay bánh, quay xe, đi về hướng ngược lại, tiến thẳng về phía trung tâm thủ đô Berlin.

Chỉ có điều, một phần thiên nhiên ở đây đã bị những người tàn ác này hủy hoại, phá hủy hoàn toàn, mặc dù thiệt hại không lớn lắm nhưng cây cỏ trong phạm vi gần nhất đã hoàn toàn bị thiêu hủy. Trong làn khói bắt đầu tản đi nhưng chưa hoàn toàn bay hết, nếu nhìn kỹ ta có thể thấy được một chiếc xe màu trắng đang thông thả nhấp nháy đèn đi ra, trừ thân nó bị nhiễm một màu đen thui do khói bụi, thì ngoài ra cũng không có gì tổn hại lớn. Đồ ai nói được chiếc xe này vừa xông pha trên làn đạn, làn pháo, cũng nhờ có những con người tài giỏi, nó mới ngang nhiên thoát được lưới hải của tử thần.

Trên xe, một giọng nói nhàn nhạt đầy ý xem thường cất lên, "Về Berlin, xem ông ta định giờ trò gì."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Trời đã vào khoảng xế chiều, đúng như dự định của Raphael, khi ông ta về tới bảo tàng của Triệu gia thì đã bị cảnh tượng nhốn nháo ở đây làm cho vừa mắt. Tiết trời Châu Âu thật là không bao giờ nóng nhưng với không khí và đoàn người nhốn nháo ở đây đã sinh ra một loại cảm giác bí bách, khó chịu tột cùng.

Đại tướng Raphael Kamboh, chẳng những giữ chức vụ quan chức tương đối cao, hơn nữa tại đất nước danh tiếng vô cùng tốt, là mục tiêu lôi kéo của nhiều thế lực nhưng hắn không có liên quan đến bất kì phe phái nào, một mực trung thành với chính phủ quân đội nước nhà. Không chỉ lợi lộc trong việc làm quan mà còn lợi lộc từ lòng kính trọng và ngưỡng mộ của con dân, cho nên trước mắt là mọi người vẫn rất kiêng kỵ, không dám chọc giận hắn mới là khôn ngoan, hắn bình sinh nổi danh là người rất chính trực, vạn phần khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng sự thật đằng sau bức màn ai nào biết, cái danh đại tướng mới chỉ là một phần, người có mắt đương nhiên là sẽ nhìn ra đằng sau vị danh tướng này, là cả một thế lực ngầm, một thế lực nguy hiểm đứng lên chống lưng.

Cho nên hôm nay khi chỉ vừa mới mở lời, trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ, ngay lập tức các tòa soạn và các đầu báo uy tín, đã phải cuống cuồng cử người đến trước cửa bảo tàng của Triệu gia theo lời căn dặn của vị đại tướng mà không biết nguyên nhân phát sinh là gì. Đồng người cũng không có nghĩa là bọn họ dám náo loạn và làm ầm ĩ, bởi vì con người là một động vật rất khôn ngoan, chúng biết cái gì không nên động và cái gì nên động, ở địa bàn của Triệu gia, ai dám bất nháo chứ? Cho nên những kẻ làm công, không có thân phận và địa vị gì trong xã hội như bọn họ tốt nhất là nên cư xử đúng mực, chiều lòng cả hai phe thì sẽ tốt hơn, như vậy bản thân mình mới không gặp tai họa gì.

Đám nhà báo tụ tập đông đúc ở một góc sân trong bảo tàng, vì khu vực nhà chính đã bị cảnh sát phong tỏa nên bọn họ không thể nào tiến vào được. Nhưng với con mắt nghề nghiệp tinh ý thì ai trong số chúng cũng có thể chắc chắn rằng, bên trong kia nhất định đã xảy ra sự tình nghiêm trọng gì rồi,

bằng không sao lại phải cử cả cơ quan đặc nhiệm tình báo của Đức đến đây thế kia?

Ánh mắt ai nấy đều đang hướng về khu vực bị phong tỏa thì đột nhiên một giọng nói đầy uy nghiêm cất lên, "Vất vả cho các bạn rồi." Chủ nhân của giọng nói này không phải là đại tướng Raphael Kamboh thì là ai?

Đám phóng viên và ký giả mỉm cười xã giao, một trong số bọn họ đã có người trao đổi ánh mắt với nhau, ngay sau đó một người mang nhiệm vụ tiên phong đặt câu hỏi đầu tiên, mở đầu hàng loạt cho các câu hỏi mà cần Raphael trả lời khác.

Nghe một loạt các câu hỏi được đưa ra và kết thúc cần mình được trả lời, trong lòng Raphael vang lên một chữ "tốt". Đúng như ông ta dự đoán, đám phóng viên sẽ hỏi những câu mang tính chất chung chung như thế này, vậy bây giờ chỉ cần trả lời như những gì mình sắp xếp ban đầu là chuyện gì cũng sẽ được giải quyết ổn thỏa. Đúng lúc này, một đạo giọng nói lạnh lùng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của ông ta, cũng đồng thời làm cho ông ta chấn kinh, chột chân tại chỗ, "Đại tướng Raphael Kamboh, đây là đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe thấy âm thanh này, liền biết người đang tới cứng rắn như sắt và lạnh lùng đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Thời gian vốn dĩ không đi qua quá nhanh mà cũng không trôi đi quá chậm, nhưng đối với một số người, họ chỉ coi dòng chảy đó như là một khái niệm ngày qua ngày về mốc định nghĩa, tí như ngày lên rồi đêm đến, đêm đến rồi ngày lại đi. Nhưng đôi khi thứ dòng chảy không có khái niệm về quy tắc đó lại mang đến những thay đổi ảnh hưởng đến kinh hèn, điển hình như là tình huống lúc này.

"Đại tướng? Cái mác mà ông gắn bên ngoài dường như chỉ là hữu danh vô thực." Lời nói luôn đi đôi với hành động, kèm theo đó chỉ thấy một xấp ảnh báo được vứt vương vãi trên mặt bàn. Nhưng không biết là do vô ý hay cố tình, một tờ báo với dòng chữ in hoa là chủ đề tiêu điểm cho ngày hôm nay được quăng vira vụn xuống đất, chọn ngay điểm rơi chính xác chính là phía trước màn hình TV tinh thể lỏng.

Vừa vụn cúi đầu, liếc nhìn dòng chữ in hoa bằng tiếng Đức to đùng đập ngay vào con ngươi mắt, tâm can đang nóng giận của Raphael Kamboh không khỏi bùng lên ngày càng mãnh liệt, chỉ thiếu có nước nung ngọn lửa nóng giận được phát ra từ nội tâm này có thể giết được kẻ địch thì ông ta đã thành công rồi. Và nếu như điều đó là sự thực, thì ngày hôm nay ông ta đâu bị bọn nhãi ranh vất vả vất vả mũi chưa sạch đó chơi cho một vỏ đầu như thế này, chỉ cần dùng sự tức giận chưa từng có để giết người thôi mà, đâu có khó khăn như vậy.

"Nếu những tờ báo này không được ngăn chặn kịp thời thì ông định giấu mặt mũi vào đâu? Hay là ông định để dành khoảng thời gian từ bây giờ đến cuối đời trốn chui trốn lủi như một con chó?" Dưới ánh đèn mập mờ, chiếc mặt nạ màu bạc lóe lên những tia sáng chết chóc quý dị, giọng nói của chủ nhân dưới lớp mặt nạ tựa hồ như rất bình thản nhưng ngụ ý là đang ngầm khởi động cho những con sóng ngầm mãnh liệt sau những ngày sóng yên biển lặng.

"Tôi..." Raphael không có lời gì để phản bác ngoài thốt ra một chữ "tôi" nhỏ nhằm để nguy biện. Quả thật nếu như hôm nay những tờ báo đó không được ngăn chặn kịp thời thì cuộc đời của ông ta sẽ hoàn toàn bước sang một trang mới, chính là từ thiên đàng rớt xuống tận địa ngục. Chỉ trong chưa đến 12 giờ đồng hồ mà cục diện đang tốt đẹp bỗng chốc hoàn toàn thay đổi, tiêu đề trên các số báo mới là "Người thừa kế của Triệu gia và Đinh gia không may bị tai nạn không biết sống chết ra sao," thì lại đổi thành "Đại tướng Raphael Kamboh, ám sát không thành công người thừa kế của cả Triệu gia và Đinh gia" sẽ bị lan truyền nếu không có một thế lực nào đó ngầm ngăn chặn.

Rốt cuộc Raphael cũng có thể hình dung ra kết cục của mình những ngày tiếp theo sẽ như thế nào, nếu như những tờ báo mà Triệu gia gần như là sai người tung tin đó không được kịp thời ngăn chặn lại. Nhẹ nhất là trong suốt khoảng thời gian sau này, như lời cô ta nói để sống được Raphael sẽ phải trốn chui trốn lủi như một con chó, còn nặng nhất chính là chính phủ khi biết tin sẽ sai người giết chết ông ta để thủ tiêu và bịt đầu mối. Nguyên lý con người từ xa xưa luôn rất đơn giản, "kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc." Ông ta đã thua một trận quan trọng như thế này rồi thì chỉ có con đường sống không bằng chết, chứ đời nào mà ngóc đầu dậy khôi phục lại thanh danh liêm khiết trong mắt mọi người như trước đây nghĩ về mình cho được.

"Thoát chết trong gang tấc, tôi lại một lần nữa cứu ông thì phải. Vậy ông nói xem, có phải từ nay nhất cử nhất động, kể cả mạng của ông cũng phải do tôi nắm giữ không?"

"Queen tỷ, cô yên tâm, Raphael tôi là một người rất xem trọng chữ tín, ân oán phân minh. Một khi cô đã cứu tôi thì tôi sẽ hoàn toàn trở thành người của cô, cô nói tôi sống hay chết tôi đều sẽ nghe theo."

"Nói hay lắm, từ nay ông nên yên phận biết mình phải hoàn toàn phục vụ cho thế lực nào rồi đó. Nhấn sẽ được người đưa tới sớm thôi, nếu ông không đeo nó vào và có hành vi phản kháng thì tuyệt đối giết không tha. Còn bây giờ ông nên đi giải quyết cái đồng rắc rối của mình trước mắt đi. Chính phủ quân đội Đức, nực cười, tôi xem làm sao họ dám trở mặt với người của Nguyễn gia."

"Tôi hiểu, cảm ơn cô." Màn hình TV tinh thể lỏng được ngắt kết nối hoàn toàn. Chỉ thấy chiếc mặt nạ bạc từ bao giờ đã không biết được tháo ra để phơi bày khuôn mặt tuyệt mỹ hoàn toàn ra ánh sáng. Tiếng nói nhỏ âm trầm quý dị như tu la đòi mạng vang lên rồi lại biến mất tựa hồ không chút dấu vết, "Lần này là các người may mắn, nhưng đừng hòng có lần sau."

Chương 61

Sóng gió xảy ra với Quang Anh và Hà My nhưng lại nhanh chóng được dập tắt ngay sau đó, đối với nó, việc phải chấp nhận sự thật này không hề dễ dàng một chút nào, bởi vì đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó tự nhủ rằng mình không được thất bại thêm một lần nữa. Điều này cũng là dễ hiểu thôi, nếu bản thân bạn luôn là một người chiến thắng, luôn là một người đứng trên đỉnh vinh quang, nhìn xuống vạn vật nhỏ bé với một ánh mắt không mấy xem trọng, thì thử hỏi làm sao lần đầu thất bại chỉ vì những con người bạn không mấy để vào mắt đó, bạn lại thấy hụt hẫng và tức giận như vậy.

Cho đến hôm nay, vẫn là luôn thành kiến như thế, nhưng mai sau khi hồi tưởng lại những ngày tháng này, thì nó mới hiểu được ra một điều, trên đời này không có gì là tự nhiên cả. Con người cũng vậy, khi sinh ra tất cả họ đều giống như nhau, không ai là ngu ngốc, cũng như không có ai là quá thông minh hơn mức bình thường. Sự thành công và tài giỏi mà một số người đạt được trong cuộc sống không phải tự nhiên mà có, cũng không phải tự nhiên mà mất đi, nó phải có cả một quá trình gian khổ luyện tập mới đạt được.

Quang Anh và Hà My cũng như vậy, để có được ngày hôm nay thì họ đã phải làm những gì trong quá khứ? Thật ra thì câu hỏi này chính là quá khó khăn với nhiều người nhưng lại là quá dễ dãi đối với nó, kẻ mà thực ra cũng có những ngày tháng luyện tập khổ cực mà không mấy tốt đẹp gì. Danh hiệu "nữ hoàng đua xe" lừng danh thế giới đêm mà cô ta đạt được như ngày hôm nay, không phải là dễ đòi lấy những tháng ban đầu, liên tục va chạm tốc độ nghiêm trọng đến nỗi tưởng chừng như là mất mạng ư? Rồi danh hiệu "nam thần của thế giới đêm" là do đâu mà có chứ? Không phải là anh ta cũng đã phải đòi lấy những tháng ngày tốn công luyện võ, nhiều khi chấn thương nghiêm trọng đến nỗi cử động cũng là một việc hết sức khó khăn sao?

Nghĩ đến đây nó đột ngột mở mắt, cái nhận được cũng chỉ là bóng tối xâm chiếm toàn bộ thị giác, mặc dù không biết mình đang nhìn đi đâu nhưng nó biết chỉ là đêm nay mình lại không sao ngủ được nữa thôi. Một suy nghĩ đến nhanh nhưng rồi cũng chóng biến mất trong đầu, tựa hồ như tia chớp nổi lên rồi lại bay vụt biến mất ở phía chân trời u tối. Nếu hai kẻ này đã là khó đối phó như thế, thì những người còn lại là kinh khủng đến mức nào? "Ông hoàng lừng danh," "Hacker thiên tài," "Cao thủ dịch dung" của thế giới đêm cũng không phải là cái mác giả, hữu danh vô thực đúng không nào? Các người quá nguy hiểm, bảo tôi phải làm sao đối phó một chọi năm đây? Thôi thì chỉ bằng theo câu "Quân tử không đánh lại kẻ tiểu nhân" vậy, tôi sẽ không chơi đẹp nữa, để xem lũ các người đối phó ra sao.

Có những miền sâu kín bị khuất lấp khiến chúng ta khó lòng nắm bắt một cách rõ ràng. Giác mơ chính là một trong những miền sâu kín ấy.

Không biết là thực hay mơ, nhưng trước mặt lại là màn đêm tăm tối, phong cảnh quá đổi mông lung, mờ ảo. Dù là hư ảo hay chân thực nhưng nó cũng không muốn cảm giác mất trọng lực, cả người nhẹ bẫng như sợi lông hồng này vậy lấy thân thể mình như không còn một kẻ hở. Rõ ràng là người còn sống, nhưng cảm giác như chính mình lại là một cô hồn trôi nổi giữa không trung, không biết mình phải bay đi hay về nơi đâu. Thời gian như lắng đọng ngừng trôi, nó cũng không muốn gì hơn, chỉ là sinh ra một loại cảm giác mong muốn phút giây như thế này mãi. Dù là thật hay mơ cũng đừng bao giờ tỉnh lại, bởi vì khi thức dậy dù là sớm hay muộn, bạn sẽ phải bước tiếp vào cuộc hành trình đầy rẫy cam go và chông gai trong cuộc sống.

Nhưng, loại cảm giác mong muốn bộc phát đó liệu có bao giờ thành sự thật không bởi ngay lúc này đây, không gian đang tối tăm bỗng chốc lại hóa thành một màu trắng xóa. Cùng thay đổi theo không gian là mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện sộc thẳng vào mũi, nó đột ngột cảm thấy sợ hãi. Liệu có khi nào giấc mơ này lại chính là...

"Xuống 25 lần/phút. Bác sĩ, nhịp tim bệnh nhân đang giảm mạnh."

"Lấy máy sốc tim mau, bằng mọi giá phải..."

Sau đó nó hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, trước mắt chỉ thu lại toàn cảnh tượng người con trai đang nằm trên giường thân thể đang giật nảy mạnh lên, từng giờ từng phút giành giật sự sống cuối cùng với tử thần. Muốn chạy lại lắm nhưng không sao di chuyển được, bởi vì dưới chân như có hàng nghìn sợi dây xích mạnh mẽ kiềm chặt lại. Nó muốn nhìn mặt người con trai đó, để chắc chắn rằng đây không phải chính là...

"0 lần/phút bác sĩ cậu ấy..."

"Lựa lời mà nói, đi thông báo với người nhà cậu ấy đi."

Tầm chán trước mặt biến mất, dung nhan của người con trai hiện rõ ngay trước mắt. Đúng lúc này, một tiếng sấm chạy ngang qua bầu trời. Trong giấc mơ của bản thân nó thấy mình là một người quá ngây ngô và khờ khạo, còn tưởng rằng dù chỉ là trong cơn mộng thôi cũng có thể thay đổi được số phận của cả một người. Nhưng hy vọng quá dễ rồi thất vọng nhiều, sự thật rành rành ngay trước mắt, nó biết, dù mình có thể quay ngược được thời gian cũng không thể thay đổi được vận mệnh của người khác, đặc biệt là tử nạn của Hà Duyệt.

Nỗi bi ai lớn nhất của con người chính là nhìn người mình yêu chết ngay trước mắt mà không thể làm gì được.

Chương 62

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát, có lẽ nỗi đau thương của nó lúc này đã làm cảm động đến thượng đế, vì vậy, ngài mới cho giấc mơ này thay đổi theo một chiều hướng khác. Không gian đầy oán khí và nồng nặc mùi thuốc sát trùng giống như bong bóng xà phòng dần dần tan biến, nhưng một mảng u ám tối đen như mực lúc này lại quay trở lại.

Nó chỉ cảm thấy bản thân mình đang chờ đợi một điều gì đó sắp xuất hiện trong bóng tối rất lâu, để rồi bỗng dưng có một tiếng nói xuất hiện, thì thầm bên tai như con gió thoảng qua rằng, "Hãy dừng lại tất cả trước khi quá muộn. Bảo Nhi, nếu em muốn có được hạnh phúc, vậy hãy cố gắng thay đổi tất cả."

Dù không phân biệt được thực hư bản thân mình đang tỉnh hay đang chìm vào giấc mộng, nhưng nó lại cảm nhận được dư âm giọng nói này quen thuộc và quá đỗi chân thực, đến nỗi chính nó cũng cảm thấy hoang mang. Đứng vào lúc nó muốn mình hoàn toàn dứt ra khỏi trạng thái này thì giọng nói ấy lại vang lên, "Quay đầu là bờ, hãy trân trọng cơ hội này."

Nó cảm thấy tất cả những chuyện này đều quá đột ngột giống như vụ tai nạn năm đó, nhưng tất cả là sự thực, một sự thật mà cả quãng đời còn lại nó sẽ không bao giờ quên, cũng như hoàn toàn không thể dứt ra khỏi nỗi đau gặm nhấm cơ thể mình từng ngày.

Tiếng chuông điện thoại réo đến đỉnh tai. Cũng nhờ có vậy, mà nó mới thoát ra được khỏi cơn mê mộng không có lối đi này, ánh đèn ngủ hắt vào khuôn mặt nó. Trời có lẽ vẫn còn chưa sáng, vậy là đêm nay lại tỉnh giấc giữa chừng rồi.

Điện thoại vẫn tiếp tục rung lên bần bật, người gọi hẳn là rất kiên trì. Chiếc điện thoại vì ở ngay vị trí bên cạnh mép bàn, do lực tác động cứ di chuyển dần rồi rơi trực tiếp xuống đất. Nó khẽ cựa quậy người, cúi người xuống nhặt điện thoại lên, hơi nheo mắt lại nhìn cái tên hiển thị trên màn hình. Đến lúc nhìn rõ được tên người gọi thì một cổ tức giận từ đâu vọt tới, nó trực tiếp bắt máy.

"Chuyện gì?"

Dù chỉ là qua điện thoại, nhưng Trí Long có thể cảm nhận được rõ sự tức giận qua tông giọng của người nghe ở bên kia đầu giây. Trước đây, anh đã từng một lần bị nó quát vì gọi vào giờ giấc không ổn định như thế này, nhưng bảo sao? Hôm nay thực sự là có việc rất quan trọng khiến anh muốn thông báo ngay với nó - nguyên nhân chính của vụ việc khiến anh đưa ra quyết định như vậy.

"Chịu bắt máy rồi à? Nói lời nhớ em xem ra khó quá nhỉ! Phải có việc gì thì anh đây mới được gọi sao?" Giọng điệu cợt nhả ấy khiến nó bắt gặp bật cười. Có lẽ, những lúc tâm trạng nó đang xuống dốc, cả người mệt mỏi như thế này thì chính những câu nói tung tưng của Trí Long là liều thuốc hiệu quả nhất. Đã từng có rất nhiều người tiếp xúc với nó, dù là ít hay nhiều nhưng cũng đều nói nó quá lạnh, lãnh đạm hơn so với những cô gái đồng trang lứa khác, điều đó là không sai, nó không hề phủ nhận điều đó, vì chính bản thân mình, nó là người nắm rõ hơn ai hết. Nhưng, có những lúc như thế này, nó mới biết, thì ra chính nó cũng muốn bản thân mình được cười vui như vậy. Vì hơn hết, suốt ba năm nay nó đã chưa từng nở một nụ cười đúng nghĩa nào!

"Sao im lặng vậy? Hay bé lại lăn ra ngủ rồi?" Trí Long ngạc nhiên khi không thấy có động tĩnh gì từ người đang trực tiếp nghe máy với anh. Lúc này nó mới sực tỉnh, trả lời lại với một tông giọng không rõ cảm xúc, "Không, có việc gì anh nói mau lên."

"Cũng chẳng có gì to tát đâu. Chỉ là định đến đóng đô luôn với em ở bên đó thôi, nước gì ý nhỉ? Tên khó nhớ quá, ờ hình như là Việt Việt Nam Nam gì ý đúng không?"

Tâm trạng đang chuyển biến tốt của nó chợt biến chuyển, nó mím chặt môi để xua đi cảm giác muốn mắng chửi người. Anh ta... Đến tên quê hương của bố mình còn không nhớ thì sau này làm được cái trò trống gì?

"Là Việt Nam chứ không phải là Việt Việt Nam Nam."

"Từ bao giờ mà bé trở nên ấu trĩ như thế hả? Nói thừa hai chữ thôi thì điện thoại của bé có hỏng được không?"

Bản tính của anh ta đúng là chả ra cái khi gì cả! Nó sững người mắng thầm trong đầu!

"Được rồi, quay lại vấn đề chính đi. Sang đây làm gì? Ba đồng ý sao?"

"Ông ta có đồng ý hay không thì cũng chẳng thay đổi được gì cả. Còn sang đây như anh đã giải thích với bé ban đầu, đóng đô rồi quyết định ăn chặn một thời gian dài ở nhà bé luôn."

"Không hoan nghênh." Sau câu nói đó, Trí Long chưa kịp nói thêm được câu gì thì nó đã trực tiếp tắt nguồn điện thoại. Và nó cũng nhận ra một điều rằng, thoải mái là thoải mái thế thôi, nhưng nó không hợp gu với cái kiểu nói chuyện tí ta tí tòn của anh ta.

Nằm phịch áp má xuống gối, khi chạm vào một mảng ướt đầm, nó giật mình, sững người ra trong giây lát. Không tìm được lòng, nó lật người, tức giận ném chiếc gối ấy ra thật xa, cảm giác chưa xốt chột trực trào. Bản thân nó là như thế nào đây? Đã khóc trong giấc mơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Nhớ lại khoảnh khắc giọng nói vừa thân thuộc mà vừa xa lạ ấy cất lên, nó bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xót xa, nhiều hơn chính là trạng thái khi mình không thể giữ nổi thăng bằng, hết như có thể khụy ngã bất cứ lúc nào. Tiếng nói quá đỗi ảm áp đó ba năm trước đây hằng ngày nó đều nghe thấy, nhưng giờ đây có lẽ là do dư âm của thời gian chăng? Từ bao giờ mà giọng nói ấy lại lạnh nhạt như cái cách mà anh dùng để nói với người xa lạ? Dù chỉ là nghe thấy trong giấc mơ thôi nhưng nó cũng không cam lòng.

Hôm sau là chủ nhật. Hà Nội, một ngày hừng nắng.

Royal city là trung tâm thương mại lớn nhất Đông Nam Á, ngoài ra, nó còn là trung tâm thương mại ngầm dưới lòng đất được đánh giá lớn nhất tại khu vực Châu Á. Đây là quần thể TTTM và vui chơi giải trí sang trọng, lộng lẫy đầu tiên tại Việt Nam.

Không hổ danh là nơi để cho giới thượng lưu tiêu tiền, nơi đây tập trung gần 600 gian hàng mang thương hiệu nổi tiếng hàng đầu trong nước và quốc tế. Nhưng do một lý do rất đơn giản nào đó đánh thẳng vào thị giác con người, mà lần đầu tiên đặt chân vào nơi này, những du khách dù là khó tính nhất cũng phải ngấm ngầm thầm đánh giá rằng, thiết kế của nơi đây đúng là quá bắt mắt, là điểm chỉ mạng nhất thu hút con người đến tham quan.

Khu vực Quảng trường rộng gần 30.000m² với quần thể các tác phẩm điêu khắc cỡ lớn, tuyệt đẹp theo kiến trúc vườn Châu Âu với các loài thực vật ôn đới. Không ít thì nhiều, người ta tất cả sẽ đều phải ngạc nhiên về cách bài trí của nơi này. Nếu như bên ngoài đã vậy thì các thiết kế dưới lòng đất còn tuyệt vời đến như thế nào? Chắc câu hỏi này chỉ người được tận mắt chứng kiến và tham quan mới trả lời được, tất cả mọi thứ tuy sang trọng nhưng đều được bố trí rất thân thiện, tạo nên cảm giác hài hòa giữa con người với các đồ vật vô tri vô giác xung quanh. Ngoài ra, không thể thiếu đến là một sự trang trọng lịch thiệp tại trung tâm thương mại lớn nhất Châu Á này thể hiện đậm chất văn hóa Châu Âu... Chỉ riêng biệt những điều này thôi đã tạo nên một thiên đường giải trí, khó có được nơi nào sánh bằng.

Có lẽ sáng nay quyết định đi ra ngoài là một lựa chọn rất sáng suốt. Bởi, nó nhận ra mưa sấm là cách tốt nhất để đánh bay tâm trạng căng thẳng trong suốt mấy ngày hôm nay của mình.

Từ xa đã nhìn thấy "Thác nước vũ môn", điểm nhấn đặc biệt quan trọng trong TTTM. Nó khẽ cười buồn, xoay người định bước đi thì bất ngờ có một cô gái phi đến, chặn ngay trước mặt nó. Cô ta chắc chắn đang rất ngạc nhiên, khi thấy có người quay lưng lại với một dòng chảy nhịp nhàng của ánh nước, được thể hiện một cách sống động và kì vĩ như thế.

"Đứng lại."

Nó nhìn người con gái đang cau mày khó chịu trước mặt mà khẳng định mình đã hoàn toàn phán đoán sai. Vì người đến không phải ai khác xa lạ mà chính là Mai Ly, cô ta vừa hét to, hành động thiếu lịch sự như thế nhưng bây giờ lại khoan thai nhẹ nhàng, cử chỉ đậm chất của một tiểu thư cao quý. Nó có phải thừa nhận rằng bản thân chị ta rất hai mặt không? Hệt như nó vậy!

"Ra đúng là cô em họ thật, nhìn thấy tôi nên đi đường vòng sao?"

Nó cũng không ngờ là hôm nay lại gặp được Mai Ly ở đây, chị ta còn tưởng lầm là như vậy, khoe môi nó bắt giắc cong lên, nở một nụ cười lạnh mĩa mai khiến Mai Ly hoàn toàn bị chọc giận. Mai Ly đẩy vai nó trừng mắt, "Tôi hỏi sao không trả lời, thái độ gì đây?"

Gạt đi bàn tay có ý định tiếp tục chạm vào người mình, nó cười và hỏi, "Tại sao chị lại muốn biết điều đó?"

"Cô..."

"Chị biết không? Chị là một người rất thông minh. Nhưng, người thông minh là người biết giả ngu, giả mù, giả câm, giả điếc đúng lúc và đúng chỗ. Vậy tại sao chị không thể thông minh được mỗi khi gặp tôi vậy? Là quá khó khăn hay là trí óc chị thực sự có vấn đề đây?" Nó mặt mày lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vì tức giận mà biến sắc đến cực điểm của Mai Ly, trong ánh mắt tràn đầy tia bốn cọt. Nó dù sao cũng là "Nữ hoàng trong thế giới đêm", không chỉ một thân võ công mà ngay cả chính cái miệng cũng có thể bức từ được người khác. Cái danh đó cũng không phải là cái mác giả, dưới một người nhưng trên vạn người, chẳng lẽ lại phải run rẩy, quỳ gối van xin trước mặt xú nha đầu như chị ta sao? Nghĩ đến đây, hỏa khí trong người ngày càng bạo phát, tỏa ra tàn lạn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64

Bị chọc tức, Mai Ly vùng tay đánh về hướng nó, tức giận quát to, "Súc sinh, có tin tao giết chết mày ngay tại đây không?"

Ra tay rất ngoan độc, hơn nữa, xuất thân như vậy nên Mai Ly từ nhỏ đã được huấn luyện kỹ lưỡng, thân thủ hiện nay quả nhiên không hề tồi. Phàm là kẻ có võ nên nhìn sơ qua cũng biết, lực đạo đánh tới của Mai Ly không thể hình dung được một từ "nhẹ". Thâm nghĩ, nếu như hôm nay người đứng đây là một ai đó rất bình thường khác, thì một chiêu này của chị ta phải chẳng là muốn đoạt mạng. Nhưng đáng tiếc, bởi vì kẻ mà chị ta sắp xuống tay đây chính là nó, người mà kẻ cả bây giờ cũng như mãi mai sau, Mai Ly cũng không thể nào vượt qua, cũng như không cách nào địch lại nổi.

Nó trong mắt chột ánh lên tia lửa giận, bát nháo ở chỗ đông người không phải là phong cách thường ngày của chị ta. Họa chi là đã bị những lời nói bằng khua chọc giận mà mất trí khôn, hành động thiếu suy nghĩ thật rồi.

Người đi, người đến xem xích mích giữa hai cô gái ngày càng nhiều, họ chỉ thắc mắc rằng tại sao giữa chốn đông người như thế, lại có những kẻ hành động thiếu cân trọng và kém văn minh như vậy. Và điều đáng tiếc nhất là hai cô gái này lại có ngoại hình quá mức ưu tú, nhất là cô gái trên người mặc cả cây đen, từ lúc này đến giờ mặt mày lúc nào cũng lạnh lùng không có chút biểu cảm kia.

Khi bàn tay Mai Ly sắp hạ xuống, nhẹ như không, nó túm chặt lấy cổ tay cô ta, vặn lại. Tuy kém một tuổi nhưng nó cao hơn Mai Ly, lại là người đứng đầu một tổ chức, từng vào sinh ra tử rất nhiều lần nên thân thủ tốt hơn hẳn cô nàng tiểu thư liễu yếu đào tơ, luôn được bảo bọc như Mai Ly. Nên chỉ trong giây phút, cái nắm tay khẽ dùng lực của nó đã khiến mặt mày Mai Ly nhăn nhó.

Khi cơn đau còn chưa dứt, nó thô bạo kéo mạnh Mai Ly về gần phía mình, miệng kẻ sát tại chị ta nói nhỏ, "Nói hay lắm, súc sinh? Tôi và chị cùng mang trong người dòng máu đồ đày, vậy chị cũng nhận chính mình là loài súc sinh hay sao?" Nó thân nhiên hỏi, thanh âm mềm nhẹ như chính mình là người ngoài cuộc, không phát ngôn ra một câu đủ dọa chết người như thế, vừa lúc đánh thẳng vào tai của Mai Ly. Tin này mà truyền ra ngoài, Mai Ly dù có nhảy sông Hoàng Hà, cũng không thể rửa hết tội.

Cảm nhận được Mai Ly run rẩy, nó mỉm cười buông tay đẩy mạnh chị ta ra. Mai Ly xoa xoa cổ tay, trong đầu vẫn còn văng vẳng câu nói làm mình choáng váng vừa rồi.

"Mày... này... Đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, tao nhện mày lâu lắm rồi, vừa phải thôi. Mày nghĩ tao thiết tha cái mối quan hệ chị em này lắm hả?"

Nó chột cười, "Chị thiết tha quan tâm lắm chứ, chị vẫn luôn hiểu rõ là đằng khác!"

Mai Ly sững người khi nghe nó nói như vậy, nhiều hơn hẳn là vẻ mặt cao ngạo kia làm cô ta có chút lúng túng và hoảng sợ.

"Ba năm trước, chị dựa vào đâu để nhận được lời khen của mọi người? Chị dựa vào đâu để ép tôi không ra mặt trong tất cả các buổi tiệc của gia tộc, để chị là đứa con gái tỏa sáng nhất? Là dựa vào ai hả? Là tôi và sự thương hại của tôi dành cho chị chứ ai. Chị có bao giờ nghĩ rồi sẽ có một ngày, chính tôi sẽ đòi lại tất cả mọi thứ không? Cho nên, trước khi tôi ngửa mặt bởi một đứa như chị, hãy rút cho khuất mắt tôi, tôi nói được là làm được, hiểu chưa?"

Mai Ly nhìn nó trân trối, tất cả những điều nó nói đều đúng cả. Chị là hôm nay, cô ta không nghĩ là sẽ bị khơi dậy chính nỗi đau nhất trong lòng mà thôi. Cô ta vẫn luôn không hiểu, tại sao tất cả mọi thứ vẫn luôn tốt đẹp như thế, nhưng đến khi nó xuất hiện thì mọi thứ đều hoàn toàn bị đảo lộn lại.

Mai Ly trong một lần vô tình nghe thấy, là như thế nào mà cổ phần của cô trong gia tộc đã được ấn định rõ ràng, nay lại chuyển sang hơn phân nửa cho đứa trẻ khác. Cô ta không hiểu vì lý do gì, mà mỗi khi nó xuất hiện ở trường lại luôn là tâm điểm chú ý của mọi người, mà trong khi đó vị trí đây phải là do cô đang nắm giữ. Rồi lại càng không cam lòng hơn khi mẹ cô, người mà cô thương yêu nhất lại chuyển sự bảo hộ, cưng chiều sang nó, mà đôi khi hồ hững, hoàn toàn phớt lờ chính đứa con gái ruột thịt của mình... Rồi còn rất nhiều điều xảy ra khi mà chủ tâm được đứa con gái thất lạc, cuộc sống của cô ta hoàn toàn bị xáo trộn, tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, kể cả tình yêu thương của mẹ cũng bị một đứa ngoài giá thú cướp mất. Tất cả những điều này, đáng lẽ ra phải thuộc về cô từ lâu rồi... chứ không phải tại thời điểm đó lại lọt vào tay kẻ khác như vậy.

Nhưng, vì sao mà bây giờ tất cả những điều đó đều đã được phục hồi lại trạng thái ban đầu vốn có của nó? Câu trả lời chính là nhờ sự thương hại của nó chứ ai. Mai Ly đến bây giờ đã đạt được mọi thứ mình mong muốn, nhưng cô ta hoàn toàn không bao giờ có thể chấp nhận nỗi mọi quá trình để dẫn đến sự thành công đó. Mỗi lần nằm mơ nhớ lại khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mình mà quỳ xuống van xin nó, là cô ta không chịu nổi. Mai Ly đã rất nhiều lần bị những cơn ác mộng kiểu đó quấy rối, bức cho đến phát điên rồi.

"Mày... cảm... cảm ơn mày lại ngay. Đừng nói nữa." Như bắt được yếu điểm của Mai Ly, nó nhìn thẳng vào khuôn mặt đang hoảng sợ của cô ta mà tiếp tục công kích.

"Chị làm gì, chị sợ hãi, chị tội nhục như thế nào tôi đều biết hết. Và tôi vẫn luôn không hiểu vì sao chị lại tự nhận mình thấp kém hơn tôi, trong khi gia thế hoàn cảnh của hai chúng ta đều giống như nhau, đều là một. Nhưng kể từ khi đó, cái lúc mà chị quỳ xuống trước mặt van xin tôi, tôi đã nghĩ mình đoán sai rồi. Chị quả thật rất đáng thương, chị nên nhận được sự thương hại từ mọi người, và đặc biệt là sự mềm lòng, đồng cảm của tôi."

Mặt Mai Ly trắng bệch. Lần đầu tiên, cô nhìn thấy vẻ mặt đầy châm biếm đó của nó. Nhưng rồi, vì lòng tự tôn của mình đã bị động chạm nghiêm trọng, nên Mai Ly một lần nữa hoàn toàn mất đi kiểm soát, xông vào định đánh nó.

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ thơ tràn đầy vui mừng reo lên từ phía đằng sau, kéo cô ta về với thực tại, thoát ra khỏi cơn điên cuồng của mình, "Hotgirl..."

Chương 65

Chương 65 :

- Cô biết không , chúng ta lần này quả thực rất may mắn ! - Ngồi trên xe nói chuyện điện thoại Raphael không giấu nổi sự ní non vui sướng qua giọng nói của mình .

- Sao ? - Tiếng nói băng lãnh đầy ngờ vực cất lên qua điện thoại truyền thẳng vào tai Raphael . Đợi người một lúc , đoán được cô vẫn chưa hiểu ý mình Raphael cười to . Tiếng cười tràn đầy vẻ đắc thắng khiến cô không khỏi nhún mày " ông ta lại nghĩ ra cái quái gì đây ? " .

Thấy tiếng hừ lạnh của cô Raphael nhận thấy mình hơi thất thố đành cười cầu hòa giải thích .

- Con oắt kia lái xe !

- Nói rõ ra xem nào - Tổng giọng nói qua điện thoại sắc bén hơn , phỏng chừng cô ta đã phát hiện được điều gì đó không thuận lợi cho kế hoạch lần này qua câu nói tràn ngập ý cười của Raphael .

- Ha ha , lần này con oắt của Đinh gia lái xe . Phần thắng chúng ta đã nắm chắc .

Quả nhiên , ông ta không làm được gì ra hồn cả . Tức giận , cô ta quát to .

- Mẹ kiếp , tối qua tôi đã gửi cho ông tất cả thông tin về bọn chúng , rốt cuộc ông đã đọc chưa hả ???

- Ý cô là sao chứ ? - Nụ cười trên môi Raphael tắt ngấm . Đúng một đồng thông tin được gửi cho ông ta vào đêm qua nhưng Raphael có đọc đâu , bởi vì ông ta không có thời gian ... Nói đúng hơn là cả đêm hôm qua ông đi dự tiệc do một vị đại gia có tiếng ở Berlin tổ chức , sau đó chính là tổ chức đánh bài cả đêm ...

Bỗng nhiên Raphael thấy lạnh gáy , bởi vì ông ta không còn cảm thấy sự tức giận của cô gái kia nữa nhưng ẩn sâu trong câu nói tiếp theo của cô ta chính là một sự thật kinh hoàng .

- Con oắt họ Đinh mà ông nói , nó chính là nữ hoàng đua xe của thế giới đêm - Cô chợt cười lạnh - Vậy mà ông còn bảo để cho nó lái xe dễ dàng như thế sao ?

- Tôi , ... là do tôi sơ xuất , vậy bây giờ chúng ta phải làm sao ? - Bàn tay cầm điện thoại của Raphael ướt đầm mồ hôi tất cả là do ông ta đang lo lắng .

- Tự ông giải quyết - Raphael tái mặt . Thế nhưng câu nói trước khi dập máy của cô chỉ ít cũng cho ông ta thêm một chút hi vọng - Kế hoạch vẫn tiến hành như cũ , người của tôi sẽ hỗ trợ khi cần thiết ở cả hai bên .

- Đại tướng , có chuyện gì sao ? - Anh chàng mặc quân phục ngồi bên cạnh lên tiếng hỏi , mặc dù không nghe rõ được cuộc đối thoại kia nhưng nhìn sắc mặt của chỉ huy anh ta cũng đoán được vài phần . Raphael quay sang , gương mặt căng thẳng nhếch lên cười nói vào bộ đàm .

- Theo kế hoạch , toàn quân bắt đầu hành động - Ông ta tự nhủ , nữ hoàng đua xe cái gì chứ , nam thần của thế giới đêm cái gì chứ ? Sống hơn 50 năm cuộc đời , trong khoảng thời gian đó Raphael đã tạo nên bao chiến công hiển hách về chiến đấu khiến cả đất nước và thế giới phải nể phục chứ ? Ngày hôm nay , Raphael không tin là mình sẽ không giết được hai đứa nhóc trẻ ranh , vất vả vất vả chưa sạch ý quyền vào gia thế của gia tộc kia .

Hà My ngồi trên xe ô tô một tay cầm lái tâm trạng thoải mái hơn bất cứ lúc nào miệng huyết sáo vang khiến Khiết Lôi và Khiết Thanh tức giận không nói lên lời .

Đinh tiểu thư , cô ta đùa với hai người bọn họ à ??? Đây là lúc nào rồi mà cô ta còn có thể tỏ thái độ vui sướng , ung dung tự tại như vậy ? Cuối cùng khi không thể chịu được nữa Khiết Lôi đành lên tiếng mở miệng .

- Thiếu gia , Đinh tiểu thư ... Cho cô ấy lái xe liệu có ổn không ?

Tiếng huyết sáo đột ngột dừng lại . Qua kính chiếu hậu , Hà My lờm Khiết Lôi một cái sắc lẹm . Gì chứ ? Trò đùa của tạo hóa à ? Hai tên này không tin vào khả năng của cô sao ? Vậy cái danh hiệu nữ hoàng tốc độ - nữ hoàng đua xe trong thế giới đêm của cô vứt đi cho chó nó gặm à ? Nghĩ đến người ta không tin tưởng mình , không tin tưởng vào cái danh hiệu nữ hoàng đua xe của mình Hà My tức giận trừng mắt nhìn Khiết Lôi .

- Cõi thường tôi ? Được hôm nào tôi mời anh đến đường đua của Đình gia để đua thử . Nếu tôi thắng anh mất cái gì hả ?

- Đình tiểu thư , cô thế là chơi ăn gian , Đường đua ở Đình gia cô là người quen thuộc am hiểu nhất , cô bảo tôi phải thắng cô bằng cách nào ? - Khiết Lôi không phục lên tiếng phản bác .

- Được rồi , anh không phục ý gì ? Không đua ở Đình gia nữa đến đường đua XGAIN .

- Được , tôi đồng ý !

- Ok , quyết định như vậy đi . Nếu tôi thắng anh sẽ mất món vũ khí quý giá nhất . Còn nếu tôi thua , tôi sẽ tuyên bố bác bỏ danh hiệu nữ hoàng đua xe của thế giới đêm trước mặt của tất cả mọi người và tự nhận là mình đã thua anh ! - Hà My cười nham hiểm nói chắc nịch . Khiết Lôi , anh ta dám khinh thường cô ư ? Cô sẽ làm cho anh ta tâm phục khẩu phục mới thôi .

Khác với Hà My , Khiết Lôi bắt đầu tỏ ra rụt rè . Một khắc lúc này , vì quá tập trung vào tình hình trước mặt mà anh ta mới quên mất cái danh hiệu nữ hoàng đua xe của Hà My . Bây giờ mình khiêu khích mà cô ta thì thách đấu không nhận lời thì quá là mất mặt . Vì phải bảo vệ danh tiếng của mình Khiết Lôi không ngần ngại gật đầu nói " Được " .

Tuy nhiên khi nói xong nhìn nụ cười tỏ vẻ mười mười chắc chắn mình sẽ thắng của Hà My Khiết Lôi không khỏi xám mặt . Khoan đã , nếu mình thắng tất nhiên là sẽ được lợi rồi , ... Nhưng còn nếu thua thì sao ??? Mất món vũ khí bảo bối quý giá nhất , bảo mình phải sống sao đây ? . Đình tiểu thư , quen biết đã lâu nhưng hôm nay Khiết Lôi đã biết dùng cụm từ gì để miêu tả con người cô ta rồi " nham hiểm quá nham hiểm " .

Khiết Thanh khuôn mặt vẫn một mực chung thủy lạnh lùng ngồi nghe cuộc đối thoại của Khiết Lôi và Đình tiểu thư mà không có ý kiến gì . Nhưng trong lòng anh ta nghĩ gì thì đó ai mà hiểu được , cũng chỉ có một câu nêu suy nghĩ của Khiết Thanh lúc này , đó là " Tên Khiết Lôi này quá xui xẻo rồi " .

Quang Anh không mấy để tâm lắm về những gì đang xảy ra xung quanh mình . Bằng cái Ipad trên tay anh đang theo dõi từng cử chỉ nhất động của bọn chúng . Quang Anh có thể yên tâm để mặc giao cho Hà My một mình lái xe như thế là bởi vì anh quá tin tưởng về cô và khả năng lái xe của cô . Để leo lên cái vị nữ hoàng đua xe đó Hà My đã phải vất vả bao nhiêu và không ai có thể ngờ được khả năng của cô đến như thế nào . Nhưng , anh thì hiểu rất rõ và anh hoàn toàn đặt niềm tin và tin tưởng hoàn toàn vào cô .

Đến đây , nhìn những diễn biến và biến đổi trên màn hình Ipad , thái độ của Quang Anh thay đổi hẳn . Quang Anh lạnh lẽo lên tiếng phá tan cái bầu không khí trên xe , câu nói cũng mang hàm ý nhắc nhở ba người Hà My , Khiết Lôi và Khiết Thanh về những gì mình sắp phải đối mặt .

- Mọi người nghiêm túc đi , bọn chúng bắt đầu hành động .

Khiết Lôi khôi phục bộ dáng nghiêm túc lạnh lẽo thường ngày . Đáng nói nhất là Hà My , bên môi cô hình thành một nụ cười nhếch mép bán nguyệt đầy quỷ dị . Cuối cùng âm hiểm rít lên từng chữ .

- Cùng chơi nào !

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Chương 66 :

Hà My đột ngột đánh tay lái , chiếc xe xoay vòng 180 độ đi về hướng ngược lại nghiêm nhiên thoát khỏi đoàn xe đang giám sát chặt chẽ . Nhấn chân ga tăng tốc ánh mắt lạnh tanh nhìn qua kính chiếu hậu ý cười bên khóe môi cô càng rõ hơn , dù chỉ là hình ảnh rất nhỏ không có giết được ai nhưng cũng khiến cho cô nhận thấy cục diện đang hoàn toàn rơi vào thế bế tắc của đối phương . Quả nhiên cú xoay xe bất ngờ của cô đã dọa hoảng hoàn toàn đối phương buộc chúng phải tuân theo phản xạ , chiếc xe phía sau đột ngột phanh kít lại để tránh va chạm . Cảnh tượng tiếp theo như thế nào thì khỏi phải nói , như tính toán của Hà My , chiếc xe của đối phương tránh được va chạm với xe của cô thì lại chính là gián tiếp gây ra một loạt các vụ tai nạn , va chạm xe với những chiếc xe của đằng sau . Dù đã cách khá xa một đoạn nhưng tiếng va chạm kịch liệt vẫn truyền thẳng vào thính giác của bốn người đủ để người ta biết được vụ va chạm này vẫn hoàn toàn chưa có điểm dừng . Chiều này của Hà My quả là so với thuốc độc còn độc hơn gấp trăm nghìn lần .

Trên con đường hoang vắng chiếc xe màu trắng đột ngột giảm tốc độ , vận tốc so với vận tốc của xe máy chỉ có chậm chứ không có nhanh . Qua một phút chiếc xe vẫn duy trì với vận tốc " chậm hơn rùa bò " như thế , người bình tĩnh như Khiết Thanh cũng không khỏi giật đến xám mặt mà lên tiếng nhắc nhở .

- Đình tiểu thư cô giảm tốc độ là đang đợi địch ? - Nhìn về mặt sót ruột của Khiết Thanh Hà My gật đầu thẳng thắn thừa nhận . Nhìn cái gật đầu của cô , nếu có thể Khiết Lôi chỉ ước bây giờ có một bức tường cho mình lao vào đập đầu mà tự tử .

Đợi địch ? Đình tiểu thư tôi phục cô rồi , có ai đang bị đuổi giết mà tâm trạng thoải mái hơn cô không , trên đời này đúng là cũng chỉ có duy nhất một kẻ

quái dị như cô thôi . Tuy không biết tác giả của 36 kẻ là ai nhưng mạo phép xin cổ nhân cho Khiết Lôi - là con cháu đời sau bồi vào một kẻ như thế này " 37 kẻ đời đời là thượng sách " . Trong lòng vừa mới bắt đầu có một sự tôn trọng và nể phục Hà My nhưng bây giờ tất cả đều đã tan thành mây khói hết , Khiết Lôi chính thức rút lại những suy nghĩ nhất thời qua những phút nông nổi của mình .

- Thiếu gia là Khiết Vân gọi - Khiết Thanh liếc nhìn hai người tính cách vô cùng trẻ con ở bên cạnh và trước mặt vừa đưa bộ đàm cho Quang Anh ở ghế ngồi trước . Trên xe là một khoảng yên tĩnh không chỉ để riêng Quang Anh mà còn đủ để cho ba người còn lại nghe thấy tiếng nói của Khiết Vân ở đầu dây bên kia .

- Thiếu gia số thuốc nổ đã được gỡ hết và gửi trả cho bọn chúng , tất cả sẽ phát nổ trong vòng năm giây tới - Đồng hồ tính thời gian bắt đầu lùi dần về con số 00.03 - 00.02 - 00.01 - 00.00 , Khiết Vân nở nụ cười đắc thắng mãn nguyện cùng lúc đó hàng loạt tiếng ầm , ầm , ầm ... đình tại như thác óc vang lên . Phía xa xa trên bầu trời một vùng màu lửa chết chóc bao trùm . Tiếng nổ , tiếng người gào thét đau đớn bao trùm khắp không gian tạo nên một hiệu ứng chết chóc nhưng lại vô cùng kỳ dị .

- Không biết chết bao nhiêu người đây ? - Hà My bày ra một bộ mặt đau khổ chân vẫn đạp ga hai tay chấp trước ngực bày một bộ dáng cầu nguyện - Ông trời ơi thiện tai , thiện tai !

- Hà My , đừng đùa nữa bọn chúng bắt đầu đuổi đến nơi rồi kìa !

Nghe Quang Anh nói vậy Hà My khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc của mình lần thứ N cô nhìn vào kính chiếu hậu nhấn mạnh chân ga và tăng tốc . Nhưng vận tốc cái xe " ghê " mà bọn chúng ban cho đâu thể tốt như thế được , nếu cái xe này mà có vận tốc như siêu xe đua thể giới thì đúng là lúc đó trời sẽ sập thật . Vì vậy chưa mất bao lâu mà hàng loạt chiếc xe đã gần đuổi đến bắt đầu dàn trận bao quanh chiếc xe của cô , trên trán Hà My hiện rõ ba vạch hắc tuyến đen xì . A , xem ra thế trận này khó đối phó à nha , phải trở hết tài năng rồi . Raphael nếu không giết được ông sau hôm nay tôi nguyện ông mỗi ngày đi đường bị chó cắn , ăn cơm bị nghẹn , ăn cá bị hóc xương , uống nước bị nghẹn chết cho đến lúc ông lia đời thì thôi .

- Đình tiểu thư , cô thấy tác dụng phụ của việc đời đời chưa ?

- Không đến lượt anh quản , tôi tự có cách giải quyết . Anh lo việc của anh giám sát quân số của bọn chúng cho tôi đi !

- Cô không phải chủ nhân của tôi , tôi chỉ nghe lệnh của thiếu gia !

- Nghe cái gì mà không nghe . Tôi là bà chủ của anh trong tương lai đấy , rút súng ra anh mang nó đi để làm cảnh à ? - Một phần nửa câu " Tôi là bà chủ trong tương lai của anh đấy " đã khiến tất cả sững sờ . Do chuyên tâm lái xe nên Hà My không để ý đến câu nói của mình có tác động thế nào đến những người xung quanh và nhất là Quang Anh . Quang Anh ngạc nhiên dùng cặp mắt nóng rực khó tin nhìn về phía cô , đằng sau là cả một sự vui mừng hỉ nộ khó kiềm chế .

- Nhưng ...

- Khiết Lôi , cô ấy là bà chủ trong tương lai của cậu - Quang anh vui mừng lặp lại lời nói chắc như đinh đóng cột . Nghe vậy đến lượt trên trán Khiết Lôi xuất hiện ba vạch hắc tuyến vậy là khẳng định khoảng thời gian trong tương lai của mình sẽ rất thảm rồi .

- Bà chủ trong tương lai gì cơ ? - Hà My giật mình quay sang hỏi một câu khiến cho Quang anh vỡ sạch mộng . Cổ nén gân xanh ngày càng một nổi lên trên trán Quang Anh kiên trì hỏi .

- Lúc này em nói em còn nhớ gì không ?

- Không chẳng nhớ gì cả ! - Hà My cố sao lại không nhớ gì chứ ? Tim cô lúc này đang đập rộn ràng đó là cảm xúc chưa bao giờ có chỉ vì tên Khiết Lôi khiêu khích mà bị lỡ lời , sau này thành bà chủ phải chính hân mới được . Không , không được như thế thì chẳng khác nào mình thừa nhận sẽ thành vợ Quang Anh trong tương lai cả . Trời ơi , đầu óc mi sao lại có những suy nghĩ đen tối như vậy !

- Vậy để sau này anh giúp em nhớ - Hà My giật mình quay sang trở mắt nhìn Quang Anh chỉ tội suýt chút nữa là cắn phải lưỡi . Đúng lúc này ...

Rầm , rầm , rầm ...

Trước mắt cát bụi bay mù mịt , tia lửa lửa lấp lánh chắn ngang tầm nhìn của Hà My , chiếc xe ô tô lạc hướng trong bão cát ... Một tiếng gầm đầy tức giận từ Hà My vang lên .

- Lũ khốn nạn , bọn chúng dám dùng bom .

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Chương 67:

Ầm, một tiếng nổ cực lớn truyền tới, ngay sau đó một thứ lực vô hình nào đó xốc thẳng vào tai, não mọi người. Khi tất cả chưa kịp định hình được tình huống lúc này, Quang Anh đột nhiên lớn tiếng cất giọng đanh thép, "Là bom khuyếch đại âm thanh, mau bịt tai lại." Nói xong anh nhanh chóng nhoài người về phía trước, dùng hai tay ôm chặt lấy hai bên má Hà My, lúc này trên mặt cô không còn bất cứ khe hở nào trừ mắt và mũi.

Về phía Khiết Thanh và Khiết Lôi, hai người họ không hổ danh là một trong những hộ vệ được Quang Anh coi trọng và tín nhiệm nhất, phản ứng đúng là rất mau lẹ, đồng thời đều cùng làm một động tác, ôm chặt lấy đầu mình.

Hai tay đều đã vây chặt lấy tai của Hà My, cũng đồng nghĩa với việc Quang Anh không có bất cứ một sự bảo vệ nào cả. Trước khi mất anh mờ đi, tai hầu như không nghe thấy một âm thanh gì nữa thì đột nhiên một giọng nói âm áp xen lẫn tức giận truyền đến, "Ngu ngốc." Ngay sau đó, một người nào đó cũng đã kịp ổn định lại, với người về phía anh, dùng hai tay bịt chặt tai anh lại. Vừa đúng lúc, Hà My đã kịp thời ngăn lại trường lực đỉnh tai nhức óc, trong phút chốc dưới sự giúp đỡ của cô, đầu óc của Quang anh cũng đã kịp thời khôi phục hoàn toàn.

Bom khuyếch đại âm thanh là một loại bom cực kì nguy hiểm của chính phủ quân đội Đức, hiện nay chưa chính thức công bố và ra mắt trên thị trường vì vẫn đang trong thời gian nghiên cứu và thử nghiệm. Sức sát thương của nó cực kỳ kinh khủng, ừ thì người nghe cứ nghe đến cái tên của nó là nói nếu bạn chúng phải loại bom này sẽ không nguy hiểm đến tính mạng đi, nhưng thật ra là họ đã sai lầm hoàn toàn rồi. Trong thời gian bom nổ, trường lực theo đó bắn ra tứ phía, nếu đối phương nghe được và bị bức xạ của nó xâm nhập thì mười giây sau, nếu không kịp thời ngăn lại thì dấu hiệu đầu tiên sẽ là mờ mắt, ù tai, và cuối cùng là nổ óc gây tử vong ngay tại chỗ. Nghĩ đến đây Hà My không khỏi run sợ, nếu lúc này cô không nhanh tay thì đã... Lập tức đó mắt, sát khí dữ tợn tán loạn bắn ra từ phía người Hà My, chưa kịp thốt lên câu chửi thì...

"Pằng." Ngay khi trường lực của bom hoàn toàn bị không khí nuốt chửng, biến mất không chút dấu vết thì đồng thời một thanh âm thanh thúy vang lên. Hà My qua kính chiếu hậu, nhìn viên đạn có tốc độ kinh hồn lao tới, xuyên qua bắn tan cửa kính ở đằng sau xe, đang lao thẳng về phía chính giữa phải đầu mình mà chết chân ngay tại chỗ, vì hai tay đang lái xe nên cô không kịp phản ứng gì. Trong thời khắc quan trọng nhất, giữa khoang xe viên đạn đó đột nhiên bị đánh lệch hướng, khắc sau, Hà My chỉ cảm thấy mình vừa được cứu từ "quý môn quan" trở về. Trong lòng thầm nghĩ, đây chính là sai lầm lớn nhất của cô, là cô đã quá coi thường địch rồi, năm lần bảy lượt suýt nữa dồn cả bọn vào chỗ chết, may mà có một trợ thủ cực kỳ tài giỏi bên cạnh.

Khuôn mặt vẽ lên một nụ cười, cô quay sang định cảm ơn Quang Anh thì lọt vào tầm mắt Hà My lúc này, là Quang Anh với một thân hòa khí sát trời. Từ trước đến nay dù trong lúc nguy hiểm nhất Hà My cũng chưa từng thấy Quang Anh xuất hiện loại khí thế cực kỳ muốn giết người như thế này, nay đột nhiên lại bùng phát là vì cô sao? Lòng Hà My như có một dòng nước ầm tràn vào. Nhưng lúc này là tình huống cực kỳ nguy cấp nên cảm giác đó bị xua tan nhanh chóng, tựa như nó chưa hề tồn tại.

Ngồi sau xe, Khiết Lôi và Khiết Thanh là hai người nhìn rõ tình huống lúc này nhất. Khi viên đạn bắt đầu lọt vào xe, thời gian như một thước phim quay chậm đập thẳng vào mắt bọn họ. Hình ảnh thiếu gia với một thân oán khí ngút trời, trong tay từ lúc nào đã xuất hiện một lưỡi lam nhỏ. Là một lưỡi lam sắc bén, sắc bén vô cùng, nhưng so với viên đạn có lực sát thương có thể lấy được một mạng người thì hoàn toàn vô hại. Tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, lưỡi lam tung hoành, thế tới cực mạnh thật là kinh hồn, phòng chừng lúc này lưỡi lam so với viên đạn kia lực còn mạnh mẽ đoạt mạng hơn gấp mười phần. Điều gì tới thì cũng sẽ phải tới, viên đạn bé tí dù mạnh đến thế nhưng nào làm sao có thể bì được với lưỡi hái tử thần, phản sắc bén nhanh chóng chẻ đôi vào chỗ chỉ mạng nhất của viên đạn.

Tiếp theo đó, chỉ thấy hai tiếng rơi va chạm "leng keng" dưới nền ô tô vang lên. Theo bản năng nhìn xuống, là hai nửa của viên đạn đã bị cắt đôi nằm đơn độc dưới nền xe. Nhìn hai mảnh vỏ kim loại này thôi, không ai trong chúng ta có thể nghĩ là vừa lúc này, vật tưởng chừng như là vô hại này lại là một thân tốc độ hoàn hảo có thể lấy mạng người ngay tức khắc. Khiết Lôi và Khiết Thanh đã biết bản lĩnh của thiếu gia nhà họ kinh khủng như thế nào, nhưng khi vừa chứng kiến một pha hành động nhanh như thế thì không khỏi thêm phần bội phục. Hai người tự nhủ, kiếp này chỉ có Quang Anh mới xứng đáng là chủ nhân của bọn họ. Hôm nay vì bảo vệ thiếu gia mà mất mạng, kiếp này chết đi cũng cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Chương 68:

Bọn chúng thật sự đã ra tay, tiếng súng, tiếng pháo đạn kịch liệt trong phút chốc liên tiếp vọng tới, vang cả một góc trời. Hai chiếc xe vẫn theo sát đằng sau, dụng ý là để bảo vệ hiện tại đã hoàn toàn trở mặt, liên tiếp bắn đạn pháo về phía xe của Quang Anh.

May mắn là lần này Hà My đã tăng tốc, trở tài thật sự. Bằng không với vận tốc đi như ban nãy thì hẳn là giờ này đám người trong xe đã trở thành con nhím hết rồi, đừng hòng ai sống sót. Chiếc xe vẫn chạy, tốc độ cũng đã đạt tới cảnh giới cao nhất, nhưng đám người Quang Anh vẫn có thể nghe thấy được từng đợt âm thanh vang trời truyền đến từ đằng sau. Vũ khí tiên tiến nhất bọn chúng cũng đem ra dùng, nếu lần này không nghĩ ra được tâm kế thì cả bọn lần này chắc chắn là lãnh ít dữ nhiều rồi.

"Cái trò khi gì đang diễn ra thế này?" Hà My nghiêng răng, tay nắm chặt như muốn bóp nát vô lăng, trên trán cô mồ hôi chảy ròng ròng, tóc bết thành một

mãng, con mẹ nó cô thực sự mất bình tĩnh rồi. Phía trước vẫn là các sườn dốc lớn nhỏ, địa hình rất hiểm trở, đằng sau thì có một đội quân đuổi theo bắn giết, Hà My hoàn toàn lạc lối, cô chỉ biết nhả ga cho xe chạy thẳng về phía trước.

Quang Anh quay đầu ra phía sau, đoàn xe của bọn chúng đang bám theo rất sát. Người mù cũng có thể nhìn ra, nếu chỉ dựa vào vận tốc cái xe ghê mà bọn họ đang sở hữu này thì hoàn toàn không đo được với mấy chiếc xe cường hãn cao cấp kia.

"Hà My, đi chậm lại, mặc kệ cho bọn chúng bắn." Quang Anh lên tiếng, anh vừa dứt lời thì đã không nhận được sự hưởng ứng của cả ba người trên xe. Đến cả Khiết Lôi và Khiết Thanh cũng không tin nổi vào những gì mà tai mình vừa nghe thấy, thiếu gia vào giờ phút nguy hiểm này làm sao mà có thể đưa ra một quyết định táo bạo như thế. Vậy chẳng khác gì là đầu hàng, tự khắc nộp mạng cho bọn chúng ư? Mặc dù là rất tin tưởng vào thiếu gia nhưng hai người bọn họ dường như đã bị phản ứng phát sinh của con người, bộc phát trong lúc nguy hiểm mà nhất thời lần đầu tiên phản đối với quyết định của Quang Anh.

"Đạn pháo, địa hình, lợi dụng tình thế để thoát thân." Cất giọng lạnh lùng vô cảm, đến bây giờ hình ảnh của một Quang Anh âm áp, luôn tươi cười trong mắt tất cả mọi người đã không còn nữa. Trong thời khắc giành giật sự sống với tử thần, con người ai cũng vậy, tất cả sẽ để lộ ra sự khát máu và tàn bạo nhất từ trước đến nay chưa từng có, và Quang Anh cũng không phải là ngoại lệ.

Ngần người ra một lúc, Hà My mở to mắt nhìn Quang Anh. Sự căng thẳng đã hoàn toàn biến mất trong ánh mắt của cô, " Cảm ơn, em hiểu rồi." Bất luận như thế nào đi nữa, cô vẫn sẽ tin tưởng vào Quang Anh như cái cách mà anh tin tưởng cô vậy.

Lời vừa dứt, lực đạo đang nhấn mạnh ở chân phải bắt đầu được buông lỏng ra, chiếc xe đang lao nhanh đột ngột giảm tốc khiến mấy chiếc xe đằng sau trở tay không kịp. Nhưng đáng tiếc là giờ phút này bọn chúng đã thông minh ra và không bị mắc mưu như lần trước nữa, do đó hoàn toàn đã tránh được một loạt các vụ va chạm xe vô ý muốn như vừa nãy. Tưởng rằng đám người Quang Anh đã đầu hàng chịu chết, đám người ở phía sau thái độ càng tỏ ra hung hăng hơn. Toàn quân xả súng, mệnh lệnh của chỉ huy được truyền tới, một tên lính lái khẩu đại bác có hỏa lực sát thương cực lớn ra, tính dùng một chiêu để giết gọn.

Bùng, tiếng nổ kinh thiên động địa lại một lần nữa vang lên, "Ha ha thắng rồi." Raphael cười to, lọt vào tầm mắt của hắn là một chiếc xe đang bốc cháy, nó bị xóc lộn bay ngược một vòng trên không trung. Bùm, khi chiếc xe chưa kịp rơi xuống đất, một khẩu pháo nữa lại được bắn ra, chiếc xe theo đó đã không chịu được hoàn toàn nổ tung. Uy lực của vũ khí tiên tiến nhất đúng là thật mạnh, chiếc xe mới tinh đến bây giờ một mảnh sắt vụn cũng không còn, vết tích chúng lưu lại chỉ là một dòng cát bụi theo gió bay tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

"Đi, về bảo tàng." Cười sáng khoái, quả thực cái loại cảm giác chiến thắng này so với những lần Raphael tạo nên những chiến công khiến cả thế giới và đất nước phải nể phục thật tuyệt vời hơn nhiều. Ngày mai, à không chỉ một tiếng sau thôi, tin tức "Người thừa kế của cả Triệu gia và Đinh gia trong tương lai đã không may bị tai nạn đâm xuống vực không rõ sống chết ra sao." sẽ được đưa lên các trang nhất của các đầu báo uy tín trên toàn thế giới.

Vừa tiêu diệt được người thừa kế của Triệu gia lẫn Đinh gia, lần này xem như ông ta đã lập được công lớn rồi. Tương lai đã rộng mở ngay trước mắt, Triệu gia và Đinh gia chỉ một vài năm nữa thôi sẽ như rắn mất đầu khi mất đi hai thế hệ tài giỏi nhất, nội bộ giao tranh, người thừa kế thì không ai có và dù tư cách, đến lúc đó nghĩ kẻ thù phục toàn bộ hai gia tộc lớn mạnh gần như là bạc nhất này để mở rộng thế lực của đất nước cũng không có gì là khó. Đây cũng là lý do hôm nay vì sao chính phủ Đức đã cử Raphael - đại tướng giỏi nhất ra để thực hiện kế hoạch bí mật, ám sát thành công hai kẻ thừa kế nguy hiểm này. Có thể nói, bọn chúng đã lên kế hoạch cho vụ việc ám sát này từ lâu rồi. Mặc dù hôm nay máy bay của Triệu gia không tiêu diệt được, quân và lượng thuốc nổ đã bị thiệt hại một phần rất lớn nhưng không sao. Tin này bọn Raphael có thể lo và dàn xếp ổn thỏa được.

Hỗn chiến kết thúc, mảnh đất, vùng trời phía Tây Berlin được trả lại yên bình. Một hàng xe của quân đội theo thứ tự xoay bánh, quay xe, đi về hướng ngược lại, tiến thẳng về phía trung tâm thủ đô Berlin.

Chỉ có điều, một phần thiên nhiên ở đây đã bị những người tàn ác này hủy hoại, phá hủy hoàn toàn, mặc dù thiệt hại không lớn lắm nhưng cây cỏ trong phạm vi gần nhất đã hoàn toàn bị thiếu hụt. Trong làn khói bắt đầu tản đi nhưng chưa hoàn toàn bay hết, nếu nhìn kỹ ta có thể thấy được một chiếc xe màu trắng đang thông thả nhấp nháy đèn đi ra, trừ thân nó bị nhuộm một màu đen thui do khói bụi, thì ngoài ra cũng không có gì tổn hại lớn. Đồ ai nói được chiếc xe này vừa xông pha trên làn đạn, làn pháo, cũng nhờ có những con người tài giỏi, nó mới ngang nhiên thoát được lưới hái của tử thần.

Trên xe, một giọng nói nhàn nhạt đầy ý xem thường cất lên, "Về Berlin, xem ông ta định giờ trò gì."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Chương 69:

Trời đã vào khoảng xế chiều, đúng như dự định của Raphael, khi ông ta về tới bảo tàng của Triệu gia thì đã bị cảnh tượng nhốn nháo ở đây làm cho vừa mắt. Tiết trời Châu Âu thật là không bao giờ nóng nhưng với không khí và đoàn người nhốn nháo ở đây đã sinh ra một loại cảm giác bí bách, khó chịu tột cùng.

Đại tướng Raphael Kamboh, chẳng những giữ chức vụ quan chức tương đối cao, hơn nữa tại đất nước danh tiếng vô cùng tốt, là mục tiêu lôi kéo của

nhieu thế lực nhưng hắn không có liên quan đến bất kì phe phái nào, một mực trung thành với chính phủ quân đội nước nhà. Không chỉ lợi lộc trong việc làm quan mà còn lợi lộc từ lòng kính trọng và ngưỡng mộ của con dân, cho nên trước mắt là mọi người vẫn rất kiêng kỵ, không dám chọc giận hắn mới là khôn ngoan, hắn bình sinh nổi danh là người rất chính trực, vạn phần khiến người ta ngưỡng mộ. Nhưng sự thật đằng sau bức màn ai nào biết, cái danh đại tướng mới chỉ là một phần, người có mặt đương nhiên là sẽ nhìn ra đằng sau vị danh tướng này, là cả một thế lực ngầm, một thế lực nguy hiểm đứng lên chống lưng.

Cho nên hôm nay khi chỉ vừa mới mở lời, trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ, ngay lập tức các tòa soạn và các đầu báo uy tín, đã phải cuống cuống cử người đến trước cửa bảo tàng của Triệu gia theo lời căn dặn của vị đại tướng mà không biết nguyên nhân phát sinh là gì. Đồng người cũng không có nghĩa là bọn họ dám náo loạn và làm ầm ĩ, bởi vì con người là một động vật rất khôn ngoan, chúng biết cái gì không nên động và cái gì nên động, ở địa bàn của Triệu gia, ai dám bắt náo chứ? Cho nên những kẻ làm công, không có thân phận và địa vị gì trong xã hội như bọn họ tốt nhất là nên cư xử đúng mực, chiều lòng cả hai phe thì sẽ tốt hơn, như vậy bản thân mình mới không gặp tai họa gì.

Đám nhà báo tụ tập đông đúc ở một góc sân trong bảo tàng, vì khu vực nhà chính đã bị cảnh sát phong tỏa nên bọn họ không thể nào tiến vào được. Nhưng với con mắt nghề nghiệp tinh ý thì ai trong số chúng cũng có thể chắc chắn rằng, bên trong kia nhất định đã xảy ra sự tình nghiêm trọng gì rồi, bằng không sao lại phải cử cả cơ quan đặc nhiệm tình báo của Đức đến đây thế kia?

Ánh mắt ai nấy đều đang hướng về khu vực bị phong tỏa thì đột nhiên một giọng nói đầy uy nghiêm cất lên, "Vất vả cho các bạn rồi." Chủ nhân của giọng nói này không phải là đại tướng Raphael Kamboh thì là ai?

Đám phóng viên và ký giả mỉm cười xã giao, một trong số bọn họ đã có người trao đổi ánh mắt với nhau, ngay sau đó một người mang nhiệm vụ tiên phong đặt câu hỏi đầu tiên, mở đầu hàng loạt cho các câu hỏi mà cần Raphael trả lời khác.

Nghe một loạt các câu hỏi được đưa ra và kết thúc cần mình được trả lời, trong lòng Raphael vang lên một chữ "tốt". Đúng như ông ta dự đoán, đám phóng viên sẽ hỏi những câu mang tính chất chung chung như thế này, vậy bây giờ chỉ cần trả lời như những gì mình sắp xếp ban đầu là chuyện gì cũng sẽ được giải quyết ổn thỏa. Đúng lúc này, một đạo giọng nói lạnh lùng vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của ông ta, cũng đồng thời làm cho ông ta chấn kinh, chết chần tại chỗ, "Đại tướng Raphael Kamboh, đây là đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe thấy âm thanh này, liền biết người đang tới cứng rắn như sắt và lạnh lùng đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Chương 70:

Thời gian vốn dĩ không đi qua quá nhanh mà cũng không trôi đi quá chậm, nhưng đối với một số người, họ chỉ coi dòng chảy đó như là một khái niệm ngày qua ngày về mốc định nghĩa, tí như ngày lên rồi đêm đến, đêm đến rồi ngày lại đi. Nhưng đôi khi thứ dòng chảy không có khái niệm về quy tắc đó lại mang đến những thay đổi ảnh hưởng đến kinh hồn, điển hình như là tình huống lúc này.

"Đại tướng? Cái mác mà ông gắn bên ngoài dường như chỉ là hữu danh vô thực." Lời nói luôn đi đôi với hành động, kèm theo đó chỉ thấy một xấp ảnh báo được vứt vương vãi trên mặt bàn. Nhưng không biết là do vô ý hay cố tình, một tờ báo với dòng chữ in hoa là chủ đề tiêu điểm cho ngày hôm nay được quăng vừa vụn xuống đất, chọn ngay điểm rơi chính xác chính là phía trước màn hình TV tinh thể lỏng.

Vừa vặn cúi đầu, liếc nhìn dòng chữ in hoa bằng tiếng Đức to đùng đập ngay vào con ngươi mắt, tâm can đang nóng giận của Raphael Kamboh không khỏi bùng lên ngày càng mãnh liệt, chỉ thiếu có nước nếu ngọn lửa nóng giận được phát ra từ nội tâm này có thể giết được kẻ địch thì ông ta đã thành công rồi. Và nếu như điều đó là sự thực, thì ngày hôm nay ông ta đâu bị bọn nhãi ranh vất mất vất mũi chưa sạch đó chơi cho một vỏ đau như thế này, chỉ cần dùng sự tức giận chưa từng có để giết người thôi mà, đâu có khó khăn như vậy.

"Nếu những tờ báo này không được ngăn chặn kịp thời thì ông định giấu mặt mũi vào đâu? Hay là ông định để dành khoảng thời gian từ bây giờ đến cuối đời trốn chui trốn lủi như một con chó?" Dưới ánh đèn mập mờ, chiếc mặt nạ màu bạc lóe lên những tia sáng chết chóc quỷ dị, giọng nói của chủ nhân dưới lớp mặt nạ này tựa hồ như rất bình thản nhưng ngụ ý là đang ngầm khởi động cho những con sóng ngầm mãnh liệt sau những ngày sóng yên biển lặng.

"Tôi..." Raphael không có lời gì để phản bác ngoài thốt ra một chữ "tôi" nhỏ nhằm để nguy biện. Quả thật nếu như hôm nay những tờ báo đó không được ngăn chặn kịp thời thì cuộc đời của ông ta sẽ hoàn toàn bước sang một trang mới, chính là từ thiên đàng rớt xuống tận địa ngục. Chỉ trong chưa đến 12 giờ đồng hồ mà cục diện đang tốt đẹp bỗng chốc hoàn toàn thay đổi, tiêu đề trên các số báo mới là "Người thừa kế của Triệu gia và Đinh gia không may bị tai nạn không biết sống chết ra sao," thì lại đổi thành "Đại tướng Raphael Kamboh, ám sát không thành công người thừa kế của cả Triệu gia và Đinh gia" sẽ bị lan truyền nếu không có một thế lực nào đó ngầm ngăn chặn.

Rất cuộc Raphael cũng có thể hình dung ra kết cục của mình những ngày tiếp theo sẽ như thế nào, nếu như những tờ báo mà Triệu gia gần như là sai người tung tin đó không được kịp thời ngăn chặn lại. Nhẹ nhất là trong suốt khoảng thời gian sau này, như lời cô ta nói để sống được Raphael sẽ phải trốn chui trốn lủi như một con chó, còn nặng nhất chính là chính phủ khi biết tin sẽ sai người giết chết ông ta để thủ tiêu và bịt đầu mối. Nguyên lý con

người từ xa xưa luôn rất đơn giản, "kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc." Ông ta đã thua một trận quan trọng như thế này rồi thì chỉ có con đường sống không bằng chết, chứ đời nào mà ngóc đầu dậy khôi phục lại thanh danh liêm khiết trong mắt mọi người như trước đây nghĩ về mình cho được.

"Thoát chết trong gang tấc, tôi lại một lần nữa cứu ông thì phải. Vậy ông nói xem, có phải từ nay nhất cử nhất động, kể cả mạng của ông cũng phải do tôi nắm giữ không?"

"Queen tỹ, cô yên tâm, Raphael tôi là một người rất xem trọng chữ tín, ân oán phân minh. Một khi cô đã cứu tôi thì tôi sẽ hoàn toàn trở thành người của cô, cô nói tôi sống hay chết tôi đều sẽ nghe theo."

"Nói hay lắm, từ nay ông nên yên phận biết mình phải hoàn toàn phục vụ cho thế lực nào rồi đó. Nhấn sẽ được người đưa tới sớm thôi, nếu ông không đeo nó vào và có hành vi phản kháng thì tuyệt đối giết không tha. Còn bây giờ ông nên đi giải quyết cái đồng rắc rối của mình trước mắt đi. Chính phủ quân đội Đức, nực cười, tôi xem làm sao họ dám trở mặt với người của Nguyễn gia."

"Tôi hiểu, cảm ơn cô." Màn hình TV tinh thể lỏng được ngắt kết nối hoàn toàn. Chỉ thấy chiếc mặt nạ bạc từ bao giờ đã không biết được tháo ra để phơi bày khuôn mặt tuyệt mỹ hoàn toàn ra ánh sáng. Tiếng nói nhỏ âm trầm quý dị như tu la đòi mạng vang lên rồi lại biến mất tựa hồ không chút dấu vết, "Lần này là các người may mắn, nhưng đừng hòng có lần sau."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Chương 71:

Sóng gió xảy ra với Quang Anh và Hà My nhưng lại nhanh chóng được dập tắt ngay sau đó, đối với nó, việc phải chấp nhận sự thật này không hề dễ dàng một chút nào, bởi vì đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng nó tự nhủ rằng mình không được thất bại thêm một lần nữa. Điều này cũng là dễ hiểu thôi, nếu bản thân bạn luôn là một người chiến thắng, luôn là một người đứng trên đỉnh vinh quang, nhìn xuống vạn vật nhỏ bé với một ánh mắt không mấy xem trọng, thì thử hỏi làm sao lần đầu thất bại chỉ vì những con người bạn không mấy để vào mắt đó, bạn lại thấy hụt hẫng và tức giận như vậy.

Cho đến hôm nay, vẫn là luôn thành kiến như thế, nhưng mai sau khi hồi tưởng lại những ngày tháng này, thì nó mới hiểu được ra một điều, trên đời này không có gì là tự nhiên cả. Con người cũng vậy, khi sinh ra tất cả họ đều giống như nhau, không ai là ngu ngốc, cũng như không có ai là quá thông minh hơn mức bình thường. Sự thành công và tài giỏi mà một số người đạt được trong cuộc sống không phải tự nhiên mà có, cũng không phải tự nhiên mà mất đi, nó phải có cả một quá trình gian khổ luyện tập mới đạt được.

Quang Anh và Hà My cũng như vậy, để có được ngày hôm nay thì họ đã phải làm những gì trong quá khứ? Thật ra thì câu hỏi này chính là quá khó khăn với nhiều người nhưng lại là quá dễ dãi đối với nó, kẻ mà thực ra cũng có những ngày tháng luyện tập khổ cực mà không mấy tốt đẹp gì. Danh hiệu "nữ hoàng đua xe" lừng danh thế giới đêm mà cô ta đạt được như ngày hôm nay, không phải là dễ đối lấy những ngày tháng ban đầu, liên tục va chạm tốc độ nghiêm trọng đến nỗi tưởng chừng như là mất mạng ư? Rồi danh hiệu "nam thần của thế giới đêm" là do đâu mà có chứ? Không phải là anh ta cũng đã phải đối lấy những tháng ngày tốn công luyện võ, nhiều khi chấn thương nghiêm trọng đến nỗi cử động cũng là một việc hết sức khó khăn sao?

Nghĩ đến đây nó đột ngột mở mắt, cái nhận được cũng chỉ là bóng tối xâm chiếm toàn bộ thị giác, mặc dù không biết mình đang nhìn đi đâu nhưng nó biết chỉ là đêm nay mình lại không sao ngủ được nữa thôi. Một suy nghĩ đến nhanh nhưng rồi cũng chóng biến mất trong đầu, tựa hồ như tia chớp nổi lên rồi lại bay vụt biến mất ở phía chân trời u tối. Nếu hai kẻ này đã là kẻ đối phó như thế, thì những người còn lại là kinh khủng đến mức nào? "Ông hoàng lừng danh," "Hacker thiên tài," "Cao thủ địch dung" của thế giới đêm cũng không phải là cái mác giả, hữu danh vô thực đúng không nào? Các người quá nguy hiểm, bảo tôi phải làm sao đối phó một chọi năm đây? Thôi thì chi bằng theo câu "Quân tử không đánh lại kẻ tiểu nhân" vậy, tôi sẽ không chơi đẹp nữa, để xem lũ các người đối phó ra sao.

Có những miền sâu kín bị khuất lấp khiến chúng ta khó lòng nắm bắt một cách rõ ràng. Giác mơ chính là một trong những miền sâu kín ấy.

Không biết là thực hay mơ, nhưng trước mặt lại là màn đêm tăm tối, phong cảnh quá đổi mông lung, mờ ảo. Dù là hư ảo hay chân thực nhưng nó cũng không muốn cảm giác mất trọng lực, cả người nhẹ bẫng như sợi lông hồng này vậy lấy thân thể mình như không còn một kẻ hở. Rõ ràng là người còn sống, nhưng cảm giác như chính mình lại là một cô hồn trôi nổi giữa không trung, không biết mình phải bay đi hay về nơi đâu. Thời gian như lắng đọng ngừng trôi, nó cũng không muốn gì hơn, chỉ là sinh ra một loại cảm giác mong muốn phút giây như thế này mãi. Dù là thật hay mơ cũng đừng bao giờ tỉnh lại, bởi vì khi thức dậy dù là sớm hay muộn, bạn sẽ phải bước tiếp vào cuộc hành trình đầy rẫy cam go và chông gai trong cuộc sống.

Nhưng, loại cảm giác mong muốn bộc phát đó liệu có bao giờ thành sự thật không bởi ngay lúc này đây, không gian đang tối tăm bỗng chốc lại hóa thành một màu trắng xóa. Cùng thay đổi theo không gian là mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện sốc thẳng vào mũi, nó đột ngột cảm thấy sợ hãi. Liệu có khi nào giấc mơ này lại chính là...

"Xuống 25 lần/phút. Bác sĩ, nhịp tim bệnh nhân đang giảm mạnh."

"Lấy máy sốc tim mau, bằng mọi giá phải..."

Sau đó nó hoàn toàn không nghe thấy gì nữa, trước mắt chỉ thu lại toàn cảnh tượng người con trai đang nằm trên giường thân thể đang giật nảy mạnh lên, từng giờ từng phút giành giật sự sống cuối cùng với tử thần. Muốn chạy lại lắm nhưng không sao di chuyển được, bởi vì dưới chân như có hàng nghìn sợi dây xích mạnh mẽ kiềm chặt lại. Nó muốn nhìn mặt người con trai đó, để chắc chắn rằng đây không phải chính là...

"0 lần/phút bác sĩ cậu ấy..."

"Lựa lời mà nói, đi thông báo với người nhà cậu ấy đi."

Tầm chán trước mặt biến mất, dung nhan của người con trai hiện rõ ngay trước mắt. Đúng lúc này, một tiếng sấm chạy ngang qua bầu trời. Trong giấc mơ của bản thân nó thấy mình là một người quá ngây ngô và khờ khạo, còn tưởng rằng dù chỉ là trong cơn mộng thôi cũng có thể thay đổi được số phận của cả một người. Nhưng hy vọng quá dễ rồi thất vọng nhiều, sự thật rành rành ngay trước mắt, nó biết, dù mình có thể quay ngược được thời gian cũng không thể thay đổi được vận mệnh của người khác, đặc biệt là tử nạn của Hà Duyệt.

Nỗi bi ai lớn nhất của con người chính là nhìn người mình yêu chết ngay trước mắt mà không thể làm gì được.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Chương 72:

Tất cả chỉ xảy ra trong giây lát, có lẽ nỗi đau thương của nó lúc này đã làm cảm động đến thượng đế, vì vậy, ngài mới cho giấc mơ này thay đổi theo một chiều hướng khác. Không gian đầy oán khí và nồng nặc mùi thuốc sát trùng giống như bong bóng xà phòng dần dần tan biến, nhưng một mảng u ám tối đen như mực lúc này lại quay trở lại.

Nó chỉ cảm thấy bản thân mình đang chờ đợi một điều gì đó sắp xuất hiện trong bóng tối rất lâu, để rồi bỗng dưng có một tiếng nói xuất hiện, thì thầm bên tai như con gió thoảng qua rằng. "Hãy dừng lại tất cả trước khi quá muộn. Bảo Nhi, nếu em muốn có được hạnh phúc, vậy hãy cố gắng thay đổi tất cả."

Dù không phân biệt được thực hư bản thân mình đang tỉnh hay đang chìm vào giấc mộng, nhưng nó lại cảm nhận được dư âm giọng nói này quen thuộc và quá đỗi chân thực, đến nỗi chính nó cũng cảm thấy hoang mang. Đúng vào lúc nó muốn mình hoàn toàn dứt ra khỏi trạng thái này thì giọng nói ấy lại vang lên, "Quay đầu là bờ, hãy trân trọng cơ hội này."

Nó cảm thấy tất cả những chuyện này đều quá đột ngột giống như vụ tai nạn năm đó, nhưng tất cả là sự thực, một sự thật mà cả quãng đời còn lại nó sẽ không bao giờ quên, cũng như hoàn toàn không thể dứt ra khỏi nỗi đau gặm nhấm cơ thể mình từng ngày.

Tiếng chuông điện thoại réo đến đỉnh tai. Cũng nhờ có vậy, mà nó mới thoát ra được khỏi cơn mê mộng không có lối đi này, ánh đèn ngủ hắt vào khuôn mặt nó. Trời có lẽ vẫn còn chưa sáng, vậy là đêm nay lại tỉnh giấc giữa chừng rồi.

Điện thoại vẫn tiếp tục rung lên bần bật, người gọi hẳn là rất kiên trì. Chiếc điện thoại vì ở ngay vị trí bên cạnh mép bàn, do lực tác động cứ di chuyển dần rồi rơi trực tiếp xuống đất. Nó khẽ cựa quậy người, cúi người xuống nhặt điện thoại lên, hơi nheo mắt lại nhìn cái tên hiển thị trên màn hình. Đến lúc nhìn rõ được tên người gọi thì một cổ tức giận từ đâu vọt tới, nó trực tiếp bắt máy.

"Chuyện gì?"

Dù chỉ là qua điện thoại, nhưng Trí Long có thể cảm nhận được rõ sự tức giận qua tông giọng của người nghe ở bên kia đầu giây. Trước đây, anh đã từng một lần bị nó quát vì gọi vào giờ giấc không ổn định như thế này, nhưng bảo sao? Hôm nay thực sự là có việc rất quan trọng khiến anh muốn thông báo ngay với nó - nguyên nhân chính của vụ việc khiến anh đưa ra quyết định như vậy.

"Chịu bắt máy rồi à? Nói lời nhớ em xem ra khó quá nhỉ! Phải có việc gì thì anh đây mới được gọi sao?" Giọng điệu cợt nhả ấy khiến nó bất giác bật cười. Có lẽ, những lúc tâm trạng nó đang xuống dốc, cả người mệt mỏi như thế này thì chính những câu nói tung tưng của Trí Long là liều thuốc hiệu quả nhất. Đã từng có rất nhiều người tiếp xúc với nó, dù là ít hay nhiều nhưng cũng đều nói nó quá lạnh, lãnh đạm hơn so với những cô gái đồng trang lứa khác, điều đó là không sai, nó không hề phủ nhận điều đó, vì chính bản thân mình, nó là người nắm rõ hơn ai hết. Nhưng, có những lúc như thế này, nó mới biết, thì ra chính nó cũng muốn bản thân mình được cười vui như vậy. Vì hơn hết, suốt ba năm nay nó đã chưa từng nở một nụ cười đúng nghĩa nào!

"Sao im lặng vậy? Hay bé lại lăn ra ngủ rồi?" Trí Long ngạc nhiên khi không thấy có động tĩnh gì từ người đang trực tiếp nghe máy với anh. Lúc này nó mới sực tỉnh, trả lời lại với một tông giọng không rõ cảm xúc, "Không, có việc gì anh nói mau lên."

"Cũng chẳng có gì to tát đâu. Chỉ là định đến đóng đô luôn với em ở bên đó thôi, nước gì ý nhỉ? Tên khó nhớ quá, ờ hình như là Việt Việt Nam Nam gì ý đúng không?"

Tâm trạng đang chuyển biến tốt của nó chợt biến chuyển, nó mím chặt môi để xua đi cảm giác muốn mắng chửi người. Anh ta... Đến tên quê hương của bố mình còn không nhớ thì sau này làm được cái trò trống gì?

"Là Việt Nam chứ không phải là Việt Việt Nam Nam."

"Từ bao giờ mà bé trở nên ấu trĩ như thế hả? Nói thừa hai chữ thôi thì điện thoại của bé có hỏng được không?"

Bản tính của anh ta đúng là chả ra cái gì cả! Nó sững người ngắm thâm trong đầu!

"Được rồi, quay lại vấn đề chính đi. Sang đây làm gì? Ba đồng ý sao?"

"Ông ta có đồng ý hay không thì cũng chẳng thay đổi được gì cả. Còn sang đây như anh đã giải thích với bé ban đầu, đóng đô rồi quyết định ăn chực một thời gian dài ở nhà bé luôn."

"Không hoan nghênh." Sau câu nói đó, Trí Long chưa kịp nói thêm được câu gì thì nó đã trực tiếp tắt nguồn điện thoại. Và nó cũng nhận ra một điều rằng, thoải mái là thoải mái thế thôi, nhưng nó không hợp gu với cái kiểu nói chuyện tí ta tí tòn của anh ta.

Nằm phịch áp má xuống gối, khi chạm vào một mảng ướt đầm, nó giật mình, sững người ra trong giây lát. Không kìm được lòng, nó lật người, tức giận ném chiếc gối ấy ra thật xa, cảm giác chua xót chợt trực trào. Bản thân nó là như thế nào đây? Đã khóc trong giấc mơ sao?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73

Chương 73:

Nhớ lại khoảnh khắc giọng nói vừa thân thuộc mà vừa xa lạ ấy cất lên, nó bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xót xa, nhiều hơn chính là trạng thái khi mình không thể giữ nổi thăng bằng, hết như có thể khụy ngã bất cứ lúc nào. Tiếng nói quá đỗi ảm áp đó ba năm trước đây hằng ngày nó đều nghe thấy, nhưng giờ đây có lẽ là do dư âm của thời gian chăng? Từ bao giờ mà giọng nói ấy lại lạnh nhạt như cái cách mà anh dùng để nói với người xa lạ? Dù chỉ là nghe thấy trong giấc mơ thôi nhưng nó cũng không cam lòng.

Hôm sau là chủ nhật. Hà Nội, một ngày hừng nắng.

Royal city là trung tâm thương mại lớn nhất Đông Nam Á, ngoài ra, nó còn là trung tâm thương mại ngầm dưới lòng đất được đánh giá lớn nhất tại khu vực Châu Á. Đây là quần thể TTTM và vui chơi giải trí sang trọng, lộng lẫy đầu tiên tại Việt Nam.

Không hổ danh là nơi để cho giới thượng lưu tiêu tiền, nơi đây tập trung gần 600 gian hàng mang thương hiệu nổi tiếng hàng đầu trong nước và quốc tế. Nhưng do một lý do rất đơn giản nào đó đánh thẳng vào thị giác con người, mà lần đầu tiên đặt chân vào nơi này, những du khách dù là khó tính nhất cũng phải ngẩn ngẩn thẩn đánh giá rằng, thiết kế của nơi đây đúng là quá bắt mắt, là điểm chỉ mạng nhất thu hút con người đến tham quan.

Khu vực Quảng trường rộng gần 30.000m² với quần thể các tác phẩm điêu khắc cỡ lớn, tuyệt đẹp theo kiến trúc vườn Châu Âu với các loài thực vật ôn đới. Không ít thì nhiều, người ta tất cả sẽ đều phải ngạc nhiên về cách bài trí của nơi này. Nếu như bên ngoài đã vậy thì các thiết kế dưới lòng đất còn tuyệt vời đến như thế nào? Chắc câu hỏi này chỉ người được tận mắt chứng kiến và tham quan mới trả lời được, tất cả mọi thứ tuy sang trọng nhưng đều được bố trí rất thân thiện, tạo nên cảm giác hài hòa giữa con người với các đồ vật vô tri vô giác xung quanh. Ngoài ra, không thể thiếu đến là một sự trang trọng lịch thiệp tại trung tâm thương mại lớn nhất Châu Á này thể hiện đậm chất văn hóa Châu Âu... Chỉ riêng biệt những điều này thôi đã tạo nên một thiên đường giải trí, khó có được nơi nào sánh bằng.

Có lẽ sáng nay quyết định đi ra ngoài là một lựa chọn rất sáng suốt. Bởi, nó nhận ra mưa sấm là cách tốt nhất để đánh bay tâm trạng căng thẳng trong suốt mấy ngày hôm nay của mình.

Từ xa đã nhìn thấy "Thác nước vũ môn", điểm nhấn đặc biệt quan trọng trong TTTM. Nó khẽ cười buồn, xoay người định bước đi thì bất ngờ có một cô gái phi đến, chặn ngay trước mặt nó. Cô ta chắc chắn đang rất ngạc nhiên, khi thấy có người quay lưng lại với một dòng chảy nhịp nhàng của ánh nước, được thể hiện một cách sống động và kì vĩ như thế.

"Đứng lại."

Nó nhìn người con gái đang cau mày khó chịu trước mặt mà khẳng định mình đã hoàn toàn phán đoán sai. Vì người đến không phải ai khác xa lạ mà chính là Mai Ly, cô ta vừa hét to, hành động thiếu lịch sự như thế nhưng bây giờ lại khoan thai nhẹ nhàng, cử chỉ đậm chất của một tiểu thư cao quý. Nó có phải thừa nhận rằng bản thân chị ta rất hai mặt không? Hệt như nó vậy!

"Ra đúng là cô em họ thật, nhìn thấy tôi nên đi đường vòng sao?"

Nó cũng không ngờ là hôm nay lại gặp được Mai Ly ở đây, chị ta còn tưởng lầm là như vậy, khoe môi nó bắt giắc cong lên, nở một nụ cười lạnh mĩa mai khiến Mai Ly hoàn toàn bị chọc giận. Mai Ly đẩy vai nó trừng mắt, "Tôi hỏi sao không trả lời, thái độ gì đây?"

Gạt đi bàn tay có ý định tiếp tục chạm vào người mình, nó cười và hỏi, "Tại sao chị lại muốn biết điều đó?"

"Cô..."

"Chị biết không? Chị là một người rất thông minh. Nhưng, người thông minh là người biết giả ngu, giả mù, giả câm, giả điếc đúng lúc và đúng chỗ. Vậy tại sao chị không thể thông minh được mỗi khi gặp tôi vậy? Là quá khó khăn hay là trí óc chị thực sự có vấn đề đây?" Nó mặt mày lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vì tức giận mà biến sắc đến cực điểm của Mai Ly, trong ánh mắt tràn đầy tia bốn cột. Nó dù sao cũng là "Nữ hoàng trong thế giới đêm", không chỉ một thân võ công mà ngay cả chính cái miệng cũng có thể bức tử được người khác. Cái danh đó cũng không phải là cái mác giả, dưới một người nhưng trên vạn người, chẳng lẽ lại phải run rẩy, quỳ gối xin trước mặt xú nha đầu như chị ta sao? Nghĩ đến đây, hỏa khí trong người ngày càng bạo phát, tỏa ra tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Chương 74:

Bị chọc tức, Mai Ly vung tay đánh về hướng nó, tức giận quát to, "Súc sinh, có tin tao giết chết mày ngay tại đây không?"

Ra tay rất ngoan độc, hơn nữa, xuất thân như vậy nên Mai Ly từ nhỏ đã được huấn luyện kỹ lưỡng, thân thủ hiện nay quả nhiên không hề tồi. Phàm là kẻ có võ nên nhìn sơ qua cũng biết, lực đạo đánh tới của Mai Ly không thể hình dung được một từ "nhẹ". Thầm nghĩ, nếu như hôm nay người đứng đây là một ai đó rất bình thường khác, thì một chiêu này của chị ta phải chẳng là muốn đoạt mạng. Nhưng đáng tiếc, bởi vì kẻ mà chị ta sắp xuống tay đây chính là nó, người mà kẻ cả bây giờ cũng như mãi mai sau, Mai Ly cũng không thể nào vượt qua, cũng như không cách nào địch lại nổi.

Nó trong mắt chột ánh lên tia lửa giận, bát nháo ở chỗ đông người không phải là phong cách thường ngày của chị ta. Họa chi là đã bị những lời nói băng khua chọc giận mà mất trí khôn, hành động thiếu suy nghĩ thật rồi.

Người đi, người đến xem xích mích giữa hai cô gái ngày càng nhiều, họ chỉ thắc mắc rằng tại sao giữa chốn đông người như thế, lại có những kẻ hành động thiếu cân trọng và kém văn minh như vậy. Và điều đáng tiếc nhất là hai cô gái này lại có ngoại hình quá mức ưu tú, nhất là cô gái trên người mặc cả cây đen, từ lúc nãy đến giờ mặt mày lúc nào cũng lạnh lùng không có chút biểu cảm kia.

Khi bàn tay Mai Ly sắp hạ xuống, nhẹ như không, nó túm chặt lấy cổ tay cô ta, vặn lại. Tuy kém một tuổi nhưng nó cao hơn Mai Ly, lại là người đứng đầu một tổ chức, từng vào sinh ra tử rất nhiều lần nên thân thủ tốt hơn hẳn cô nàng tiểu thư liễu yếu đào tơ, luôn được bảo bọc như Mai Ly. Nên chỉ trong giây phút, cái nắm tay khẽ dùng lực của nó đã khiến mặt mày Mai Ly nhăn nhó.

Khi cơn đau còn chưa dứt, nó thô bạo kéo mạnh Mai Ly về gần phía mình, miệng kẻ sát tai chị ta nói nhỏ, "Nói hay lắm, súc sinh? Tôi và chị cùng mang trong người dòng máu đồ đày, vậy chị cũng nhận chính mình là loài súc sinh hay sao?" Nó thân nhiên hỏi, thanh âm mềm nhẹ như chính mình là người ngoài cuộc, không phát ngôn ra một câu đủ dọa chết người như thế, vừa lúc đánh thẳng vào tai của Mai Ly. Tin này mà truyền ra ngoài, Mai Ly dù có nhảy sông Hoàng Hà, cũng không thể rửa hết tội.

Cảm nhận được Mai Ly run rẩy, nó mỉm cười buông tay đẩy mạnh chị ta ra. Mai Ly xoa xoa cổ tay, trong đầu vẫn còn văng vẳng câu nói làm mình choáng váng vừa rồi.

"Mày... mày... Đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, tao nhện mày lâu lắm rồi, vừa phải thôi. Mày nghĩ tao thiết tha cái mối quan hệ chị em này lắm hả?"

Nó chột cười, "Chị thiết tha quan tâm lắm chứ, chị vẫn luôn hiểu rõ là đằng khác!"

Mai Ly sững người khi nghe nó nói như vậy, nhiều hơn hẳn là vẻ mặt cao ngạo kia làm cô ta có chút lúng túng và hoảng sợ.

"Ba năm trước, chị dựa vào đâu để nhận được lời khen của mọi người? Chị dựa vào đâu để ép tôi không ra mặt trong tất cả các buổi tiệc của gia tộc, để chị là đứa con gái tỏa sáng nhất? Là dựa vào ai hả? Là tôi và sự thương hại của tôi dành cho chị chứ ai. Chị có bao giờ nghĩ rồi sẽ có một ngày, chính tôi sẽ đòi lại tất cả mọi thứ không? Cho nên, trước khi tôi ngửa mặt bởi một đứa như chị, hãy rút cho khuất mắt tôi, tôi nói được là làm được, hiểu chưa?"

Mai Ly nhìn nó trần trối, tất cả những điều nó nói đều đúng cả. Chị là hôm nay, cô ta không nghĩ là sẽ bị khơi dậy chính nỗi đau nhất trong lòng mà thôi. Cô ta vẫn luôn không hiểu, tại sao tất cả mọi thứ vẫn luôn tốt đẹp như thế, nhưng đến khi nó xuất hiện thì mọi thứ đều hoàn toàn bị đảo lộn lại.

Mai Ly trong một lần vô tình nghe thấy, là như thế nào mà cổ phần của cô trong gia tộc đã được ấn định rõ ràng, nay lại chuyển sang hơn phân nửa cho đứa trẻ khác. Cô ta không hiểu vì lý do gì, mà mỗi khi nó xuất hiện ở trường lại luôn là tâm điểm chú ý của mọi người, mà trong khi đó vị trí đây phải là do cô đang nắm giữ. Rồi lại càng không cam lòng hơn khi mẹ cô, người mà cô thương yêu nhất lại chuyển sự bảo hộ, cưng chiều sang nó, mà đôi khi hờ hững, hoàn toàn phớt lờ chính đứa con gái ruột thịt của mình... Rồi còn rất nhiều điều xảy ra khi mà chú tìm được đứa con gái thất lạc, cuộc sống của cô ta hoàn toàn bị xáo trộn, tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, kể cả tình yêu thương của mẹ cũng bị một đứa ngoại giá thú cướp mất. Tất cả những điều này, đáng lẽ ra phải thuộc về cô từ lâu rồi... chứ không phải tại thời điểm đó lại lọt vào tay kẻ khác như vậy.

Nhưng, vì sao mà bây giờ tất cả những điều đó đều đã được phục hồi lại trạng thái ban đầu vốn có của nó? Câu trả lời chính là nhờ sự thương hại của nó chứ ai. Mai Ly đến bây giờ đã đạt được mọi thứ mình mong muốn, nhưng cô ta hoàn toàn không bao giờ có thể chấp nhận nỗi mọi quá trình để dẫn đến sự thành công đó. Mỗi lần nằm mơ nhớ lại khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mình mà quỳ xuống van xin nó, là cô ta không chịu nổi. Mai Ly đã rất nhiều lần bị những con ác mộng kiểu đó quấy rối, bức cho đến phát điên rồi.

"Mày... cảm... cảm ơn mày lại ngay. Đừng nói nữa." Như bắt được yếu điểm của Mai Ly, nó nhìn thẳng vào khuôn mặt đang hoảng sợ của cô ta mà tiếp tục công kích.

"Chị làm gì, chị sợ hãi, chị tủi nhục như thế nào tôi đều biết hết. Và tôi vẫn luôn không hiểu vì sao chị lại tự nhận mình thấp kém hơn tôi, trong khi gia thế hoàn cảnh của hai chúng ta đều giống như nhau, đều là một. Nhưng kể từ khi đó, cái lúc mà chị quỳ xuống trước mặt van xin tôi, tôi đã nghĩ mình đoán sai rồi. Chị quả thật rất đáng thương, chị nên nhận được sự thương hại từ mọi người, và đặc biệt là sự mềm lòng, đồng cảm của tôi."

Mặt Mai Ly trắng bệch. Lần đầu tiên, cô nhìn thấy vẻ mặt đầy châm biếm đó của nó. Nhưng rồi, vì lòng tự tôn của mình đã bị động chạm nghiêm trọng, nên Mai Ly một lần nữa hoàn toàn mất đi kiểm soát, xông vào định đánh nó.

Đúng lúc này, một giọng nói trẻ thơ tràn đầy vui mừng reo lên từ phía đằng sau, kéo cô ta về với thực tại, thoát ra khỏi cơn điên cuồng của mình, "Hotgirl..."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Chương 75:

Nó như cơn mây, tầm mắt chuyển đến phía sau Mai Ly, chỉ thấy Nguyệt Ánh ba chân bốn cẳng chạy lại, giẫy lất sau đó hấp tấp ôm chặt vào chân mình. Nguyệt Ánh ngẩng lên, nước mắt lưng tròng phút chốc ào ra như suối, "Hu hu, hotgirl cuối cùng cũng đến gặp người ta rồi đây à? Sao ba năm trước, hotgirl bảo sẽ bay sang đây thăm người ta thường xuyên cơ mà?" Vẫn như vài năm về trước, Nguyệt Ánh vẫn giữ thói xưng hô "hotgirl - người ta" với nó.

'Hotgirl...' Lâu lắm chưa nghe thấy thanh âm thân thiết như thế này nên tâm can nó bỗng chốc dịu đi, hàn băng trong mắt cũng từ từ biến mất, mọi tức giận do Mai Ly mang lại cũng bị đẩy lùi qua một bên. Nở nụ cười thật lòng đầu tiên trong ngày, cúi xuống, nó nhắc Nguyệt Ánh lên. Phút sau được bế vào lòng, Nguyệt Ánh ôm chặt lấy cổ nó, tiện thể lại càng khóc dữ hơn, "Oa, còn cười nữa. Người ta giận thật đấy, hotgirl bỏ người ta xuống mau!"

Nụ cười trên môi trở nên cứng nhắc, con bé này như bạch tuộc bám cổ bám thân nó chặt như thế này thì thử hỏi nó cho xuống kiểu gì? Lấy dao chặt đứt thân trên à?

"Ngaoan, nín! Chín tuổi rồi mà vẫn mè nheo như vậy sao? Nhớ không? Em ghét nhất là người mứt ướt."

Quả nhiên nghe đến đây, dù không muốn nhưng Nguyệt Ánh cũng phải mím môi lại để ngăn nước mắt của mình, nhưng vẫn không thể không phát ra những tiếng sụt sùi nhỏ. Nguyệt Ánh không thích nhất là bị người ta ghét, đặc biệt đối tượng lần này có ý nói ghét Nguyệt Ánh lại là hotgirl nữa.

Nó bật cười khi thấy dáng vẻ mè con thu vuốt của Nguyệt Ánh. Thấy thế, cô bé chống hai tay ra trước ngực nó, giọng nói vẫn còn nghẹn ngào hỏi, "Người ta đã nín rồi, hotgirl không ghét người ta nữa chứ?"

"Ừ, không ghét nữa, bây giờ để nhận lỗi em đưa chị đi chơi nhé." Chính nó cũng không nhận ra rằng, dù sau bao nhiêu năm không gặp, nó bây giờ vẫn còn nói nguyên được cái giọng dụ dỗ Nguyệt Ánh sau những lúc cô bé khóc âm ỉ lên như ngày nào. Phải chăng bản thân nó đã tự tạo nên một bức tường phong bế mình quá lâu rồi, và hàng rào phòng ngự đó cần được phá bỏ. Nhưng lúc nó nhận ra được điều này và quyết tâm mở lòng, sống thật với chính bản thân mình thì đã là muộn của rất lâu về sau.

"Không phải người ta cũng đang đi chơi rồi sao? Hotgirl dẫn người ta đi mua đồ đi, muốn tã bỉm thì dùng vật chất có giá trị một chút mới được, đi chơi không thôi thì thiệt hại chân với thân thể lắm."

"Ách..." Nghe Nguyệt Ánh nói thế nó suýt chút nữa cắn phải lưỡi, bản tính "được voi đòi tiên" của Nguyệt Ánh bắt đầu phát tác đây.

"Được không? Hay hotgirl sợ trở thành kẻ nghèo rớt mồng tơi, không đủ tiền để mua một vài vật nho nhỏ cho người ta rồi?"

Nhìn cô bé, nó chưa kịp mở lời thì đã bị một đạo giọng nói giận dữ chặn lại, "Nguyệt Ánh, ai cho phép em vò vỉnh người ngoài như thế hả?" Hai chữ 'người ngoài' đặc biệt được Mai Ly nhấn mạnh. Cũng may do còn nhỏ nên Nguyệt Ánh không thể hiểu được hàm nghĩa sâu xa trong câu nói của Mai Ly, bằng không chỉ với câu nói châm ngòi nổ này của Mai Ly thì đã có hiểu lầm lớn rồi. Nó nhận định chị ta đúng là kẻ điếc không sợ súng, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

"Đi về với chị ngay." Mai Ly trực tiếp tiến lên, thô lỗ giật Nguyệt Ánh từ trong lòng nó về phía mình, bỏ qua vẻ mặt bất bình, đầy ảm ức của cô bé mà tiếp tục quát, "Đừng có lý, ánh mắt đấy là gì hả? Muốn về nhà bị ăn đánh thì đi với nó đi."

"Đừng lấy Nguyệt Ánh ra là bia trút giận, chị đã vô liêm sỉ đến mức đấy rồi ày hả?"

"Mày nói cái gì? Nhắc lại một lần nữa tao nghe xem!"

Nó trực tiếp bỏ qua câu hỏi của Mai Ly, vờ như không nghe thấy, đến dắt tay Nguyệt Ánh đi về hướng ngược lại. Bỏ thời gian cãi nhau với loại ấu trĩ như thế này thì thà chẳng bằng dẫn Nguyệt Ánh đi mua đồ còn sướng hơn.

"Nguyệt Ánh, đứng lại, em dám không nghe lời chị à?"

Nguyệt Ánh nghe vậy quay ra đằng sau, vờ như nói chuyện giống một người lớn, "Tôi về em nói chuyện với chị. Bây giờ em đi chơi với hotgirl nha, chị mà là nữa là lát không có quà đâu."

Khu vực ngoại thành, Club Willy.

Đây là câu lạc bộ bậc nhất Việt Nam cũng như khu vực Đông Nam Á. Lại là một nơi bậc nhất nữa nên quả nhiên là nơi thu hút những kẻ lăm tiền, cũng là nơi hội tụ các thương nhân có tiếng nhất trong cả nước, lại là chỗ khoe của cái nên càng tụ tập nhiều ngôi sao hàng đầu.

Và lẽ đương nhiên, chuyện trở thành thành viên cao cấp ở một nơi như thế này cũng không phải là một điều dễ dàng, cho nên những người đặt chân được vào nơi này vừa nhìn liền biết kẻ không phú thì người cũng quý. Chỉ có điều, số tiền bỏ ra ở nơi này cũng không hề uổng, một khi đã trở thành hội viên ở nơi đây liền nhận được sự quan tâm, phục vụ ưu ái nhất của mọi nhân viên trong câu lạc bộ. Người ta nói "tiền nào của nấy," xét trong phương diện này thì hẳn nhiên là đúng như vậy rồi!

Cách bài trí bí ẩn mà uy nghiêm như thế này rất vừa với gu của nó. Tuy mới đặt chân đến câu lạc bộ này một lần, nhưng hằn trong lòng cũng đã biết chắc được rằng, nơi này sẽ là nơi nó hay lui đến trong thời gian tiếp theo. Bởi hơn hết, đây chính là một trong những vũ sở sản nghiệp của Trần gia trong thành phố mà nó dễ dàng tiếp cận nhất, nắm bắt thông tin nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Chương 76:

Vừa bước chân vào câu lạc bộ, không khí náo nhiệt và tiếng nhạc ồn ào đã làm nó bất giác phải cau mày, sự khó chịu lộ rõ trên khuôn mặt, không cách nào có thể che dấu. Nguyệt Ánh thì hoàn toàn khác hẳn, cô bé tỏ ra vô cùng phấn khích, ánh mắt đảo loạn quan sát mọi thứ xung quanh như tìm tòi, nghiên cứu. Đối với Nguyệt Ánh, thế giới trong club này khác hẳn với thế giới bên ngoài. Không có những nghi thức, những lễ nghi, hay những phép tắc giữ lịch sự tối thiểu mà cô bé bắt buộc phải thực hiện. Bởi, một khi đã và đang đặt chân vào nơi này, thì chỉ có sự cuồng nhiệt và sôi động đến kích loạn mà thôi. Và đặc biệt hơn hết, là đối với những người có tính cách ghét sự trầm tĩnh, thích sự huyền ảo như Nguyệt Ánh, thì nơi này hẳn là một thứ thuốc ma được, câu dẫn lòng người đến "hòn xiêu phách lạc."

Sảnh chính của câu lạc bộ chỉ có thể dùng vài từ để hình dung, quá xa hoa và rộng lớn. Tiếng nhạc xập xình vang vọng đủ để chứng minh, còn có ánh sáng đèn xô đẩy nhau nhộn nhịp qua lại, đèn led chiếu sáng đan xen nhau tạo thành từng hình thù, sắc thái lan đi khắp không gian, tỏa đi bốn phương tám hướng, khiến cho không khí trở nên huyền ảo và kỳ dị vô cùng. Không chỉ là bữa tiệc âm nhạc bình thường, mà là đại tiệc ánh sáng với vô số sắc màu từ sáng đến tối hội tụ. Mỗi ngày một khác, không là đại tiệc ánh sáng thì cũng là đại tiệc âm nhạc, hay văn văn các loại. Chỉ qua phương thức này thôi đã có thể thấy được, người thiết kế và thực hiện tạo dựng một chốn xa hoa như thế này, hẳn là người có đầu óc thâm sâu, khó lường đến mức không tưởng.

"Tiểu thư, phòng của cô đã được chuẩn bị xong."

Khi nó bỏ qua sự khó chịu, chuyển sang nhập tâm đến thất thần đánh giá cách bài trí của nơi này thì một giọng nói từ đằng sau vang lên. Nhìn thấy nó, người phục vụ đằng sau liền vội bước tới nhanh để dẫn đường.

Nguyệt Ánh bị nó dắt đi, có vẻ không cam lòng vì mình bị kéo ra khỏi cuộc vui, nhóc vừa đi vừa phụng phịu, mặc dù không có gì làm ảnh hưởng mấy

đến tâm tư của bé, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn bày ra bộ dáng ủy khuất và oan ức vô cùng.

Theo nhân viên phục vụ, đi qua góc cầu thang, vào trong buồng thang máy để lên tầng cao nhất trong club, thì nó thấy Nguyệt Ánh bày ra bộ dạng khó chịu đành bất đắc dĩ phải phối hợp dễ dàng. Con bé hẳn là đang cố ý làm nũng đây, "Muốn chơi thì đợi lát nữa, chị định đi bụng đói thì làm sao còn sức đây?"

Vừa nói cũng là cùng lúc đặt chân lên được phòng ở tầng cao nhất, nó dẫn Nguyệt Ánh ngồi vào chỗ bàn ăn đã được các đầu bếp trong club chuẩn bị sẵn. Đây là khu vực phục vụ ăn uống của club, được thiết kế theo dạng gác mái cổ điển của Châu Âu. Ngoài ra nó còn rất tiện lợi là ở chỗ, ngay phía dưới khu vực này, là các tầng massage, quán cafe, và khu tập thể thao, giải trí dành cho khách.

Trước mắt Nguyệt Ánh, chỉ là một bàn đầy đồ ăn ngon, nhưng là được trang trí vô cùng bắt mắt, còn tỏa ra các hương thơm đặc trưng ngào ngạt. Nếu là người khác, đặc biệt là với một cô nhóc mới chín tuổi như Nguyệt Ánh thì khi nhìn vào bàn đồ ăn này, hẳn là sẽ thêm đến chảy cả nước miếng, nhưng Nguyệt Ánh thì lại hoàn toàn ngược lại. Nó nhìn thấy, trong ánh mắt của bé bày tỏ một ít ngán ngẩm vô cùng.

"Ngán lắm, không ăn đâu, những món kiểu này ngày nào chẳng ăn rồi." Nguyệt Ánh sau khi bày tỏ sự chán ghét xong còn rất thân nhiên, xoay người ra đằng sau nhìn người phục vụ và nói, "Này chú, cho người dọn hết những món này và đổi hết thành đồ tráng miệng hộ cháu đi"

Đối với giọng điệu ra lệnh, hách dịch và hơi vô lễ của Nguyệt Ánh với người phục vụ, nó cũng không có bất kì phản ứng nào. Cũng như không có quá kinh ngạc về vẻ mặt dằn áp người đó của cô bé, chỉ khẽ gật đầu với người phục vụ, cho anh ta gọi người vào để dọn các món ăn trên bàn và chuẩn bị các món tráng miệng để mang lên theo lời của Nguyệt Ánh.

Bởi vậy mới nói, sự đãi ngộ dành cho khách đối với nhân viên ở club này là vô cùng đặc biệt. Chỉ chưa đến mười phút sau, đã thấy người phục vụ lúc nãy gõ cửa đi vào, kèm theo là một đầu bếp đẩy khay, mang hàng loạt những món tráng miệng vừa mới được chuẩn bị. Dưới sự giúp đỡ của một số nhân viên khác, nhanh chóng bàn ăn đang trống trơn được lấp đầy với những món tráng miệng vô cùng hấp dẫn.

Chờ Nguyệt Ánh bỏ miếng kem vào miệng với vẻ "ăn cho có", nó ra hiệu cho những người phục vụ đứng ở bốn góc đi ra ngoài. Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, Nguyệt Ánh thấy lạ hỏi, "Hotgirl, sao đuổi hết những người đó ra vậy? Để đây làm cảnh hoặc có gì cho người ta còn sai bảo nha."

"Nguyệt Ánh, chị có biết Trần Gia Bảo Nam không?"

Nó hỏi một câu không mấy liên quan khiến Nguyệt Ánh giật mình, nhưng rồi cô bé cũng nhu thuận trả lời ngay, "Là anh họ của người ta mà, sao hotgirl lại hỏi về anh họ Bảo Nam thế?"

Nghe đến đây, con người nó lóe lên một tia tinh quang khó phát hiện, rồi sau đó nó nhẹ nhàng nhìn Nguyệt Ánh, cười, "Không có gì, chỉ là... Nguyệt Ánh, em có chuyện muốn nhờ chị giúp đây."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77

Lời nói vừa thốt ra là lời cầu khiến, nhưng ngữ điệu rõ ràng gây ra một cảm giác bức bách không nói nên lời cho người nghe. Hàm ý tựa hồ bắt Nguyệt Ánh phải tuân mệnh theo.

Phải, mục đích của nó hôm nay đến cuối cùng cũng là như vậy. Làm gì có chuyện vì để giảm bớt căng thẳng mà nó rảnh rỗi đến nỗi dành nguyên một buổi sáng để đến Royal city dạo chơi. Rồi lại làm gì có chuyện tình cờ đụng mặt chị em nhà Mai Ly ở đây. Tất cả những điều này nếu không phải là do sắp đặt trước thì là gì? Nó chưa khủng đến mức đó và hơn hết câu "oan gia ngõ hẹp" không phải lúc nào cũng đúng triệt để như vậy.

Mà thực ra nó cũng không muốn lợi dụng Nguyệt Ánh một chút nào. Nhưng là vì đại sự, tại sao lại không thể hy sinh một chút cái gọi là tình cảm chứ?

Nhìn Nguyệt Ánh, nó oán thán, nội tâm càng trở nên lạnh lẽo. Đáng nhẽ ông trời không nên ban tặng cho nhân loại cái mớ phức tạp đó thì mọi thứ sẽ thật tốt đẹp hơn biết bao. Nó cũng sẽ không phải bị lụy như ngày hôm nay.

"Nhờ gì cơ?" Nguyệt Ánh xúc một thìa kem hỏi.

"Yên tâm, không có gì là khó khăn cả. Cái này chắc chắn nằm trong tầm khả năng của chị."

"Trong tầm khả năng? Hotgirl nói rõ xem nào. Là liên quan đến anh họ Bảo Nam có đúng không? Nếu như vậy thì người ta không làm đâu." Nguyệt Ánh trong lòng dâng lên một dự cảm không lành. Nó rất quý Bảo Nam nha! Nếu hotgirl nhờ nó làm điều gì gây bất lợi cho Bảo Nam thì đánh chết, nó cam đoan nó cũng sẽ không làm.

Sinh ra từ năm bao nhiêu? Nếu không nhìn ra loại cảnh giác đề phòng từ ánh mắt của Nguyệt Ánh thì nó hẳn là cũng nên trực tiếp lôi con mắt này đi ra rồi.

Liên nói, "Không như chị nghĩ đâu. Đứng là chuyện em sắp nhờ có liên quan một chút đến Bảo Nam thật. Nhưng là chị yên tâm, việc này hoàn toàn không có hại cho anh ta mà ngược lại là đáng khác kìa." Hôm nay mọi trường hợp nếu có khả năng xảy ra thì nó đều đã nghĩ và đưa ra biện pháp giải quyết hết rồi. Đối với thái độ của Nguyệt Ánh cũng không có gì phải ngạc nhiên cả.

"Ngược lại, là có lợi sao?" Nguyệt Ánh chau mày, "Hotgirl nói rõ cho người ta nghe một chút nào."

Hắn là chỉ đợi có câu nói này. Nó xoay người với sang chiếc túi xách bên cạnh, lấy ra một con chip tính vi màu bạc chưa bằng một cái móng tay, chìa ra trước mặt Nguyệt Ánh. Trầm giọng nói, "Chị chỉ cần mang thứ này lên phòng của Bảo Nam thôi. Sau đó theo hướng dẫn của em gắn vào máy tính mà chị thấy anh ta hay dùng là được."

"Chỉ vậy thôi sao? Hotgirl đây là thứ gì vậy? Thực là có tốt hơn cho anh họ Bảo Nam sao?" Nguyệt Ánh hiếu kỳ nhìn con chip kỳ lạ trước mặt. Bản tính tò mò lại tái phát, vươn tay bắt lấy.

"Là chip diệt virus. Chị hẳn là biết virus là gì đi." Nó cười nhẹ dựa lưng vào ghế trả lời.

"Virus, là virus gây bệnh hả? Vậy theo chỉ dẫn của hotgirl gắn cái này vào bộ nhớ máy tính là Bảo Nam sẽ không bao giờ bị bệnh sao?"

Khụ, khụ, khụ. Ho dữ dội...

Hắn là có người vừa sặc nước đi.

Vươn tay lau lấy giọt nước dính bên khóe môi, miệng nó khê giật giật. Nó cười gượng gạo nhìn Nguyệt Ánh. Nó là đang định nói đây là con chip giúp diệt virus cho máy tính. Vậy mà không hiểu cái đầu của Nguyệt Ánh là do quá ngây thơ hay là quá ngu ngốc mà lại phát ngôn ra một câu như thế. Diệt virus cho người thì gắn vào máy tính làm quái gì. Không hiểu Nguyệt Ánh nghĩ cái gì mà nói được như vậy. Đứng là chuyên gia phát ngôn gây shock đi.

"Đứng đứng, là diệt virus cho người. Gắn cái này vào máy tính thì anh họ của chị sẽ không bao giờ bị bệnh nữa." Câu tục ngữ "gió chiều nào theo chiều ấy" được phát huy hết công dụng đạt đến trình độ tối đa. Nó nói dối so với chớp mắt còn nhanh hơn gấp mấy lần.

"Oa, là thật vậy sao? Hotgirl có lừa người ta không đó?" Nguyệt Ánh hết sức kích động.

"Chị đã thấy em gọt chị bao giờ chưa?" Tốt lắm, trong lòng nó vang lên hai tiếng. Nhìn ánh mắt kia là nó biết chắc hẳn Nguyệt Ánh đã tin thật rồi. Người ta nói trẻ con dễ lừa dễ dụ là cầm có sai.

"Vậy người ta sẽ giúp nha." Sau đó đi khoe cho tất cả mọi người.

Suy nghĩ của Nguyệt Ánh một lần nữa lại được nó nhìn thấu. Nó xây xẩm mặt mày nói, "Đây là bí mật, chị phải hứa không được nói cho ai, nhất là Bảo Nam. Nếu chưa đến thời cơ thích hợp mà nói ra, vậy còn đâu là bất ngờ nữa."

"Biết rồi, người ta biết rồi. Là chuyện bí mật, không được nói cho ai. Nhất là anh họ Bảo Nam." Nguyệt Ánh xị mặt. Tuy cô bé không ưng ý cách hành xử như thế này lắm, vì cô bé tự nhận mình là người không thích giữ bí mật cho người khác bao giờ. Nhưng là nếu hotgirl đã nói vậy, dù không có chấp nhận nhưng đến cuối cùng Nguyệt Ánh cũng phải nhu nhược đánh tan chú ý của mình mà làm theo ngay thôi. Ai mà chẳng thích bất ngờ, vậy cứ chờ đến lúc thích hợp rồi nói đi. Dù sao nói muộn một hai ngày thì Nguyệt Ánh cũng không có mất cái răng cửa nào cả.

Nghĩ rồi liền vươn tay ra trước mặt nó, "Móc ngoéo tay nào."

"Móc ngoéo tay." Nó cười giảo hoạt vươn ngón tay út ra. Vậy là coi như bước một đã hoàn thành. Cái cốt là chỉ xem Nguyệt Ánh có kín đáo làm cho tốt nhiệm vụ hay không thôi. Hay là lỏng nga lỏng lỏng tay chân, bị bắt gian tại trận thì nguy. Mà đã bị bắt thì sẽ có tra hỏi, tuy không phải là hình thức nặng đi. Mà đã có tra hỏi thì với tính tình của Nguyệt Ánh, cam đoan sẽ không nói hai lời, một lèo khai ra hết. Lúc đó như vậy không phải là nó sẽ chết chắc sao. Bị lộ, kế hoạch chưa bắt đầu đã bị bóp nát từ trong trứng nước rồi. Còn chưa kể là kéo theo đó hàng loạt các rắc rối lớn nhỏ khác.

"Hotgirl." Nguyệt Ánh kéo nó ra khỏi mớ suy nghĩ tiêu cực, "Chỉ người ta cách sử dụng cái này đi."

Nó quyết tâm rồi, lần này phải thông qua Nguyệt Ánh thật. Bại thì mất tất còn thành thì được mười. Nên thử! Nên thử! Huống chi dân gian còn có câu "không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con."

Nó ra hiệu cho Nguyệt Ánh kề sát tai vào miệng mình, nói nhỏ. Nghe xong Nguyệt Ánh tròn to mắt, kinh ngạc. Mãi một lúc lâu sau mới hỏi, "Có chắc là được không đó. Nhỡ bị phát hiện thì sao?"

Môi nó cong lên cười, "Nếu bị phát hiện thì chị hủy nhanh con chip này đi là được. Còn các chuyện khác tùy cơ ứng biến vậy."

"Được thôi." Vì anh họ Bảo Nam mà, nghĩ đến đây Nguyệt Ánh phấn chấn hẳn lên. Bảo Nam thường ngày nếu rảnh rỗi thì vẫn rất hay dắt nó đi chơi nha, coi như đây là trả công đi chứ nhì.

Nội tâm đang căng thẳng của nó cuối cùng cũng được nói lòng. Một tia miệt thị chạy ngang qua đáy mắt nhưng rồi lại rất nhanh hư không biến mất. Đường như nếu muốn nhìn ra suy nghĩ trong ánh mắt đó thì phải cần một người cực kì sắc bén và nhanh nhạy mới làm được. Bằng không chắc chắn sẽ bị khuôn mặt tươi cười của nó đánh lừa. Người ta nói không thể nhìn bìa một cuốn sách mà đánh giá nội dung bên trong nó, trong trường hợp này thì chắc chắn là như vậy rồi.

"Nguyệt Ánh ơi Nguyệt Ánh, chị không phải là đang dẫn địch vào nhà sao? Tôi tò mò muốn biết đây là chị muốn giúp anh ta hay là đem đá tự đập vào chân mình đây."

Ha ha, cuộc chơi này ngày càng có chút tư vị mà.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78

Hôm sau trời quang xanh. Ánh nắng chiếu xuyên qua các kẽ lá. Chim hót líu lo. Mây trắng trôi bồng bềnh. Là một ngày đẹp trời ấy vậy mà tâm trạng của nó vô cùng tồi tệ.

"Tôi không tham gia." Đây là lần thứ N nó phải lặp lại câu nói này trong một buổi sáng. Lặp lại nhiều đến nỗi cơ hồ sắp lú cả lưỡi rồi.

"Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, chúng tôi hết chịu nổi cô rồi. Cuộc thi này không phải là trò đùa." Một cô gái tóc đen, da trắng, mắt to, trông có vẻ là con lai ẩn nhẫn tức giận nói. Khuôn mặt không đến nỗi nào của cô ta bị biểu hiện cảm xúc của mình làm cho cô ta trở nên xấu xí đáng sợ. Mấy cô gái đứng bên cạnh không khác gì, biểu tình cũng đồng một dạng.

"Lời nói của tôi cô cũng coi là trò đùa?" Nó cất giọng lạnh lẽo. Minwoo ngồi ở sau quan sát toàn bộ sự việc nhếch mép cười, sắp có trò vui rồi đây. Bản thân anh biết người này cái tôi kiêu ngạo đến mức nào. Làm gì chịu để yên cho ai coi thường lời nói của mình bao giờ. Huống chi vừa có một kẻ gọi thẳng tên của cô ta. Mấy cô gái này nếu may mắn thì sẽ thoát chết, còn nếu xui xẻo thì sẽ phải trả một cái giá rất đắt. Dù gì mấy năm nay lòng dạ Minwoo cũng ngày càng lạnh đậm nên anh muốn nhìn thấy trường hợp thứ hai. Không biết mấy người này sẽ thảm hại như thế nào.

"Đừng nói với chúng tôi bằng cái giọng điệu đấy. Định phách lối với ai đây? Cô chưa là cái gì trong trường này cả. Đừng nghĩ được nhóm Idol chống lưng mà lên mặt với tụi này. Không xong đâu." Một cô gái tóc vàng khác chế nhạo đáp, ánh mắt nhìn nó toàn vẻ khinh thường xen lẫn chút ghen tỵ. Được mỗi cái mặt xinh đẹp thì làm gì được chứ. Đồ vô dụng, trong trường này cái để đánh giá mỗi con người là gia thế chứ không phải là diện mạo.

Nghe vậy đám người trong lớp khúc khích cười. Đúng, ở đây bọn họ chính là đề cao nhất cái gia thế. Không có thứ đó thì cũng coi như là đồ vô dụng, đồ bỏ đi. Con nhỏ này nên trở về với đúng vị trí của mình thì hơn, đó là xuống khối D học. Chứ không phải là ở đây để được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt mà chỉ có học sinh khối A mới có được như thế này. Điều này làm cho rất nhiều kẻ tức mờ mắt nhưng vì thấy nó có vẻ có quan hệ rất tốt với nhóm Idol nên không ai dám động vào. Nhưng hôm nay nhân lúc nhóm Idol chưa đến thì để bọn họ giải quyết, tính sổ với kẻ rác rưởi này một lần luôn đi. Tất cả học sinh trong lớp cũng không tin rằng nhóm Idol chỉ vì con nhỏ này mà hạ lệnh đuổi học tất cả mọi người ở lớp 11A1.

Chỉ đắc chí nghĩ mà không ai chú ý đến một điều, lúc này, ánh mắt của nó dần được lấp đầy bởi sát khí. Nó sầm mặt đập bàn đứng dậy, không nằm trong dự tính của mọi người nó bước nhanh tới chỗ cô gái tóc vàng. Người trước mặt còn chưa kịp phản ứng, nó đã đưa tay ra đằng sau nắm chặt, giật ngược tóc cô ta. Giọng bình thản không nhanh không chậm nhưng lộ rõ âm hưởng khát máu, hỏi, "Giọng điệu đấy là giọng điệu gì, hả? Tôi phách lối lúc nào, hả? Không là cái gì trong cái trường này thì sao, hả? Nhóm Idol là cái nhóm từ xó nào chui lên vậy, hả? Tôi không xong với cô hay là cô không xong với tôi đây, hả?"

Sau mỗi từ hả là lực tay lại tăng lên, từng cái giật ngược tóc về sau liên tục được truyền tới. Mọi người trong lớp tái mặt, bất ngờ nhìn cảnh tượng đang xảy ra. Chỉ thấy cô bạn tóc vàng bị nó nắm tóc ngã hẳn người ra đằng sau, về mặt nhăn nhó đau đến cơ hồ chết đi sống lại. Nó lần này thật sự nổi giận rồi. Không động tay động chân ra uy với đám người này là bọn chúng được nước lấn tới. Giọt nước cũng có lúc tràn ly, cái gì cũng có giới hạn của nó. Huống hồ từ hôm đến cái trường này là nó không lúc nào được yên ổn, nhứt hết cả tai về những lời đàm tiếu. Tâm trạng sẵn mấy hôm nay lại đang khó chịu, mà đúng lúc này lại có bao gao hiện ra để trút giận. Nó không đánh cái bao này để phát tiết hết mấy chuyện buồn bực trong lòng thì mới là đồ ngu.

"Đau, đau quá. Con mẹ nó, cô làm cái gì vậy? Thả tôi ra." Cô gái tóc vàng hét âm lên. Một tay trụ vào bàn để giữ thăng bằng, một tay vươn ra để cào cào tay nó mong bàn tay kia sẽ buông lỏng hoặc tùy ý thả ra. Nếu không da đầu và tóc của cô ta chỉ còn có nước... Nghĩ đến đây cô gái tóc vàng rùng mình không dám nghĩ tiếp, cô ta càng phản kháng quyết liệt hơn nhưng không có ăn thua gì. Từ khi sinh ra đến giờ cô gái tóc vàng đã bị ai đánh bao giờ chứ, bị như lúc này là lần đầu tiên trong đời, làm sao cô ta có thể chịu đựng nổi cho được.

"Chửi ai? Nói lại lần nữa tôi nghe xem nào." Nó quát to. Dứt lời lại là một cái giật tóc mạnh hơn với uy lực mạnh gấp mấy lần so với những lần trước khiến cô gái tóc vàng đau đến khóc thét.

Trong tình cảnh này người ngoài nhìn vào sẽ không thấy cảm giác gì đặc biệt. Dựa vào mắt để quan sát họ thấy mỗi rằng nó chỉ đang đứng thẳng hơi cúi người, còn cô gái tóc vàng đóng kịch đạt quá mức. Chỉ với mấy cái giật tóc nhẹ như thế mà cô ta đã tru tréo âm ỉ lên như vậy rồi, thế mà còn đòi đi bắt nạt người ta cơ đấy. Đây không phải là "gây ông đập lưng ông" hay sao? Thật là mắt mặt mà.

Nhưng dù gì cô gái tóc vàng và đám người trong lớp cũng là bạn học với nhau mấy năm nay. Vậy mà những kẻ này còn không nể nang thờ ơ quên đi một điều đơn giản đó. Mặc dù họ có biết cô gái tóc vàng là không đóng kịch và có đau thật đi chăng nữa thì cũng chẳng ai chịu vào giúp. Bởi, những con

người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội đa phần đều là những kẻ thờ ơ vô cảm. Từ nhỏ họ đã được dạy một nguyên lý rằng, đừng bao giờ can thiệp và cứu giúp kẻ khác nếu như kẻ đó không mang lại ích lợi gì cho mình. Cô gái tóc vàng trong trường hợp này hẳn là đều bị bọn coi là như vậy.

"Nói, đừng để tôi lặp lại lần hai." Nó không thấy Luru Ly (tên của cô gái tóc vàng) trả lời thì sắc mặt ngày càng tối đi. Trong câu nói ý hỏi là ba phần nhưng ngữ điệu uy hiếp lại chiếm bảy phần.

Luru Ly hoảng sợ, ai nhìn vào không thấy nhưng cô là nhân vật trải nghiệm đương nhiên là biết mình phải đối mặt với loại hành hạ như thế nào. Sao tay của cô ta (nó) trông mảnh khảnh mà lại có sức lực khủng khiếp như thế chứ? Lực mạnh đến nỗi cơ hồ muốn bứt cả da đầu của Luru Ly ra. Vì vậy để đảm bảo an toàn cho chính bản thân mà trong khắc đó, Luru Ly mặc dù không muốn nhưng cô ta vẫn điều khiển để thân thể mình tự động ngã xuống. Cả người chỉ dùng móng để đỡ lực nâng người ngồi dậy.

Lâm vào hoàn cảnh này Luru Ly chỉ biết âm thầm hỏi thăm mười tám đời gia tiên nhà nó. Trong lòng không ngừng thầm chửi, Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, cô quả là cáo già. Sau vụ này ai nói con nhỏ này yếu đuối nữa thì đúng là nên trực tiếp lòi mắt của mình xuống cho chó ăn đi.

Không còn cách nào khác, vì muốn thoát khỏi trạng thái này nên Luru Ly đành nhẫn nhục chịu xin lỗi. Đang định mở miệng cầu xin thì đúng lúc này có một giọng nói so với tu là còn lãnh đạm hơn vang lên, "Chửi cô. Hối ngu, không lẽ cô ta tự chửi tổ tiên nhà mình."

Nghe vậy Luru Ly tái mặt, quên mất cả cảm giác đau đớn và mọi người tất cả cũng quên đi cảnh tượng quá kích thích trước mắt. Đồng loạt quay ra nhìn về phương hướng nơi phát ra giọng nói. Chỉ thấy Thiên Vũ thần nhiên dứt hai tay vào túi quần, bộ dáng lười biếng đứng dựa lưng vào cửa lớp. Đôi mắt của hắn thâm trầm nhưng giờ phút này lại lóe lên một tia bốn cột hiếm có. Hắn thích thú thu lại toàn bộ diễn biến trước mặt tựa hồ như thưởng thức một thước phim trân quý mới mẻ. Thước phim đó đang đến đoạn cao trào mà người xem như hắn trong lúc phấn khích còn không kim được bình luận giải thích một câu. Nhưng thực chất là càng khiến cho mọi chuyện trở nên rối như tơ vò, tình hình chuyển biến ngày càng nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79

Trong lớp im phăng phắc, ai cũng ngạc nhiên về sự xuất hiện của Thiên Vũ. Hắn đến đây từ lúc nào vậy? Hắn đã nghe thấy những điều gì rồi? Câu "Nhóm Idol là cái nhóm từ xó nào chui lên vậy, hả?" vừa được trôi vào quên lãng nhưng giờ lại như một bản ghi âm hoàn chỉnh vang lên bên tai tất cả mọi người. Ha ha, nếu Thiên Vũ hắn đã nghe thấy câu nói này thì con nhỏ Bảo Nhi kia sẽ chết chắc. Đừng đùa, đến bọn họ ăn gan hùm mật gấu cũng không dám động đến mấy vị đại boss này (ý chỉ đám Thiên Vũ, Thủy Trâm) chứ đừng nói là con nhỏ có gia thế tầm thường nếu không nói quá là quá nghèo mạt như Bảo Nhi.

"Thiên đường mở lối không đi mà lại muốn xuống địa ngục. Tốt thôi, tôi sẽ cho cô được toại nguyện." Nó cất giọng trầm trầm đầy sát khí. Xung quanh nhiệt độ bất giác cũng theo đà giảm xuống, giá lạnh như vừa có một cơn gió từ Bắc Cực thổi qua.

Luru Ly chưa kịp phản ứng thì trước mắt đã tối sầm, cô ta chỉ cảm thấy có một thứ lực khủng khiếp nào đó dúi thẳng đầu mình về phía trước. Tiếp đó, theo quán tính, đầu cô ta bị đụng thẳng vào phần cứng nhất của chân bàn.

Nó ra tay rất nhẹ nhàng, nhưng tác hại đem lại là một cú đau như giáng trời khiến Luru Ly dần dần mất đi cảm giác. Con đau biến mất, nhưng đó không phải là điềm tốt đẹp gì vì các dây thần kinh của Luru Ly toàn bộ đã bị tê liệt. Trong lúc mọi người hết hoảng la hét, cô ta mất đi ý thức rồi lịm dần trong vũng máu.

Nhìn Luru Ly bất động dưới đất, đáy mắt nó xẹt qua một tia ác độc. Chỉ là loài tôm tép mà dám giễu võ dương oai trước mặt nó, cô ta chán sống rồi.

Lại nói Luru Ly hơi thờ đang rất yếu ớt, cô ta chưa đến nước mất mạng nhưng là đang trong tình trạng hết sức nguy kịch. Nếu không đưa đến bệnh viện kịp thời thì chỉ e là trường hợp xấu nhất chắc chắn sẽ xảy ra. Nó đã nhân từ lắm rồi, chưa có ý định đánh chết Luru Ly nên mới hạ thủ lưu tình giữ lại cho cô ta một mạng. Bằng không thì với năng lực của nó thì có thể thừa sức dễ dàng để kết liễu một trăm người như Luru Ly chỉ với một chiêu. Còn bây giờ Luru Ly có sống hay không thì phụ thuộc vào bọn người trong lớp, bọn chúng không gọi xe cấp cứu trong thời gian sớm nhất thì khỏi phải nói. Còn tất cả mọi chuyện cũng không nằm trong phạm vi nó quan tâm. Kể cả chuyện Luru Ly sống chết ra sao cũng như vậy.

Nghĩ là làm, nó không quan tâm đến những khuôn mặt trắng bệch, không bận tâm đến những ánh mắt của mọi người nhìn mình như một kẻ giết người không ghê tay rồi điềm nhiên bước qua người Luru Ly đi về phía cửa lớp. Trong giây lát nó đã đứng trước mặt Thiên Vũ, kẻ gián tiếp đổ thêm dầu vào lửa khiến cho Luru Ly rơi vào tình trạng thảm hại như bây giờ.

Ánh mắt sâu không thấy đáy của hắn cũng đang trực tiếp dán thẳng vào người nó. Thiên Vũ và Bảo Nhi, hai người bốn mắt nhìn nhau không một lời nói. Đáy mắt của cả hai đều sắc lạnh làm cho người ta không nhìn ra một chút tư vị, không nhìn ra bất cứ một loại trao đổi gì. Chỉ là hai người hiem khi ăn ý nhìn thẳng vào mắt nhau trong một khắc như vậy.

Kể ra thì lâu nhưng mọi việc chỉ diễn ra trong giây lát. Cuối cùng, coi như tất cả đều chỉ là vô tình, nó cũng thu hồi lại ánh mắt và tiếp tục bước đi. Khi đi

qua Thiên Vũ còn không quên châm biếm nói nhỏ một câu mà chỉ hai người mới nghe thấy, "Cảm ơn, nhưng câu hỏi ngu tôi cực kỳ không cảm kích." Nói xong cũng là lúc bóng dáng nó khuất dạng trong tầm mắt mọi người.

Lần này ai cũng nghĩ Thiên Vũ hành sự đã quá là qua dự tính của tất cả. Chửi hần mà đương sự vẫn còn bình yên không sứt mẻ một cọng lông gì là chuyện có thể được đưa vào truyền kỳ. Nhưng ai biết được lúc mất đối mắt với nhau trong khoảng khắc ngắn ngủi đó hần và nó đã trao đổi ngầm những gì. Và nếu tài nhìn ánh mắt, nhìn sắc mặt đoán chính xác nội tâm của con người vẫn còn phát huy tác dụng thì nó hần là không thể nhầm lẫn được. Thiên Vũ hần không phải đang nói "Cô sẽ phải hối hận về những lời nói hôm nay" thì là gì?

Bất quá loại cảnh cáo không có một chút ý vị uy hiếp giỡn chơi này thì sao chứ? Người như Thiên Vũ lại để tâm đến mấy chuyện tầm phào như thế này sao? Trong giang hồ mà có chuyện như vậy xảy ra thì thế giới này không biết máu đã nhuộm thành sông từ lúc nào rồi. Hiểu rõ đạo lý không phải cứ thấy đối phương chửi là sai người xử đẹp nên nó mới không lo lắng gì. Huống chi đánh chó phải xem mặt chủ. Thiên Vũ hần ta mà động vào nó hôm nay thì đừng mong được sống yên ổn.

Xuống dưới canteen ngồi nhắm mắt dưỡng thần nó bỏ luôn mấy tiết học đầu. Ở trong căn phòng đã nhiễm bản máu đó thì mới là người có vấn đề. Quả nhiên đám người đang tiến lại gần đây cũng có cùng suy nghĩ với nó.

"Gây chuyện xong rồi chuẩn xuống đây để người khác phải dọn dẹp là phong cách thường ngày của cô thì phải." Người đến là đám Thiên Vũ, Quang Anh là người lên tiếng đầu tiên. Như dự tính của nó, quả nhiên anh ta và Hà My đã về. Hai người hoàn hảo không sứt mẻ hay bị thương ở chỗ nào. Với bao nhiêu công sức lên kế hoạch và tài lực nó bỏ ra để tiêu diệt hai người này, kết quả mà Raphael mang lại là đây sao? Nghĩ đến đây là muốn bầm vằm ông ta ra trăm mảnh, đám người trước mặt cũng trở nên chướng mắt dị thường.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80

Bỏ qua sự khó chịu trong lòng, nó liếc mắt nhìn Quang Anh, thần nhiên nói, "Tôi có bảo các anh dọn dẹp đâu."

Quang Anh á khẩu, không biết đáp sao cho phải, Hà My bên cạnh thấy vậy liền tiếp lời, "Trong lớp xảy ra sự tình như vậy tránh không khỏi sự liên can. Bọn này thì không sao, nhưng mày chưa chắc đã như vậy."

Nó ngẩng đầu nhìn Hà My, bắt gặp sự quan tâm trong ánh mắt cô, nó nhắm mắt không hề để ý. Nó không bảo Hà My hay ai khác quan tâm đến nó, nhưng bắt gặp loại ánh mắt này trong lòng nó vẫn tránh không khỏi nảy sinh một chút cảm kích. Nhưng đó chỉ là nhất thời, bởi nó là người tuyệt tình, không để tâm đến ai và càng không thích bất cứ ai bận tâm đến mình.

Thùy Trâm nhớ lại tình trạng thảm thương của Lưu Ly, cô tò mò hỏi, "Sao mày lại đánh Lưu Ly nặng tay như thế, khi bọn tao chưa đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lúc Thùy Trâm vừa đặt chân vào cửa lớp, mùi máu tươi đã xộc thẳng vào mũi cô. Chủ nhân của mùi máu tức Lưu Ly thì không thấy đâu, chắc cô ta đã được đưa vào bệnh viện. Trong lúc đó Thùy Trâm cũng tai lọt tai không nghe mọi người bàn tán, cho nên cô vẫn còn quá mơ hồ, nhất thời không hình dung ra sự việc. Bây giờ lại gặp được nó ở đây, cô hiếu kỳ hỏi ra toàn bộ thắc mắc trong lòng.

"Missteen, bọn họ bắt ép, không muốn tham gia." Nó cất giọng trầm trầm, chỉ một câu ngắn gọn đã thuật lại toàn bộ sự việc. Nó biết ở đây không có ai là ngu ngốc, họ sẽ nắm được tình hình dù chỉ với một lời giải thích. Từ xưa đến nay nó luôn thích nói chuyện với người thông minh là vì lý do này, sẽ không phải tốn công mở miệng nhiều.

"Mày nói đùa đấy à? Tao tưởng năm nay hoãn rồi chứ." Thùy Trâm chau mày thắc mắc, cô nhớ lần gần nhất giáo viên chủ nhiệm có nói chuyện riêng với lớp. Bà ta bảo năm nay cuộc thi sẽ diễn ra sớm hơn dự định, hình như là vào thứ năm của hai tháng trước thì phải. Nhưng cho đến bây giờ, tính đến thời điểm hiện tại mà cuộc thi lại chưa được diễn ra. Ban phụ trách của trường tác phong làm việc luôn rất nhanh nhẹn, không bao giờ chậm trễ như thế này chứ đừng nói là trong gần hai tháng. Vì vậy Thùy Trâm, cô tưởng năm nay cuộc thi đã bị hoãn cũng không có gì làm lạ.

Bảo Nhi mở mắt, nhìn thấy vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt của Thùy Trâm, nó bèn lạnh nhạt trả lời, "Có những thứ tưởng vậy nhưng không phải vậy." Ai mà biết được cái trường này kỳ quái như thế nào. Thùy Trâm học ở đây lâu hơn nó, cô ta còn không biết thì mắc mớ gì nó phải biết. Ở Hàn Quốc đã đành, ở Việt Nam cũng có mấy cuộc thi vô bổ y hệt, nó thấy nhàm chán đúng là không chịu nổi. Đi học chứ có phải đi thi tài năng, người đẹp, sắc đẹp đâu, việc gì mà lũ người đó phải quan trọng hóa vấn đề, bắt nó phải tham gia cho bằng được như vậy.

Thùy Trâm khóc không ra nước mắt, cô ngậm miệng vì hết nói nổi với cách trả lời của nó. Hà My thờ dãi, lại tiếp tục chủ đề ban nãy, "Chỉ vì chuyện này thôi sao? Lưu Ly bị mày đánh bọn tao không biết rõ sống chết. Dù gì cô ta cũng là tiểu thư của tập đoàn Nhữ Dương, nếu cô ta xảy ra mệnh hệ gì thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Lúc đó bọn tao muốn giúp, cũng khó có thể giúp được mày." Tập đoàn Nhữ Dương là tập đoàn dưới trướng, thuộc một trong tám thế lực hùng mạnh nhất Châu Á. Tuy chỉ là một tập đoàn trực thuộc nhưng tuyệt đối đây không phải một hạt sạn dễ nhả, đánh động vào nó là có thể gây hấn với cả một thế lực lớn mạnh ở phía trên. Vì lý do này khiến cho Hà My rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, nếu xảy ra chuyện thì cô không thể ra mặt để giúp nó được.

Tuy Hà My và đám Thiên Vũ có thể dễ dàng một tay đánh sập tập đoàn nhỏ này nhưng cái gì một khi tồn tại mà sau khi mất đi cũng sẽ để lại hậu quả của nó. Thế lực của bọn cô có thể hô phong hoán vũ, xưng vương xưng bá ở Châu Âu nhưng ở Châu Á này chưa chắc đã như vậy. Vì mỗi một địa giới đều có những thế lực riêng biệt khác nhau cùng song song tồn tại, Châu Âu và Châu Á không phải là ngoại lệ. Hai thế lực này có thể hiểu nôm na là hai đường thẳng khác nhau, vậy hai đường thẳng đó là gì? Chúng là hai đường thẳng không thể cắt nhau, càng không thể bị bẻ cong và gặp nhau tại một điểm. Nếu như đi ngược lại với quy định đó thì sẽ là phạm luật, phạm phải quy tắc bất đạo được xây dựng từ hàng trăm, hàng nghìn năm nay. Tình trạng hai thế lực Á và Âu cũng như vậy, hai bên đều lớn mạnh, đều có thể cùng được tồn tại nhưng không thể phạm vào địa giới của nhau, nếu không hậu quả sẽ rất khó lường.

Sống trong thế giới không đơn giản như vậy nên Hà My rất hiểu câu "Nước sông không phạm nước giếng," cô cũng rất tuân thủ và áp dụng tốt lời răn dạy này. Bọn mà không động vào ai thì sẽ không ai động vào bọn. Nếu bây giờ chỉ vì nó mà cô động vào tập đoàn Nhữ Dương, đánh động đến tất cả các thế lực ở Châu Á thì không hiểu một cuộc chiến khốc liệt nào sẽ diễn ra giữa hai bên. Dư tàn của cuộc chiến này không chỉ ảnh hưởng đến cô mà sẽ ảnh hưởng đến tất cả các gia tộc ở hai địa giới. Cô cũng không thể vì một người mà làm liên lụy đến những người khác. Và Hà My cũng hiểu trong gia tộc có những kẻ rất ghét cô, nếu chúng muốn nhân cơ hội này để tước quyền thừa kế và dồn cô vào chỗ chết thì cô đúng là chỉ có thể chờ tử thần đến đón mà thôi.

"Hà My, cô nói kiểu gì mà nực cười vậy? Từ trước đến nay những việc tôi làm tôi chưa từng nghĩ đến hậu quả. Nếu tôi để ý đến hai từ này thì làm gì tôi có được ngày hôm nay. Cô nên nhớ điều này, có những câu hỏi nếu mình không nói ra sẽ không bao giờ biết được kết quả, có những hành động mình không làm sẽ không bao giờ dẫn đến thành công. Vậy mai sau mỗi khi cô làm một việc, cô lại sợ hậu quả của nó đem lại thì cả đời cô sẽ chỉ đứng yên một chỗ, cũng sẽ mãi mãi bại dưới tay những kẻ tự tin hơn mình mà thôi." Nó cười châm biếm, ánh mắt nhìn Hà My ý khinh thường lộ rõ, không có chút che giấu. Nó không biết hậu quả là gì, cũng như chưa từng làm việc mà sợ hậu quả đem lại. Bởi nó chỉ biết một khi nó ngừng cố gắng, nghĩ tiêu cực về những ảnh hưởng trong tương lai thì nó đã không leo lên được vị trí như bây giờ.

Ví như đi thu nhận những đứa trẻ mồ côi cứng đầu, bỏ bao công sức để đào tạo chúng, thành lập ra một tổ chức có tiếng mà lại sợ có ngày chúng sẽ phản bội thì làm sao nó có được chỗ đứng cho riêng mình, không phải phụ thuộc vào bất kỳ ai như hiện tại. Cũng như khi đi giết một ông trùm, cướp một lô hàng mà lại sợ người ta bắt được, người ta đuổi giết mình thì nó làm gì có được danh hiệu vừng vàng trong giới hắc đạo Châu Á như ngày hôm nay. Chỉ dựa vào hai mình chúng này thôi thì nó đã có thể hoàn toàn coi thường lời nói của Hà My, không phải cúi đầu trước bất cứ thế lực nào ở Châu Á. Huống chi ở địa giới này còn có nhiều nơi có thế lực của gia tộc nó, vậy thì sợ một tập đoàn mất mũi không đáng kể như Nhữ Dương mới là một trò cười.

Lời nói của nó khiến tất cả giật mình, ngay cả hai người trầm tính như Bảo Nam và Thiên Vũ đôi mắt thường ngày lạnh lẽo bây giờ cũng phải khẽ nhướn lên. Đám bọn hắc vừa nhìn sơ qua là biết nó là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, tính cách sôi nổi bất đồng, (có thể coi là được chiều sinh hư) chỉ có kẻ ngốc mới không nhìn ra điều này. Nhưng bây giờ khi nghe những lời lập luận sắc bén được thốt ra từ miệng nó thì họ mới thay đổi cách nghĩ hoàn toàn. Thiên kim tiểu thư sống trong nhung lụa chưa phải chịu khổ bao giờ mà lại có thể nói lưu loát những lời ác độc và đanh thép như thế sao? Rốt cuộc là nó đã phải trải qua những gì trong quá khứ thì mới có được hai bộ mặt như bây giờ. Thiên thần và ác quỷ, hai thái cực này đều tồn tại trong người cô ta, bọn Thiên Vũ không thể coi thường người con gái trước mặt được. Đặc biệt là Thiên Vũ và Bảo Nam, là những người ít nói nhưng nguy hiểm nhất, hai người càng muốn biết nó tiếp cận năm người bọn hắc nhằm mục đích gì.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

"Kẻ tự tin nhưng ngu xuẩn rốt cuộc cũng tự hại chết mình mà thôi." Thiên Vũ lạnh như băng nhả ra vài chữ, nói rồi hắt đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Hắc không có hứng thú nói chuyện với kẻ tự cho mình là hiểu biết mà lại kém hiểu biết. Mặc kệ cô ta có xuất thân kinh khủng như thế nào, hay tiếp cận bọn hắc nhằm mục đích gì. Nhưng Bảo Nhi, tốt nhất cô ta hãy nên an phận, bằng không nếu Thiên Vũ truy ra được, hắc sẽ bắt cô ta chết không toàn thây, phải hối hận vì mình đã sinh ra trên cõi đời này.

"Hả?" Nó nhướn mày nhìn theo Thiên Vũ cho đến lúc bóng hắc khuất dạng. Bảo Nam nhếch mép cười nhạt, đứng dậy nhìn nó bằng ánh mắt miệt thị. Để Thiên Vũ phải nói ra câu đó thì cô ta tốt nhất hãy nên cẩn thận đi. Đúng là buồn cười, cô ta nghĩ mình giỏi ăn nói, dám nâng mình lên ngang hàng với đám bọn hắc sao, đúng là được nước lấn tới mà.

"Tôi không biết cô tự tin đến đâu, nhưng tự tin quá đáng đôi khi cũng là một nhược điểm chí mạng. Đây là thực tế chứ không phải mộng tưởng, nói thì dễ nhưng có mấy ai thực hiện được. Chúng tôi không biết xuất thân của cô, nhưng không có nghĩa là chúng tôi không truy ra được. Cô đã từng giúp người của bọn tôi, nhưng không có nghĩa là cô làm gì chúng tôi cũng có thể cho qua. Ăn một trả một, không có chuyện trả mười, thế giới này vẫn còn tồn tại nguyên lý đó. Tốt nhất cô hãy nên thức thời, đừng buộc tôi phải trực tiếp động thủ với cô."

Nó sầm mặt nhìn Bảo Nam đi ra khỏi canteen. Ngày hôm nay đúng là "đẹp" thật, nhận được hai lời uy hiếp trong một buổi sáng, đây đúng là "chuyện tốt" chưa bao giờ nó gặp phải. Ý của hai người này là sẽ giết nó nếu như nó gây bất lợi gì cho bọn họ hay sao? Được thôi, vậy thì hãy chống mắt lên xem, là ai giết ai, ai bại dưới tay ai trước đã.

Thực ra chính Bảo Nhi cũng không hề nhớ rằng, trong lần thứ hai vô tình chạm mặt đó, chính nó đã cứu kẻ mà mình tự cho là thù địch. Vì vậy nó cũng

không hề biết đám người Thiên Vũ lại coi trọng ơn nghĩa như thế, mới nghĩ bọn họ là kẻ dám nói mà không dám làm.

Thời gian dần được rút ngắn, chớp mắt đã đến ngày cuộc thi diễn ra. Sáng nay gió thổi to, mây đen dày đặc, sắc trời u ám nặng nề, báo hiệu một cơn mưa giông sắp đến. Nhưng cũng không vì thế mà cuộc thi bị ảnh hưởng, ngược lại với thời tiết, không khí của trường Royal đúng là chỉ có thể dùng một cụm từ để hình dung, đó là phi thường náo nhiệt.

Dưới sự huyền ảo của bóng tối, ánh đèn neon đan xen nhau rực rỡ sắc màu khiến cho không khí thêm phần cuồng nhiệt. Trong hội trường rộng lớn của trường học, tiếng nói cười nhiều không ngớt, tạo ra đủ loại tạp âm ầm ỹ. Disc Jockey (dj) đi ra, cùng lúc đó sân khấu được chiếu sáng, thu hút tầm mắt của tất cả mọi người. Tiếng người huân nao ngưng lại trong chớp mắt, nhưng rồi sau đó lại vỡ òa bởi các tiếng hò, tiếng hò reo kích động. Trong buổi đại tiệc âm nhạc như thế này, tất nhiên hôm nay không còn ai khoác chiếc áo ngực trang của tiểu thư, công tử gì nữa, cũng như bao người bình thường khác, họ chỉ thích thú hò reo mà thôi.

Người dẫn chương trình đi ra, anh ta trẻ trung diện một bộ vest pastel màu nổi, đây là một trong những MC có tên tuổi nhất trong ngành, được trường bỏ một số tiền không nhỏ để mời về. Có câu nói người chuyên nghiệp bao giờ cũng làm việc tự tin và khả năng thành công chắc chắn sẽ cao hơn, vì vậy, chỉ với một hai câu nói của anh ta mà hội trường đang ồn ào trong giây lát đã trở nên im lặng.

Lát sau, cách nói dẫn dắt bài bản chuyên nghiệp của anh ta đã nhanh chóng kết thúc, cũng đồng nghĩa với việc phần thi đầu tiên chính thức bắt đầu.

Mở đầu cho chương trình chính là tiết mục mở màn của lớp 10A1. Disc Jockey nổi nhạc, trên sân khấu máy phun sương cũng bắt đầu tạo ra những làn sương mỏng mờ ảo, rồi dần dần là dày đặc bao phủ khắp các góc ngách, kể cả các máy móc thiết bị của Disc Jockey cũng bị màn sương nhân tạo này nhấn chìm. Những người ngồi gần thì không thấy gì khác lạ, vì tầm nhìn của họ hạn hẹp nên hiển nhiên là khó có ai có thể nhận ra là sương đã phun quá nhiều. Còn những người ngồi xa quan sát được toàn bộ sân khấu thì trở mắt ngạc nhiên, sương khói nhiều thế này thì còn xem còn diễn được gì nữa chứ.

Đúng lúc ai cũng hồ nghi là đã xảy ra lỗi kỹ thuật thì quạt gió hai bên mạn sân khấu bắt ngờ hoạt động. Trong thiên nhiên gặp gió là sương tan, trong nhân tạo cũng không phải là ngoại lệ. Màn chắn trước mặt dần dần biến mất, chỉ thấy thí sinh trên sân cười đến xinh đẹp, đáng người nóng bỏng cũng bắt đầu giao động theo tiếng nhạc.

Cô ta mặc một bộ trang phục Ai Cập cổ đại, đúng như đặc điểm, bộ cánh này sử dụng rất nhiều màu sắc, nhìn chung là nó được trang trí hết sức cầu kỳ, kết hợp với ngọc trai và đồ trang sức quý giá, làm cho người nhìn hình dung cô ta như một vị công chúa Ai Cập hoa lệ xưa. Khuôn mặt cô ta vì trang điểm mà cũng trở nên hết sức yêu mị, phần mắt trang điểm và đường vẽ hoa văn hình ngọn lửa trên trán là điểm nhấn đặc biệt nhất.

Ngoài ra, bộ trang phục này còn được các nhà thiết kế kết hợp đan xen giữa bộ váy múa Ấn Độ. Làm cho từng nhịp nhảy lắc hông của cô ta tạo ra những tiếng "đình đàng" vui tai, sức vang thanh thoát như tiếng gió. Vòng eo dao động, điệu nhảy điên cuồng, trên sân khấu lúc này tất cả mọi thứ đều bị lu mờ vì vũ điệu nóng bỏng của cô ta.

Tiếng nhạc ngày càng sôi động hơn, theo đó thân hình của cô gái trên sân diễn cũng ngày càng linh động. Vòng eo nhỏ nhắn như ẩn như hiện qua lớp trang phục cầu kỳ, kỹ thuật nhảy của cô ta làm cho người ta như mê say, vũ khúc không khác gì khúc vũ trên trời, mị hoặc quyến rũ đến mê lòng người. Từng cái lắc eo, từng cái xoay tròn, từng cái cúi người, rồi lại từng cái nâng chân nâng tay đều hoàn mỹ đến không thể tả, ai nói tiết mục này không hấp dẫn, không mà mị thì đúng là đối gậy.

Dù đang múa, nhưng tất cả phản ứng của mọi người đều bị cô ta thu lại vào đáy mắt, trong lòng cô ta thầm cười đắc ý, để xem có mấy người vượt qua được điệu múa này của cô.

Dừng người, thân hình dẻo như không xương tạo thành một đường cong thật đẹp mắt, kết thúc cho tiết mục mà cô ta khổ luyện suốt mấy tháng trời.

Một người vỗ tay tiên phong, mọi người như vừa tỉnh mộng, theo đó cả khán đài bị nhấn chìm trong tiếng hoan hô cổ vũ. Tiết mục đầu tiên mang lại điều bất ngờ ngoài sức tưởng tượng của bọn họ, không biết các tiết mục tiếp theo sẽ như thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Sau khi kết thúc tiết mục của mình, Hà Ngọc Vy cúi đầu rồi lui ra sau sân khấu, trên sân không khí cũng đột nhiên yên tĩnh trở lại. Nhưng sự yên tĩnh đó không kéo dài được bao lâu bởi tiếng nhạc sôi động ngay lập tức lại được Disc Jockey nổi lên. Một ngôi sao trẻ đình đám của showbiz nước nhà là cựu học sinh của trường Royal bắt đầu biểu diễn. Lý Uyển Chi - thí sinh dự thi của lớp tiếp theo ngồi ở phía cuối khán đài cũng đứng dậy đi vòng qua hội trường để chuẩn bị.

Lúc này tất cả đều đang nhận nhạo vui mừng là thế, nhưng ở phía dưới khu vực của lớp 11A1, sắc thái lại mang hoàn toàn trái ngược. Không có tiếng động, chỉ có im lặng, không có hò reo, chỉ có trầm mặc. Nguyên nhân là bởi vì nó chưa đến, đương sự đại diện lớp tham gia cuộc thi đến giờ phút này vẫn chưa có mặt.

"Cô có số điện thoại của Bảo Nhi không? Mau gọi cho cô ta đi." Thùy Trâm không đáp lời Hồng Trang, cô thậm chí còn không buồn liếc mắt nhìn cô ta một cái. Loại người nói được mà không làm được này cô không muốn tiếp lời. Trước đây không phải là Hồng Trang đã từng muốn mình là người đại diện cho lớp tham gia cuộc thi sao? Bây giờ cơ hội đã có, sao cô ta không biết nắm lấy.

Thái độ hờ hững của Thùy Trâm làm Hồng Trang hết sức tức tối, chỉ tiếc là cô ta không làm gì được. Nếu có thể, Hồng Trang đã muốn mình lao ngay xuống kia để thi, nhưng cô không có thời gian để chuẩn bị. Hơn hết, mỗi lớp chỉ được đăng kí một người, đã chốt danh sách từ mấy tháng nay, làm sao cô có thể sửa luật mà chen chân vào cho được.

Gật lọn tóc đen ngang sang bên tai, Hồng Trang quay đầu xuống hàng ghế dưới cùng. Cô định bụng hỏi Thiên Vũ xem sao, nhưng ghé ngồi phía sau trông trơn, Thiên Vũ vừa mới ở đây nhưng hẳn đã đi mất từ lúc nào...

Năm phút đồng hồ đi qua, tiết mục của cựu học sinh chấm dứt trong tràng pháo tay nồng nhiệt của các học sinh trong cả trường. Anh chàng MC điển trai lại bước ra, giọng nói dấn dặt lại vang lên, "Phần dự thi của lớp 10A1 kết thúc. Tiếp theo sẽ là tiết mục của Lý Uyên Chi - học sinh lớp 10A2."

Lời vừa dứt, hiệu ứng đèn mờ dần rồi tối hẳn. Đến khi nó bùng sáng lên thì trên sân các thiết bị máy móc đều đã được dời đi, cả mặt phẳng rộng lớn chỉ độc chiếm duy nhất một cây đàn dương cầm màu bạch. Lý Uyên Chi mặc đầm trắng không biết đã tự bao giờ ngồi bên cây đàn, dáng người ngay ngắn, cao quý, đoan trang mà lại thoát tục.

Phong thái của Lý Uyên Chi làm cho toàn trường xem đến ngây người. Đúng lúc mọi người đang thất thần thì một âm hưởng du dương đột ngột vang lên. Âm thanh thanh khiết không nhiễm một chút tạp chất như trời xanh bao la thấm thấu vào tận đáy lòng. Mọi Lý Uyên Chi xao động như vẽ lên ý cười, kết hợp với khúc nhạc dạo đầu tao nhã vui mừng là một giọng hát mang âm sắc của một bản tình ca Ballad ngọt ngào.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng êm ái lên cao trào mỗi lúc một nhanh, tiếng hát ni non của Lý Uyên Chi như lời thủ thi xoa dịu cơn sóng dữ dội. Một mặt thì nhẹ nhàng đến bình yên, còn mặt kia thì lại mạnh mẽ đến cực đoan tạo nên một bức tranh tương phản đầy đối lập. Hai thái cực như nước với lửa bù trừ như những mảnh ghép không hoàn chỉnh lấp đầy cho nhau khiến tất cả mọi thứ đều bị lu mờ, ngáy ngốc.

Kịch động qua đi, tiếng đàn cùng tiếng hát nhỏ dần rồi biến mất không một chút dấu vết. Lý Uyên Chi xách làn váy đứng dậy cúi đầu kết thúc tiết mục của mình rồi xoay người vào trong trong làn sóng tán thưởng ngút trời.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Các phần dự thi tiếp theo nhanh chóng được diễn ra, tuy nhiên, không phải là phần trình diễn nào cũng được đầu tư kĩ lưỡng về cả mặt nội dung lẫn mặt hình thức. Cho nên khoảng thời gian sau đó không khí của hội trường đã có lúc bị lâm vào một mảng trầm lắng, chỉ đến khi MC giới thiệu sắp đến tiết mục của lớp 11A1 thì không khí của các khán đài mới náo nhiệt trở lại. Mọi người đều biết, năm ngoái một trong các nữ Idol của trường đã giành giải thưởng cuối cùng về cho tập thể lớp 11A1. Bây giờ, cái tên Nguyễn Ngọc Bảo Nhi chỉ là một cái tên xa lạ với tất cả mọi người, vậy năm nay, lịch sử liệu có thể được lặp lại?

Cũng trong buổi sáng thanh tĩnh, vào giây phút này có những người sốt ruột như đang ngồi trên đồng lửa, lại có người nhàn nhã giải quyết việc riêng như đang thưởng thức trò vui.

Ở biệt thự Flower, nó đang ngồi trong phòng trầm tư suy nghĩ. Tới qua, con chip nó đưa cho Nguyệt Ánh cài vào máy của Bảo Nam dữ liệu đã được gửi về máy chủ. Như nó dự tính, quả nhiên trong máy tính của Bảo Nam có lưu trữ tên các cổ đông và % cổ phần mà họ sở hữu trong công ty mẹ. Tuy nhiên, nó lại phát giác ra điểm bất đồng. Số liệu trong con chip và tài liệu mà nó thu thập được hoàn toàn không đồng dạng, dù là ít hay nhiều nhưng cũng đều xảy ra sự thay đổi có chủ đích. Các con số cứ san sát nhau, bên nào mới là chuẩn xác? Trần gia trong suốt những năm qua có khả năng đều tung thông tin ảo, nhưng đó là vì mục đích gì? Hay rốt cuộc đó chỉ là chiêu bài để đánh lừa truyền thông? Nó tưởng là đã tìm ra được điểm đột phá, ai ngờ khi nhìn thấy những con số này mọi việc lại quay trở về thế bế tắc như ban đầu.

Vô thức nhìn qua bức tường kính, khung cảnh của biệt thự đột nhiên bị hạn hẹp. Thần sắc của Bảo Nhi vẫn không thay đổi, cuộc gọi đi đã được kết nối, bên kia đầu giây xuất hiện một giọng nam trầm thấp. Như có lẽ, nó hỏi thăm người nhận cuộc gọi vài câu rồi đi thẳng vào vấn đề, "Trí Phong, em cần gấp một khoản tiền, nội trong thời gian sớm nhất anh có thể chuyển vào khoản giúp em được không?"

Không có tiếng trả lời, Bảo Nhi đoán Trí Phong đang do dự. Nó cất tiếng gọi khẽ, "Anh!" Trí Phong hơi giật mình, trong trí nhớ của anh, cô em gái này chưa bao giờ nói năng nhỏ nhẹ như thế.

Ánh mắt Trí Phong trở nên sắc bén hơn, dù đó là giọng nói ngọt ngào hiếm thấy nhưng anh vẫn có cảm giác khó chịu. Cuối cùng, anh vẫn gật đầu đồng ý.

"Cảm ơn, anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Tạm biệt." Nó tắt máy. Trí Phong không phải là người gần gũi với nó, vì vậy, khi đã đạt được mục đích của mình nó

cũng không có lý do gì để kéo dài cuộc gọi này.

Bên ngoài, trời đã bắt đầu đổ mưa, những giọt nước nặng hạt như vũ bão trút xuống mặt đất, cả căn biệt thự như được gột rửa trong làn sương mù ẩm ướt. Đúng lúc này, điện thoại trên mặt bàn rung lên bần bật. Màn hình hiển thị một dãy số lạ, có điều... nó vừa nhìn đã biết số điện thoại của người nào, dãy số khá đặc biệt nó đã từng thấy qua một lần, là số của Thiên Vũ.

"Tôi cho cô 10 phút để đến trường." Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai, nó chau mày không trả lời.

"Tôi không thích người ngoan cố, nếu cô không đến thì ngày mai đừng vào trường, biến luôn ở nhà cho tôi." Nó cảm nhận được ánh mắt của Thiên Vũ lúc này rất lạnh lẽo, một cảm giác rừng mình thoáng qua nhưng rồi lại biến mất không một chút dấu vết. Thiên Vũ, hẳn tướng hắn là vương?

"Anh đang đe dọa tôi?"

"Là bắt buộc." Thiên Vũ hừ một tiếng rồi tắt máy. Nghe một tràng tút dài trong điện thoại nó tức đến xám mặt. Từ trước đến nay chưa có ai ngang nhiên hủy cuộc gọi trước mặt nó, Thiên Vũ là người đầu tiên. Sớm biết có ngày này thì tốt nhất không nên mở miệng giỡn chơi như thế, bây giờ Thiên Vũ hẳn đã đuổi cùng giết tận. Nếu không đến chỉ e là rước họa vào thân, không cho vào trường là việc dễ như trở bàn tay, chút việc còn con con như thế này ngại gì hắn không làm được. Hiện tại Hoàng gia và Trần gia vẫn là nhà đầu tư lớn nhất cho trường quốc tế Royal, nó không phải cảm chích nơi này như bên Hàn Quốc nữa. "Núp dưới mái hiên nhà người khác" cái gì nhấn nhai được thì nhấn nhai thôi. Nó không phải là loại người bốc đồng ngu ngốc. Lần vừa rồi không để ý đến điều này buộc miệng nạt Hà My, lúc đó, lời nói của Thiên Vũ bất chợt làm nó cảnh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Nghĩ đến Thiên Vũ và những chuyện xảy ra gần đây, tâm tình của nó muốn tốt cũng khó. Áp chế lửa giận, nó mới ổn định lại được tâm trạng của mình. Bây giờ việc trọng yếu trước mắt là phải hoàn thành cho xong cuộc thi, những việc khác bỏ qua một bên cũng được.

Lập tức đứng dậy đi thay quần áo, lúc chuẩn bị xong, nó nhú mày nhìn đồng hồ trên tường. Còn bảy phút, ngồi ô tô từ đây đến trường ít nhất cũng mất một khoảng thời gian, liệu có kịp?

9 giờ sáng, trời mưa tầm tã.

Lúc nó ngồi trên xe, trường Royal một lần nữa đi từ hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Khi MC thông báo thí sinh của lớp 11A1 đột ngột có việc bận nên phải hủy tiết mục trình diễn đến cuối phần thi, thì ở dưới khán đài vì sự trì hoãn này đã gây ra nhiều làn sóng dư luận với nhiều ý kiến trái chiều khác nhau.

Bên thi cho rằng Nguyễn Ngọc Bảo Nhi cố tình làm thế, cô ta thực chất chẳng muốn tham gia cuộc thi.

Bên thi nói rằng Nguyễn Ngọc Bảo Nhi quá mức kiêu ngạo, cô ta thậm chí còn chẳng buồn để ý đến những thứ tầm phào.

Lại có bên đoán già đoán non cho rằng, thái độ không hợp tác như vậy nhất định là do bị bắt buộc. Chứ thực chất cô ta vừa mới vào trường không lâu, nào có rảnh rỗi để tìm hiểu đến các hoạt động chung này.

Tiếng xấu đã lan xa thì khó có thể vẫn hời. Sự ích kỷ của con người làm họ nhìn ai cũng chẳng vừa mắt. Thấy Bảo Nhi chơi được, đi cùng được với nhóm Idol đã làm cho nhiều kẻ đổ kỵ, họ cho rằng nó "thấy người sang bắt quàng làm họ." Thêm vụ đánh Lưu Ly ngày một ngày hai đã được lan xa, chúng cho rằng Bảo Nhi có nhóm Idol là chỗ dựa vững chắc nên mới dám hành động lỗ mãng như thế. Một điều xấu cả mười điều đều xấu, bất kỳ hành động gì bây giờ của nó cũng bị đám người hồ đồ này khuynh vào thiên hướng tiêu cực. Đột nhiên năm nay lớp 11A1 lại để cho nó là người đại diện tham gia, mặc dù đây là lớp thần tượng của bọn họ nhưng cũng tránh không được những cái nhìn đầy ác ý.

"Muốn tôi làm gì?"

Đột nhiên ở cửa hội trường truyền đến một giọng nói mang âm hưởng miễn cưỡng.

Do không gian đang tĩnh lặng nên tiếng vang rất rõ rệt khiến mọi ánh nhìn đều hướng về phía bên đó.

Nó đi hướng ngược sáng chậm rãi tiến về phía khu vực của lớp 11A1. Phần lớn ai cũng nghĩ chắc chắn ngày hôm nay là hết hy vọng rồi, khác này lại thấy Bảo Nhi xuất hiện ở đây ai cũng ngây ngốc trong giây lát rồi mới phục hồi lại tinh thần. Hồng Trang vui mừng quên cả việc mình có địch ý với Bảo Nhi trước đây, cô ta đứng dậy cầm tay nó vội vàng nói:

"Nhanh lên, tôi dất cô đi chuẩn bị."

Nó nhất thời nhướn mày, đôi mắt lạnh lùng hiện lên tia tức giận, "Bỏ tay ra, tôi không cần cô leo lên đầu."

Lời nói tỏa ra sát khí, quanh thân Bảo Nhi bao bọc bởi một khí thế áp bức, làm Hồng Trang không hiểu làm sao rùng mình một cái, lập tức rút tay ra.

Sự đụng chạm này khiến nó vô cùng thấy không thoải mái, người trước mặt nhìn rất quen mắt... Không phải là con nhỏ tóc đen hôm trước cố ý sinh sự sao?

"Dẫn đường, còn ngại ra đó làm gì?"

"Được." Hồng Trang bị tiếng quát của nó làm cho giật nảy mình, cô ta thức thời nhanh chóng rời đi, dẫn đường cho nó vào chuẩn bị trong phòng bên mạn sân khấu.

Trong phòng may mắn không có một ai, không hiểu sao khi nhìn thấy nó bày ra biểu hiện rét lạnh vô tình thì bản tính phách lối thường ngày của Hồng Trang đã bị áp chế, dù muốn bộc phát cũng không bộc phát được. Cô ta dè dặt hỏi, "Cô đã chuẩn bị được gì rồi?"

"Không phải cô bảo mang tôi đi chuẩn bị sao?" Hồng Trang không ngờ bị nó hỏi ngược lại.

Nói như vậy là Bảo Nhi chưa động tay động chân vào bất cứ thứ gì liên quan đến phần trình diễn này. Hồng Trang cắn môi trầm nghĩ. Như vậy thì phải làm sao? Lóp bọp họ không thể thua được...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85

Đúng lúc này, ngoài cửa vọng lên tiếng bước chân. Người chưa thấy đầu mà giọng nói đã xuất hiện.

"Hồng Trang, chuẩn bị gì cho cậu ấy thì nhanh lên. Chúng tôi chỉ có thể kéo dài thời gian nhiều nhất là năm phút nữa thôi!"

Hà My và Thùy Trâm đẩy cửa đi vào. Vào thời khắc hai người nhìn thấy Bảo Nhi và Hồng Trang, ba đạo ánh mắt giao nhau, trong ánh mắt tối tăm của nó có lóe lên một tia sáng. Hà My và Thùy Trâm ngậy ra, rồi sau đó gật nhẹ đầu ra hiệu thành ý.

Dời đi tầm mắt, Hà My nhìn Hồng Trang nói với giọng giễu cợt, "Hồng Trang, tôi biết cô phương diện nào cũng vô dụng, chỉ có makeup là khoản hữu dụng nhất, nhưng bây giờ gần đến thời gian thi rồi, cô nhìn khuôn mặt của cậu ấy xem! Sao cô trang điểm không khác ngày thường là bao vậy?"

Hồng Trang bị điểm tên lần hai thì giật mình, cô ta cảm thấy khó tin, cũng hơi oan ức khi lĩnh vực mà mình am hiểu nhất bị người ta không tin tưởng. Có trời đất làm chứng, Hồng Trang chưa động được vào mặt Bảo Nhi chứ đừng nói là trang điểm cho cô ta (nó).

Đang định lên tiếng phản bác thì Hồng Trang bị Thùy Trâm nhanh nhẩu tranh lời. Những gì định thốt ra đành phải nuốt hết vào bụng, "Chín phần vô dụng thì một phần hữu dụng bây giờ cũng bị dị biến rồi. Sao cô lại chọn đúng ngày này chứ? Lần sau làm việc gì cũng phải mời thầy để xem giờ hoàng đạo nhé." Thùy Trâm nhìn Hồng Trang lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối, theo như lời cô nói thì một nhân tài như vậy cũng chỉ vì chọn giờ không đẹp mà làm hỏng việc. Thực sự là quá nghiệt trái mà.

Hồng Trang sắc mặt từ hồng biến đen, từ đen hóa trắng.

Trang điểm mà phải mời thầy xem giờ ư?

Nó rất hài lòng với biểu hiện của Hà My và Thùy Trâm, lại bắt gặp bộ mặt xám ngoét của Hồng Trang, thì cười lạnh, "Ra ngoài, tôi không thích người vô dụng." Câu tiếp theo mới có lực sát thương lớn hơn, càng làm cho người ta tức muốn học máu, "Lại càng không thích chung đụng với kẻ xui xẻo mang họa đầy mình."

Toàn thân Hồng Trang hóa đá, ba người Bảo Nhi kẻ xướng người họa đã kích cô ta. Mặc dù Hồng Trang biết, nhưng là rất tốt, bọn họ đã thành công rồi, "Cô... cô..." Cô ta lắp bắp nói không nên lời, ngón tay run run chỉ vào từng người. Cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, Hồng Trang mắt rom rom nước tủi thân chạy ra ngoài, "Đúng là ức hiếp người quá đáng. Mấy người tự lo liệu đi."

Hồng Trang còn chưa rời khỏi phòng, từng tiếng cười giòn tan đã vang đến, khiến cô ta đã tức nay lại càng thêm tức hơn.

Đây là chuyện có thể coi là trò thư giãn nhất trong mấy ngày gần đây. Điều nói quân tử không úp hội đồng bắt nạt kẻ yếu, nhưng trò này thật sự là lần đầu chơi đã cảm thấy vui rồi. Những người có lối sống hướng ngoại như Hà My và Thùy Trâm đều không khỏi ôm bụng bật cười. Nó thấy vậy khoe môi cũng giương lên nụ cười tự giễu. Nó và hai người này, từ khi nào lại trở nên ăn ý như vậy?

Còn Hồng Trang, nó vẫn cảm thấy chưa đủ đâu. Sau lần cô ta cố ý gây sự với nó, sự nhục mạ bằng lời nói ở chốn ít người như ngày hôm nay đã là hết sức nhẹ nhàng. Tia ngoan độc trong mắt Hồng Trang lúc xoay người chạy đi, dường như nó không nhìn ra. Tốt nhất Hồng Trang hãy nên thức thời, đừng ngu ngốc mà chạm vào giới hạn của nó, bằng không, kết cục cuối cùng mà cô ta phải nhận chính là sống không bằng chết...

Lúc này, cách mấy lớp tường, bên ngoài phòng trang điểm, không khí đang được đưa vào giai đoạn cao trào nhất. Tiết mục của các ca sĩ khách mời khiến không gian sôi động nóng đến mức lạ thường.

Cuộc vui nào cuối cùng cũng phải đến hồi kết, tiết mục mà Hà My dụng tâm dùng để kéo dài thời gian chắc chắn đã đạt được thành công. Nhưng nó qua đi lại để lại một hậu quả vô cùng nan giải, khiến MC lần đầu tiên rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, không biết nói gì.

Tiết mục cuối cùng là tiết mục của lớp 11A1, nhưng mà bây giờ hai vị tiểu thư (Hà My, Thùy Trâm) nhờ cậy anh ta chưa có ra hiệu để phân trình diễn được bắt đầu. Lưng và lòng bàn tay của anh ta rịn từng tảng mồ hôi hột. Ở đây là trường quý tộc, toàn con cháu của các nhân vật tai to mặt lớn, anh ta không thể đắc tội ai được, thà đắc tội với hai người còn hơn đắc tội với nhiều người, MC đã đưa ra quyết định.

Nhìn đồng hồ nhằm tính thời gian, phát hiện không thể trì hoãn được nữa, MC đánh liều định thông báo kết thúc để đến phần bình chọn. Thì đúng lúc này, anh ta hướng mắt ra màn bên phải thì vừa vặn thấy Hà My gật đầu với mình. Anh ta nhanh chóng mỉm cười rồi lấy lại phong độ, đồng đặc tuyên bố.

"Và bây giờ, sẽ là tiết mục được mong đợi nhất trong buổi sáng ngày hôm nay. Phần trình diễn của Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, thí sinh lớp 11A1."

Chỉ hai câu nói, cả không gian lại một lần nữa vỡ òa trong tiếng huyền ảo kích động. Nếu để ý kỹ, ta có thể phát hiện hiệu ứng mà phần trình diễn này gây ra cho khán giả không giống như cổ vũ bình thường. Thậm chí nó còn mạnh mẽ, ồn ào và đầy tinh thần hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Không biết có phải là do tiếng vỗ tay vang dội quá hay không, lại nhìn khuôn mặt lần đầu được trang điểm đậm trong gương, nó gật đầu đến tán thưởng, nhưng trong sự tán thưởng đó lại là sự tự giễu, thấy khinh thường với chính mình. Nó không nghĩ là sẽ có một ngày, chính bản thân mình lại bị một người đe dọa, rồi bắt buộc phải trình diễn một điệu để mua vui cho những kẻ khác như thế.

Nếu ngày đầu tiên nhập học nó không yêu cầu phong tỏa thông tin cá nhân thì mọi chuyện có thể sẽ khác không? Bây giờ nó thấy thật hối hận, nhưng tất cả cũng đều quá muộn. Vì quanh quẩn một hồi, theo từng bước chân, nó đã đi ra ngoài sân khấu từ lúc nào...

3 giờ chiều, cuối cùng cũng đến phần công bố kết quả.

Thế lệ thứ hạng 40% được tính theo số điểm của ban giám khảo, 60% là tín nhận bình chọn của các học sinh trong cả trường.

Hai bên rèm trên sân khấu được vén ra, trên màn hình có chiều dài và chiều rộng to gần bằng cả một bức tường, đã dần dần hiển thị 12/24 cái tên được sắp xếp theo thứ tự.

Thí sinh đứng hạng chót xếp thứ 12 là Vương Diệp Minh lớp 10D1.

Tiếp theo là Vũ Quế Anh đứng thứ 11 lớp 11D2.

Hạng 10 là Phan Thảo Anh lớp 12B1.

Hạng 9 là...

Hạng 8 là...

...

Hạng 4 là...

"Chín người đầu tiên có tên trên bảng xếp hạng thật là nên vui mừng! Ba người nắm giữ ba vị trí quan trọng nhất trong phần thi đầu tiên cũng sắp xuất hiện rồi."

Một người vừa nói ra, các thí sinh còn lại thấy không có tên mình trên màn hình cũng đành lắc đầu bất lực, Missteen lần này dù đã bỏ ra bao công sức luyện tập nhưng bọn họ cũng không dành được cơ hội. Nhưng mà ba cái tên còn lại chắc chắn cũng không cho ai chút hy vọng, vì ba vị trí dẫn đầu sau

khi tất cả các phần trình diễn buổi sáng kết thúc thì ai cũng đoán ra được kết quả. Nếu không có gì bất ngờ thì người nắm giữ ngôi vương trong phần thi này chỉ có thể là người đó.

Nhanh chóng, vị trí thứ hai và thứ ba được thấp sáng trong cùng một lúc, kết quả đúng là không khiến cho ai phải thất vọng.

Hạng 3 thuộc về Hà Ngọc Vy lớp 10A1.

Hạng 2 thuộc về Lý Uyên Chi lớp 10A2.

Không cần chờ gì lâu, vị trí đầu tiên bùng sáng, ngôi vương đầu tiên thuộc về thí sinh lớp 11A1 - Nguyễn Ngọc Bảo Nhi.

Nhất thời, ánh mắt hâm mộ của tất cả mọi người đều hướng về phía khu vực lớp 11A1. Lúc đó, Nguyễn Ngọc Bảo Nhi đúng là làm cho người ta mở rộng tầm mắt. Ngay cả hai người Hà Ngọc Vy và Lý Uyên Chi từ đầu dù có thể hiện tuyệt vời đến đâu, nhưng so sánh với phần trình diễn của Nguyễn Ngọc Bảo Nhi thì đúng là có vẻ tầm thường và bị lép vế hơn vài phần.

Chỉ dành được vị trí thứ ba, Hà Ngọc Vy hừ mũi tròn mắt hết sức tức tối nhìn về phía Lý Uyên Chi. Lớp 11A1, cô ta không dám tranh ngôi vương vì khi đó chính cô ta cũng hết sức khâm phục Nguyễn Ngọc Bảo Nhi. Nhưng là Lý Uyên Chi, Hà Ngọc Vy thấy không cam lòng. Cô ta và Lý Uyên Chi là đối thủ từ năm cấp hai, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, đấu với nhau về tất cả các phương diện nhưng hai người cũng đều bất phân thắng bại, vậy mà bây giờ... Hừ, Lý Uyên Chi, cô hãy đợi đó!

Lý Uyên Chi nhận được ánh mắt tràn đầy lửa giận của Hà Ngọc Vy thì chỉ mỉm cười dịu dàng. Hành động này làm cho mọi người càng thêm mến mộ cô ta. Hà Ngọc Vy đúng là tài ba thật nhưng cô ta lỗ mãng quá, không như Lý Uyên Chi lúc nào cũng nhẹ nhàng. Hơn nhau ở khoản tính cách, Lý Uyên Chi được lòng mọi người hơn là vì điều đó.

"Chị, chúc mừng chị. Hôm nay chị tuyệt vời lắm." Lý Uyên Chi cầm một lẵng hoa đi đến trước mặt nó, định tặng, "Chị nhận bó hoa này nhé." Nói như vậy nhưng cô ta đã nhanh chóng để hoa vào lòng nó rồi chạy đi mất.

Nhìn Lý Uyên Chi hòa nhập cười nói vào chỗ đám bạn, trong mắt nó lóe lên một tia quý dị. Thiên Vũ bên cạnh cũng nhìn thấy điều này, khóe môi hần nhếch lên một nụ cười khó hiểu. Dễ dàng như thế sao?

Dưới sân khấu, giọng MC lại vang lên "Vòng thi đầu tiên đã kết thúc, ban tổ chức nhà trường hẹn gặp lại các..." Anh ta còn chưa nói hết câu, thì lúc này có một trợ lý thư ký của ban giám khảo chạy đến thì thầm điều gì đó vào tai anh ta. Thư ký đi xuống, mặt MC hơi có chút biến sắc, mọi người nhìn thấy một màn này cũng cảm thấy hết sức kỳ quặc.

Nhưng rồi, anh ta cũng nhanh chóng thông báo, "Thí sinh Nguyễn Ngọc Bảo Nhi lớp 11A1 do đến muộn, phạm phải quy định của cuộc thi nên xếp thứ 12. Xin lỗi mọi người vì sự cố nhầm lẫn của ban tổ chức lần này." MC nói xong rồi lui ra sau cánh gà, bỏ lại một mảng xôn xao bên dưới khán đài.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

"Cái gì?" Hà My cả kinh đứng bật dậy, mắt liếc nhìn sang nó, trong lòng thập phần nghi ngờ. Từ bao giờ trường có quy định này vậy? Từ hạng nhất xuống hạng chót, đúng là không ai có thể chấp nhận được sự thay đổi này. Huống chi Bảo Nhi là một người có lòng tự tôn rất cao, vậy cô ấy phải làm sao?

Nhưng khác với suy nghĩ của Hà My, tâm trạng của nó hoàn toàn không vì việc này mà bị xáo động. Trên khuôn mặt của nó vẽ ra ý cười nhàn nhạt, khiến cho Hà My nhìn vào cũng thấy mình thật ngây ngốc. Hà My biết, là cô đã phản ứng thái quá rồi. Người trong cuộc còn không tức giận, thì cô làm gì đến phiên. Nghĩ vậy, Hà My ngồi trở lại vị trí của mình, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

Nhưng cô vẫn giật giật ống tay áo nó, hỏi, "Không sao chứ?"

Nó nhìn xuống hàng ghế trên cùng, bật cười, "Chẳng chết vì shock được."

Hà My hơi lúng túng, giờ này cô lại hỏi nó có làm sao không, đầu cô bị hòng rồi ư? Rơi vào hoàn cảnh này, thì có mấy người bảo "Không sao!"

Thùy Trâm thấy tâm trạng nó không tốt, bèn an ủi, "Không phải là không có cơ hội, còn hai phần thi nữa, cố gắng lên là được."

Hai mắt nó tối sầm lại, đứng dậy bỏ đi, lời của Thùy Trâm nó làm như không nghe thấy gì, lúc đi qua chỗ Thiên Vũ, nó gần từng chữ, âm lượng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, "Được! Được lắm!" Lúc này, bó hoa mà Lý Uyên Chi đưa cũng vô tình làm vật trút giận, bị nó ném phịch xuống đất, giẫm lên không thương tiếc.

Thiên Vũ thoáng nhìn bó Thủy tiên tiêu điều, khuôn mặt bình tĩnh như nước.

Giờ khắc này, bất kỳ hành động gì của nó cũng trở nên vô nghĩa.

Qua một trận mưa, tiết trời thay đổi hẳn. Nhoáng một cái mùa hạ đã qua đi, ngày hôm sau không được tính là lạnh, nhưng dấu hiệu mà mùa thu đang về đã bao phủ khắp trường đua ngựa. Thời tiết bỏ đi lớp nguy trang nóng nực, chỉ còn mon men hơi thở khi sắc thu về.

Cách trường đua ngựa chừng năm cây số, lúc này, đoàn xe của trường Royal đang nối đuôi nhau tiến về phía trước. Từ trên cao nhìn xuống, đường xá vô cùng tấp nập, bỏ đi sự hiu quạnh, ít người qua lại trên ngoại thành thường ngày.

Trên chiếc xe mang hiệu số chín, không có một tiếng động nào, nếu thiếu đi tiếng còi xe thỉnh thoảng vẫn vang lên, thì không biết cái vắng im lặng này còn kéo dài trong bao lâu. Là một người sôi nổi, Hà My rốt cuộc duy trì không được bộ dáng trầm lặng nữa, cô thấp giọng than thở, "Rốt cuộc là sao vậy? Coi như là đi chơi mà, sao mọi người chẳng vui vẻ gì hết vậy?"

Quang Anh liếc nhìn Hà My, tiện tay cầm chai nước bên cạnh cô, tu một hơi, chẳng nói chẳng rằng. Đến lúc Hà My sắp tức điên lên vì Quang Anh dám bơ cô, thì anh đột nhiên mở miệng, nói, "Lớp này coi trọng nhất là cái danh dự, qua sự cố ngày hôm qua, bọn họ còn có tâm trạng vui đùa giống như em sao?"

Nghe Quang Anh nói, Hà My nhăn mày, ánh mắt vô thức nhìn nó đang nhắm mắt dựa vào cửa xe, "Chỉ là một vị trí thôi mà, có cần quan trọng hóa mọi việc lên như thế không? Bảo Nhi còn chẳng thêm tức giận, bọn họ làm gì mà bất bình dùm thế!"

"Sau này em có con, em cũng vô tâm như vậy à? Nếu vậy thì khổ cho bố con anh lắm đấy!"

Nhìn gương mặt không có chút liêm sỉ của Quang Anh, Hà My cảm thấy có một đợt hắc tuyến đang truyền đến từ sống lưng. Thẹn quá hóa giận, theo lực tay của cô, đầu Quang Anh đập bốp vào cửa kính, tiếng vang làm cho lực chú ý rơi toàn bộ lên người hai bọn họ, đến nó cũng phải mở mắt nhìn về. Hà My không để ý đến xung quanh, tức giận hét to, "Con cái gì? Em đang nói chuyện nghiêm túc đấy!"

Cái trán bị đập, giữa ban ngày, Quang Anh cảm thấy sao bay đầy trời. Khi tỉnh táo lại, thấy Hà My đỏ mặt tức giận thờ phì phò, anh kéo cô về phía mình, nổi hứng trêu chọc, "Em cố tình để mọi người biết kế hoạch nuôi dạy con sau này của chúng ta à?"

Hà My thấy có điểm bất thường, nhận ra những cái nhìn đầy dị nghị đều hướng về phía mình, cô đẩy Quang Anh ra, giận dữ quát, "Vô lại! Cút!"

Quang Anh biết mình chạm vào con giận của Hà My, trước khi nó ập xuống, anh nhanh chóng đứng dậy, đi về phía Thủy Trâm cười hi hi. Thủy Trâm hết nói nôi với tính cách của Quang Anh, lại không biết lúc này hai người làm gì mà Hà My lại phản ứng như thế, bản thân cô hết sức tò mò.

Nhường ghế cho Quang Anh, Thủy Trâm ngồi xuống bên cạnh Hà My, hỏi, "Hai người thì thăm to nhỏ cái gì thế?"

Cùng lúc đấy, Bảo Nam bên cạnh cũng lạnh nhạt hỏi Quang Anh câu tương tự. Không biết có phải do thân giao cách cảm, hay tình đầu ý hợp hay không, mà Hà My và Quang Anh đều trả lời một câu y hệt, "Không có gì."

Nó thấy một màn này liền trào phúng, bởi lúc này do ngồi gần nhất với vị trí của Quang Anh và Hà My, nên nó đã thu hết được cuộc nói chuyện của bọn họ vào tai. Lòng dấy lên một cổ đau xót không tự chủ. Có phải nếu Hà Duy còn sống, thì hai người bọn nó sẽ hạnh phúc như vậy không?

Trong mắt chợt có ánh lệ, nó thấy hoang mang với xúc cảm của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88

Có đôi khi, người đi không đau bằng người ở, Hà Duy, liệu anh có thể cảm nhận được nỗi đau của em không? Mới chỉ có ba năm, tuy hồi ức về anh chưa bao giờ phai nhạt, nhưng em không dám chắc là, mười năm, hai mươi năm, hay ba mươi năm sau,... em vẫn mãi gìn giữ được từng lời nói, nụ cười của anh trong ký ức. Nếu được lựa chọn, em muốn thời gian dừng trôi, để khắc sâu hình ảnh của anh vào tâm trí, đến hết cuộc đời.

"Bảo Nhi!" Hà My vỗ vai nó gọi. Đã đến trường đua ngựa, cả lớp đã xuống hết, vậy mà nó lúc này lại đang thất thần, quên luôn cả chuyện xuống xe.

Nó giật mình, một giây thoáng nhìn sâu vào mắt Hà My, bất gặp ẩn dưới con ngươi của cô là sự lo lắng, thêm cả, là tia ân cần.

Tâm can đột nhiên run rẩy, trái tim đau như bị kiếm xuyên qua, đầu nó choáng như muốn nổ, ánh mắt này, sao lại giống Hà Duy đến vậy?

Nó đưa tay lên, muốn chạm vào đôi mắt ôn nhu như nước đó, vậy thì ra, trên đời này còn có một người giống Hà Duy đến vậy. Nó chỉ muốn, được nhìn thấy chính mình trong ánh mắt của Hà Duy. Chỉ muốn, nó vẫn là nó của ba năm trước, để thấy Hà Duy ở khắp mọi nơi, Hà Duy cũng mỗi ngày luôn thấy có nó đi kề bên. Hai người sẽ quay trở lại như thuở ban đầu, mãi mãi không có khái niệm âm dương tách biệt.

Nhưng tại sao, nó lại thấy chính mình trong tầm mắt Hà Duy ngày càng xa vời? Những điều "chỉ muốn" đó, khó được ông trời thành toàn như vậy sao?

Hà My loáng thoáng nghe thấy cái tên "Hà Duy" quanh quẩn bên tai. Lờ lững của nó nhẹ đến nỗi khó ai có thể nghe thấy, nhưng trong khoang xe chật hẹp, từng từ từng chữ một lại lọt vào tai cô, khiến cô giật mình. Hà My thoáng lộ vẻ sùng sốt, cô ngẩng đầu cao hơn, bóp chặt tay nó hỏi, "Bảo Nhi, làm sao vậy?"

Giọng nói con gái và cảm giác tê rần ở tay làm nó bừng tỉnh.

Hà My đang bóp chặt lấy cổ tay nó, cô quên không khống chế sức lực làm nó hơi nhúm mày. Thấy vậy, cô lúng túng buông tay nó ra, khẽ nói lời "Xin lỗi!" Nó cũng chỉ cười cho qua chuyện, nhưng trong lòng lại dấy lên một đợt đau đớn đến quặn lòng. Tầm mắt nó hướng về phía cửa sổ phía trước, đúng lúc này cành cây bị gió lay động, để lộ ra ánh sáng mặt trời gay gắt chiếu thẳng vào mặt. Theo bản năng, nó nhắm mắt lại, vờn quang chói mắt nhắc nhở nó đây không phải là ban đêm, càng không phải lúc đắm mình trong cơn mê mộng. Buồng xe như có một trận cuồng phong quét qua, tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất dường như đều bị cuốn mất. Người trước mắt rõ ràng là Hà My, vậy mà nó lại có thể mơ màng trong giây lát.

Nguyên lai, nó lại bị hoang tưởng, nguyên lai, vẫn là nó quá mức si tình.

Bảo Nhi thấy ngay cả việc hít thở cũng trở nên khó khăn, rốt cuộc, chỉ là một đôi mắt, vậy mà khi nhìn vào đó, nó lại có thể tưởng lầm Hà My là Hà Duy. Biết hành động vừa rồi của mình hơi kỳ quái, nó đứng dậy, cười áy náy, "Không có gì." Thấy Hà My vẫn hơi ngại ngùng, ít khi nó chủ động nắm lấy tay cô, nhẹ giọng nói, "Xuống xe thôi."

"..."

Bên ngoài, đoàn xe của trường Royal đậu theo thứ tự, khắp bên đỗ lác đác chỉ còn một vài người. Trái ngược với vẻ hoang vắng, bên trong trường đua ngựa huyền ảo vô cùng, khắp nơi đều là đầu người, thanh âm vui vẻ thăm thẳm trời xanh.

Góc bên trái, góc bên phải, góc đằng sau và đằng trước của khán đài hình vòm hầu như đều kín chỗ. Học sinh các khối dựa vào cấp bậc để định chỗ ngồi, ai có huy hiệu chữ A thì tất nhiên được ngồi ở vị trí chính giữa, dễ xem nhất, còn không thì ngược lại, dựa theo cấp bậc của ba khối B, C, D mà phân chia khu vực.

Phía dưới, ở khoảng đất trống giữa bãi cỏ rộng thênh thang, một hàng ghế ngồi của ban giám khảo được dựng cao, còn có chỗ đứng của người chủ trì cuộc đua lần này. Cuộc đua chỉ còn một vài phút nữa là bắt đầu, vì đây là phần thi thứ hai trong ba sự kiện của Misteer, nên tính công khai tranh chấp giữa người với người lại càng rõ ràng, luật lệ đưa ra cũng không vì thế mà quá mức hà khắc. Thứ nhất, chỉ cần ngựa không ra khỏi vạch ranh giới đã định, thứ hai, thí sinh không được gây trở ngại cho bạn cùng đua thì tất cả đều có thể cạnh tranh một cách công bằng.

Nó tay cầm chai nước, tai nghe Hà My và Thùy Trâm phổ biến luật lệ, còn mắt thì lại đang hướng về bên ngoài. Đua ngựa là môn chơi xa xỉ, là môn "Thể thao Hoàng gia" của giới quý tộc, đòi hỏi không chỉ về kỹ thuật mà kinh phí đầu tư lại rất tốn kém, nên ngày nay có rất ít người còn đam mê và theo đuổi môn thể thao này. Tuy vậy, nhưng nó lại tình cờ nằm trong số ít những người đó, đây có được coi là "may mắn" không? Dù sao hai năm trở lại đây nó hoàn toàn bỏ bê sở thích này, số lần ngồi trên lưng ngựa chỉ đếm trên đầu ngón tay, khoảng thời gian không theo đuổi môn này không ngắn cũng chẳng dài.

Phía xa, ở chỗ trọng tài, có tầm vài ba nữ sinh đang đứng quay lưng về phía nó, nhìn sơ qua cách ăn mặc cũng biết đây là học sinh khối D, lại lơ mơ nhìn được vẻ mặt nhăn nhó của trọng tài nên nó đã đoán ra phần nào. Trong lòng thầm cười khinh bỉ, đây là cái được gọi là cạnh tranh công bằng sao? Mấy nữ sinh kia dù có vượt qua vòng đầu thì có thể làm được gì khi điều kiện không đủ, nó dám cá là mấy người đó còn chưa một lần ngồi trên yên ngựa. Nếu họ không muốn tổn thương chính mình thì chỉ có một giải pháp đó là bỏ cuộc! Huống gì đua ngựa có từ thời Lã Mã trước công nguyên, trải qua hơn chục nghìn năm phát triển không biết đã có biết bao nhiêu người vì sợ sẩy mà chết dưới vó ngựa, bỏ cuộc là sự lựa chọn thông minh nhất. Thiết nghĩ chỉ vì ánh hào quang, chỉ vì một thể đứng trong trường mà đánh cược bằng mạng sống của mình thì có đáng không? Nó biết, khi con người đối diện với sinh tử thì tiền tài danh vọng cũng có là gì, đám người kia ngu ngốc không biết tự lượng sức mình, đăng ký tham gia vào cuộc thi vô bổ này chắc bây giờ đã nghiệm ra điều đó.

"Chưa ra trận đã bỏ cuộc, mất thể diện thật!" Quang Anh lên tiếng ngán ngẩm, nó nhếch mép, biết mình không phải là người duy nhất nhìn ra điều này, "Biết người, biết ta, trăm thân trăm thắng. Thực ra, đó mới là người thông minh." Câu nói đầy ẩn ý của nó không khiến Quang Anh tò mò, anh nhìn nó, định nói gì đó, đúng lúc này Thiên Vũ từ đâu đi đến cất giọng đều đều:

"Cô cũng tự lượng sức mình, đừng để khi về mang theo một cái xác chẳng còn nguyên vẹn."

Nó nhìn Thiên Vũ, cười, "Cảm ơn lời nhắc nhở." Sau này, người trước tiên chẳng còn nguyên vẹn sẽ chính là anh.

Thế đất hút gió, tình người cũng bị cuốn theo mất, chẳng biết trôi về đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 89

Sắc mặt Thiên Vũ vẫn chẳng có chút biểu cảm, hần vẫn nguyên vẻ thờ ơ lãnh đạm, chướng mắt nhưng không biết nói gì, nó quăng cho Thiên Vũ một cái lườm sắc lẹm.

Giờ thi sắp bắt đầu, lúc này mặt trời lại trốn đâu mất, trời râm mát hần. Tuy lần này năm người đã bỏ thi, cuộc đua chỉ còn lại bảy người, nhưng không vì thế mà bầu không khí bị ảnh hưởng, thậm chí có một số người còn há hê vì đã loại được đi năm đối thủ. Trong số năm người đó, thì có hai người là học sinh của khối D, hai người còn lại là của khối C, còn người cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hà Ngọc Vy không hiểu vì sao lại bỏ cuộc, không biết đua thi đã dành, nhưng nghe nói hồi học cấp hai trong bộ môn thể dục đăng kí tự chọn ở trường là đua ngựa, cô ta được các huấn luyện viên liệt vào loại kỳ tài trong kỳ tài. Vậy mà bây giờ Hà Ngọc Vy lại tham dự nửa chừng rồi bỏ, đây đúng là việc khó hiểu nhất trên đời.

Thấy mọi người hiếu kỳ nhìn mình bàn tán, Hà Ngọc Vy nghiêng răng nghiêng lợi, quát, "Mấy người nói cái gì đó? Không có việc gì để làm à? Cút!" Ai bảo cô ta sợ thua Lý Uyên Chi? Ai bảo cô ta không đủ trình độ? Ai bảo cô ta không thể thắng nổi? Cô ta sẽ đánh cho kẻ đó một trận!

Nghe thấy tiếng quát của Hà Ngọc Vy, một người tròn mắt, "Hà Ngọc Vy, cô lại nổi cơn điên gì vậy?"

Bên cạnh, một số người chơi thân với Hà Ngọc Vy nổi cáu, "Chán sống rồi à? Ai cho cô chửi Ngọc Vy?"

Hà My ở gần đó, chán nản lật cái mũ, bây giờ lại thấy mấy người kia chuẩn bị gây gỗ, cô hưng phấn, cố tình nói to, "Người ngu mới chán sống, bọn họ đang chửi khéo các cô đấy." Lập tức, Hà My cảm nhận được có vài ánh nhìn ái ngại hướng về phía mình. Kệ chứ, lâu lắm rồi cô chưa được xem đánh nhau.

Quả nhiên, sau câu nói của Hà My, nhóm nữ sinh kia mặt mày đỏ bừng, không biết là do vì bị Hà My đích thân "nhắc nhở", hay là vì do tức giận với bọn Hà Ngọc Vy. Cô nàng tóc đỏ chỉ thẳng vào mặt Hà Ngọc Vy, dừ dừ, "Dám chửi chúng tôi ngu, các cô mới là đồ chán sống. Đừng tưởng có gia tộc dựa lưng là bọn tôi sợ. Cùng là học sinh khối A, các cô cũng chẳng hơn gì bọn tôi. Ở nhà quen thói đại tiểu thư rồi chứ đến đây đừng hòng lên mặt với ai!" Triệt lý gôm, Hà My vui vẻ huýt sáo.

Ai ngờ, lời nói của cô ta bị một người bạn của Hà Ngọc Vy bắt ngay sơ hở, cô ta hướng ngay phía bọn nó, nói to, "Chị Hà My, nó dám đặt mình ngang hàng với bọn chị này."

Hà My cười sáng lạng, "Vậy các cô cứ đánh nhau một trận, coi như là dạy dỗ lẫn nhau hộ tôi nhé."

Nụ cười tươi tắn của Hà My khiến nó không còn gì để nói, đám người này... hình như là bị thần kinh!

Hà Ngọc Vy nạt ngay cô bạn của mình, "Ở đây có nhiều người, tôi không cần cậu hô hoán cho tất cả mọi người cùng biết. Còn các cô, đừng tưởng thế là xong, có giới thi hôm khác cho chúng tôi xin cái hẹn." Nói rồi Hà Ngọc Vy đứng dậy, mọi người nhìn thấy, bước đi của cô ta có hơi khập khiễng, chắc là bị ngã nên trật khớp. Thì ra, nguyên nhân Hà Ngọc Vy bỏ cuộc là đây, với cái chân này, thì thi làm sao được.

Nhìn đám đông giải tán, Hà My thất vọng, "Thế là xong à? Chẳng thú vị gì cả." Sao không dùng nắm đấm để giải quyết luôn đi. Mấy người đó cãi qua cãi lại cũng mất vài phút, trong vài phút đó, nếu động chân động tay thì có phải cô được ngồi xem phim miễn phí không. Tiếp đó, không biết Hà My còn than thở điều gì mà cả nó lẫn đám bọn hần đều đứng dậy đi mất...

Các thí sinh đều đã ngồi trên lưng ngựa, chỉ cần một cái phát còi và hiệu lệnh xuất phát của trọng tài là cuộc đua sẽ chính thức bắt đầu. Nhưng tất cả đều phải trì hoãn lại vì đang đợi Bảo Nhi. Lúc này, con ngựa mà ban tổ chức chỉ định đã đứng bên cạnh nó, nhưng không hiểu sao nó lại không lên ngựa. Trọng tài thấy vậy liền thúc giục, "Em không biết cưỡi ngựa? Có thể bỏ cuộc, đừng làm mất thời gian của mọi người."

Nó nói, "Tôi không bỏ cuộc, bọn họ có thể xuất phát trước."

Trong sân đua ngựa hình vòm, tiếng nói của nó rất vang, vang đến nỗi dù bọn hần ngồi xa cũng có thể nghe thấy. Hà My xoa xoa lỗ tai, "Hình như mình vừa nghe nhầm."

Nhưng Quang Anh lại duỗi tay kéo tay Hà My xuống, "Hình như tất cả mọi người đều nghe nhầm."

Hà My trừng mắt nhìn Quang Anh, hỏi nhỏ đám Thiên Vũ, "Bảo Nhi định làm gì vậy? Hay cậu ấy không biết cưỡi ngựa thật?"

Thiên Vũ nhếch miệng, lạnh lùng trả lời, "Không, cô ta biết, rất giỏi là đằng khác."

Hà My chăm chú quan sát nó, lời đáp của Thiên Vũ khiến cho trong lòng cô cũng bình tâm hơn phần nào. Một khi Thiên Vũ đã lên tiếng thì chắc chắn là hần đã dám chắc điều đó, mặc dù cô cũng thắc mắc vì sao Thiên Vũ lại biết, song với tính khí của hần, cô cũng không tiện hỏi gì thêm.

Phía dưới sân đua, trọng tài đang rất ngạc nhiên, "Em chắc chắn chứ?"

"Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai."

"Được rồi." Trọng tài phẩy là cờ trong tay, hô to, "Xuất phát."

Lời vừa dứt, không ai hẹn ai, sáu con ngựa đã hướng thẳng về phía trước mà chạy, trong tiếng reo hò của mọi người, mặt đất bắt đầu rung chuyển, cây cỏ bị dẫm nát dưới vó ngựa. Sáu người sáu ngựa vừa xuất phát, đột nhiên trong trường đua lại vọng đến tiếng ngựa hí vang dội, trước cái nhìn kinh điển của tất cả, một con ngựa so với loài ngựa bình thường có thân hình nhỏ con với bộ lông pha nhiều màu sắc đang chạy đến... chạy thẳng về chỗ nó đứng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Sắc mặt Thiên Vũ vẫn chẳng có chút biểu cảm, hần vẫn nguyên vẻ thờ ơ lãnh đạm, chường mặt nhưng không biết nói gì, nó quảng cho Thiên Vũ một cái lườm sắc lẹm.

Giờ thi sắp bắt đầu, lúc này mặt trời lại tròn đầu mất, trời râm mát hẳn. Tuy lần này năm người đã bỏ thi, cuộc đua chỉ còn lại bảy người, nhưng không vì thế mà bầu không khí bị ảnh hưởng, thậm chí có một số người còn há hê vì đã loại được đi năm đối thủ. Trong số năm người đó, thì có hai người là học sinh của khối D, hai người còn lại là của khối C, còn người cuối cùng lại nằm ngoài dự đoán của mọi người, Hà Ngọc Vy không hiểu vì sao lại bỏ cuộc, không biết đua thi đã dành, nhưng nghe nói hồi học cấp hai trong bộ môn thể dục đăng kí tự chọn ở trường là đua ngựa, cô ta được các huấn luyện viên liệt vào loại kỳ tài trong kỳ tài. Vậy mà bây giờ Hà Ngọc Vy lại tham dự nửa chừng rồi bỏ, đây đúng là việc khó hiểu nhất trên đời.

Thấy mọi người hiếu kỳ nhìn mình bàn tán, Hà Ngọc Vy nghiêng răng nghiêng lợi, quát, "Mấy người nói cái gì đó? Không có việc gì để làm à? Cút!" Ai bảo cô ta sợ thua Lý Uyên Chi? Ai bảo cô ta không đủ trình độ? Ai bảo cô ta không thể thắng nổi? Cô ta sẽ đánh cho kẻ đó một trận!

Nghe thấy tiếng quát của Hà Ngọc Vy, một người tròn mắt, "Hà Ngọc Vy, cô lại nổi con điên gì vậy?"

Bên cạnh, một số người chơi thân với Hà Ngọc Vy nổi cáu, "Chán sống rồi à? Ai cho cô chửi Ngọc Vy?"

Hà My ở gần đó, chán nản lật cái mũ, bây giờ lại thấy mấy người kia chuẩn bị gây gỗ, cô hưng phấn, cố tình nói to, "Người ngu mới chán sống, bọn họ đang chửi khéo các cô đấy." Lập tức, Hà My cảm nhận được có vài ánh nhìn ái ngại hướng về phía mình. Kệ chứ, lâu lắm rồi cô chưa được xem đánh nhau.

Quả nhiên, sau câu nói của Hà My, nhóm nữ sinh kia mặt mày đỏ bừng, không biết là do vì bị Hà My đích thân "nhắc nhở", hay là vì do tức giận với bọn Hà Ngọc Vy. Cô nàng tóc đỏ chỉ thẳng vào mặt Hà Ngọc Vy, dữ dằn, "Dám chửi chúng tôi ngu, các cô mới là đồ chán sống. Đừng tưởng có gia tộc dựa lưng là bọn tôi sợ. Cùng là học sinh khối A, các cô cũng chẳng hơn gì bọn tôi. Ở nhà quen thói đại tiểu thư rồi chứ đến đây đừng hòng lên mặt với ai!" Triết lý gôm, Hà My vui vẻ huýt sáo.

Ai ngờ, lời nói của cô ta bị một người bạn của Hà Ngọc Vy bắt ngay sơ hở, cô ta hướng ngay phía bọn nó, nói to, "Chị Hà My, nó dám đặt mình ngang hàng với bọn chị này."

Hà My cười sáng lạng, "Vậy các cô cứ đánh nhau một trận, coi như là dạy dỗ lẫn nhau hộ tôi nhé."

Nụ cười tươi tắn của Hà My khiến nó không còn gì để nói, đám người này... hình như là bị thần kinh!

Hà Ngọc Vy nạt ngay cô bạn của mình, "Ở đây có nhiều người, tôi không cần cậu hô hoán cho tất cả mọi người cùng biết. Còn các cô, đừng tưởng thế là xong, có giỏi thì hôm khác cho chúng tôi xin cái hẹn." Nói rồi Hà Ngọc Vy đứng dậy, mọi người nhìn thấy, bước đi của cô ta có hơi khập khiễng, chắc là bị ngã nên trật khớp. Thì ra, nguyên nhân Hà Ngọc Vy bỏ cuộc là đây, với cái chân này, thì thi làm sao được.

Nhìn đám đông giải tán, Hà My thất vọng, "Thế là xong à? Chẳng thú vị gì cả." Sao không dùng nắm đấm để giải quyết luôn đi. Mấy người đó cãi qua cãi lại cũng mất vài phút, trong vài phút đó, nếu động chân động tay thì có phải cô được ngồi xem phim miễn phí không. Tiếp đó, không biết Hà My còn than thở điều gì mà cả nó lẫn đám bọn hần đều đứng dậy đi mất...

Các thí sinh đều đã ngồi trên lưng ngựa, chỉ cần một cái phất cờ và hiệu lệnh xuất phát của trọng tài là cuộc đua sẽ chính thức bắt đầu. Nhưng tất cả đều phải trì hoãn lại vì đang đợi Bảo Nhi. Lúc này, con ngựa mà ban tổ chức chỉ định đã đứng bên cạnh nó, nhưng không hiểu sao nó lại không lên ngựa. Trọng tài thấy vậy liền thúc giục, "Em không biết cưỡi ngựa? Có thể bỏ cuộc, đừng làm mất thời gian của mọi người."

Nó nói, "Tôi không bỏ cuộc, bọn họ có thể xuất phát trước."

Trong sân đua ngựa hình vòm, tiếng nói của nó rất vang, vang đến nỗi dù bọn hần ngồi xa cũng có thể nghe thấy. Hà My xoa xoa lỗ tai, "Hình như mình vừa nghe nhầm."

Nhưng Quang Anh lại đuổi tay kéo tay Hà My xuống, "Hình như tất cả mọi người đều nghe nhầm."

Hà My trừng mắt nhìn Quang Anh, hỏi nhỏ đám Thiên Vũ, "Bảo Nhi định làm gì vậy? Hay cậu ấy không biết cười ngựa thật?"

Thiên Vũ nhếch miệng, lạnh lùng trả lời, "Không, cô ta biết, rất giỏi là đằng khác."

Hà My chăm chú quan sát nó, lời đáp của Thiên Vũ khiến cho trong lòng cô cũng bình tâm hơn phần nào. Một khi Thiên Vũ đã lên tiếng thì chắc chắn là hắn đã dám chắc điều đó, mặc dù cô cũng thắc mắc vì sao Thiên Vũ lại biết, song với tính khí của hắn, cô cũng không tiện hỏi gì thêm.

Phía dưới sân đua, trọng tài đang rất ngạc nhiên, "Em chắc chắn chứ?"

"Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai."

"Được rồi." Trọng tài phẩy là cờ trong tay, hô to, "Xuất phát."

Lời vừa dứt, không ai hẹn ai, sáu con ngựa đã hướng thẳng về phía trước mà chạy, trong tiếng reo hò của mọi người, mặt đất bắt đầu rung chuyển, cây cỏ bị dẫm nát dưới vó ngựa. Sáu người sáu ngựa vừa xuất phát, đột nhiên trong trường đua lại vọng đến tiếng ngựa hí vang dội, trước cái nhìn kinh điển của tất cả, một con ngựa so với loài ngựa bình thường có thân hình nhỏ con với bộ lông pha nhiều màu sắc đang chạy đến... hướng thẳng về chỗ nó đứng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90

Quản lý bên trong thấy một con ngựa hung dữ lao vào thì lập tức cầm roi đuổi theo, nhưng không ngờ lại bị một người đàn ông đeo kính đen, mặc quần áo màu đen, đáng vẻ lạnh lùng từ đầu chặn lại. Quản lý nhìn đáng vẻ hung dữ của người nọ thì phẩy tay cho bảo vệ động thủ. Hai bên giao tranh với nhau chưa đến ba chiêu thì bảo vệ đã bị đánh trúng vào gáy rồi ngã gục xuống đất. Vì ầu đã chỉ xảy ra trong tích tắc, mọi người lại dồn hết lực chú ý vào con ngựa có hình dáng khác lạ đang chạy đến, nên có rất ít người để ý đến người đàn ông kỳ lạ này.

Con ngựa không người cưỡi có bộ lông vô cùng đặc biệt, thoạt nhìn bộ lông trên mình hội tụ vô số màu. Với bộ móng khỏe mạnh, cái đầu hất về phía trước, nó cao ngạo tựa như vương của các loài ngựa, làm cho một số con đang chạy nhìn thấy nó thì đều phải giảm cước, cúi đầu cụp tai. Đây là loài ngựa hoang đã có trong tự nhiên tên Chocktaw, là ngựa quý trong các loài ngựa quý, đến những năm 1950, giống ngựa này chỉ còn sót lại duy nhất 200 cá thể, được các nhà di truyền học động vật nổi tiếng giúp đỡ duy trì giống nòi. Cho đến ngày hôm nay, đáng lẽ loài ngựa này phải tuyệt chủng từ lâu, vậy mà bây giờ một con lại đột ngột xuất hiện như ở trên trời giáng xuống, khiến cho những người am hiểu nhất về ngựa cũng không thể khép nổi mồm. Đây, là có chuyện gì đang xảy ra, con Chocktaw này từ đâu mà xuất hiện?

Nhìn con ngựa định chạy về phía mình nhưng rồi lại rẽ ngang mất phương hướng, suýt nữa lao vào một loạt các con ngựa khác, nó lạnh lẽo liếc sang người đàn ông mặc vest đen không không chế nổi Chocktaw ban này, theo thói quen, tay nó đặt lên trước mồm, bỗng, một tiếng sáo kéo dài vang lên. Sau tiếng sáo, con Chocktaw đang "điên cuồng" từ từ dừng lại, một lần nữa quay đầu đi thẳng về phía nó. Trước ánh nhìn ngạc nhiên của mọi người, Chocktaw ngoan ngoãn cúi đầu vào tay Bảo Nhi, hình ảnh hài hòa như thể người và ngựa đều đã thân quen từ rất lâu.

Nó chỉnh lại dây cương cho Chocktaw, còn mắt thì khẽ nhướng nhìn trọng tài hỏi, "Tôi đã xem qua quy định, không có điều luật thí sinh không được phép mang ngựa của mình đến dự thi đúng không?"

Trọng tài ra vẻ khó xử, "Chuyện này..."

Nó sầm mặt, "Không lẽ là không được?"

"Điều luật đã không ghi, vì sao lại không được!" Một vị giám khảo đi đến, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn con Chocktaw, "Là loài Chocktaw Ấn Độ, sao em có con ngựa này?"

Nó làm như không nghe thấy câu hỏi sau cùng của vị giám khảo, lời "Cảm ơn" vừa dứt đã xoay người nhảy lên yên ngựa, con ngựa khẽ hí rồi đứng im để cho nó cưỡi. Vị giám khảo này có vẻ rất quan tâm đến nó, à không, hình như là quan tâm đến con ngựa hơn, bà ta lên tiếng nhắc nhở, "Phải nhanh lên, các thí sinh khác đã đi được gần nửa vòng quanh sân rồi."

Không đợi nó lên tiếng, Chocktaw nghe như hiểu tiếng người, đột ngột hí vang rồi lao đi.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm nhận được Chocktaw đang rất sung sức, nó cười khẽ, vuốt ve cái bờm dài mượt của Chocktaw, bày tỏ sự thương nhớ, "Mấy năm không gặp, mày vẫn không bỏ được tính hiếu thắng, được, hôm nay tao với mày sẽ giữ vững phong độ, không thể để mất mặt trước bọn người kia." Hồi ở Hàn Quốc, Chocktaw là thú cưng duy nhất của nó, đây là món quà nó nhận được lúc sinh nhật chín tuổi từ bà, kể từ lúc có Chocktaw, sau gần

một năm thuần ngựa và tập luyện, cuối cùng, thành quả mà Bảo Nhi đạt được vượt xa so với mức tưởng tượng của rất nhiều người. Phạm là trường đua dành cho thanh thiếu niên nào đó và Chocktaw đã từng đặt chân qua, không có ai xứng làm đối thủ. Vậy mà chỉ vì việc riêng mà nó vứt bỏ Chocktaw cho người giúp việc chăm sóc, suốt hai năm không thèm đoái hoài gì đến nó, bây giờ có việc mới nhớ đến mình đã từng có một con thú cưng rất thân thiết là Chocktaw. Bởi thế tối hôm qua, vì cuộc thi này, nó lại không quen dùng các loại ngựa khác, cho nên mới vận dụng mối quan hệ chuyên Chocktaw bằng đường hàng không từ ngoại ô Seoul đến đây một cách an toàn. Nhìn Chocktaw mặc dù lúc đầu có hơi kích động, nhưng về sau lại ngoan ngoãn phục tùng trước mình, Bảo Nhi thấy thật có lỗi. Nó tự nhủ rằng, hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải chiến thắng để tìm lại cảm giác thân thuộc cho Chocktaw như trước đây.

Động lực đẩy tinh thần lên cao, nó hừ hai tiếng, thúc dây cương điều khiển ngựa chạy thẳng về phía trước. Kinh nghiệm cưỡi ngựa mấy năm không thể nói quên là quên, nói mất là mất, một loạt các động tác điều khiển ngựa đặc biệt đều được nó mang ra dùng thậm chí là rất thuần thực, chẳng mấy chốc, một người một ngựa đều đã đạt được đến cảnh giới cao nhất của tốc độ.

Do thường ngày Chocktaw đều được thả tự do trong trại nuôi nên bộ móng của nó rất chắc khỏe, nguồn gốc của loài ngựa này lại bắt nguồn từ thảo nguyên nên tất nhiên tốc độ của nó vượt xa so với các con ngựa ngày ngày bị nhốt trong chuồng. Vì vậy, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi bị rút lại đằng sau một quãng khá xa, mà trong một chút thời gian, Chocktaw đã dần dần rút ngắn khoảng cách, cuối cùng là đuổi kịp các bạn cùng đua phía trước.

Chocktaw chạy theo sát nút con ngựa dẫn đầu, người ngồi trên lưng ngựa cư nhiên là Lý Uyển Chi, cô ta và Bảo Nhi lúc này đã bỏ cách các đối thủ khác một đoạn khá xa, vị trí dẫn đầu tuyệt nhiên chắc chắn là do hai người nắm giữ, chỉ là ai nhất ai nhì mà thôi. Tuy nhiên, với tốc độ đáng kinh ngạc của Chocktaw, người xem không khó để có thể nhìn ra người dành vị trí đứng đầu là ai, nếu con ngựa của Lý Uyển Chi không bị đột nhiên gen hóa thành các loại ngựa quý hiếm khác, theo lẽ đương nhiên, cô ta phải cản trở về nhì.

Về phần Lý Uyển Chi, căn bản là cô ta đã tự tin đã nắm chắc chiến thắng trong tay nên mới chủ quan không để ý đến thế sự xung quanh, đề đến khi có một bóng người và ngựa gần ngang bằng với cô ta thì cô ta mới giật mình, "Không thể nào, rõ ràng là chị... Tôi vừa mới thấy..." chị còn chưa xuất phát cơ mà!

Lý Uyển Chi lắp bắp nói, nhưng đáp lại cô ta chỉ là một ánh mắt lạnh lùng, cùng lúc đó, Bảo Nhi và Chocktaw đã vọt lên trước, Lý Uyển Chi trong phút chốc đã bị rút lại phía sau.

Tiếng người cổ vũ bỗng ngưng im bật, dù kết quả một sớm một chiều đã nằm trong dự đoán của mọi người, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến cú lộn dòng ngoạn mục của Bảo Nhi thì không ai là không kinh ngạc, mây trắng bay đi, mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ lúc ẩn lúc hiện in trên bộ đồ phục màu nâu của Bảo Nhi, khiến cho bộ trang phục óng ả mê hồn. Khoảnh khắc ấy, hết như sự bản thân và kích động của đám đông khác này.

Hà Ngọc Vy nhìn chăm chú vào các động tác thành thực của Bảo Nhi trên lưng ngựa, cô ta nghĩ bụng, "Giỏi quá, nếu Lý Uyển Chi đổi chỗ cho mình thì mình cũng không thể thắng nổi." Nhưng cứ nhớ đến Lý Uyển Chi là Hà Ngọc Vy lại văng ra một từ "shit", cô ta công nhận dù là người thô lỗ nhưng rất ít khi cô ta nói tục, nhưng cứ mỗi khi về mặt Lý Uyển Chi hiện lên trong đầu là Hà Ngọc Vy lại không kiềm nổi lòng. Con người hai mặt giả nhân giả nghĩa này, cuối cùng cô cũng có ngày hôm nay, thua Bảo Nhi cũng đáng lắm! Trước đây, Hà Ngọc Vy không thần tượng ai trong trường, kể cả nhóm Idol, nhưng sau sự kiện ngày hôm nay, Hà Ngọc Vy tuyên bố, cô ta chính thức thần tượng Bảo Nhi, do đó, Hà Ngọc Vy cất tiếng tán thưởng, "Chị Bảo Nhi cố lên, cố lên, cho Lý Uyển Chi bẽ mặt đi..." Sau lời nói của cô ta, sự trầm mặc rồi cuộc không được duy trì thêm bao lâu, một lần nữa cả trường đua lại bị nhấn chìm bởi những tiếng hoan hô, "Bảo Nhi cố lên, cố lên..."

Mà ở bên khán đài gần chỗ Hà Ngọc Vy, mắt Thùy Trâm cũng đang tròn xoe nhìn nó vượt qua ba vòng của sân ngựa để tiến đến vạch đích. Lý Uyển Chi và các đối thủ khác thì đã bị bỏ xa gần một vòng, điều này khiến cô kinh ngạc đến đỉnh điểm, "Này này, lúc đầu cứ tưởng là thua, cái này đúng là quá vi diệu đi, kỹ thuật cưỡi ngựa của cô ấy không biết đã đạt đến mức độ nào."

Bảo Nam bị tiếng ồn ào xung quanh làm cho chau mày, nhưng vẫn mở miệng nói, "Trình độ của con người có giới hạn. Nếu cô ta xuất phát cùng lúc với tất cả mọi người, thì có tài đến đâu cũng không thể bỏ cách được đối thủ gần một vòng sân, chứ đừng nói là còn xuất phát muộn." Thùy Trâm chưa kịp nói gì thì Bảo Nam đã nói tiếp, "Là do con ngựa."

Cô giật mình, mắt dán chặt hơn vào Chocktaw, quan sát kỹ lưỡng, "Ban nãy em không để ý, kích cỡ của con ngựa này hơi nhỏ, màu lông của nó lại nhiều màu, là nhuộm à?"

Bảo Nam trả lời, "Bình sinh kích thước và màu lông của nó đã như thế."

Thùy Trâm ồ lên, tiếp tục đặt câu hỏi, "Tuy em không có thú chơi ngựa nhưng cũng không thuộc loại mù tịt về phương diện này, nhưng giống ngựa này là lần đầu tiên em được thấy qua, là loại nào thế?"

"Là loài Chocktaw Ấn Độ, tuyệt chủng gần chục năm nay rồi."

"Oh my god, vậy con ngựa này từ đâu mà ra?"

Bảo Nam im lặng, anh có lẽ cũng không biết nên Thùy Trâm không hỏi gì thêm, mấy chuyện như thế này cô nên đi hỏi Bảo Nhi mới đúng. Đồng thời, cô càng muốn biết thân phận của nó hơn, có được con ngựa như thế đứng nói là gia tộc bình thường, xuất thân từ danh môn thế gia như bọn cô chứ chẳng chơi. Giây phút này, đây có lẽ là đáp án hợp lý nhất cho mọi thắc mắc trong lòng cô, bởi thân phận của Bảo Nhi được bảo mật nghiêm ngặt đến nỗi khó lòng mà tra ra được, mà cũng có thể là do nghĩ Bảo Nhi cũng không có nguy hại gì, nên đám bọn cô mới không chú tâm để tìm hiểu kỹ càng. Thùy Trâm không biết, chính điều này làm cho sau này cô hối hận vô cùng, trong quá khứ cô có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, sau này đã có lúc chính tay cô muốn giết chết Bảo Nhi, nhưng đó là chuyện của nhiều năm về sau.

Gạt bỏ đi những suy nghĩ trong đầu, Thùy Trâm lại tập trung về phía Bảo Nhi và Chocktaw, cô thấy nó chỉ còn mấy trăm mét nữa là cán đích. Mấy trăm

mét tường xa nhưng kỳ thực lại rất gần, với tốc độ của Chocktaw thì chút đường lộ cón con này có là gì, thắng lợi căn bản đã là điều hiển nhiên.

Chiến thắng hiện ngay trước mắt, nó thúc đẩy cương mạnh hơn khiến tiếng ngựa hí một lần nữa lại vang dội, Chocktaw nhanh như chớp hướng thẳng về điểm kẻ màu trắng, trong tiếng reo hò của mọi người, cả người và ngựa đều vượt qua vạch đích một cách an toàn. Chạy thêm trăm mét, Chocktaw dừng lại, đội Bảo Nhi xuống ngựa rồi hí mũi vênh mặt, đắc chí như muốn nói, "Chủ nhân, ta vẫn lợi hại như xưa!"

Nhìn biểu cảm như người của Chocktaw, Bảo Nhi bật cười, xoa nhẹ cái bòm của nó thể hiện sự thương yêu nói, "Ngựa ngoan." Lờn vừa dứt, Lý Uyên Chi cũng phi ngựa đến, cô ta vừa cán đích và dành được vị trí thứ hai, sau khi đứng vững, cô ta đi đến chỗ nó, trên mặt vẫn thường trực nét dịu dàng như mọi ngày, "Chị, chúc mừng chị. Hôm nay chị tuyệt vời lắm."

Nó nhìn Lý Uyên Chi, hỏi thẳng thừng, "Cô không còn câu nào khác để nói à?"

Lý Uyên Chi đỏ mặt, quả thật, hôm qua cô ta cũng hỏi nó câu này.

Cô ta nhanh chóng lấp liếm sự xấu hổ của mình bằng cách nhìn chăm chú vào Chocktaw, nhưng rồi, chính Lý Uyên Chi cũng phải thốt lên một tiếng "ôi" kinh diễm. Nhìn Chocktaw, cô ta vừa khảng định vừa mạnh dạn đề nghị, "Là loài Chocktaw Ấn Độ, chị cho em sờ thử một chút nhé." Lý Uyên Chi không che dấu nổi vẻ tham lam ham muốn, trời ạ, đây là loài Chocktaw trong truyền thuyết đấy, là một người yêu môn thể thao cưỡi ngựa, đồng thời Lý Uyên Chi cũng nổi lên tia ghen ghét trong lòng, nhưng ngoài mặt cô ta vẫn trưng ra nụ cười giả dối khiến nó cảm thấy chán ghét.

Mất thấy Lý Uyên Chi không an phận, nhưng nó lại đứng im không nói gì, để mặc cho bàn tay của cô ta tiến lại gần Chocktaw. Chocktaw nhìn Lý Uyên Chi, đột nhiên trở nên tức giận, vó đằng trước cứ nhiên bay lên trời thẳng thừng đập vào vai của Lý Uyên Chi, khiến cho cô ta lùi ra xa mấy mét rồi đập thẳng vào người Hà Ngọc Vy. Hà Ngọc Vy đang đứng nói chuyện với bạn thì bị đụng đầu khiến cho mắt nhắm bằng sự tức giận, nhìn người vừa đến là Lý Uyên Chi, cô ta nổi đóa, "Lý Uyên Chi, cô thua nên nổi điên à?"

"..."

"Này, Lý Uyên Chi, cô làm sao thế?" Hà Ngọc Vy ngăn ra khi thấy Lý Uyên Chi ôm vai, bên khóe miệng cô ta còn rỉ ra một ít máu.

Lúc này, Bảo Nhi đã giao Chocktaw cho người đàn ông mặc vest đen, Chocktaw có vẻ không cam lòng khi bị dắt đi, thấy vậy, nó dấn dò ông ta, "Đưa Chocktaw an toàn về biệt thự giúp tôi, nếu anh không khống chế nổi một con ngựa, để Chocktaw xảy ra chuyện gì, thì tốt nhất hãy biến trước khi tôi tìm ra." Nó lạnh lẽo nói, trong đầu hiện lại cảnh Chocktaw chạy loạn ban nãy thì không kiềm chế nổi nổi tức giận.

Người đàn ông mặc vest đen cung kính "dạ" một tiếng rồi dắt Chocktaw đi mất, ông ta biết, ông ta vừa phạm phải điều cấm kỵ của tiểu thư.

Sau khi người đàn ông kia rời khỏi, bấy giờ, nó mới chú ý đến bộ dáng thảm thương của Lý Uyên Chi, nó đi lại trước mặt cô ta, khinh thường nói, "Tôi quên không nói với cô, ngựa của tôi không thích đến gần người lạ."

Mặt Lý Uyên Chi hết đỏ rồi xanh, hết xanh lại chuyển sang tím, cô ta tức giận nhưng không biết nên phản bác cái gì. Một màn lúc này có không ít người nhìn thấy, nhóm Idol cũng không phải là ngoại lệ, cô ta biết dấu mặt đi đâu đây? Lý Uyên Chi mở miệng nói "không sao", nhưng cô ta nghiến răng thầm nghĩ, "Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, chị dành vị trí đầu tiên của tôi, ngựa của chị lại đá tôi một phát, ngày mai trong phần thi đánh golf, tôi sẽ khiến cho chị thua thật mất mặt."

Nghe Lý Uyên Chi nói thế, nó cũng chỉ cười trào phúng rồi quay người đi về phía bọn Thiên Vũ, bảo mình hơi mệt nên ra xe ngồi trước. Nó biết, Lý Uyên Chi ngày mai chắc chắn sẽ giở trò, bởi trên thế giới này tồn tại hai nhóm người, nhóm thứ nhất dù bên ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất bên trong lại rất lương thiện, nhóm thứ hai bên ngoài càng tỏ ra dịu dàng thì bên trong lại càng hiểm độc, nó dám khẳng định Lý Uyên Chi đứng vào hàng ngũ thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91

Ánh chiều bao phủ khắp nơi, chưa tới mà đường xá đã lên đèn, cả thành phố như được tắm mình dưới ánh sáng màu cam rực rỡ. Thủ đô vẫn như mọi ngày, vào giờ cao điểm, đường phố chật ních, các phương tiện qua lại chậm rì rì nối đuôi nhau nhích từng xen-ti-mét đường.

Chẳng mấy dễ chịu khi phải ngồi trên một chiếc xe đứng ở một chỗ hàng chục phút đồng hồ, Bảo Nhi quan sát thấy ô tô của lớp đang bị kẹt cứng ở cạnh vỉa hè, thỉnh thoảng lại di chuyển chậm rãi từng chút từng chút một. Thời gian cứ trôi qua một cách vô vị như vậy vốn cũng chẳng phải là chuyện quá to tát, nhưng từ tối hôm qua đến nay vẫn chưa có thứ gì vào bụng, khi đói chỉ cầm cự bằng nước hoặc một cốc sữa trắng nên bây giờ nó thấy không chịu nổi, bụng vừa cồn cào lại vừa âm ỉ đau. Cảm giác khó chịu cứ bủa vây lấy người Bảo Nhi, nó muốn thoát khỏi trạng thái này ngay tức khắc. Nhưng là bằng cách nào khi chưa về được nhà? Tìm một hiệu thuốc mua thuốc để xoa dịu cơn đau chăng? Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nó thấy biện pháp này là hợp lý nhất khi mà chẳng biết bao giờ cái xe này mới lết được đến trường.

Bảo Nhi xách túi đứng dậy đi về phía phụ xe, vận động nhẹ làm bụng nó càng thêm đau, sắc mặt cũng tái hơn so với lúc ban đầu, "Tôi muốn xuống."

Phụ xe nghiêm mặt, "Đang trong thành phố không được dừng xe, hơn nữa còn có công an, chúng tôi không muốn bị phạt. Sắp đến trường rồi, mời em về chỗ cho."

Nó nhú mày gắt, "Anh bị điếc à? Tôi bảo là muốn xuống!"

Phụ xe tức giận, nét mặt gã vẻ hung hăng lộ rõ mòn một khiến cho Bảo Nhi phải dùng ánh mắt thiếu khách quan để đánh giá gã. Tên này cao hơn nó một cái đầu, mày rậm mặt vuông chữ điền, mũi đeo khuyên, hai mắt lộ sắc tức tủa như phun lửa, nhìn sơ qua cũng biết gã chẳng phải loại tốt đẹp gì. Bọn người không tử tế trong xã hội thì nhiều không kể xiết, gã thanh niên đứng trước mặt nó là một ví dụ điển hình. Hình như gã chán sống, trước mặt cả lớp dám ra tay định đánh nó, nhưng đúng lúc này lại có một giọng nói từ phía cuối xe vọng lên, kịp thời phân tán sự chú ý của gã, "Tôi cũng muốn xuống." Minwoo vừa nói vừa đi đến, nó ngạc nhiên nhìn Minwoo, lâu lắm rồi nó mới nghe thấy giọng nói của cậu ta, thậm chí, nếu Minwoo không lên tiếng, nó cũng có lúc lầm tưởng rằng, Minwoo thật sự vẫn ở bên Hàn Quốc chứ không phải là quanh quẩn ở ngay gần đây.

Trước vẻ mặt hầm hè của gã phụ xe, Minwoo tiếp tục hỏi, "Dù sao xe cũng đang dừng, tôi thấy công an ở khá xa chúng ta. Mở cửa vài phút chắc họ cũng chẳng để ý, anh không phải là muốn làm khó chúng tôi chứ?"

Phụ xe á khẩu, trước ngữ điệu không rắn cũng chẳng mềm của Minwoo, gã nhìn một vòng quanh xe, như phát hiện ra điều gì đó, gã phải dằn tính hung hăng muốn đánh người của mình xuống, đáp với vẻ không cam lòng, "Được rồi, đợi một chút."

Không lâu sau, sau khi gã bảo tài xế mở cửa, Bảo Nhi nói "tạm biệt" với bọn Thiên Vũ để giữ lịch sự rồi mới vòng qua khoảng cách nhỏ giữa đầu xe to và ô tô nhỏ ở phía trước để đặt chân lên vỉa hè. Hít khói bụi của xe cộ làm cơn đau của Bảo Nhi không có dấu hiệu thuyên giảm, mà theo xu hướng nó càng tiếp tục can quết và hoành hành, tệ hơn là cơn đau đến mức, mặt nó rịn ra một tầng mồ hôi. Do muốn áp chế cơn đau như cơn quái vật làm cản nên mong muốn uống thuốc của Bảo Nhi ngày càng cao. Nhưng kế hoạch tìm hiệu thuốc đúng là mất thời gian, trong tình trạng đường tắc không bắt được taxi, nó đành phải ôm bụng lần tìm một cửa hàng trong cảm xúc khó khăn như mò kim đáy bể.

Minwoo đi theo sau có vẻ như không quen khi nhìn thấy dáng vẻ vất vả này của nó, dù trong lòng quan tâm nhưng cậu vẫn lạnh nhạt hỏi bằng giọng khó chịu, "Park Hyun Young, cô lại đóng kịch gì cho tôi xem đây?"

Bảo Nhi hơi sững người, nhưng rồi lại tiếp tục bước đi, nhàn nhạt đáp, "Tôi mà đóng kịch thì sẽ ngồi luôn ở đây cho cậu xem. Con người tôi chưa bao giờ lấy bệnh tật làm trò đùa, tôi bị đau bụng, cậu đi theo rồi thì giúp tôi tìm một nhà thuốc luôn đi." Dừng lại một lúc, rồi như sợ Minwoo hiểu lầm, nó lại bổ sung thêm, "Hãy quên tôi và cậu đã từng quen biết, coi như người với người giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn."

Bảo Nhi biết Minwoo đi theo mình chắc là có lý do, chính nó cũng không biết là gì nhưng tính cách của Minwoo cũng không tệ như nó. Từng có một thời nó đối xử vô cùng tệ bạc với cậu, chắc cậu vẫn luôn ghi nhớ, nhưng hai người nhìn vẫn hơn một người nhìn, biết đâu nhờ có sự trợ giúp của Minwoo thì nó có thể tìm thấy hiệu thuốc một cách nhanh hơn vào ngay lúc này. Mặc dù Minwoo hận nó, tiếp theo dù cậu có nhận hay chối lời thỉnh cầu này thì cũng đáng để thử. Trong những năm hai người làm bạn, thời gian đủ dài để Minwoo hiểu rõ con người của Bảo Nhi, vì vậy nó cũng chẳng tỏ vẻ thanh cao gì cho cam! Cứ sống theo bản năng của một con người, gặp khó khăn thì mở miệng cầu xin giúp đỡ.

Minwoo nở nụ cười lãnh đạm, nhếch miệng nói, "Con người cô xảo trá, có thanh minh cũng chẳng ít gì."

"Tôi chẳng thanh minh, sự thật rành rành là như vậy. Cậu chẳng cần thuyết khách ai nhìn vào cũng sẽ nhận ra."

Minwoo nheo mắt, "Chỉ sợ ở nơi lắm kẻ vô tâm, không có ai vô công rồi nghề mà chú ý đến cô."

Nó trầm mặc, quên mất cơn đau ở bụng, không tức giận mà thán nhiên gật đầu, "Đúng, nếu như không có anh ấy, thì những người có tâm sẽ biến thành những kẻ vô tâm, giống như tôi trước kia, chẳng rồi hơi mà chú ý đến cảm xúc của cậu." Thần sắc nó bỗng trở nên xa cách, "Cậu chẳng thể nào hiểu được khi mình mất đi một người mà mình coi là toàn bộ thế giới mọi thứ sẽ trở nên vô vị như thế nào, kể cả là tình bạn. Đôi khi tôi muốn mình cũng may mắn như cậu, có thể gặp được một điểm ngoặt mà bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng là không ai cũng có thể tự cầu may rủi được số phận của mình, nếu cầu được, tang thương đã chỉ là viễn vông."

Minwoo ngẩn người, không biết từ lúc nào cậu đã đi bằng nó, "Cô không quan tâm đến cảm xúc của tôi, tôi có thể chấp nhận. Nhưng cô có khi nào thật sự biết được suy nghĩ của tôi, cô cho là tôi may mắn lắm sao?"

Bảo Nhi không nói gì, Minwoo hiểu, cậu đã nhận được câu trả lời trong sự im lặng của nó. Nếu từ nhỏ cô không có gia đình, nếu lúc ở trường cô bị khinh thường và cô lập, nếu cô bị người mình thương yêu nhất quay lưng khiến cho rơi vào bước đường tuyệt vọng, để rồi ông trời cảm thấy có lỗi và bù đắp cho cô thì cô cho rằng đó chính là may mắn sao? Không, đó chỉ là sự thương hại mà đáng tồi cao dành cho cô khi mà cô thảm thương đến nỗi gần như là muốn phát điên.

"Park Hyun Young, cô chỉ nhìn nhận sự việc bằng ánh mắt của mình mà không biết mình đã quá nông cạn."

Miệng lưỡi của Minwoo đang ngày càng giáo hoạt hay là do nó quá kiêu lỗ? Trước đây lúc Minwoo hoạt náo nhất thì cậu ta cũng không bao giờ nói quá nhiều.

"Lee Minwoo, đối với những người tôi có bài xích thì tôi chỉ tin tưởng vào những gì mà mắt mình nhìn thấy, cậu không phải là ngoại lệ."

"Phải rồi, dù tôi đã giàu có nhưng quá khứ của tôi vẫn gắn liền với hai từ mà tầng lớp của cô coi thường nhất. Làm sao mà có chuyện một người từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng không ghé thăm một kẻ nghèo hèn như tôi đây đây?"

Hơn sáu giờ đường phố dần thông thoáng, nhờ lưu thông tuyến đường mà các phương tiện qua lại không còn bị ngưng trệ, người dân đi đường ai cũng vui vẻ và thoải mái hơn. Bảo Nhi đang đứng trong một nhà thuốc, cuối cùng sau một chặng đường trên phố nó đã tìm thấy đúng nơi mình muốn đi, tất cả cũng là nhờ công của Minwoo. Đây là nhà thuốc nằm ở đầu một con hẻm nhỏ, ban đầu nó không để ý nhưng Minwoo lại nhìn thấy. Kết quả là hai người nán chân lại đây để mua thuốc theo đúng kế hoạch ban đầu của nó, dù rằng chứng đau bụng không hiểu sao đã dịu đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Ánh chiều bao phủ khắp nơi, chưa tối mà đường xá đã lên đèn, cả thành phố như được tắm mình dưới ánh sáng màu cam rực rỡ. Thủ đô vẫn như mọi ngày, vào giờ cao điểm, đường phố chật ních, các phương tiện qua lại chậm rì rì nối đuôi nhau nhích từng xen-ti-mét đường.

Chẳng mấy dễ chịu khi phải ngồi trên một chiếc xe đứng ì một chỗ hàng chục phút đồng hồ, Bảo Nhi quan sát thấy ô tô của lớp đang bị kẹt cứng ở cạnh vỉa hè, thỉnh thoảng lại di chuyển chậm rãi từng chút từng chút một. Thời gian cứ trôi qua một cách vô vị như vậy vốn cũng chẳng phải là chuyện quá to tát, nhưng từ tối hôm qua đến nay vẫn chưa có thứ gì vào bụng, khi đói chỉ cầm cự bằng nước hoặc một cốc sữa trắng nên bây giờ nó thấy không chịu nổi, bụng vừa cồn cào lại vừa âm ỉ đau. Cảm giác khó chịu cứ bủa vây lấy người Bảo Nhi, nó muốn thoát khỏi trạng thái này ngay tức khắc. Nhưng là bằng cách nào khi chưa về được nhà? Tìm một hiệu thuốc mua thuốc để xoa dịu cơn đau chẳng? Ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nó thấy biện pháp này là hợp lý nhất khi mà chẳng biết bao giờ cái xe này mới lết được đến trường.

Bảo Nhi xách túi đứng dậy đi về phía phụ xe, vận động nhẹ làm bụng nó càng thêm đau, sắc mặt cũng tái hơn so với lúc ban đầu, "Tôi muốn xuống."

Phụ xe nghiêm mặt, "Đang trong thành phố không được dừng xe, hơn nữa còn có công an, chúng tôi không muốn bị phạt. Sắp đến trường rồi, mời em về chỗ cho."

Nó nhú mày gắt, "Anh bị điên à? Tôi bảo là muốn xuống!"

Phụ xe tức giận, nét mặt gầy gò hung hăng lộ rõ mòn mỏi khiến cho Bảo Nhi phải dùng ánh mắt thiếu khách quan để đánh giá gã. Tên này cao hơn nó một cái đầu, mày rậm mặt vuông chữ điền, mũi đeo khuyên, hai mắt lộ sắc tức tựa như phun lửa, nhìn sơ qua cũng biết gã chẳng phải loại tốt đẹp gì. Bọn người không tử tế trong xã hội thì nhiều không kể xiết, gã thanh niên đứng trước mặt nó là một ví dụ điển hình. Hình như gã chán sống, trước mặt cả lớp dám ra tay định đánh nó, nhưng đúng lúc này lại có một giọng nói từ phía cuối xe vọng lên, kịp thời phân tán sự chú ý của gã, "Tôi cũng muốn xuống." Minwoo vừa nói vừa đi đến, nó ngạc nhiên nhìn Minwoo, lâu lắm rồi nó mới nghe thấy giọng nói của cậu ta, thậm chí, nếu Minwoo không lên tiếng, nó cũng có lúc lầm tưởng rằng, Minwoo thật sự vẫn ở bên Hàn Quốc chứ không phải là quanh quẩn ở ngay gần đây.

Trước vẻ mặt hầm hè của gã phụ xe, Minwoo tiếp tục hỏi, "Dù sao xe cũng đang dừng, tôi thấy công an ở khá xa chúng ta. Mở cửa vài phút chắc họ cũng chẳng để ý, anh không phải là muốn làm khó chúng tôi chứ?"

Phụ xe á khẩu, trước ngữ điệu không rắn cũng chẳng mềm của Minwoo, gã nhìn một vòng quanh xe, như phát hiện ra điều gì đó, gã phải dằn tính hung hăng muốn đánh người của mình xuống, đáp với vẻ không cam lòng, "Được rồi, đợi một chút."

Không lâu sau, sau khi gã bảo tài xế mở cửa, Bảo Nhi nói "tạm biệt" với bọn Thiên Vũ để giữ lịch sự rồi mới vòng qua khoảng cách nhỏ giữa đầu xe to và ô tô nhỏ ở phía trước để đặt chân lên vỉa hè. Hít khói bụi của xe cộ làm cơn đau của Bảo Nhi không có dấu hiệu thuyên giảm, mà theo xu hướng nó càng tiếp tục can quết và hoành hành, tệ hơn là cơn đau đến mức, mặt nó rịn ra một tầng mồ hôi. Do muốn áp chế cơn đau như cơn quái vật làm cản nên mong muốn uống thuốc của Bảo Nhi ngày càng cao. Nhưng kế hoạch tìm hiệu thuốc đúng là mất thời gian, trong tình trạng đường tắc không bắt được taxi, nó đành phải ôm bụng lần tìm một cửa hàng trong cảm xúc khó khăn như mò kim đáy bể.

Minwoo đi theo sau có vẻ như không quen khi nhìn thấy dáng vẻ vật vờ này của nó, dù trong lòng quan tâm nhưng cậu vẫn lạnh nhạt hỏi bằng giọng khó chịu, "Park Hyun Young, cô lại đóng kịch gì cho tôi xem đây?"

Bảo Nhi hơi sững người, nhưng rồi lại tiếp tục bước đi, nhàn nhạt đáp, "Tôi mà đóng kịch thì sẽ ngồi luôn ở đây cho cậu xem. Con người tôi chưa bao giờ lấy bệnh tật làm trò đùa, tôi bị đau bụng, cậu đi theo rồi thì giúp tôi tìm một nhà thuốc luôn đi." Dừng lại một lúc, rồi như sợ Minwoo hiểu lầm, nó lại bổ sung thêm, "Hãy quên tôi và cậu đã từng quen biết, coi như người với người giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn."

Bảo Nhi biết Minwoo đi theo mình chắc là có lý do, chính nó cũng không biết là gì nhưng tính cách của Minwoo cũng không tệ như nó. Từng có một thời nó đối xử vô cùng tệ bạc với cậu, chắc cậu vẫn luôn ghi nhớ, nhưng hai người nhìn vẫn hơn một người nhìn, biết đâu nhờ có sự trợ giúp của Minwoo thì nó có thể tìm thấy hiệu thuốc một cách nhanh hơn vào ngay lúc này. Mặc dù Minwoo hận nó, tiếp theo dù cậu có nhận hay chối lời thỉnh cầu này thì cũng đáng để thử. Trong những năm hai người làm bạn, thời gian đủ dài để Minwoo hiểu rõ con người của Bảo Nhi, vì vậy nó cũng chẳng tỏ vẻ thanh cao gì cho cam! Cứ sống theo bản năng của một con người, gặp khó khăn thì mở miệng cầu xin giúp đỡ.

Minwoo nở nụ cười lãnh đạm, nhếch miệng nói, "Con người cô xảo trá, có thanh minh cũng chẳng ít gì."

"Tôi chẳng thanh minh, sự thật rành rành là như vậy. Cậu chẳng cần thuyết khách ai nhìn vào cũng sẽ nhận ra."

Minwoo nheo mắt, "Chỉ sợ ở nơi lắm kẻ vô tâm, không có ai vô công rồi nghề mà chú ý đến cô."

Nó trầm mặc, quên mất cơn đau ở bụng, không tức giận mà thần nhiên gật đầu, "Đúng, nếu như không có anh ấy, thì những người có tâm sẽ biến thành những kẻ vô tâm, giống như tôi trước kia, chẳng rồi hoi mà chú ý đến cảm xúc của cậu." Thần sắc nó bỗng trở nên xa cách, "Cậu chẳng thể nào hiểu được khi mình mất đi một người mà mình coi là toàn bộ thế giới mọi thứ sẽ trở nên vô vị như thế nào, kể cả là tình bạn. Đôi khi tôi muốn mình cũng may mắn như cậu, có thể gặp được một điểm ngoặt mà bắt đầu một cuộc sống mới, nhưng là không ai cũng có thể tự cầu may rủi được số phận của mình, nếu cầu được, tang thương đã chỉ là viễn vông."

Minwoo ngăn người, không biết từ lúc nào cậu đã đi bằng nó, "Cô không quan tâm đến cảm xúc của tôi, tôi có thể chấp nhận. Nhưng cô có khi nào thật sự biết được suy nghĩ của tôi, cô cho là tôi may mắn lắm sao?"

Bảo Nhi không nói gì, Minwoo hiểu, cậu đã nhận được câu trả lời trong sự im lặng của nó. Nếu từ nhỏ cô không có gia đình, nếu lúc ở trường cô bị khinh thường và cô lập, nếu cô bị người mình thương yêu nhất quay lưng khiến cho rơi vào bước đường tuyệt vọng, để rồi ông trời cảm thấy có lỗi và bù đắp cho cô thì cô cho rằng đó chính là may mắn sao? Không, đó chỉ là sự thương hại mà đáng tối cao dành cho cô khi mà cô thương đến nỗi gần như là muốn phát điên.

"Park Hyun Young, cô chỉ nhìn nhận sự việc bằng ánh mắt của mình mà không biết mình đã quá nông cạn."

Miệng lưỡi của Minwoo đang ngày càng giảo hoạt hay là do nó quá kiêu lỗ? Trước đây lúc Minwoo hoạt náo nhất thì cậu ta cũng không bao giờ nói quá nhiều.

"Lee Minwoo, đối với những người tôi có bài xích thì tôi chỉ tin tưởng vào những gì mà mắt mình nhìn thấy, cậu không phải là ngoại lệ."

"Phải rồi, dù tôi đã giàu có nhưng quá khứ của tôi vẫn gắn liền với hai từ mà tầng lớp của cô coi thường nhất. Làm sao mà có chuyện một người từ nhỏ đã ăn sung mặc sướng không ghé thăm một kẻ nghèo hèn như tôi đây đây?"

Hơn sáu giờ đường phố dần thông thoáng, nhờ lưu thông tuyến đường mà các phương tiện qua lại không còn bị ngưng trệ, người dân đi đường ai cũng vui vẻ và thoải mái hơn. Bảo Nhi đang đứng trong một nhà thuốc, cuối cùng sau một chặng đường trên phố nó đã tìm thấy đúng nơi mình muốn đi, tất cả cũng là nhờ công của Minwoo. Đây là nhà thuốc nằm ở đầu một con hẻm nhỏ, ban đầu nó không để ý nhưng Minwoo lại nhìn thấy. Kết quả là hai người nán chân lại đây để mua thuốc theo đúng kế hoạch ban đầu của nó, dù rằng chứng đau bụng không hiểu sao đã dịu đi rất nhiều.

Khi về đến biệt thự thì trời đã tối om. Con say rượu dù khiến cho tâm trí con người không như lúc bình thường nhưng cũng không làm cho cảm nhận bằng mắt thấy của họ trở nên trì trệ. Dù đang trong trạng thái không mấy tỉnh táo, nhưng hương thơm ngọt ngào từ đâu cứ thoang thoảng nơi cánh mũi cũng làm Bảo Nhi phải khẽ nhướn khóe mắt nặng trĩu. Cuối tầm nhìn là khu vườn trải đầy hoa như những tấm thảm nhung lụa nhờ gió và ánh trăng khẽ cuộn sáng, trong đầu nó bỗng nhiên lại nhớ đến một câu thơ đã từng được đọc rất hợp với quang cảnh nơi này, "trăng lên hoa nở chẳng hề đơn sai," kỳ thực, đây là khoảnh khắc được đẹp đẽ nhất đêm nay.

Ý thức còn sót lại giúp Bảo Nhi nhận thấy hiếm khi mình rơi vào tình trạng gần như là say đến bí tỉ như bây giờ, để đến nỗi muốn đứng lại nhìn ngắm cảnh đẹp một lúc mà nó thấy người cũng chẳng còn sức. Trong trạng thái nửa tỉnh táo nửa mơ hồ, Bảo Nhi nhớ không lầm thì tất cả những ngu xuẩn này đều do nó tự gây nên. Trí nhớ tái hiện chậm trong đầu kể rằng, buổi chiều nó bị đau bụng vì đói, lúc đi ra khỏi hiệu thuốc bằng lý do muốn trả công cho Minwoo vì đã đi theo để giúp mình nên nó đã mời cậu ta đi ăn, tiếp theo chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi bữa ăn trôi qua một cách vô cùng nhạt nhẽo, thiết nghĩ, chắc cũng là do mối quan hệ không mấy khá khẩm của hai người.

Sau đó tương truyền rằng, lúc bữa ăn trôi qua hơn phân nửa thời gian thì có một vị quản lý cấp cao đi ngang qua chỗ của Bảo Nhi và Minwoo. Ông ta nhận ra ngay, Bảo Nhi là khách quen của nhà hàng. Lại tỉnh mắt để ý thấy không như mọi lần, vị khách này mỗi khi dùng bữa đều yêu cầu thêm một chai rượu, lập lại vài lần, dần dần thành quen, đây đã là thông lệ của nhà hàng mỗi khi Bảo Nhi đến, đó là các nhân viên phải tự ý thức rằng, khi phục vụ phải mang theo một chai Whisky hoặc một chai vang mạnh. Thế nhưng hôm nay lại không có, qua ánh đèn chum, quản lý nhận thấy vẻ mặt của Bảo Nhi không vui, ông ta liền âm thầm quả trách phục vụ rồi tự mình đi lấy một chai rượu, hòng để lấy lại uy tín cho nhà hàng về thái độ phục vụ tắc trách của nhân viên.

Nghe lời xin lỗi từ quản lý, lại nhận được ưu đãi hôm nay vì thiếu sót mà sẽ được giảm một nửa số tiền cần thanh toán, Bảo Nhi giải thích, "À không, hôm nay tôi không yêu cầu rượu." Không khí trên bàn lát sau có lẽ sẽ càng buồn tẻ, nghĩ vậy, nó bèn đổi ý, "Nhưng hiện tại lại rất cần, phiền ông để lại rượu và lấy cho tôi thêm một cái ly nữa. Cuối bữa, tôi vẫn sẽ thanh toán đầy đủ." Nói xong Bảo Nhi bật cười không rõ nguyên nhân, vén lại lọn tóc sang bên mông tai. Giảm giá bữa ăn? Nó lâm vào cảnh khôn khéo đến mức phải đi ăn đồ giảm giá từ khi nào?

Quản lý không để ý đến nét mỉa mai trên mặt Bảo Nhi, nó cũng không biết là ông ta có nghe thấy câu cuối cùng trong lời nói của mình không nữa. Chắc cũng vốn chỉ định rời rượu đi, nhưng nghe nó nói vậy thì quản lý cũng chỉ giữ thái độ đúng khuôn phép, đặt ly xuống trước mặt nó rót một ít chất lỏng màu vàng với lưu lượng vừa phải rồi quay người đi lấy thêm ly theo đúng yêu cầu.

Trong lúc chờ đợi, Bảo Nhi trông thấy ánh pha lê dưới đáy ly lóe sáng, nó thấy vui mắt bèn dùng hai ngón tay lách qua lách lại, như chỉ để mong chờ cho thứ chất lỏng có mùi ngọt của mạch nha bị sánh ra ngoài thì mới vừa lòng. Hành động vô tình làm ra trong lúc chán nản ấy vô tình lọt vào mắt Minwoo ngồi phía đối diện lại rất giống trẻ con, khiến cậu thần thờ trong giây lát. Hình như cậu muốn nói một câu gì đó rất dài nhưng cuối cùng lại chỉ thốt ra được năm từ, "Không thể mãi vậy sao?"

"Sao cơ?" Ngón tay Bảo Nhi đang linh hoạt bỗng nhiên dừng lại đột ngột khiến rượu bị văng vài giọt ra ngoài, bắn cả lên đốt ngón tay trắng ngần của

nó. Nó thấy sắc mặt Minwoo hơi khó coi thì thấy khó hiểu. Đang yên đang lành, không thể mãi vậy? Không thể mãi vậy điều gì?

"Này, tôi vừa hỏi cậu, cậu nói gì thế?"

Đáy mắt Minwoo tối tăm, "Không can dự đến cô!"

Bảo Nhi bật cười, "Thế thì cậu chắc đang đối thoại với ma."

Minwoo phủ nhận, "Tôi là người trần mắt thịt, thấy ma chắc chỉ mình cô."

Như hiểu ra điều gì đó, Bảo Nhi thành thật gật đầu, "Ồ đây không có ma, chắc cậu đang nói chuyện với tôi rồi." Nó chẳng có chút ngượng ngịu, quanh co một hồi lại mặt dày hỏi lại, "Chẳng ai thích tiếp chuyện với người hay úp mở cả, trả lời đi, không thể mãi như vậy cái gì?"

Minwoo gất, "Không phải ma cũng chẳng phải cô, tôi nói chuyện một mình."

Bảo Nhi vỗ lể, "Ồ! Thì ra cậu mắc chứng depression (trầm cảm)."

"..."

Minwoo sa sầm nét mặt, cậu bỏ một miếng cá hồi vào miệng, không nói thêm câu nào. Lần đầu tiên Minwoo thấy phản bác một người một mồi đến vậy.

Về phía bản thân của Bảo Nhi, việc đùa bỡn một người là chuyện trăm năm khó gặp. Minwoo lại không biết nắm lấy cơ hội, để rồi mai sau, khi thể sự thay đổi, lúc trước người muốn tiếp sát lại gần thì bây giờ lại muốn tránh xa, còn người trước kia muốn lần tránh khi đó lại muốn tiếp cận thật gần...

Chuyện tương lai, nhất là mối liên hệ giữa nhiều người, chỉ có thể nói là mặc do thiên mệnh định đoạt.

Sắc mặt của Bảo Nhi quay lại vẻ lạnh tanh như bình thường khi quản lý đem ly tới. Đợi cho ông ta đi khuất, nó rót nửa ly rượu rồi dùng tay đẩy mạnh về phía Minwoo. Không biết là do cố ý hay vô tình mà lực tới rất nhanh, chỉ thiếu có nước nếu Minwoo không đưa tay giữ kịp thì cả ly và rượu đều văng ra ngoài. Minwoo sau một giây ngạc nhiên, cậu trừng mắt nhìn Bảo Nhi, trầm giọng hỏi, "Cô ngứa tay lắm à?"

Tất nhiên là Bảo Nhi chẳng hề để bụng đến vẻ phẫn nộ trên cơ mặt của Minwoo, nó thản nhiên nhìn cậu, hồi lâu mới uống cạn ly rượu, chờ cho vị hăng của đất bay khô đầu lưỡi rồi mới đưa chiếc ly lên, ra vẻ mồi, nói, "Ăn là một nghệ thuật, rượu là một trong những phần tử điểm xuyết cho bữa ăn nghệ thuật."

Minwoo gật đầu, Bảo Nhi tưởng cậu đã đồng ý, nhưng không, Minwoo chỉ đồng quan điểm với vẻ trước trong câu nói của nó, "Đúng, nhưng để ăn ngon thì không cần thiết phải "cưỡng ép" người khác làm theo ý mình."

Bảo Nhi lại hỏi, "Cậu đang khéo từ chối ư?"

Minwoo ôn tồn hỏi lại, điểm tương phản duy nhất là vẻ lạnh lùng hơn băng sơn của cậu, "Còn cô, là đang mồi rượu tôi sao?"

Chẳng hiểu có phải là do ảnh hưởng từ sự căng thẳng giữa hai người mà khu vực nơi họ đang ngồi mang bầu không khí im lặng tuyệt đối hay không?!

Bảo Nhi từ lâu đã hình thành thói quen rất ghét bị người ta vặn ngược lại, tâm tình lại dễ nổi nóng nên nghe vậy ánh mắt nó không khỏi thoáng qua tia sắc lạnh. Ngày hôm nay, khi nói chuyện với Minwoo, nó phải tự nhận là mình đã tốt tính lên rất nhiều, bằng không đã sớm vài lần vớ lấy chai Whisky hoặc thứ gì đó bên cạnh để ném thẳng vào mặt cậu ta.

"Tục ngữ phán, nam vô tửu như kỳ vô phong*." Bảo Nhi cười, nụ cười tươi tắn đến lạ lùng. Đối với một số người, nếu không quen biết nó, thì sẽ cho rằng chủ nhân sở hữu nụ cười rõ như ánh ban mai này là một người vô cùng hướng thiện. Nhưng đối với Minwoo, một người đã từng quen biết Bảo Nhi lâu năm, khi bắt gặp vẻ ngây ngô trong sáng này của nó, thì cậu liền biết tiếp theo sẽ là phát ngôn khiến người đối diện phải điếng người. Quả nhiên, vẫn là phong cách hành sự đó, nó nhẹ nhàng nói, "Minwoo, cậu là con đàn bà mang đáng đáp của thằng đàn ông đầu tiên mà tôi được gặp."

Kết quả nhận được là toàn thân Minwoo hóa đá, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng nhìn bát canh cậu liền hối hận vì mình không đủ can đảm để úp mặt xuống đáy mà tự tử...

Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, cô ta đúng là danh bất hư truyền khẩu xà tâm xà!

Một tiếng ba mươi phút trôi qua, sau khi gánh chịu hàng loạt những lời đã kích, rốt cuộc một tiếng năm phút trước Minwoo cũng phải giơ tay xin hàng. Cậu nhìn Bảo Nhi, gấn từng chữ đáp, "Đề tôi cho cô biết thế nào gọi là không biết tự lượng sức mình." Trước cái nhìn tràn đầy khiêu khích của Bảo Nhi, cậu trực tiếp uống hết một ly rượu.

Bảo Nhi cười cười, nó rất nhanh cũng liền rót đầy chiếc ly của mình rồi đẩy chai rượu sang phía Minwoo.

Thời gian cứ thế trôi qua, trên bàn ăn, chỉ xảy ra vài cảnh tượng cứ lặp đi lặp lại, đó là chai rượu cứ chạy đi chạy về, một ly rồi một ly, một người uống rồi lại một người uống, không lâu sau đó, hai chai Whisky Scotch đã cạn đến đáy.

Thế nhưng, vẫn có ai đó mơ màng ngoan cố gọi phục vụ, "Lấy cho tôi thêm một chai..."

Minwoo làm sao mà không hiểu ý của Bảo Nhi, khi phục vụ đến, cậu nhanh chóng ngắt lời nó, "Mang cho tôi một ly trà giải rượu."

Trong lòng Bảo Nhi trầm hẳn xuống. Minwoo bị điên à? Sao cậu ta lại chỉ yêu cầu mỗi trà giải rượu? Đã có ai say đâu. Hai người vẫn đang rất tỉnh táo mà!

"Tôi muốn rượu." Bảo Nhi lại nói với phục vụ.

Phục vụ khó xử, anh ta nhìn Minwoo, đôi mắt lạnh lẽo của cậu khiến anh ta rùng mình, "Anh nghe người say hay người tỉnh? Tôi bảo đi lấy trà giải rượu đến đây."

Người ta bảo, khi say là lúc sống thật nhất, không giấu, không che, không lừa dối, vì vậy, con người thật của Bảo Nhi đã hoàn toàn được bộ lộ ra ngoài. Bản tính ghét người khác chạm vào cũng biến mất, thậm chí, nó còn tự động nắm chặt lấy tay áo của chàng trai phục vụ, kích động nói, "Tôi mới là người trả tiền, anh không được nghe cậu ta."

Minwoo thấy vậy, chậm rãi đứng lên, cậu đi về phía Bảo Nhi, tách bàn tay nó ra, nói bằng giọng dịu dàng, "Ngoan nào." Rồi cậu nói tiếp với phục vụ bằng tông giọng lạnh như băng, "Anh mang trà đến đây, hay phải để đích thân tôi đi lấy?"

Phục vụ đỏ mặt hời hợt. Anh ta "vâng" một tiếng rồi làm theo. Ánh mắt của vị khách này, làm anh ta nhất thời cảm thấy ớn lạnh.

*Nam vô tư như kỳ vô phong: Người con trai mà không có rượu thì chẳng khác nào lá cờ không gặp gió.

Bên ngoài cửa sổ, mặt trăng bắt đầu lên cao, ánh sáng như được lát bạc soi chiếu xuống tận mặt đất. Thế giới của loài người vốn là một bức tranh của xã hội văn minh, phồn hoa, nơi nơi đầy ắp sự nhộn nhịp, nhưng dưới quang phổ trắng ngà lại pha thêm nét đẹp dịu dàng, cổ tích, khiến cho vạn vật theo một lẽ dĩ nhiên từ lâu đã trở nên nhu hòa.

Nhưng hình như dưới con mắt của Bảo Nhi, mọi sự tốt đẹp, yên bình đều là gian dối. Ánh trăng phải là thứ đem lại cảm giác trống vắng, cô quạnh nhất trên thế gian này. Cũng như đêm nay, khi Bảo Nhi nhìn ngắm cảnh bầu trời chỉ có một mặt trăng đơn độc, thứ nó cảm thấy thiếu thốn đó chính là rượu. Rượu để xua tan thực tại, rượu để tạm thời xoa dịu đi nỗi buồn, rượu để quên đi những ái ân mà bản thân đã đánh mất.

Trong men say, Bảo Nhi thầm ai oán, hóa ra một chút tiềm thức còn sót lại cũng đủ để nó nhận biết rượu chẳng thể nào giúp nó được bình tâm. Thực tại vẫn là thực tại, có những nỗi đau đã ăn sâu vào cốt tủy, dù dùng cách nào để cố lãng quên thì đến một thời khắc, nó cũng như những làn sóng nhẹ tênh thoáng qua trên mặt biển, nhưng đến khi tỉnh dậy thì lại hóa thành bão tố khiến người ta phải mặc sức đau lòng. Bảo Nhi đã từng tự động viên chính mình, thôi thì cứ học cách đối mặt đi vậy. Dẫu cho biết là trong mấy năm gần đây, dù rằng đã cố gắng rất nhiều nhưng Bảo Nhi vẫn không thể chấp nhận được sự thực là nó đã mất đi người mình yêu.

Mọi chuyện khi đó xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi không ai có thể trở tay kịp. Năm Bảo Nhi mười ba tuổi, vào đúng ngày sinh nhật nó, vì cứu Bảo Nhi mà Hà Duy đã mất mạng. Thân là thiên kim của một gia tộc, lại là con gái của Nguyễn Trí Khôi - ông trùm Mafia Hàn Quốc khét tiếng nên có không ít người muốn trả thù và trút giận lên người Bảo Nhi - đứa con gái được bảo bọc kỹ càng, hồn nhiên đến độ không có một chút võ công để tự vệ, chỉ có thể dựa vào anh trai hoặc vệ sĩ đi theo bên mình.

Không giống như hai người anh trai, từ nhỏ Trí Phong và Trí Long đã tự ý thức được là con của một ông trùm sẽ nguy hiểm như thế nào, nên họ từ khi biết nhận thức đã học đủ các loại võ, hay được các chuyên gia trong gia tộc rèn luyện khả năng và cho tiếp xúc với súng đạn để khi nguy cấp có thể tự bảo vệ bản thân mình. Nhưng Bảo Nhi thì lại khác, nó hoàn toàn không hề có hứng thú với khóa đào tạo mà đáng lẽ ra là bắt buộc phải học trên. Bởi khi đó bỏ qua lời khuyên của mẹ hay lời ép buộc từ ba, nó nghĩ rằng nếu có Trí Long - người anh trai bằng tuổi đã là thiên tài võ thuật của gia tộc hằng ngày đi học cùng, hơn nữa còn có vệ sĩ đi theo 24/24 thì nó sẽ không bao giờ gặp hiểm nguy đến tính mạng. Nhưng người tính không bằng trời tính, với độ tuổi Bảo Nhi, làm sao nó có thể suy nghĩ sâu xa được kẻ thù của ba âm hiểm đến mức nào. Hôm đó, trên đường đi học về, giữa thanh thiên bạch nhật, bọn chúng đã trực tiếp bắn chết hai vệ sĩ bảo vệ Bảo Nhi, Trí Long hôm đấy lại bị ốm nên không đi học, thế là kế hoạch bất cóc của những kẻ đó thành công một cách dễ dàng.

Bản thân bị chuốc thuốc mê liều mạnh, đến khi tỉnh lại, Bảo Nhi mới phát hiện là miệng và mắt mình đều đã bị bịt, tay chân nó thì bị dây thừng trói chặt, tuy vậy, nhưng nó vẫn nghe được một giọng nam rất dữ tợn truyền đến, "Không sai, con gái của mày bây giờ đang ở trong tay tao. Nội trong hai ngày nữa, mày phải chuyển đầy đủ số tiền mà tao yêu cầu, nếu không, một bàn tay của nó sẽ được chuyển đến Nguyễn gia." Bảo Nhi rùng mình, nghe hẳn nói tiếp, "Nguyễn Trí Khôi, tốt nhất mày nên nhanh lên, đừng để tao phải tức giận. Sang ngày thứ ba, nếu tao chưa thấy tiền, một bàn tay của con mày cũng sẽ đi nốt. Còn lần la sang các ngày khác, tao không chắc là các bộ phận khác trên cơ thể của nó vẫn còn lành lặn đâu." Toàn thân Bảo Nhi hóa đá, lần đầu tiên trong đời nó gặp một gã có tâm lý điên khùng đến vậy, "Tao bây giờ đã lâm vào bước đường cùng, chẳng còn sợ hãi điều gì nữa. Người của tao vẫn luôn ở bên cạnh mày, nếu mày để cảnh sát can thiệp, thì đừng hòng nhìn thấy nó nữa, tao sẽ trực tiếp giết nó rồi tự sát luôn." Bên tai chỉ vang vọng tiếng cười điên cuồng của tên bất cóc, chắc hẳn đã tắt điện thoại. Đúng là kẻ biến thái, nghe giọng điệu của hắn, Bảo Nhi đoán, trước đây chắc hẳn cũng từng có một thời huy hoàng, nhưng vì lý do gì đó mà lại bại dưới tay của ba.

Khi không nhìn thấy ánh sáng, Bảo Nhi thấy, tựa như mọi thứ đều trôi qua rất lâu, một môi thiếp đi vài lần rồi tỉnh lại, nó cũng chẳng biết là đã hết thời hạn hai ngày hay chưa. Chỉ biết là mấy tên bất cóc này cũng chẳng vô nhân đạo như nó nghĩ, bởi chỉ ít, bọn chúng còn biết đường mua nước và đồ ăn cho nó. Thiết nghĩ, chắc bọn chúng cũng sợ Bảo Nhi chết vì đói, đến lúc đấy không nhận được tiền, có khi lại bị người của Nguyễn gia tức giận xử sạch, không phải là mất cả chì lẫn chài sao? Cho nên trong thời gian này, tuy lúc nói chuyện điện thoại tên cầm đầu có mạnh miệng là thế, nhưng khi nghĩ thông suốt rồi, Bảo Nhi cũng tạm thời yên tâm về tính mạng của mình.

"Pằng, pằng, pằng..." Đúng lúc này, bên ngoài vọng đến tiếng súng nổ. Bảo Nhi giật bản thân mình, chắc là người của Nguyễn gia đến ứng cứu. Tốt quá, vậy là sắp thoát khỏi nơi này rồi.

Có tiếng "két" chói tai vang lên, giống như những lần chúng mang đồ ăn vào cho Bảo Nhi, cánh cửa hoen gỉ được mở ra, âm thanh của sắt gỉ vang lên rất to, nhưng cũng không thể át được tiếng đạn pháo mạnh như vũ bão đang tăng tầng lớp lớp truyền đến. Ngoài kia, có lẽ đang diễn ra một cuộc chiến rất khốc liệt. Bảo Nhi có thể chắc chắn được rằng phe nào đang yếu thế, bởi nó biết, về nhân lực và vũ khí, ở đại hàn dân quốc này, không ai có thể đối đầu với Nguyễn gia. Bọn bất cóc, các người chờ chết đi!

Hai người đi vào một người máu me be bết đầy mình đang ôm vai trái bị thương, nhìn sơ qua cũng biết là bị bắn trúng. Người còn lại bước đi không vững, tay cầm súng run run, tuy hẳn không bị thương nhưng đã cạn cùng sức lực. Bảo Nhi liếc sơ qua đã nhận ra hai người bọn hắn chính là hai người luân phiên nhau canh chừng nó trong thời gian vừa qua, cũng là con trai và thuộc hạ thân tín nhất bên cạnh tên bất cóc.

Người bị bắn liếc Bảo Nhi một cái, dù cả người đã thành ra như thế này nhưng hắn vẫn không quên tỏ lòng hiếu kính với cha của mình, "Cha, người của ta đã chết hơn phân nửa, e là chẳng còn bao lâu nữa thì bọn chúng sẽ đánh vào đây. Chúng ta cũng sắp cạn sạch đạn dược, không thể tiếp tục chống chọi được lâu. Chi bằng con ở lại đây nghênh chiến, nhân cơ hội cha hãy chạy trước đi. Con bé này cha để ở lại đây, có nó, bọn chúng chắc chắn sẽ không dám làm gì con."

Người của Nguyễn gia sắp đánh vào đây, nhanh vậy sao?! Bảo Nhi nghe vậy thì hết sức vui mừng. Nhưng nó chưa kịp mừng rỡ được bao lâu thì bên tai đột nhiên vang lên một tiếng "cạch". Đại não Bảo Nhi vụt qua một ý nghĩ, nó bình tĩnh xoay người đối diện. Quả nhiên, thu vào đáy mắt Bảo Nhi chính là tên thủ lĩnh và hòng súng lạnh lẽo đã lên nòng của ông ta. Nhưng lạ thay là tại sao mũi súng tại sao lại không không chĩa về phía nó mà lại hướng về phía con trai của Kim Dong Hyun? Lẽ nào ông ta định...? Bảo Nhi vừa nghĩ đến đây thì có hai tiếng "pằng" liên tiếp vang lên bên. Nó tròn tròn mắt nhìn Kim Dong Hyun không một chút do dự tự tay bắn chết đứa con trai và thuộc hạ của mình.

Cả quá trình khi đó Bảo Nhi ngây ra như phỗng, chỉ đến khi hai thân thể cao lớn ngã "phịch" xuống đất thì nó mới hoàn hồn trở lại. Nó nhìn Kim Dong Hyun, lắp bắp nói, "Ông, ông... ông bị điên rồi!" Bảo Nhi không dám tin vào điều mà nó vừa nhìn thấy, lại càng không dám tin hai người vừa ngã xuống trước mặt mình lại bị chính cha ruột và thủ lĩnh của mình giết hại. Huống chi người xưa còn có câu, "hồ dữ không ăn thịt con," tên Kim Dong Hyun này quả là một kẻ không bằng cảm thú.

Kim Dong Hyun dường như đọc được toàn bộ suy nghĩ trong đầu Bảo Nhi, ông ta nói, "Tao sẽ sớm gặp lại và tạ tội với nó sau. Oát con, nếu theo như lời nó, mày nghĩ đã đến bước này thì tao còn có cơ hội chạy thoát ư? Nếu được, tao cũng không muốn suốt phần đời còn lại phải sống trốn lủi trốn lủi như một con chuột."

Qua ánh sáng từ ngoài hắt vào, gương mặt của Kim Dong Hyun ngày càng thanh thản. Dựa vào những gì Kim Dong Hyun nói và vẻ mặt này của ông ta, Bảo Nhi chợt thấy sợ hãi, bởi chỉ có kẻ không thiết sống và sắp tìm tới cái chết mới có thể trung ra được bộ mặt như vậy.

Tiếng súng vọng lại từ đâu vẫn chưa ngừng dứt, thấy Bảo Nhi nghệt ra nhìn mình, Kim Dong Hyun chĩa thẳng súng vào đầu nó, ông ta cất tiếng cười hung ác, tiếp tục nói, "Tao sẽ cho mày chết không được tử tế, khiến mày sống không bằng chết. Đừng trách tao độc ác, tất cả là tại ba mày, chỉ vì hắn mà tao mới thảm hại như ngày hôm nay. Hắn gài bẫy khiến tao táng gia bại sản, làm tao tự tay bắn chết đứa con trai ruột của mình, một năm trước cũng chỉ vì tranh giành địa bàn ở khu vực phía tây mà hắn cũng đã hại chết cả vợ và con gái tao. Bây giờ tao không còn gì để mất, trước khi tao chết, mày đừng hòng toàn mạng. Mày nghĩ thử xem, có phải bộ dạng của Nguyễn Trí Khôi khi hắn nhìn thấy mày chết sẽ rất nực cười không?"

Bảo Nhi điếng người, nó chợt hiểu ra, Kim Dong Hyun làm những điều này chỉ vì muốn trả thù. Và vì nguyên nhân không thể làm gì được ba nên ông ta chọn cách bất cóc nó, sau đó giết nó trước mặt ba rồi cùng nó đồng quy vô tận.

Không, Bảo Nhi nó không thể bỏ mạng ở nơi này, nó không muốn chết thêm một lần nữa! Dù đã mất hết đi ký ức nhưng trong tiềm thức nó vẫn còn khắc ghi nỗi đau đớn về thể xác khi chìm trong cơn hôn mê. Cảm giác chết hụt, quả không dễ chịu chút nào. Nếu ông trời lại một lần nữa muốn đẩy nó vào chỗ chết, vậy nó càng phải tìm mọi cách để vượt qua.

Ý nghĩ phải sống khiến Bảo Nhi như được tiếp thêm sức mạnh, vì muốn Kim Dong Hyun hành hạ mình thật lâu để kéo dài thời gian nên nó nhếch mép, khinh khỉnh nói, "Kim Dong Hyun, ông quá ngu xuẩn. Không phải là do ba tôi mà là do ông không có đủ năng lực. Nếu ông có bản lĩnh thì trước khi ông giết tôi, hãy làm cho tôi phải thay đổi suy nghĩ đi, bằng không, ông đến lúc chết vẫn mãi chỉ là kẻ thua cuộc..."

Cách nhà kho không xa, những âm thanh chói tai cuối cùng đã biến mất, những gì còn sót lại chỉ là không gian tanh nồng mùi máu tươi. Cây cỏ xung quanh vì trận chiến mà gần như bị phá hủy hoàn toàn, dưới mặt đất là số lượng thi thể nhiều không kể xiết. Đội quân do cậu thiếu niên điển trai dẫn đầu đã tiêu diệt hoàn toàn phe đối đầu với tổn thất cực nhỏ. Có thể thấy, phe nào mới là bên áp đảo hoàn toàn.

Hai người thanh niên có thân hình cao lớn vạm vỡ, lần lượt cung kính với cậu thiếu niên, báo cáo, "Thiếu gia, đây lớp thuộc hạ cuối cùng của Kim Dong Hyun, những tên còn sống đều đã cắn lưỡi tự sát. Kim Dong Hyun và Nguyễn tiểu thư chắc chắn đang ở gần đây."

"Thiếu gia, theo thông tin vừa nhận được, người của Nguyễn gia đang trên đường tới, có cần đợi bọn họ không ạ?"

Cậu thiếu niên dặt khẩu súng vào hông, bước qua một xác chết, lạnh nhạt nói, "Không cần đợi. Chia ra nhiều tổp tìm bằng được Bảo Nhi trở về cho tôi. Gặp được Kim Dong Hyun hãy cố gắng thương lượng, chờ tôi đến giải quyết. Nhớ, bảo bọn họ không được tự ý hành động, tránh làm tổn thương đến cô ấy."

"Rõ." Hai người thanh niên đứng nghiêm theo kiểu quân nhân rồi chạy đi ban bố mệnh lệnh. Rất nhanh chóng, đám người đang mặc quân phục cũng hành động theo kế hoạch mà cậu thiếu niên đã vạch ra. Bọn họ ăn ý phân ra thành nhiều nhóm nhỏ, từng tổp từng tổp tản ra mọi ngõ ngách để hành động.

Cậu thiếu niên về mặt hiện rõ vẻ lo lắng cũng dẫn theo mười người binh sĩ tiến về phía trước, mỗi hành động và cử chỉ ngầm của họ đều rất có hiệu quả. Lần theo tiếng súng từ xa vọng về, không lâu sau, cậu ta đã xác định được phương hướng của Bảo Nhi.

Trong nhà kho ẩm thấp lúc này, Kim Dong Hyun lại gầm thêm một tiếng nữa, ông ta liên tiếp đánh vào người và giáng cho Bảo Nhi hai cú tát khiến nó xây xẩm mặt mày, máu ở khóe miệng nó do ảnh hưởng từ chứng Haemophilia đang không ngừng rỉ ra. Chẳng mấy chốc, những ngụm máu tươi đã tràn ngập trong khoang miệng Bảo Nhi.

Nó cố gắng nuốt lại thứ nước tanh nồng đó rất nhiều lần, tiếp tục chống đỡ đứng dậy. Ánh mắt nó nhìn Kim Dong Hyun hằn lên những vằn đỏ kiên cường và ngoan cố. Cái nhìn này của Bảo Nhi không hiểu sao lại khiến cho toàn thân Kim Dong Hyun trở nên chấn động, "Ông đánh tiếp đi, làm vậy cũng chẳng khiến tôi thay đổi suy nghĩ về ông, cũng không khiến ông lấy lại được những gì đã mất, và càng không thể làm cho vợ và hai đứa con của ông sống lại."

Bị Bảo Nhi chạm vào những nỗi đau sâu kín nhất trong lòng, toàn thân Kim Dong Hyun run lên vì giận dữ. Bên dưới hàng lông mày là đôi mắt u tối với hai làn nước mắt chảy dài. Sự thống khổ như làm Kim Dong Hyun già thêm cả chục tuổi. Mấy câu nói của Bảo Nhi, chẳng khác nào xát muối vào vết thương bị lở loét của ông ta.

Cùng tiếng quát, "Mày cầm mồi cho tao." Kim Dong Hyun nhắm thẳng súng vào vai Bảo Nhi, bắn. Tiếng súng hôm nay nó đã nghe thấy rất nhiều lần, nhưng lần này mới là cảm giác chân thực khi bị đạn bắn xuyên qua. Sau tiếng súng, Bảo Nhi chỉ cảm thấy có thứ gì đó nhanh như chớp găm sâu vào người mình, tiếp theo là cảm giác đau đớn thấm vào tận xương. Máu đỏ điểm sắc không có điểm dừng như thủy triều chảy ra ồ ạt từ vai Bảo Nhi. Chẳng mấy chốc, chiếc áo đồng phục đã ướt như bị nhúng nước. Đến lúc này, Bảo Nhi rút cuộc cũng không chịu được nữa, nó mất thăng bằng ngã thẳng xuống nền đất lạnh lẽo, miệng không kịp được phun ra một ngụm máu tươi.

Bảo Nhi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, nó thàn thán lên một tiếng không ổn. Bất chấp móng tay có bị mài mòn đến mức bật móng, Bảo Nhi cào mạnh tay xuống nền xi măng bên dưới, nó nghiêng răng để giảm thiểu cơn đau đồng thời cũng là để giúp cho bản thân giữ được tỉnh táo.

Về phía Kim Dong Hyun, ông ta vẫn tiếp tục "công việc" của mình. Kim Dong Hyun xách cổ áo Bảo Nhi lên, nhìn sâu vào đôi mắt dần lơ đãng của nó, lạnh lẽo nói, "Mày không có tư cách đề nhắc đến họ. Đừng tưởng tao không biết mày đang suy tính điều gì. Định kéo dài thời gian để cho bọn kia đến cứu hả? Rất tiếc, ông đây chơi đủ rồi. Mau đi chết đi." Kim Dong Hyun đã nhìn ra từ lúc nào? Nếu như được làm lại, Bảo Nhi chắc chắn sẽ không chạm vào ký huy của ông ta. Nhưng trên đời này không có hai chữ "nếu như", bởi kim loại còn vương một chút hơi nóng của thuốc súng đã ẩn sâu vào giữa trán nó. Bảo Nhi biết, nó sắp tiêu đời rồi.

Nhưng đương lúc Bảo Nhi tuyệt vọng nhất thì bất chợt có một giọng nói thân thuộc vang lên, "Kim Dong Hyun, mau bỏ súng xuống. Toàn bộ nơi này đã bị người của bộ Quốc phòng bao vây, nếu ông chịu hợp tác, tôi sẽ với danh dự là ông sẽ được an toàn."

Trên cao, ánh mặt trời chói chang nhưng không đem đến cảm giác nóng rực, hết như khuôn mặt của cậu thiếu niên lúc này, vẫn điệu bộ ảm áp thế nhưng chẳng thể gọi được nét hiền lành trong mắt mọi người xung quanh.

Bảo Nhi sững người, nó chẳng chú ý đến biểu cảm dị thường của Kim Dong Hyun. Vì ngoài cậu thiếu niên đó ra, có rất nhiều người mặc quân phục của quân đội Hàn Quốc đang từ ngoài chạy vào, họ bao vây xung quanh và ngắm thẳng súng vào người Kim Dong Hyun.

Bảo Nhi chậm rãi nở nụ cười mặc dù khắp thân thể nó dính đầy máu, nếu lúc này Kim Dong Hyun chưa nổ súng thì chứng tỏ ông ta vẫn chưa muốn chết, vậy cũng đồng nghĩa với việc bản thân nó tạm thời đã được an toàn. Nhưng tất cả cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi, bởi Hà Duy của nó đã đến, anh là người đầu tiên đến cứu nó chứ không phải là người của Nguyễn gia.

"Kim Dong Hyun, mau thả người, hẳn là ông biết hoàn cảnh của mình bây giờ."

Giọng nói nghiêm nghị và rắn đe khác với mọi ngày của Hà Duy lại một lần nữa lọt vào tai Bảo Nhi, nó cảm động đến nỗi muốn bật khóc, Hà Duy ơi, tại sao người cứu em đầu tiên luôn là anh?

"Gọi Nguyễn Trí Khôi đến đây, tao muốn hắn ta đến cứu nó chứ không phải mày."

Hà Duy nhú mày, Bảo Nhi chợt bừng tỉnh. Phải rồi, tại sao nó có thể quên mục đích chính của Kim Dong Hyun chứ?

Bỏ qua sự kích động khiến mọi đau đớn đều tiêu tan, nước mắt Bảo Nhi ứa ra, nó không màng đến hiểm nguy của bản thân mà hét lớn đến lạc cả giọng, "Hà Duy, đừng quan tâm đến em, anh mau cho người nổ súng đi." Kim Dong Hyun đã đến bước đường tuyệt vọng, cái chết là mục tiêu cũng như là cách giải thoát duy nhất cho bản thân ông ta. Và anh ơi, đời nào ông ta chịu thỏa hiệp với anh mà từ bỏ âm mưu từ bao lâu nay của mình. Cái Kim Dong Hyun cần chỉ là đợi ba tới để thực hiện nốt bước cuối cùng cho âm mưu mà ông ta đã ấp ủ từ hơn một năm nay. Em không muốn ông ta dùng em để uy hiếp ba, vì vậy xin anh, xin anh hãy mau nổ súng, dù cái giá em phải trả chính là mạng sống mà em quý trọng nhất thì xin anh cũng đừng do dự, hãy mau nổ súng đi.

"Bắn tao? Mày đừng mong nó sống sót." Kim Dong Hyun chuyển tư thế, ông ta lôi Bảo Nhi đứng dậy, đứng đằng sau nó, một tay ôm ngang lấy cổ đôi phương, tay còn lại thì đi súng thẳng vào huyệt thái dương của Bảo Nhi. Bị chạm vào các vết thương trên người, Bảo Nhi nhăn mặt đau đớn, lúc này, nó mới nhớ ra là bản thân mình bị thương không hề nhẹ.

Hà Duy từ xa nhìn thấy tình trạng vết thương trên người và khuôn mặt tái mét do mất máu của Bảo Nhi thì sát khí từ người nổi lên, "Mẹ kiếp, ông chán sống rồi. Thà cô ấy ra, nếu không đừng trách tôi sai người lật tung phần mộ tổ tiên nhà ông lên để ném hài cốt họ cho chó gặm."

Bảo Nhi giật mình, nó nhìn Hà Duy trân trối. Những lời lẽ quyết đoán và đầy độc ác như thế là do Hà Duy thốt ra sao? Không, nó không thể để Hà Duy vì nó mà làm điều đại nghịch bất đạo như vậy.

Một phút đồng hồ trôi qua, tất cả mọi người đều trầm mặc, ai cũng theo đuổi suy nghĩ của riêng mình. Kim Dong Hyun căng thẳng đến ứa mồ hôi lạnh,

động vào những chuyện có liên quan đến gia đình ông ta, người đàn ông này chưa bao giờ giữ được bình tĩnh. Lời nói của Hà Duy, làm ý chí trả thù của Kim Dong Hyun muốn sụp đổ.

Hà Duy thì lại khác, anh chưa bao giờ nặng lời với ai như vậy, đúng như ánh mắt Bảo Nhi nhìn anh, anh đang nói điều mà kẻ ác nhân nhất cũng không thể chấp nhận nổi. Nhưng vì Bảo Nhi, vì người con gái mà Hà Duy yêu, anh có thể bất chấp tất cả để đi ngược lại với nghĩa lý thông thường.

Song, người đau khổ từ thể xác đến tinh thần nhất vẫn là Bảo Nhi. Thời gian như hố đen vô trù vô tình từ từ nuốt gọn lấy sinh mạng nó, do chứng bệnh Haemophilia, nó biết mình không còn nhiều cơ hội để khuyên răn bất cứ ai. Cánh cửa thân chết do máu từ từ rộng mở, mọi vật xung quanh trong mắt Bảo Nhi ngày càng trở nên mơ hồ. Bảo Nhi dần từng ngấm máu xuống cổ họng, khó nhọc cất tiếng. Trước khi Hà Duy phạm phải sai lầm thêm một lần nữa, nó phải kiềm chế con thịnh nộ vì nó mà phát sinh của Hà Duy, "Hà Duy, em ồ, các vết bầm trên người em là do em chơi bóng ném ở trường nên bị ném trúng, còn vết máu ở vai không phải của em mà là của hai bọn hần." Bảo Nhi hếch cằm về phía hai xác chết nằm giữa nhà kho, "Em đã giết người. Anh có tin em không?"

Tất nhiên là không!

Bảo Nhi vừa hỏi Hà Duy nhưng trong lòng nó đã biết rõ câu trả lời. Cả hai lời nói dối, Bảo Nhi dám chắc Hà Duy không tin một lời nào. Dù hôm nó bị bắt Hà Duy không đi học nhưng ở trường nó được đối đãi ra sao Hà Duy cũng thừa biết. Hơn nữa với sức lực và bản tính của Bảo Nhi, thì nó có thể liên một lúc giết hai mạng người sao? Thêm cả vết thương chảy máu ngay một nhiều trên vai, chắc chắn không thể là do của người khác dính vào được. Những lời này, chỉ có người không hiểu nó mới tin, hướng chỉ là Hà Duy, anh là một trong số ít người hiểu nó nhất, chẳng lẽ lại tin vào mấy lời vô căn cứ này. Nhưng bây giờ, ngoài hai lý do đó ra, Bảo Nhi cũng không tìm được lý do gì thích hợp. Bảo Nhi hy vọng anh có thể hiểu được ngụ ý của nó, những người thân đã khuất của Kim Dong Hyun, họ không làm gì nên tội.

Bảo Nhi cứ tưởng rằng Hà Duy sẽ phủ định ngay lập tức, nhưng không, khác một trời một vực với thái độ khi nói chuyện với Kim Dong Hyun, anh chỉ nhẹ nhàng nói, "Anh biết rồi."

Khi nói điều đó, Bảo Nhi thấy Hà Duy nắm chặt các khớp ngón tay như để kiềm chế con thịnh nộ của mình, rồi anh cất giọng lạnh nhạt, "Kim Dong Hyun, nhìn xung quanh mình xem, nếu ông dám nổi sùng, người ông sẽ thành tổ ong ngay lập tức. Nếu ông không thả Bảo Nhi ra, phần mộ của Kim gia các ông đừng hòng yên ổn. Phen làm con cháu như ông không muốn trở thành tội đồ của cả gia tộc, đúng không?" Kim Dong Hyun hoảng sợ. Đúng, ông ta không chịu nổi cảnh mấy đời sau vẫn bị miệng lưỡi người đời gièm pha. Tiếng nói đều đều của Hà Duy vẫn vang lên bên tai khiến Kim Dong Hyun lưỡng lự, "Nhưng nếu ông thả cô ấy ra, tôi hứa mình sẽ không làm gì cả, hơn nữa còn bảo vệ ông thoát khỏi sự truy lùng của Nguyễn gia sau khi ông động vào tiểu thư của gia tộc bọn họ, đến hết đời."

Đó là những lời vừa nghe đã thấy hết sức thuyết phục. Bảo Nhi chưa từng để ý đến gia thế nhà Hà Duy nhưng bây giờ lại hết sức tò mò, nếu anh có thể điều động người của bộ Quốc phòng thì chắc chắn gia đình anh có bối cảnh không tầm thường. Người nhà của anh làm việc cho chính phủ ư? Nếu vậy thì một lời đảm bảo của họ là vô giá, Kim Dong Hyun có năm mơ cũng chẳng thể ngờ mình lại nhận được đãi ngộ tốt từ trên trời rơi xuống như vậy. Có điều, ông ta sẽ bị cảm dỗ mà bỏ qua sự thù hận trong lòng sao? Điều đó là hoàn toàn không có khả năng!

Từ thuở nhỏ, mẹ Bảo Nhi đã dạy rằng, con người một khi bị sự hận thù lấn át thì sẽ đánh mất bản tính vốn có của mình, rất khó có thể tìm lại. Giống như Kim Dong Hyun, qua sự tuyệt vọng và ánh mắt rất đỗi dịu dàng mỗi khi ông ta nhắc đến gia đình của mình, có lẽ, trước đây ông ta cũng là một người thiện tâm, chí ít, cũng là một người chồng và người cha tốt của hai đứa trẻ. Nhưng sự thăng trầm của cuộc sống tạo nên tính cách của một con người, nốt nhạc buồn nhất đã biến ông ta thành con người độc ác như ngày hôm nay, không gì có thể cứu chữa. Vậy nên, nó không kỳ vọng người đàn ông này hồi tâm chuyển ý, cũng chẳng hy vọng ông ta động tình thương xót nó mà thỏa hiệp với Hà Duy.

Ổn định lại cảm xúc, Bảo Nhi chưa kịp nói "ông bán đi" để kết thúc mọi chuyện thì giọng nói ngờ vực của Kim Dong Hyun đã vang lên, "Mày là ai?"

Hà Duy cười trừ, "Là người thừa sức để bảo đảm an toàn cho ông." Thật ra anh cũng không biết, Bảo Nhi cũng rất thắc mắc.

"Mày dám chắc chứ?"

"Ông không tin? Được thôi, tất cả mau bỏ súng xuống." Ngay lập tức, đám người mặc quân phục để súng xuống đất mà không có bất cứ lời chất vấn nào.

"Tao sẽ thả nó. Chỉ mong mày có thể giữ lời." Kim Dong Hyun buông cánh tay ghì chặt lấy cổ Bảo Nhi ra, đẩy nó về phía trước trong tình trạng nó vẫn chưa bắt nhịp kịp cuộc "giao dịch" chớp nhoáng giữa ông ta và Hà Duy. Tên Kim Dong Hyun này từ bỏ hay không từ bỏ đây? Ông ta đang muốn tuyên bố mình quý trọng mạng sống hơn tất cả sao?

Tuy nhiên, nó không dám tin tên cáo già này.

Vậy Kim Dong Hyun tính làm gì? Thực tế đã chứng minh, ông ta rất nhanh đã cho nó biết rõ câu trả lời.

Ngay lúc nó tiến gần đến chỗ Hà Duy và anh cũng đang nhanh chóng đi về phía nó thì Kim Dong Hyun bắt chợt giương khẩu súng trong tay lên, bắn hai phát đạn thẳng đến bóng lưng nó. Bảo Nhi nghiêng đầu kinh hãi nhìn, nó tính tránh nhưng không kịp nữa rồi, chỉ có thể thấy hai vật lóe lên ánh vàng kim nhanh như chớp rút gọn khoảng cách lao thẳng đến ngực nó. Đúng vậy, Kim Dong Hyun chính là nhằm thẳng vào tim nó mà bắn.

Hà Duy thấy vậy thì sắc mặt lập tức sa sầm, đáy mắt anh lóe sáng, thân thể dùng hết sức bình sinh huy động một vận tốc nhanh hơn cả đạn chạy đến để đứng chắn trước mặt Bảo Nhi. Có Hà Duy, Bảo Nhi sẽ không chết, nhưng đánh đổi bằng việc cứu nó chính là hai viên đạn cứ thế găm sâu vào khoảng trống bên trái ngực anh.

Bảo Nhi nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang khuy xuống mà tâm can buốt giá đến cùng cực, giống như con trai và thuộc hạ của Kim Dong Hyun, thân thể anh đổ ập xuống nền xi măng lạnh lẽo. Còn nó, thì cứ lần lượt nhìn từng người từng người một ra đi trước mắt mình.

Mặc cho thân thể rã rời, Bảo Nhi chạy đến chỗ Hà Duy, dùng chút sức tàn còn lại ôm chặt lấy người anh. Mà ở phía sau, cũng có rất nhiều tiếng súng vang lên át lấy tiếng hét thảm thương của nó, Kim Dong Hyun hẳn là đã bị người của bộ Quốc phòng liên tiếp nã đạn lên người.

Nhưng vào giây phút này, Kim Dong Hyun hoặc nó được sống hay phải chết có quan trọng không, khi mà Hà Duy đang nhìn nó bằng ánh mắt có chết cũng không hối tiếc, dứt đoạn nói, "Bảo Nhi, anh vui lắm, em được an toàn rồi."

Bảo Nhi, em sẽ không phải chết, song nếu vì em mà anh ra đi, thì em phải sống tiếp như thế nào đây?

Xung quanh vẫn hết sức ồn ào, có rất nhiều sĩ quan hoảng hốt đến xem tình trạng của Hà Duy, vừa lúc, bọn họ đều nghe được những lời thủ thi của Bảo Nhi, tất cả đều lặng im, không nói gì, chỉ có vài người lẳng lặng đến cầm máu giúp anh và nó, "Xe cứu thương sắp đến rồi, Hà Duy, anh không được ngủ. Em kể chuyện cho anh nghe nhé. Anh có nhớ lần đầu tiên anh gặp em ở bờ biển California không? Lúc đó, em đi lạc, vừa nhìn thấy anh từ đằng sau, em liền lầm tưởng anh là Trí Long mà đuổi theo. Kể ra, tên Trí Long đó cũng thật đáng ghét, ham chơi dám bỏ em lại một mình, anh ấy bảo em đứng ở gốc cây dừa đợi anh ấy đi mua kem, thế mà mấy tiếng sau vẫn chưa quay lại. Có trời mới biết lúc đó em hoảng sợ đến mức nào, em không biết tiếng Anh, có rất nhiều người thấy em còn nhỏ nên đến hỏi han em, nhưng em chỉ biết lắc đầu cho qua. Em nhìn ra, cũng có người định dắt em đi gặp cảnh sát. Vừa lúc đó, bóng dáng anh hiện lên trong mắt em, em tức giận chạy đến đẩy ngã anh, còn đánh tới tấp vào lưng anh nữa chứ. Tuy bị đánh oan anh vẫn không hề nổi giận, thậm chí, còn đưa em đi tìm người nhà, kể từ lúc đó, trong mắt em, trong tim em chỉ có mình anh. Vì vậy, em đã quyết tâm theo đuổi anh, mặc kệ anh nổi giận mắng em là mặt dày thì em vẫn cứ nhất quyết theo đuổi anh, và cuối cùng, anh đã đồng ý. Chúng ta bắt đầu như thế đó, Hà Duy, anh có nhớ không?"

"..."

"Hà Duy, anh không được ngủ. Hôm nay là sinh nhật em, anh còn chưa tặng quà cho em mà. Mớ mắt ra Hà Duy, mớ mắt ra đi anh."

Tuy Bảo Nhi có nói bao nhiêu, có kể bao nhiêu chuyện vui đi chăng nữa thì hai mắt Hà Duy vẫn từ từ nhắm nghiền, khuôn mặt anh không còn chút huyết sắc, bên khóe môi của anh vẫn còn đọng lại ý cười, đó là niềm vui khi anh nghe thấy lời giải bày của Bảo Nhi trước khi anh trút hơi thở cuối cùng.

Bảo Nhi sợ hãi đến ngất người, nó run rẩy áp tai xuống lồng ngực anh, khóc nức lên, quả nhiên, con tim trong lồng ngực anh đã ngừng đập. Trước khi mất đi ý thức, Bảo Nhi đã hiểu thế nào là sự thù hận, lần đầu tiên trong đời, nó hận bản thân mình đến thế. Vì mất máu quá nhiều, chắc nó cũng sắp ra đi cùng anh. Ngắm nhìn khuôn mặt lúc say ngủ của Hà Duy, nó thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Hà Duy, đợi em, em sắp đến với anh đây.

Mùa thu năm anh ra đi, là mùa thu lạnh lẽo nhất, cái băng giá của nó, khắc tạc trong trái tim em..

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93

Sau buổi tối hôm đó, những chuyện không hay liên tiếp xảy ra, Bảo Nhi phải sống trong những tháng ngày tăm tối nhất của cuộc đời. Tưởng rằng mỗi khi nhớ về cái chết của Hà Duy thì đó chính là sự trừng phạt duy nhất mà ông trời dành cho nó. Thế nhưng, đó mới là ngọn nguồn nỗi bất hạnh, phía trước, vẫn còn nhiều điều đau khổ hơn đang chờ đón Bảo Nhi.

Sự thật che dấu bao năm dần hé lộ phải đối diện như thế nào đây?

Không riêng gì nó, những người trong cuộc cũng rất muốn biết câu trả lời.

Sáng ngày hôm sau.

Sau một trận say, Bảo Nhi ngủ li bì đến tận tám giờ sáng, nếu không có tiếng chuông điện thoại đánh thức thì không biết là nó sẽ chìm trong cơn mê mết đến bao giờ.

Nó lật mình dậy uể oải, "Alo."

Tông giọng vang đến là tông giọng con gái, "Mày đang làm gì thế?"

Bảo Nhi mắt nhắm mắt mở trả lời, hôm nay là chủ nhật, bây giờ mới có tám giờ sáng, đương nhiên là đang ngủ rồi.

Nghe xong, thái dương Hà My khẽ giật giật, cô bình tĩnh hỏi, "Có nhớ hôm nay phải làm gì không?"

Bảo Nhi im lặng, đây cũng là câu trả lời của nó. Thực sự, lúc mới ngủ dậy đầu óc con người phải mất vài phút mới hoạt động bình thường trở lại. Vậy nên, nó đang trong hoàn cảnh lơ mơ, tạm thời không nhớ ra bất cứ thứ gì.

Hà My lẳng lặng nhắc nhở, "9 giờ, vòng cuối của Missteen, làm ơn bắt taxi đến sân golf đi."

Phải rồi, phần thi cuối cùng phân định thắng thua diễn ra vào sáng hôm nay. Bảo Nhi ngẩn người hồi lâu mới hiểu, lúc này, nó đã tỉnh hẳn ngủ. Trong lòng nó thầm than hai tiếng, "Rách việc!" Nhưng ngoài mồm vẫn nói, "Đội tìm giấy bút, đọc địa chỉ đi."

Dứt lời, Bảo Nhi liền chống tay ngồi dậy.

Rèm cửa sổ màu xanh để hé, ánh sáng lọt thỏm vào căn phòng, ngồi trên giường, Bảo Nhi nhận ra điều bất thường, trầm lặng trong ít phút, nó phát hiện, hình như trong phòng còn có người, hơi thở trầm thấp của người đó quanh quẩn trong không gian tĩnh lặng, vừa chân thực mà vừa rõ ràng. Nó hoảng hốt đánh rơi cả máy điện thoại, xoay người, quả nhiên, ở ngay sát bên cạnh Minwoo đang chống tay nhìn nó, ánh mắt tràn ngập ý vị.

Bảo Nhi im thin thít, máu nóng trong người dâng lên đến tận đỉnh đầu, nó tức giận hét lên, "Biến! Sao cậu lại ngủ cùng tôi?"

Minwoo hơi nhú mày, tay bên trái làm động tác chỉ xuống đất. Bảo Nhi hít một hơi thật sâu để áp chế lửa giận, theo phản xạ nhìn xuống hướng chỉ của cậu ta.

Dưới nền gỗ Mun bóng loáng, chiếc điện thoại bị vứt chổng chơ vẫn đang kết nối cuộc gọi, người ở đầu dây bên kia lặng im, không nói gì. Ban nãy Bảo Nhi nói khá to, Hà My chắc chắn là đã nghe thấy, nghĩ đến câu nói của mình mười phần thì có đến chín phần bậy bạ, mờ ám, nó đỏ bừng cả mặt. Nhặt điện thoại lên, nó dùng giọng lãnh đạm thường ngày, từ tốn nói, "Nhắn tin nhé." Sau đó không để cho ai kịp phản ứng đã vội vã cúp điện thoại.

Nhìn thấy cảnh này, Minwoo vẫn giữ nguyên tư thế, cất giọng lãnh đạm, trong giọng nói của cậu ta có ẩn chứa sự khinh bỉ, "Cô định để cho bàn dân thiên hạ biết mình ngủ với trai à?"

Ngủ với trai ư? Bảo Nhi nhếch mép, quần áo cả hai vẫn còn nguyên trên người, vậy mà là ngủ cùng nhau sao? Minwoo trước đây cũng không đến nỗi tệ, bây giờ, nó không thể ngờ cậu ta lại vô liêm sỉ đến mức này. Tuy nhiên, Bảo Nhi ngẫm lại chắc cũng có phần do nó mà ra, nhưng so với nó, mức độ bỉ ổi của Minwoo có lẽ vẫn chưa là gì.

Bảo Nhi lạnh lùng, nói, "Cút ra khỏi phòng tôi."

Minwoo nhìn chăm chăm vào nó, "Cô nhìn xem đây là phòng của ai."

Bảo Nhi giật mình. Bây giờ, nó mới kịp quan sát xung quanh. Cả căn phòng gần trăm mét vuông thu vào đáy mắt. Ở phòng nó bộ sofa đen được đặt trong góc nhưng ở đây lại là bộ màu xám được đặt ở giữa. Ở phòng nó có tấm thảm lông hổ nhưng ở đây lại không có. Ở phòng nó TV tinh thể lỏng được treo trên tường nhưng ở đây TV lại được để trên kệ tủ ba tầng. Ở phòng nó không có thiết bị giả lập đua xe chơi game nhưng ở đây lại có... Thôi được rồi, Bảo Nhi thừa nhận đây là nhà nó nhưng lại là phòng của Minwoo.

Có điều, sao nó lại ngủ ở đây?

"Cô say rồi bám riết lấy tôi." Minwoo như nhìn thấu suy nghĩ của nó, "Quản gia khuyến thể nào cũng không chịu về."

"Xin lỗi." Bảo Nhi thờ dài, khi say, nó chưa bao giờ không chế được hành vi của mình. Hôm qua, vì biết từ lượng của mình cũng được xếp vào loại khá tốt nên nó mới thách thức Minwoo, vậy mà không ngờ trước khi cậu ta đỏ mặt thì nó đã thua cuộc. Chẳng có ý định nán lại đây lâu để mất mặt thêm, Bảo Nhi đứng dậy đi về chỗ cửa phòng, trước khi rời đi, nó đột nhiên hỏi, "Ngoài bám lấy cậu, tôi có làm gì khác không?"

"Có, cô đã khóc rất nhiều."

Bảo Nhi tái mặt, không một chút lưu tình, nó đóng sầm cửa phòng.

Cả người Bảo Nhi toàn mùi rượu, vừa về phòng, nó đã vội vã tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ rồi xuống gara ngồi vào chiếc xe gần nhất.

Vừa thắt dây an toàn, hệ thống người giúp việc trên ô tô đã tự khởi động, "Xin chào cô chủ, tôi là Penny, rất vui được phục vụ cho cô."

Bảo Nhi nhún ga, mấy hệ thống này chẳng có gì mới mẻ, ngoại trừ, nó cũng giúp ích được khá nhiều trong việc tìm đường. Nó nhìn địa chỉ mà Hà My gửi tới, nói, "Penny, định vị đường đến sân golf Hà Nội."

Trong khoang xe yên tĩnh, rất nhanh đã có tiếng trả lời, đó là một giọng nói máy móc nghe cực kỳ vui tai, "Vâng thưa cô chủ."

Lời vừa dứt, hình ảnh ba chiều lập tức hiện ra trước mắt, trên màn hình chiếm nửa phần kính xe là bản đồ thành phố. Nó thấy vị trí mình đang đứng cách sân golf một quãng khá xa thì trầm giọng hỏi, "Đi với vận tốc 80 km/h mất bao lâu?"

Penny tính toán vài giây rồi trả lời, "Cô chủ, khoảng tầm nửa giờ."

Tám giờ bốn mươi lăm phút sáng, nhất định là không kịp. Bảo Nhi nhếch miệng cười, vậy thì tăng tốc thôi, chiếc xe này tốc độ chắc chắn không đến nỗi

tôi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Trên đường cao tốc, chiếc Ferrari lao vun vút dưới ánh mặt trời. Bảo Nhi nhìn hàng cây và lan can bên đường vun vút trôi qua mà mặt không đổi sắc. Xe của nó liên tục vượt qua từng chiếc ô tô đi cùng lộ trình. Cứ mỗi khi rút ngắn khoảng cách với những xe khác, tưởng chừng như sắp đâm đến nơi thì Bảo Nhi lại đánh tay lái, khiến những tài xế chỉ cảm nhận được có vật gì đó màu đỏ rực đang phóng ngang qua với tốc độ kinh hồn.

Penny là người giúp việc đồng thời cũng là phần mềm an toàn, sau khi quét qua nhiều phương tiện trước mắt, cộng thêm tính toán được cô chủ của mình đang điều khiển xe với vận tốc kinh hồn bạt vía thì nó cảm thấy cả người và xe như đều sắp tiêu đời, "Có câu nói, 'đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá mà quãng phải đây.'" Cô chủ, cô nên lái lại chậm một chút, cả tôi và cô chắc ai cũng muốn sống đến ngày mai."

Nhận ra sự hoảng loạn đầy máy móc của Penny, Bảo Nhi ngó lơ, không nói gì, thậm chí nó còn nhấn chân ga mạnh hơn, tiếp tục tăng tốc. Đây cũng là một dạng xe đua, được cải trên đây mà không chịu được loại tốc độ như thế này thì đúng là quá kém cỏi. Thấy không có người trả lời, Penny vẫn tiếp tục huyền thuyên khiến cho Bảo Nhi bực mình.

Nó lạnh lùng đe dọa, "Im miệng, không về nhà tao sẽ cho mày thành đồng phế liệu."

Penny dù chỉ là máy móc nhưng nó cũng nhận ra sự khó chịu trong giọng nói của Bảo Nhi, đương nhiên, nó cũng thức thời ngậm mồm. Nó không muốn bị phá hỏng đầu.

Bảo Nhi dỗi mắt về phía trước, như nghĩ ra điều gì đó, nó hạ giọng hỏi Penny, "Ai lập trình tính cách cho mày?"

Penny lập tức đáp, "Cô chủ, là cậu chủ Trí Long."

"..."

Ý cười vụt qua đáy mắt Bảo Nhi, biết ngay mà, cả người cả xe đều dờ dờ hơi như nhau.

"Penny, lập trình lại." Chiếc xe chạy chậm hẳn, nó giảm nhẹ lực chân, tay phải ấn vài chữ trên bàn phím ảo, "Từ nay tính cách của mày sẽ là can đảm, nghiêm túc và trầm lặng."

Kể từ đó, Penny như hóa thành "người" khác.

Đến công sân golf là tròn chín giờ, dù có ít nói đến đâu nhưng Penny vẫn phải cất giọng tán thưởng, "Cô chủ, cô canh giờ rất chuẩn xác." Không nhiều hơn một giây, không chậm hơn một phút.

Bảo Nhi tựa hồ như không quan tâm đến Penny, nó điều khiển xe theo đoàn xe vừa nhìn là biết của trường Royal tiến về bãi đỗ. Giữa những chiếc xe to đùng, chiếc Ferrari như lạc lõng trong thế giới của người khổng lồ, nhưng không thể phủ nhận một điều là, "cậu bé tí hon" này trông vô cùng bắt mắt nên đã thu hút mọi ánh nhìn xung quanh. Hơn nữa từ lâu, dòng Ferrari đã là một trong những thương hiệu ưa thích của giới thượng lưu trên thế giới, vì vậy cho nên, dưới những cái nhìn sầm soi của các cô cậu học sinh trường quý tộc, đã có không ít người nhận ra chiếc xe đáng mơ ước. Mà hôm nay, ban giám hiệu trường Royal đã bao toàn bộ sân golf, người đến chỉ có thể là học sinh trong trường, vậy nhân vật nào đang ngồi trong chiếc xe kia. Đó gần như là thắc mắc của toàn bộ mọi người.

Nhưng không phải đợi lâu, họ rất nhanh đã có câu trả lời.

Ngay khi tất cả những người tò mò cố ý đứng lại một góc để chờ xem người chủ sở hữu chiếc xe huyền thoại kia là ai thì cửa xe bên trái từ từ nâng lên. Thứ đập vào mắt bọn họ đầu tiên chính là đôi chân thon dài mặc quần jeans bó sát của nữ. Sau đó, thân hình mảnh mai bước xuống, gương mặt xinh đẹp mà nhiều người rất quen thuộc hiện ngay trong tầm mắt. Một số thành phần trầm trồ tán thưởng, cũng có một số thành phần há hốc mồm kinh ngạc.

Bảo Nhi đóng cửa xe, neho mắt nhìn xung quanh, nó thấy Thùy Trâm, Hà My và Quang Anh đang tiến về phía nó, vì còn cách một quãng, nên nó không thể nhìn rõ bất cứ thứ cảm xúc gì trong ánh mắt ba người họ.

Trước mặt đột nhiên bị che khuất, đồng thời, cũng có tiếng nói vang lên bên tai Bảo Nhi, "Cô đúng là sự suy đồi của thuần phong xã hội."

Người đó vừa dứt lời, mọi tiếng ồn ào xung quanh liền biến mất, thay vào đó là cả một khoảng không tĩnh lặng, chỉ có mắt đối mắt, mặt đối mặt. Hầu như ai cũng đều tò mò nhìn về phía Bảo Nhi.

Nó liếc mắt nhìn hai cô gái cùng lớp, nhàn nhạt hỏi, "Cô có dám nhắc lại không?"

Hồng Trang cười khinh bỉ, cô ta không hề nhớ chỉ vì một câu chế giễu mà Lưu Ly, người bạn cùng lớp đã bị Bảo Nhi đánh cho đến mức phải nhập viện, "Sao không dám chứ? Cô đúng là sự suy đồi của thuần phong xã hội." Hồng Trang liếc nhìn chiếc xe đằng sau nó, "Ngủ một đêm với đại gia để đổi lấy Ferrari, cô cũng cáo già quá chứ."

Có rất nhiều tiếng "ồ" kinh ngạc vọng đến

Giọng Bảo Nhi lạnh hơn năm phần, "Cô nói cái gì?"

P/s: Vì bây giờ đã vào hè nên có thể một ngày mình sẽ đăng một chương nhé. Cảm ơn mọi người trong thời gian qua vẫn luôn ủng hộ. Love all!!!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Hồng Trang hành động thay cho trả lời, cô ta giờ chiếc điện thoại màu vàng kim lên, mở bản ghi âm có thời gian hơn bốn phút trong trình ghi âm cho Bảo Nhi nghe. Ngay lập tức, từng tiếng tap âm hỗn độn như thủy triều truyền về, làm nó phải nhú mày không hiểu. Cô à Hồng Trang này, tính bộc phát còn điên gì đây?

Dường như nhận ra sự nghi hoặc của Bảo Nhi, Hồng Trang chậm rãi nói, "Cứ nghe hết đi."

Bảo Nhi biếng nhác tựa người vào chiếc Ferrari ở đằng sau, nó không hiểu sao mình lại bỏ nhiều thời gian nghe theo sự chỉ đạo của Hồng Trang như vậy. Chắc là cô à đã thành công trong việc khơi dậy sự tò mò ẩn sâu trong nó?

Trong lúc hai người đang tiếp tục chờ đợi, đám Hà My đã đi đến nơi, Hà My đảo mắt nhìn Hồng Trang khiến nhuệ khí của cô ta bị giảm mạnh. Thùy Trâm thần nhiên lên tiếng, "Đây không phải gánh xiếc, các cô bớt làm trò hề lại đi."

Hồng Trang cắn môi, cô ta biết, Thùy Trâm đang ám chỉ ai.

Cô bạn bên cạnh Hồng Trang cuối cùng cũng mở miệng, thậm chí ngữ điệu của cô ta còn mang hàm ý kích động Thùy Trâm. Điều này nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, kể cả Bảo Nhi, mới qua có một đêm, đám người này gan đã to lên không ít thì phải, "Không phải việc của cô, bớt nói lại dùm đi."

Thùy Trâm ngoài cười nhưng bên trong không cười, "Động đến bạn của tôi rồi còn cãi cùn. Theo ý nghĩa từ lời cô vừa nói nhé. Bây giờ tôi sai người đánh cô chắc cô cũng chẳng truy tố tôi trước nhà trường đâu nhỉ."

Bảo Nhi ngăn người nhìn Thùy Trâm. Bạn ư? Cái danh xưng này nghe sao hơi xa vời.

Còn cô bạn kia thì lấp bắp, chẳng biết đáp sao cho phải, cô ta đến giờ mới ý thức được mình vừa rồi đã lỡ lời.

Sáu người đều trầm mặc, Bảo Nhi đến giờ cũng đã hết kiên trì, nó định đẩy Hồng Trang ra để đi, nhưng đúng lúc này một giọng nói từ trong điện thoại bỗng phát ra, "Im lặng, cái xe này ồn ào quá, mấy người có định để cho tôi nghe điện thoại không hả?" Sau đó, từng tiếng huyền não âm ỉ trong đoạn ghi âm đều biến mất hẳn, chỉ còn nghe thấy những câu nói ngắn gọn giữa hai người. Mà đến lúc này, như đã hiểu ra điều gì đó, cả Bảo Nhi và Hà My đều tối mặt. Bởi đây chính là cuộc điện thoại lúc tám giờ.

Nguồn gốc của bản ghi âm này chỉ có mình Hồng Trang và bạn của cô ta biết, lúc ở trên xe cùng với lớp, cô ta ngồi ngay sau Hà My, thực ra, cô ta cũng không biết mình đã ẩn nhảm vào chức năng ghi âm rồi làm rơi máy ngay gần chỗ Hà My từ lúc nào. Chỉ biết là khi Hà My không nói gì nữa, máy cô ta đột nhiên có tiếng chuông báo tin nhắn, cô ta nhặt máy lên thì thấy được đoạn ghi âm này. Hồng Trang định bụng sẽ xóa đi, nhưng lòng hiếu kỳ không biết đoạn băng dài gần năm phút này ghi được những gì đã thôi thúc cô ta, khiến Hồng Trang kết nối tai nghe với máy, cô ta với đứa bạn bên cạnh cùng nhau nghe hết bản ghi âm.

Mấy phút đầu, chỉ thu được toàn là tiếng ồn ào xung quanh, Hồng Trang định bụng sẽ không nghe nữa nhưng ai mà ngờ dòng điện thoại này trình duyệt âm thanh lại tốt đến vậy. Dù chỉ là ngẫu nhiên, nhưng nó cũng thu được toàn bộ cuộc nói chuyện mờ lo ngoài của Hà My. Thế nên những gì không nên nghe, Hồng Trang và bạn của cô ta đều nghe được hết. Hai người tâm địa cũng không xấu xa, chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu định im đi, vì ai cũng có những bí mật được giấu cho riêng mình, không muốn cho bất kỳ ai biết.

Nhưng đến sân golf, nhìn người lái chiếc Ferrari là Bảo Nhi thì Hồng Trang nảy lòng ghen tỵ, đây là chiếc xe mà cô ta năn nỉ mãi mà bố mẹ cũng không mua cho, vậy tại Bảo Nhi lại có được nó? Hồng Trang nhớ đến tiếng hét, "Biến! Sao cậu lại ngủ cùng tôi?" thì cô ta không cam lòng. Bảo Nhi ngủ một

đem với đại gia để đổi lấy siêu xe, điều này làm cho Hồng Trang cảm thấy ghê tởm. Và chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, cô ta sẽ đến vạch trần Bảo Nhi, làm cho nó mất mặt trước bao nhiêu người.

Ánh nắng từ bốn phương tám hướng bao phủ khắp vạn vật, khiến bất kì thứ gì trông cũng tràn trề sức sống. Đối lập với khung cảnh xung quanh, khí thái của Bảo Nhi có lẽ chỉ dùng hai từ "lạnh lẽo" để hình dung vẫn chưa đủ. Đoạn ghi âm vừa kết thúc, cũng là lúc bắt đầu cơn ác mộng của Hồng Trang.

Nó đứng thẳng người, nhìn thẳng vào mắt cô ta, ra lệnh, "Xóa!"

Hồng Trang khinh khinh, "Không bao giờ. Bảo Nhi, nếu nó được tung lên trang web của trường thì cô sẽ như thế nào nhỉ? Mất hết danh dự, hay là nhà trường sẽ đuổi học một đứa không có liêm sỉ như cô đây?"

Giọng Bảo Nhi rất mực nhẹ nhàng, giống như hai người bạn bình thường đang nói chuyện, nghe qua, người ngoài không thể nghĩ được trong lòng nó đang nổi cơn thịnh nộ, "Cô còn nhớ Lưu Ly không?"

Hồng Trang cứng người, sao cô ta lại không nhớ chứ. Lưu Ly là người bạn bị Bảo Nhi đánh nên phải đi cấp cứu, đến bây giờ cũng chưa được ra viện, cô ta cũng không rõ bây giờ tình trạng của Lưu Ly ra sao. Nhưng Bảo Nhi hỏi điều này thì cũng có ích gì, không lẽ nó định dạy dỗ Hồng Trang ngay tại đây sao? Không thể nào! Ý nghĩ đó vừa dứt thì Bảo Nhi lại từ tốn giải thích, "Lưu Ly bị chấn thương sọ não không biết sống chết. Nhưng tại sao gia tộc cô ta chịu để im, không dám làm gì tôi như vậy? Cô thử nghĩ xem."

Trái ngược với Hồng Trang, từ trước ba người Thùy Trâm, Hà My và Quang Anh như đã biết được điều gì đó nên chẳng ai sững người, "Trước khi tôi mất hết kiên nhẫn, cô có tin, nếu cô dám làm phật ý tôi thì cô sẽ thảm hơn Lưu Ly không?"

Trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, Hồng Trang quan sát xung quanh và thấy có rất nhiều người. Cô ta nghĩ Bảo Nhi chỉ mạnh miệng để cô ta xóa đoạn ghi âm chứ thực chất Bảo Nhi chỉ là một đứa nghèo kiết xác, chẳng động nổi ai trong trường quý tộc, còn cả vụ Lưu Ly, chắc là do nhóm Idol đứng ra thu xếp nên nó mới không bị gì. Vì vậy Hồng Trang vẫn mạnh miệng, "Đừng có khoác lác. Nếu muốn xóa, đến đây mà lấy máy tôi này." Nói rồi Hồng Trang giơ thẳng tay cầm điện thoại lên cao, vốc dáng cô ta cao hơn Bảo Nhi tầm năm phân, nên lúc này, nó chỉ có thể kiễng chân lên lấy thì mới hy vọng đoạt chiếc điện thoại. Mà nếu kiễng chân, thì sẽ là hành động mất thể diện như thế nào chứ? Hồng Trang không tin là Bảo Nhi sẽ làm như vậy.

Nó khoanh tay chậm rãi đi hai bước đến trước Hồng Trang, nói, "Tôi đâu ngu như cô chứ."

Rồi trong tích tắc thời gian như ngừng trôi...

Mọi thứ đều như một thước phim quay chậm, Bảo Nhi xoay người sang bên phải đá vào eo Hồng Trang, khiến cô ta ngã về phía trước, còn máy điện thoại của cô ta thì bị tuột mất, văng lên không trung. Ngay vào thời khắc Hồng Trang ngã xuống, chiếc "đế yêu" của cô ta chỉ còn cách mặt đất tầm vài xentimet thì nó lại bị Bảo Nhi dùng chân đá mạnh lên cao, dễ dàng như đá một quả cầu. Nhưng chưa dừng lại ở đó, hình ảnh Bảo Nhi mượn lưng Hồng Trang để làm đệm, xoay người vọt lên cao, thuận thế chuyển mình sang bên trái để đá nát chiếc điện thoại, làm nó tung cả pin, bắn tạt ra xa, sau đó đập thẳng vào kính của một chiếc xe mới là điều khắc sâu trong tâm trí mọi người.

"Ôi, không thể tin được..."

Giữa bãi đỗ xe, mọi người sững sờ, kinh hoàng hoảng hốt. Thậm chí những người có học sơ qua võ còn nhìn ra, Bảo Nhi chắc chắn đã đạt được đến đai đen, là cao thủ trong Taekwondo. Lực chân kinh khủng đó, người thường không bao giờ có thể chịu được. Vậy còn Hồng Trang thì sao? Tất cả đều vội vã nhìn xuống phía của cô ta.

Hồng Trang nằm úp người, mặt trắng bệch không còn chút màu máu, trên trán lấm tấm mồ hôi, chứng tỏ cô ta đã phải trải qua đau đớn thấm vào tận xương. Cô ta ôm eo, chống tay ngồi dậy, nhưng lại ngã thẳng xuống đất, không thể nhúc nhích được. Cú đá ban nãy của nó, chắc chắn đã làm tổn thương đến lục phủ ngũ tạng của Hồng Trang.

Bảo Nhi khi đã tiếp đất thì quay người nhìn Hồng Trang, cười lạnh. Nó đã cho cô ta rất nhiều cơ hội, nhưng cô ta lại không biết nắm lấy, để rồi giờ đây, bản thân tự mình chuốc lấy đau đớn.

Hồng Trang phải biết, kể từ lúc nó thay đổi tính cách, nó ghét nhất là bị ai uy hiếp. Mà những kẻ đã từng uy hiếp nó, thì đều không có kết cục tốt đẹp.

Hà My sau phút kinh diễm đã lấy lại được bình tĩnh. Cô đương nhiên nhận ra Bảo Nhi chắc chắn còn chưa bỏ qua cho Hồng Trang, lòng trắc ẩn trong cô tự dung bùng phát. Hà My kéo tay Bảo Nhi rồi ra hiệu cho Quang Anh và Thùy Trâm đi theo mình, cô vừa đi vừa nói, "Đi chuẩn bị đi, cái máy đó không khôi phục lại được đâu."

Kể từ hôm nay, sau một màn này, chắc chắn trong trường, trong lớp không ai dám động vào Bảo Nhi. Hà My nghĩ bụng, Hồng Trang này đúng là vừa xui xẻo lại vừa may mắn. Xui vì phải làm bàn đạp để cho Bảo Nhi diễn võ dương oai, còn may vì chưa bị Bảo Nhi đánh cho đến mức sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96

Khi thay xong bộ đồ thể thao dài tay, Bảo Nhi ngồi ở chỗ khán đài được dựng tạm, đảo mắt, đánh giá nơi mình sắp thi đấu. Bãi đánh này nghe nói là bãi đánh có vị trí tốt, phong cảnh đẹp nhất ở sân golf Hà Nội, nếu đánh giá mọi thứ xung quanh, từ hồ nước gọn sóng đến dãy núi xa xa, hay bãi cỏ xanh rì rào, quả nhiên nơi đây có thể coi là vẻ đẹp sơn thủy hữu tình.

Nhưng suy cho cùng, sơn thủy hữu tình cũng chỉ là một khoảnh khắc, mọi hình ảnh tươi đẹp được lưu trong tâm trí, nếu không phải là khắc cốt ghi tâm thì chẳng bao giờ có thể nhớ được lâu.

Bảo Nhi dựa vào ghế ở đằng sau, nhắm mắt lại, hỏi, "Hai người kia đi đâu rồi?" Nó thấy có chút hiếu kỳ vì không thấy Thiên Vũ và Bảo Nam đến đây, năm người này không phải rất hay đi với nhau hay sao?

Mãi không thấy có ai đáp lại, Bảo Nhi tưởng là nó nói quá nhỏ hoặc không có ai muốn trả lời nên nó cũng chẳng dò hỏi thêm. Thiên Vũ và Bảo Nam không ở chỗ này thì càng tốt, hai kẻ thâm trầm như thế chẳng hiểu sao khiến nó cảm thấy mình làm gì cũng luôn không được tự nhiên.

"Thiên Vũ ở nhà còn Bảo Nam về Anh rồi." Thùy Trâm lặng lẽ nhìn Bảo Nhi, đến lúc nó chẳng buồn biết đáp án nữa thì cô đột nhiên nói.

Bảo Nhi nhú mày, Thiên Vũ bắt nó tham gia cuộc thi như chỉ để có cái tiêu khiển vậy mà đến phần quan trọng nhất thì lại ở nhà. Hắn có bị vấn đề không? Còn Bảo Nam nữa, đang yên đang lành về Anh làm gì? Không phải trụ sở chính của Trần gia ở bên đó gặp vấn đề gì mà nó chưa rõ rồi chứ?

Nó ngừng một lúc rồi giả vờ thuận miệng hỏi, "Bảo Nam làm gì?" Nếu Thùy Trâm mà nói "không biết" thì trong mấy ngày tiếp nó sẽ không được nghỉ ngơi mà phải lao tâm khổ tứ điều tra một phen.

Ai ngờ Thùy Trâm lại nhanh chóng nói, lần đầu tiên Bảo Nhi cảm thấy nó không nhìn ra cảm xúc trong âm điệu của Thùy Trâm, "Sắp đến ngày giỗ của em gái anh ấy rồi."

Bảo Nhi mở bừng mắt, toàn thân lập tức bất động. Lồng ngực của nó bỗng chốc như bị tắc nghẽn, lần đầu tiên trong đời, nó thấy lòng mình dậy sóng chỉ vì một câu nói đơn giản, một loại cảm xúc không rõ là bất ngờ, chấn động, hay... hoang mang ủa về. Phản ứng này xuất phát từ tận đáy lòng khiến Bảo Nhi cảm thấy nó không hiểu nổi chính bản thân mình. Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi được đặt ra trong nỗi sùng sốt. Bảo Nam có em gái ư? Chẳng lẽ Thùy Trâm nói dối? Nhưng cô ta làm gì có lý do để làm như vậy? Trong bản giới thiệu sơ lược về các thành viên trong gia đình Bảo Nam mà ba đã đưa, tại sao lại không thấy nhắc đến em gái của anh ta...?

Mà lúc này vẻ mặt của Thùy Trâm cũng rất khác lạ. Nếu phong cách của cô là luôn luôn mỉm cười như thường ngày, bây giờ, lại đổi bằng vẻ u buồn, hỏi hạn khó phát giác. Là vì Thùy Trâm đã buột miệng, lỡ lời nói điều kỳ hủ của Bảo Nam sao?

Một lúc sau, khi hai người vẫn đang đối mắt nhìn nhau, từ xa, Hà My và Quang Anh khoác tay nhau đi đến. Dưới cái nắng không quá gay gắt nhưng cũng tạo cảm giác khó chịu, Hà My ngồi xuống chiếc ghế giữa Bảo Nhi với Thùy Trâm, nói với nó, đôi mắt đen láy như rực lửa hiếu thắng, "Sắp đến giờ rồi, tao cá là golf cũng là một trong những môn sở trường của mày đúng không? Nhớ thắng đẹp mắt một chút."

Bảo Nhi cố gạt cuộc nói chuyện trước đó ra khỏi đầu, ổn định lại tâm trạng, lặng lẽ đứng lên, đi xuống phía dưới mà không nói bất kỳ một lời nào, dù nó có ít nói thật, nhưng chưa bao giờ kiếm lời bỏ đi như lúc này. Nhìn bóng lưng của nó xa dần, Hà My khó hiểu quay sang Thùy Trâm, "Nó làm sao thế?"

Thùy Trâm nhún vai, "Ai mà biết. Vụ Hồng Trang ban nãy chẳng?"

Hà My nở nụ cười nhạt. Ánh mắt hồ hởi tìm hình bóng Hồng Trang ở địa phận khán đài của lớp. Không lâu sau, cô đã thấy một người có hình dáng đằng sau rất giống với Hồng Trang đang ngồi dựa đầu vào vai một đứa con gái, tay trái của cô ta còn đang xoa eo, đó không phải là người cô muốn tìm thì là ai? Trong đầu lại xẹt qua vụ việc ban nãy, tâm tình Hà My trở nên phức tạp. Cô có lòng tin vào lòng tự tôn và gia thế của Bảo Nhi, nhưng trong trường hợp Hồng Trang nói đúng thì sao? Hà My không biết là đối với nó, cô có cư xử được như bình thường hay không.

Quang Anh đưa chai nước đã được mở nắp cho Hà My, anh đợi cô uống xong, cầm chai nước mà cô vừa uống tu một ngụm rồi mới nói, "Không phải chuyện của chúng ta. Em nhớ giữ khoảng cách với cô ta, đừng quá thân cận."

Hà My gật đầu, "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

Tầm giữa trưa, bốn cô gái lọt vào vòng thi cuối của Missteen đang tranh đấu quyết liệt. Đó, là dưới con mắt của trọng tài, ban giám khảo và tất cả mọi người, còn đối với Bảo Nhi, nếu mấy người kia không làm hai cú hole in one* (một gậy đánh trúng lỗ) trong mấy lỗ tiếp theo, thì với điểm số hiện nay nó đạt được, chiến thắng đã là chuyện nó nắm chắc trong lòng bàn tay. Bây giờ, là đến lượt của Lý Uyên Chi, đối thủ được xem là nặng kí của Bảo Nhi. Cô ta chỉ ít hơn Bảo Nhi có ba điểm, nhưng nó không cho là như vậy, bởi nhìn thần sắc tuy bình thường nhưng lại khá căng thẳng của Lý Uyên Chi, nó biết được cô ta đã bị bóng ma tâm lý, nếu không bình tâm, thì rất khó có thể lấy lại phong độ như lúc đầu.

Lý Uyên Chi đặt bóng ở vị trí dưới khớp vai trái, ở lỗ thứ mười bảy có gậy tiêu chuẩn là bốn, cô ta muốn thử lối đánh lướt bóng qua mặt tee* (vùng bắt đầu chơi ở mỗi lỗ). Tất nhiên với thể đứng này, bóng sẽ bay khá cao và thẳng, mục đích của Lý Uyên Chi rất rõ ràng, cô ta muốn vượt điểm Bảo Nhi. Cú hole in one này mà thành công, cô ta chắc chắn sẽ dẫn trước nó một điểm.

"Vút!"

Trước âm thanh do gậy chạm mạnh vào trái banh nhỏ tạo thành, tay phải của Lý Uyên Chi nằm trước bóng khi tiếp xúc, cô ta xoay hông, hơi trùng chân trái xuống, thực hiện một cú đánh có kỹ thuật cao, điều này đồng nghĩa với việc, bóng sẽ có lực xoáy mạnh hơn, nếu trời không đổi gió theo đúng như tính toán của Lý Uyên Chi, cô ta sẽ đạt được điều mà cô ta mong muốn.

Trên màn hình to đứng được đặt ở một cây cột gần đó có quay và phóng to rõ ràng đường bay của trái bóng, nhiều học sinh và giáo viên của trường Royal đang chăm chú chờ xem Lý Uyên Chi có dành được kỳ tích hay không. Ngay cả Quang Anh cũng vô thức nghiêm chỉnh ngồi thẳng người. Trong thâm tâm, thực chất, anh cũng có một phần mong cho Lý Uyên Chi lợi ngược dòng. Nhớ đến ánh mắt lúc nào cũng ngạo mạn của Bảo Nhi, từ lâu, trong lòng Quang Anh đã hình thành một sự bài xích nhất định. Anh... rất không thích cô gái này.

Về phần Lý Uyên Chi, cô ta đang không chớp mắt dù chỉ một giây. Không giống như mọi người, dựa theo tinh thần của khán giả, vào thì tốt mà không vào thì thôi, cô ta hết sức trông chờ vào cú đánh này, bị dẫn trước nhiều điểm lâu như vậy, hôm qua trong phần thi cười ngửa lại cán đích sau Bảo Nhi, nỗi tức giận của cô ta đã sớm bị đẩy đến đỉnh điểm.

Và dường như ngay lập tức đã có hồi đáp, khi còn cách lỗ số mười bảy tầm năm mét, trái bóng trên trời nghiêng nhiên rơi thẳng xuống đất, như tạt một gáo nước lạnh vào mặt Lý Uyên Chi. Lý Uyên Chi đôi gậy golf, trước những tiếng than tiếc nuối của mọi người, cô ta đi về phía bên đó, sự bi phẫn ngập tràn nơi đáy mắt.

Rốt cuộc là vì sao?

Tại sao cô ta đã dốc hết toàn lực cho cú đánh này mà vẫn chỉ dừng lại ở mức hai gậy mới vào được lỗ?

Dù đã bằng điểm Bảo Nhi, nhưng ở khoảng cách lỗ thứ mười tám xa như vậy, làm sao cô ta có thể lại một lần nữa chỉ đánh bóng dưới hai lần vung gậy đây?

Mà Bảo Nhi kia, suốt mười sáu lỗ, cô ta đã làm cái gì mới đạt được thành tích tốt như vậy?

Khi quay về chỗ ngồi để tạm nghỉ ngơi cho các tay golf, Lý Uyên Chi sắc mặt tương đối khó coi. Nhìn dáng vẻ nhắm mắt không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, kể cả việc mình đã bị đuổi kịp điểm của Bảo Nhi, cô ta thấy vô cùng chướng mắt. Nếu chỗ này chỉ có hai người bọn họ, có cho cô ta một vali tiền, cô ta cũng sẽ chẳng giả bộ thực nữ nữa.

Lý Uyên Chi vừa ngồi vắt chéo chân, thì hai cô gái bên cạnh cô ta, một người là thành viên của lớp 11A2, còn người kia là thành viên của lớp 12A1 đã đứng dậy để chuẩn bị. Lý Uyên Chi không thèm để tâm đến hai người này, vì cô ta cho rằng so với mình, họ chỉ là hạng tép riu, không xứng làm đối thủ.

Ước chừng năm phút sau, có lẽ do xung quanh vắng bóng người, bản thân lại tự tin ngoài Bảo Nhi không ai có thể qua mặt mình, cho nên Lý Uyên Chi dồn hết sự tập trung vào nó. Đối với cô ta, những chuyện xảy ra mấy ngày gần đây giống một quả tạ nặng hàng trăm cân không biết từ đâu giáng thẳng xuống đầu cô ta, khiến cô ta hoa mắt chóng mặt, trở tay không kịp. Cô ta mấy đêm nay thường hay mất ngủ, mỗi khi kết quả của Bảo Nhi vụt qua trong đầu, cô ta đều cảm thấy khâm phục, nhưng nhiều hơn cả là giận dữ.

Lý Uyên Chi còn nhớ như in, nếu không phải cô ta đứng đằng sau giờ mánh khéo trong phần thi thứ nhất, làm cho Bảo Nhi suýt nữa bị loại, thì cơ bản cô ta cũng chẳng giành được ngôi đầu bảng một cách dễ dàng như vậy. Còn đến phần thi thứ hai, vì không yên tâm, cô ta cũng đã hạ thuốc vào con ngựa của Bảo Nhi, khiến cho nó không thể nào xoay sở, nhưng nằm ngoài dự đoán của cô ta, ban tổ chức không cấm thí sinh dùng ngựa từ ngoài mang vào, thế là với giống ngựa có tốc độ huyền thoại, Bảo Nhi dù là xuất phát sau nhưng vẫn dành chiến thắng một cách dễ dàng.

Cuộc thi có cách tính điểm không khó hiểu. Qua ba vòng, chỉ cần cộng điểm tổng của bốn thí sinh còn lại, nếu ai có điểm cao nhất thì sẽ dành ngôi vị quán quân. Lý Uyên Chi và Bảo Nhi đều đã từng dẫn đầu, hiện nay điểm đều bằng nhau, chỉ dựa vào phần thi đánh golf này nữa thôi, thì sẽ tìm ra ai là Missteen năm nay của trường. Nhưng xem ra với tình hình hiện tại, cơ hội để Lý Uyên Chi đi đến đỉnh vinh quang là vô cùng gian nan. Cô ta muốn loại bỏ cái rằm nhỏ là Bảo Nhi khiến cô ta thua đau đớn, nhưng lại không biết phải ra tay bằng cách nào.

Điều này khiến Lý Uyên Chi căm hận Bảo Nhi, định ý phát ra từ mắt cô ta ngày càng dày đặc, nếu ánh mắt có thể giết được người, thì hôm nay, không hiểu Bảo Nhi đã chết bao nhiêu lần.

Hà Ngọc Vy vừa vặn đi đến, bắt gặp thần tượng của mình bị "chiếu tướng" bởi "con rắn độc" Lý Uyên Chi, Hà Ngọc Vy nhếch môi, cô ta dơ điện thoại lên, giả bộ chụp ảnh, "Ngày mai, tin mới nhất trên web của trường sẽ là: Nữ sinh thanh lịch Lý Uyên Chi lật mặt như lật bàn tay, điệu bộ khủng bố này

mới là con người thật của cô ta!"

Lúc này, Lý Uyên Chi mới hoàn hồn, cô ta nhìn Hà Ngọc Vy khắp khiêng đi đến, như một con nhím thu lại hết gai nhọn trên người, ánh mắt trở lại vẻ ôn hòa, nụ cười dịu dàng trở về bên môi, "Ý của cô là gì?"

Hà Ngọc Vy thân nhiên đáp, "Không phải cô còn rõ hơn tôi sao? Lý Uyên Chi, đứng trước mặt tôi cô đừng có làm bộ làm tịch. Quen biết cô từ năm cấp hai, tôi còn không hiểu rõ con người cô sao? Cô đang muốn tát tôi lắm đúng không? Mặt đây, lại đây tôi cho cô vài phát cơ."

Lý Uyên Chi lắc đầu, "Cô hiểu lầm rồi." Trông có vẻ cô không tự nguyện. Nếu được, tôi muốn giết cô hơn là tát cô vài phát cơ.

Hà Ngọc Vy khinh bỉ.

Sau đó, hai người cũng chẳng thèm nhìn mặt nhau. Tuy nhiên, đây không phải là điều Bảo Nhi mong muốn, bởi nếu không gây sự với Lý Uyên Chi, thì Hà Ngọc Vy sẽ quay sang làm phiền nó. Quả nhiên, Bảo Nhi cảm nhận được có người ngồi sát lại gần mình, tiếp đó là một tràng những câu hưng phấn hỏi han, "Chi, em có thể làm bạn với chị được không?"

"..." Nó không mở mắt.

"Em xem như chị đồng ý rồi nhé. Có một điều em thắc mắc, chị học golf từ nhỏ phải không ạ?"

"..." Lý Uyên Chi nhếch môi vì Hà Ngọc Vy độc thoại một mình.

"Nếu vậy thì hai lỗ cuối cùng chị phải dành điểm tuyệt đối nhé. Để xem ai kia có còn kiêu ngạo được nữa không."

Vào thời khắc này, sức chịu đựng của Lý Uyên Chi đã chạm đến giới hạn. Hà Ngọc Vy khôn kiệp, có phải cô ta không thấy ai nói gì nên mới được đăng chân, lần đăng đầu? Nếu Lý Uyên Chi thực sự can tâm tình nguyện, để mặc cho Hà Ngọc Vy tiếp tục chế giễu thì cô ta đã bỏ họ Lý, đổi thành họ Hà luôn cho rồi.

Đúng lúc Lý Uyên Chi cay cú, định quát Hà Ngọc Vy thì Bảo Nhi đột ngột mở mắt, hỏi, "Cô bạn, cô sinh vào giờ gì mà mặt dày thế? Mặt bị mù nên không thấy ở đây chẳng có ai hoan nghênh cô à?"

Kết quả, Lý Uyên Chi dương dương tự đắc, còn Hà Ngọc Vy thì lập tức bỏ đi, lâu sau cũng không tìm đến làm phiền nó nữa.

Phía trước vẫn còn hai lỗ golf chưa giải quyết, bây giờ phải ngồi đợi một lúc lâu, đã thế còn phải nghe mấy lời lái nhai nên tâm tình nó vô cùng xấu. Câu nói vừa rồi khiến Hà Ngọc Vy hơi sững lại, cô ta là một người thông minh, chắc đã hiểu ra hàm ý của Bảo Nhi, đó là, "Biển trước khi tôi nổi giận."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Bảo Nhi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, nó không để bụng đến biểu cảm phức tạp của Hà Ngọc Vy, ngồi thẳng người, tiếp tục chờ đợi.

Chỉ một lát sau, Bảo Nhi phát hiện quan sát thí sinh của lớp 12A1 đánh golf cũng là một lạc thú để giết thời gian. Cô ta bình thần phát bóng, không ngờ không nghiêng, đổi mắt theo hướng đánh của mình, bộ dạng không nôn nóng cũng không hăng hái, tựa như cô ta biết mình chắc chắn chẳng thể nào vượt qua được hai người dẫn đầu nên mới yên vị hoàn thành nốt phần thi của mình, khí thế tranh đấu một chút cũng không nhìn ra.

Vừa rồi, Khúc Thảo Vân còn chẳng thèm quan sát, cô ta chán nản đánh bóng hướng khu vực green* (khu lỗ cò) theo cảm tính, nghĩ bụng, chắc mình phải đến gậy thứ ba hoặc thứ tư mới vào được lỗ, nhưng khi cô ta nhắc chân, định đi đến nơi cô ta dự đoán có trái bóng thì ai mà ngờ từng đợt vỗ tay reo vang từ phía khán đài của khán giả lại như sấm vang lên. Khúc Thảo Vân tưởng bóng chỉ thuận lợi tiến đến gần lỗ, nhưng ai mà ngờ, khi cô ta nhưn mảy nhìn màn hình quan sát gần đó thì từ lúc nào "thần may mắn" đã mỉm cười với cô ta. Không thể tin được, Khúc Thảo Vân cố ý đánh bừa mà lại dành trọn cú hole in one để đạt được ba điểm, không có kĩ thuật giống như Lý Uyên Chi, vậy mà cô ta lại may mắn đến mức như không thể nào may mắn hơn. Hiện tại, cô ta chỉ kém Bảo Nhi và Lý Uyên Chi có hai điểm, nếu trong lỗ cuối cùng cô ta dốc toàn sức, thì có khả năng cô ta sẽ dành được vị trí cao ngoài mong đợi. Trong phút chốc, ý chí của Khúc Thảo Vân chỉ có thể dừng bốn từ "bùng bùng khí thế" để hình dung.

Càng theo dõi càng tức giận, Lý Uyên Chi bóp chặt lon pepsi sắp hết khiến cho nó bị méo mó, biến dạng. Vừa nhìn thấy nụ cười của Khúc Thảo Vân, cô ta hận mình không thể chạy đến cào rách mặt của Khúc Thảo Vân để giải tỏa nỗi lòng. Chết tiệt, từ lúc biết nhận thức đến bây giờ, đây là lần đầu cô ta uất ức đến nỗi muốn bật khóc.

Bảo Nhi thu hết thái độ cố gắng kìm nén của Lý Uyên Chi, sự vui mừng tốt độ của Khúc Thảo Vân, hay sự ngưỡng mộ của Bùi Như Ngọc vào đáy mắt, nó bắt chợt đứng lên. Chờ bao nhiêu lâu rồi, bây giờ mới đến lượt nó thi đấu, "Ngu ngốc, để xem hole in one là cần kỹ năng hay may rủi." Lời nói này,

chẳng hiểu là Bảo Nhi muốn nói cho Lý Uyên Chi, Khúc Thảo Vân hay Bùi Như Ngọc nghe... Nhưng có lẽ, là đều dành cho cả ba người cùng có mặt ở đây.

Ba cô gái đều ngây ra, đồng thời áp chế lửa giận từ lời nói có ý khinh miệt rõ ràng của Bảo Nhi, quan sát từng bước đi của nó, họ đều có chung một ý nghĩ, "Để xem cô làm được gì."

Bảo Nhi cười lạnh, vẻ mặt nó vẫn lạnh lùng chẳng khác mọi ngày là bao, như thể muốn nói, "Chống mắt lên mà xem nhé." Tiếp đó, nó cầm lấy gậy golf chậm rãi đi ra ngoài.

Bên ngoài là sự ồn ào, sôi nổi, có thể thấy mọi người đều đang thảo luận về cú hole in one may mắn nhất trong lịch sử đánh golf của trường. Nhưng bầu không khí đó chẳng còn tồn tại được lâu khi Bảo Nhi bước ra, bởi mỗi lượt đánh của nó luôn là điều được trọng tài lẫn khán giả ngóng trông nhất.

Trên bãi cỏ, sau khi quan sát kĩ càng lỗ số mười bảy, Bảo Nhi chọn vị trí hơi chếch sang phía tay trái để đặt bóng, sau đó nó xoay người, xét theo thế đứng, thì bóng đã ở ngay dưới bên trái của cầm. Trọng tài và những người hiểu biết sơ qua chuyên môn đều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ. Bảo Nhi đang đứng chéo, đồng nghĩa với việc dồn thế đánh vào góc chết, đây là dụng ý hay nó muốn thử tìm vận may giống Khúc Thảo Vân?

Giống như giải đáp thắc mắc của nhiều người, Bảo Nhi vung gậy, một đường bóng xoáy dài cứ thế bay cao. Mọi người còn đang bận dỗi theo quan sát bóng, đôi mắt nâu thờ ơ của nó đã xẹt qua ý cười châm biếm. Có điều, không thể trách họ vì suy nghĩ tiêu cực mà nó vừa đọc vì được, vì theo góc nhìn của nhiều người, kể cả trọng tài, thì đây đúng là một cú đánh tùy ý không hơn không kém. Nhưng có phải là tùy ý hay không, thì mình nó biết là được.

Nghĩ đến đây, Bảo Nhi kéo vành mũ thể thao xuống đến gần mũi, che khuất đi ánh nắng gay gắt đang hắt vào, như thể dự liệu mình chắc chắn sẽ chẳng phải thất vọng, nó bình thản quay lại chỗ nghỉ ngơi trước cái nhìn trợn trừng của ba người Lý Uyên Chi. Cái này... Cô ta đúng là tự tin thái quá rồi!

Lúc này, một trận tiếng "oa" nữa lại từ xa vọng về, Lý Uyên Chi và hai cô gái còn lại mở to mắt, đứng bật dậy, miệng như bị niệm chú lẩm bảm câu, "không thể nào." Đúng như ý của Bảo Nhi muốn nói, nó sẽ thực hiện một cú hole in one đúng nghĩa, chẳng cần dựa vào hai cái thế loại căng thẳng hay may rủi giống như các cô. Và nằm ngoài định liệu của tất cả, Bảo Nhi đã làm được, với một phong thái ung dung như đi tản bộ, thì đây chính là phong cách "làm còn dễ hơn nói."

"Sao... sao chị làm được?"

Bảo Nhi cụp mi, khóe miệng thoáng ẩn hiện ý cười, thực ra, ban nãy nó chỉ hé mắt xem kĩ thuật đánh cú hole in one của Lý Uyên Chi, dù chỉ là một lần, nhưng nó đã lĩnh ngộ được, thậm chí nó còn tự mình sửa những lỗi sai cho phương pháp đánh không thành công của cô ta. Hôm nay là lần đầu tiên nó cầm gậy golf, vì sao nó lại nhường vị trí đánh đầu cho Lý Uyên Chi? Đơn giản là để vừa xem vừa học, từ đầu đến cuối, nó cũng không nghĩ mình càng đánh càng tiến bộ, càng đánh càng dễ mọi người lầm tưởng nó là một cao thủ chơi golf. Nhưng không ai biết rằng, từ trước đến nay, nếu đã chú tâm, thì nó học gì cũng nhanh. Bây giờ nghĩ lại, đúng như thời còn bé nó được chuyên gia trong gia tộc test IQ, thì cái đầu có chỉ số xấp xỉ 160 này đúng là không thể coi thường.

Không thấy có tiếng trả lời, Lý Uyên Chi cuộn tay thành nắm đấm, móng tay bấm vào da thịt khiến mặt mày cô ta trắng bệch. Nhìn Bảo Nhi, đầu óc Lý Uyên Chi xẹt qua một suy nghĩ: Thì ra là cố tình không thể hiện, bởi Bảo Nhi biết, nếu từ đầu đến cuối nó đều ăn trọn các cú hole in one, thì bọn cô đừng hòng có cơ hội mơ tưởng đến ngôi vị quán quân.

Làm cho cô ta bùng lên ngọn lửa ý chí để rồi nhẫn tâm dập tắt nó trong một phút giây ngắn ngủi. Sau khi nhận ra, Lý Uyên Chi hiểu được, đây chính là sự trêu đùa độc ác mà cô ta phải nhận vì ngay từ đầu đã nhìn Bảo Nhi bằng ánh mắt có ý khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

Giờ là lỗ số mười tám, lỗ cuối cùng của cô ta, sau khi đã chơi đủ mười tám lỗ, số điểm âm sẽ được cộng lại, đến lúc đó, cô ta sẽ là người đầu tiên biết được kết quả của mình. Nếu nói trước đó Lý Uyên Chi có hy vọng vượt điểm Bảo Nhi, thì bây giờ đó chỉ là điều xa tầm tay với. Bảo Nhi có lẽ ở lượt đánh cuối sẽ lập lại cú hole in one, đến khi đó, chắc chắn Bảo Nhi sẽ là người thắng cuộc. Lý Uyên Chi muốn tước đi cơ hội của Bảo Nhi, chỉ trừ phi cô ta ăn trọn được âm ba điểm. Nhưng để đánh được thành công một cú hole in one, đâu phải là điều dễ dàng.

Bình ổn lại tâm trạng, Lý Uyên Chi hít một hơi thật sâu, cô ta quyết định sẽ thực hiện lại cú đánh vừa rồi, tạm thời gạt đi nỗi căm ghét Bảo Nhi sang một bên để tỉnh thần khỏi bị phân tâm.

Bảo Nhi là người rất giỏi quan sát sắc mặt của người khác để đoán suy nghĩ của họ, lần này nhìn thần sắc nghiêm túc của Lý Uyên Chi, nó đoán cô ta đã thâm hạ quyết tâm. Có lẽ hơi chợt dạ vì bị nó nhìn chăm chăm, Lý Uyên Chi gượng gạo nở nụ cười rồi đứng lên. Vài giây sau, trước khi cô ta bước ra bên ngoài, thanh âm biêng nhác của Bảo Nhi truyền tới, "Nghiêng vai phải ra xa bóng khoảng mười xentimet, tay trái với cán gậy tạo thành đường thẳng, tuyệt đối đừng tạo thành đường cong giống như ban nãy, mắt nhìn thẳng bóng và đặt bóng ở vị trí thấp nhất của vùng quỹ đạo vung gậy."

Lý Uyên Chi đứng bước, cô ta xoay người liền nhìn thấy khuôn mặt vô cảm của Bảo Nhi, điều này làm cô hoài nghi rằng mình đã nghe lầm, thực chất là do cô ta tự tưởng tượng chứ nó chẳng hề mở miệng nói một câu dài như thế.

Có điều Lý Uyên Chi cũng không thể ngờ, lát sau khi thi đấu, cô ta lại làm đúng theo những gì Bảo Nhi nói. Nghiêng vai, tay thẳng rồi mắt nhìn thẳng, cô ta đều làm theo sự chỉ dẫn rất thành thạo, hết như một cỗ máy sau khi được lập trình thì điều gì cũng có thể làm.

Bảo Nhi nhìn Lý Uyên Chi, đáy mắt lóe lên sự hưng phấn. Đúng lúc nó vừa nhếch môi, liền thấy từ màn hình phía xa, bóng rất đẹp mắt đã một đường xuống lỗ, đồng thời lại là một trận ồn ào, kích động nữa truyền về.

Lý Uyên Chi hạ gậy golf, nhìn điểm của mình vừa mới được cập nhật lại, tâm tình cô ta có cả vui sướng lẫn phức tạp. Trở lại trong, cô ta chủ động tiếp cận Bảo Nhi, thật lòng mở miệng, "Cảm ơn chị."

Bảo Nhi vốn chẳng có ý tốt. Nghe Lý Uyên Chi nói vậy, nó khinh thường nhìn cô ta, miệng cười buốt giá, trào phúng trong lòng.

Khả năng tiếp thu của cô đúng là rất đáng được coi trọng, nếu vào đúng thời điểm mà không sử dụng nó, thì cuộc chơi phía trước đâu còn thú vị.

Thêm một lần nữa Khúc Thảo Vân và Bùi Như Ngọc mất hết tinh thần, quan trọng hơn là nếu không đủ khả năng trước những đối thủ mạnh, thì "thần may mắn" không thể hai lần mỉm cười. Lượt đánh tiếp theo của hai người họ chỉ có thể dùng hai từ "tệ hại" để hình dung, người thì phải mất bốn gậy mới đưa được bóng vào lỗ, người còn lại thì vì xếp cuối bảng nên "tay nghề" xuống dốc không phanh, trên một gậy so với yêu cầu, ở mức Bogey, điểm không trừ mà lại cộng một.

Lý Uyên Chi đưa cho Khúc Thảo Vân và Bùi Như Ngọc mỗi người một chai nước, khẽ nói, "Hai chị cố lên." Thực chất là hai chị đã hoàn thành đủ mười tám lỗ rồi, tôi có động viên đi chăng nữa cũng chẳng thay đổi được gì.

Cô ta lại quay sang Bảo Nhi, tươi cười nói, "Chị cũng vậy nhé."

Bảo Nhi nhướn mắt nhìn Lý Uyên Chi, đang định bảo, "Cô làm tôi buồn nôn rồi đấy" thì tiếng chuông điện thoại reo vang, thành công đẩy xuống lời nói có ý khinh miệt rõ ràng xuống tận đáy họng.

Trên màn hình hiển thị ba từ, là quân gia Lâm gọi, nó hơi nhúm mày, bởi ngay từ lúc đầu khi gặp ông ta, nó đã dặn nếu không có việc gì quan trọng thì đừng bao giờ gọi đến, đây là lần đầu tiên nó nhận được điện thoại từ quân gia Lâm. Ở biệt thự xảy ra việc gì chẳng?

Sau khi đi đến chỗ không người, Bảo Nhi nghe máy, "Quân gia Lâm!"

Quân gia Lâm sớm đã quen với ngữ khí khi nói chuyện của tiểu thư nên không lấy gì làm bất ngờ trước giọng điệu muốn đi thẳng vào vấn đề của nó. Lại nhìn hai vị khách đang ngồi ở trong, không chán chờ lâu, ông đã báo cáo, "Tiểu thư, ông chủ và bà chủ đang ở đây."

Sắc mặt của Bảo Nhi dường như đông cứng lại, nhưng câu trả lời của nó vẫn ngắn gọn khiến cho quân gia Lâm lầm tưởng nó đã biết trước nên không lấy gì làm bất ngờ, "Biết rồi, tôi sẽ về ngay."

Khi cúp máy, ngón tay cầm điện thoại của Bảo Nhi run run, nó gọi cho Minwoo.

Vài giây sau khi đổ chuông, thanh âm của Minwoo đã truyền tới, "Có chuyện gì?"

"Cậu đang ở đâu? Có ở nhà không?"

Minwoo hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời, "Trung tâm thương mại."

Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, may quá, vậy là tốt rồi. Ba là người trọng sĩ diện, nếu biết nó cho một người con trai ở trong nhà, bố cậu ta lại là đối thủ cạnh tranh trên thị trường với ba thì không biết nó sẽ phải hứng chịu hình phạt gì từ ông. "Cậu tạm thời đừng về nhà, mấy ngày nữa vào tạm khách sạn mà ngủ, bao giờ tôi bảo thì về, tạm biệt."

Minwoo chưa kịp thắc mắc thì Bảo Nhi đã dập máy, cậu vút điện thoại lên bàn, tiếp tục đánh tay lái trên thiết bị giả lập đưa xe chơi game. Minwoo đã nói dối, cậu đang ở trong phòng, lúc đó, cậu đã nghĩ rằng, "Sao mình phải nói thật với cô ta nhỉ."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Minwoo dù có nhân rồi cũng rất ít khi ra ngoài, chỉ ở một mình trong phòng, nay cậu ta lại có ngẫu hứng đi mua sắm, dù thấy có điểm lạ nhưng vì thời gian cấp bách nên Bảo Nhi cũng chẳng có thời gian để tâm. Đút điện thoại vào túi, Bảo Nhi quay trở lại chỗ bọn Lý Uyên Chi, trong lòng nó chỉ một mực mong cho lời Minwoo nói là thật.

Đã đến lỗ đánh cuối nên bầu không khí ở sân golf ngày càng bùng nổ.

Lý Uyên Chi ngồi im lặng tại chỗ của mình, hết như những tiếng huyền ảo ngoài kia bây giờ chẳng có can hệ tới cô ta. Một lúc sau, Bảo Nhi có hơi vội vã đi vào, cầm túi xách, bộ váy chuẩn bị ra về khiến cho Lý Uyên Chi hơi ngạc nhiên, sắp đến lượt Bảo Nhi thì đầu rồi, cô ta định đi đâu?

Xem ra, đúng như Lý Uyên Chi nghĩ thật.

Lúc đã chắc chắn, cô ta đứng bật dậy, hỏi, "Chị định đi đâu?"

Bảo Nhi, "Phiền cô bảo với mọi người, tôi bỏ cuộc." Nhờ Lý Uyên Chi chuyển lời dù sẽ đỡ tốn thời gian, nó cũng không có ý định ra về mà không một lời nhắn nhủ.

Lý Uyên Chi sửng người, không để cho Bảo Nhi kịp đi nửa bước, đã tức giận hỏi thẳng, "Chỉnh lại cho tôi kĩ thuật đánh hole in one, tôi thành công rồi, là chị sợ thua đúng không?"

Nghe Lý Uyên Chi hỏi vậy, Bảo Nhi bật cười thành tiếng. Sợ thua, hình như trong mắt Lý Uyên Chi, nó chỉ là một con rùa rụt cổ. Vậy cũng tốt, cứ cho cô ta nghĩ vậy đi, nó chẳng muốn mở miệng giải thích nhiều với đứa con gái này.

Thái độ coi thường ra mặt của Bảo Nhi làm Lý Uyên Chi tức đến run người, nhìn Bảo Nhi chuẩn bị rời đi, trong đầu Lý Uyên Chi bật ra một câu nói, "Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ." Không được, cô ta không cho phép người khác khinh thường cô ta. Nghĩ là làm, Lý Uyên Chi nhanh tay nhặt lon nước bên cạnh, nhắm thẳng vào lưng của Bảo Nhi để ném. Hiện tại, ở đây chỉ có hai người, Lý Uyên Chi đã nhìn Bảo Nhi đủ rồi, cô ta phải cho nó biết tay. Từ lúc vào trường đến nay, chưa có ai dám không để Lý Uyên Chi vào mắt, vậy mà Bảo Nhi, từ hết lần này đến lần khác đều làm cho cô ta mất mặt. Dẫm lên hoa mà cô ta tặng trong vòng đầu của Missteen, làm cho cô ta thua trong phần thi cười ngửa, hôm nay lại dẫn trước cô ta nhiều điểm lâu như vậy, con phần nộ này, đã sớm bị đẩy đến đỉnh điểm.

Lý Uyên Chi từ nhỏ đã tập golf nên lực tay rất mạnh, lon nước còn nguyên đang hướng về phía Bảo Nhi có lực tới nhanh kinh khủng, nếu là người bình thường, bị nó đập vào lưng, xương sống bị tổn thương là điều không tránh khỏi. Nhưng đối với Bảo Nhi, một cao thủ Taekwondo có giác quan nhạy cảm, thì lon nước kia chắc chắn khi bay phải tạo ra tiếng gió, đồng thời, do một thời gian khổ luyện để cải thiện phản xạ với những đồ vật còn nhỏ hơn như quả bóng bàn, thì lon pepsi đang hướng về phía nó là bay quá chậm, tránh, cũng chẳng phải là việc khó khăn gì. Nhưng Lý Uyên Chi, nếu không thị uy trước mặt cô ta một lần, thì con người này sẽ chỉ biết lần tới, mỗi khi gặp nó là sẽ gây khó dễ.

Thấy lon nước cách lưng Bảo Nhi mỗi lúc một gần, Lý Uyên Chi cười khẩy, nhưng cô ta chưa kịp đắc ý được bao lâu thì Bảo Nhi nhanh như chớp xoay người, chân trái tung ra một cú tạt ngang mạnh như vũ bão khiến lon nước bắn ngược lại xuống thẳng mặt đất trước chân Lý Uyên Chi.

Lý Uyên Chi mặt cắt không còn một giọt máu, thần thờ nhìn vô lon pepsi bị bẹp, nước và hơi ga trong đó đã trào cả ra ngoài, dài một đường thẳng từ chỗ Bảo Nhi đến chỗ cô ta.

Bây giờ, Bảo Nhi mới chậm rãi lên tiếng, "Tráo đôi giày được bôi dầu nhờn với đôi giày thể dục của Hà Ngọc Vy làm cho cô ta bị ngã treo chân. Mua chuộc ban giám khảo làm tôi tụt hạng thảm hại ở ngày thi thứ nhất. Trước ngày thi thứ hai hạ thuốc xổ vào con ngựa được chuẩn bị riêng cho tôi khiến tôi suýt không có ngựa để thi đấu. Bây giờ lại ra tay đánh lên tôi, Lý Uyên Chi, gan cô có phải quá to to rồi không?"

Lý Uyên Chi lấp bắp, "Chị... chị... sao chị biết những điều này?" Rõ ràng là cô ta đã âm thầm sai người làm tất cả mọi thứ rất cẩn thận, vậy mà tại sao Bảo Nhi lại...

Bảo Nhi liếc Lý Uyên Chi một cái, trào phúng, "Cô không biết, tai mắt của tôi có ở khắp nơi à?" Ngừng một giây, nó lạnh lẽo nói tiếp, "Đừng có thử thách sự kiên nhẫn của tôi. Nhìn lon pepsi dưới chân cô xem, đây là tôi mới dùng chân trái thôi đấy nhé, lần sau còn cố ý tìm tôi sinh sự, tôi sẽ khiến cho cô thảm hơn lon nước này."

Lý Uyên Chi sợ hãi, vô thức gật đầu. Bảo Nhi đạt được thu hoạch y như mong muốn, hài lòng cười, rõ ràng nụ cười của nó không ác ý, nhưng lọt vào mắt Lý Uyên Chi lại như nụ cười của Tu la địa ngục, khiến cô ta nảy sinh ý nghĩ, "Mình đã sai thật rồi." Bảo Nhi, tôi đã sai khi đánh giá quá thấp chị.

Bảo Nhi lái xe rời khỏi sân golf. Thực ra, lời nói vạch trần bộ mặt thật của Lý Uyên Chi khi này có đến tám phần là giả. Không phải là tai mắt của nó ở khắp nơi mà là nó đã vô tình nhìn thấy hành động bẩn thỉu của Lý Uyên Chi làm với Hà Ngọc Vy khi ở trường. Từ đó, nó đã có sự chuẩn bị, trước hôm thi cười ngửa, nó đã sắp xếp người theo dõi cô ta.

Về đến biệt thự, Bảo Nhi cho xe chạy thẳng vào gara. Xuống xe, nó đã thấy quản gia Lâm đứng ngay ở thang máy đợi từ bao giờ. Về mặt của ông ta có hơi kỳ lạ, không điềm tĩnh như mọi ngày, điều này làm nó có linh cảm xấu. Vừa đi, nó vừa hỏi, "Ba mẹ tôi đâu rồi?"

Quản gia Lâm trả lời, "Đang ngồi cùng cậu Minwoo ở trong phòng khách để đợi tiểu thư về ạ."

Bảo Nhi dùng bước, nắm chặt tay thành nắm đấm, nó biết, lần này mình coi như xong rồi. Nhưng trên đời đúng là có quá lắm chuyện kỳ lạ, bởi câu nói tiếp theo của quản gia Lâm mới đúng như một quả tạ nện thẳng xuống đầu nó, làm nó hoa mắt chóng mặt, loạng choạng suýt ngã, "Tiểu thư, ông chủ rất hòa nhã với cậu Minwoo, mấy lần gọi cậu ta là con rể. Sao tiểu thư không nói cậu ta là vị hôn phu của cô, để tôi và người làm trong nhà còn biết mà cư xử cho phải phép?"

Nghe xong, một nỗi tức giận như thủy triều ủa về. Đến giờ Bảo Nhi đã hiểu, thì ra, đúng như trước đây nó nghi ngờ, người của ba rõ ràng là có trà trộn vào trong căn biệt thự này. Ngay khi đến đây, nó đã cho mọi người hầu tũ trước nghi việc, đồng thời cũng đã xem qua thông tin của tất cả người hầu mới, tại sao lại vẫn xảy ra sơ xuất? Thế nào, quản gia Lâm lại không nhắc đến chi tiết ba ngạc nhiên vì sự có mặt của Minwoo. Thì ra, là đều do nguyên nhân này.

Tên chết tiệt, cậu ta không đi trung tâm thương mại, lại dám lừa nó. Còn nữa, tại sao đang yên đang lành lại có hôn phu, hôn thê gì ở đây? Minwoo, cậu ta không thể là vị hôn phu của nó được, hơn hết, vì lời thề với Hà Duy, nó cũng không thể là vị hôn thê của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101

Đi qua hai người vệ sĩ, khi cánh cửa được quản gia Lâm đẩy ra, trong phòng khách sáng đèn có ba người ngồi uống trà.

Ngoài cùng bên phải là người đàn ông mặc bộ comple đen, độ tuổi trung niên, khí chất trầm ổn. Gương mặt ông ta thỉnh thoảng lại để lộ ra nụ cười, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn điềm tĩnh, điều này tự nhiên lại toát ra một vẻ xa cách, khiến cho bất cứ ai cũng có cảm giác người đàn ông này quá khó tiếp cận. Mặc dù vậy, nhưng tổng thể mà nói, người có phong thái như ông ta chỉ có thể là người rất có địa vị.

Bên cạnh ông ta là người phụ nữ đã ngoài bốn mươi, đi giày cao gót và mặc váy áo được thiết kế rất tỉ mỉ. Bà ta có gương mặt trẻ trung hơn người cùng tuổi, từng cử động đều toát ra vẻ quý phái. Vừa nhìn là biết, đây là vị phu nhân của một gia đình quyền thế, rất có tiếng nói trong xã hội.

Ngồi đối diện với hai người là một cậu thanh niên trẻ tuổi, không giống với hai vị ở trước mặt, cậu ta ăn mặc rất thoải mái, cả người toát ra một vẻ biếng nhác của một kẻ lười biếng, nhưng không thể phủ nhận một điều, từ lời nói, biểu cảm, hành động bụng lỵ rồi uống trà của cậu ta, đều đúng chuẩn mực khi giao tiếp của một công tử nhà giàu. Nếu thay sang một bộ vest, có lẽ, cậu ta sẽ "mười phần vẹn mười."

Bảo Nhi không biết họ đang đàm luận điều gì, chỉ biết là khi nó bước vào căn phòng này, thì tiếng nói chuyện đã biến mất, cùng lúc đó, mọi ánh mắt của ba, mẹ và Minwoo đều chuyển sang phía nó.

Chẳng kịp trừng mắt chất vấn Minwoo, Bảo Nhi đã nở một nụ cười, nó coi cậu ta như không tồn tại, quay sang ba mẹ, nói, "Ba mẹ mới đến. Sao không gọi trước để con ra đón vậy?"

Lee Hanna nở một nụ cười dịu dàng, đang định giải thích với con gái thì một giọng nói lạnh lùng lại vang lên, "Vừa đúng lúc, con lại đây đi, chúng ta sẽ nói sơ qua về buổi lễ đính hôn vào cuối tháng sau."

Nghe thấy lời này, lòng Bảo Nhi ngày càng một trầm, nhưng nó lại không có thái độ phản đối, mặc kệ cho sóng lòng đã lên cao, nhưng nó vẫn giữ biểu hiện của một đứa con biết nghe lời. Sau khi tự động ngồi xuống bên cạnh Minwoo, nó im lặng chờ người hầu rót một chén trà, đợi cho cô ta lui xuống rồi mới nhìn Nguyễn Trí Khôi, chậm rãi nói rõ lập trường của mình, "Ba, từ trước đến nay chưa có việc gì là con không nghe theo sự sắp xếp của ba, nhưng lần này con xin lỗi, chắc ba cũng biết là con sẽ không đính hôn với cậu ta hoặc bất cứ ai khác, trong lòng con, từ trước đến nay chỉ có duy nhất một người. Ngoài anh ấy ra, không ai có đủ tư cách để làm chồng chưa cưới của con, và hơn nữa, Lee Minwoo chắc cũng có suy nghĩ tương tự, con tin, cậu ta cũng chẳng muốn một người như con là vị hôn thê của mình."

Lời vừa dứt, Minwoo quay sang nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi, không lên tiếng. Sắc mặt của Lee Hanna thì tương đối phức tạp.

"Minwoo có chấp nhận con hay không thì con phải hỏi nó." Nguyễn Trí Khôi chỉ đáp bằng một câu ngắn ngủi, giọng ông ta không lớn nhưng mang theo rõ sự tức giận, có ý không cho bất cứ ai, nhất là nó có cơ hội cự tuyệt.

Bờ vai của Bảo Nhi hơi run lên, nó đang chờ đợi một câu trả lời từ Minwoo.

"Tất cả nghe theo sự sắp xếp của bác và bố cháu. Dù sao với những người có thân phận như cháu và Bảo Nhi, thì việc nghe theo các bậc trưởng bối trong gia tộc cũng là bình thường."

"Cậu..."

Những mạch máu đang căng ra trên trán Bảo Nhi dường như đã đứt. Nó không hiểu, vì lý gì mà Minwoo lại nói như vậy, cậu ta không phải là rất ghét nó sao? Yêu một người, là khi nhìn thấy người đó thì tâm trí rối bời, là sự khao khát từ sâu thẳm trong nội tâm, là luôn muốn tìm cách gặp người đó nhưng rồi khi gặp lại muốn tránh mặt... Minwoo, là cậu ta yêu nó nên mới biện bạch vòng vo để chấp nhận cuộc hôn nhân này có đúng không? Trước đây, nó còn nhớ rất rõ ràng, chẳng phải Minwoo đã từng nói cậu ta sẽ chỉ lấy người mà cậu ta yêu, vậy tại sao bây giờ lại thay lòng? Chẳng lẽ từ khi sống trên thân phận và địa vị cao quý của một công tử nhà giàu, cậu ta đã quên những gì mình nói "chắc như đinh đóng cột" khi xưa rồi sao...? Vậy thì, nó càng không thể chấp nhận cậu ta được!

"Tốt lắm..." Nguyễn Trí Khôi liếc mắt nhìn Minwoo hài lòng. Biết dựa vào sắc mặt của người khác mà làm việc, ông ta đánh giá cao khả năng thích ứng và tiếp thu của Minwoo.

Mặt Bảo Nhi biến sắc, lần đầu tiên trong đời, nó nhìn thẳng vào mắt của ba, phản đối rành mạch từng câu từng chữ, "Thứ lỗi cho con, dù cậu ta có vừa mắt hay không vừa mắt, thì con cũng không đồng ý. Ba đã biết từ lâu rồi, con chỉ yêu duy nhất một mình Hà Duy mà thôi."

Nguyễn Trí Khôi cố kìm nén cơn tức giận của mình, lạnh lùng nói, "Nó đã chết rồi, nếu con làm cho nó sống lại, ta cũng không ép buộc con nữa."

Bảo Nhi cười khẩy, dù rất ghét khóc trước mặt người khác, nhưng mắt nó đã bắt đầu ngấn lệ, lời ba nói chẳng khác nào một thanh gươm đâm càn ngày càng sâu vào vết thương chưa bao giờ lành trong tim nó. Suy nghĩ cuối cùng cũng thua cảm xúc, nó lấy tay lau giọt nước mắt vừa trào qua nơi gò má, cay đắng nói, "Đừng, Hà Duy chết rồi! Vậy ba không nghĩ xem nguyên nhân gì khiến Hà Duy phải chết sao? Nếu không có anh ấy, người nằm dưới lòng đất lạnh lẽo bây giờ đang là con. Vì vậy, ba càng không thể ép con làm theo ý ba, đánh hôn với người khác được!"

Minwoo nghe vậy, một loại chua xót vọt qua nơi đáy mắt cậu, cậu đứng dậy, xoay người đi về phía cửa, chậm rãi đi ra ngoài. Nguyễn Trí Khôi trông vậy càng nổi giận. Ông ta đứng bật lên, chỉ thẳng tay vào mặt Bảo Nhi, "Mày..." Nó nhìn thấy sự bi phẫn khó kìm nén của Nguyễn Trí Khôi mà lòng thầm đoán, nếu không có chiếc bàn ngăn cách giữa nó và ba, thì phải chăng một cái bạt tai sẽ giáng xuống mặt nó? Nhưng như vậy thì đã sao chứ, giây phút này, nếu ba trực tiếp rút súng ra mà bắn nó như tác phong thường ngày, thì dù nó có chết, nó cũng chẳng hối hận vì những gì mình đã nói hôm nay.

"Thôi đủ rồi." Lee Hanna lên tiếng khi bầu không khí đang hết sức căng thẳng. Bà đứng dậy, hạ tay của Nguyễn Trí Khôi xuống, quay sang nói với Bảo Nhi, giọng nói của bà ấm áp làm lòng nó dịu đi phần nào, "Con lên phòng đi, để mẹ nói chuyện với ba một lát."

Bảo Nhi cầm túi xách để ở bên ghế, trước khi cánh cửa khép lại, giọng nó có chút nghẹn ngào, "Từ nhỏ đến giờ con chưa lúc nào làm phật ý ba, vậy ba có thể cho phép con làm điều đó một lần được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Vài tiếng trước guồng quay cuộc sống của Bảo Nhi vẫn trôi qua trong bình lặng, vậy mà giờ đây so với ác mộng chẳng kém là bao, khiến nó khó lòng mà thích ứng được. Sự bình tĩnh của nó đã vùi vào dĩ vãng. Có lẽ sẽ chẳng dễ dàng tìm lại được.

Bảo Nhi đứng trước phòng Minwoo, liên tục gõ cửa. Mặc dù đã gõ đến đau cả tay, khớp xương giữa các ngón cũng sưng rồi dần tái nhưng cánh cửa phía trước vẫn chẳng mở, người trong phòng hệt như đang "giả điếc làm ngơ", chẳng muốn tiếp khách. Quá mệt mỏi, nó thu tay về.

"Cạch!"

Lúc định bỏ cuộc, cửa gỗ rốt cuộc cũng mở ra. Minwoo cao lớn đứng trước ngưỡng cửa, tóc cậu ta vẫn còn ướt, từng giọt, từng giọt rơi xuống nền nhà, Bảo Nhi đoán, chắc cậu ta vừa mới tắm xong. Bốn mắt nhìn nhau, Minwoo cũng đang quan sát Bảo Nhi, nhìn nó vẫn mặc bộ đồ mà hon tiếng trước cậu ta bỏ đi vẫn thấy, lại thấy lòng bàn tay nó rướm máu, Minwoo chửi thầm trong lòng. Con nhỏ ngu ngốc này, không phải cô ta đứng đây gõ cửa hơn ba mươi phút rồi chứ?

"Tôi có chuyện muốn nói." Bảo Nhi cảm thấy không khí có chút gượng gạo nên đành mở miệng lên tiếng. Dù gì thì nó cũng làm phiền người ta, đâu có lý gì mà người bị làm phiền phải là người nói trước.

Minwoo nhếch mí mắt, đột nhiên bước tới, cúi người kéo tay Bảo Nhi, không cho nó có cơ hội kháng cự, kéo nó vào rồi đóng rầm cửa phòng. Chẳng biết có phải là do trong phòng Minwoo để nhiệt độ quá thấp hay không mà Bảo Nhi thấy bàn tay cậu ta rất ấm áp, ấm áp đến lạ lùng.

"Cậu định làm gì?" Sau khi ngồi xuống sofa, Bảo Nhi khó hiểu nhìn Minwoo cầm hộp sơ cứu đi đến gần mình.

Nhưng cậu ta chỉ đáp nó bằng một cái liếc lạnh lùng. Rất nhanh chóng, nó đã có câu trả lời.

Mùi thuốc sát khuẩn nồng nặc dần lan tỏa khắp không khí. Bốn khớp ngón tay dần trở nên ướt át, lúc này, Minwoo mới hỏi, tuy vậy, nhưng ánh mắt và hành động thoa thuốc của cậu ta vẫn rất chăm chú, "Xót không?"

"Không." Nghĩ một lúc, Bảo Nhi lại bổ sung thêm, "Tôi đoán cậu đang nghĩ tôi nói dối. Đừng nghĩ như vậy, ngày xưa tôi tập luyện nên chấn thương nhiều, vết thương này chỉ như muối bỏ bể thôi."

Bấy giờ, Minwoo mới ngẩng lên, hơi ngạc nhiên, hỏi, "Tập luyện?"

Đối diện với ánh mắt của Minwoo, lại ở cự ly gần như thế này, lần đầu tiên trong đời, Bảo Nhi thấy có cảm giác hơi bối rối. Lại cảm nhận được từ lúc này đến giờ Minwoo vẫn đang nắm chặt lấy bàn tay mình, Bảo Nhi phát giác ra điểm không đúng, vội rút nhanh tay lại. Đồng thời, nó cũng nhanh tay lấy số thuốc và bông gạc dưới chân cậu ta, đáp, "Cậu không cần biết. Việc nhỏ này để tôi tự làm là được rồi. Tôi khát quá, đi lấy hộ tôi một cốc nước được không?"

"Tôi đâu phải người hầu của cô." Mặc dù nói vậy, nhưng cậu ta vẫn đứng dậy và làm theo.

"Cà phê nhé."

Minwoo thờ dãi, trong phòng này cùng lắm chỉ có nước lọc, nước hoa quả và vài chai rượu, cô ta yêu cầu cà phê thì lấy ở đâu bây giờ?

"Dưới quầy bar ở gần nhà bếp, trong đó có người pha chế tôi mời từ Pháp về."

Minwoo nhìn thoáng qua Bảo Nhi đang bắt đầu cuộn băng gạc lên tay của mình, bắt đầu dĩ gạt đầu, "Đợi một chút."

Lúc Minwoo quay lại, số vỏ thuốc còn thừa đã được thu dọn rất gọn gàng, trong phòng bây giờ chỉ thoang thoảng mùi cidec, điều này chứng tỏ, cậu vừa đi chưa được bao lâu thì Bảo Nhi đã tự xử lý xong xuôi cái tay của mình.

"Lấy nước cam làm gì? Tôi bảo là cà phê mà."

Minwoo đặt ly nước cam xuống bàn, bình thần nói, "Cô xuống mà hỏi mẹ cô."

Bảo Nhi nghe vậy, lặng lẽ cầm ly nước lên, nhấp một ngụm nhỏ. Mùi vị thanh ngọt lan tỏa khắp khoang miệng, đến khi nuốt xuống, dư vị của nó vẫn còn đọng lại nơi đầu lưỡi một cách rất rõ ràng. Lại nhớ hình như lâu lắm rồi nó chưa uống cam ép, hương vị đúng là rất vừa mồm, bất giác, nó một hơi uống hết cốc nước.

"Cô tìm tôi có việc gì?"

Bảo Nhi đặt lại ly nước lên bàn, không vòng vo, nói thẳng vào vấn đề, "Tôi không thể làm vị hôn thê của cậu."

Minwoo nhếch mép, tìm cậu? Là vì vấn đề này ư? Nói đi nói lại trước mặt Nguyễn Trí Khôi không được rồi lại đến tìm cậu, cô ta không thấy chán à?

"Đây không phải việc của tôi."

Bảo Nhi tức giận, "Sao cậu không từ tế được như ban nãy vậy? Đây là việc liên quan đến hạnh phúc của cậu, vậy mà cậu bảo không liên quan đến cậu ư?"

Minwoo nhìn thẳng vào nó, "Hạnh phúc là cái gì? Nó quan trọng bằng lợi ích sinh ra từ cuộc hôn nhân này không?"

"Cậu..." Bảo Nhi trừng mắt, chưa kịp thốt ra từ thứ hai thì Minwoo đã ngắt lời, "Park Hyun Young, cô thử suy nghĩ một chút, đang yên đang lành ba cô bắt cô đính hôn làm gì? Không phải là vì con số khổng lồ sinh ra từ cuộc hôn nhân chính trị này sao?"

Hôn nhân chính trị! Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nhưng cụm từ này cứ quanh quẩn trong đầu Bảo Nhi chẳng khác nào bùa chú. Vì tức giận nên nó đã không kịp suy xét kĩ càng, đúng vậy, đang yên đang lành thì đính hôn làm gì? Chẳng phải là vì vài chữ tiền - lợi nhuận - lợi ích thôi sao? Đột nhiên nó thấy ghê tởm chính cái thân phận này của mình, bề ngoài thì hào nhoáng, nhưng bên trong có biết bao giềng xích kim hãm cuộc đời của cả một người.

"Cô hiểu rồi chứ? Cái họ quan tâm không phải là hạnh phúc của hai chúng ta mà là những con số, cả tôi và cô đều không có quyền lựa chọn, từ khi chúng ta sinh ra, có lẽ họ chỉ đợi đến thời khắc này, tìm được một gia tộc môn đăng hộ đối để con cháu đính hôn, nhưng mục đích chính chỉ để hai gia tộc đường đường chính chính liên minh lại mà thôi."

"Tôi không muốn! Số phận của tôi là do tôi tự quyết định, họ không có quyền! Mẹ kiếp, lúc nào cũng chỉ có tiền, tiền, tiền, không có nó, các người không sống được à?" Bảo Nhi hét lên, nó rất giỏi kiềm chế, vậy mà bây giờ lại văng tục trước Minwoo.

Minwoo nhếch khóe môi, giọng khinh bỉ, "Vậy cô kiêu ngạo đến mức khiến ai cũng ghét như thế này không phải là do có tiền đứng đằng sau chống lưng sao? Thử hỏi cô có tư cách gì mà nói những lời hay ho, như một kẻ chẳng thêm để vinh hoa phú quý vào mắt như thế?"

Bảo Nhi bật dậy, chỉ thẳng tay vào Minwoo, mặt đỏ bừng bừng. Mẹ kiếp, đây là lần đầu tiên có một người dám phi báng vào thẳng mặt nó như hiện tại. Nếu khả năng kiềm chế của nó thấp, chắc chắn, ly nước trên bàn sẽ bay thẳng vào mặt Minwoo.

"Tôi nói không đúng à?"

"Đúng, đúng lắm. Chỉ thiếu có một điểm, tôi có thể từ bỏ tất cả, thà làm ăn mày còn hơn là để người khác chi phối vận mệnh của mình như cậu."

Trước khi rời đi, Bảo Nhi nghe thấy Minwoo nói một câu, "Đây là vận mệnh mà tôi muốn." Nhưng nó không biết là mình có nghe lầm hay không.

Ra khỏi phòng Minwoo, mí mắt Bảo Nhi cứ giật liên hồi, điều này làm nó có linh cảm, những ngày tiếp theo sẽ chẳng lấy gì làm tốt đẹp, đoạn đường phía trước có rất nhiều gềnh, ắt hẳn là rất khó đi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103

Buổi sáng ở trong lớp, nhiệt độ mát lạnh từ điều hòa khiến con người cảm thấy dễ chịu. Nhưng không như mọi hôm, Bảo Nhi nằm gục xuống bàn mà mãi không tài nào ngủ nổi.

Nếu không nghĩ ra cách để hủy hôn ước, thì nó không đoán được tương lai mình sẽ như thế nào. Gần như thấu được nỗi bất lực đó, trong lúc hoang mang, nó chợt nhớ đến cuộc đối thoại của mình và Trí Long từ rất lâu về trước. Phòng tập võ quen thuộc, nhìn người nó chảy ròng ròng mồ hôi, rồi những vết bầm mà đáng lẽ ra không nên có ở trên bả vai, cánh tay và bắp chân của một người con gái, Trí Long đau lòng nói, "Bảo Nhi, hôm nay đến đây thôi, đủ rồi."

Bảo Nhi liếc nhìn Trí Long, không nói một lời.

Trí Long làm sao không nhận ra thái độ đó của Bảo Nhi có nghĩa là gì, bấy giờ lại là một thiếu gia có tính cách kiêu ngạo, bướng bỉnh, không chịu thua ai bao giờ, nay lại bị một cô nhóc tò ý khinh thường, mặc dù cô nhóc đó còn là đứa em gái cậu rất yêu quý, chiều chuộng, nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi nảy sinh chút bất mãn và giận dữ, "Con gái tập võ chẳng có tác dụng gì cả, em định hành hạ mình đến bao giờ?"

Cuối cùng, Bảo Nhi cũng lên tiếng, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm, ngay cả kính ngữ cũng quên không dùng khiến Trí Long phải giật mình, "Không có tác dụng gì ư? Anh muốn tôi phải khoanh tay ngồi chờ chết giống năm ngoái sao?"

Biết mình đã lỡ lời, Trí Long vội nói, "Anh không phải là có ý đó. Chỉ là..."

Bảo Nhi ngắt lời, "Anh lên nhà chính trước đi, tôi còn rất nhiều việc chưa hoàn thành"

Trí Long cố nén cơn giận, trước khi rời đi, cậu cười lạnh, "Thà rằng em đừng khỏi bệnh, cứ như trước kia còn hơn, như vậy, chẳng khác nào đã từng bước biến thành quân cờ cho ba."

"Có thật là anh muốn tôi không khỏi bệnh không?" Bảo Nhi nhìn xuống cổ tay chẳng chịt vết sẹo của mình.

Trí Long dừng bước, không đáp lại câu hỏi của Bảo Nhi, "Rồi sẽ có lúc em nhận ra, ba không yêu thương em thật lòng như em vẫn nghĩ."

Lúc đó có thể là do còn nhỏ, có thể là do nghĩ Trí Long tức giận nên mới nói vậy, nên nó mới không mấy để tâm. Nhưng bây giờ khi đoạn ký ức tưởng là đã bị vùi vào quên lãng xẹt qua trong đầu, thì nó mới mỉm cười cay đắng. Liệu có phải là do Trí Long vô tình, hay sự thật từ trước đến nay vẫn luôn rành rành là vậy. Chỉ có nó ngu ngốc mới không để ý đến điều bất thường. Rằng khi phân tích thấu đáo và cực đoan hơn, nó bỗng nảy ra ý nghĩ, hình như ba nhận nuôi mình chỉ là để chờ đến ngày này, biến nó thành một quân cờ chính trị.

Mỗi một con người trong lòng dù ít hay nhiều cũng tồn tại vài điều khiến họ cảm thấy mặc cảm, Bảo Nhi tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Một trong những điều mặc cảm mà ít người biết đến chính là thân phận con nuôi của nó. Nó luôn tìm cách để lảng tránh hai từ này. Nhưng hình như có những sự thật dù có cố gắng chôn nó thật sâu thì đến một lúc, vì cuộc đời xuất hiện ngã rẽ, nó vẫn tự động tìm cách quay trở về.

Bảo Nhi từ từ chìm vào giấc ngủ. Nó mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ đó, nó nhìn thấy một hình bóng rất quen thuộc nhưng cũng rất mơ hồ.

Lại là không gian đó, yên tĩnh, tách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Bảo Nhi bước đi trong vô thức, từng bước tiến lại gần nguồn sáng duy nhất hiện hữu trong giấc mơ của mình.

Nơi ấy bốn bề không tối đen như mực, bởi có ánh sáng mờ ảo phát ra từ bóng lưng một người.

Người ấy mặc đồng phục ngay ngắn, là đồng phục của trường cấp hai quốc tế Seoul.

"Duy, có phải là anh không?" Bảo Nhi ngờ ngẩn hỏi.

Người con trai đó vẫn đứng im bất động, chẳng khác nào một pho tượng hình người vô tri vô giác.

"Có phải là anh không? Trả lời em đi!" Vừa lặp lại câu hỏi, Bảo Nhi vừa rướn người, vòng tay cố gắng ôm lấy "Hà Duy" ở trước mặt.

Những tưởng sắp thành không, nhưng "Hà Duy" đột nhiên biến mất, khiến nó chỉ ôm được vai của chính mình.

Mất đi nguồn sáng duy nhất, một màu đen kịt lại bao phủ, Bảo Nhi vừa hoang mang vừa ngơ ngác, chẳng nhìn thấy bất cứ điều gì. Nơi đáy mắt dần có

ánh lệ. Con tim như bị cái gì đó siết chặt, đau đến mức không nói nổi thành lời.

Đúng lúc đó, phía sau lưng của Bảo Nhi chợt bùng sáng, nó giật mình quay người. Khuôn mặt quen thuộc hiện về trong tầm mắt. Một cảm giác vui mừng trào dâng trong lòng, nó dùng hết sức để chạy nhanh đến đó, nhưng lại khựng lại ngay tức khắc vì ngữ khí lạnh đậm của Hà Duy, "Đừng đến đây."

"Hà Duy, em đây mà." Giọng Bảo Nhi run run.

Hà Duy nhìn nó bằng một ánh mắt hoàn toàn xa lạ, "Sau khi tôi mất, em đã hứa những gì, vì sao lại không làm, lại đi đính hôn với kẻ khác?"

"Không,... không có,... em không đính hôn với ai hết."

Sắc mặt Hà Duy lạnh lùng tựa như từ thần. Từng câu từng chữ từ miệng anh thốt ra chẳng khác nào vô số lưỡi dao cứa thẳng vào tim nó, tàn nhẫn muốn phân, "Em phản bội tôi. Đi khỏi đây đi, tôi không muốn nhìn thấy em nữa. Từ bây giờ, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trong giấc mơ của em như em mong muốn."

"Em không phản bội anh." Muốn phân trần nhưng không có cơ hội, bởi Hà Duy lại từ từ biến mất, giống như bao lần, nó chỉ nghẹn ngào khóc tức tưởi mà không biết phải làm gì.

"..."

"Hà Duy!" Bảo Nhi hét lên, nhưng chỉ có những câu, "Em phản bội tôi. Đi khỏi đây đi, tôi không muốn nhìn thấy em nữa," vọng lại.

"Từ bây giờ, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trong giấc mơ của em như em mong muốn."

"...không bao giờ xuất hiện trong giấc mơ..."

Giấc mơ...? Bảo Nhi bừng tỉnh trong nỗi tuyệt vọng, phải rồi, đây chỉ là giấc mơ trong tiềm thức của nó. Vì dù nó có phạm phải sai lầm gì, Hà Duy chắc chắn cũng sẽ không bao giờ thốt ra những lời tuyệt tình như thế.

Giật mình ngồi bật dậy, trước mắt vẫn là phòng học có bốn dãy bàn với bảng xanh quen thuộc. Cảm thấy mặt mình ươn ướt, Bảo Nhi đưa tay lên mặt rồi giật mình phát hiện, thì ra không chỉ là riêng trong giấc mơ, mà mặt nó bây giờ cũng đang đọng đầy nước mắt. Thảm hại quá! Nó cười khẩy, hình như bây giờ là giờ ra chơi, may mà trong lớp không có ai, nếu không với bộ dạng này, nó sợ là sẽ dọa chết mọi người.

Định gục xuống bàn một lần nữa, thì điện thoại bên cạnh lại nhấp nháy, rung lên bần bật. Bảo Nhi bình ổn lại tâm trạng, nhấc máy, "Con nghe đây."

Giọng nói nhẹ nhàng của Lee Hanna truyền tới, "Mẹ chuẩn bị đến Anh dự buổi đấu giá thời trang, con có muốn đi cùng không?"

Bảo Nhi không chần chừ, đáp, "Có ạ." Đúng lúc nó muốn đi chơi cho khuây khỏa, cũng là để tránh mặt Nguyễn Trí Khôi trong vài ngày. Hy vọng khi nó về, ba đã về nước.

"..."

"Thôi không cần về nhà đâu ạ, đồ sang bên đó con mua vài bộ cũng được."

"..."

"Vâng, con đợi mẹ ở sân bay."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Kể từ khi bắt đầu có ý thức, Bảo Nhi đã được đi rất nhiều nơi, cơ hồ như những quốc gia xinh đẹp hay phát triển nó đều đã từng đặt chân qua. Nhưng lúc này đây, khi đứng ở sân bay London Heathrow, Bảo Nhi chợt ý thức, nó không thể tính là đã đi vòng quanh thế giới được, bởi đây là lần đầu tiên nó đặt chân đến vương quốc Anh hoa lệ, cổ kính.

Bản chất của con người là luôn nảy sinh hứng thú với những điều mới lạ, có lẽ vì vậy mà Bảo Nhi cảm thấy rất thoải mái, hào hứng đến lạ thường. Đang đi, nó chợt đứng lại, đảo mắt quan sát xung quanh. Hình ảnh một cô gái Châu Á xinh đẹp lặng người ngắm nghía khiến vài khách Châu Âu khi đi qua thẳng thẩn tán thưởng, rất nhiều người khen nó có khí chất. Bảo Nhi nghĩ thầm, có hai tên mặt mày và ăn mặc chẳng khác nào xã hội đen đứng ngay đằng sau mà không có khí chất mới lạ!

"Các anh qua chỗ mẹ tôi đi." Bảo Nhi rất muốn hai người này nhanh chóng biến mất. Hơn nữa, bây giờ mới có hơn chín giờ sáng, nó cũng chưa định về khách sạn để nghỉ ngơi rồi đi ăn trưa theo lịch trình mà thư ký của mẹ đã lên kế hoạch.

Một tên thẳng thừng từ chối, "Xin lỗi tiểu thư, không thể được, chúng tôi phải hộ tống cô về khách sạn an toàn."

Bảo Nhi nhú mày, ánh mắt cao ngạo lóe lên về coi thường, "Hộ tống tôi? Tôi cần các anh bảo vệ sao? Có tin là tôi có thể tay không đánh ngã mười tên các anh trong vòng vài phút không?"

Về mặt vẫn không đổi, tên còn lại nghiêm nghị nói, nhưng trong giọng nói của hắn mười phần thì có đến tám phần là cung kính, không có nửa chữ khinh nhờn, "Tiểu thư, chúng tôi đương nhiên không phải là đối thủ của cô, nhưng mệnh lệnh của bà chủ là mệnh lệnh cấp cao nhất."

Nghe vậy nhưng Bảo Nhi không những không tức giận mà còn mỉm cười, "Đúng là rất nghe lời chủ nhân, trung thành như thế là tốt!" Rồi sau đó, nó xoay người bước đi. Hai vệ sĩ cũng chẳng để ý đến thái độ và lời nói có ý mỉa mai rõ ràng của Bảo Nhi, họ vẫn cam tâm làm hai "cái đuôi" đi theo sau nó, một khắc cũng không rời.

Nhưng hậu quả là, chỉ chưa đến ba mươi phút sau, trong một ngõ tối vắng vẻ tại London, có hai tiếng "hự" vang lên. Bảo Nhi phui tay nhìn hai thân hình đổ ập xuống đất, lằm bằm, "Dám chống đối tôi? Cho các anh ngủ tạm một giấc đã là may lắm rồi!" Tiếp đó, nó men theo đường cũ để đi ra ngoài.

Ra khỏi con hẻm đó, đi bộ thêm một lúc là đến phố Southwark, trước mặt là tòa nhà chọc trời tấp nập dưới ánh nắng rực rỡ, bây giờ, Bảo Nhi mới cảm thấy chân thực, thoải mái và tự tại. Nó nhớ không nhầm ban nãy mình cũng đi bộ ngang qua khu phố này, nhưng vì trong đầu luôn nghĩ cách để đối phó với hai người đằng sau nên nó mới chẳng có tâm trạng mà thưởng cảnh. Bây giờ quan sát kỹ hơn rồi mới thấy Anh không hổ danh là Anh, tuy lâu đời cổ kính nhưng cũng chẳng mất đi vẻ xa hoa, hiện đại.

Xung quanh có rất nhiều khách du lịch qua lại, họ rất giống Bảo Nhi, đang dạo bộ và đều tò mò, thích thú đi tham quan khu phố sầm uất bậc nhất này, chỉ khác là ai cũng có đôi, có cặp, chỉ ít là cũng có bạn bè, người thân, người người cười nói vui vẻ, chỉ có nó là chẳng có ai bên cạnh, chẳng có ai sánh vai cùng. Bảo Nhi bỗng nhiên cảm thấy cô đơn, lạc lõng, nhưng rất nhanh chóng nó đã lấy lại được vẻ thờ ơ, dứt hai tay vào túi áo, đá viên sỏi ở dưới chân rồi ngẩng cao đầu, tiếp tục bước đi.

Chiều tối, mãi đến khi phía chân trời đã bắt đầu nhạt nhòa, nó mới bắt taxi để về khách sạn. Vào đại sảnh, không nằm ngoài dự đoán, nó quả nhiên đã thấy thư ký Jeong ngồi ở sofa uống cafe, thư thái đọc báo, tuy trông nhàn rỗi như vậy, nhưng thực chất, cô ta lại đang sốt ruột vì phải ngồi chờ ai đó suốt nhiều giờ đồng hồ.

Nghe thấy có tiếng bước chân trầm ổn bước về phía mình, thư ký Jeong bỏ tờ báo xuống, ngược mắt nhìn lên, thấy Bảo Nhi, cô ta đứng lên, "Tiểu thư."

Nó gật đầu.

"Chủ tịch đang đợi người."

"Tôi biết."

Thư ký Jeong thấy thái độ dửng dưng của nó thì hơi tức giận, "Vậy mà tiểu thư còn đi đến bây giờ mới về sao?"

Bảo Nhi vốn chẳng có ý định so đo tính toán với giọng điệu lộ rõ vẻ khó chịu của cô thư ký mới này, nhưng lúc này cô ta ngày càng có vẻ muốn quản nhiều chuyện, "Chủ tịch còn chưa có ý kiến, đã đến lượt cô mở miệng giáo huấn tôi sao? Thư ký Jeong này, có phải cô thấy tìm việc làm bây giờ dễ như nộp hồ sơ xin học không?"

Thư ký Jeong mặt mày biến sắc.

Bảo Nhi cảm thấy trên đời này có rất nhiều chuyện nực cười, tí như dù bạn có vô lễ với người hơn tuổi, thì chỉ vài từ ám chỉ đến "miếng cơm manh áo" là bạn - tức là người trẻ tuổi có quyền sẽ chẳng làm sao, ngược lại, có khi sẽ được một số "thành phần" ngưỡng mộ. Nói thực, Bảo Nhi cũng chẳng biết mình và thư ký Jeong có phải là nhân vật chính trong câu chuyện cười đó không, nó chỉ biết là, ánh mắt kiêu ngạo, tỏ vẻ của cô ta làm cho nó khó chịu, thế là đủ rồi.

Lên đến phòng, Bảo Nhi cảm thấy vẫn chưa hết tức cười. Nó nhìn thấy Lee Hanna đang ngồi lướt tin tức, cảm thấy có vẻ như bà đang giận, nó cười trừ, đi đến vòng tay ôm lấy cổ bà, "Lúc nào cũng là phòng tổng thống, mẹ yêu của con rất biết cách hưởng thụ nhỉ."

"Đánh nát vệ sĩ, làm mình suýt chút nữa bị cảnh sát truy nã, con thấy vui lắm nhỉ." Lee Hanna đóng máy tính.

Bảo Nhi rời tay khỏi người Lee Hanna, nhún vai, "Con chắc chắn mẹ đã giải quyết ổn thỏa rồi."

"Đúng thật là." Lee Hanna thở dài, nhưng giọng nói vẫn đầy vẻ yêu thương, "Con gái không nên động tay, động chân nhiều, sao con không gọi điện cho mẹ?"

Bảo Nhi vớ lấy quả táo trên bàn, "Con đâu muốn làm thực nữ đâu, mẹ ngày càng giống Trí Long rồi đấy." Ăn được mấy miếng, nó mới hí hóp, nói tiếp, "Vội lại, con đưa mẹ cầm hộ điện thoại mà."

Lee Hanna nhú mày, "'Thế sao con không bảo họ trực tiếp gọi cho mẹ?'"

Bảo Nhi vỡ lẽ, "'Quên mất, con không nghĩ ra.'"

Lee Hanna cười, dịu giọng, "'Hiếm khi thấy con có nhã hứng đi chơi, đi được những đâu rồi?'"

"Mới chỉ đi ăn rồi đi dạo loanh quanh khu Southwark thôi ạ." Nói đến đây, vẻ mặt nó đột nhiên thất thần, "'Phải rồi, đây là lần đầu tiên con đến Anh đúng không? Vì sao con lại có cảm giác thân thuộc đến vậy? Lúc đi trên phố, thỉnh thoảng lại bắt chợt đâu đâu, dường như có cái gì đó rất mơ hồ chạy xẹt qua đầu con, nhưng con dù cố nghĩ mãi cũng không thể định hình được.'" Con chưa bao giờ rơi vào tình trạng như vậy, mẹ à, có phải con lại chớm quay lại trạng thái trầm cảm giống như trước đây không? Con cảm thấy rất hoang mang, nhiều hơn cả là sự sợ hãi, bởi căn bệnh đó đã từng năm lần bảy lượt đẩy con vào ranh giới sinh tử, khiến con không không chế được cảm xúc của chính mình.

Nghe vậy, Lee Hanna tái xanh mặt. Bà không nghĩ là lại nhanh đến thế, mới chỉ có đi dạo phố thôi mà đã... Nghĩ đến đây, bàn tay Lee Hanna dưới gầm bàn cuộn tròn thành nắm đấm, gân xanh trên mu bàn tay bà nổi lên, còn móng tay đâm vào da thịt, khiến cho bà đau đớn muốn trào nước mắt, bà không biết những việc bà đang làm là đúng hay sai, là nên hay không nên nữa.

Lúc này, đột nhiên thư kí Jeong tiến vào, phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai người, "'Chủ tịch, thợ làm tóc, nhân viên trang điểm đều đã đến rồi.'"

Thấy Jeong đi vào, Bảo Nhi gạt bỏ tâm trạng khó diễn tả thành lời đó sang một bên, tưởng cô ta tìm mẹ để bàn công việc, nó liền thức thối đứng dậy, "'Con lên sân thượng hóng gió một lúc.'"

Lee Hanna nói, "'Không cần đâu, việc này có liên quan đến con.'" Rồi bà quay sang thư kí Jeong, "'Bảo họ mang tất cả thiết bị lên đây đi.'"

Bảo Nhi khó hiểu, "'Có việc gì không ạ?'"

Lee Hanna nhìn nó, "'Con nên dành thời gian để quan tâm đến ngoại hình của mình một chút, tóc đen không ra đen, đỏ không ra đỏ.'"

Bảo Nhi giật mình, đưa tay sờ lên đầu. Phải rồi, đây là lý do vì sao lâu nay nó vẫn luôn búi tóc, không phải là vì nó bị Trí Long lôi đi nhuộm tóc từ khi tóc còn ngắn hay sao? Bây giờ tóc đã dài hơn rất nhiều, nhưng phần tóc đen còn nhiều hơn phần tóc đỏ, búi lên thì không sao nhưng khi xả ra thì trông hơi buồn cười. Nó lại là người không thích phiền phức, lại càng không muốn mất vài tiếng quý báu chỉ vì một cái đầu, vậy nên, khi thợ làm tóc mang đầy đủ máy móc lên phòng, tựa như không thiếu một thứ gì rồi hỏi nó, "'Tiểu thư muốn làm kiểu tóc như thế nào?'" Thì nó mới nhìn mình trong gương rồi đáp qua loa, "'Hợp với mặt tôi là được.'"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105

Thợ làm tóc "vàng" một tiếng, đợi cho Bảo Nhi ngồi xuống rồi nhanh chóng bắt đầu công việc của mình. Xem ra, đây đúng là tác phong của người chuyên nghiệp.

Do ngồi máy bay suốt nhiều giờ đồng hồ, buổi trưa lại chẳng nghỉ ngơi nên Bảo Nhi cảm thấy rất mệt mỏi. Nhận thấy nó như vậy, thợ làm tóc hiểu ý liền đưa tay lên day hai thái dương của nó. Đang nhắm mắt, Bảo Nhi chợt giật mình, theo bản năng, nó đứng bật dậy. Thợ làm tóc còn chưa hiểu rõ chuyện gì thì bỗng nhiên cảm nhận được một luồng khí lạnh lướt nhanh trước mặt rồi vòng qua sau lưng, giây tiếp theo, cô ta hét thảm thiết vì hai cánh tay đã bị vịn ngược.

Bảo Nhi nhú mày, cô gái trước mặt đã bị nó chế ngự hoàn toàn, "Cô tính làm gì?"

Có lẽ do mọi chuyện xảy ra quá nhanh, hoặc không nghĩ Bảo Nhi lại có phản ứng mãnh liệt như vậy, nên cô ta chỉ sợ hãi lắp bắp, "Tôi... tôi..."

Đúng lúc đó, Lee Hanna và thư kí Jeong từ phòng ngủ bước ra, nhìn thấy cảnh tượng này, Jeong thì hoảng sợ, còn Lee Hanna thì vẫn bình tĩnh, "Con làm gì vậy? Bỏ cô ta ra đi."

Bảo Nhi khẽ "hừ" một tiếng, lúc này nó đã nhận ra cô gái này rõ ràng chẳng có một chút nguy hại, chỉ là nó tự mình phản ứng hơi quá. Vì vậy, nó đẩy cô ta về phía trước, khiến cho cô ta va mạnh vào ghế rồi ngã ục xuống đất.

Jeong theo lời của Lee Hanna bước đến dìu cô ta dậy. Khi đứng vững, mặt hai người đều cắt không còn một giọt máu, cô gái làm tóc thì sợ đến mức chẳng nói nên lời. Thấy thế, Bảo Nhi cười lạnh, "Ai khiến cô có ý tốt động vào huyết thái dương của tôi? Trước khi tôi đánh gãy tay cô thì thức thối mạng cả người và đồ của cô cút!"

Như được ân xá thoát khỏi án tử hình, người thợ làm tóc vùng khỏi tay thư kí Jeong, không quản cái chân vì bị va đập mà khắp khiễng "chạy" mất. Cô ta cũng quên thu dọn tất cả đồ đạc của mình. Jeong nhận thấy tâm trạng của Bảo Nhi không tốt, hơn nữa, sau khi bị nó chinh giáo, cô ta cũng đã biết rõ tính tình của Bảo Nhi, chẳng đại gì mà ờ ờ lâu, cô ta cũng nói tiếp người thợ làm tóc và vài người phụ giúp của cô ta nói là có chút chuyện và xin Lee

Hanna cho ra ngoài.

Cả căn phòng bảy người giờ chỉ còn có hai người, chiếc ghế tựa màu đen thì nằm chổng chơ dưới đất, Lee Hanna nhìn về mặt của Bảo Nhi, không biết nói gì hơn ngoài lời, "Cô ta làm gì con vậy?"

"Không có việc gì đâu, con hơi nhạy cảm quá thôi." Nói rồi, nó đi đến trước bàn trang điểm. Lúc này, trên bàn vẫn còn bày đầy đủ máy ép tóc, lược, thuốc nhuộm với đầy đủ các loại màu,... Sau khi chọn được vài món ưng ý, nó nói, "Mẹ đang định đi đâu thì đi đi, không cần gọi ai nữa đâu, mấy cái này đơn giản thôi, chắc con cũng tự làm được."

Lee Hanna nhìn cánh cửa buồng tắm khép mà chỉ biết buông tiếng thở dài. Đứa nhỏ này càng ngày càng trái tính trái nết, đôi khi bà cũng chẳng biết phải làm sao thì con gái mình mới hài lòng.

Đứng trong nhà vệ sinh, trước khi bắt đầu, Bảo Nhi lẩm bẩm, "May mà tôi chưa quá nặng tay với cô." Hôm nay, nó hành xử như vậy cũng là điều dễ hiểu. Bởi huyệt thái dương là nơi nhạy cảm và cũng là điểm yếu duy nhất của nó. Nếu cô gái đó mà là sát thủ, chỉ cần đánh vào đây thì ngay lập tức nó sẽ mất mạng.

Hai tiếng sau, Bảo Nhi rút cuộc cũng bước ra. Nó mặc áo choàng tắm, ung dung cầm một chiếc khăn lau mặt rồi sau đó ra góc phòng để sấy tóc.

Xong xuôi tất cả, nhìn kiểu tóc mới của mình ở trong gương, Bảo Nhi tặc lưỡi, "Cũng không tồi, nhưng xem ra mình không ôm giấc mộng làm nhà tạo mẫu tóc được rồi." Một kiểu đầu đơn giản như vậy mà nó loay hoay đến tận hai tiếng đồng hồ, đúng là phiền muộn chết.

Khi Lee Hanna quay lại thì cũng đã là hơn mười một giờ đêm. Lúc này, Bảo Nhi vẫn đang ngồi xem phim chăm chú, tuy vậy, nhưng nó vẫn biết vừa rồi có tiếng mở, đóng cửa, "Mẹ..."

Lee Hanna đưa cho thư ký Jeong túi xách, phân phó cho cô ta đi xử lý nốt một vài công việc rồi mới ngồi xuống bên cạnh Bảo Nhi. Bà chăm chú nhìn nó một lát, cuối cùng cũng nghiêm túc lên tiếng, "Đừng thay đổi kiểu tóc nữa, từ bây giờ cứ để như thế này đi, trông con hiền hơn nhiều."

Mắt Bảo Nhi vẫn dán chặt vào màn hình, "Thế bình thường mặt con ác lắm à?"

Lee Hanna gật đầu, "Có lẽ vậy."

Thế thật ư? Bảo Nhi bán tín bán nghi, nó nhuộm tóc đen rồi cắt ngang vai cụp đuôi là bởi vì khi search trên mạng, đây là kiểu tóc dễ làm nhất, hai là do nó cũng chẳng muốn cứ đến cuối tháng là phải đi nhuộm lại tóc, nhưng bây giờ chắc phải bổ sung thêm công dụng thứ ba... Kiểu tóc này như lời mẹ nói, giúp mặt nó trông hiền và tạo thiện cảm với người đối diện hơn nhiều.

Đương nhiên, Lee Hanna không hề biết, Bảo Nhi lại coi lời nói đùa của bà là thật.

Trưa hôm sau, lúc đang dùng bữa, Bảo Nhi nghe tiếng Lee Hanna đề nghị, "Tối nay tám giờ buổi đầu giá thời trang sẽ bắt đầu. Lát mẹ đi công chuyện một lúc, bây giờ sẽ về để đi cùng con."

Bảo Nhi uống một ngụm nước, từ tốn từ chối, "Đi cùng mẹ ít nhiều thân phận sẽ bị lộ. Với lại, truyền thông và đám phóng viên cũng là thứ con ghét nhất."

"Cũng tập dần đi là vừa, buổi đính hôn cuối tháng sau là lúc công bố với báo chí về thân phận của con ở Nguyễn gia, khi đó, có tránh cũng không được."

Tay cầm đĩa của Bảo Nhi khựng lại, "Lần này mẹ cũng giống ba, nhất định bắt con làm ba cái việc chướng tai gai mắt đó à?"

Lee Hanna cau mày, thu lại nụ cười, "Chướng tai gai mắt? Con dùng từ cẩn thận một chút." Sau lời đó, Bảo Nhi không nói gì nữa, khắp căn phòng thỉnh thoảng chỉ vọng lại vài tiếng dao, nĩa lạch cạch. Lee Hanna chán nản, chẳng buồn ăn thêm bất cứ thứ gì, bà lau miệng rồi đứng lên, chậm rãi nói, "Dù không đi cùng mẹ nhưng tối nay nhất định con phải đến. Không phải ban đầu khi mẹ hỏi con, con có muốn đi cùng mẹ đến Anh dự buổi đầu giá thời trang không, con đã trả lời là có đấy ư?"

Khi Lee Hanna đi rồi, Bảo Nhi vẫn còn ngồi ở bàn ăn rất lâu, mặc dù suốt thời gian sau đó nó chẳng ăn thêm bất cứ thứ gì. Mẹ không nói sai, hai từ "có ạ" khi đó được nó thốt ra rất nhanh, nhưng mẹ nào biết lúc đó nó đâu có nghe rõ mẹ nói đến Anh để làm gì, nó chỉ biết là mình không muốn gặp ba cho đến khi ông về Hàn Quốc. bấy lâu nay, nó chưa bao giờ có suy nghĩ kháng cự như vậy, nhưng lời nói tuyệt tình của ba về Hà Duy đã làm nó vô cùng thất vọng. Từ nhỏ nó đã luôn nghĩ rằng, ba là người tuyệt nhất, đồng thời dù có bất cứ chuyện gì cũng có thể dung túng cho nó, thậm chí là người chẳng bao giờ nổi lòng làm nó tổn thương. Chính bởi vì những ý nghĩ chắc như đinh đóng cột đó tồn tại trong đầu, nên bây giờ nó mới nhận ra là mình đã trèo quá cao để rồi ngã... ngã vô cùng đau!

Bây giờ đồng hồ nửa nhanh chóng trôi qua, chưa tới một tiếng nữa, buổi đầu giá thời trang sẽ bắt đầu.

Khóe môi Bảo Nhi chậm rãi cong lên. Có thể mẹ thường ngày rất dễ tính, nhưng một khi mẹ đã quyết, thì không ai có thể thay đổi ý kiến của mẹ. Thôi thì xem như vận động nhẹ vậy, nó cũng chẳng muốn vì chuyện con con này mà làm mẹ phật lòng.

Ba cô nhân viên vào phòng đã lâu mà mãi vẫn chưa thấy Bảo Nhi mở miệng phân phó, cuối cùng một người nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, bèn lên tiếng, "Tiểu thư, cô chọn quần áo đi ạ. Chuyên gia make up cũng đã đến rồi."

Bảo Nhi nhìn những bộ váy áo rồi những món phụ kiện như giày cao gót, đồ trang sức,... được bày ra ở trước mặt, trầm mặc giây lát rồi ra lệnh, "Các

cô về đi."

"Nhưng thưa..."

"Thư ký Jeong có bảo là tôi hơi khó chiều không?" Bất gặp vẻ mặt ngờ ngẩn của đám người trong phòng, nó lạnh nhạt nói tiếp, "Tôi đang tạo điều kiện cho các cô đây, đi sớm đi thì hơn."

Ba nhân viên tư vấn thời trang cùng hai chuyên gia make up lập tức xin phép ra ngoài.

Căn phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Bảo Nhi suy tư, không biết nên mặc gì trong đồng váy áo này. Nhìn đâu cũng thấy vấy to và rườm rà như váy cưới, không có một cái quần nào, nếu không có người đứng sau phụ giúp thì vô cùng mất thời gian, bấy giờ, nó đã thấy vô cùng hối hận vì đã đuổi đám nhân viên kia.

Tuy nhiên ở cuối giá treo may mắn có vài bộ có chân váy xòe quá gối, nó lấy một bộ có chân váy màu đen đi cùng với kiểu áo sơ mi trắng đơn giản, đồng thời lấy thêm một đôi giày cao gót hồng phấn, chậm rãi thay và đi từng thứ một. Khi xong xuôi, Bảo Nhi chọn một chiếc túi xách đi kèm, tự mình điếm qua một chút phấn son, nhìn khuôn mặt ở trong gương, nó đoán trang điểm nhẹ và mặc đơn giản như thế này giữa một buổi đầu giá thời trang đầu đầu cũng thấy váy áo lộng lẫy chắc là chẳng có vấn đề gì, cùng lắm, là nó làm nền cho kẻ khác cũng được.

Vừa ra khỏi phòng đã bất gặp dáng vẻ sốt ruột của thư ký Jeong, Bảo Nhi cau mày, cô ta mỗi khi gặp nó dường có lúc nào cũng trưng ra vẻ mặt như thế này có được không? Đúng là muốn kéo tâm trạng của nó xuống theo mà.

Thư ký Jeong sau khi nhìn thấy Bảo Nhi đi ra thì lấy lại vẻ kính cẩn, cô ta đi theo nó, trước khi nó lên xe thì nhanh chóng truyền đạt lại toàn bộ lời của Lee Hanna đã dặn, đồng thời cũng đưa cho nó một vài thứ, "Tiểu thư, đây là thiệp mời sự kiện của cô. Chủ tịch nói cô sẽ tham dự với tư cách là em họ của nam ca sĩ Park Jun Ho. Khi buổi đầu giá bắt đầu, nếu gặp bộ sưu tập ưng ý, cô có thể thông qua anh ta để ra giá."

"Tôi biết rồi." Dứt lời, cánh cửa xe đóng sầm lại.

Jeong nhìn theo chiếc xe mãi cho đến khi nó hòa vào dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố, lẩm bẫm, "Đúng là vị tiểu thư khó chiều!"

Ngay sau đó, một chiếc lamborghini đậu ở cửa khách sạn chẳng biết từ bao giờ cũng đồng thời lẩn bánh. Vị thiếu gia ngồi ở trên xe hơi nghi hoặc. Bảo Nhi ư? Cô ta làm gì ở đây vậy?

Vị phu nhân ngồi bên cạnh anh ta bấy giờ mới lên tiếng, mặc dù mắt của bà vẫn đang nhắm nghiền, "Bảo Nam, con dừng xe làm gì vậy?"

Giọng nói trả lời rất bình thản, nghe không rõ bất cứ cảm xúc nào, "Không có gì đâu mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106

Bảo Nhi ngồi ở trong xe, buồn chán dõi mắt ra ngoài. Park Jun Ho lại để cho nó phải ngồi đợi. Nó vừa mới biết anh ta trước đây là một trong những người mẫu sáng giá đại diện cho tập đoàn của mẹ, không lâu sau được thời lẩn sân sang lĩnh vực ca hát, không ngờ lại rất thành công, chỉ trong một thời gian ngắn đã chiếm được cảm tình của vô số khán giả, đến bây giờ, anh ta đã trở thành một trong những nam ca sĩ solo thành công nhất ở Hàn Quốc, không những vậy, tên tuổi của anh ta còn rất được yêu thích ở nước ngoài, thậm chí, ở cả ba châu lục Á, Âu, Mỹ có thể dùng cụm từ "nổi như cồn" để hình dung. Nhưng để đạt được thành công như ngày hôm nay, trong thời gian đầu, tập đoàn Fashion plate cũng đã giúp đỡ anh ta rất nhiều. Vậy nên, khi mẹ ngo lời để nó đóng giả làm em họ của anh ta, anh ta cũng không ngại ngần mà gật đầu đồng ý. Thế nhưng mặc dù vậy, nó cũng đã ngồi đợi mười phút rồi, chẳng lẽ tên thần tượng này lại mắc bệnh ngồi sao?

Đúng lúc sự kiên nhẫn của Bảo Nhi sắp hết, thì cửa xe bên trái liên tiếp vang lên những tiếng đập "bộp, bộp". Người ở bên ngoài ăn mặc hết sức quái dị, đội mũ, đeo kính, đeo khẩu trang kín mít, trông chẳng khác nào một tên trộm. Tài xế ngồi trước thấy vậy, đang định đi ra đuổi người kia đi thì tiếng chuông báo tin nhắn từ máy nó vang lên, đọc xong tin nhắn của Jeong, nó hơi cau mày nhưng vẫn nói, "Mở cửa để anh ta vào." Ngay lập tức, chốt cửa được mở. Người bên ngoài nhanh chóng chui vào rồi đóng cửa xe.

Anh ta tháo kính và khẩu trang rồi vớt mũ sang bên cạnh, bấy giờ nó mới nhìn rõ, đây đúng là khuôn mặt quen thuộc hay xuất hiện trên mấy trang tạp chí.

"Xin lỗi vì đã để cô đợi lâu, quanh đây nhiều paparazzi quá."

Bảo Nhi nhìn qua cửa kính ô tô, đúng là có vài ba khách du lịch khá kỳ lạ. Đứng ở gần khách sạn mà Park Jun Ho ở từ này giờ để chụp ảnh. Nếu chỗ này là khu dành cho khách du lịch tham quan thì nó sẽ không nghi ngờ, nhưng nơi này ngoại trừ là đường phố sầm uất ra thì đúng là chẳng có gì. Xem ra

anh ta đúng là không nói dối. Bất chợt, nó lại nhớ đến hai người mình quen, chắc họ cũng giống Park Jun Ho, luôn luôn phải dè chừng và đề phòng đám paparazzi săn ảnh. Vậy mới nói, cuộc đời của ngôi sao cũng chẳng sung sướng gì.

"Xuất phát đi." Bảo Nhi nói với tài xế phía trên, ngay lập tức, chiếc xe lại lăn bánh.

Khách sạn London, 7 giờ 50 phút...

Vì đây không chỉ đơn thuần là buổi đấu giá thời trang quy tụ người trong tầng lớp thượng lưu mà còn là buổi đấu giá thời trang hội tụ nhiều ngôi sao quốc tế nên hai bên đường còn có rất nhiều người hâm mộ và phóng viên của giới truyền thông.

Lúc này, không thể phủ nhận tầm ảnh hưởng và sức hút của Park Jun Ho. Tại hội trường của khách sạn, với tư cách là ca sĩ nổi tiếng quốc tế, Park Jun Ho rất vinh dự được mời với tấm thiệp vip mà người bình thường muốn mua thì phải bỏ số tiền với cái giá trên trời. Còn Bảo Nhi, theo lời của Park Jun Ho, đây chính là món quà sinh nhật mà anh ta muốn tặng cho em họ của mình, nên nó nghiêm nhiên khoác hờ tay anh ta sải bước trên thảm đỏ dưới ánh mắt vừa dị nghị lại vừa ngưỡng mộ của tất cả mọi người.

Trong tình huống này Bảo Nhi vẫn chẳng có chút bối rối. Tất nhiên, nó biết mình không phải là ngôi sao nên chẳng cần dè dàng, giả bộ thân thiện vẫy tay chào khán giả hai bên, vì muốn tạo thiện cảm mà trên môi lúc nào cũng thường trực nụ cười. Nó vẫn ung dung như mọi ngày, chỉ là lúc này còn có người bên cạnh nên bước chân có chút chậm hơn, dáng vẻ thư thái tự tại tựa như đây là chốn không người.

Và có lẽ sở hữu khuôn mặt ưa nhìn bao giờ cũng là một lợi thế, bởi mặc dù chẳng có dáng vẻ yếu đuối thương tha, nhưng đến Bảo Nhi cũng không ngờ, nó vẫn thành công thu hút vô số ánh nhìn. Thậm chí, còn có người thì thầm, nếu trước đó họ không biết đây là em họ của Park Jun Ho, thì họ sẽ nghĩ anh ta đã yêu được một cô gái có ngoại hình vô cùng xuất chúng, hai người đi với nhau rất đẹp đôi.

Nhưng cả hai trường hợp đó, đáng tiếc là chẳng bao giờ có thể xảy ra!

Đi thêm vài bậc thang nữa là sẽ bước vào hội trường, trước mắt Bảo Nhi là xã hội thu nhỏ của giới thượng lưu, nơi mà nó muôn phần chán ghét, cũng chẳng biết vì sao nhưng từ khi còn nhỏ, nó đã vô cùng bài xích với những nơi như thế này, bởi đây là nơi hội tụ những con người chỉ đẹp được cái mã bên ngoài còn bản chất thì mục nát, như nó chẳng hạn, khi sống trong tầng lớp này, nó nhận thấy bản tính nó đã từng ngày thay đổi, để rồi đến bây giờ, chính nó cũng rất chán ghét bản thân mình. Nhưng nếu không như vậy, thì sẽ chẳng bao giờ tồn tại được trong thế giới mà ai cũng muốn người khác phải ở vị trí thấp hơn mình.

Vừa khuất sau cánh cửa hội trường ngăn cách ánh đèn flash cùng những tiếng hò reo của người hâm mộ, Bảo Nhi đã buông tay Park Jun Ho, để anh ta đứng đó rồi bước đi.

Park Jun Ho hơi ngạc nhiên, nhưng rồi vẫn đi nhanh để bắt kịp theo bước chân nó, trước đây chỉ có người muốn đuổi theo anh ta, còn bây giờ thì lại ngược lại, "Chủ tịch dặn ở đây có nên đi cùng tôi thì hơn."

Bảo Nhi đứng lại, "Tôi đâu phải trẻ lên ba. Yên tâm đi, trong này không quý ông, quý bà thì cũng toàn mấy đám thiếu gia, tiểu thư kiêu ngạo thôi, chẳng có ai rồi hơi chú ý đến tôi và anh đâu."

Park Jun Ho liền biết nó muốn đi một mình, đúng lúc đó anh ta thấy có một đồng nghiệp người Anh đang đi về phía anh ta, anh ta cũng chỉ biết nói, "Vậy tôi đợi cô ở hội trường buổi đấu giá," rồi lịch sự chào hỏi và tiếp chuyện với người đối diện bằng tiếng Anh một cách lưu loát.

Bảo Nhi bước đi không nói gì, Park Jun Ho hiểu nó đã ngầm đồng ý.

Vừa đi qua khúc quanh của hành lang thì Bảo Nhi thấy hơi khát nước. Chợt nhớ ra Jeong có nói trước khi buổi đấu giá bắt đầu thì khách sạn có tổ chức một buổi tiệc rượu dành cho các vị khách quý. Vừa lúc ở trên tầng, cánh cửa kính khép hờ ở phòng tiệc sang trọng không ngăn nổi tiếng nhạc ballad từ trong phòng truyền ra.

Bảo Nhi nghĩ ngay đến tiệc rượu, nó thấy may mắn vì mình không phải đi tìm lòng vòng. Tâm trạng tốt hơn nhiều, nó chậm rãi đi lên cầu thang.

Chưa đến bậc cuối cùng đã thấy được khung cảnh xuyên suốt qua tấm cửa kính. Dưới ánh đèn neon huyền ảo, phòng tiệc xa hoa của khách sạn càng thêm vẻ huyền ảo, sang trọng. Căn phòng bây giờ khá vắng vẻ, Bảo Nhi nhìn trực diện thì không thấy bất cứ một người nào, nó bật điện thoại, đồng hồ đã điểm 8 giờ, chắc mọi người đều đã đến phòng đấu giá. Vậy cũng tốt, nó rất ngại giao tiếp, càng ít người nó lại càng thoải mái.

Sau khi đưa cho người phục vụ xem qua thiệp mời, Bảo Nhi chỉnh lại túi xách rồi bước vào.

Vừa vào trong thì bản ballad nhẹ nhàng cũng vừa kết thúc. Âm thanh vừa dứt thì tiếng piano du dương từ dàn nhạc trên sân khấu lại vang lên. Bảo Nhi lấy một ly vang đỏ sẫm sẫm, ưu nhã đưa lên miệng nhấp một ngụm, tựa người vào chiếc ghế sofa rồi từ từ thưởng thức.

Đây là bản piano nổi tiếng của Beethoven, nó khép hờ mắt để cảm nhận giai điệu. Rơi vào trạng thái tĩnh tâm hoàn toàn, bên tai là tiếng nhạc khiến cho lòng người thổn thức, nhưng Bảo Nhi chợt mở mắt, bởi gần đây còn có tiếng nói chuyện truyền tới, khiến cho tâm tình nó bị cắt đứt hoàn toàn.

Phòng tiệc này không phải là không gian riêng của Bảo Nhi, nên nó cũng chẳng thể vô có nổi giận. Bảo Nhi thở dài, lắc lắc chất lỏng trong suốt trong ly rồi uống một hơi cạn ly rượu.

Chẳng biết là do tiếng nhạc nhỏ đi hay tiếng nói chuyện to hơn mà âm thanh nó nghe được từ miệng vài cô gái ngày một rõ ràng. Từ trước đến nay chưa bao giờ là người nhiều chuyện, đang định tránh mặt thì hai tiếng "Bảo Nam" chọt làm cho nó giật mình. Phải rồi, trụ sở chính tập đoàn của gia tộc anh ta là ở Anh, thân thể như vậy nên anh ta xuất hiện ở đây cũng chẳng có gì là bất ngờ.

"Đại thiếu gia của Trần gia đúng không? Lâu lắm rồi không gặp anh." Là giọng của một cô gái Châu Âu.

Bảo Nam không đáp lại làm cô ta hơi chùng hững, "Anh đúng là... đừng có lúc nào cũng lạnh lùng như thế chứ."

Về mặt của Bảo Nam vẫn lạnh như băng, hình như trong mắt của anh lúc này chỉ là bầu trời đêm ở trước mặt, còn ba cô gái ở phía sau hoàn toàn như không tồn tại.

Nhận được thái độ thờ ơ của Bảo Nam, họ vẫn không bỏ cuộc, một cô gái khác lại lên tiếng, "Phải rồi, trên kia đang tổ chức buổi đấu giá thời trang đấy, anh có muốn đi cùng bọn tôi không?"

Vẫn chẳng có tiếng đáp lời, cô gái cuối cùng hơi mất kiên nhẫn, "Đi cùng bọn tôi đi, dù sao anh cũng đi một mình. Phu nhân Trần lúc này đã lên đó cùng mẹ chúng tôi rồi."

Nét mặt Bảo Nam ngày càng sa sầm, đám con gái này đúng là dai như đũa. Đúng lúc bốn từ "Cút đi cho tôi" sắp được thốt ra thì có tiếng nói chen ngang, "Xin lỗi, anh ấy đi cùng tôi rồi."

Lời vừa dứt, không chỉ riêng ba cô gái mà cả Bảo Nam cũng rất ngạc nhiên. Quay lại nhìn thấy Bảo Nhi đi ra từ phòng tiệc, Bảo Nam mới biết lúc này mình hoàn toàn không nhìn nhầm. Cô gái mà anh nhìn giống Bảo Nhi thực chất chỉ là một người.

"Cô là ai?"

Dưới con mắt dò xét của mấy vị thiên kim của ba gia tộc Châu Âu, Bảo Nhi liếc Bảo Nam rồi thản nhiên nói, "Bạn của đại tiểu thư Đặng gia đi theo để trông chừng anh ta."

Ba cô gái gật gù, đứng theo khuôn mặt được dạy, dù không vui nhưng họ vẫn mỉm cười, "Tiếc quá, tôi tưởng Trần thiếu gia đi một mình. Vậy chúng tôi xin phép."

Trước khi đi, vị tiểu thư tóc vàng còn liếc mắt đưa tình với Bảo Nam, nói, "Có một buổi party tổ chức ở nhà tôi, tí nữa hai người nhớ đến nhé."

Bảo Nhi bật cười, người Châu Âu bao giờ cũng thẳng thắn như vậy.

"Sao cô lại ở đây?" Ngay khi ba cô gái đã đi, nó nghe thấy Bảo Nam hỏi.

Bảo Nhi nhún vai, đi đến tựa vào thành ban công, hỏi lại, "Anh ở đây thì sao tôi không được ở đây?" Thực ra, nó cũng không biết tại sao mình lại trở nên nhiều chuyện như vậy. Chỉ là khi nhận ra được sự khó chịu của Bảo Nam, bỗng chốc một cảm giác quen thuộc ủa về, theo bản năng, nó liền ra mặt nói vài câu.

"..."

"Anh nên vui vì đó là mấy vị tiểu thư của gia tộc Châu Âu, đám tiểu thư Châu Á khó đối phó hơn nhiều." Hiếm khi Bảo Nhi bộc bạch trước một người, nó nghĩ, có lẽ là do nó thấy buồn chán, "Tôi rất thích họ, rất thẳng thắn, không câu nệ lễ tiết như con gái Châu Á. Chẳng phải gặp người mình thích thì nên mạnh dạn như thế sao, họ chỉ xui xẻo ở chỗ là có cảm tình với người như anh thôi."

Bảo Nam không tiếp lời. Từ trước đến nay Bảo Nhi chưa bao giờ muốn đứng cùng chỗ với con người này, chẳng còn gì để nói nữa, nó để Bảo Nam tiếp tục đứng đó một mình, còn mình thì quay trở lại phòng tiệc, hỏi người phục vụ phòng đấu giá ở đâu rồi tìm đường đi đến đó.

Khi bóng lưng Bảo Nhi đã khuất dạng, Bảo Nam vẫn trầm lặng rất lâu, có rất nhiều đoạn ký ức trong anh của về. Lúc còn bé, Bảo Nam đã được rất nhiều bạn gái tầm tuổi vây quanh, lúc đó, em gái anh sau khi giúp anh đuổi được mấy người đó đi thì đã héch mui nói như thế này, "Em rất thích mấy cô bạn Châu Âu này, thích ai thì phải mạnh dạn như thế chứ. Bất quá, thích một tên mặt mày lúc nào cũng lạnh băng như anh thì đúng là xui bậy kiếp rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107

Lắc đầu một cái, Bảo Nam chậm rãi ra khỏi phòng tiệc, thuận tiện hỏi đường đến phòng đấu giá. Tính cách của hai người họ khác nhau một trời một vực, sao anh lại có thể đánh đồng cô ta với em gái anh? Là vì sau cái chết của Candy, anh lúc nào cũng dẫn vật và đau khổ, nên chỉ cần một người có

một điểm nào đó, từ ánh mắt, đôi môi, nụ cười, thậm chí là thần thái và cử chỉ hơi giống Candy, cũng đủ để cho anh nghiêng người hỏi lâu? Vì sao gần mười năm rồi vẫn cứ như vậy? Có một chấp niệm mà người đời không thể chấp nhận vẫn luôn ngự trị một góc trong trái tim, mà anh đôi khi cũng tự khinh bỉ chính mình, tại sao nhiều lúc lại coi Thùy Trâm là người thay thế, khi đối diện với cô lại không ngừng tìm kiếm bóng hình của Candy...

Lúc đến phòng đấu giá, buổi đấu giá đã trôi đi phân nửa, Bảo Nam đi vòng để tránh làm ảnh hưởng đến mọi người. Sau khi được phục vụ dẫn đến hàng ghế vip, anh có hơi bất ngờ, người ngồi cạnh anh lại là Bảo Nhi. Bảo Nam cười khẩy, nghi ngờ của bọn anh là có căn cứ, thân phận của Bảo Nhi đâu có tầm thường như cô ta vẫn nói.

Cảm nhận được có người ngồi xuống, đúng lúc quay qua thì thấy Bảo Nam, Bảo Nhi nhũn mảy, trái đất này đúng là tròn thật. Sau đó, nó buồn chán dõi mắt lên bục đấu giá.

Lúc này, bộ sưu tập thứ ba đã được đưa lên, đây là bộ sưu tập Thu Đông của một trong những nhà thiết kế mới nổi, rất có tiếng trong giới. Bảo Nhi nhìn kĩ, đúng là màu sắc, kiểu dáng, các đường cắt may rất hài hòa, nhưng đây là phong cách dành cho mấy vị phu nhân tuổi trung niên, vì vậy, lại một lần nữa nó thấy không có hứng thú. Tiếp đó, vài người tranh giành nhau ra giá, cuối cùng, mẫu thiết kế đó đã thuộc về một vị phu nhân người Nhật Bản.

Vật đấu giá thứ tư rồi thứ năm cũng như vậy, Bảo Nhi ngồi xem mà không khỏi cảm khái, mấy người này hẳn là thừa tiền, nhiều mẫu quần áo trông dị chết đi được, hẳn mặc khi đi đường sẽ bị người ta dị nghị, nhưng họ vẫn cần rằng bỏ một số tiền không nhỏ để mua về. Thở dài một cái, đột nhiên nó thấy mình không bắt kịp tư tưởng về xu hướng thời trang của thế giới, ngồi đây một lúc đã thấy bí bách hết cả người, may mà bây giờ đã đến phần đấu giá cuối cùng.

Trên bục, người chủ trì cười, hăng giọng ra vẻ trịnh trọng nói, "Sau đây, chúng tôi sẽ đưa lên mẫu thiết kế cuối cùng. Các vị tiểu thư có phải cảm thấy hơi nhàm chán vì những bộ sưu tập không phù hợp với tuổi của mình? Nhưng bây giờ, thiết kế của nhà thiết kế trẻ Sophia sẽ không làm các bạn cảm thấy thất vọng."

Người đó vừa dứt lời, hẳn nhiên nhiều vị tiểu thư cảm thấy tò mò, chăm chú dõi mắt lên khán đài. Họ muốn xem xem thứ gì có thể làm họ cảm thấy thích thú.

Tiếp theo, có hai chàng trai phía sau sân khấu bung lên một cái bàn, trên cái bàn đó có một lồng kính hình vuông trong suốt nhưng lại bị che bởi một mảnh vải màu đen. Người chủ trì mỉm cười, đến gần chiếc bàn, gạt mảnh vải để sang bên cạnh, bên trong lồng kính có duy nhất một sợi dây chuyền. Sợi dây được trưng bày nhìn qua tường chừng đơn giản, tuy nhiên, nếu ai là "tay chơi" kim cương, liếc qua đã biết, sợi dây chuyền này không chỉ có giá trị về mặt vật chất mà còn có giá trị cao về mặt thẩm mỹ. Người trên sân khấu tiếp tục giới thiệu, "Dây chuyền kim cương mang tên "hoa hồng Ruby" lấy cảm hứng từ hoa hồng, loài hoa của tình yêu. Mặt của sợi dây là hình bông hồng được khắc từ kim cương đỏ ở giữa, ngoài ra, nó còn được bao bọc bởi hơn 100 viên kim cương nhỏ vô cùng tinh xảo. Tin chắc "hoa hồng Ruby" đã làm hài lòng nhiều người. Vì vậy, giá khởi điểm mà Sophia đưa ra là 2 triệu USD. Thời gian trả giá, bắt đầu!"

Shit! Đúng là giết người không cần đao, nhiều cô gái cau mày, bất quá, họ thích!

Thảo luận một hồi, lập tức, đã có người nói, "2,5 triệu."

Người khác tiếp lời, "3 triệu."

"3,5 triệu."

...

Giá vẫn tăng lên âm ỉ, Bảo Nhi gạt tay áo của Park Jun Ho, "Lát nữa, anh tùy tiện đưa ra một giá đi, tôi muốn sợi dây chuyền này."

Thấy Park Jun Ho gật đầu, nó mới tiếp tục theo dõi tình hình ở bên dưới.

Mới quay đi một lúc mà con số đã lên tới 6 triệu. Người trả giá là một vị tiểu thư Châu Á mang quốc tịch Anh. Cô ta chỉ đang độ 16, 17 tuổi nhưng lại có bề ngoài chừng chạc, trầm ổn, khuôn mặt tuy chưa được coi là mỹ nhân nhưng các đường nét lại vô cùng thanh tú, tạo cho người đối diện một cảm giác nhẹ nhàng, vô cùng dễ chịu. Bảo Nhi trầm tư, đây chính là thiên kim của Trần gia, cũng đồng thời là em gái của Bảo Nam, trước đây nó chưa từng biết đến sự tồn tại của cô ta... nhưng xem ra với tình hình hiện tại, để đoạt được sợi dây chuyền này hơi có chút khó khăn rồi.

Cả khán phòng im phăng phắc, mặc dù có nhiều người ưng ý với sợi dây chuyền nhưng bỏ một số tiền lớn hơn để sở hữu nó thì họ chơi không nổi. Hơn nữa, đứng nhìn vẻ ngoài của tiểu thư Trần gia mà bị đánh lừa, vài người bạn thân của cô ta biết ẩn sau cái vẻ nhu hòa đó chính là sự thâm độc khó có thể tưởng tượng, ai mà biết cô ta mà không có được "hoa hồng Ruby" thì cô ta sẽ ngấm gậy ra tai họa gì. Vì hai lý do như vậy mà màn ra giá kết thúc.

"Có ai ra giá cao hơn không?" Người chủ trì hỏi.

Không có ai trả lời.

"6 triệu lần thứ nhất."

"..."

"6 triệu lần thứ hai."

Người chủ trì chuẩn bị gõ búa lần cuối cùng, bật ra hai chữ "thành giao" thì ngay lúc này có một người lạnh lẽo hô, "8 triệu."

Bầu không khí bỗng chốc trở nên xôn xao, 8 triệu? Vị đại gia nào chơi khủng vậy? Vì một sợi dây chuyền mà mất đi một số tiền lớn, hơn nữa còn gây thù chuốc oán với thiên kim Trần gia, hình như không đáng thì phải!

Nhưng những suy nghĩ "không đáng" đó ngay lập tức phải chấm dứt khi tất cả mọi người đều biết Bảo Nam chính là người vừa hô giá. Đừng đùa, chỉ dựa vào cổ phần từ khi sinh ra đã có trong Trần gia, kể cả đứa trẻ bé nhất cũng là đại gia, huống gì Trần Gia Bảo Nam - vị thiếu gia trong tương lai sẽ nắm toàn quyền điều hành tập đoàn của gia tộc này. Với cả thiên kim của Trần gia - em gái của anh ta chẳng lẽ lại tìm cách sinh sự với anh trai mình. Nhưng điều khiến bất cứ ai, kể cả nó cũng phải tò mò là tại sao Bảo Nam nếu thích "hoa hồng Ruby" thì khi về không lấy nó từ tay em gái mà phải tốn thêm 2 triệu nữa, cô ta bảo đảm sẽ không có ý kiến.

"Chẳng lẽ hai anh em nhà này lại bất hòa?" Bảo Nhi nghĩ thầm.

"8 triệu lần thứ nhất."

"..."

"8 triệu lần thứ hai."

"..."

Vào đúng thời khắc quan trọng nhất thì lại một lần nữa có một cái giá dọa người vang lên, "9 triệu."

Người trả giá chính là Park Jun Ho, ai cũng toát mồ hôi, một ngôi sao mới nổi chẳng lẽ lại giàu đến thế.

"10 triệu." Bảo Nam liếc hai con người bên cạnh, hô tiếp.

Thấy Park Jun Ho khó xử, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn nói "cứ tiếp tục" của Bảo Nhi thì anh ta mới bình tĩnh nói tiếp, "10,5 triệu." Khi thốt ra lời này, chính anh ta cũng cảm thấy đau lòng, tiếc tiền muốn chết.

"12 triệu."

Bảo Nhi nghiêng răng, làm ơn đi, vị hôn thê của anh đâu có thiếu mấy thứ đồ như thế này. Sợi dây chuyền này tôi phải có được. Vì vậy Park Jun Ho lại nói, "13 triệu." Đây là giá cuối cùng nó có thể đưa ra rồi, nó không thể dùng tiền của mẹ nhiều hơn nữa.

Những tiếng "ò" tràn ngập khắp khán phòng. Hôm nay đến đây tuy không có được thứ mình muốn, nhưng như thế này thôi cũng đủ vui rồi.

Bảo Nam nhếch mép, cô ta đâu phải là dạng vừa, có điều, hôm nay, anh không thể không có được "hoa hồng Ruby". Chuẩn bị hồ con số lên tới 16 triệu nhưng khi quay qua, chạm phải ánh mắt của Bảo Nhi thì Bảo Nam bỗng chốc chấn động, các giác quan như bị tê liệt, trong giây lát, tất cả mọi thứ như bị cuốn theo đôi mắt ấy. Đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào đôi mắt của Bảo Nhi, nhưng lúc này, ánh mắt to tròn, ánh lên vẻ bừng bừng, nhất định phải có được thứ mình thích giống như một đứa trẻ khiến anh có một cảm giác vô cùng thân thuộc. Bảo Nam nhớ trước đây, khi không vừa lòng hoặc muốn cướp được thứ gì đó từ tay anh, Candy cũng đều nhìn anh với ánh mắt như vậy. Đôi mắt ấy, chính là một trong những phần kỷ ức đẹp đẽ nhất trong tuổi thơ của anh.

"13 triệu lần thứ nhất."

Bảo Nam không nói gì.

"13 triệu lần thứ hai."

Mọi người vẫn chờ đợi nhưng lại phải nhận lấy thất vọng.

Cuối cùng, người chủ trì mỉm cười, gõ tiếng búa vang dội đến mọi góc ngách, bấy giờ, Bảo Nam mới bừng tỉnh, nhưng đã quá muộn, "Thành giao, dây chuyền "hoa hồng Ruby" thuộc về nam ca sĩ Park Jun Ho."

Trước khi buổi đấu giá kết thúc, mọi người nhiệt liệt vỗ tay, Bảo Nhi mỉm cười, Bảo Nam siết chặt tay thành nắm đấm, chết tiệt, chỉ trong một buổi tối, có đến hai lần anh thất thần vì cô ta.

"Đi thôi." Bảo Nhi nói với Park Jun Ho, cùng anh ta ra khỏi phòng đấu giá. Nó cũng vừa thấy mẹ cùng vài vị phu nhân đi ra khỏi hội trường.

Lúc này, Bảo Nam vẫn ngồi tại chỗ, có vài vị thiếu gia và tiểu thư muốn đi đến bắt chuyện với anh nhưng đều bị Trần An Khuê đuổi khéo. Cô ta bước gần đến chỗ của Bảo Nam, nhẹ nhàng nói, "Anh, em có thể thương lượng với Park Jun Ho để mua lại sợi dây chuyền đó."

Bảo Nam đứng lên, đi ngang qua Trần An Khuê, không nhìn cô ta lấy một cái khiến cho cô ta sầm mặt, nhưng rất nhanh chóng, bộ mặt đó đã bị cô ta thu lại, che dấu dưới giọng nói úy khuất, "Anh..."

"Đừng dùng giọng điệu buồn nôn đó để gọi tôi. Nên nhớ, cô không phải là em gái tôi!" Bảo Nam lạnh lùng cắt lời.

Trần An Khuê nhìn theo bóng lưng của Bảo Nam, lúc này, ánh mắt cô ta mới lóe lên tia hung ác, "Em gái anh ư? Nó chết lâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

Đêm muộn, tiệc tàn, buổi đấu giá kết thúc, trước lúc chào tạm biệt Park Jun Ho, Bảo Nhi tỏ rõ thành ý của mình. Qua buổi tối hôm nay, dựa vào thái độ và cách ứng xử của anh ta, nó cho rằng Park Jun Ho là một trong số ít những người nó có thể kết giao, làm bạn, đáng tiếc, cơ hội nó gặp lại anh ta sau này chắc không có nhiều.

Park Jun Ho cười sáng khoái, "Không có gì, đây chỉ là chuyện nhỏ, được giúp mẹ cô và cô là vinh hạnh của tôi. Nhưng.." Anh ta ngập ngừng khiến Bảo Nhi tưởng có chuyện gì quan trọng, "Không được cảm ơn xuống đâu nhé, tôi không đòi gì nhiều đâu, chỉ là khi cô về Hàn Quốc nhớ mời tôi một bữa cơm thôi."

Nó ngay lập tức gật đầu, "Được."

Lúc sắp đi, Park Jun Ho còn quay lại nói một câu, "Người đẹp, tôi chờ điện thoại của cô."

Bảo Nhi bật cười, sau đó đi về hướng ngược lại. Nó vừa đi vừa trầm mặc, trong đầu chậm rãi tua lại tất cả những gì vừa xảy ra cách đây không lâu, đến bây giờ nó nghĩ mãi mà vẫn chưa hiểu thái độ của Bảo Nam dành cho em gái mình. Biết rằng trong những gia tộc quyền quý, giàu sang, chuyện anh, em ruột đỏ ky, bài xích nhau không quá hiếm gặp, nhưng để vừa với đánh giá của thiên hạ, chẳng ai thể hiện sự chán ghét đó ra bên ngoài. Huống chi là Bảo Nam, theo đánh giá của Bảo Nhi, giống như bao thiếu gia kiêu ngạo, anh ta là người rất trọng danh dự, ghét nghe những lời đàm tiếu của người khác, nhất là về vấn đề riêng tư như chuyện gia đình. Vậy mà buổi đấu giá vừa rồi, anh ta lại thể hiện rõ thái độ với Trần An Khuê, sợ rằng sau ngày hôm nay, quan hệ của Bảo Nam và Trần An Khuê sẽ là chủ đề của nhiều cuộc bàn tán trong giới thượng lưu..

Hơn nữa, việc Bảo Nam "có ý" nhường lại "hoa hồng Ruby" cũng làm Bảo Nhi vô cùng nghi hoặc. Ban đầu chẳng phải anh ta vô cùng quyết liệt, nó tưởng cuối cùng mình chẳng thể nào mua được sợi dây chuyền đó, nhưng ai mà ngờ mọi chuyện lại dễ dàng hơn nó tưởng.

Trần Gia Bảo Nam, anh ta đúng là tên kỳ quặc!

Có lẽ do mãi suy tư nên không chú ý đường đi, cũng có thể do người phía trước cố tình không để ý, mà Bảo Nhi suýt chút nữa va vào anh ta. May mà kịp thời định thần lại để tránh, lúc ngẩng đầu lên, nhìn rõ người trước mặt là ai, nó mới nhả mặt, không phải chứ, chẳng lẽ câu "nếu bạn vô cớ nghĩ đến một người, thì ngay lập tức bạn sẽ gặp người đó" là đúng?

Không thể lướt qua như người không quen, dù gì anh ta vừa nãy cũng có "ý tốt", vậy là lúc đi ngang qua Bảo Nam, Bảo Nhi nói một câu khách sáo, "Cảm ơn."

Cứ tưởng rằng với cái tính lạ lùng của Bảo Nam, anh ta sẽ hoàn toàn ngó lơ mình, nhưng Bảo Nhi đã lầm. Bởi đột nhiên cổ tay truyền tới một trận đau buốt, nó không nghĩ ngợi nhiều, tay còn lại lập tức tung ra sát chiêu, đòn này nó ra tay khá mạnh, nhắm đúng vào phần gáy của Bảo Nam, nếu trúng phải, e rằng anh ta sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Đáy mắt Bảo Nam xẹt qua tia băng lãnh, một chút võ công con này của cô ta, lại có hy vọng đánh chết được anh? Nhanh chóng chế ngự cánh tay còn lại của Bảo Nhi, Bảo Nam kéo nó ra phía trước, chưa để nó kịp ra chiêu thứ hai, anh đã ghé sát vào tai nó, nói nhỏ, "Tôi cảnh cáo, lần sau đừng có dùng ánh mắt như vậy để nhìn tôi. Loại người như cô, không xứng!"

Nét mặt Bảo Nhi sầm lại, ánh mắt đó là ánh mắt gì, loại người như tôi thì sao? Bảo Nam đã đi xa nhưng nó vẫn đứng im tại chỗ. Nhìn cổ tay bên phải vì bị bóp mạnh mà trở nên sưng tấy, nó cười lạnh, một chiêu lúc nãy đã chứng tỏ, về thân thủ nó kém xa Bảo Nam, nếu đánh trực diện với anh ta, khả năng nó dành lợi thế là chưa đến bốn mươi phần trăm. Nhưng như vậy thì sao, sau này tôi sẽ đích thân găm một phát đạn vào tim các người (ý nói cả bọn Thiên Vũ).

Mục đích của chuyến đi Anh lần này là buổi đấu giá thời trang, vì vậy ngay khi buổi đấu giá kết thúc, sáng ngày hôm sau ở khách sạn, Bảo Nhi đã dậy sớm để chuẩn bị hành lý ra về, nói là hành lý nhưng thực chất lại chẳng có gì ngoài một cái máy tính xách tay và máy điện thoại, quần áo mà mẹ chuẩn bị sẵn, nó không phải thu xếp vì chắc chắn sẽ có người đưa về. Vừa hay đêm muộn tối qua quán gia Lâm báo tin ba đã về Hàn Quốc, việc này cũng nằm trong tính toán của nó, tập đoàn trong nước bọn bề công việc như vậy, hẳn ba không thể nán lại Việt Nam quá lâu.

Ăn sáng xong, Lee Hanna nhìn Bảo Nhi, ánh mắt bà vô cùng phức tạp nhưng nó lại chẳng để ý. Lee Hanna không dă động gì đến việc con gái tối qua dùng một số tiền không nhỏ để mua một sợi dây chuyền mà chỉ nói, "Đi thôi."

Bảo Nhi "vâng" một tiếng, xách chiếc túi để ngay dưới chân bàn.

Buổi sáng ở bất kỳ quốc gia nào, vào giờ cao điểm, xe cộ lúc nào cũng đông đúc, nhất là với một quốc gia phát triển như Anh quốc, thì đây là giờ mà từ các cơ quan chính phủ đến các tập đoàn lớn, nhỏ đều bắt đầu công việc, vì thế mà số nhân viên đi lại nhiều không đếm xuể, tạo nên tình trạng kẹt xe như bây giờ.

May mà lần ách tắc này không diễn ra quá lâu, chỉ chưa đến mười lăm phút sau, xe chở Bảo Nhi và Lee Hanna đã thuận tiện lưu thông trên các tuyến phố, chẳng mấy chốc, khu ngoại ô của London đã xuất hiện trong tầm mắt. Nhưng, đây không phải là đường đến sân bay.

Nhận ra sự nghi hoặc của Bảo Nhi, bấy giờ Lee Hanna mới lên tiếng, ngày hôm nay, đây là câu thứ hai mà bà nói với nó, nó lại không hề ý thức được sự kiêu kì bất thường này, "Chưa về vội, con cùng mẹ đi thăm một người bạn."

"Vâng." Vậy mà mẹ không nói sớm, làm nó mất công đem cái túi này đi.

Có câu nói "người giàu sẽ chơi với người giàu, kẻ có quyền sẽ chơi với người có tiền", bạn của mẹ Bảo Nhi không đoán được là ai. Nhưng nhìn qua cửa kính ô tô, nó biết người bạn này là một nhân vật quan trọng, vừa có quyền, vừa có tiền lại vừa có thế.

Suốt dọc đường đi, Bảo Nhi không thể không tán thưởng khung cảnh bên ngoài. Đây là khu dành cho người giàu, nhưng ngoài tòa thành ở phía xa thì không thấy có bất kỳ một căn biệt thự nào khác, có vẻ như chủ nhân của tòa thành đó đã "mua" trọn vùng ngoại ô này, lấy đây làm nhà hoặc là nơi nghỉ ngơi. Hai bên đường trồng nhiều cây xanh, thấp thoáng còn thấy nhiều loại hoa quý được chăm sóc rất cầu kỳ, nở rộ quanh năm, toát lên sự tinh tế nhưng không kém phần dịu dàng, tựa như chốn thanh bình, tách biệt với chốn đô thị náo nhiệt, phồn hoa.

Chiếc xe chạy theo đường thẳng, cuối cùng dừng lại trước cánh cổng to lớn, được mạ vàng và trạm khắc hoa văn tinh xảo. Bảo Nhi và Lee Hanna ngồi yên trên xe, ngắm tòa thành mái vòm mang phong cách kiến trúc của thế kỷ 19. Nó hơi ngỡ ngàng, nhưng không phải vì vẻ xa hoa của tòa thành mà là vì một lý do khác, một lý do vừa chạy xẹt qua đầu mà chính nó cũng không nắm bắt nổi.

Tài xế xuống ô tô, nói gì đó với hai người gác cửa, chỉ thấy họ gật đầu, tài xế quay trở lại xe rồi rất nhanh chóng, cánh cổng từ từ rộng mở. Chiếc xe cao cấp tiến thẳng vào khuôn viên của kiến trúc to lớn, trong lòng Bảo Nhi càng ngày càng dâng lên một cảm giác khó tả.

Bên trong tòa thành là sự cao sang, nhưng không mất đi vẻ cổ kính của thiết kế hoàng gia Châu Âu, đẹp đến mức hoàn mỹ. Đình mái trắng sữa, từng ngôi đan xen, lầu cao lầu thấp, cột trụ vững chắc kết hợp hài hòa, tinh tế.

Theo bản năng, nó hạ cửa kính ô tô, một hương thơm dịu nhẹ theo làn gió lùa vào trong khoang xe. Ngoài hồ nước nhân tạo là điểm nhấn bọc lấy tòa thành thì hương hoa tự nhiên cũng khiến cho mọi thứ trở nên thật mộng lung, mộng ảo, thể hiện chủ nhân thiết kế nơi đây không chỉ có yêu cầu khắt khe về tạo hình của tòa thành mà còn hết sức cầu kỳ về cả không gian sống, đòi hỏi sự hòa hợp với thiên nhiên.

Một hàng người hầu trang phục trắng đen xếp hàng ngay ngắn, Bảo Nhi cùng mẹ bước xuống xe, người làm ở đây cũng quy củ hết như ở Nguyễn gia.

Quản gia đứng trước ngưỡng cửa, nhìn hai vị khách quý, mỉm cười, giọng ôn hòa nhưng thái độ không hề xu nịnh, "Mời hai vị theo tôi, phu nhân của chúng tôi đang chờ."

Lee Hanna gật đầu, cùng Bảo Nhi đi vào bên trong.

Tim Bảo Nhi đang đập mạnh, giờ tay di nhẹ bên ngực, nó không hiểu cảm giác của chính mình lúc này. Kiến trúc trong tòa thành ngày càng đẹp hơn, nhưng cũng vì lý do đó mà nó chẳng buồn để ý.

"Hanna, lâu lắm rồi không gặp cậu." Một câu bằng tiếng Hàn chuẩn ngữ pháp vang lên khi Bảo Nhi theo quản gia và mẹ vào trong phòng tiếp khách. Có một người phụ nữ đang ngồi đối diện với họ ở ghế sofa đặt ở giữa phòng, nhưng bà lại đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại. Vị quản gia dẫn khách vào ngay sau đó cũng xin phép lui ra ngoài.

"Ồ, tiếng Hàn của cậu tốt phết rồi đấy nhỉ." Lee Hanna đáp lại bằng tiếng Anh.

Vẫn giọng nói êm tai đó vọng lại, nhưng lần này vị phu nhân đó lại nói tiếng Anh giống Lee Hanna, "Cậu thông cảm, mình vừa lên mạng, học tạm được câu này." Nói rồi bà tắt máy, đứng lên, "Nghe nói cậu dẫn con gái đến đây, cho mình xem mặt con bé nào."

Vừa nhìn thấy Bảo Nhi, vị phu nhân đó đã sững người, "Đây là..."

"Con gái của mình, Nguyễn Ngọc Bảo Nhi. Bảo Nhi, đây là bạn của mẹ."

Nó bất động, người này quen mắt lắm, nhưng nhất thời nó không nhớ ra là ai, "Cháu chào bác ạ."

"Yên Đan, cậu sao vậy?" Lee Hanna lo lắng hỏi khi thấy tay bạn mình run lên bần bật.

"Không sao, hai người ngồi đi, người làm sẽ mang nước lên ngay." Trần Yên Đan nhanh chóng trấn tĩnh, bà nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi cho đến lúc nó ngồi xuống làm nó thấy hơi chột dạ. Bảo Nhi nghĩ chắc Trần Yên Đan cũng có cảm giác giống nó, không, là trí nhớ của bà tốt hơn nó nhiều, "Cháu còn nhớ bác không?"

"Bác là..."

"Trong show diễn thời trang của tập đoàn mẹ cháu, chúng ta đã từng gặp nhau."

Nghe vậy, Bảo Nhi chậm rãi nhớ lại, cuối cùng, nỗi băn khoăn trong lòng đã được giải tỏa, thì ra là vị phu nhân lần trước, không ngờ bà lại là bạn của mẹ. Sự quen thuộc khó hiểu lúc này đã có lời đáp, nghĩ vậy, nó thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, giọng điệu khi nói chuyện cũng trở nên thoải mái hơn, "Vâng, cháu nhớ rồi ạ."

Lee Hanna ngạc nhiên hỏi, "Hai người quen nhau sao?"

"Ừ, trước đây có dịp gặp được con gái cậu, con bé xinh quá, hai vợ chồng cậu cũng dẫu kín quá rồi đấy." Trần Yên Đan mỉm cười, đúng lúc này có một hầu gái bưng hai ly nước đi vào. Trần Yên Đan đợi cho cô ta đặt cốc nước xuống trước mặt hai mẹ con Bảo Nhi, đợi cho cô ta lui xuống rồi mới hỏi tiếp, "Con bé bao nhiêu tuổi rồi?"

"Còn hơn một tháng nữa là nó tròn 17 tuổi."

"16 tuổi? Nếu con gái mình còn sống, hai đứa nó rất có thể sẽ là bạn của nhau."

"Yên Đan, chuyện đó đã qua lâu rồi, trời không phụ lòng, cậu lại có một đứa con trai ưu tú như vậy."

Khi nghe hai người nói chuyện, trong lòng Bảo Nhi có chút chua xót, đặt ly nước xuống, vừa ngẩng lên, nó đã bắt gặp cái nhìn vô cùng triu mến của Trần Yên Đan. Bà giống như trong tưởng tượng của nó, khuôn mặt xinh đẹp, quý phái, cả người toát lên vẻ cao quý của một vị phu nhân quý tộc. Một người như thế đáng lẽ ra ánh mắt phải đông đầy ý cười, nhưng nó chỉ nhìn thấy sự phiền não, thảng thốt trong con ngươi của bà. Nó hiểu, không phải ai cũng chịu nổi cảnh "người đầu bạc tiền người đầu xanh", có lẽ, bà đang tìm bóng hình của đứa con gái đã mất trên người nó. Nó tự nhận mình là người vô cùng ích kỷ, nhưng với một người mẹ yêu thương con gái như vậy, bất luận bà muốn tìm kiếm điều gì trên người nó, nó cũng không trách, ngược lại còn vô cùng cam tâm tình nguyện.

Cái gì cũng có cái giá của nó, đòi người không ai là quá hoàn hảo, ông trời nếu cho bạn tiền, tài, sắc đẹp thì sẽ lấy đi thứ gì đó của bạn. Nhưng thế này thì thật tàn nhẫn quá, bởi trên đời không có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau mẹ mất con, không được nhìn nó lớn lên từng ngày.

Bảo Nhi muốn nói gì đó để an ủi Trần Yên Đan, nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu, liệu nếu nó mở miệng, có thật sẽ khiến Trần Yên Đan mỉm cười?

Chợt một giọng nữ trong trẻo, nhẹ nhàng vang lên, "Cháu chào bác ạ." Chủ nhân của giọng nói đó từ ngoài bước vào, vừa nhìn thấy Lee Hanna đã lễ phép chào hỏi. Đợi cho Lee Hanna gật đầu, cô ta mới quay sang Trần Yên Đan, "Mẹ, con nghe nói nhà mình có khách."

"Hanna, đây là An Khuê, cậu còn nhớ không?" Trần Yên Đan dời mắt khỏi Bảo Nhi, bỏ qua cái cười lạnh lùng bên khóe môi nó. Thì ra đi tới đi lui một hồi vẫn lại đến nhà người quen, Bảo Nhi à, hai hôm nay tôi có duyên với nhà anh lắm. Sự đồng cảm bỗng chốc biến mất, tốt nhất nó không nên có bất cứ sự rung cảm nào đối với những người này, bởi nó và bọn họ sau này chắc chắn chẳng thể làm bạn!

"Sao lại không nhớ, đừng quên mình là người thiết kế bộ váy đầu tiên tặng nó trong ngày sinh nhật 7 tuổi đấy nhé."

"A, bác Hanna!" Trần An Khuê khẽ reo, sau đó cô ta ngồi xuống bên cạnh Lee Hanna, thân thiết khoác tay bà.

Lee Hanna thấy vậy, cũng hỏi han Trần An Khuê vài câu, rồi sau đó giới thiệu Bảo Nhi với cô ta, "Đây là Bảo Nhi con gái bác, con bé kém cháu một tuổi."

"Chào em." Trần An Khuê quay sang Bảo Nhi, mỉm cười, đồng thời nhanh chóng đánh giá cô gái ở trước mặt.

"Chào chị." Nó khách sáo đáp lời.

Trong con mắt của Trần An Khuê, Bảo Nhi là người có vẻ ngoài vô cùng ưu tú. Vẻ lãnh đạm, cao quý của một tiểu thư con nhà giàu thể hiện rõ ràng qua giọng nói, rất giống với diện mạo của cô ta. Khuôn mặt trái xoan điển hình của con gái Châu Á, đôi mắt nâu to, tròn, ánh lên sự ngạo mạn, xa cách, nụ cười nhạt tựa như không để tâm tới bất cứ thứ gì luôn thường trực trên môi. Bộ quần áo khoác trên người cô ta tuy trông tùy ý, đơn giản nhưng không món nào là không phải của thương hiệu nổi tiếng, tựa như cô, cũng như vô tình tôn lên loại khí chất thanh tao mà ít người có được.

Đây là một trong số ít những người mà Trần An Khuê thật lòng tán thưởng, cùng đẳng cấp để cô có thể kết bạn. Nhưng Trần An Khuê vừa mới nhớ ra, đây là cô gái đi cùng Park Jun Ho tới qua, chắc chắn "hoa hồng Ruby" đang nằm trong tay cô ta. Điều này khiến Trần An Khuê nổi giận, cô gái trước mặt bỗng chốc cũng trở nên chướng mắt lạ thường.

Trong lúc Trần An Khuê trưng ra bộ mặt giả dối với Bảo Nhi, cô ta không biết nó thực chất cũng chẳng để cô ta vào mắt.

Trần An Khuê sẽ kín đáo quan sát tiếp Bảo Nhi rất lâu nếu như Trần Yên Đan không lên tiếng nhắc nhở, "An Khuê, con đưa Bảo Nhi lên phòng chơi đi. Mẹ với bác Hanna có chút việc cần bàn."

Trần An Khuê "vâng" một tiếng rồi quay sang Bảo Nhi, "Đi theo chị."

Nó lạnh lùng nhìn Trần An Khuê, nhưng vẫn theo sau cô ta.

Vừa ra khỏi phòng tiếp khách, hai người đã thấy vị quản gia mà Bảo Nhi gặp lúc này, có lẽ ông ta luôn đứng ở bên ngoài. Trần An Khuê thuận miệng hỏi, "Anh cháu đâu rồi ạ?"

Quản gia trả lời, ngữ điệu nói với Trần An Khuê cũng chẳng khác gì nói với Bảo Nhi và Lee Hanna ban nãy, có thể thấy ông ta là người không ưa nịnh nọt để lấy lòng những vị chủ nhân trong nhà, "Thiếu gia không có ở nhà thưa tiểu thư."

"Bao giờ anh cháu về?" Trần An Khuê vừa dứt lời thì một chiếc bugatti veyron màu đen đã phóng thẳng từ cổng vào khuôn viên. Trần An Khuê và quản gia đứng lúc nhìn qua lớp kính trong suốt gần đó thì nhìn thấy điều này. Để có thể đoán người ngồi trong xe là Bảo Nam, vì đây là loại xe yêu thích của anh ta.

"Tiểu thư, thiếu gia về rồi."

"Vâng, vậy cháu lên phòng trước nhé." Sau đó, Trần An Khuê rất tự nhiên cầm tay Bảo Nhi, kéo nó theo sau. Bảo Nhi nhủ mảy, giặt tay mình ra khỏi tay Trần An Khuê mà không biết có một kế hoạch "bắt thiu" đã nảy ra trong đầu cô ta. Mà kế hoạch này, không ngờ lại là bước đệm khiến cuộc đời nó rẽ sang trang mới...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Đi lên cầu thang dài được trải thảm ở ngoài đại sảnh, Bảo Nhi và Trần An Khuê không ai nói với nhau một câu, không khí giữa hai người tưởng như tương đối dễ chịu nhưng chỉ người trong cuộc mới biết chẳng có ai là thích đối phương. Đây là một trong những mặt giả tạo của giới thượng lưu, bởi lẽ nếu bạn không ưa một người, bạn cũng phải nhìn vào gia thế của người ta để ứng xử sao cho phù hợp, có thể giấu vẻ giương oai trước những kẻ có thân phận tầm thường, nhưng tuyệt đối đừng gây sự với những loại "con ông cháu cha", có địa vị xã hội ngang hàng hoặc thậm chí là hơn bạn.

Có một hầu gái đi qua, cúi chào Trần An Khuê và Bảo Nhi, lúc này sự căng thẳng mới dịu lại đôi chút. Gần đi hết cầu thang, Trần An Khuê đột nhiên dừng lại, nó cũng dừng lại theo cô ta. Trần An Khuê đảo mắt, sau khi xác định xung quanh không có ai, mới nhiệt tình nói, "Chị quên không dặn cô hầu lúc này lấy hai ly nước, em đi thẳng lên hành lang rồi quẹo phải, đi thẳng một đoạn nữa, căn phòng ở chính giữa là phòng chị, vào đó ngồi đợi chị nhé."

Bảo Nhi định nói "không cần" nhưng cô ta đã dứt khoát xoay người đi xuống.

Khoe môi nở nụ cười lạnh, nó chậm rãi đi lên tầng hai của tòa thành, hành lang vắng lặng như tờ, không thấy bóng bất cứ một người làm, dù sàn gỗ bóng loáng, các bức tranh treo ở bức tường hai bên đều được lau chùi sạch sẽ, không dính một chút bụi bẩn nhưng vẫn tạo cảm giác tầng này bị bỏ trống, đã nhiều năm không có người ở. Dù biết đó chỉ là phán đoán vô căn cứ, nhưng nó cũng bất giác thấy hơi rùng mình.

Đi theo lời chỉ dẫn của Trần An Khuê, cuối cùng, nó đã dừng lại trước cửa phòng của cô ta. Cánh cửa làm từ gỗ màu nâu sẫm, với các vân thắm mỹ và họa tiết cực kỳ cao. Nhìn kích thước, đây chắc là căn phòng lớn nhất ở trên này. Bảo Nhi trầm mặc. Có đúng đây là phòng của Trần An Khuê? Sao bỗng chốc nó lại có một linh cảm chẳng lành. Mà không, Bảo Nhi cười khẩy, kể từ khi biết tòa thành này do gia tộc nào sở hữu, nó liền nghĩ mình đã đang ở "hang cọp", đơn giản vì đây là nhà của Bảo Nam, nó có thể chạm mặt anh ta bất cứ lúc nào nên chắc mới nảy sinh những cảm xúc như vậy. Còn về phía Trần An Khuê, nếu cô ta thực sự có giờ rảnh, nó nghĩ đối với loại tiểu thư bốc đồng như cô ta, nó có thể dư sức đối phó. Dù sao thì "bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn", tạm thời nó sẽ vào căn phòng ở trước mắt, theo đúng ý nguyện của Trần An Khuê, không biết là trong này có điều "bất ngờ" gì mà cô ta phải tốn công dụ nó đến đây như vậy.

Nghĩ là làm, không chần chừ thêm một giây, Bảo Nhi tiến tới, vặn nhẹ tay nắm cửa. Cửa không chốt, một tiếng "cách" nhẹ vang lên, tựa như tiếng ai đó mở nắp một chiếc hòm, mà bên trong chiếc hòm đó có những bí mật mà người mở cũng không thể ngờ.

Khi cửa phòng khép lại, bản thân bị bao trùm bởi bóng tối, Bảo Nhi càng chứng thực suy nghĩ của mình. Phòng của Trần An Khuê ư? Nực cười, chẳng có đứa con gái nào lại thích sống trong không gian tối đen như ở nhà ma như vậy. Nhưng xung quanh có vẻ như chẳng có "cái bẫy" nào. Vậy Trần An Khuê, cô muốn cho tôi xem điều gì? Là người không có tính tò mò, nhưng ở cương vị là khách đến chơi nhà người khác, chẳng phải nó nên thuận theo cô ta hay sao?

Đưa tay bật đèn, cả không gian sáng trưng trong chốc lát, vừa nhìn thấy toàn cảnh căn phòng, Bảo Nhi lập tức chấn động, đồng thời nó cũng không ý thức được dù là khi không nhìn thấy gì, vì sao nó lại biết chính xác chỗ có công tắc điện như vậy...

Bên ngoài, mặt trời đã nhô lên cao, tòa thành Trần gia được dát dưới nắng vàng rực rỡ, vì thế mà càng thêm vẻ mỹ lệ. Đáng tiếc, lòng của Bảo Nam từ lâu đã chẳng còn hơi ấm, khung cảnh mà nhiều người cho rằng rất thơ mộng này, đối lại còn không lấy được một cái liếc nhìn của anh.

Vị quản gia già từ đại sảnh của tòa thành đi nhanh tới, đối với vẻ mặt hiếm khi cười của thiếu gia, ông dù không có ý kiến nhưng vẫn rất đau lòng. Ông nhìn Bảo Nam lớn lên từ nhỏ, bản thân lại không có người thân, chẳng khác nào đã coi anh là con trai, thấy đứa con của mình đang ở độ tuổi 17, độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời mà lại dùng vẻ lãnh đạm để che đi sự chua xót, đau khổ trong lòng mỗi khi về chính nơi mình lớn lên như vậy, có bậc cha mẹ nào là không ghen lời.

Bảo Nam đóng cửa xe, trên tay anh ôm một bó hồng trắng, anh không đưa chìa khóa cho vệ sĩ cất xe vào gara mà trực tiếp đi vào nhà, có vẻ như Bảo Nam chỉ về nhà một lát rồi lại đi ngay. Nghe quản gia nói có một người bạn thân của mẹ đến thăm, anh cũng không có ý định đến phòng tiếp khách để

chào hỏi, mà trực tiếp đi lên tầng.

Đúng lúc này Trần An Khuê đi xuống, nhìn thấy Bảo Nam, mặc kệ sự hồ hững không thể hiện rõ của quan gia và thái độ lạnh lùng, coi cô ta như người vô hình của anh, Trần An Khuê vẫn lễ phép chào hỏi, "Anh hai, anh mới về."

Thấy Bảo Nam còn không tôn trọng mình bằng bó hồng trên tay, đáy mắt Trần An Khuê lóe lên tia trào phúng. Ngày mai mới là ngày giỗ của Candy, anh tưởng nhớ nó sớm thế ư?

Lúc Bảo Nam đi lướt qua Trần An Khuê, cô ta đột nhiên như cổ, cũng như vô tình nói, nhưng không phải là nói với Bảo Nam, mà là nói với hầu gái đang lau dọn ở gần đó, đây cũng là cô hầu mà cô ta và Bảo Nhi vừa gặp ở cầu thang ban nãy, "Này chị, con của vị khách lúc nãy đâu rồi? Tôi mới nghe điện thoại mà lúc quay sang đã thấy cô ấy đi đâu mất."

Hầu gái nhìn thấy sắc mặt của Trần An Khuê không tốt, vội vã trả lời, "Tiểu thư, tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như vị tiểu thư đó đi lên tầng hai rồi ạ."

Bảo Nam khựng lại, mặt quan gia biến sắc, mặc dù là người điềm tĩnh nhưng lúc này ông không dấu nổi cơn tức giận, quay xuống quát mắng cô hầu khiến cô ta sợ hãi, "Cô làm ở đây bao lâu rồi? Tôi đã bảo không ai được phép đặt chân lên tầng hai ngoại trừ thiếu gia, ông chủ và bà chủ rồi cơ mà."

"Tôi..."

"Thôi được rồi bác, cô ấy mới đến đây làm việc được hai hôm, chắc chưa biết quy định này." Trần An Khuê nhẹ giọng giải thích. Mặc dù là nói với quản gia nhưng trong mắt cô ta lại là hình ảnh bóng lưng cao ngạo quen thuộc, trầm ổn của Bảo Nam. Chỉ có điều bước chân anh có chút nhanh hơn, lạnh khi khiến người khác run sợ phát ra từ người cũng lạnh lẽo hơn thường ngày.

Là ai không an phận chạy lên kia? Nếu cô ta không thức thời đi lên tầng ba mà lại rẽ sang tầng hai, dù là con của bạn mẹ cũng đừng mong rời khỏi đây một cách an toàn.

Quan gia sao có thể không cảm nhận được sát khí của Bảo Nam, ở trong tòa thành này, khách đến chơi có thể tự do đi lại tham quan mọi nơi (trừ một số nơi cơ mật), nhưng tuyệt đối không được có tư tưởng đặt chân lên tầng hai, bởi toàn bộ không gian trên tầng này là nơi ở trước đây của Candy - vị tiểu thư quá cố. Hồi nhỏ trong lúc dỗ hờn, cô bé ấy đã cấm không cho phép ai, nhất là vài người không được phép bước vào "địa phận" của mình, sau khi nói ra lời đó, ngày hôm sau, cô bé ấy đã mất. Mặc dù biết đó chỉ là lời buột miệng trong lúc nhất thời tức giận, nhưng Bảo Nam, ông chủ, bà chủ vẫn nguyện ý làm theo lời của em và con gái. Kể từ lúc đó, trong gia tộc này lại có thêm một điều kỵ hù y nữa. Ông nhớ hai năm trước đây, có một vị tiểu thư vì muốn thu hút sự chú ý của thiếu gia mà cố tình đi lên tầng hai, kết quả cô ta rất thảm, bị thiếu gia đánh gãy hai chân, bố mẹ của cô ta dù tức và xót con nhưng vì e ngại thế lực của Trần gia mà không dám có ý kiến gì.

Nhớ đến khuôn mặt dễ mến của Bảo Nhi, không hiểu sao dù lúc này có tức giận, nhưng ông một mực cũng không muốn nó bị tổn hại. Vị quan gia già không theo sau Bảo Nam nữa, hướng xuống phòng tiếp khách đi tới, vừa hay, cũng là lúc Lee Hanna ra về.

Ở trên tầng, sắc mặt của Bảo Nam ngày một tối đi. Anh vẫn cầm bó hồng, hướng về phía phòng của Candy, đi tới. Vừa đi qua đoạn rẽ, đèn điện của căn phòng trước mắt đã lọt qua cánh cửa khép hờ, thu hút tầm nhìn của Bảo Nam. Ý niệm hung ác vụt ngang qua đầu, đưa con gái đó, lại ngang nhiên vào phòng của Candy, hôm nay, dù có bị mẹ trách mắng, anh cũng phải cho cô ta về chầu trời.

Đẩy cửa, bước vào phòng của Candy, đôi mắt Bảo Nam lập tức đỏ ngầu. Quả cầu thủy tinh, món quà có giá trị không lớn mà trong sinh nhật lần thứ năm, Candy đòi anh mua cho bằng được được trưng bày ở trên kệ đồ chơi giờ đã cùng vài con gấu bông nằm chổng chơ ở dưới đất, vỡ tan tành thành từng mảnh, nhìn không ra hình dạng ban đầu. Vậy mà kẻ phá hoại đó dường như chẳng mấy bận tâm, cô ta lại đứng ở trước tấm ảnh chân dung lớn của em gái anh, vô tư cầm máy điện thoại để chụp hình, thậm chí, cô ta còn chăm chú đến nỗi không ý thức được có người vừa mới vào phòng.

Nhìn thấy điều này, Bảo Nam không kìm nổi nỗi chán ghét và oán hận, gần như mất hết lý trí, anh để bó hồng lên tủ đồ chơi, sau đó lao đến đứng ngay sau lưng cô ta, không để cho người phía trước có cơ hội phản ứng, anh đã giật chiếc điện thoại, ném nó vào bức tường, chiếc điện thoại cảm ứng bị đập mạnh đến nỗi sắp nguồn, màn hình nứt lăm đôi. Giấy tiếp theo, anh xoay mạnh người phía trước, để cho cô ta đối diện với mình, tay còn lại siết chặt cổ đối phương, dường như Bảo Nam có ý định ngay lập tức bóp chết cô gái này.

Bây giờ, đã có thể nhìn xem đây là ai, đáy mắt của Bảo Nam càng hằn lên tơ máu. Bảo Nhi, cô ta gan lắm, tay anh cùng lúc tăng thêm lực đạo, nếu cứ như vậy, chỉ chưa đến một phút nữa thôi, Bảo Nhi sẽ mất mạng. Nhưng cận kề với cái chết, Bảo Nhi thậm chí còn không phản kháng. Đôi mắt nâu không có sức sống, vô hồn đến đáng sợ, tựa như không có bất cứ cảm xúc, sau đó, từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống. Bảo Nhi nhìn thẳng vào Bảo Nam, nhắm mắt lại, giờ phút này sinh mệnh của nó đang ngày càng cạn kiệt, nhưng bỏ qua tất cả, kể cả những dự định mà nó chưa thực hiện được, nó can tâm tình nguyện nhận lấy cái chết. Đối với Bảo Nhi, cái chết bây giờ còn không đáng sợ bằng việc chấp nhận sự thật, ngược lại, nó có lẽ còn là một sự giải thoát.

Ý thức dần trở nên mơ hồ, người ta nói, con người trước khi chết đi, vào thời khắc cuối cùng, não bộ sẽ tua lại tất cả những kỉ niệm, những gì đẹp đẽ nhất trong cuộc đời. Hình như đúng là như vậy, Bảo Nhi nhớ lần đầu tiên nó cất tiếng gọi ba mẹ, nhớ ngày đầu tiên đi học, nhớ lúc chọc phá Trí Phong và Trí Long, nhớ cả những kỉ niệm ngọt ngào bên Hà Duy... nhớ nhiều hình bóng mơ hồ chạy xẹt qua ký ức mà nó không tài nào nắm bắt được. Dù nhắm nghiền hai mắt, nước mắt Bảo Nhi vẫn trào ra không ngừng, mẹ ơi, con xin lỗi, con đi tìm Hà Duy đây.

Trước lúc không khí trong lồng ngực bị rút sạch, bàn tay bóp cổ nó đột nhiên buông ra, Bảo Nhi ngã phịch xuống đất, ho sặc sụa. Lúc này, có một người vội đến đỡ lấy nó, nhìn khuôn mặt đỏ ửng cùng với nước mắt giàn giụa của Bảo Nhi, Trần Yên Đan vô cùng đau lòng. Bà vừa xoa lưng, vừa ân cần hỏi nó, chắc Trần Yên Đan nghĩ Bảo Nhi đã bị Bảo Nam dọa cho sợ hãi, nhưng thực chất không phải như vậy, mà trong thâm tâm, nó lại ước Bảo Nam làm nó khóc thì tốt biết mấy, "Bảo Nhi cháu có sao không, mẹ cháu có việc bảo cháu ở đây chơi đến chiều thì về, vậy mà không ngờ lại xảy ra sự

việc này. Bác xin lỗi." Nói rồi Trần Yên Đan tức giận, quay sang mắng Bảo Nam, "Con bé chỉ là vô tình, sao con lại có thể hành xử như vậy."

Bảo Nam cười lạnh, "Con sẽ giết cô ta ngay lập tức nếu các người không đưa cô ta ra ngoài."

Trần Yên Đan dìu Bảo Nhi đứng lên, bà không phải là không biết tính con trai mình, Bảo Nam giống như bố nó, không sợ bất cứ thứ gì, một khi đã đưa ra quyết định thì không ai có thể ngăn cản, sẽ bất chấp hậu quả để đạt được mục đích, "Lát nữa con vào thư phòng gặp mẹ."

"..."

"Bảo Nhi, ra ngoài thôi cháu." Khi Trần Yên Đan đưa nó ra khỏi phòng, lúc này, trước khi trả lại không gian riêng tư cho Bảo Nam, quản gia lên tiếng, "Thiếu gia, cậu không nên làm vậy với tiểu thư Bảo Nhi. Tôi tin, khi cậu thông suốt, sẽ biết ai thực sự là người đáng chết."

Quản gia đi rồi, căn phòng quay trở lại trạng thái vắng lặng vốn có, bấy giờ, Bảo Nam mới đi đến gần tủ trưng bày đồ chơi, khụy xuống. Thủy tinh từ quả cầu xuyên qua quần áo đâm vào đầu gối Bảo Nam, chân anh rướm máu. Nhưng Bảo Nam không hề thấy đau, dù vậy, bên khóe mắt anh, một giọt nước mắt vẫn rơi xuống mảnh thủy tinh lạnh. Quả cầu thủy tinh vỡ rồi, không khôi phục được nữa, cũng giống như mình chứng cho việc người không thể sống lại. Bảo Nam nói lời xin lỗi trong tuyệt vọng, "Candy, xin lỗi em."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

A!

Cảm giác tê ngứa nhưng lại mát lạnh, mềm mại ở hai bên cổ khiến Bảo Nhi thoát ra khỏi trạng thái đờ đẫn. Mọi chuyện cứ như một cơn ác mộng nhưng khi tỉnh dậy lại phát hiện tất cả đều là sự thật. Nếu đúng như vậy thì sao? Mất Bảo Nhi long lanh ánh nước, nó thực sự không biết phải đối mặt với những điều này như thế nào.

"Có phải hơi rất không? Cháu yên tâm, xong rồi." Trần Yên Đan sau khi bôi xong thuốc lên các vết bầm trên cổ Bảo Nhi, mới đầy quan tâm lên tiếng. Nói đoạn, bà đặt tuýp thuốc còn thừa, số bóng gòn còn sót lại lên khay y tế, phẩy tay cho quản gia và tất cả người hầu lui xuống.

Bảo Nhi hai khủy tay chống lên gối, cúi gập người ôm mặt, cô bé dường như vẫn chưa bình tâm được sau cú sốc ban nãy. Cũng phải thôi, nhớ lại tình cảnh khi đó, Trần Yên Đan vừa bắt lực vừa giận dữ, nếu lúc đó bà không theo quản gia lên kịp thì Bảo Nhi bây giờ có lẽ đã thực sự chết dưới tay con trai bà.

Nhìn đứa trẻ xinh đẹp, đáng thương trước mặt, Trần Yên Đan cảm thấy vô cùng có lỗi, đáng lẽ ra bà nên dặn trước mới phải, Bảo Nhi chắc cũng giống An Khuê, là thiên kim tiểu thư từ nhỏ được mọi người nâng niu trên tay, sao có thể chịu nổi nỗi ám ức này.

Trần Yên Đan nắm lấy hai bàn tay Bảo Nhi, gỡ tay nó xuống khiến nó phải ngồi thẳng người đối diện với bà, cứ tưởng rằng cô bé đang khóc, nhưng sự bình tĩnh trên khuôn mặt Bảo Nhi khiến bà thoáng có chút giật mình. Có phải bà bị hoa mắt vì đã nhận thấy đằng sau vẻ bình thản ấy là loại lạnh lẽo nhưng lại bối rối, đau khổ đến tận cùng của Bảo Nhi? Cô bé còn chưa tròn mười bảy tuổi nhưng lại che dấu cảm xúc rất giỏi.

Cụm từ "che dấu cảm xúc rất giỏi" vừa bật lên trong suy nghĩ, Trần Yên Đan liền cười đau khổ, trong phút chốc, bà lại nhớ đến cô con gái út của mình, Candy nhiều lúc không thể hiện rõ mình đang vui hay đang buồn, bướng bỉnh một cách kỳ lạ. Trần Yên Đan bất giác đưa tay định chạm vào má Bảo Nhi theo thói quen tưởng như đã ngủ quên từ rất lâu, nhưng bà lại không có cơ hội ấy bởi nó đột ngột đứng lên, khách sáo nói, "Làm phiền bác rồi. Mong bác chuyển lời tới Bảo Nam rằng cháu xin lỗi."

Trần Yên Đan bừng tỉnh, bà vừa rồi lại hoàn toàn coi Bảo Nhi là Candy mà hành động có chút kỳ lạ, thất thố. Biết Bảo Nhi nói lời đó là vì không muốn nán lại tòa thành này, bà cũng không ngăn cản mà bảo quản gia sai người đưa nó về khách sạn. Bà thôi không giữ Bảo Nhi lại một mặt vì khó xử, mặt còn lại vì không muốn nhìn thấy Bảo Nhi là lại nhớ về Candy.

Trần Yên Đan chỉnh lại váy áo, điềm tĩnh tiễn Bảo Nhi ra cửa, đợi cho nó lên chiếc xe mà mình chuẩn bị sẵn rồi mới quay người đi vào tòa thành: có những người ngay từ lần đầu tiên gặp mặt bạn đã yêu mến, nhưng bạn thật sự đã vô tình làm tổn thương đối phương. Trần Yên Đan nghĩ rằng, nếu sau này bà và Bảo Nam cùng lúc gặp lại Bảo Nhi, bà nhất định sẽ bắt đứa con trai kiêu ngạo của mình cúi đầu xin lỗi cô bé.

Trên xe, Bảo Nhi nhắm mắt dựa vào thành ghế, trước khi xe lăn bánh, tài xế cất tiếng hỏi, "Tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Nó mở mắt, nói tên khách sạn mình đang ở. Hy vọng mẹ chưa về nước, bỏ nó một mình ở lại đây, bây giờ, nó có vô vàn chuyện muốn hỏi bà. Không hiểu sao nó có một cảm giác, mọi việc xảy ra với nó trong sáng hôm nay là do mẹ "cố tình" sắp đặt. Còn Trần An Khuê, có khi cô ta chỉ là vô tình góp phần tạo nên nút thắt cho câu chuyện, giúp câu chuyện đạt đến cao trào ngoài dự liệu của "người viết".

Bên tai bỗng vang lên tiếng chó sủa, Bảo Nhi định thần lại, nhìn ra cửa kính xe, bóng dáng một chú chó đang từ trong nhà lao ra hiện lên trong tầm mắt, theo sau chú chó có hai cô hầu đang hót hải chạy theo, đây chắc là chó cưng của vị chủ nhân nào đó trong tòa thành. Ngay người trong giây lát, Bảo Nhi chưa kịp nhìn kĩ lại đáng vẻ của chú chó thì tài xế đã nhấn chân ga, chiếc xe nhanh chóng ra khỏi khuôn viên của tòa thành Trần gia.

Khi chiếc xe dừng lại trước cửa lớn của khách sạn, Bảo Nhi xuống xe. Quản lý đại sảnh thấy nó đi vào liền ra đón, "Tiểu thư, bữa trưa..."

Bảo Nhi bước vội vào thang máy, lạnh nhạt liếc mắt khiến nụ cười niềm nở trên mặt quản lý trở nên cứng đờ, "Thôi khỏi."

Cửa thang máy khép lại, đưa tay ấn tầng có phòng mình ở. Trong thang máy rõ ràng có điều hòa nhưng ruột gan nó vẫn cứ nóng bừng, thời gian chậm rì rì trôi qua, cuối cùng đã lên được đến tầng năm mươi, nó vội vã vào căn phòng duy nhất ở trên tầng. Trong phòng có người, nhưng Bảo Nhi chưa kịp mừng rỡ thì lại phát hiện người ngồi trên sofa là thư ký Jeong. Sắc mặt nó xấu đến cực điểm, "Mẹ tôi đâu?"

Trước Bảo Nhi, Jeong có hơi e dè, sau lần gặp mặt thứ nhất, cô không có ấn tượng tốt với Bảo Nhi, "Tiểu thư, chủ tịch về Hàn Quốc và dặn tôi ở lại đây xử lý nốt một vài công việc, đồng thời nhờ tôi nhắn với tiểu thư..."

Jeong mới nói được một nửa thì Bảo Nhi đã tức giận hét lên, "Cút khỏi đây!"

Jeong tái mặt, lần ngay ra ngoài, trong ngày hôm nay rõ ràng cô đâu có đắc tội với Bảo Nhi, sao cô lại bị quát oan thế này? Đúng là người giàu khó chiều, đặc biệt là với mấy vị tiểu thư được chiều hóa kiêu, coi mình như bà hoàng như con gái của chủ tịch.

Đương nhiên Jeong không biết, giờ đây, Bảo Nhi chỉ có thể dùng cô ta làm bao trút giận để quên đi sự tuyệt vọng ở đáy lòng.

Trong phòng chỉ còn mỗi một mình, nó bắt lực thả người ngã xuống, đầu gối vì đập mạnh mà đau nhói, nó dùng hai tay chống người lên, nước mắt vô thức lăn chã tuôn rơi, đón đau mà vô vọng.

Điện thoại chắc chắn đã hỏng rồi, dữ liệu ảnh trong đó chưa chắc đã khôi phục được lại, trong đó có rất nhiều ảnh mà nó chụp trộm Hà Duy, hơn nữa, còn có hai tấm hình chụp Candy, em gái của Bảo Nam. Nhưng Bảo Nhi thậm chí không hề oán hận Bảo Nam, bởi vì lần này nó sai thật rồi. Sai vì đã vào căn phòng không nên vào, sai vì trong lúc hốt hoảng đã vô tình lù người vào tủ đồ, khiến nhiều đồ trên đó không còn nguyên vẹn như trước, hơn cả là sai vì nó đã quá kiêu ngạo, tự tin chắc chắn rằng sau ngày Hà Duy Ra đi, không ai có thể làm cho nó đau khổ và sợ hãi.

"Con không biết vì sao ba lại ghét Trần gia như vậy, nhưng ba yên tâm, sau này con chắc chắn sẽ giết chết Bảo Nam, làm cho Trần gia hoàn toàn biến mất."

Nó đã từng nói với ba như vậy, nhưng liệu rằng khi điều không thể lại là sự thật, người nó luôn kiếm tìm lại là họ, nó có thể tuyệt tình giết chết... anh trai của mình không?

Tất nhiên là không, tìm lại gia đình ruột thịt là khát vọng mà nó ấp ủ tận đáy lòng từ nhiều năm nay, sao nó có thể chính tay hủy hoại điều mình khao khát. Nhưng nó tin rằng nếu tương lai nó buộc phải chọn giữa Nguyễn gia và Trần gia, nó sẽ không chọn ai cả, nó sẽ chọn tự kết liễu chính bản thân mình để không ai phải khó xử. Còn ân oán giữa ba và Trần gia, chỉ có thể để người còn sống tự giải quyết với nhau mà thôi.

Hơn bốn tiếng sau.

Thủ đô London ban sáng còn nắng gắt nhưng giờ trời bắt chợt đổ cơn mưa. Mưa to, nước giăng trắng xóa, xứ Anh vốn lạnh nay đột ngột lại giảm xuống mấy độ, khiến cho tiết trời dù không phải trong mùa đông nhưng cũng thêm vài phần giá lạnh.

Ba rưỡi chiều tại tòa thành Trần gia. Thư phòng yên tĩnh, sáng trưng với các kệ sách lớn, không gian im lặng đến nghiêm túc, tạo cảm giác đây là một thư viện thu nhỏ. Ở vị trí gần cửa sổ, trên bàn làm việc, Bảo Nam nhíu mày, day day huyệt thái dương, các bản báo cáo tổng kết chi bộ, doanh thu của tập đoàn trong vài tháng gần đây chất đầy như núi với các con số chẳng biết đang chờ anh xem xét.

Công việc kiểm kê, tính toán lại sổ sách này tương dễ nhưng vô cùng mất thời gian và khó khăn. Trong thời gian làm việc, Bảo Nam hết sức tập trung bởi chỉ cần nhầm lẫn một con số, hậu quả đem lại sẽ không thể tưởng. Tuy vậy chỉ hơn một tiếng sau, mọi việc đã đâu vào đấy, tập đoàn năm nay làm ăn vô cùng thuận lợi, các chi nhánh ngày càng được mở rộng, có ở khắp mọi nơi, điều này cũng coi như là thành tựu xứng đáng mà anh đã dùng bao đêm gần như thức trắng để đánh đổi. Chỉ còn một thời gian nữa Bảo Nam sẽ tiếp quản tập đoàn của gia tộc, công việc lúc đó sẽ ngày càng bận bịu, thời gian làm tới sẽ không đủ, đến lúc đó không hiểu một ngày anh còn bao nhiêu tiếng để có thể giúp bản thân tự thư giãn.

Bảo Nam nhấp ngụm cà phê đã nguội lạnh, sắp xếp lại văn kiện, đúng lúc, chuông điện thoại reo vang. Bảo Nam không nhìn tên mà trực tiếp nghe máy, đáp lại anh là tiếng nhạc xập xình, cho thấy người ở đầu dây bên kia đang ở vũ trường hoặc quán bar. Bảo Nam nhíu mày, nhìn màn hình điện thoại, giây tiếp theo anh áp điện thoại vào tai, trầm giọng nói, "Muộn rồi, em không ở nhà à?"

"Bao giờ anh về?" Cô gái không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng nói vang đến rất ngọt ngào.

"Ngày kia anh về."

Im lặng một lúc, Thùy Trâm hỏi tiếp, Bảo Nam có cảm giác có điều gì đó không ổn, nhưng anh chưa kịp đào sâu suy nghĩ thì đã nghe thấy tiếng nói của Thùy Trâm, "Anh không có điều gì muốn nói với em à?"

Tâm trạng hôm nay của Bảo Nam vốn không tốt, nay lại bị Thùy Trâm hỏi không rõ ràng như thế nên càng khiến anh khó chịu hơn, "Em nói rõ xem

nào."

Thùy Trâm không đáp, Bảo Nam thật sự hết kiên nhẫn.

"Thiếu gia." Đúng lúc này quản gia gõ cửa đi vào. Thấy vậy trước khi đặt máy xuống, Bảo Nam hồ hững nói vào điện thoại, "Anh có chút việc, mình nói chuyện sau."

Ở phía bên kia, Thùy Trâm sững sờ nhìn tín hiệu đã ngắt kết nối. Người ngoài nhìn vào đều tưởng cô và Bảo Nam vô cùng hạnh phúc, nhưng chỉ có cô mới biết anh thực lòng chưa bao giờ yêu cô, thậm chí cuộc điện thoại nào giữa hai người cũng luôn ngắn và tẻ nhạt như vậy. Bảo Nam bao giờ cũng là người dập máy trước, chưa bao giờ hỏi xem cô vì sao lại gọi anh, lần này cũng vậy.

Nhớ lại nhiều bài báo cùng đăng một tin kèm theo một tiêu đề chói mắt ngày hôm nay, Thùy Trâm thấy lồng ngực mình đau nhói. Cô không lấy cốc rượu ở trước mặt mà lấy nguyên chai whisky tu ừng ực. Uống nhiều rượu mạnh khiến cổ họng cô bỏng rát, lục phủ ngũ tạng quặn đau như chính đáy lòng cô nhưng vì đã quen nên cô không thể say, càng không thể mượn rượu để quên đi mọi việc. Một giọt nước mắt lăn dài xuống gò má, Hà My nhìn thấy điều này thì không thể nhịn được nữa, cô rướn người lên, giật lấy chai rượu trên tay của bạn, "Đừng uống nữa, khi chưa làm rõ được với hai người họ thì mày đã tự giết chính rồi."

Thùy Trâm đưa tay lau nước mắt, né tránh câu nói của Hà My. Sau đó cô gọi thêm vài loại rượu khác. Hà My và Quang Anh nhìn nhau, thờ dài thườn thượt. Thùy Trâm rót rượu vào cốc của hai đứa bạn, hào sảng nói, "Uống đi, hôm nay tao mời."

Đêm ở Hà Nội vẫn cứ tiếp diễn, nhưng trong chốn vui chơi như ở quán bar này, chẳng có ai để tâm xem thời gian đã trôi bao lâu. Vì đơn giản đây là cách giúp con người quên đi đêm giải tẻ nhạt, cũng là chốn để nhiều kẻ mượn rượu giải sầu.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Một cô học sinh ngồi một mình trong khoang Vip, lại là người cuối cùng bước xuống máy bay, dáng vẻ mệt mỏi cùng khuôn mặt nhợt nhạt của Bảo Nhi ban đầu khiến vài hành khách trong khoang cảm thấy khó hiểu, nhưng cuối cùng cũng chẳng ai lên tiếng nhắc nhở máy bay đã hạ cánh, mà chỉ dùng ánh mắt khó hiểu rồi đi lướt qua cô gái kì lạ, trông có vẻ như đã bị rút hết sức lực, đến nỗi đứng dậy đi lại cũng là việc rất khó khăn.

Mãi đến khi có một nữ tiếp viên đi đến, cúi người lịch sự hỏi, "Quý khách, chuyến bay đã kết thúc, cô còn có yêu cầu dịch vụ gì không?" Bảo Nhi cười nhạt, thế giới ngoài kia quá ồn ào, với tâm trạng hiện tại, nó rất cần một nơi yên tĩnh như khoang hạng nhất này, nhưng người ta khó xử như vậy, nó cũng không thể cứ mãi ngồi chiếm chỗ ở đây, "Cảm ơn, tôi không cần gì nữa."

Xuống máy bay, ngồi ở ghế chờ chờ rất lâu, sau đó lại bưng tỉnh nhớ mình thực chất chẳng đem theo hành lý, Bảo Nhi ra lối ra vào, đón một chiếc taxi, sau khi nói địa chỉ nó ngã người vào thành ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại. Đến Anh không phải chỉ vì mục đích tránh mặt ba mà còn vì muốn đi chơi cho khuây khỏa, nhưng không ngờ London hoa lệ cùng những con người ở đó lại khiến cho nó phải phiền não, đồng thời tạo ra một đồng chuyện buộc nó phải nhọc lòng suy nghĩ.

Đối với một đứa trẻ khi tỉnh dậy phát hiện mình bị thương tích đầy mình, phải chịu nỗi đau về thể xác đến nỗi sống không bằng chết như Bảo Nhi thì sự hoang mang, không biết tại sao ông trời lại để cho mình chịu khổ cực như vậy luôn là câu hỏi mà nó lặp đi lặp lại trong đầu không biết bao nhiêu lần mỗi khi hết thuốc tê, bị hành hạ vì đau đớn. Những khoảnh khắc đó dù có cắn răng, bấu chặt vào ga giường để cố gắng vượt qua nhưng nó vẫn không cảm nổi nước mắt. Trong đầu trống rỗng, không biết mình là ai, không nhớ nhà mình ở đâu, và vì lý gì mà mình phải chịu ảm ức như vậy. Lúc đó, mong muốn lớn nhất của Bảo Nhi chính là tìm lại được gia đình ruột thịt, nhưng gần mười năm trôi qua, dù sự quyết tâm ban đầu có mạnh mẽ đến đâu thì khi Bảo Nhi bắt mình cố nhớ lại cũng không thu được kết quả thì dần dần sự quyết tâm đó đã mai một theo năm tháng. Nó đã chấp nhận cuộc sống trước năm bảy tuổi chỉ là một khoảng trắng, đã thôi không kiếm tìm gia đình ruột thịt, đã nhận định cuộc đời này đại gia đình lớn nhất của nó là Nguyễn gia nhưng ông trời lại trêu ngươi, mọi thứ dần lệch khỏi quỹ đạo mà nó mừng tưởng từ trước, xuất thân thật sự của nó cũng ngày trở nên mơ hồ.

Và nếu không tự mình vào căn phòng đó, tận mắt nhìn thấy căn phòng bao trùm lên là sự quen thuộc không nắm rõ, rồi bức ảnh cỡ lớn của Candy, thì không biết điều khủng khiếp này sẽ còn vui trong bóng tối đến bao giờ.

Mẹ nói rằng nó đã phải phẫu thuật lại toàn bộ khuôn mặt vì những vết thương do dao tạo thành, dung mạo sau đó đã thay đổi hoàn toàn, khác một trời một vực với Candy ở trong ảnh nhưng đôi mắt tím đặc trưng của cô bé đó lại không hề thay đổi, thậm chí nếu nó bỏ kính áp tròng ra, đôi mắt của nó và đôi mắt của Candy là hoàn toàn tương đồng. Trên thế giới này có hơn mấy tỷ người, có thể trùng hợp có hai người giống nhau về màu mắt, nhưng sự quen thuộc khi bước vào Trần gia lại làm nó nghi ngờ, e ngại. Rốt cuộc đâu mới là sự thật? Để giải được câu hỏi đó nó bắt buộc phải đi tìm câu trả lời.

Bảo Nhi thẳng người, mắt thấy đã đến con đường quen thuộc, về gần đến biệt thự nhưng nó vẫn nói, "Cho tôi đến trường quốc tế Royal."

"Cháu chắc chứ? Gần mười giờ đêm rồi." Tài xế nghi hoặc.

Bảo Nhi không nói gì, thay cho câu trả lời. Chiếc xe từ từ quay đầu, đi về hướng ngược lại.

Mười rưỡi đêm, Bảo Nhi đứng trước cổng trường Royal. Trường học đã đóng cửa, sân trường bên trong không bật đèn, toàn bộ khuôn viên rộng lớn, nguy nga bây giờ lại ngủ yên trong bóng đêm, thích hợp cho những học sinh gan dạ, muốn khám phá xem bên trong trường học có ma không giống như trong các bộ drama học đường Hàn Quốc.

Bảo Nhi đi đến phòng bảo vệ, nơi duy nhất còn sáng đèn trong trường. Bảo vệ là một người đàn ông từng trải, đã làm công việc này nhiều năm nên chỉ cần có một tiếng bước chân nhỏ thì dù có đang chợp mắt cũng ngay lập tức tỉnh lại. Nhìn thấy người tới là một học sinh, hơn nữa còn là khuôn mặt quen thuộc trong danh sách học sinh đi học muộn ở trường, ông chỉnh lại cái mũ, hắng giọng hỏi, "Có việc gì không?"

"Tôi để quên chìa khóa nhà."

Bảo vệ ấn nút, cổng sắt dần dần mở ra, Bảo Nhi chưa kịp nói gì thì ông ta đã hỏi tiếp, "Cháu học lớp nào?"

"11A1." Chìa khóa của lớp học ngay lập tức được giao vào tay Bảo Nhi, đồng thời, khi nó đi vào, toàn bộ hệ thống đèn trong trường cũng gần như được bật sáng.

Bảo vệ ngồi xuống, mặc dù không tin lời của Bảo Nhi nhưng ông vẫn nhanh chóng làm theo. Học sinh học trong ngôi trường này, hơn nữa còn học trong các khối A, đi muộn mà không bị kỷ luật, không thuộc loại hiếm tiền nhiều của thi cũng xếp vào hàng con ông cháu cha, coi trời bằng vung, những học sinh thuộc tầng lớp trên loại nào cũng không nên dây vào.

Trong trường tất nhiên không có một ai, không bị những ánh mắt soi mói nhìn theo như mọi ngày nên Bảo Nhi cảm thấy quãng đường từ cổng đến lớp có phần ngắn hơn, hoặc giả là nó chưa sẵn sàng để tiếp nhận sự thật. Tra chìa khóa vào ổ khóa, Bảo Nhi vừa vào lớp đã bước về dãy tủ đồ ở phía cuối, mở ngăn tủ của mình ra, nó lấy sợi dây chuyền để ngay trên chồng sách vở.

Ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, Bảo Nhi run rẩy mở dây chuyền. Đây là sợi dây chuyền được thiết kế tinh xảo đến nỗi chỉ có chủ nhân của nó mới biết đây là loại có nắp bật. Rất lâu, rất lâu rồi, nó chưa từng mở mặt nắp hình trái tim này, cũng dường như bóng dáng của cô bé trong tấm ảnh được cất giữ cũng đã hoàn toàn phai mờ. Mẹ nói đây là đồ vật có giá trị duy nhất rơi ra từ người nó lúc nó được đưa đến phòng cấp cứu, cũng là vật để nó biết rằng trước khi gặp tai nạn mình cũng đã hạnh phúc như bao đứa trẻ khác bởi trong ảnh là cô bé có nụ cười vô cùng rạng rỡ. Nhưng kể từ khi từ bỏ hành trình tìm kiếm quá khứ của mình, Bảo Nhi chưa một lần mở lại sợi dây chuyền này, vì nó sợ thực chất mình không thể buông bỏ ký ức mà yên ổn làm nhĩ tiêu thư của Nguyễn gia.

Dưới ánh đèn, phòng học sáng trưng, ánh sáng đi qua soi chiếu mọi góc khuất, cũng như rọi soi vào bức ảnh nhỏ trong sợi dây chuyền, hằn in vào đáy mắt Bảo Nhi. Nó cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, mọi thứ xung quanh dường như sụp đổ, trong hình, lại là một Candy bằng xương bằng thịt. Dù đã chuẩn bị trước tinh thần, lòng cầu mong cho nó hồi nhỏ chỉ là có nét hao hao giống với Candy, nhưng hai khuôn mặt giống hệt nhau đó nếu không phải là chị em sinh đôi thì chắc chắn cũng là cùng một người. Mà nó không tin Bảo Nam có ba đứa em gái, lại càng không tin trên đời này lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên như vậy.

Không gian yên tĩnh, dường như chỉ nghe được nhịp tim đập thình thịch của mình. Bảo Nhi đưa tay lên ngực, đau đớn hơn nó tưởng. Loại cảm giác này sau ngày Hà Duy ra đi tưởng như đã hoàn toàn biến mất. Vậy mà giờ đây, nó lại tái hiện một cách chân thực, bức nó đến nỗi muốn giữ bỏ hết vỏ bọc của mình, ôm mặt mà bật tiếng khóc thê lương. Bảo Nhi đến giờ mới hiểu, nó không vô cảm như nó tưởng, chỉ là trước đây nó không gặp phải chuyện gì khiến nó tê tái cõi lòng. Mà không, chỉ dùng hai từ tê tái thôi thì chưa đủ, nó cảm thấy mình như đang lơ lửng dưới vực sâu vạn trượng, hoang mang, sợ hãi, không biết vì lý do gì mà không thể ngã xuống đáy vực ngủ một giấc để quên hết sự đời, khi tỉnh dậy phát hiện mọi thứ chỉ là một giấc mơ. Hoặc giả hãy làm cho nó tưởng mọi thứ mà nó đang có chưa đủ để thỏa mãn lòng hư vinh của mình, khiến nó khi chưa có chứng cứ xác thực đã tưởng tượng mình là em gái của Bảo Nam - kẻ có trong tay biết bao thứ mà người đời mong muốn.

Bảo Nhi tuyệt vọng nắm chặt sợi dây chuyền trong tay.

Nó cảm thấy toàn thân mình chỗ nào cũng đau đớn, bất lực đến nỗi không thể nào đứng lên. Giờ nó đã không tỉnh táo để phân biệt nó đau về thể xác hay tinh thần.

Mồ hôi chảy ngày càng nhiều, mấy chốc đã thấm đẫm lưng áo, Bảo Nhi lấy hai tay ôm chặt bụng, gục mặt xuống bàn. Có cái gì đó đang càn quét dữ dội, dần dần rút đi toàn bộ ý thức của nó.

Không được! Nó cần phải tỉnh táo lại.

Vịn người loạng choạng đứng lên, nhưng tiềm thức trong đầu không thể chống lại phản ứng của cơ thể. Bảo Nhi thấy mọi thứ xung quanh ngày càng mờ lung, mờ ảo.

Trước khi mất dần đi ý thức, Bảo Nhi dường như nghe thấy có tiếng bước chân gấp gấp chạy về phía nó. Sau đó cả người nó ngã vào vòng tay của một người, bên tai vang đến một giọng nam trầm thấp, có chút quen thuộc, "Cô làm sao thế?"

Bảo Nhi cố gắng mở mắt, nó rất muốn xem đây có phải là người nó quen không nhưng căn bản cả người lại chẳng còn chút sức lực.

Sau đó, toàn bộ không gian đều tối đen như mực.

Trong lúc hôn mê, Bảo Nhi loáng thoáng nghĩ thấy mùi thuốc sát trùng. Chắc có lẽ nó đã được đưa tới bệnh viện.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Bảo Nhi lơ mơ lấy lại ý thức. Thuốc mê có lẽ vẫn còn tác dụng, nó không thể mở mắt nhưng bên tai vẫn vọng đến hai tiếng nói chuyện mơ hồ. Giọng nói thứ nhất là giọng nói cuối cùng nó nghe thấy trước khi ngất đi, giọng nói thứ hai với đầy các từ ngữ chuyên ngành, người nói chắc hẳn là vị bác sĩ nào đó.

"Cô ta sao rồi?" Người đó hỏi.

"Đau dạ dày nhẹ cộng thêm thiếu hụt chất dinh dưỡng, tạm thời không có gì đáng ngại, đợi hết thuốc bệnh nhân sẽ tỉnh lại."

Người đó nghe vậy liền nhíu mày, lăm bắm, "Đau dạ dày? Thiếu hụt chất dinh dưỡng?"

Bác sĩ giải thích, về mặt ông ta thể hiện rõ vẻ nghiêm trọng, "Chàng trai, tôi không biết cậu đã làm gì mà bạn gái cậu lại ra nông nổi như vậy."

"..."

"Khi truyền thuốc cho bệnh nhân, tôi thấy có vài vết cắt lờ mờ bên cổ tay trái của cô ấy. Cậu cũng hiểu tôi nói gì đúng không? Bệnh nhân ăn uống không điều độ nên dẫn tới đau dạ dày, khả năng lớn là cộng thêm việc mắc chứng stress nên mới thành ra như vậy."

Sắc mặt người đó lập tức thay đổi, "Bác sĩ, ra ngoài đi, tôi muốn hỏi thêm một vài việc."

Tiếng mở cửa rồi đóng cửa vang lên.

Bảo Nhi hoảng hốt. Ai đã nhìn thấy cổ tay nó rồi? Nó rất muốn biết nhưng mí mắt không sao động đậy, tiếp đó, lại là cơn buồn ngủ ập đến, một lần nữa nó lại chìm vào vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Mộng寐 ngủ một giấc thật dài. Đến khi Bảo Nhi từ từ mở mắt thì trời đã sáng rõ. Phòng bệnh đơn cao cấp ngoài nó chẳng có ai, ánh nắng khiến rèm cửa sổ bằng vải mỏng khép kín vàng rực, không gian yên ắng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng nước rơi từ đầu tí tách. Bảo Nhi chống tay ngồi dậy, đột nhiên nó có cảm giác nhói như bị kiến chích. Nhìn xuống, thì ra là nó đang phải truyền nước. Bảo Nhi nhíu mày, nó đang định lờ đi đóng dây dợ lẳng nhẳng ra thì cửa phòng mở, y tá đi vào, nhìn thấy điều này cô ta vội ngăn, "Không được, em làm thế thì máu sẽ trào ra mất."

Quá muộn rồi, kim truyền bị đứt ra, máu chảy dọc xuống bắp tay Bảo Nhi, nó lặng thinh để yên cho y tá dùng bông gạc cầm máu cho mình. Nhưng chẳng mấy chốc mảnh gạc đó đã bị thấm đỏ. Cô y tá trẻ mới ra trường dường như chưa gặp trường hợp này bao giờ, hốt hoảng kêu lên, "Làm sao đây, sao máu lại ra nhiều thế?"

Bảo Nhi nhìn y tá lúng túng, hết kiên nhẫn, nó đoạt lấy đồ sơ cứu trên tay cô ta, chậm rãi nói, "Đề tôi làm, có Acid Tranexamic không? Tôi bị chứng Hemophilia."

"A, có. Em đợi một chút."

Y tá chạy đi lấy thuốc, Bảo Nhi mặc kệ dòng nước ấm nóng từ tay nó chảy ra, thẫn thờ nhìn vào vô định. Cứ ngồi mãi như vậy, nó cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì. Càng ngày càng phiền phức, mọi thứ rất loạn. Bỏ qua việc thân thể nó rốt cuộc có liên quan đến Trần gia hay không. Nhưng ai là người đưa nó vào viện, ai là người đã lơ mơ nhìn ra được quá khứ kinh khủng qua vài vết sẹo do lưỡi lam để lại trên cổ tay nó?

Rốt cuộc, nó không thể phân định rõ, là một học sinh nam mà nó không để ý trong lớp hay là người nó quen. Chắc thuộc trường hợp thứ nhất, bởi không tại sao nó lại chẳng thể xác định được đối phương là ai.

Có phải khi con người ta hoảng loạn vì một điều gì đó, mọi thứ xung quanh sẽ trở nên mông lung?

Nó chẳng muốn nghĩ gì nhiều nữa, nếu lát nữa người đó có đến đây thì nó sẽ tự khắc biết đó là ai. Sao phải vì một người không biết mặt mà thêm đau đầu. Vì nếu không có anh ta chắc nó đêm qua sẽ chết ở lớp học ư?

Bảo Nhi bật cười, nó thấy hoa mắt. Cái chết đối với nhiều người đôi khi lại là sự giải thoát nhẹ nhàng nhất.

Máu chảy xuống nền nhà tạo thành vũng nhỏ, toàn thân choáng váng, nhưng đời này là vậy, có người muốn sống tiếp cũng không được, lại có người muốn chết đi cũng không được toại nguyện. Bác sĩ và vài vị y tá chạy vào, vết rách do chính Bảo Nhi tạo ra nhanh chóng được xử lý. Xong xuôi, ông ta nghiêm giọng, "Em học sinh, em không muốn sống nữa à?"

Là vị bác sĩ trong con mũ mị Bảo Nhi đã nhận thức. Vượt qua ông ta và hai y tá đứng sau, nó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, nhưng ngoài hành lang vắng tanh ra thì chẳng có điều gì khác, người đó vẫn chưa xuất hiện. Bảo Nhi thu hồi tầm mắt, nó không trả lời câu hỏi của ông ta mà lại đặt câu hỏi, "Người đưa tôi đến đây là ai?"

Bác sĩ ngạc nhiên, "Không phải là bạn trai của cháu ư?"

Bạn trai? Nét mặt Bảo Nhi hơi sa sầm, tư duy logic của người nhiều chữ trong đầu chắc khác với những người khác.

Do còn nhiều việc nên vị bác sĩ đó cũng chỉ nghĩ Bảo Nhi đang giận dỗi. Ông ta sau khi dặn nó dưỡng bệnh cẩn thận và uống thuốc đều đặn để bệnh dạ dày khỏi tái phát thì mới đi ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn có nó và cô y tá ban nãy. Cô ta vừa kiểm tra lại cánh tay quấn băng cho nó, vừa ngưỡng mộ nói, "Em may mắn thật đấy, chàng trai đó có vẻ rất quan tâm đến em."

Bảo Nhi đề cho cô ta nói tiếp.

"Tiền viện phí được cậu ta trả hết rồi, em cứ yên tâm ở đây để theo dõi vài ngày đi."

Bảo Nhi nhếch môi, trong mắt mọi người nó là kẻ được bỏ thí? Chắc ai cũng nghĩ nó không có nơi nương tựa. Bằng không tại sao một lời hỏi xem "người nhà em, bố mẹ em ở đâu" cũng không có, mà không biết được là người hôm qua đưa nó đến bệnh viện khi điền vào thông tin đã ghi rằng anh ta là người giám hộ của nó. Mọi người trong bệnh viện, nhất là bác sĩ và vài cô y tá chăm sóc cho Bảo Nhi, khi nhìn thấy bản thông tin cũng suy đoán Bảo Nhi là trẻ mồ côi, đồng thời họ cũng tránh đề cập đến những chuyện không nên đề cập để tạo tâm trạng thoải mái nhất cho bệnh nhân khi điều trị.

Bảo Nhi xuống giường, mặc kệ lời ngăn cản của y tá. Nó đột nhiên chẳng muốn biết người đó là ai nữa, "Nếu anh ta có quay lại thì cho tôi gửi lời cảm ơn. Còn tiền viện phí bảo anh ta đến gặp tôi, tôi sẽ trả đủ."

"Bệnh của em..."

Bảo Nhi với lấy túi xách trên bàn, kiểm tra xem tối qua trước lúc nó ngủ đi nó đã để sợi dây chuyền vào túi chưa. Thấy sợi dây nằm ở ngăn nhỏ nhất trong túi, nó mới yên tâm ngắt lời y tá, "Bác sĩ dặn uống thuốc gì tôi đều nhớ cả rồi. Máy loại đó một ngày uống hai lần đúng không?"

Đợi cho cô ta gật đầu, nó mới mở cửa phòng, chậm rãi rời khỏi. Đây là khu cao cấp ở bệnh viện nên rất ít người qua lại, dưỡng bệnh ở đây không là kẻ nhiều tiền thì cũng là người có địa vị nhất định, chẳng trách dù được che dấu nhưng nó vẫn nhìn ra tia khinh thường, coi nó như tình nhân bao nuôi của cô y tá vừa rồi.

Ra đến đại sảnh, Bảo Nhi muốn gọi xe nhưng không có điện thoại, may mắn có một chiếc taxi đi ngang qua, nó lên xe, hỏi giờ tài xế.

Bây giờ là hơn bảy rưỡi, còn gần ba mươi phút nữa là ở trường bắt đầu tiết học, bản thân lại chẳng muốn về qua nhà, dù sao nó đã nghỉ học không xin phép vài ngày, chẳng bằng đến trường ngồi vài tiết để điểm danh có mặt.

Tám giờ kém mười, cổng trường Royal đóng kín, giờ này những xe hơi sang trọng chở học sinh đi học đã theo một lối rẽ chạy ra ngoài. Một số học sinh trong đó có cả nam lẫn nữ nhẩn nha đứng ngoài cổng, về mặt thành khẩn, "Này bạn, tha cho chúng tôi đi, mới chỉ có năm phút thôi mà."

"Một phút cũng không được. Anh, chị là học sinh lớp nào? Để lại họ tên ở đây rồi mới được vào." Hà Ngọc Vy nhẩn nha, đúng tuần cô ta đến phiên trực tuần, mà đám người ở trước mặt không khai tên, ngược lại còn lải nhải không ngừng, đúng là vừa sáng đã mệt muốn chết, "Nhanh lên, sắp vào tiết rồi, tôi còn có bài kiểm tra nữa."

"Tha đi, hạnh kiểm tháng này của tôi gần xuống mức trung bình rồi."

"Đừng vậy."

Họ sẽ còn tiếp tục năn nỉ nếu như không có một tiếng nói xen ngang, "Nguyễn Ngọc Bảo Nhi, 11A1."

Mọi người ngẩn ra.

Hà Ngọc Vy nhìn Bảo Nhi, rồi lại quay sang bảo vệ mở cổng.

Nó điềm nhiên vào trường, cổng trường đóng lại ngay sau đó. Đám học sinh đi học muện nhìn theo bóng lưng Bảo Nhi đã đi xa, quên không tranh thủ cơ hội lúc cổng trường mở khi nãy mà lách vào. Lúc này, một số người sau khi lướt lại tin trên điện thoại, mới xì xào quay sang ngờ vực lẫn nhau.

"Này, đúng là cô ta đúng không?"

Nữ sinh bị hỏi nhăn mặt, "Không thì là ai?"

Một học sinh nữ khác cũng khinh bỉ, "Giả bộ thanh cao như thế làm gì, cô ta chỉ núp bóng anh họ với cả đi cướp người yêu của bạn thôi."

"..."

Hà Ngọc Vy thật sự hết chịu nổi đám người này, gắt, "Các anh, chị tên gì, học lớp nào?"

Đám người đó giật mình, nhìn đồng hồ, thấy chỉ còn vài phút nữa là chuông báo vào tiết reo, cuối cùng cũng đành chịu thua, khai một lượt tên, lớp họ học rồi nhún nhún đi vào trường.

Mà về phía Bảo Nhi, lúc này nó cũng đã lên đến lớp học, cô giáo dạy tiết đầu vẫn chưa vào lớp, lớp học hiện tại đang rất ồn ào.

Mở cửa lớp, Bảo Nhi bước vào, mọi tiếng nói chuyện đột nhiên im bật, tất cả các học sinh trong lớp đang làm gì cũng đều dừng lại hoặc ngược lên nhìn nó. Bảo Nhi dù biết trong cái trường này nó ở chỗ nào cũng không được chào đón, nhưng bản thân bị nhìn chăm chăm như thể sinh vật lạ như vậy không ai là không khó chịu, "Nhìn cái gì?"

Lưu Ly đi tới, đứng trước mặt nó, "Cô không có tư cách đứng ở đây."

Bảo Nhi cười lạnh, thì ra là con nhỏ bị nó đánh cho nhập viện lần trước, cô ta không biết xuất viện hôm nào, nhưng hình như tính thích vô cớ gây sự vẫn còn nguyên, bị nó cảnh cáo đến thế mà vẫn không đổi.

Bảo Nhi một tay bóp chặt một cánh tay của Lưu Ly, không cho cô ta có cơ hội di chuyển, tay còn lại vén tóc mái của Lưu Ly lên, mắt thấy một lớp vảy quần trên trán cô ta, nó miết nhẹ, "Cô hình như vẫn chưa rút ra được kinh nghiệm gì thì phải?" Nói rồi nó đẩy mạnh Lưu Ly, may mà phía sau có người đỡ nếu không cô ta sẽ ngã, "Muốn sống yên ổn thì khi gặp tôi tự động lùi xa mười mét, còn không mặc kệ cô là thiên kim của tập đoàn nào, tôi cũng không ngại tiến cô về Tây Thiên đâu."

Tông giọng Bảo Nhi lạnh lẽo đến cực điểm, những người có mặt ở đó dù nghĩ đó chỉ là lời uy hiếp thông thường nhưng cũng tránh không khỏi một trận run mình. Loại khí thế có thể áp chế người khác là bẩm sinh, rất ít người tự nhiên có được.

Nhưng Lưu Ly là loại diễm không sợ sùng, hình như cô ta vì một lý do gì đó mà tin chắc lần này sẽ có người đứng lên bảo vệ mình. Thế nên cô ta mở miệng chửi, "Loại gái diễm như cô sao có thể trơ trên vác mặt đến đây? Cút về nơi cô đã sinh ra đi."

"Chát!" Lưu Ly vừa dứt lời thì mặt mũi bỗng nhiên tối sầm, cảm giác choáng váng ập đến. Một bên mặt Lưu Ly bóng rập, cô ta nghiêng người ngã xuống đất.

Bảo Nhi nhìn Lưu Ly, nó đi đến gần cô ta. Mọi người xung quanh một phần vì hoảng sợ, một phần vì muốn xem trò vui nên đứng tách sang hai bên, nhường đường cho nó. Nhưng lúc này Bảo Nhi đâu có để ý đến thái độ của bất cứ ai, tâm nó đã nổi lên sát ý, từ khi đến cái trường này không ngày nào là nó được yên ổn, hôm nay lại bị chửi và sỉ nhục như vậy, nó đã không có ý định nhẫn nhịn nhường cho con ả trước mặt nữa rồi.

Tay Bảo Nhi dơ lên, phản chiếu trong đáy mắt nó là tử huyết ở cổ của Lưu Ly, cùng lắm là bảo mẹ hoặc anh hai ra mặt để giải quyết mọi việc, còn bây giờ, Lưu Ly phải chết!

Thùy Trâm từ đầu đến cuối quan sát mọi việc, cuối cùng cô đã đứng lên, bóp chặt lấy cổ tay của Bảo Nhi, gạt tay nó xuống, lạnh nhạt nói, "Đủ rồi, đây không phải là nơi để các người đánh nhau."

Bảo Nhi giật mình, thái độ của đám người Thùy Trâm hôm nay với nó có điểm khác lạ, nhưng vì sao lại như thế, nó tạm thời chưa tìm được nguyên do. Bảo Nhi chỉ biết rằng nó nhìn ra Thùy Trâm đang cố ý bảo vệ cho Lưu Ly, cô làm nó chú ý đến cực điểm. Chẳng kiêng nể gì nữa, nó đẩy Thùy Trâm, lực đẩy khá mạnh, Thùy Trâm loạng choạng lùi ra sau vài bước. Hà My đứng lên, lạnh lùng nhìn nó, "Thôi đi." Nói rồi cô vứt điện thoại của mình ra trước mặt nó, "Cô định giải thích chuyện này như thế nào?"

Bảo Nhi cầm điện thoại lên, đập vào mắt nó là tấm hình chụp hai người. Ngoại cảnh đằng sau là hành lang của tòa nhà cao cấp nơi diễn ra buổi đấu giá thời trang có quy mô lớn nhất trong năm tại Anh. Đáng chú ý hơn cả, bên trong tấm hình đó còn có một chàng trai cầm tay một cô gái, hai người đứng sát vào nhau, chàng trai trong ảnh đang hôn má cô gái, còn cô gái thì mỉm cười hạnh phúc, hai người có tư thế hết sức ám muội, mà tề hon nữa, người trong hình lại chính là nó và Bảo Nam.

Bây giờ Bảo Nhi mới hiểu ra tất cả, thì ra đây là lý do khiến Lưu Ly lên mặt hống hách, chửi nó là "gái diễm", đồng thời cũng là nguyên nhân khiến thái độ của hai người Thùy Trâm và Hà My đối với nó thay đổi một trăm tám mươi độ.

Bảo Nhi quăng chiếc điện thoại lên bàn, trào phùng nói, "Chụp đẹp ghê, nhưng nhìn thế nào cũng không phải do tôi chủ động."

Thùy Trâm tức giận, "Cô nói cái gì?"

Nó cười, một nụ cười rất tươi, "Sao cô không đi hỏi vị hôn phu của cô đi?" Bảo Nam sẽ giải thích cho cô biết, thực chất lúc đó anh ta đang nghiêng người cảnh cáo tôi, còn tôi, có lẽ đang cười nhạt tự giễu. Và do góc chụp và vài dòng viết của tay phóng viên nào đó, nên sự thật mới bị bẻ cong thành ra như vậy.

Nhưng Thùy Trâm à, yêu nhau mà không tin tưởng lẫn nhau, tình yêu của cô dành cho Bảo Nam đúng là quá đáng thương và thất bại.

Chương 113

Ý nghĩ kinh thường vừa dứt, không gian xung quanh liền thay đổi, vạn vật, kể cả con người cũng như bong bóng xà phòng bay lên rồi vỡ tan trong không khí, cảnh tượng như được dán dựng sẵn, vô cùng kỳ ảo. Nhưng những thứ tươi đẹp không bao giờ có thể tồn tại được lâu, đổi lại là khi mất đi, bạn thấy mọi thứ dường như còn tồi tệ, kinh khủng hơn lúc ban đầu. Ví như hoàn cảnh của Bảo Nhi lúc này, cảnh quan xung quanh thay đổi, nó không phân định được rốt cuộc mình đang tỉnh hay mơ. Chỉ thấy khi tắt cả bong bóng bảy màu tan biến, thì bóng tối và cảm giác lạnh đến ớn người lại cùng lúc ập đến, tựa như cô lập nó hoàn toàn với thế giới hiện tại.

Tệ hơn cả là mắt không nhìn thấy gì nhưng tai vẫn nghe được từng tiếng tạp âm vọng lại, có tiếng nước chảy, tiếng xe cộ qua lại... nhưng rõ nhất vẫn là đoạn đối thoại quá đỗi ngọt ngào từ rất lâu về trước giữa hai người.

“Nếu có một ngày anh phát hiện em không tốt như anh tưởng, lừa dối anh thì anh sẽ làm gì?”

Khi trong lớp chỉ còn có nó và anh, quyết tâm lắm nó mới dám quay xuống hỏi.

Và dù anh lãnh đạm, thờ ơ, luôn dùng ánh mắt lạnh lùng để nhìn mọi người nhưng đối với nó, anh lúc nào cũng nhẹ nhàng, ấm áp. Nó thầm nghĩ, phải chăng anh chỉ dành sự dịu dàng đó cho người anh yêu, nó có mãi mãi được may mắn như vậy?

“Ngốc.” Anh xoa mái tóc nó, “Tại sao em lại hỏi thế?”

Nó trừng mắt, nhưng dưới đôi con ngươi trong veo như nước vẫn không giấu nổi sự căng thẳng, “Trả lời em đi, nếu em lừa dối anh thì anh sẽ làm gì.”

Anh mỉm cười, giọng nhẹ như gió, “Nếu nói không nổi giận, không đau khổ, dù em phạm phải lỗi gì cũng dễ dàng tha thứ là nói dối.”

Tay nó siết chặt dưới gầm bàn, nhưng anh lại nói, “Bởi vì quá kỳ vọng nên mới nổi giận, quá yêu nên mới quá đau khổ.” Khi nói điều này anh có chút ngưng ngừng, với tính cách của anh, nói ra những lời này đã là quá giới hạn.

Nó tròn mắt, dùng hai tay bấu chặt vào bắp tay anh, lắc lắc, khiến tay áo đồng phục xuất hiện vài vết nhăn, “Hả? Anh nói thật không? Anh yêu em lắm à? Anh yêu em nhiều bao nhiêu?”

Mặt anh có chút đỏ nhưng nó vẫn không bỏ qua, giọng nói nó đầy vẻ phụng phịu “Anh nói đi, nói đi, nói nhanh lên.” Chỉ đứng trước anh, nó mới dai dẳng và hay lẩm bẩm như vậy.

Anh chớp mắt, nó đang hồi hộp chờ câu trả lời thì đúng lúc lại có vài người vào phá đám, “Hà Duy, cậu đúng là đồ ích kỷ, Hyun Young cả ngày bám theo cậu, bỏ chúng tôi, coi cậu là thánh sống rồi.”

Nó lườm nguýt bốn kẻ đang đi vào, trong đó có cả Trí Long, tên anh trai đáng ghét đang cầm trái nước, cười nhún nhún, “Cười cái gì mà cười, cười với cô bạn gái mới, khóa dưới cửa anh đi.”

Trí Long sắc nước, mắt tóe lửa nhìn nó, “Bạn gái nào? Anh đã làm gì em chưa?”

Chàng trai còn lại cười vang, lên tiếng, giọng điệu đáng ghét đến nỗi nó muốn bắm vằm cậu ta ra trăm mảnh, “Hình như bọn mình đã phá hỏng chuyện tốt của người ta rồi thì phải.”

Nó cắn môi, không biết nói gì, mặt đỏ lựng, tất cả đều cười vang.

Anh nhú mày, khuôn mặt lạnh tanh, không chút biểu cảm, thấy thế, hai cô gái lè lưỡi, thân thiết kéo tay nó, “Đi ăn với bọn mình đi, hôm qua vừa dọn đầu bếp, canteen có vài món mới hay lắm.” Nói rồi liền nói với anh, “Hà Duy cậu đi luôn không?”

Anh từ chối, “Mấy cậu đi ăn cùng cô ấy đi.”

Đáng ghét! Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em mà. Nó bị đám bạn kéo ra trong nỗi bức tức. Về nó sẽ xử anh sau, lúc này nó cũng hơi đói, cứ lấp đầy cái dạ dày trước đã. Nhưng nó lại phát hiện mình quên đem ví, “Đội mình lấy đồ đã.”

Khi vào lớp, nó quyết định hờn dỗi, làm mặt lạnh với anh. Nó cúi người xuống ngăn bàn, lúc ngẩng lên, bất chợt một nụ hôn lướt nhẹ rơi trên má. Nó bất động nhìn anh, anh mỉm cười, “Tình cảm của anh dành cho em, lẽ nào em không cảm nhận được?” Là yêu, yêu rất nhiều, yêu hơn cả chính bản thân anh, yêu hơn tất cả những gì anh đang có.

Ánh mặt trời rực rỡ vô cùng, nó cười rạng rỡ, hôn chụt vào má Hà Duy rồi chạy nhanh ra ngoài, nơi đây mắt không giấu nổi niềm hạnh phúc.

Ngọt ngào, hạnh phúc, bay bổng thế đấy. Đó có lẽ là một trong những hồi ức đẹp đẽ nhất giữa Bảo Nhi và Hà Duy. Và giờ đây hồi ức chỉ là hồi ức, dù chỉ trong một khoảnh khắc, nó cũng không bao giờ có cơ hội được ở bên cạnh anh. Bảo Nhi ôm mặt, nước mắt đọng lại nơi giữa các kẽ ngón tay. Nó

phải làm gì bây giờ?

Xung quanh im phăng phắc, chẳng có đáp án, nhưng nó lại nghe được giọng nói ngao ngễ, tựa như đang cười trên nỗi đau của người khác từ Thùy Trâm, “Người cô yêu nhất đã không còn. Cô xem ai mới là người đáng thương?”

Một tia chớp chạy xẹt qua bầu trời, Bảo Nhi bật dậy, thì ra là một giấc mơ. Một giấc mơ tàn nhẫn khiến nó khóc ướt gối. Tại sao cứ mỗi lần mơ về Hà Duy nó lại rất hạnh phúc nhưng khi tỉnh dậy lại vô cùng đau khổ. Có phải chỉ những lúc ngủ mới cảm thấy vui vẻ? Nếu vậy, nó nguyện mình mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy.

“Choang!” Chiếc cốc thủy tinh vỡ tan tành.

Bảo Nhi cúi người nhặt mảnh thủy tinh lớn nhất, không chút do dự hướng về phía cổ tay. Có người lao đến, cùng lúc máu tươi chảy ra, nhưng không, không phải là máu của nó, bởi mảnh thủy tinh đã bị quăng ra xa. Tiếp theo, hai vai nó bị bóp mạnh đến mức đau điếng, khiến nó buộc phải ngẩng đầu lên, đối diện với nó là một ánh mắt đầy dạn dừ, “Cô bị điên à, tự thấy mình chưa đủ thê thảm?”

Minwoo!

Bảo Nhi quát, “Tránh xa tôi ra.”

Minwoo vờ như không nghe thấy, lực đạo ở tay tăng lên, nỗi đau và sự giận dữ tột đỉnh trong lòng khiến cậu khó lòng kiềm chế. Cậu ở đây rất lâu rồi, từ lúc biết tin Bảo Nhi phải nhập viện, cậu đã đến đây trong nỗi sợ hãi. Vào viện cũng là lúc nó lịm đi do vết rách ở trên tay, lúc ấy khi nhìn khuôn mặt tái nhợt của nó, Minwoo mới nhận ra hóa ra khi nó bị thương cậu không hề hả giận như cậu nghĩ. Chẳng phải yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu sao? Minwoo biết mình không thể vờ như không quan tâm Bảo Nhi được nữa. Buông bỏ quá khứ, mở lòng vị tha, đó là điều duy nhất khiến bản thân cậu cảm thấy thanh thản.

Vậy mà khi cậu tức tưng cả đêm bên giường bệnh, cái cậu nhận được là gì? Là người con gái cậu yêu ngay cả lúc hôn mê vẫn không ngừng ní non, gọi tên kẻ khác trong nước mắt. Và khi tỉnh dậy, Bảo Nhi không những không nhận ra sự tồn tại của cậu mà còn vì kẻ đã nằm sâu dưới lòng đất, thậm chí còn nảy sinh ý định tự sát. Minwoo không dám tưởng tượng nếu cậu không phải vẫn luôn ở bên cạnh Bảo Nhi, thì chỉ một lát nữa thôi, đối diện với cậu có lẽ chính là một thi thể lạnh lẽo.

“Hắn đã chết rồi. Đã chết lâu rồi, cô hiểu chưa?”

Bảo Nhi bất động, ánh mắt vô cùng tuyệt vọng. Phải, Hà Duy đã chết lâu rồi, vì vậy tôi rất muốn đi tìm anh ấy.

“Kẻ nhẫn tâm như cô mà cũng có lúc khóc ư?” Minwoo lạnh mặt nhìn những giọt nước mắt đang không ngừng trào ra bên khóe mắt Bảo Nhi, cậu hỏi nó bằng giọng nhạo báng, “Trong mắt cô tôi là gì? Là vị hôn phu trên danh nghĩa, là kẻ có chết cô cũng không muốn lấy, hay là kẻ phát lên sau một đêm nên tham tiền, dù có ghét cũng cố sống bám riết lấy cô chỉ vì bản hợp đồng liên hôn mang lợi ích khổng lồ. Nếu đã có những suy nghĩ đó thì đúng rồi đây, đính hôn với cô chẳng qua cũng chỉ vì món hời khiến người ta vui lòng thỏa mãn. Vậy cho nên cô đừng hòng chết, dù tôi có ghét cô, tôi cũng không thể nỡ lòng nhìn tiền đồ của mình mai sau bị giảm đi một nửa. Cô nghe rõ chưa?”

Chát! Bảo Nhi không kìm được nữa, bao nhiêu uất ức, bao nhiêu tức giận nó đều dồn lên cái bạt tay này, đánh xuống mặt Minwoo.

Minwoo buông tay, mất đi điểm tựa, Bảo Nhi gần như ngã xuống giường, “Có sức để đánh tôi thì chứng tỏ đã khỏe rồi. Mau thay quần áo theo tôi về nhà, mẹ cô không muốn biết chuyện này đâu.”

Về mặt Bảo Nhi sưng lại rồi thoáng thay đổi, Minwoo yên tâm được phần nào, bởi cậu biết ngoài Hà Duy, thì Lee Hanna là người duy nhất khiến nó có thể bình tâm lại, bà cũng chính là người nắm giữ sinh mệnh, giữ nó ở lại với thế giới này. Nếu Lee Hanna có mệnh hệ gì, việc nó tìm đến cái chết như ngày hôm nay chắc chắn sẽ xảy ra thường xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114

Nhưng nó lại nói một câu khiến cho cậu tức điên, “Tôi không nói, cậu không nói thì chẳng ai biết được.”

“Cô...”

“Tôi muốn đến trường.”

Thật khó tin! Người đi học muộn, cúp tiết thường xuyên như cô mà cũng nói được câu này hay sao? Minwoo đi đến bàn nước lấy túi quần áo mà cậu bảo y tá chuẩn bị sẵn từ trước, đưa cho Bảo Nhi, coi như đã ngầm thỏa hiệp. Cậu biết Bảo Nhi rất ghét bệnh viện, vì lý do gì thì cậu không rõ nhưng cứ ở nơi này xem chừng cũng không phải ý hay, ai biết nó sẽ không tức tối mà làm trò gì dại dột.

Bảo Nhi nhận lấy túi đồ, xỏ dép rồi chậm rãi đi thay đồ.

Hon tám giờ sáng.

Nó mới bước vào nhà vệ sinh.

Minwoo cúi xuống nhìn bộ đồ mình đang mặc, trong suốt những năm còn ngồi trên ghế nhà trường, đây là lần đầu tiên cậu vừa mặc sai đồng phục lại vừa đi học muộn. Đã vậy không hiểu sao lại còn vì con người ngạo mạn, nhìn việc học bằng nửa con mắt như Bảo Nhi.

Lớp 11A1.

Cửa lớp mở ra.

Dù cảnh tượng trong lớp chẳng giống một lớp học, giáo viên thì ngồi xem sổ sách, còn tất cả học sinh thì chẳng quan tâm xem mục đích của việc gia đình đã bỏ một khoản tiền lớn cho mình vào đây học để làm gì mà ai làm việc nấy, hoàn toàn không để ý đến những thứ xung quanh. Nhưng hai người vừa bước vào đều làm cho tất cả mọi người ngừng động tác, ngược ánh mắt về cửa ra vào ở cuối lớp. Vài học sinh nữ nhăn nhó, khuôn mặt thể hiện rõ sự chán ghét. Người thứ nhất là Bảo Nhi, con nhỏ mà ai cũng có ác cảm từ trước, đã nghỉ học vài ngày, khiến bọn họ tưởng nó đã thôi học nên mừng hụt. Người thứ hai là Minwoo, ừ thì tuy cậu ta đẹp trai thật đấy, gia thế cũng hiển hách, nhưng cậu ta và bọn họ có sự bất đồng ngôn ngữ, hơn nữa cậu ta rất khó gần, mặt mũi lúc nào cũng lạnh như băng, điều này khiến cho bọn con gái trong lớp mất hết sự thiện cảm ban đầu. Tóm lại hai người này ai cũng không đáng được chào đón. Chỉ có điều ai trong họ cũng không nên dây vào. Nhất là Bảo Nhi, bởi hầu như mọi người trong cái trường này ai cũng đã đều biết cô ta là em họ của Park Jun Ho, thần tượng của hầu hết mọi cô gái, tất nhiên tính cả họ, không ai muốn trường hợp nó về kêu oan với Park Jun Ho xảy ra cả.

Bảo Nhi không hề biết trong vài ngày ngắn ngủi chỉ với cái tin trời ơi đất hỡi do mẹ nghĩ ra để buộc nó phải có mặt trong buổi đấu giá lại khiến cho thái độ của nhiều người với nó thay đổi đến thế. Mà nó ngay khi vừa đặt chân vào cửa lớp, đã nhận thấy được nhiều ánh mắt đang đổ dồn về phía mình. Bất giác, nó lại liên tưởng đến nửa đầu giấc mộng tối qua, tại sao tự dưng nó lại mơ thấy cảnh tượng kỳ lạ đến thế? Không lẽ tất cả sẽ thành sự thật? Bảo Nhi nhìn xung quanh. Không, nó không thấy Lưu Ly, giấc mơ không thể thành thật, cô ta vẫn đang ở trong bệnh viện. Và nó dù có đau lòng cũng không bao giờ có thể có cơ hội nghe lại, cảm nhận được Hà Duy đang ở gần mình một cách chân thực như trong cơn mê tối qua được nữa.

Cổ gạt hết hình bóng anh ra khỏi đầu, Bảo Nhi không thể để cho mình biểu lộ sự yếu đuối trước những kẻ nó ghét, dường như chẳng bận tâm đến bất cứ thứ gì, nó bình thản đi về phía dãy tủ của lớp. Không gian yên lặng, yên ắng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng giày cao gót của nó. Bảo Nhi thấy khó hiểu khi không nghe thấy có tiếng ghế giũ từ miệng đám con gái, kẻ ra cũng tốt, nó đỡ phải nhức tai với bọn họ. Nhưng “cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng”, được hôm các bạn học tốt tính không buông lời gièm pha thì hôm nay, giáo viên bộ môn lại nói những lời khó nghe, không cho nó được yên ổn, “Em kia, em coi tôi là không khí à? Đi học muộn, đã thế gần hết tiết mới vác mặt đến, sao không ở nhà đi cho khỏe?”

Bảo Nhi không nói cũng chẳng rằng, chân vẫn bước về phía trước.

Giáo viên tức đến run người, “Đúng là đồ vô giáo dục, về viết bản kiểm điểm rồi xin chữ ký bố mẹ hoặc bảo họ đến đây gặp tôi.” Lúc này Bảo Nhi đã mở tủ đồ, chuẩn bị lấy đồ gì đó.

Nghe vậy, nó chau mày, quay lại nhìn thẳng vào giáo viên, giọng nói nhẹ tênh, “Cô nói ai vô giáo dục? Chẳng phải cô bảo tôi coi cô là không khí còn gì?” Cả lớp hứng thú xem trò vui. Minwoo lắc đầu, vừa đi học đã gây chuyện, bất quá như vậy thì đã sao, tự nhiên cậu lại thấy vị giáo viên kia chướng mắt. Bên tai cậu vẫn vang đến câu nói cọt nhá của Bảo Nhi, “Còn nữa, cô nghĩ cô đang dọa học sinh cấp một à? Viết bản kiểm điểm? Mời bố mẹ tôi lên gặp cô?” Nó bầy về mặt ngơ ngếch, chỉ tay lên đầu, “Chỗ này của cô có thực sự ổn không?”

Vài tiếng cười khúc khích vang lên.

Về mặt của giáo viên không vui chút nào, ngón tay của cô ta chỉ thẳng vào Bảo Nhi, “Bố mẹ cô là loại người gì mà không biết dạy con? Đã đi học muộn còn mặc sai đồng phục, mặc váy ngắn cùn cộn đến trường, cô mới đi từ trong quán bar ra hả. Đồ hư thân mất nết, tương lai cô sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu.”

Minwoo tối mặt, đồ của Bảo Nhi là do y tá mua cho, cậu quên không dặn là nó không thích mặc váy, nhưng như thế này thì hơi quá rồi đấy, chân váy có độ dài ngang bằng váy đồng phục của trường, vậy mà cô ta lại dám đòi trắng thay đen, cô ta hẳn là muốn chết.

Thực tế chứng minh, Bảo Nhi đã lấy lọ sơn móng tay trong tủ của nó, ném thẳng vào vai giáo viên. Cô ta “ôi” lên một tiếng, nhăn nhó đau đớn. Bảo Nhi bấy giờ mới nở nụ cười lạnh, “Lo cho tương lai của cô trước đi. Thử nói một câu nữa xem.” Động tay động chân với người hơn tuổi, nó rất khi có hành động đó. Nhưng khi lớn tiếng nói những lời khó nghe, động đến ba mẹ nó như vậy thì nó không dám đảm bảo là lưỡi cô ta sau tiết học này vẫn còn ở yên trong khoang miệng mà đi chửi người.

Không khí vô cùng căng thẳng, tất cả học sinh hết nhìn Bảo Nhi rồi lại quay sang nhìn giáo viên, bộ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

Giáo viên chủ nhiệm mím chặt môi. Bây giờ bỏ đi thì thật mất mặt, nhưng ánh mắt của Bảo Nhi cùng với hành động vừa rồi của nó đã khiến cô ta có chút sợ hãi.

Còn năm phút nữa mới đến giờ ra chơi.

Cánh cửa ở cuối lớp lại mở ra rồi đóng vào.

Cái nhìn của đa số học sinh một lần nữa hướng về người đang bước tới. Mắt của nhiều đứa con gái đột nhiên sáng bừng lên. Bảo Nam sau mấy ngày nghỉ cuối cùng đã đến lớp, mặc dù tin tức anh để sợi “hoa hồng Ruby” lọt vào tay của Park Jun Ho đã thành chủ đề bàn tán nhiều nhất trong trường nhưng như vậy thì đã sao, ai cũng biết anh có đủ khả năng để mua nhiều sợi dây chuyền với giá còn hơn thế.

“Về rồi à?”

Bảo Nam đi đến chỗ ngồi của anh, anh cho rằng câu hỏi của Quang Anh là thừa thãi nên không trả lời.

“Em tưởng đêm nay anh mới về? Sao không gọi để em ra đón?” Thùy Trâm nhận thấy có nét mệt mỏi trên khuôn mặt của Bảo Nam, cô cảm thấy đau lòng. Nhưng đáp lại quan tâm của cô lại là sự kiêu ngạo khiến cho cô muốn bật khóc. Bảo Nam thậm chí còn không nhìn cô, dường như mọi điều cô nói chỉ là gió thoảng bên tai, không đáng để anh phải bận tâm. Cô dời mắt khỏi Bảo Nam, nhìn theo ánh mắt anh. Lần đầu tiên cô thấy vẻ lúng túng của Bảo Nhi, nó và Bảo Nam cứ im lặng mặt đối mặt, mắt đối mắt, tựa như trong thế giới của hai người chỉ có đối phương, tất thấy vạn vật xung quanh đều không tồn tại.

Hà My cũng nhận ra điều không ổn, cô quay xuống Thùy Trâm, liền thấy sự tức giận, chán ghét thoáng qua đáy mắt bạn. Cô trầm lắng đầu, từ lúc Bảo Nhi xuất hiện, mối quan hệ của Thùy Trâm và Bảo Nam dần dần đã có sự thay đổi. Bài báo hôm trước trên mạng chưa kịp lan truyền đã bị gỡ, hy vọng tất cả đều chỉ là hiểu nhầm, mọi thứ sẽ không như bọn cô suy đoán. Hà My thấy Bảo Nam ngồi xuống, lúc này, quả nhiên Bảo Nhi đã cầm bộ đồng phục được cất trong tủ của nó, đi ra ngoài.

Đúng lúc này, chuông báo reo lên, cô đứng dậy, mở miệng với vẻ giọng gao, “Không ai đói à? Xuống canteen không?”

Bảo Nhi trườn người theo bức tường, ngồi bó gối trong buồng thay quần áo, nó trong lòng đang ngàn lần tự giễu chính mình. Vì sao sau ngày hôm đó khi đứng trước Bảo Nam nó lại phải hốt hoảng bỏ chạy như thế? Nó đang sợ điều gì, sợ dòng máu anh ta đang mang cũng chính là dòng máu đang chảy trong người nó hay sao? Không, nó lắc đầu. Điều chỉ là trùng hợp, điều chỉ là hiểu lầm. Nó gục xuống nhưng không khóc, giờ nó chỉ biết tự trấn an chính mình bằng cách không để cho nước mắt rơi xuống và tự phủ nhận mọi thứ. Cuộc đời của nó đã quá tồi tệ rồi, nó không thể cư xử kỳ lạ khiến cho Bảo Nam nghi ngờ. Thà rằng cứ để mọi thứ diễn ra bình thường, nếu có uẩn khúc, hãy để cho uẩn khúc phai dần theo năm tháng. Nó vẫn là nó như trước kia, vì ba mà ôm trong lòng khát khao muốn hủy hoại Trần gia, làm cho gia tộc đó hoàn toàn biến mất.

Bảo Nhi vỗ lên mặt mình hai cái để lấy lại tinh thần, nó đứng dậy thay từng món đồ trên người. Đôi khi nó quá hiểu thắng, chính vì vậy mới mắc phải bẫy của Trần An Khuê, chính vì vậy mới khiến tâm trạng của nó không thể thanh bình như lúc ban đầu. Nó chỉ biết giải pháp tốt nhất bây giờ là coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Khi con người cầu nguyện cho mình có thể quên đi chuyện gì đó, tạm thời có thể vứt nó sang một bên để đỡ phải day dứt thì lời ước rất ít khi thành hiện thực. Và dường như lời nguyện cầu của Bảo Nhi là ngoại lệ, bởi khi nó vừa mặc xong đồng phục, đang định ra khỏi buồng thay đồ thì câu chuyện đang nói của hai nữ sinh bên ngoài đã khiến cho nó phải dừng lại, chăm chú lắng nghe, vứt hết mọi chuyện trước đó ra khỏi đầu.

“Biết tin gì chưa? Park Jun Ho lần này xong rồi.”

“Sao cơ?” Bạn của nữ sinh để tay dưới vòi nước cảm ứng, không biết cô gái bên cạnh đang nói đến vấn đề gì.

Nữ sinh vừa đưa chiếc điện thoại cho bạn vừa nói, “Xem tin này đi, anh ta giờ bệnh ngôi sao, tự ý hủy buổi lưu diễn bên New Zealand mà không có lý do, bây giờ xem ra đã thành mục tiêu tẩy chay của mọi tín đồ mê nhạc rồi.”

Cô gái kia thờ phào nhẹ nhõm, đồng thời trừng mắt nhìn bạn, “Tưởng có chuyện gì, tao không thích anh ta lắm, ai bảo tự kiêu chứ, đáng đời.”

Nữ sinh lúc đầu ôm ngực, “Nhưng là Idol của tao đấy mày.”

“Biết rồi, biết rồi. Mày tự ở đây mà bày tỏ.”

“Ê, chờ tao đã.”

Hai cô gái đi ra ngoài, trả lại không gian tĩnh lặng cho nhà vệ sinh. Bảo Nhi thấy hơi khó tin vào những điều mình vừa nghe thấy. Tuy vừa mới tiếp xúc với Park Jun Ho, nhưng nó dám khẳng định là anh ta sẽ không hành xử như vậy. Bởi để tồn tại trong showbiz Hàn Quốc, thần tượng nào cũng phải cẩn thận lời ăn tiếng nói, huống gì là Park Jun Ho, anh ta lại đang là ngôi sao trẻ thành công, như vậy chẳng khác nào tự hủy hoại sự nghiệp của chính bản thân mình.

May mà khi nãy mới mua điện thoại, Bảo Nhi đã từng cho rằng Park Jun Ho rất thích hợp để nó kết giao làm bạn nên nó đã thuộc lòng số của anh ta. Điện thoại được kết nối, mãi sau mới có tiếng trả lời, qua ngữ điệu, nó thấy tâm trạng của Park Jun Ho có vẻ không ổn, “Xin lỗi, hôm nay tôi không thể phỏng vấn.”

“Tôi đây.” Bảo Nhi vứt đồng quần áo cũ vào sọt rác.

“Cô Park?”

Nó không phủ nhận.

“Cô nhận được sợi dây chuyền chưa?”

Nó không trả lời mà lại hỏi, “Có đúng là anh tự hủy show diễn không?”

Park Jun Ho ngập ngừng, “Tôi...”

Nó cắt lời, “Do Trần An Khuê ư?” Ngoài cô ta, Bảo Nhi không nghĩ ra ai khác. Thứ nhất là bởi Park Jun Ho đã mua được “hoa hồng Ruby” mà cô ta muốn mua. Thứ hai loại người có thù tất báo như cô ta không có gì là không dám làm, điều này thì nó khẳng định, bởi vừa mới đây thôi, nó đã từng là nạn nhân rồi.

Park Jun Ho không trả lời, có vẻ như anh ta cũng nghĩ giống Bảo Nhi. Nó nói tiếp, “Anh yên tâm, chỉ cần anh vẫn ở bên Hàn Quốc, mẹ tôi sẽ giúp anh. Tôi sẽ không để anh vì tôi mà chịu thiệt đâu.”

Park Jun Ho đáp, “Không, tôi không hề chịu thiệt. Tôi vừa ở chỗ chủ tịch, mẹ cô cũng nói y như cô. Nhưng cô yên tâm, qua chủ tịch tôi cũng biết Trần An Khuê bị tai nạn, xem ra ông trời cũng không phụ lòng người.”

Bảo Nhi hoảng hốt, tay nó run run, “Anh nói cái gì? Cô ta bị làm sao?”

“Cô ta uống say rồi lái xe đâm vào gốc cây. Mà này, cô sao thế?” Nhưng Bảo Nhi chỉ nghe thấy về câu đầu của Park Jun Ho, bởi nó đã cúp điện thoại. Nó đi nhanh ra ngoài, trong đầu dần hiện lên một viễn cảnh mà dù có hận Trần An Khuê, nó cũng không muốn cô ta phải chịu bất cứ sự tổn hại gì. Tiểu thư khuê các, coi trọng hình tượng của mình trước mắt người ngoài như Trần An Khuê không thể đi uống rượu sách để làm bê mặt mình trước nhiều người khác. Mà trên đời này ai cũng không dám động đến cô ta ngoại trừ một người. Bảo Nam, nó chưa dám chắc rằng liệu chuyện này có liên quan gì đến anh ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115

Tưởng rằng sẽ khó khăn lắm mới biết được chân tướng sự việc. Dù vậy Bảo Nhi cũng không thể ngờ rằng rất nhanh chóng nó đã biết được câu trả lời. Đáng cười thay, lại là từ miệng của Bảo Nam.

Giờ ra chơi nên hành lang rất đông học sinh qua lại, vừa nhìn thấy Bảo Nhi, nhiều người đã xì xầm bàn tán. Có lời tán thưởng trong tiếng huýt sảng trên ghẹo của nhiều nam sinh, tệ hơn, phân nửa trong số đó lại là những lời nói xấu không mấy tốt đẹp của đám con gái. Vậy mới nói, “có người thân” làm Idol, hơn nữa lại là Idol nổi tiếng đúng là không hay ho gì.

Nhưng bây giờ Bảo Nhi chẳng còn hơi sức để quan tâm đến mọi lời đàm tiếu, nó đi một mạch về lớp. Nhìn qua ô kính trên cánh cửa, lớp học không có một ai. Đang chuẩn bị bước vào, nó lại nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Là giọng nói của Bảo Nam, anh ta đang nói chuyện điện thoại. Bảo Nhi giật mình, nó chưa bao giờ thích tọc mạch vào chuyện của người khác, nhưng không hiểu sao theo bản năng nó liền nép mình ra sau cánh cửa, như để nghe trộm. Vừa lúc đó, những điều mà nó muốn biết, cũng đồng thời là những việc nó không nên nghe, nó đều đã nghe rõ, từng từ, từng chữ một.

“Phải, là con làm.” Bảo Nam tay cầm cốc cà phê, đứng đối diện với cửa sổ. Bảo Nhi chỉ nhìn thấy bóng lưng thẳng tắp và nghe được câu nói không rõ đầu đuôi của anh ta.

“...”

Vì đứng quá xa, nó không thể nghe rõ và phân biệt được người ở đầu dây bên kia là ai. Bảo Nhi thở dài, nó đang định khép lại cửa lớp, trả lại không gian cho Bảo Nam thì lời nói tiếp theo của anh đã làm tay nó như cứng lại.

“Không phải mẹ quý Bảo Nhi, vừa gặp đã muốn nhận cô ta làm con nuôi hay sao? Khi đó vì Trần An Khuê mà con suýt chút nữa giết chết cô ta, mẹ không phải là chưa biết việc này. Một tai nạn còn con có là gì? Con đang giúp cô ta đòi lại công bằng. Mẹ trước giờ luôn công tư phân minh, con gái ruột của mình có phạm phải lỗi gì cũng không bao giờ đứng ra bênh vực, Candy trước đây vì thế đã khóc một mình không biết bao nhiêu lần. Bây giờ, mẹ lại vì Trần An Khuê mà trách con? Con và Candy trong mắt mẹ, rốt cuộc còn không quan trọng bằng Trần An Khuê ư?” Bảo Nam khó có thể bình thân, giọng anh lộ rõ vẻ tàn nhẫn. Thù cũ chưa trả nợ mới lại đến, Trần An Khuê vì an nguy của bản thân mà bỏ mặc Candy. Sau ngày em gái anh ra đi, cô ta có thể sống yên ổn bao nhiêu năm nay là vì cô ta còn có mẹ yêu thương, đứng ra bênh vực nên anh không thể tự mình giết chết cô ta. Giờ đây Trần An Khuê trước mắt anh lại vì việc tư mà trả thù Bảo Nhi, biết anh vừa đứng lúc về, lừa Bảo Nhi vào căn phòng đó nhằm mục đích khiến anh nổi sát tâm, một mực muốn giết người. Gan cô ta đúng là to hơn ông trời. Cô ta cho rằng anh ngu ngốc đến nỗi sau khi bình tĩnh lại, không tra rõ được sự việc sao? Vậy thì để trả giá cho những việc mình đã làm, kể cả được mẹ bao năm bảo bọc kỹ càng, cô ta cũng chỉ còn có một con đường, đó chính là chết! Đáng tiếc, Trần An Khuê phúc lớn mạng lớn, cô ta vẫn còn lưu lại một vài hơi thở, cố sống dai dẳng đến tận bây giờ.

Nghĩ đến đây, nét mặt Bảo Nam vụt qua tia mất mát, thoáng chút u buồn, nếu khi đó ý chí muốn sống của Candy mãnh liệt hơn, có phải giờ này em gái

sẽ đang cười, nói, đứng ngay ở cạnh anh? Trách rằng khi đó mọi người, kể cả anh cũng đã làm Candy tổn thương, khiến cô bé chẳng còn lưu luyến bất cứ thứ gì trên thế gian này, cứ thế nhắm mắt buông xuôi, bỏ lại anh một mình trên thế gian cô độc này.

“Sao mày có thể độc ác như thế?” Tiếng quát phẫn nộ của Trần Yên Đan kéo Bảo Nam quay về thực tại. Anh nghe giọng mẹ rất nghẹn ngào, điều đó đôi lại chỉ lấy được một ý cười mỉa bên khóe môi anh, “Candy đã đi rồi, còn mỗi An Khuê ở bên cạnh tao. Mẹ kiếp trước rốt cuộc đã nợ mày những gì, tại sao mày lại đối xử với mẹ như vậy?”

“Vậy kiếp trước Candy có mang nợ mẹ không? Vì sao mẹ lại nhẫn tâm với con bé như thế?” Bảo Nam gần như đang quát lên.

Trần Yên Đan sững người. Quá khứ cũng chỉ là quá khứ. Phận làm mẹ, có ai không thương yêu con cái của mình. Mất con, bà đã có một thời gian đau đến chết đi sống lại, rơi vào trạng thái trầm cảm, thế nhưng, sự ương bướng của Candy hồi bé khiến bà lúc đó không thể không trách mắng, làm mặt lạnh với con bé. Điều đó trong mắt Bảo Nam, lại là sự vô tâm, tàn nhẫn đến đáng sợ của một người mẹ đối với con của mình hay sao? Bà sai, bà đã sai thật rồi. Nhưng An Khuê bây giờ là một trong những tài sản lớn nhất của cuộc đời bà, Candy đã không còn, bà không thể lại mất đi con bé. Đã tự hứa như vậy mà bà lại chẳng thể làm được, thậm chí, bà còn không thể ngờ rằng chính con trai của mình là người đã đứng sau, làm nên loại chuyện đó. Trần Yên Đan vừa đau đớn vừa tức giận, bà nói ra những lời tuyệt tình qua điện thoại. Dù bà vào Bảo Nam đang cách nhau cả một đại dương, con trai một năm cũng chỉ về nhà mấy lần, nhưng bà thật sự không thể kiềm chế, vô cùng thất vọng với đứa con này, “Từ nay đừng gọi tao là mẹ nữa. Tao không có đứa con như mày. Nếu An Khuê xảy ra chuyện gì, mày cũng xác định trong một ngày, gia tộc ta sẽ có hai tang đi.”

“Mẹ...” Bảo Nam sững sốt, anh chưa kịp nói thêm điều gì thì Trần Yên Đan đã dập máy. Bảo Nam tức giận, chiếc điện thoại bị ném thẳng ra cửa sổ. Anh hiểu ngụ ý của mẹ, nếu Trần An Khuê chết, người ra đi cùng cô ta sẽ là mẹ. Mẹ, sao mẹ có thể đối xử với con như vậy?

Bảo Nam nắm chặt tay thành quyền, anh hít một hơi thật sâu. Vừa quay người, một cái tát đã đánh thẳng xuống mặt anh. Người đánh ra tay khá mạnh, móng tay của cô ta không kiêng nể để lại vài vết xước trên mặt anh. Cốc cà phê cùng lúc rơi xuống đất, thứ nước màu nâu nhạt còn nóng bắn tung tóe, làm bắn gấu quần của Bảo Nam, cũng đồng thời hất thẳng vào đôi giày của Bảo Nhi.

Bảo Nhi run rẩy, nó không thể kiềm chế được nữa. Giờ nó đã có thể chắc chắn vụ tai nạn của Trần An Khuê là do Bảo Nam làm.

“Anh có thể làm ra loại chuyện như vậy với em gái anh? Đúng là không bằng loài cầm thú.”

Không gian như lắng đọng, chỉ nghe thấy tiếng chuông vào tiết reo vang. Tia máu hằn ra trên mặt Bảo Nam cho biết Bảo Nhi vừa tát anh mạnh đến mức nào. Nhưng Bảo Nam dường như còn không cảm thấy đau đớn, thậm chí, đến một cái nhủ mày cũng không có, như thể anh bị tê liệt gây thần kinh cảm giác, chẳng có bất kỳ đón đau nào. Không như nó, dù nó là người ra tay, nhưng cả bàn tay và trái tim đều đau rất, tựa như bị hàng nghìn nhát dao đâm, thông khổ đến vô cùng.

“Cô có biết mình vừa làm gì không?”

Bảo Nhi cảm thấy sống lưng mình lạnh toát. Bảo Nam đang rất tức giận, nhưng nó không hối hận vì đã đánh anh ta. Con người độc ác này nên được cảnh tỉnh. Anh ta phải hiểu gia đình là thứ quan trọng nhất trên thế gian này. Dù Trần An Khuê có làm gì cũng không đáng để anh ta tàn nhẫn, muốn kết thúc mạng sống của em gái mình như vậy.

“Tôi mới là người phải hỏi anh câu đó. Việc đại nghịch bất đạo như vậy, anh cũng dám làm ra sao? Hơn nữa, đừng lấy tôi ra làm bia đỡ đạn cho ân oán giữa các người, vì dù Trần An Khuê có làm gì, tôi cũng không muốn giết cô ta.”

“Cô đang giả bộ hiền lành trước mặt ai?” Bảo Nam cười khẩy, “Đám con gái cùng lớp không phải cũng chỉ vì một chút việc nhỏ mà bị cô xử đẹp hay sao? Loại người có thù tất báo như cô, không có tư cách để lên mặt dạy đời tôi. Tha cho cô một lần, không có nghĩa sẽ nhân nhượng cô lần thứ hai. Vì vậy trước khi tôi đổi ý, nên rút cho khuất mắt tôi.”

“Anh...” Bảo Nhi thấy tâm can mình lạnh giá.

Đúng lúc này, gần như cả lớp cùng lúc đi vào. Nhìn thấy cảnh tượng trong lớp học, chẳng ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thùy Trâm thấy mặt Bảo Nam thành ra như vậy, sững sốt chạy đến, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Câu này là hỏi cả anh và Bảo Nhi.

Chẳng có ai trả lời, Thùy Trâm quan sát xung quanh, lơ mơ đoán ra được vài phần. Cô giận dữ nhìn Bảo Nhi, “Vì sao phải như vậy? Cô hơi quá đáng rồi đấy.”

Nó chán ghét nhìn những khuôn mặt tò mò của tất cả mọi người (Minwoo chưa lên lớp, Thiên Vũ không đi học), lãnh đạm lên tiếng, "Sao cô không hỏi anh ta đi?"

Nói xong, nó xách cặp bỏ về.

Thùy Trâm đã ghét Bảo Nhi đến cực điểm. Vì còn Bảo Nam, cô chưa thể chạy theo, kéo nó lại để nói chuyện một cách nghiêm túc, rõ ràng về những việc xảy ra trong thời gian gần đây.

Cô lấy khăn tay, định lau nhẹ vết máu rỉ ra từ vết xước trên mặt Bảo Nam rồi cùng anh xuống phòng y tế. Nhưng Bảo Nam lại tức giận, hất tay cô ra, “Không cần!” Trước khi đi anh còn bỏ lại một câu lạnh nhạt, thể hiện rõ vẻ xa cách, “Không liên quan đến em.”

Thùy Trâm chết chôn tại chỗ. Lòng cô dâng lên sự nghẹn ngào, chua xót đến khó tả. Thùy Trâm cảm giác, có một bức tường vô hình kiên cố ngăn cách

giữa cô và anh... Mà cô, dường như không có đủ sức để đập nát bức tường đó.

Nắng vàng chiếu vào cửa kính ô tô luồn vào trong xe, Bảo Nhi ngồi im lặng, không hề nhúc nhích. Đây là lần thứ hai nó đến London. Đi qua một con phố quen thuộc, Bảo Nhi phóng tầm mắt ra ngoài, cảnh vật vẫn vậy nhưng lòng người đổi thay. Vài ngày trước nó dạo ngang qua đây trong sự khoan khoái, giờ đây chỉ còn nỗi thấp thòm khôn nguôi.

Điện thoại trong tay rung lên một hồi, Bảo Nhi đọc tin nhắn, cố gắng trấn tĩnh lại tâm trạng lo âu, nó bảo với người lái taxi đến địa chỉ trong máy, sau đó lại lặng yên chờ đợi.

Thời gian chưa trôi đi bao lâu, xe đã đỗ trước bệnh viện tư có quy mô đẳng cấp quốc tế. Bảo Nhi trả tiền taxi, bình tĩnh đi vào bệnh viện. Đến quầy lễ tân, nó lịch sự hỏi, “Cho hỏi bệnh nhân Trần An Khuê mười bảy tuổi, bốn hôm trước nhập viện do tai nạn bây giờ nằm ở phòng nào ạ?”

“Xin cô đợi một lát.” Cô lễ tân mặc đồng phục y tá, sau gần một phút tra thông tin trên máy tính, mới mỉm cười trả lời, thái độ tận tình, chuyên nghiệp, “Bệnh nhân nằm ở phòng hai, tầng bốn, dãy Vip N3 của khu chăm sóc đặc biệt ạ.”

Chăm sóc đặc biệt ư? Bảo Nhi tái mặt. Thương thế của Trần An Khuê rất cuộc nghiêm trọng đến mức nào, nó chỉ có thể lê từng bước chân nặng nề, chậm chạp đi theo chỉ dẫn của người trực quầy lễ tân mà không dám tưởng tượng ra bất cứ viễn cảnh nào.

Khu Vip sang trọng, yên tĩnh như tờ, cảnh tượng sẽ hết sức bình thường nếu như hai bên hành lang không có hai hàng vệ sĩ mặc vest đen, khí thế bức người, mặt mũi nghiêm nghị đứng ngoài như canh gác. Nhìn qua đã biết họ phục vụ cho nhân vật không nên đắc tội. Bảo Nhi cười khổ, vậy mà nó đã không dưới một lần đắc tội với Trần An Khuê rồi đấy, thậm chí còn gián tiếp làm cô ta mất đi nửa cái mạng.

Trước cửa phòng bệnh số hai.

Từ xa, Bảo Nhi đã thấy Trần Yên Đan cùng một người đàn ông trạc tuổi bà đứng ở bên ngoài. Nó không nhìn rõ dung mạo của người đàn ông đó, nhưng không hiểu sao, nó lại dễ dàng nhận thấy sự xót xa, lo lắng trên khuôn mặt diêm lệ của Trần Yên Đan. Giờ bà đã trút đi vẻ cao quý, thứ duy nhất mà nó có thể cảm nhận được từ người phụ nữ này chỉ là hoang mang tột độ cùng nỗi thống khổ khi con gái của bà đang nằm trong kia – căn phòng mà bất cứ ai cũng không muốn có người thân nằm trong đó.

Bảo Nhi đi thẳng, nó nghe được cuộc nói chuyện của Trần Yên Đan và người đàn ông xa lạ. Bảo Nhi chấn kinh, thì ra đây là chồng của bà, là bố của Bảo Nam và cũng đồng thời là chủ nhân hiện tại của Trần gia – gia tộc có thực lực hùng mạnh mà bất cứ thế lực nào cũng phải kiêng dè.

“Trần gia không thiếu các bác sĩ giỏi, em có nhất thiết phải đưa con bé đến đây không?”

Trần Yên Đan lạnh lùng, lạnh lùng đến nỗi chính Bảo Nhi cũng phải giật mình, “Bảo Nam đã hại An Khuê thành ra như vậy, toàn bộ Trần gia bây giờ hầu như đều là người của nó, em không thể tin tưởng con trai anh.”

Người đàn ông thở dài, “Nó cũng là con trai em mà.”

Sắc mặt Trần Yên Đan tối đi, một luồng khí lạnh lẽo phát ra từ người bà, như thể muốn đóng băng tất thảy mọi thứ xung quanh, “Em không có đứa con tàn ác như vậy.”

Bảo Nhi sững sờ, dù đã đoán được phần nào qua cuộc điện thoại của Bảo Nam, nhưng nó vẫn không ngờ Trần Yên Đan lại có thể một lần nữa lặp lại lời lẽ đoạn tuyệt như vậy.

Bảo Nhi vô thức bước về phía trước. Lúc này, có một cánh tay giơ lên, chắn ngang ngăn cản, một người vệ sĩ nói, “Xin lỗi, mời cô đi đường khác, đây là khu vực không thể vào.”

Trần Yên Đan cùng người đàn ông cùng lúc hướng mắt về phía bên này. Trần Yên Đan nhìn chăm chăm vào Bảo Nhi, nó cũng nhìn bà mà không biết nói gì. Nét mặt cùng với biểu cảm kỳ lạ của bà khiến nó cảm thấy sợ hãi. Trần Yên Đan từng bước đi về phía Bảo Nhi. Nó ngày càng nhìn rõ đôi mắt đỏ hoe cùng vệt nước mắt lờ mờ bên khóe mắt của bà.

Trần Yên Đan dừng lại, bà chỉ còn cách Bảo Nhi vài bước, nó vẫn chưa thể định thần. Giữa hai người chỉ là sự im lặng quý giá.

Trần Yên Đan không nói không rằng, giơ tay lên, không kiêng nể giáng cho Bảo Nhi một cái tát.

Bà vốn xuất thân trong một gia tộc quyền quý chẳng kém gì chồng, từ nhỏ đã được học võ để tự vệ, một cái bạt tai này tương đối mạnh, đủ sức để một người hiếm khi gục ngã trước kẻ khác như nó phải lao đảo, tai ù đi, trời đất quay cuồng, khóe miệng rỉ máu.

“Làm sao vậy?”

Người đàn ông ngạc nhiên nhìn Trần Yên Đan, ông không thể ngờ rằng người vợ luôn dịu dàng của mình lại ra tay đánh người vô cớ. Ông nhìn Bảo Nhi, thoáng sững sờ trong giây lát, nhưng không hổ là chủ nhân của Trần gia, rất nhanh ông đã lấy lại được bình tĩnh. Ông nhàu mày định bảo gì đó, nhưng Trần Yên Đan đã lên tiếng. Bà không nói chuyện với ông, mà lại dùng giọng lạnh lùng để nói với cô bé trước mặt.

“Vô liêm sỉ! Cô còn dám vác mặt đến đây ư?”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Thông Báo

Xin chào các bạn đọc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Xin chào các độc giả đang theo dõi truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", do mình phải chuẩn bị thi vào cấp ba nên truyện sẽ được đăng tiếp vào tháng 6/2017. Hy vọng mọi người có thể thông cảm, mình đang bước vào giai đoạn gấp rút cho việc ôn thi vào lớp mười nên muốn giành thời gian cho việc học, gạt hết mọi chuyện sang một bên. Xin lỗi các bạn về sự chậm trễ này, cũng xin cảm ơn tất cả những bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ truyện. Hẹn gặp lại mọi người vào ngày 10 tháng 6 năm 2017. Love all!!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117

“Cháu...” Bảo Nhi ôm má, tâm can từng hồi run rẩy. Nó không nhúc nhích, cũng không biết mình nên nói và nên làm gì, bởi kể từ lúc có ký ức, nó chưa bao giờ cảm thấy mình hèn nhát, không dám đối diện với người khác như lúc này. Cái tát của Trần Yên Đan không làm nó đau, chỉ có điều, sự chán ghét của bà bỗng chốc làm nó cảm thấy vô cùng quen thuộc, như thể một đoạn ký ức trong dĩ vãng trở dậy, chẳng thể ngủ yên được nữa.

Trần Yên Đan không bỏ qua bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt Bảo Nhi, đáy lòng bà vô cùng lạnh giá. Cánh tay vừa hạ xuống lại giờ lên, bà chỉ vào khoảng không vô định phía sau nó, hạ giọng đuổi, “Đi đi! Chúng tôi không hoan nghênh cô.”

Toàn thân Bảo Nhi cứng đờ như một pho tượng, từ trước đến nay, ngoài Trần Yên Đan, chưa có một ai đuổi nó thẳng thừng như vậy, không những thế bà còn tặng nó một bạt tai. Và giờ lại lạnh lùng quay đi, trở về phía phòng bệnh nơi Trần An Khuê đang nằm.

Bảo Nhi tiến thêm một bước, vài người vệ sĩ không hẹn thấy vậy liền đứng ra ngăn cản, nhưng người đàn ông đó lại phẩy tay, ra hiệu cho bọn họ đứng im ở vị trí. Đoạn, ông chia khăn tay ra trước mặt Bảo Nhi, “Cháu không nên ở lại đây.”

Mặt Bảo Nhi trắng bệch, nó vô thức nhận chiếc khăn. Một tấm card visit xuất hiện trong tầm mắt, “Nếu có điều muốn nói, cháu có thể tìm bác.”

Bảo Nhi cười nhạt, trái với suy nghĩ của người đàn ông, nó không nhận lấy tấm thẻ, môi mím lại, sau đó dứt khoát quay người, bởi chỉ ít, nó phải giữ chút tôn nghiêm cuối cùng. Tại sao cứ khi đứng trước một ai đó có liên quan đến Trần gia, nó lại cảm thấy niềm kiêu hãnh mà mình tạo dựng bấy lâu có nguy cơ bị sụp đổ?

Cùng lúc đó, cửa phòng bệnh mở ra, vị bác sĩ lớn tuổi mặc blouse trắng, khuôn mặt có vài nếp nhăn, ánh mắt bình tĩnh, chứng tỏ là người có bề dày kinh nghiệm bước ra.

Không đợi ông ta lên tiếng, Trần Yên Đan đã hỏi, “Con gái tôi không sao chứ? Không phải phẫu thuật rất thành công sao? Vì sao đến giờ nó vẫn chưa tỉnh lại?”

Đáp lại vẻ mặt mong chờ của Trần Yên Đan, viện trưởng Walker chỉ lắc đầu trong bất lực.

Đồng tử Trần Yên Đan co rút từng hồi, thanh âm bà như lạc hẳn đi, “Ông như vậy là có ý gì?”

“Tuy đã giữ được mạng sống, nhưng phần não bị tổn thương nghiêm trọng, nếu trong vòng hai mươi tư giờ tới bệnh nhân không tỉnh lại, chỉ e...”

“Mong ông không vòng vo.” Chẳng biết từ lúc nào người đàn ông đã đến bên cạnh Trần Yên Đan, đỡ lấy bờ vai run rẩy của bà. Hành động đó bộc lộ yêu thương, ấm áp, thế nhưng đó chỉ là đối với Trần Yên Đan, đối diện với viện trưởng Walker, ánh mắt ông chỉ có sự lạnh giá, hiển nhiên là người hồ mư gọi gió trong một gia tộc tồn tại hơn mấy thế kỉ, khí thế trấn áp người khác từ ông không khiến vị viện trưởng không thể xem thường.

Nhưng cũng không vì thế mà viện trưởng Walker tỏ ra dè chừng, ông ta thẳng thừng, lời đó chẳng khác nào tảng đá đè thẳng vào tim Trần Yên Đan, “Bệnh nhân rơi vào trạng thái sống thực vật, cơ hội tỉnh lại chưa đến mười phần trăm, gia đình xem xét có nên rút ống thở... nếu không, người khổ nhất không phải là bậc làm cha, làm mẹ... mà là cô bé.”

Viện trưởng Walker lạnh lùng, dường như khi thốt ra điều này, người làm bác sĩ như ông ta hoàn toàn không cảm thấy đau lòng trước sinh, tử của một bệnh nhân. Hơn nữa, bệnh nhân đó trên danh nghĩa còn là cháu gái ruột của ông ta.

Trần Yên Đan hoảng hốt, bà vùng ra khỏi vòng tay chồng, hai tay nắm chặt lấy bàn tay của anh trai, “Không thể như vậy được, xin anh hãy cứu nó, tôi chỉ còn có mình An Khuê thôi.” Trần Yên Đan gần như hạ giọng năn nỉ, “Anh nói đi, anh muốn gì, tôi cũng đều có thể đáp ứng.”

Thế nhưng viện trưởng Walker lại tuyệt tình gạt tay Trần Yên Đan ra, “Cô còn có Bảo Nam. Nó và Candy mới là con ruột của cô. Vì có gì mà phải cúi mình trước tôi chỉ vì một đứa trẻ không rõ gốc gác?”

Nói đoạn, ông ta chỉnh lại vạt áo của mình, cất bước rời đi, dần dần biến mất trong tầm mắt của Trần Yên Đan, cũng đồng thời lấy đi chút hy vọng cuối cùng của trong thâm tâm bà.

Khắc này, kỳ lạ thay gương mặt của bà chẳng biểu lộ một chút đau đớn nào, trái lại, trong đôi mắt phượng lại là sự hận thù trào dâng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, khi chồng ra chỗ khác để nghe điện thoại, Trần Yên Đan ngồi dựa lưng vào hàng ghế dài, bà ngoắc tay ra hiệu cho một vệ sĩ thân tín đến gần mình, tiếng nói đều đều nhưng đủ khiến người khác lạnh thấu xương vang lên, “Tôi không muốn con bé đó còn sống đến ngày mai.”

Người vệ sĩ ngẩn người, có vẻ anh ta rất bất ngờ, nhưng không chần chừ thêm một giây, ngay sau đó anh ta đã nói “vâng” nhận lệnh.

Đôi tay đặt trên đầu gối của Trần Yên Đan nắm chặt. Lee Hanna, tuy tôi coi cậu là bạn, nhưng con gái cậu hại con tôi ra nông nỗi này, tôi không thể tha thứ. Đáng lẽ ra ngay từ đầu, cậu không nên dẫn con bé đó đến trước mặt tôi.

Buổi đêm, Bảo Nhi một mình ngồi ở quầy bar, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Ngay khi nuốt ngụm rượu cuối cùng còn sót lại ở trong ly, nó bắt đầu thấy bụng mình âm ỉ đau, lại nhớ do đến đây quá vội vàng, quả thật, nó đã chưa ăn gì trong một thời gian dài. Bấy giờ, lại nốc một đồng hồ uống có cồn vào người, cái dạ dày vốn có vấn đề chẳng khác nào bị thêm một trận tra tấn, cũng may loại vang này nhẹ, không đến nỗi khiến nó phải đau đến rịn mồ hôi.

Nhìn đám người đang điên cuồng uốn éo trên sàn nhảy gần đó, tâm trạng Bảo Nhi chẳng thể vui lây. Mặc kệ tình trạng sức khỏe của mình, nó nói với người pha chế, "Cho thêm một ly nữa."

Đây là lần đầu tiên trông thấy một cô gái đang độ vị thành niên uống rượu như uống nước lã, người pha chế trong lòng không khỏi cảm khái. Tuy vậy, chẳng lâu sau, một ly vang sóng sánh vẫn được đặt ngay xuống trước mặt Bảo Nhi.

Rượu nhanh chóng cạn đáy, lúc này, chẳng biết từ đâu xuất hiện một gã đàn ông ngoại quốc, "Hi, người đẹp! Cô đến đây một mình à?"

Bảo Nhi liếc người đàn ông bên cạnh, cười khẩy. Mất bị mùi? Chẳng lẽ bây giờ bên cạnh tôi ngoài anh còn có ai?

Thế nhưng sự ngớ lơ, coi người đàn ông như không khí của nó không khiến anh ta bỏ cuộc. Thậm chí, hành động cùng lời nói của anh ta lại tăng thêm phần sỗ sàng, "Cô đẹp thật đấy, tôi có thể biết tên cô không?"

Dứt lời, cả người anh ta không an phận sát lại gần Bảo Nhi, cánh tay trái không kiêng nể định quàng qua vai nó, thế nhưng ngay lập tức lại khựng lại giữa không trung. Anh ta neho mắt nhìn cô gái vừa bước xuống ghế ở quầy bar, người di chuyển theo tiếng nhạc, hoàn toàn mụn có đó để tránh tiếp xúc với anh ta. Tiếng nhạc trong bar sôi động, những cái lắc nhẹ của cô dường như không phù hợp với thể nhạc EDM, thế nhưng ngoại hình cùng với khí chất lạnh nhạt của cô khiến hai sắc thái đối lập hoàn toàn có thể hòa hợp. Không chỉ vậy từ người cô còn tỏa ra một sức hút kỳ lạ, ngay từ lúc mới bước vào đã thu hút vô số ánh nhìn. Người đàn ông đoán, cô gái Châu Á này đã là "miếng mồi béo bở" của vô số những gã "lang sói". Nếu anh ta không ngồi đây, thì chắc chắn sẽ có vô số kẻ khác thế chỗ. Đáng tiếc chỉ một lát nữa thôi, cô gái ưu tú này rất có thể sẽ chết trong tay của anh ta... Điều này khiến người đàn ông không khỏi tiếc nuối. Thế nhưng vì để có cơ hội vực dậy cả một tập đoàn đang đứng trước nguy cơ phá sản, hy sinh một cô gái mà anh ta mới gặp mặt lần đầu đúng là chẳng có thiệt thòi gì.

Tia toan tính thoáng qua nơi nét mặt người đàn ông, giây sau đó, anh ta cười to sảng khoái, "Cô được lắm. Tôi rất thích những người như cô."

Lời nói trần trụi như vậy khiến ý cười nhạt thường trực bên khóe môi của Bảo Nhi biến mất, giọng nó lạnh hơn ba phần, "Lắm lời. Cút!"

Lần này, người đàn ông vờ như không nghe thấy, anh ta yêu cầu người pha chế ở trước mặt, "Cho tôi một ly giống của cô ấy."

Rượu được đặt lên bàn, người đàn ông với lấy cái ly, tuy nhiên, anh ta còn hơi khom người, tay cầm ly vạng vòng qua sau lưng, làm đúng động tác mời rượu của quý ông, sau đó mới đưa ly rượu đến trước mặt nó, "Người đẹp, vậy trước khi đi, tôi có thể mời cô một ly được không?"

Bảo Nhi nhếch môi, nhận lấy ly rượu. Đột nhiên nó tiến thêm vài bước, áp sát vào người đàn ông, chủ động làm các tư thế thân mật, vòng tay ra sau gáy, vuốt nhẹ lên đỉnh đầu, xuống huyết thái dương, rồi qua lớp áo mỏng, nó xoa khắp phần ngực, cuối cùng xuống đến gần rốn của anh ta thì mới dừng lại. Ở cái chốn dơ bẩn này, cảnh tượng lăng lợ như vậy không khó để có thể bắt gặp, người ngoài nhìn vào chẳng khác nào thấy một cặp tình nhân đang ôm, hôn nhau, chẳng có gì đặc biệt.

"Bỏ gì vào rượu thế? Thuốc mê, heroin,... hay chất kích dục?" Lời chất vấn với ngữ điệu vô cùng nhẹ nhàng, nghe qua chỉ giống một cuộc đối thoại bình thường, vậy mà lại khiến người đàn ông run rẩy. Bởi chỉ ít anh ta biết, cô gái này không phải đang thân mật với anh ta, mà từ nãy đến giờ, tất cả những chỗ cô ta chạm qua, không nơi nào không phải là tử huyết chí mạng của con người, chỉ cần cô ta không kiêng nể ra tay, anh ta sẽ lập tức về châu trời.

Bảo Nhi bật cười, lần này tông giọng nó có thêm vài phần nũng nịu, "Ngốc ạ, lần sau tính giờ trò gì thì nên tránh xa những thứ có thể phản chiếu ra, nhé!"

Người đàn ông sững sốt, theo bản năng, anh ta vội đảo mắt, tìm kiếm mọi thứ xung quanh. Quả nhiên chân ghế inox đằng sau có tính phản quang, vừa hay tổ cáo mọi hành động bẩn thỉu mà anh ta vừa làm khi đưa ly rượu ra sau lưng ban này.

Anh ta còn chưa kịp định thần, Bảo Nhi lại tiếp tục lên tiếng, chỉ có điều khác này, sát ý trong nó đã từ từ nổi lên. Tên đàn ông khôn khiếp, dám có ý định chuốc thuốc nó, nếu đây không phải là địa bàn của kẻ khác mà là địa phận trong lãnh thổ Châu Á, thì gã chắc chắn sẽ không nhìn thấy mặt trời ngày mai.

"Muốn sống yên ổn thì lần sau gặp tôi nhớ lẫn ra xa mười mét." Nói rồi, Bảo Nhi xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nó đặt lại ly rượu lên bàn, lần đầu tiên nó có ý bỏ qua cho kẻ gây sự với mình. Nhưng "cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng", khi nó lướt qua người đàn ông thì tay phải đột nhiên bị giữ lại, qua lớp áo mỏng, ở bên mạn sườn, một cảm giác lạnh lẽo do dao bắt ngờ truyền tới.

Người đàn ông lạnh lùng, lực tay ấn mạnh, lưỡi dao ngay lập tức găm vào thịt Bảo Nhi, tạo thành một đường máu, "Nếu không muốn chết thì đi theo tôi."

Bàn tay Bảo Nhi nắm chặt, nộ khí nổi lên nơi đáy mắt. Rất hay, có kẻ thực sự coi lời nói của nó là một kiểu bông đùa.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118

Sau khi thanh toán tiền, vì để mọi người không chú ý, Bảo Nhi bị người đàn ông ôm ghì vào lòng, kéo đi, trong lúc đó, con dao trên tay anh ta một khắc cũng không rời khỏi người nó.

Cuối cùng, Bảo Nhi bị đẩy vào một ngõ nhỏ, không người qua lại ở gần quán bar.

Vết thương do dao cứa tủa máu, dần dần thấm đẫm áo, chảy dọc xuống từ hông nó. Nhưng do xung quanh quá tối tăm, chỉ có ánh sáng lờ mờ hắt lại từ ngọn đèn đường phía xa, nên người đàn ông không thể nhìn rõ biểu hiện cùng tình hình của cô gái trước mặt, bằng không anh ta nhất định sẽ rất ngạc nhiên, bởi tại sao chỉ một vết thương nhỏ mà máu trong người cô ta lại chảy nhiều chẳng khác nào như bị đạn bắn.

Bảo Nhi lần tay xuống túi quần, lấy ra viên thuốc còn lại duy nhất trong gói, cho vào mồm. Viên thuốc đã tan, nó cầm đuôi của áo xẻ tà, dùng lực xé một góc, quần quanh hông mình, máu ngay lập tức được cầm. Trải qua mấy phút đồng hồ, thời gian không quá lâu nhưng cũng thừa để cho một tay sát thủ chuyên nghiệp kết thúc được một mạng người, thế nhưng kỳ lạ thay, người đàn ông vẫn chưa có hành động, ngược lại, anh ta chỉ đứng im ở một chỗ. Hơn nữa nhờ ánh bạc lóe lên từ lưỡi dao, nó càng có thể khẳng định chắc chắn rằng, người đàn ông này đang run, hoàn toàn mất bình tĩnh. Anh ta không phải là một sát thủ, càng không thể là một tên đã từng giết người, bởi nếu không, thái độ căng thẳng này của anh ta đúng là đã làm mất sạch hình tượng của một tên sát nhân máu lạnh.

“Nói ra tên của kẻ đứng đằng sau ra lệnh cho anh, tôi sẽ xem xét việc có nên lưu lại cho anh nửa cái mạng.” Bảo Nhi khoanh tay, nhàn nhã dựa lưng vào bức tường đằng sau, bộ dạng an nhàn, thoải mái, hoàn toàn không giống với vẻ một người đang bị khống chế.

“Còn có người đứng đằng sau ra lệnh ư?” Người đàn ông trấn tĩnh lại tâm trạng của mình, bước đến gần nó, vừa đi vừa giọng nham hiểm, “Sắp chết đến nơi rồi còn mắc bệnh hoang tưởng, từ trước đến nay chưa có một ai dám từ chối tôi như cô...”

“Vậy nên anh muốn giết tôi sao?” Nó bật cười thành tiếng, tiếng cười vô cùng trong trẻo, dường như có thể vang đến mọi góc ngách trong con ngõ. Đèn đường nhấp nháy rồi chợt tắt, cả Bảo Nhi và người đàn ông bị bao trùm bởi bóng tối. Người đàn ông rung mình, ở đâu đó, anh ta vẫn nghe thấy tiếng cười khe khẽ. Đúng là quái vật! Người đàn ông thầm than, trong hoàn cảnh này, chẳng có một cô gái nào có thể cười vui vẻ đến vậy, mà khuôn mặt khiếp hơn, vì một điều gì đó, cô ta hình như còn trở nên phấn khích một cách lạ thường.

Bất giác, người đàn ông lùi ra sau hai bước, chính trong thời điểm này, anh ta cảm thấy loáng thoáng có tiếng gió bên tai, thần sắc anh ta ngay lập tức tái mét. Anh ta thấy có một bàn tay nắm chặt vào tay cầm dao của mình, vận mạnh, sức lực đó chưa đủ để làm xương anh ta gãy rời, nhưng cũng đủ để anh ta trật khớp, khiến cả cánh tay của anh ta khó khăn cử động trong một thời gian dài.

Sắc mặt Bảo Nhi không chút biểu cảm khi nó nghe thấy tiếng rên khẽ, “Loại người yếu đuối hơn đàn bà như anh mà muốn giết tôi sao?” Dễ dàng đoạt được dao, giành lại thế chủ động, lúc này, lưỡi dao sắc bén đã kề sát vào cổ của người đàn ông, “Là anh không biết lượng sức mình hay kẻ đó đã quá coi thường tôi?”

Dứt lời, lực đạo dưới tay Bảo Nhi tăng lên. Máu một lần nữa ngập qua mép lưỡi dao, nhưng tình huống thay đổi, người ở thế bị động nay đã không phải là nó.

“Nếu làm chó trung thành thì sẽ phải chết.” Bảo Nhi hần giọng, ánh mắt sắc lạnh hơn bao giờ hết, “Nói mau! Kẻ nào muốn anh giết tôi?”

Lưỡi dao lún sâu thêm vài phân.

Đột nhiên, Bảo Nhi cảm thấy có nguy hiểm ở phía trên đỉnh đầu, nó xoay người tránh né, dù trời lạng không có gió nhưng mép áo bên dưới vẫn khẽ lay động, chứng tỏ một chiêu định bỏ xuống đầu Bảo Nhi của người đàn ông rất tuyệt tình, đã dùng đến tám phần sức lực, hoàn toàn có ý muốn lập tức đoạt lấy mạng nó.

Bảo Nhi hừ một tiếng, anh ta đâu phải loại chân yếu tay mềm, thân thù cũng không tồi.

“Nói cũng chết mà không nói cũng chết, cô nghĩ tôi nên chọn phương án nào đây?” Hai người họ đã cách nhau một khoảng. Lúc này, anh ta chắc chắn mình và Bảo Nhi sẽ phải đấu với nhau một trận. Tội tệ hơn, người thắng làm vua, kẻ thua sẽ phải chết.

“Nhiều lời, muốn giết tôi thì xông lên đi.” Để xem một người bình thường dù có võ, nhưng chưa bao giờ được huấn luyện nghiêm ngặt về cách xác định phương hướng và cảm nhận xác định hướng gió, tiếng động trong bóng tối thì sẽ làm thế nào để đánh gục được tôi.

Nhận thấy được sự tự tin toàn thắng của Bảo Nhi, người đàn ông không chán chừ thêm một giây. Anh ta bật đèn bin trên điện thoại, ném chiếc máy vào khoảng đất ở giữa, ánh sáng phát ra đủ để chiếu sáng cả một góc không gian. Anh ta và nó nhìn nhau, mắt đối mắt.

“Tốt...!” Thông minh đấy chứ! Bảo Nhi thầm tán thưởng, nếu có điện thoại mà không biết tận dụng thì chẳng khác nào vứt não cho chó gặm.

Cùng lúc đó, nó đã né được một cú tạt.

Thấy đối phương tránh được cú đá của mình, người đàn ông không hề hoảng loạn, trái lại lại điềm tĩnh hơn lúc ban đầu. Cơ hồ không để cho Bảo Nhi có cơ hội lấy đà tấn công, anh ta tiếp tục đá chân rồi vung nắm đấm. Nó liên tiếp ngửa người, lùi ra sau tránh né nên chẳng mấy chốc, đã bị anh ta dồn gần đến góc tường.

“Ra tay đi!” Tránh được mọi đòn của anh ta mà mặt không hề đổi sắc, anh ta có thể khẳng định mình không phải là đối thủ của cô gái này, “Một trong hai chúng ta chắc chắn sẽ có người phải chết, chỉ bằng kết thúc sớm đi. Cô đừng chơi cái trò mèo vờn chuột này nữa.” Tất nhiên nếu người khác nhìn vào, sẽ thấy kẻ chiếm thế thượng phong luôn là người đàn ông, nhưng chỉ có người trong cuộc như anh ta mới hiểu, trong tình huống này, anh ta là chuột, còn cô gái kia mới đích thực là mèo.

Dường như không nghe thấy lời nói với ngữ điệu tức giận của người đàn ông, Bảo Nhi tiếp tục né tránh, hoàn toàn có ý để mình trong trạng thái phòng thủ. Nhưng... chỉ còn hai bước nữa là đã hoàn toàn bị dồn đến chân tường, mắt thấy thời cơ đã đến, nó hét một tiếng thật to, nằm ngoài dự đoán của người đàn ông, nó nhanh như chớp xoay ngang, lấy bức tường phía sau làm bệ đạp, nhún chân bật lên, lộn người xoay một vòng qua ngang đỉnh đầu anh ta. Cùng lúc đó, con dao trong tay Bảo Nhi tưởng như từ lâu đã bị quăng ra xa, vậy mà lúc này lại như lưỡi hái từ thần, một đường “xẹt” qua động mạch cổ của kẻ phía dưới, máu tươi tung tóe, tất cả chỉ diễn ra trong chớp lát, nhưng như nó nghĩ ban đầu, chỉ từng ấy thời gian cũng đủ để cho một tên sát thủ kết thúc sinh mạng của một người.

An toàn hạ người xuống đất, nó biết, người đàn ông đang sau chắc chắn chẳng còn nhiều thời gian. Một đường dao lúc này cắt qua, chính là sát chiêu rạch qua một trong những điểm yếu trên cơ thể con người.

Quả nhiên, khi Bảo Nhi quay người đối diện, người đàn ông đã khụy xuống đất, hai tay anh ta ôm chặt lấy cổ của mình, nhưng dòng máu đỏ vẫn rỉ qua các kẽ ngón tay, dần dần, máu đã loang lổ đầy mặt đất.

“Dù định làm bất cứ chuyện gì, kể cả giết người hay kinh doanh bất động sản, cũng phải có tính ẩn nhẫn để chờ thời cơ, khi ấy, ra tay cũng chưa muộn. Loại công tử bông bột như anh, nên đầu thai sớm để kiếp sau học lại tất cả những kỹ năng này.” Nó lạnh lùng đi đến trước mặt người đàn ông, như một vị thần cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé, cất giọng đều đều, “Thiếu gia của tập đoàn bất động sản London, tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu không trong đêm này, sẽ có rất nhiều người phải đi theo anh.”

Người đàn ông ngỡ ngàng trừng mắt nhìn Bảo Nhi, cô ta đã nhận ra thân phận của anh từ lúc nào. Anh ta thấy tầm nhìn của mình ngày càng tối đi, cảm giác đau đớn và khó thở cũng lúc ập đến. Như có điều gì thúc giục, có lẽ trước khi chết đi, anh ta mới thực sự sợ hãi lời đe dọa của nó, đồng thời anh ta cũng biết, Bảo Nhi tuyệt tình, tàn nhẫn đến mức nào, vì để lấy được câu trả lời, nên khi ra tay, đã chủ ý không cắt đứt dây thanh quản của anh ta. Trước lúc trút hơi thở cuối cùng, anh ta mới thều thào nói, nhưng lại là một lời đầy ẩn ý, “Cô... cô xem đạo gần đây... mình có đắc tội với ai không?”

Nhìn thân ảnh đổ vật xuống chân mình, thực sự lúc này, Bảo Nhi cảm thấy vô cùng hối hận, bởi nó, còn có rất nhiều điều muốn hỏi anh ta.

Một suy nghĩ khủng khiếp chạy xẹt qua đầu, Bảo Nhi ngồi thụp xuống đất, với tay lấy luôn điện thoại của người đàn ông, nó bấm số gọi cho Trí Phong.

“A lô.” Trí Phong nghe máy, giọng nói lạnh lùng khiến Bảo Nhi bình tĩnh được đôi phần.

“Là em đây.” Nó yếu ớt nói, đầu gối bên kia truyền tới nhiều tạp âm, có tiếng nhạc, tiếng hú hét của nam, nữ, chắc Trí Phong đang ở vũ trường. Không thấy anh trả lời, Bảo Nhi tưởng do nó nói quá nhỏ nên Trí Phong mới không nghe thấy. Nhưng ở phía bên kia, Trí Phong đã mở cửa bước ra bên ngoài, hành lang sang trọng với không gian im ắng, đối lập hẳn với hội trường ở hộp đêm.

“Bảo Nhi?”

“Vâng, em có chuyện...”

“Ai cho phép em đến Anh, hả?” Nhìn mã vùng của số điện thoại vừa gọi đến, chưa đợi Bảo Nhi nói hết câu, Trí Phong đã quát lên đầy giận dữ, “Mặc kệ ông ta đang bắt em phải làm gì, nội trong ngày mai nếu em không về Hàn Quốc, thì đừng có trách tôi tuyệt tình.”

Bảo Nhi nắm chặt lấy điện thoại, chỉ có nó mới hiểu, chữ “tuyệt tình” thốt ra từ miệng Trí Phong là như thế nào. Thực chất trong Nguyễn gia, người nó kính trọng nhất là ba, nhưng người nó phải dè chừng, từ trước đến nay lại luôn là người anh trai với thủ đoạn tàn nhẫn này.

“Em sẽ về.” Không để cho Trí Phong lên tiếng, Bảo Nhi lại hỏi, có điều mà nó phải làm rõ, ngay lúc này, “Gần đây tập đoàn bất động sản lớn nhất ở London có gặp khó khăn gì không?” Nó hỏi Trí Phong vì biết đây là một trong những đối tác làm ăn của Nguyễn gia ở Anh, cũng vì lẽ đó, ngay từ lúc người đàn ông kia xuất hiện, nó đã xác định được thân phận của anh ta.

“Nguyễn gia và cái tập đoàn rách đó đã chấm dứt hợp đồng từ đầu năm nay rồi.” Trí Phong nhún mày nhưng vẫn trả lời.

“Tập đoàn rách?” Bảo Nhi hơi bất ngờ trước cách dùng từ của Trí Phong. Theo như nó biết, so với tập đoàn lớn của Nguyễn gia, tập đoàn bất động sản London dù có không là gì, nhưng vẫn là một trong những tập đoàn kinh doanh có sức ảnh hưởng tại vương quốc, vậy mà khi vào miệng Trí Phong, nó lại chẳng khác nào một công ty tư nhân nhỏ.

Trí Phong cười khẩy, “Cổ phiếu đầu tư trên các sản chứng khoán của bọn chúng đều rớt giá, thua lỗ nhiều như vậy, bây giờ chẳng khác nào một con nợ, dù sắp phá sản, cũng không có lợi lộc để Nguyễn gia thu mua.”

Thì ra là vậy, Bảo Nhi đã đoán định được nguyên nhân. Nhưng...

“Vậy anh có biết, họ phải đi vay vốn nơi nào để duy trì được đến bây giờ không?” Nếu Trí Phong không nói, thì nó cũng không thể ngờ một tập đoàn với vỏ bọc hào nhoáng như vậy lại mang trong mình những món nợ khổng lồ.

Bảo Nhi cảm thấy giọng Trí Phong lạnh đi rất nhiều, không, có lẽ là lời đáp của anh làm tâm nó ngày càng trở nên lạnh giá, “Ở Anh, ngoài Trần gia, còn có nơi nào thừa tiền xoay vốn cho một...” Chưa nói hết câu thì một hồi “tút” dài đã truyền tới. Trí Phong nhìn cuộc gọi kết thúc ở phút thứ ba, không kìm nổi tức giận, chiếc điện thoại bay thẳng vào góc tường. Bảo Nhi... dám cúp điện thoại của tôi, em ngày càng trở nên lỗ mãng.

Cách xa Hàn Quốc, ở phía bên kia đại dương, vẫn trong ngõ hẻm đó, Bảo Nhi bật cười chua chát. Thực sự người đứng đằng sau sự việc vừa rồi là người đàn bà đó ư?

Nó chống tay đứng lên, nỗi nghi ngờ trong lòng ngày càng lớn. Thân phận của nó ở Nguyễn gia, người biết được chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa những đứa con gái ở trường, dù có hận nó cũng không có gan để thuê sát thủ chỉ vì mục đích trả thù, lại càng không thể sai khiến thiếu gia của một tập đoàn đi làm việc ấu trĩ như vậy. Người đàn ông đó có vẻ như đã nhận lệnh với vẻ gượng ép, nhưng anh ta hoàn toàn không có đường lùi, bị buộc phải làm theo, bản thân lại nhớ đến câu nói cuối cùng của anh ta và Trí Phong, nếu nói không liên tưởng đến Trần Yên Đan là nói dối.

Bảo Nhi hít một hơi thật sâu rồi loạng choạng bước ra khỏi ngõ nhỏ, nếu đã như vậy, thì nó sẽ không dành bất cứ một sự thương tiếc nào cho bà ta nữa.

Cái gì cũng có giới hạn, mà giới hạn cuối cùng của nó, chỉ đến đây thôi là đã kết thúc rồi.

Nhưng lúc này Bảo Nhi không biết, ác mộng của nó thật sự mới chỉ sắp bắt đầu, bởi ở sân thượng của tòa nhà đối diện, qua camera, có một người đàn ông đã thu lại toàn bộ cảnh tượng vừa rồi vào máy, sau khi xóa toàn bộ dữ liệu ở camera, anh ta mới gấp laptop lại và đứng lên. Dõi theo bóng hình ở phía bên dưới, người đàn ông nhếch miệng nở nụ cười tàn nhẫn, “Xem ra, mình phải đích thân ra tay rồi.”

Đêm muộn, đường phố vắng tanh, thỉnh thoảng mới có vài chiếc xe chạy qua.

Bảo Nhi trầm mặc đứng ở bên đường, vào thời điểm này, muốn tìm xe để về thành phố thực sự rất khó khăn. Có cảm giác tê tê truyền tới từ eo, nó cúi đầu, vết thương hình như lại sắp rỉ máu, viên thuốc đó chỉ có tác dụng trong một tiếng đồng hồ, nếu không về khách sạn để băng bó cẩn thận, chỉ e là đêm nay, nó sẽ cực kỳ mệt mỏi.

Đi thêm được một đoạn nữa, một chiếc xe ô tô bình dân từ xa tiến tới, chạy đến ngang người Bảo Nhi thì dừng lại. Sắc mặt nó thay đổi, chẳng lẽ lại có kẻ đến sinh sự?

Kính xe hạ xuống, Bảo Nhi nhìn người phụ nữ bản địa với khuôn mặt phúc hậu ở trong xe cùng chú chó nhỏ đang ngủ trên đùi của bà ta, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tuy hiểu rõ câu “đừng nhìn mặt mà bắt hình dong”, nhưng trực giác cho nó biết, đây không phải là người xấu.

Người phụ nữ ngó ý, “Cô gái, có muốn quá giang một đoạn không?” Đây là câu nói mà Bảo Nhi thấy dễ nghe nhất trong ngày hôm nay.

Nó không chần chừ, nói “cảm ơn” rồi lên xe, người phụ nữ mỉm cười rồi nhấn chân ga. Chiếc xe lăn bánh.

“Bác đến trung tâm London, cháu định đi đâu?” Bảo Nhi nghe tiếng người phụ nữ hỏi.

“Cháu cũng đang định đến đó ạ.” Khi này ma xui quỷ khiến như thế nào mà nó lại chọn quán bar ở gần vùng ngoại ô thành phố, vì vậy mới khó bắt được một chiếc taxi, bây giờ nghĩ lại mới thấy bản thân thực sự có vấn đề.

“Cháu không phải người ở đây thì phải?”

Vì không muốn nhiều lời, dựa theo ý của người phụ nữ, Bảo Nhi bịa đại ra một lý do, “Vâng, cháu là khách du lịch, hồi chiều đến đây rồi bị lạc gia đình, may mà gặp bác.” Thấy bà ta lại định hỏi gì đó, nó bỏ sung thêm rồi nhắm mắt dựa đầu ra sau ghế, “Cháu hơi mệt nên muốn ngủ một lúc, bao giờ đến nơi thì bác gọi cháu dậy nhé.”

Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Bảo Nhi qua gương chiếu hậu, người phụ nữ tin tưởng ngay mà không nghi ngờ gì.

Sau lúc đó, trên xe chỉ còn lại tiếng nhạc nhẹ nhàng, nó bình tâm nhắm mắt, tận hưởng cảm giác mà nó cho là yên bình nhất trong ngày.

Khoảnh khắc đó kéo dài chưa được bao lâu thì đột nhiên có ánh sáng lóa mắt hắt thẳng vào mặt Bảo Nhi, cùng với tiếng hét kinh hoàng của người phụ nữ và tiếng chó sủa, nó linh cảm có điều chẳng lành.

Quả nhiên khi Bảo Nhi mở mắt, đối diện với đồng tử của nó là một chiếc container cỡ lớn đang lao thẳng về phía ô tô của hai bác cháu. Lúc này, đầu óc Bảo Nhi hoàn toàn trống rỗng, nó chỉ biết hành động theo bản năng, từ ghế sau nhoài người lên phía trước, nắm chặt lấy vô lăng, đánh mạnh tay lái.

Trong đêm tối, tiếng bánh xe ma sát xuống lòng đường, tạo thành những tiếng “két” ghê tai, chẳng khác nào lưỡi hái tử thần quyết đòi mạng, khiến tất cả vừa sợ hãi, vừa tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119

Nhưng tất cả đã quá muộn, chiếc xe Bảo Nhi đang ngồi quá cũ kỹ, vì vậy dù nó có cố hết sức cũng không thể thoát khỏi “móng vuốt” của chiếc container khổng lồ đang điên cuồng lao ngược chiều.

Bảo Nhi sửng sốt buông thõng tay. Chỉ trong tích tắc, trước lúc hai chiếc xe va chạm, nhờ ánh đèn pha của ô tô, nó đã hoàn toàn nhìn rõ khuôn mặt bình thường nhưng đầy sát ý của kẻ đang điều khiển container. Là một trong những tay vệ sĩ bên cạnh Trần Yên Đan đã ngăn cản nó tại bệnh viện. Toàn thân Bảo Nhi hóa đá, trong đầu nó chỉ có một ý nghĩ, Trần Yên Đan, quả nhiên là bà muốn giết tôi.

“Ầm” một tiếng động cực lớn vang lên. Trước lúc đó, ngồi trong xe, Bảo Nhi đã kịp phản ứng nhanh, chống hai tay xuống ghế, nâng người, cố gắng dùng hai chân để đạp thật mạnh vào ghế lái để tạo khoảng cách, nhưng nó không thể chống lại lực ép kinh khủng dồn tới. Bảo Nhi bất lực buông mất nhìn toàn bộ ghế da ép đến, như muốn nghiền nát người nó, cơn đau bất ngờ ập tới chẳng khác nào cơn đau bị lãng trí. Tiếp đó, Bảo Nhi chỉ cảm thấy cả

người bị hát văng lên, trời đất đảo ngược, đầu nó hoàn toàn bị úp xuống đất.

Thực tế ở bên ngoài, theo lực va chạm, chiếc xe con lộn nửa vòng trên trời, khi rơi xuống đất hoàn toàn đã bị lật ngửa, mũi xe làm bánh văng xa khoảng hai mươi mét thì mới dừng lại. Chỉ chưa đến năm phút, trên tuyến đường về thành phố, một vụ tai nạn thảm khốc đã xảy ra.

Xe container khác này vẫn chẳng hề hấn, tay vệ sĩ mở cửa bước xuống, đi lại gần chiếc xe đã bị biến dạng. Nhìn cả bốn cửa kính của xe đều vỡ toang, dưới đất, cả ở phía trước và phía sau đều là những vũng máu đỏ tươi, đủ để cho thấy toàn bộ người ngồi trên xe khó có thể thoát khỏi tai ách, lành ít dữ nhiều. Hắn ta cúi người nhìn vào bên trong. Người phụ nữ ở ghế lái dường như chỉ còn mỗi đôi chân là còn ra hình người, nửa trên cùng với chú chó của bà ta hoàn toàn đã bẹp dúm cùng đầu xe, máu thịt bầy nhầy, cảnh tượng chẳng khác nào một cảnh quay trong bộ phim kinh dị. Tay vệ sĩ mỉm cười độc ác, “Có trách thì trách bà đã giúp không đúng người”, nói rồi hắn ta quan sát hàng ghế phía sau, tình trạng của Bảo Nhi có vẻ khả quan hơn, nhưng mặt nó dính đầy máu, hắn ta không xác định được đối phương còn sống hay đã chết. Để cho chắc chắn, tay vệ sĩ rút súng, đúng lúc này, may mắn là xăng xe bị rò rỉ, cộng với mùi máu, một mùi hương nhức mũi khiến cho người ta buồn nôn đến tận. Đương nhiên hắn ta không phải là tên ngu, chỉ cần một tia lửa, hắn ta mà nổ súng thì chiếc xe sẽ nổ tung. Ngay lập tức, tay vệ sĩ sẽ xuống âm phủ cùng đám người này. Sau khi quan sát kỹ càng, hắn ta thầm khẳng định với tình trạng vết thương như vậy, dù Bảo Nhi may mắn còn sống, nhưng đến lúc xe cứu thương đến, nó cũng khó lòng mà giữ được tính mạng. Không bắn khoan lâu, tay vệ sĩ giắt lại súng vào thắt lưng, hắn ta quay trở về phía container, quay đầu xe, lái chiếc xe về hướng ngược lại mà không chú ý rằng, chỉ ngay khi hắn vừa quay bước, một ngón tay của Bảo Nhi đã động đậy.

Cách đó nửa vòng trái đất, sau khi kết thúc năm tiết học, trên đường về nhà, trong buồng ô tô, điện thoại bỗng reo vang. Tài xế ở ghế trước tự động vặn nhỏ nhạc, Bảo Nam đang nhắm mắt tựa đầu vào thành ghế phía sau, không biết còn ngủ hay đã thức bấy giờ mới phát hiện ra có tiếng chuông điện thoại. Bảo Nam mở mắt, anh và Thùy Trâm ngồi cạnh nhau cả buổi sáng nhưng không ai mở miệng nói với ai một câu, vậy mà bây giờ chỉ mới xa nhau chưa được hai mươi phút, cô đã “nhớ” anh thế ư? Không có khả năng! Bảo Nam phủ nhận suy nghĩ nực cười rồi mới nghe máy.

“Ra Willy đi, mọi người đang chờ anh.”

Bảo Nam nhú mày khi Thùy Trâm chưa đợi anh trả lời đã ngắt điện thoại. Anh biết giờ này ra Willy để làm gì và “mọi người” gồm có những ai, vì vậy dù không hài lòng với thái độ của cô nhưng anh vẫn nói với tài xế, “Đến Club Willy đi.”

“Vâng, thưa cậu chủ.”

Đến nơi, Bảo Nam đã thấy Thùy Trâm đứng đợi sẵn ở bên ngoài, cô cau mày nhìn đồng hồ trên tay mấy lần nhưng khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc của anh thì vẻ mặt rạng rỡ hẳn lên. Bảo Nam mỉm cười, anh và Thùy Trâm gần đây đối với nhau không được tốt lắm, rõ ràng tình hình này nên được cải thiện, “Xin lỗi, đã để em đợi lâu.”

Nụ cười hiềm hoi của Bảo Nam không lọt nổi qua đôi mắt của Thùy Trâm, chơi trò chiến tranh lạnh cùng anh người thiệt hại về mặt tinh thần vẫn luôn là cô, nay anh đã chủ động nói cười, cô không thể bỏ qua cơ hội để xoa dịu mối quan hệ giữa hai người. Thùy Trâm dịu giọng, cô làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chủ động tiến lên khoác tay Bảo Nam, “Không sao, chưa ai đối cả, bọn Thiên Vũ đợi anh đến rồi mới gọi món.”

“Ừ.” Bảo Nam cùng Thùy Trâm bước vào Club.

Một nữ quản lý đã đợi sẵn ở đại sảnh, thấy Bảo Nam và Thùy Trâm bước vào, cô ta cúi đầu chào rồi mới thưa, “Cậu chủ, tiểu thư, mời đi theo tôi.” Bảo Nam gật đầu, cùng Thùy Trâm đi theo nữ quản lý.

Mọi chuyện sẽ diễn ra bình thường nếu như khi đi đến lầu ba, lúc ngang qua một ngã rẽ, không có một nhân viên phục vụ bất thành linh từ đâu xuất hiện, va vào người Bảo Nam, không may, trên tay cô ta còn bưng thêm một chiếc khay có hai cốc nước cam, trước lúc đó, Bảo Nam đã nhanh tay đẩy Thùy Trâm ra, kết quả, Thùy Trâm thì không sao, nhưng cả hai ly nước lại đổ hết lên người anh. Nữ quản lý đánh mặt, nhân viên phục vụ thì nhanh tay không để cho hai cốc nước rơi xuống đất, nhưng lúc này cô ta đã dính sát vào người Bảo Nam, khi nâng đầu lên, nhận ra người mình va vào là ai, sắc mặt cô ta mới có sự thay đổi, cô ta lúng túng lùi ra đằng sau, liên tục cúi đầu nói lời xin lỗi.

Bảo Nam mặc dù có hơi tức giận, nhưng anh vốn ưa sạch sẽ, cả người bây giờ lại nhớp nháp như vậy, vì thế điều anh muốn làm đầu tiên là thay ngay bộ đồng phục trên người chứ không phải là quở trách nhân viên phục vụ.

“Đưa cô ấy lên phòng ăn trước rồi đi lấy một bộ âu phục cho tôi.”

“Vâng.” Nữ quản lý cung kính.

Thùy Trâm dõi theo Bảo Nam đến khi tầm lưng anh biến mất sau dãy hành lang, bàn tay cô nắm thật chặt, không biết là vô tình hay cố ý, nhưng Bảo Nam đã hoàn toàn gạt cô ra khỏi đồng rắc rối của anh, không muốn cô xen vào. Điều đó làm Thùy Trâm cảm thấy tổn thương. Cô dời tầm mắt sang nhân viên phục vụ, thấy ánh mắt của cô ta nhìn vào Bảo Nam có điều gì đó không bình thường, dù lúc này cô ta vô cùng sợ hãi, thế nhưng khác này thái độ lại hoàn toàn trái ngược. Dựa theo trực giác của phụ nữ, Thùy Trâm sao có thể không hiểu biểu hiện khát khao đó đại diện cho thứ gì, cô nổi trận lôi đình, đi đến trước mặt nhân viên phục vụ, tát mạnh vào má cô ta, cao giọng hỏi, “Cô cố tình đúng không?”

“Choang, choang.” Nhân viên phục vụ loạng choạng, hai chiếc ly lần này không còn ai đỡ, cùng chiếc khay rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Cô ta ôm một bên má, sợ sệt nhìn Thùy Trâm, không nói nổi thành lời, bộ dáng yếu đuối khiến cho Thùy Trâm càng cảm thấy chán ghét, “Biến cho đỡ bẩn mắt tôi.” Nhân viên phục vụ cúi xuống nhặt chiếc khay, không dám nhìn Thùy Trâm, đi một mạch như thể chạy trốn.

Thùy Trâm chỉnh lại túi xách trên vai, ra lệnh cho nữ quản lý còn đang sững sờ, “Trả hết lương tháng này cho cô ta đi.” Nhìn những mảnh thủy tinh dưới chân, như nghĩ ra điều gì đó, cô nhếch môi, “Bộ cốc này bao nhiêu? Tính ra tiền mặt để cô ta tự thanh toán. Nếu cô ta có ý kiến, cứ bảo trực tiếp đến

gặp tôi.”

Nữ quản lý hiểu ý, trong lòng nhủ thầm dù có trừ nguyên cả một tháng lương, người nhân viên kia cũng không thể tương đương ra trị giá của một bộ cốc pha lê cao cấp trong câu lạc bộ. Cô ta nghe Thùy Trâm dặn tiếp, “Tôi tự đi được, cô mau đi lấy đồ theo lời Bảo Nam.”

Bảo Nam, con người em còn tồn tại rất nhiều góc khuất, phần lớn những điều xấu xa đó hình thành đều là vì anh. Tiếc rằng bộ mặt này của em, anh sẽ không bao giờ có cơ hội thấy được.

Đáng tiếc Thùy Trâm không biết, sở dĩ trên đời này luôn có những chuyện không nằm trong tính toán của con người, nhưng đó, lại là việc của tương lai.

Trong nhà vệ sinh.

Bảo Nam thẳng tay ném áo vest đồng phục vào trong sọt rác, nhìn ở trong gương, chiếc áo sơ mi màu trắng đã chuyển sang màu sậm vì thấm nước, anh cau mày, mặt lộ rõ vẻ không vui, nữ quản lý kia quá chậm chạp, mười phút chờ đợi đủ để anh xem xét và duyệt qua một bản hợp đồng, chứ không phải là mất công chờ đợi chỉ vì sự chậm trễ của cô ta.

Bên tai vọng đến tiếng chim hót, Bảo Nam giật mình đưa mắt nhìn cửa sổ ở trên cao, trước ngưỡng cửa, có một chú chim bị kẹt cánh vì cửa sổ đang khép hờ, bộ dạng chật vật, đang dương mắt nhìn anh. Có lẽ nó đã ở đây một thời gian dài, đủ để khiến cho đám lông trên người nó xù lên, trông không còn một chút sức sống, đến tiếng hót thanh thoát thường ngày cũng trở nên yếu ớt, như sắp trút hơi thở cuối cùng, và trong thời điểm ấy, dường như một loài chim không quen thân với con người cũng phải dùng ánh mắt cầu cứu hướng đến Bảo Nam để giành giật sự sống.

Từ trước đến nay, những chuyện vặt vãnh luôn khó để có thể tác động đến Bảo Nam, vậy mà khác này anh không còn là chính mình, cứ như bị thôi miên, ngay sau lúc nhìn thấy chú chim, đã không suy nghĩ nhún người lên bệ rửa tay, đứng ngang tằm với khung cửa sổ. Giây phút khi Bảo Nam giúp chú chim được tự do, nhìn nó cất cánh bay lên cao, anh mới ngỡ ngàng sự tĩnh.

Chết tiệt, mình đang làm cái quái gì thế này, Bảo Nam nhảy xuống đất, chửi thầm một tiếng, anh chưa bao giờ đi cứu người khác, không ngờ bây giờ lại đi cứu một con chim. Mà không, Bảo Nam mỉm cười bất lực, là anh vô dụng không thể giúp người thân yêu nhất của mình, nên sau này khi có thừa khả năng cũng trở thành kẻ vô tâm, coi sinh mạng của những người xung quanh như những thứ rác rưởi, trước giờ anh chưa từng nghĩ tới điều này, nhưng người ấy quá lương thiện, nếu mà biết anh trở thành một kẻ như vậy thì cũng mắng anh một trận toi đời, dù có như vậy thì anh cũng can tâm tình nguyện, nhưng giấc mộng đó chỉ là một ước mơ xa vời.

Lúc nhận được cuộc điện thoại từ Mason – thiếu gia của tập đoàn bất động sản ở London, người mà tháng trước vừa mới kí kết hợp đồng vay vốn với Trần gia, Bảo Nam mới thoát khỏi những ý nghĩ vẩn vơ, trở lại với hiện thực thực tại.

Bảo Nam chắc chắn anh và người này không quen thân, thậm chí là mới gặp nhau có vài lần, không hiểu sao đêm muộn (ở Anh) hôm nay anh ta lại có nhã hứng gọi cho anh, không lẽ nguồn vốn mà anh rót vào tập đoàn đó không đủ để nó duy trì thêm vài năm?

Tâm trạng của Bảo Nam vốn đang không tốt, anh gần như gắt lên qua điện thoại, “Có chuyện gì?”

Giọng nói đáp lại run run, thanh âm rất nhỏ, không ngắt quãng nhưng vẫn đem lại cảm giác người nói đang khó nhọc, chỉ một câu nói mà phải sử dụng hết sức bình sinh mới có thể thốt ra, “Anh hai, em đau lắm, mau cứu em.”

Hai từ “anh hai” làm cả người Bảo Nam cứng đờ, bàn tay anh siết chặt lấy điện thoại, giọng nói lạnh lẽo hơn bao giờ hết, “Là ai?” Là ai không muốn sống, dám xưng hô như thế với anh, nếu Mason là người đứng đằng sau chuyện này, anh nhất định sẽ khiến anh ta chết đủ thảm.

Nghe Bảo Nam trả lời, Bảo Nhi cố kìm nén cơn đau, nhưng nó không còn sức để mở miệng, nó biết mình phải giữ thần trí tỉnh táo, vậy mà mí mắt vẫn ngày một nặng trĩu. Ngắt kết nối, điện thoại tuột khỏi tay, cuối cùng, nó cũng nghe thấy tiếng còi hú của xe cứu thương. Bảo Nhi bật khóc, trước lúc chìm vào bóng tối, ngực trái trong trái tim nó, chỉ là sự hận thù. Bảo Nhi thề rằng, nếu nó còn có cơ hội tỉnh lại, những người hại nó ra nông nổi này sẽ không được sống yên ổn.

Sau khi tín hiệu bị đứt, Bảo Nam thực sự đã nổi cơn điên, tạp âm ở đầu máy bên kia là chắc chắn là của xe cảnh sát và đội cấp cứu, anh gần như có thể khẳng định, chín mươi phần trăm, người kia đang gặp tai nạn. Không biết vì lý do gì, nhưng người đó không phải là Mason, tiếng nói đó vừa quen thuộc nhưng lại nhạt nhòa, nhất thời, trong đầu Bảo Nam không thể hình dung ra đó là ai. Ngón tay Bảo Nam run run, lâu lắm rồi anh mới không kiểm soát nổi cảm xúc của mình, nhìn vị trí qua GPS, anh biết, đây khó có thể là một trò đùa.

Bảo Nam lao ra khỏi nhà vệ sinh, đúng lúc nữ quản lý cầm một bộ âu phục đi đến, cô ta hoảng sợ khi nhìn thấy tia máu hằn qua ánh mắt của anh. Nữ quản lý hoảng sợ tránh sang một bên, cô ta khó hiểu nhìn cậu chủ gấp gáp chạy thẳng một mạch lên tầng ba bằng lối thoát hiểm mà không dùng thang máy.

“Khu vực đó có camera không?”

“Có ạ.” Sau vài giây, Bảo Nam nghe thấy tiếng trả lời.

“Bằng cách nhanh nhất, điều một máy bay trực thăng đường dài đến nóc câu lạc bộ Willy.” Như nhớ ra điều gì đó, Bảo Nam cất giọng trầm trầm, “Cho người đến tuyến đường XX ở giao lộ S, nếu tôi không nhầm, chắc chắn ở đó có xảy ra một vụ tai nạn.”

“Vâng.”

Cuộc trò chuyện kết thúc, cũng là lúc Bảo Nam đến được phòng Vip ở cuối tầng ba.

Anh mở cửa.

Trong phòng toàn mùi thức ăn, nhưng mọi người vẫn chưa ai động đũa, Thùy Trâm và Hà My đang ngồi tán gẫu, Quang Anh vẫn chăm chú chơi “đánh trận” trên Ipad, có người vào mà không gõ cửa, không cần nhìn anh cũng có thể biết đó là ai, “Thay mỗi bộ quần áo mà sao lâu thế? Có phải là con gái đầu.”

Bảo Nam im lặng.

Thùy Trâm có vẻ không vui, “Anh chưa thay đồ à?” Chính cô cũng bị giật mình vì hình tượng lúc này của Bảo Nam, áo sơ mi dính đầy vết bẩn, xộc xệch đến thảm hại, tuy anh phút này có vẻ không để ý đến điều đó, nhưng điều đó cũng làm cô giật lên một nỗi lo ngại không tên, “Có chuyện gì à?”

Bảo Nam vẫn chẳng nói chẳng rằng, điều đó đã thành công thu hết sự chú ý của Quang Anh và Thiên Vũ, khiến họ một người vớt máy tính bảng sang một bên, một người thì dùng word, rồi mất khỏi màn hình laptop, đưa mắt lên nhìn anh.

“Oh my good, mày nên đi soi gương đi.” Quang Anh rùng mình. Có phải trong tầng lớp thượng lưu, ai cũng ưa sạch sẽ, sợ bẩn?

Có tiếng quát, “Im mồm!”

Quang Anh im bật, lúc này anh mới phát giác ra Bảo Nam đã thực sự tức giận, không biết vì có gì, nhưng khiến một người trầm tính như Bảo Nam hành xử như thế thì không biết là việc động trời gì đã xảy ra.

Tưởng lâu nhưng kể từ khi Bảo Nam mở cửa vào phòng, tất cả mới chỉ trôi qua hơn chục giây, lúc này, Bảo Nam đã quyết định rất nhanh, ngay khi vừa dứt lời, anh đã đi đến chỗ của Thiên Vũ, lấy cái laptop, sau đó ngồi ngay xuống chiếc ghế bên cạnh hắn, “Tao mượn một lúc.”

Thiên Vũ không nói gì, coi như đã đồng ý.

Bảo Nam lập tức dùng giấy dẫn kết nối điện thoại của anh với chiếc laptop, màn hình máy tính hiển thị một ô gần giống hình hòm thư, anh nhanh chóng kích chuột, chương trình với những thông số mà người bình thường nhìn vào khó có thể hiểu hiện ra. Sau một vài thao tác, không bao lâu, trình duyệt đã chia ra thành mười ô nhỏ, trên đó đều là hình ảnh ghi lại từ camera giám sát của toàn bộ tuyến đường anh định vị được trên GPS trước đó.

“Shit.” Bảo Nam buột miệng chữ thề.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ở ô sáu, bảy, tám, sau lúc 23 giờ 30 phút, hình ảnh truyền đến chỉ là một màu đen kịt. Quả nhiên có vấn đề, trên một đoạn đường, trong bán kính mười ki – lô – mét, toàn bộ ba camera giám sát đều bị thâm nhập. Cũng may đây chính là một trong những trò Bảo Nam hay chơi hồi bé, nhằm vô hiệu hóa toàn bộ camera để anh trốn khỏi nhà, trò chơi này có thể qua mặt được đám cảnh sát, nhưng không thể làm khó được anh. Bảo Nam nhếch miệng, phóng to ba ô bị nhiễu, mười ngón tay của anh di chuyển liên tục trên bàn phím.

Không bao lâu sau, hình ảnh trên camera nhảy từ hết thời điểm này đến thời điểm khác, cuối cùng, thứ anh cần xem đã hiện ra, càng may mắn hơn, độ phân giải của loại camera này không hề tồi, hình ảnh rõ nét vô cùng.

Bảo Nam liên tục tua thời gian, trong đầu nhắm qua thời gian chênh lệch giữa Việt Nam và Anh, sau cùng là thời gian của cuộc điện thoại khi nãy, trừ hao đi vài phút kể từ khi xảy ra tai nạn, chưa đến mười giây, trên màn hình là toàn bộ thước phim về khoảng thời gian lúc một giờ mười phút. Lúc này, vẫn chưa có chuyện gì xảy ra, Bảo Nam bỗng nghĩ đến cách thức xâm nhập hệ thống camera của kẻ kia, hẳn đúng là tên vô dụng, một là hẳn quá ngu khi gây tai nạn xong mới xóa toàn bộ dữ liệu, hai là hẳn đã quá tự tin vào tay nghề của mình.

Vào thời điểm đó, trên màn hình xuất hiện một chiếc container đi lệch hẳn sang làn đường của xe đi ngược chiều. Trông như có vẻ mất lái nhưng thực chất không phải vậy, chiếc xe ngày càng tăng tốc, cuối cùng đâm thẳng vào một chiếc xe con, cú tông mạnh đến nỗi nhìn qua màn hình, cũng có thể tưởng tượng chân thật được thảm cảnh. Tiếp đó, khẩu súng trên tay của kẻ điều khiển container đã thu hút sự chú ý của Bảo Nam. Anh lập tức nổi sát tâm, đây là một vụ tai nạn có chủ đích. Tinh thần Bảo Nam bị chấn động nặng nề, nếu cô gái gặp tai nạn không gọi nhầm số, thì...

Khi ngồi trên máy bay, Bảo Nam lại nhớ đến câu nói của Candy trước khi đi xa từ nhiều năm trước, “Anh hai, em đau lắm, mau cứu em”. Vẫn ngữ điệu như thế, có điều trưởng thành hơn, đây là một sự trùng hợp đến đáng sợ. Mà sự trùng hợp này khiến Bảo Nam chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa, dù ít hay nhiều, trong lòng anh cũng lóe lên một tia mong đợi, nhưng tất cả những hình ảnh thu được qua camera trước đó, lại dập tắt mọi hy vọng của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Thuở Thơ Ấu Của Chúng Ta

Trở về nhiều năm trước.

Thuở ấy, Hiểu Du lúc nào cũng thắc mắc về họ của mình. Mặc dù mới chỉ có ít tuổi, nhưng nó biết bố, mẹ, ông nội,... hay tất cả các thành viên trong gia đình nó đều mang họ Walker, vậy mà nó lại mang họ Trần – một cái họ lạ hoắc. Có lần Hiểu Du đã tra từ điển, nhưng trong trăm họ ở Anh, việc tìm được một cái họ có những dấu kỳ lạ trên những con chữ, khiến nó đọc lú lờ cả lưỡi đúng là việc khó hơn trên trời.

Nhưng không dừng lại ở đó, điều khiến Hiểu Du băn khoăn hơn chính là ngoại hình, hay nói cách khác, chính là vẻ bề ngoài của nó. Kỳ lạ không khi xung quanh hầu hết là những người tóc vàng, một mình nó lại mang một cái đầu với mái tóc đen không ra đen, vàng không ra vàng, đây chắc là tóc vàng đen tự nhiên có một không hai, may mắn là nhìn không mắc cười. Còn về đôi mắt, giữa một rừng người mang màu mắt lam nhạt hoặc màu sáng, nó lại có một đôi mắt tím, nói không ngoa, nếu thêm đôi răng nanh, màu da trắng giống bạch tạng hơn một tí, thì nhìn chẳng khác nào ma cà rồng trên mấy phim điện ảnh bom tấn. An ủi được đôi phần là có lần Hiểu Du đã search google, số người có đôi mắt giống nó trên thế giới chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn hết, truyền thuyết về những người có đôi mắt tím là họ sẽ sống được trên trăm tuổi, kể ra thì giống người ngoài hành tinh thật, nhưng sống lâu hơn mức bình thường, có thể trải nghiệm cuộc sống ở hai thế kỷ, có ai mà không muốn. Đó là còn chưa kể đến sống mãi, đổi mới, các ngũ quan khác trên khuôn mặt,... xin thứ lỗi vì Hiểu Du mới chỉ là một cô bé năm tuổi, vốn từ còn hạn hẹp, nên ngoài những bộ phận mang màu sắc đặc trưng, thì phải học vài năm nữa nó mới có thể miêu tả một cách vừa chân thực vừa sống động được. Nói gì thì nói nhưng tổng kết lại, vẫn là câu “khác một trời một vực” đó thôi, may mà xung quanh nó đều là những người tốt, không có ai kỳ thị nó cả, bằng không, nó sẽ tui thân chết mất. Sau này Hiểu Du mới biết tại sao mình lại khác với đa số mọi người như vậy, câu trả lời chỉ có một, nó là con lai, là con lai đó.

Có lần, ngồi trong lòng bố, vốn biết bố là viện trưởng của một bệnh viện. Hiểu Du khi đó bị sùng bái bố quá mức, nó cho rằng giống trên những bộ phim, người làm y đều là những người tài giỏi, tất nhiên về sau mặc dù thời thế thay đổi, câu trả lời của bố sắp tới sai bét, nhưng nó cũng không thể nói là bố mình không biết gì, ông chỉ giỏi đi chữa bệnh cho người ta thôi, còn mấy vấn đề về ngoại hình, thì ông hoàn toàn mù tịt.

“Bố!!!” Hiểu Du chọc vào tay bố, kéo dài giọng, mặc dù không có ý làm nũng, nhưng lại bị nhìn là đang làm nũng, điều đó khiến nó hết sức bức mình. Hiểu Du than thầm, bố à, bố quên là con nhận thức nhanh hơn những đứa trẻ khác rồi sao?

“Hiểu Du, năn nỉ cũng vô ích, con còn yếu lắm, không được ra ngoài.”

Hiểu Du xì mặt, nó có muốn bản thân hơi một tí là lại bị ốm đâu. Với cả tạm gác lại việc này sang một bên đi, nó đâu có muốn đi chơi, “Con có phải do bố mẹ sinh không?”

Ông Walker giật mình, rời mắt khỏi đồng giấy tờ trên bàn, cúi đầu nhìn cô con gái nhỏ, “Không do bố mẹ sinh ra thì là ai? Tại sao con lại hỏi như thế?”

Hiểu Du trề môi, bàn tay nhỏ nhắn chỉ vào mái tóc, đôi mắt, cái mũi của bố, “Chỗ này, chỗ này, chỗ này, rồi là nhiều chỗ khác đều không giống, còn cả chữ Trần trong tên con nữa.”

Ông Walker cười phá lên, “Thế ông nội sinh ra bố, con có thấy bố giống ông ở điểm nào không?”

Hiểu Du lắc đầu, “Không giống y hệt, nhưng...”

Ông Walker cắt lời, lúc đó Hiểu Du còn bé, dù có thông minh đến đâu thì sau một hồi nghe người khác vòng vo, nó cũng tin tưởng người đó một cách vô điều kiện. Hơn nữa đối phương lại còn là bố mẹ của Hiểu Du, mọi thắc mắc của nó coi như đã có lời giải, quan trọng hơn là, bố đã đánh trống lảng, hoàn toàn cố tình bỏ quên họ Trần trong tên nó, không hề đa động hay giải thích một tí nào, “Không phải là anh, chị em sinh đôi thì không giống nhau được. Hiểu Du là độc nhất vô nhị, chẳng lẽ con muốn giống y hệt bố để bị chê là ông già sao?”

Hiểu Du xì mặt, nhảy xuống khỏi lòng bố, chậm chạp rời khỏi phòng, “Xi, ai thèm giống bố, ai muốn làm bản sao của người khác chứ.”

Thôi, coi như vấn đề này đã được chấm dứt tại đây.

Hằng ngày ở nhà Hiểu Du đều bận rộn với việc chơi, ngủ, mấy tháng trôi qua, cuộc sống của nó vẫn là màu hồng, được mọi người xung quanh cưng nựng, nâng niu chẳng khác nào búp bê trong lồng kính. Nhưng không ai biết lúc đi ngủ, phải nằm một lúc mới chìm được vào cơn mộng, trong những lúc đó, Hiểu Du lại khao khát có được một người bạn như thế nào.

Khi rảnh rỗi, Hiểu Du rất hay xem TV, thấy các nhân vật đều ràng buộc nhau bởi những cụm từ như “người thân”, hay hơn cả là “bạn bè”. Dĩ nhiên là cụm từ đầu tiên nó không còn xa lạ gì, nhưng “bạn bè” thì sao, nó vô cùng muốn có bạn để hiểu rõ cảm giác đó là như thế nào. Vậy mà ngày qua ngày, cả ông nội và bố mẹ đều hạn chế, nếu không cần thiết thì không cho Hiểu Du ra ngoài, còn không cho nó đi học mẫu giáo, mời hẳn người dạy trẻ về nhà, cứ như vậy thì làm sao nó có bạn được, điều đó làm nó vô cùng sầu não.

Thế là sáng hôm sau Hiểu Du làm nũng với ông nội, lần này là làm nũng thật, không phải như lần trước nhé, kết quả là ông nội trả lời gần giống hệt với bố, “Ra ngoài đi chơi há? Đợi cháu khỏe như ông đã. Đi học mẫu giáo há? Đợi nẩy cô giáo kia đi lấy chồng rồi tính sau.”

Hiểu Du hậm hực, “Ông ngày nào cũng uống bao nhiêu thuốc, sâu bệnh mà còn chê cháu. Mấy cô giáo kia thì xấu ma chê quỷ hờn, có vút cho ăn mỳ cũng chẳng ai thèm.”

Kết quả của hai câu nói đó là, ông nội thì phản bác đó là thuốc bổ cho người cao tuổi, trẻ con không ai uống được. Thậm tệ hơn là đúng lúc đó hai cô dạy trẻ vừa đến, nghe được về sau thì tím tái cả mặt, tức quá bỏ đi luôn, chắc hẳn lòng tự trọng đã bị tổn thương nghiêm trọng, sẽ không bao giờ đến cái nhà này nữa. Việc đuổi hai cô giáo kia đã được như ý, nhưng bao giờ mới trở thành người lớn để uống thuốc bổ đây? Hiểu Du vui mừng nung nấu ý định, có hai người đã giải quyết được, việc tiếp theo trong kế hoạch “bằng mọi cách để có được một người bạn”, đó chỉ là chờ đợi thôi. Nhưng nó ngay lập tức bị tạt một gáo nước lạnh lên đầu, vì ngay sáng hôm sau, đã có hai cô giáo mới đến, chưa hết, hai cô này cực kỳ xinh đẹp, ban đầu thì Hiểu Du mừng

thầm vì với ngoại hình này, hai cô sớm muộn gì chẳng đi lấy chồng. Cuối cùng sau một lúc làm quen, Hiểu Du ngập thơ gạ hỏi về công cuộc tìm kiếm hạnh phúc nửa đời sau của hai cô, không hẹn, cả hai đều đồng thanh nói, câu trả lời đúng là làm nó muốn ngất tại chỗ, “Tiểu thư, chúng tôi đều tôn thờ chủ nghĩa độc thân.” Hai cô có chắc không? Có chắc không đó?

Hai tháng sau, sau nhiều lần lên kế hoạch, nhưng lần nào cũng thất bại thảm hại, cuối cùng, Hiểu Du đã bỏ cuộc, nó không đấu lại được với ba, ông nội, và hai cô giáo kia đâu.

Cứ tưởng vấn đề này đến đây đã kết thúc, tuy nhiên, ông trời đúng là biết trời người Hiểu Du, đương lúc nó định bỏ cuộc thì lại xuất hiện hai đối tượng thích hợp để nó kết làm bạn. Mà kỳ lạ hơn, Hiểu Du để ý là, hai đối tượng này thỉnh thoảng lại hay đến nhà nó vào lúc sáng sớm, hôm nay chẳng hiểu sao nó lại dậy sớm hơn mức bình thường, phần thưởng cho sự tiến bộ đột xuất đó là phát hiện được hai cậu bạn này. Nhưng điều Hiểu Du thích nhất, là các cậu ấy cực kỳ giống nó, trừ mỗi đôi mắt người thì màu đen, người còn lại thì màu nâu, thì màu tóc, hay các ngũ quan của hai cậu bạn cũng đều hao hao giống nó. Hiểu Du kết hai người này ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì vậy, trong lòng nó lại bùng bùng ý chí, đó là “phải làm thân với hai cậu bạn kia” cho bằng được.

Đêm đó, Hiểu Du lập các bước để dẫn tới thành công, bước đầu tiên không quá khó, cứ biết được tên cả hai rồi tính tiếp. Để đạt được điểm tuyệt đối mà không mất thời gian, nó đành phải nhờ hai cô giáo xinh đẹp.

Hai cô từng nói tôn thờ chủ nghĩa độc thân, vậy mà khi Hiểu Du mua chuộc bằng cách đưa ra hai vé xem hòa nhạc ghé Vip phiên bản có hạn của một ngôi sao thế giới... ặc, xin lỗi vì nó không biết tên!!! Thì mất cả hai đã sáng lên như đèn pha ô tô, miệng luôn mồm nói, “Đây là chồng của cô”, Hiểu Du lúc ấy mới toát mồ hôi hột, trong lòng nó mọc ra hằng hà vô số dấu chấm than, tiêu chí độc thân được hai cô đặt lên hàng đầu, bây giờ biến đi đâu mất rồi? Nhưng thôi mặc kệ, quan trọng là Hiểu Du đã biết, một cậu tên là Trần Gia Bảo Nam, cậu kia thì tên là Hoàng Thiên Vũ. Mà người Hiểu Du nghe tên đầu tiên có họ giống nó kia, cậu bạn thứ hai thì là họ Hoàng, chẳng phải cũng là họ hiếm, tra nát cả mắt cũng không tìm thấy trong các tộc họ ở Anh hay sao? Chắc hẳn ba người có duyên lắm, càng thích hợp hơn để trở thành bạn. Nghĩ đến đây, khuôn mặt Hiểu Du cực kỳ rạng rỡ, rốt cuộc, cuộc đời nó cũng đổi màu rồi, màu hồng mãi thì cũng nhàm, chán lắm(^_^)

Bảo Nam chưa bao giờ dám tưởng tượng Candy còn sống, bởi hơn hết, cô bé đã ra đi trong chính vòng tay của anh. Từ lúc biết nhận thức, đó là lần đầu tiên Bảo Nam khóc, sau ngày đó, dường như trái tim anh đã khô cạn, dù phải chịu bất cứ đớn đau hay trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng không rơi thêm một giọt nước mắt. Thế mà ngày hôm đó, trước mặt cô y tá trẻ măng trong bệnh viện, một vị thiếu gia kiêu ngạo như Bảo Nam đã gục bỏ hết hình tượng, khóc nức lên.

Gần hai giờ đêm hôm ấy, bệnh viện thành phố tiếp nhận một ca cấp cứu do tai nạn giao thông, nữ bệnh nhân là một cô gái đang độ tuổi học sinh, nhập viện trong tình trạng hết sức nguy kịch, không chỉ thân thể bị chấn thương nặng nề, mà theo chẩn đoán sơ bộ của nhân viên cấp cứu trên đường đến bệnh viện, cô gái ấy còn mắc một hội chứng đem lại nhiều bất lợi trong công tác cấp cứu thương – chứng Haemophilia.

Trong phòng làm việc, nghe được thông tin ấy, viện trưởng Walker đã đích thân tiến hành cấp cứu. Ca cấp cứu kéo dài đến tận trưa ngày hôm sau vẫn chưa kết thúc, các trưởng khoa liên tục thay phiên nhau trợ giúp viện trưởng, nhìn mồ hôi rịn ra từ trán ông, tất cả đều sợ khi chưa hoàn thành xong phẫu thuật, chính viện trưởng cũng sẽ kiệt sức vì suốt mười hai tiếng liền, chưa một lần ông nghỉ ngơi, đến một hớp nước cũng chẳng kịp uống.

“Viện trưởng, đây là túi máu cuối cùng rồi.” Một y tá lo sợ nói.

Con dao mổ trên tay viện trưởng Walker vẫn không dừng lại, những lúc ông đang tập trung cao độ, kể cả người bên cạnh có nói gì, ông cũng bỏ ngoài tai.

Một vị bác sĩ cấp cứu lâu năm, hiểu rõ tính tình của viện trưởng Walker sốt ruột nói, "Liên lạc với bệnh viện gần nhất, hỏi xem họ còn bao nhiêu cc máu.”

“Trước đó tôi đã gọi, vì gần đây số người nhóm máu AB hiến máu không nhiều, quanh khu vực này lại toàn bệnh viện lớn, nên họ bảo...”

Vị bác sĩ tức giận ngắt lời, “Chết tiệt, họ không nể mặt viện trưởng thì cũng phải biết mạng người là quan trọng chứ. Các bệnh viện nhỏ ở khu vực lân cận thì như thế nào?”

Y tá trả lời, “Họ bảo nhanh nhất là ba mươi phút nữa mới có thể mang đến được năm túi máu. Nhưng với tình hình hiện tại, tôi sợ không kịp.”

“Người nhà bệnh nhân đã thấy đến chưa?” Thấy cô ta lắc đầu, vị bác sĩ càng trở nên cáu kỉnh, “Cô chạy một lượt quanh bệnh viện, gặp bất cứ người nhà bệnh nhân nào trông có vẻ khỏe mạnh, nếu họ mang nhóm máu AB, lập tức ngỏ ý xin họ hiến máu cho tôi.”

“Vâng.” Nữ y tá tháo khẩu trang, chạy nhanh ra khỏi phòng cấp cứu.

Bây giờ là hơn một giờ trưa, suốt cả đêm ngồi máy bay không ngủ, cuối cùng Bảo Nam cũng đến được bệnh viện. Đây là bệnh viện của bác anh, vì vậy đối với một vài y bác sĩ làm việc trong này, từ nhỏ đã từng vài lần tiếp xúc, Bảo Nam cũng coi như là có quen biết, lúc gặp, họ đều lên tiếng hỏi han, nhưng anh không còn hơi sức để để ý đến điều đó. Đến quầy lễ tân, theo lời báo cáo lại của người vệ sĩ, Bảo Nam hỏi đường đến phòng cấp cứu, có lẽ vì thân phận của anh, nhân viên lễ tân đã trực tiếp đưa anh đến đó.

Lúc này, bên ngoài phòng cấp cứu vắng lặng như tờ, không gian toàn mùi thuốc sát trùng, bốn bề xung quanh là những bức tường trắng, mang đến cảm giác toàn bộ nơi đây bị bao trùm bởi không khí tang thương, chết chóc. Trên cánh cửa phía trước, đèn đỏ vẫn bật sáng, chứng tỏ ở trong kia, các bác sĩ vẫn đang nỗ lực hết sức mình, cố gắng giành giật sự sống cho bệnh nhân. Bàn tay Bảo Nam rịn đầy mồ hôi, các tế bào trong người anh căng lên như dây đàn, sự căng thẳng choán lấy toàn bộ trí óc anh, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng.

Bảo Nam ngồi xuống hàng ghế chờ, gục xuống nhìn đầu gối, đôi bàn tay anh vò lấy mái tóc. Chưa chắc chắn người đó là Candy, vậy mà anh đã không khống chế nổi chính mình.

Có tiếng “tinh, tinh” vang lên, Bảo Nam vội ngẩng lên, cánh cửa kia đã mở ra, nhưng không phải là điều anh mong đợi.

Nữ y tá trẻ có vẻ mừng rỡ khi nhìn thấy Bảo Nam, anh cực kỳ không mong muốn cô ta hướng về phía mình là để báo tin dữ. Có vẻ như lời cầu nguyện của Bảo Nam đã được đền đáp khi câu đầu tiên cô ta nói với anh là, “Xin lỗi, anh có phải là người nhà của bệnh nhân không?” chứ không phải là, “Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Bảo Nam vô thức gạt đầu, nhưng rồi lại lắc.

Nữ y tá sững sốt. Sau đó cô ta không quên hỏi, “Nhóm máu của anh có phải là AB không?”

Nhận được câu trả lời của Bảo Nam, nữ y tá đột nhiên nở nụ cười, cô ta reo lên, “Vậy thì tốt quá, bệnh nhân đang thiếu máu, mời anh đi theo tôi.”

Khi 200 cc máu được rút ra từ người Bảo Nam, cũng là lúc anh nghe được thông tin cô gái kia mắc chứng Haemophilia, ánh mắt anh lộ rõ vẻ bàng hoàng, chấn động. Bảo Nam muốn ngay lập tức đến phòng cấp cứu, nhưng vì các bác sĩ nói, rất có thể họ sẽ cần thêm máu của anh, anh mới mệt mỏi nhắm mắt tựa vào thành giường, không động đậy.

Chẳng biết đã trôi qua bao lâu, khi Bảo Nam mở mắt một lần nữa, đã có một chiếc khay đựng toàn vật dụng linh tinh được đưa đến trước mặt anh. Bảo Nam nghe y tá nói, “Mong anh nên đau thương, khi chúng tôi đến nơi, chỉ còn mỗi cô gái ấy là còn sống sót, đây là tất cả những vật dụng chúng tôi lấy được từ xe của họ.”

Nằm ngoài dự đoán của y tá, Bảo Nam lạnh lùng đến đáng sợ, anh hờ hững nhìn lướt qua đồng giấy tờ xe, túi xách của phụ nữ, thậm chí còn không thêm động tay vào một món đồ.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc di động màu đen, Bảo Nam liền tỏ ra kinh ngạc. Đây là điện thoại phiên bản có hạn, cả thế giới chỉ có hai mươi tám mẫu. Mấy tháng trước chính anh đã thấy Mason sử dụng nó. Bảo Nam cầm điện thoại lên xem, bất ngờ, khi anh vừa nhấc điện thoại ra khỏi chiếc khay, một sợi dây chuyền bằng bạc nằm khuất ngay sau chiếc máy đã hiện lên trong tầm mắt, lấy đi toàn bộ vẻ lạnh lẽo trên gương mặt anh. Bảo Nam run rẩy cầm sợi dây đã được lau sạch vết máu, anh mở nắp dây chuyền, là khuôn mặt ngày đêm anh nhớ nhung - Candy của anh! Sợi dây đã chôn theo Candy, vậy mà bây giờ lại xuất hiện ở đây như một phép màu. Candy, có phải không em thực sự vẫn đang còn sống?

Bảo Nam không rõ cảm xúc trong lòng mình lúc này là vui mừng hay sợ hãi, anh ôm chặt lấy sợi dây chuyền, nước mắt lăn dài như một đứa trẻ. Hiểu Du đã rất nhiều lần tưởng tượng ra hoàn cảnh ba người có cơ hội chạm mặt nhau. Nó đã rất vui mừng nhưng sau ngày hôm đó, dường như Thiên Vũ và Bảo Nam đã bốc hơi, hoàn toàn không bao giờ xuất hiện trong tầm mắt nó nữa. Hiểu Du rất hồ nghi, chẳng lẽ do nó quá buồn chán nên trong lúc nhất thời mới tưởng tượng ra hai cậu bé có dáng vẻ như thiên sứ đó mà đã quên mất rằng, nếu nó đi hỏi hai cô giáo kia, thì nghi vấn mà nó thắc mắc sẽ dễ dàng được giải đáp.

Cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn, cho đến một tuần sau...

Hôm đó, hiếm khi buổi tối ông nội không có ở nhà, bố mẹ thì đã bận đi công tác từ vài ngày trước, trong ngôi biệt thự ngoài mấy người giúp việc và người vệ sĩ hay đi bên cạnh Hiểu Du thì không còn ai khác. Ngồi xem chương trình thiếu nhi một mình, Hiểu Du nhàn nhã ăn bỏng ngô, đung đưa hai chân, thỉnh thoảng lớn tiếng cười. Vệ sĩ ở đằng sau thấy cô chủ không chạy loạn như mọi ngày mà ngồi yên một chỗ thì hơi bất ngờ, nhưng cũng âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, tối hôm nay anh ta cũng đỡ mệt.

Thực tế thì, trừ bỏ đáng về ung dung tự tại đó, Hiểu Du ở trong lòng đang bịn rịn, ngứa ngáy tay chân đến cực điểm. Không được ra khỏi nhà trong nhiều ngày, nó thấy mình đã vô cùng buồn bức, sắp trở thành bông hoa héo đến nơi rồi. Phim hoạt hình cực kì nhàm chán, nhìn thì vẫn có thể thấy Hiểu Du đang chăm chú xem nhưng thực chất, mắt nó đang đảo liên hồi, cái đầu thì đang hoạt động hết năng suất để cố gắng nghĩ cách thoát khỏi tầm mắt của người đứng đằng sau.

Nhưng nghĩ nửa ngày mà vẫn chẳng đưa được ra phương án hay ho nào, bởi đáng ghét là, người vệ sĩ kia tuy lúc nào cũng nghe lời Hiểu Du, nhưng có những chuyện anh ta lại trở mặt, kiên quyết đến cực điểm. Ví như khi nó bảo muốn ở một mình, anh ta sẽ không nói gì mà vẫn đi theo, nó nhờ anh ta đi lấy hộ ly nước, anh ta lại bảo "ông chủ không thuê tôi đi làm việc này" rồi sai một hầu gái nào đó đi lấy nước,... Tóm lại dù có đồ ngon đồ ngọt thế nào, cả ngày trừ lúc đi ngủ, đi vệ sinh, hoặc khi cạnh nó có người đáng tin cậy ở bên, thì anh ta cứ như oan hồn không siêu thoát, một khắc cũng không rời nó nửa bước.

Nghĩ lại những chuyện này, khuôn mặt Hiểu Du thêm phần bức tức, cuối cùng khi không chịu được nữa, nó vút bắt bông ngô sang một bên, quay ra đằng sau, trừng mắt nhìn người vệ sĩ, “Tôi muốn đi ra ngoài, muốn đi ra ngoài, muốn đi ra ngoài!” Lặp lại liên tiếp ba lần cụm từ “muốn đi ra ngoài” mà anh ta vẫn mặt lạnh chẳng đáp lời, Hiểu Du nghiến răng ken két, làm ơn đi, có ai là cô chủ mà phải đi thỉnh cầu vệ sĩ của mình một cách chặt vật như thế này không?

“John đẹp trai, tôi biết anh là tốt nhất, làm ơn cho tôi ra ngoài đi.” Hiểu Du ra chỗ người vệ sĩ tên John, lay lay cánh tay anh ta, bày ra bộ mặt cún con, nó biết dáng vẻ của mình hiện tại rất buồn nôn, nhưng bất chấp hình tượng. Đây là cơ hội tốt, nó không thể không nắm lấy thời cơ.

Khỏe môi của John khẽ giật giật, có lẽ vì Hiểu Du đã gọi thẳng tên của anh ta, hơn nữa còn bày ra điệu bộ làm nũng mà anh ta chưa thấy bao giờ. Nhưng dù Hiểu Du có nằm vật ra đất mà ăn vạ thì cũng đều nhận được câu từ chối thẳng thừng của John, “Xin lỗi tiểu thư, tôi không thể giúp cô được.”

"Anh!" Dù đã đoán trước được nhưng Hiểu Du vẫn tránh không khỏi tức giận. Nhìn điệu bộ nghiêm túc kia, nó gần như đã hết hy vọng. Hậm hực dậm chân vài cái, Hiểu Du quay lại chỗ ghế sofa, cầm lấy điều khiển, hung hăng bấm mạnh nút ấn, tỏ rõ thái độ bất bình.

John thầm cười, nhưng vẫn giữ im lặng.

Lúc này TV đã nhảy sang kênh mua bán, vừa hay đang đến mục giới thiệu sản phẩm, Hiểu Du nhìn bộ đồ sứ trên màn hình tình thế lỏng, trong đầu nó vụt qua một hình ảnh mà nó không nên thấy. Hiểu Du mím môi, Amen, là anh ta ép con, con không phải là người xấu! Xám hối rồi, nó giả vờ hỏi băng quơ, "John này, cái bình cổ bồ tôi được tặng để trên kệ tủ ở phòng khách tầng hai bây giờ đâu rồi nhỉ?"

John hơi bất ngờ, nhưng sau đó vẫn thận trọng hỏi, "Tiểu thư, chẳng lẽ nó không còn ở đó?"

Khá lắm, ngây ngốc như thế, nếu không biết tường tận mọi chuyện, rất có thể Hiểu Du sẽ bị anh ta lừa. Không chuyển chủ đề, nó tiếp tục hỏi vu vơ, "Sao tôi thấy bây giờ màu sắc của cái bình đó sẫm hơn lúc bố tôi mới đem về nhỉ? Hơn nữa tôi từng nghe bố nói gốm sứ thời Minh được chôn dưới đất, trải qua mấy trăm năm sẽ bị bào mòn, xuất hiện các đốm rỉ sắt, mà bây giờ mấy cái đốm đó biến đi đâu mất rồi." Dứt lời Hiểu Du vỗ mạnh vào đùi, quay ra đối mặt với John, tức giận khẳng định, "Chắc chắn cái bình kia là giả rồi, anh nói xem người nào coi thường tặng đồ đều cho bố tôi sau khi ông đã dốc hết sức chữa bệnh cho người nhà của hắn như thế." Nó ra sức chửi rủa mà không để ý đến biểu tình khác lạ của John, "Đúng là kẻ vong ơn bội nghĩa, ăn cháo đá bát, bại hoại, bị bệnh thần kinh, tôi nguyện rửa hân nhĩ gây hết răng, không ăn được cơm, cả đời phải húp cháo."

"Tiểu thư..." John định nói gì đó nhưng đời nào Hiểu Du cho anh ta cơ hội, trước khi anh ta mở miệng chặn lời nó, nó đã chủ động bẻ gãy lời của anh ta, "Bố tôi bận như thế nên vẫn chưa biết chuyện này thì phải. Tôi phải gọi thông báo mới được."

Sắc mặt John trở nên xám ngoét khi anh ta thấy Hiểu Du với lấy điện thoại trên bàn. Không vờ như mình không liên quan được nữa, John quên hết lễ nghi, lao tới giật cái điện thoại trên tay nó, "Tiểu thư, không cần gọi, đừng làm phiền ông chủ."

Hiểu Du tỏ vẻ ngạc nhiên, "Sao lại không cần, anh tránh sang một bên đi, không liên quan gì đến anh." Như đổ thêm dầu vào lửa, nó còn bồi thêm một câu, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "tráo đổi", "Bố tôi thích nhất là đồ cổ Trung Quốc, tên chết dẫm tráo đổi chiếc bình, lừa gạt bố tôi coi như xong rồi."

John thấy sống lưng mình lạnh toát, anh ta không dám tưởng tượng ra cảnh ông chủ phát hiện ra cái bình gốm đó có vấn đề rồi nổi trận lôi đình. Nhìn vẻ mặt tươi tắn như khen "tôi nay trời mát lắm" của Hiểu Du, John chỉ hận không thể bóp chết nó, bất quá, anh ta không có gan làm vậy. Cuối cùng, John cũng gờ lên ngọn cờ trắng, chấp tay xin hàng, anh ta đau khổ nói, "Tiểu thư, chỉ một lần này thôi. Nhưng cái gì cũng có giới hạn, cô chỉ được ngồi trên xe thôi."

Hiểu Du hơi nhăn mày, sau đó vẫn đồng tình thỏa hiệp, chỉ ngồi trên xe thôi thì chán chết, nhưng vẫn đỡ hơn nhiều so với bầu không khí ngột ngạt ở trong nhà, "Được rồi, vậy tôi ra xe trước, tạm thời bố tôi không biết điều gì đâu."

Nghe thấy vẻ sau của câu nói, John tức nổ đom đóm mắt. Chỉ là "tạm thời" thôi, hàm ý trong câu nói đó là, nếu sau này anh không nghe lời tôi thì tôi không chắc sẽ lỡ lời nói ra những gì đâu. Tiểu thư rõ ràng đang uy hiếp anh ta một cách trắng trợn.

John chán nản theo sau Hiểu Du, anh ta cứ tưởng khi anh ta lỡ tay làm vỡ chiếc bình rồi mua một chiếc bình giả thế vào ngay trong ngày hôm đó thì sẽ không ai phát hiện ra, vậy mà nó lại lọt vào mắt của Hiểu Du. Âm thầm thở dài một tiếng, nào ai biết màu sắc chiếc bình đó đậm nhạt như thế nào đâu, rồi cái ri ri gì đó nữa, biết thế anh ta đã quan sát kỹ hơn, nếu không, cũng chẳng bị tiểu thư lấy đó làm nhược điểm, khiến anh ta đau đầu một phen. Tất nhiên John không biết, Hiểu Du bây giờ đang thầm cảm thấy may mắn vì John tin vào câu chuyện bịa đặt của mình, nó nào có am hiểu gì về đồ cổ, nếu chiếc bình thật mà có các vân ri rõ ràng như lời nó nói, thì chẳng phải là không qua mắt được bố hay sao, đáng tiếc là John quá cuồng và cũng chỉ là kẻ mù tịt về đồ cổ, bằng không, nó làm sao qua mắt được anh ta. Khi mở cửa lên xe, qua gương chiếu hậu, nhìn thấy ánh mắt tươi cười đầy ẩn ý của Hiểu Du, John cảm thấy toàn thân truyền đến một trận ớn lạnh. Anh ta rùng mình, sao anh ta có cảm giác mình đang bị tính kế.

"Tiểu thư, đã mười rưỡi rồi. Về được chưa? Sáng mai cô còn có buổi học lúc tám giờ." Lái xe vòng vòng quanh thành phố gần hai tiếng, John cảm thấy vô cùng buồn chán. Hiểu Du thì hoàn toàn trái ngược, tuy đã không dưới một lần thấy khung cảnh của cuộc sống bên ngoài, nhưng đối với nó, những người, các hàng quán, trung tâm siêu thị ngoài kia đều hoàn toàn mới mẻ. Khi xe đi ngang qua khu vui chơi, nó thấy tiệt nước, nếu bây giờ là buổi sáng thì tốt, nó muốn vào kia chơi mấy trò mạo hiểm xem cảm giác như thế nào.

Không thấy Hiểu Du đáp lời, John bóp trán nhấn chân ga cho xe chạy theo một đường thẳng tắp.

"Dừng xe!" Hiểu Du đột ngột cao giọng như có vấn đề xảy ra khiến John hoảng sợ, chiếc xe ngay lập tức dừng lại. Anh ta sốt sắng quay ra đằng sau thì bất gặp cảnh tượng Hiểu Du áp chặt hai bàn tay về phía cửa kính, ánh mắt khát khao nhìn về đằng trước. Theo tầm mắt của nó, bên kia đường là một hàng người đang đứng xếp hàng trước một tiệm kem hết sức xinh đẹp, giờ này mà vẫn có đông người đứng chờ như vậy, khỏi cần nói cũng đủ để biết mùi vị kem ở đây ra sao. John có linh cảm chẳng lành, anh ta vội vàng định cho xe lẩn tránh nhưng đã nghe thấy tiếng nói háo hức của Hiểu Du truyền tới, "Tôi muốn ăn kem!"

John không đồng ý, "Tiểu thư, ông chủ không cho phép, cô không được ăn đồ quá lạnh."

Hiểu Du không phản ứng, chỉ là lơ đãng nói, "Cái bình cổ."

John tím mặt, nhận ra anh ta đã thực sự giận dữ, Hiểu Du cam đoan, "Anh giám sát, tôi chỉ ăn đúng một miếng thôi, sau đó chúng ta sẽ về nhà."

John chần chừ hồi lâu, mắt thấy đã gần mười một giờ, anh ta mới với lấy ví tiền, mở cửa xe, "Vậy tiểu thư ngồi yên trên xe, tôi sẽ quay lại ngay."

Hiếu Du gạt mạnh đầu.

Trong lúc chờ đợi, Hiếu Du hạ kính xe, gió ngay lập tức lùa vào, tóc mai khẽ bay bay, nó thấy khoan khoái đến lạ thường. Đã không thấy bóng John, Hiếu Du đoán chắc anh ta đã vào được trong cửa tiệm. Nó im lặng chờ đợi.

"Mẹ kiếp, nhất định phải bắt được hai thằng oắt đó."

Tiếng hét vọng tới từ bên ngoài khiến Hiếu Du giật mình, theo bản năng, nó đưa đầu ra khỏi khung cửa kính. Một cảnh tượng kinh khủng đang diễn ra khiến người bên đường sợ hãi dẹp hết sang một bên, nhưng không có ai định ra mặt giúp đỡ vì sợ bị liên lụy.

Hai cậu bé bị một đám người lăm le dao đuổi theo chạy ngang qua xe của Hiếu Du. Nó chấn kinh khi nhìn thấy khuôn mặt của Thiên Vũ và Bảo Nam, chưa định hình rõ được có phải mình nhìn lầm hay không thì nó đã ngửi được mùi tanh của máu. Thiên Vũ trước đó đã bị chém một nhát vào cánh tay, vết chém quá sâu, đang chảy không có cách nào để cầm được máu, vì thế mà máu từ tay phải cậu ta đang không ngừng chảy ra, sau đó văng tung tóe xuống đường. Bảo Nam thì tình trạng khả quan hơn một chút, nhưng quần áo trên người đã có vài chỗ bị rách, để lộ da thịt xước xát, bộ dáng chật vật chẳng kém.

Hiếu Du rút nhanh người vào trong xe, đóng nhanh cửa kính. Lúc này, khoảng năm tên đàn ông cũng lướt ngang qua chiếc BMW nơi nó ngồi. Hiếu Du càng nhìn rõ hơn những thanh đao dài trên tay của bọn chúng, khi một khẩu súng đập thẳng vào mắt, nó mím chặt môi, nó sợ rằng Thiên Vũ và Bảo Nam sẽ lãnh ít ừ nhiều. Hiếu Du trầm mặc trong giây lát, mặc dù đã thầm đưa ra quyết tâm, nhưng lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng này nó vẫn thấy vô cùng hoảng sợ. Thiên Vũ và Bảo Nam không thân quen với Hiếu Du, thậm chí có khi hai cậu bé đó còn không biết đến sự tồn tại của nó, nhưng nó không thể bàng quang trước những chuyện đang xảy ra, không can tâm chuyện trong đêm nay có thể hai người sẽ phải bỏ mạng.

Hiếu Du khẽ nheo mắt, đây là những người mà nó nhận định làm bạn, nó không thể dưng mắt nhìn hai cậu bé đó bị dồn vào chỗ chết. Đồng tử của Hiếu Du chuyển động, mắt thấy vật ở dưới ngăn để đồ ở gần vô lăng, không nghĩ ngợi nhiều, nó nhòm người với lấy. Hiếu Du mở cửa bước xuống, bàn tay nó khác này đã rịn đầy mồ hôi, nắm chặt lấy khẩu súng của John, nó chạy theo vệt máu trải dài dưới đất.

Căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người đều nín thở nhìn Bảo Nam. Có không ít người đã biết thân phận của Bảo Nam, giọt nước mắt của anh khiến trái tim họ như đông cứng. Những người đã từng gặp qua Bảo Nam đều bị thu hút bởi sự băng lãnh trên khuôn mặt anh, đối với họ, trăm ngàn chuyện xảy ra, vị thiếu gia này cũng chưa bao giờ thay đổi thái độ lạnh lùng, kể cả khi có người thông báo rằng em gái của anh – Trần An Khuê bị tai nạn, anh cũng chỉ hừ lạnh rồi cúp máy. Vậy mà bây giờ khi thấy người của Bảo Nam đang run lên, mọi suy nghĩ lúc trước đều bị bác bỏ. Không phải là Bảo Nam vô tâm, không có cảm xúc, chỉ là không có chuyện gì làm anh đủ lưu tâm, không có người nào mà Bảo Nam cho rằng đáng để anh đặt trong tâm trí mà biểu lộ cảm xúc.

Một lúc sau, y tá lúc trước lại chạy vào, phát hiện ra không khí trầm mặc ở đây, cô ta hơi ngần người, nhưng rồi cũng chạy đến trước mặt Bảo Nam, gấp ngừng nói, "Thiếu gia, máu không đủ."

Bảo Nam ngược mắt, nữ y tá giật mình khi nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của anh, cô ta sợ hãi lùi ra đằng sau vì nghĩ rằng Bảo Nam không đồng ý rút thêm máu. Nào ngờ anh cũng không có phản ứng gì, chỉ đưa cánh tay lên. Đối với cô gái kia, 600cc máu là vô cùng quý báu.

Trong phòng cấp cứu, viện trưởng Walker mặt đầy mồ hôi quan sát điện tâm đồ. Nhịp tim đã trở lại bình thường, huyết áp dù thấp nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát, các cơ quan chức năng đã giảm tình trạng suy kiệt, bệnh nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch, tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Tia vui mừng lóe lên trong mắt viện trưởng Walker nhưng rất nhanh lại bị dập tắt bởi tiếng nói hốt hoảng của vị trưởng khoa, "Viện trưởng, không xong rồi, mạch máu phổi đang rỉ ra, chúng ta cần thêm máu."

Có tiếng "tít tít" vang lên, hốt hoảng nhìn nhịp tim chuyển biến trên điện tâm đồ, viện trưởng Walker im lặng vài giây, sau đó nghiêng răng nói, "Chuẩn bị máy sốc điện, tiến hành trực tiếp trên tim."

"Vâng." Mặc dù sốc điện trực tiếp khi lồng ngực mở là việc hết sức nguy hiểm, khả năng bệnh nhân suy yếu, không chịu nổi lần kích là việc đã thường xuyên xảy ra, nhưng khắc này tất cả đều phải đánh cược, bằng không chỉ cần bọn họ chần chừ vài giây, trường hợp xấu nhất sẽ xảy tới.

"Gan cũng bắt đầu rỉ máu, tôi cần 1000cc máu."

Viện trưởng Walker giận dữ hét lên với nữ y tá khi thấy cô ta vẫn đứng nguyên tại chỗ.

Nữ y tá nói, "Viện trưởng, người hiến máu là Trần thiếu gia, nếu bị mất 1800cc máu, tôi e là..."

Viện trưởng Walker sững sờ trong giây lát, nhưng rồi vẫn lạnh lùng, "Đi lấy về, nếu nó đã tình nguyện, nó phải lường trước được mọi tình huống."

"Vâng."

Cảm xúc không rõ ràng lóe qua đáy mắt của viện trưởng Walker, cả người ông đang run lên nhẹ nhẹ, đối với bệnh nhân này, không rõ lý do vì sao, nhưng ông cảm thấy vô cùng gần gũi. Viện trưởng Walker trực tiếp kích tim cho Bảo Nhi, qua lớp khẩu trang, không ai thấy miệng ông đang lẩm bẩm, "Cháu gái, cháu nhất định phải kiên trì đến cùng."

Ở trong căn phòng khác, khi nghe thấy lời của y tá nói với Bảo Nam, hầu hết những ai có mặt đều choáng váng. Rất nhiều y tá và hộ lý đều định tiến lên ngăn cản Bảo Nam hiến thêm máu, nhưng khi thấy sự kiên định của anh, họ đều đưa mắt nhìn nhau. Một người bình thường dù có mạnh khỏe đến mức nào thì cũng không được phép mất một lúc trên 1500ml máu, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Dù thế nhưng họ đều từ bỏ quyền được lên tiếng bởi họ biết người kia đối với Bảo Nam là vô cùng quan trọng, bằng không họ sẽ không bao giờ thấy bộ dáng suy sụp của anh như lúc này.

"Tại sao lại cần nhiều máu như vậy?" Giọng Bảo Nam không biết từ lúc nào liền trở nên khản đặc. Anh cũng bắt đầu nhận thấy trong cơ thể mình có điều gì đó không ổn. Nhưng điều đó cũng không làm anh mất đi sự tỉnh táo, khi cô gái kia cần nhiều máu quá mức tưởng tượng của Bảo Nam thì gần như anh có thể khẳng định, bên công tác cứu thương nhất định đang gặp vấn đề.

Thấy y tá không trả lời, giọng nói lạnh lùng ẩn chứa sự tức giận của Bảo Nam lại truyền tới, "Tôi bảo cô trả lời."

Y tá rút ống tiêm ra, cắn môi thành thật, "Thiếu gia, tình hình không khả quan lắm."

Cô ta vừa dứt lời, gần như ngay lập tức, Bảo Nam liền bước xuống giường, nhưng khi anh vừa đứng lên, con choáng váng dội tới từ đại não đã khiến anh xây xẩm mặt mày. Thân hình Bảo Nam thoáng lao đảo, cảnh vật trước mắt hơi nhòe đi, lâu lắm rồi anh mới thấy bản thân mình vô lực, cả người mệt lã, như có thể khụy ngã bất cứ lúc nào.

Đám người trong phòng đều nhận ra được điều đó, họ đưa mắt nhìn nhau, tình trạng của Bảo Nam lúc này đều nằm trong dự đoán của họ. Y tá vô cùng lo lắng, cô ta tiến lên đỡ lấy Bảo Nam, "Trần thiếu gia, anh không nên..."

Bảo Nam vô cùng chán ghét sự đụng chạm này, y tá còn chưa dứt lời, anh đã lạnh lùng đẩy cô ta ra, sau đó đi ra ngoài, quay trở lại vị trí của phòng cấp cứu.

Hơn một tiếng sau, đèn đỏ vụt tắt, cánh cửa phòng cấp cứu rốt cuộc cũng mở ra. Bảo Nam đang ngồi trên dãy ghế chờ, nghiêng đầu nhìn các y bác sĩ đang bước ra, trong đó có một người vừa nhìn anh đã đoán được thân phận, đó chính là viện trưởng Walker – bác của anh. Sắc mặt Bảo Nam lúc này trắng bệch, gần như không còn màu máu. Trong lúc Bảo Nam ngồi ngoài chờ đợi, họ nói cần thêm 200cc máu cuối cùng. Bảo Nam trầm nghĩ, nếu lúc này phẫu thuật gặp khó khăn, họ cần thêm máu của anh, có phải anh sẽ khó giữ nổi tính mạng?

Mặc dù đầu óc quay cuồng, cảm giác khó thở cũng đang xâm chiếm, Bảo Nam vẫn vịn tay vào tường, khó nhọc đứng lên. Bấy giờ, viện trưởng Walker cũng đã đi đến trước mặt Bảo Nam, nhìn thấy sự mệt mỏi cùng đôi môi tím tái của anh, ông thét lên đầy giận dữ với đám người đứng đằng sau anh, "Ai cho nó ra đây, các cô làm ăn kiểu gì thế hả?"

"Là cháu muốn ra." Bảo Nam giải thích.

Viện trưởng Walker rất rõ tính cách của đứa cháu trai này, sao ông có thể không hiểu một khi cháu ông đã quyết định làm việc gì thì không ai có thể ngăn cản. Tâm tính viện trưởng Walker có chút phức tạp, từ trước đến giờ chưa có ai khiến Bảo Nam sốt sắng, thậm chí còn làm nó tự nguyện hy sinh bản thân mình, khiến tình trạng sức khỏe của nó trở nên suy yếu như hiện tại, đứa trẻ Thụy Trâm kia cũng không phải là ngoại lệ. Vậy cô gái trong kia...

Bảo Nam không quan tâm đến biến hóa trên khuôn mặt của viện trưởng Walker, anh trầm giọng hỏi, "Cô gái kia đâu rồi bác?" Nhìn biểu tình của bác, anh chắc chắn phẫu thuật đã thành công, điều anh quan tâm bây giờ chỉ là cô gái kia có phải là Candy hay không.

Vài giây sau đó, thân thể của Bảo Nam lập tức cứng đờ. Anh nhìn cô gái đang được y tá đẩy ra trên chiếc giường bệnh nhân chuyên dụng. Đây là cô gái mà Bảo Nam nghĩ anh gần như đã đánh đổi toàn bộ sự sống để cứu cô ấy từ tay từ thần. Nhưng khắc này toàn thân cô ấy bất động như thể đã từ giữa cõi đời, nếu không phải từ xa nhìn thấy thiết bị trợ thở và nhịp tim còn chạy trên điện tâm đồ, anh gần như tưởng cô ấy đã chết.

Và có nằm mơ Bảo Nam cũng không thể ngờ, khi nhìn rõ được dung mạo của người nằm trên giường, anh đã kinh ngạc và phần uất đến mức cho rằng tất cả chỉ là lừa dối, kể cả sợi dây chuyền trong tay cũng chỉ là đồ giả. Candy của anh không thể nào là cô ta. Trong đầu Bảo Nam chỉ lặp đi lặp lại hai câu hỏi, tại sao lại là Bảo Nhi, tại sao lại là cô ta?

Viện trưởng Walker xoay người phân phó, "Đưa bệnh nhân đến phòng chăm sóc đặc biệt."

Lời viện trưởng Walker vừa dứt thì một tiếng động lạ vang lên, sau đó ông nghe thấy tiếng hét của vài người. Viện trưởng Walker hoảng hốt quay lại đằng sau thì thấy Bảo Nam đã gục xuống, hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Khởi Đầu Gian Nan

Tiếng sấm chớp đùng đoàng, mây đen dày đặc che khuất ánh sao, vài phút trước đất trời chỉ thoảng vài cơn gió nhẹ, khắc này lại đột ngột nổi giông, báo hiệu một cơn mưa to dữ dội sắp trút xuống.

Dưới ánh trăng yếu ớt, Thiên Vũ và Bảo Nam chỉ biết điên cuồng chạy về phía trước, gió to cơ hồ muốn hất tung tất cả mọi thứ nhưng cả hai đều biết

đây đang là lúc không thể dừng chân, nếu không sẽ đẩy bản thân vào sâu trong hiểm cảnh. Cả Thiên Vũ và Bảo Nam lúc này đều cảm thấy may mắn vì tiết trời bất ngờ thay đổi, khiến cho tầm ngắm của đám người đằng sau thiếu chính xác, nếu không thì trên người bọn hắn lúc này chắc chắn có nhiều hơn một cái lỗ. Tia hung ác lóe qua ánh mắt Bảo Nam, không nghĩ kẻ đó muốn đuổi cùng giết tận, sau khi thua trắng lỗ đất ở hai vùng ngoại thành liền ghi hận với Trần gia, nhất định muốn dồn anh và Thiên Vũ vào chỗ chết. Bảo Nam chửi thề trong lòng, vạn nhất cũng không nghĩ hẳn lại ra tay trả thù vào hôm nay – đêm mà toàn bộ các đại gia tộc tồn tại lâu đời ở Anh cùng vài vị quan chức cấp cao gặp mặt để luận bàn chính sự.

"Áy náy gì chứ? Trách tao không vung tay đâm mày một cái à?" Thiên Vũ nhìn biến hóa trên khuôn mặt bạn, lạnh nhạt nói. Do còn nhỏ nên Thiên Vũ và Bảo Nam chỉ ngồi ở khu vực ngoài phòng lớn, cuối cùng vì nhàm chán nên Bảo Nam kéo hẳn ra ngoài, rời khỏi tầm giám sát của camera cùng vài người vệ sĩ nên có kẻ mới nhân cơ hội ra tay. Không thì cho thêm mười lá gan, cũng chẳng có đám côn đồ nào nào phăng đến nỗi xông vào nơi có vệ sĩ bảo vệ nghiêm ngặt để đuổi giết hai người.

"Nhàm chán, nghĩ cách để cầm máu rồi cho tao một trận cũng chưa muộn." Bảo Nam vừa chạy vừa khinh bỉ liếc nhìn cánh tay phải của Thiên Vũ. Vì câu nói vừa rồi của Thiên Vũ mà một chút cảm giác tội lỗi trong anh đã mất sạch. Tên này đã biến thành bộ dạng này rồi mà vẫn tỏ vẻ mình không sao, xem ra tình trạng vẫn khả quan lắm, chưa ngắt được.

Thiên Vũ không đáp lời, hẳn kích như vậy là để cho Bảo Nam bớt lo lắng, xem chừng là đã thành công. Máu trong người mất nhiều thế nào hẳn cũng đã tự biết, nhưng không thể vì xử lý vết thương mà làm cả hai chậm chân. Thiên Vũ chỉ có thể tự mình chịu đựng, mặt khác lại dần lòng, không để lộ một chút biểu cảm ra bên ngoài. Loại đau đớn này đối với hắn vẫn chưa là gì, so với bài tập huấn luyện cấp độ hai ở Trần gia thì vẫn khác nhau một trời một vực. Nhưng quả thật là đến phút này, tinh thần hắn đã bắt đầu sa sút.

"Chết tiệt, đường cùng rồi." Tiếng nói phẫn nộ của Bảo Nam làm Thiên Vũ thanh tỉnh hơn. Bảo Nam biến sắc khi nhìn thấy ba bệ xung quanh đều là nhà cao tầng, mẹ kiếp, không ngờ bọn họ lại chạy thẳng vào ngõ cụt, lúc phát hiện ra thì đã quá muộn. Không thể đi xuyên qua bức tường phía trước, phía sau lại là đám người đuổi đến ngày càng gần, nếu không liều mạng đánh đám một phen, anh và Thiên Vũ chẳng khác nào bước chân vào tử lộ. Nhưng là thân thể hai người còn quá nhỏ, Thiên Vũ lại đang bị thương, tay hai người thậm chí còn không tác sát mà đối phương ai cũng đều có dao cùng súng, liệu có thể tìm được cơ hội sống trong chỗ chết, lấy một chọi năm được không? Chưa kể có vẻ như đối phương không chỉ dừng lại ở từng ấy người, phần lớn sẽ có một đám núp trong bóng tối để xem kịch vui, nếu không phải tình huống khẩn cấp, tuyệt nhiên chúng sẽ không lộ mặt.

Không thể chạy tiếp được nữa, Thiên Vũ và Bảo Nam dừng chân, hai ánh mắt giao nhau, như thăm quyết tâm một điều gì đó, rất ăn ý, bọn hắn cùng lúc xoay người đối diện với lũ côn đồ đã đuổi tới.

"Kẻ nào là người đứng sau bọn mày?" Thiên Vũ nghe Bảo Nam lạnh lẽo hỏi tên cầm đầu. Hắn ở Trần gia từ nhỏ, đối với một vài ân oán của gia tộc họ Trần hẳn luôn nhắm mắt làm ngơ, coi như không biết nhưng đêm nay rốt cuộc lại bị cuốn vào đồng rắc rối thị phi, thậm chí có bị chém một nhát. Đứng là xui xẻo hết mức!

"Thằng oắt, mày nói gì tao nghe không hiểu. Chặn đường cướp đoạt mà cần có người đứng đằng sau sao?" Kẻ đó bật cười, trong lòng lại có chút bất an, thường thì một đứa nhỏ khi gặp hoàn cảnh này không khóc thét thì cũng kêu cha gọi mẹ. Vậy mà hai thằng nhóc trước mặt lại hoàn toàn trái ngược, thậm chí gã còn cảm thấy quanh người thằng bé vừa lên tiếng tỏa ra sát ý, đây là biểu hiện của một đứa nhóc bình thường ư? Gã bỗng muốn rút lui nhưng không thể bởi gã đã nhận rất nhiều tiền, nhớ tới khẩu súng mà người đó khi gặp mặt đưa cho gã, gã đã đoán người thuê mình có thân phận không tầm thường, nếu hôm nay gã rút lui, rất có thể sẽ có điều kinh khủng hơn đang đợi gã ở đằng sau.

"Cướp đoạt? Hắn là các chú đang cần tiền đi." Bảo Nam thờ phào, ngậy ngô nói, "Vậy thì chú cho tôi mượn điện thoại, sau đó sẽ có người mang rất nhiều tiền đến cho chú."

"Mày tưởng tao bị ngu à? Mày định gọi ai đến cứu?" Tên cầm đầu nhìn điệu bộ ngô nghê của Bảo Nam thì tâm tình dần thả lỏng, nhất định là vừa rồi gã bị hoa mắt, đây chỉ là hai đứa trẻ con, chúng nó có thể làm gì được năm người bọn gã.

Thiên Vũ ở bên cạnh loáng một cái đã dùng một chiếc khăn mùi xoa để băng bó qua vết thương. Nghe thấy lời nói cùng ngữ điệu của Bảo Nam, hắn hơi nhăn mặt. Tên này giờ giọng điệu như thế mà không thấy buồn nôn? Đây mà là đại thiếu gia mặt lạnh thường ngày của Trần gia? Hắn mà kẻ thì cũng chẳng ai tin. Thật mất mặt! Khinh thường là vậy nhưng Thiên Vũ vẫn biết, Bảo Nam chính là đang cố tỏ vẻ để hắn có thời gian tự sơ cứu cho mình.

"Thế không phải tại mày đều đang vứt não cho chó gặm sao?" Liếc thấy máu không còn chảy ở cánh tay của Thiên Vũ, Bảo Nam liền khinh thường hừ lạnh.

Đám người nghe vậy thì hoàn toàn bị chọc giận. Không muốn dây dưa nhiều, muốn kết thúc nhanh để lấy nốt số tiền còn lại, tên cầm đầu vung thanh đao dài trong tay, hướng phía Bảo Nam chém tới, "Mày đi chết đi."

Tâm ngày càng trầm xuống, Bảo Nam nhếch khóe môi, tên cầm đầu không thể không giết, chỉ cần gã ngã xuống, đám đàn em phía sau lập tức sẽ loạn, đến lúc đó bọn hắn sẽ dễ dàng ra tay. Hơn nữa, điều anh muốn là kẻ đứng trong bóng tối lộ diện, làm anh và Thiên Vũ bị thương, nhất định anh sẽ khiến gã sống không bằng chết.

Bảo Nam xoay mặt đồng hồ, chuẩn bị đưa lên hướng cổ của đối phương thì đúng lúc này, một tiếng động nghe như tiếng mở nút sâm panh vang lên, ba giây sau đó, gã côn đồ đang lao đến phía anh gục xuống. Vì ở cự ly gần, máu của gã bắn hết lên người của Bảo Nam và Thiên Vũ, cả hai bất ngờ khi nhìn thấy giữa trán của gã có một cái lỗ nhỏ, máu từ trong đó đang tuôn ra xối xả. Bắn thùng đầu đối phương, người tới chỉ một phát súng đã cho gã xuống âm phủ.

Nhìn thấy cảnh này, đám đàn em sợ hãi há hốc mồm, như hện trước, tất cả đều hoảng hốt xoay ra phía sau. Ánh nhìn của Thiên Vũ và Bảo Nam bấy giờ cũng đồng loạt hướng về phía đạn bay.

Một mảnh yên tĩnh bao trùm.

Đám đàn em trợn mắt.

Thiên Vũ và Bảo Nam thấy hơi khó tin khi người nổ súng rõ ràng là một cô bé cỡ tuổi bọn họ.

Hiệu Du biết có người đã chết vì mình, tay nó càng thêm kịch liệt run rẩy. Khẩu súng trong tay rơi xuống, Hiệu Du ngồi "phịch" xuống đất. Nó vừa làm gì thế này? Rõ ràng nó đã hướng về tay cầm dao của người nọ, nhưng vì sao đích đạn lại chuyển lên đầu. Hiệu Du ôm mặt, choán lấy trí óc nó là nỗi sợ hãi không tên. Với cái danh giết người, sau này nó sẽ phải đối mặt với những gì?

"Giết nó báo thù cho đại ca." Bốn tay côn đồ ban đầu còn hoảng sợ nhưng thấy người giết đại ca của mình là một con nhóc cầm súng không chắc thì điên cuồng nổi giận. Đám ra tay với đại ca của bọn gã, con oắt này bị chém ra thành mười mảnh vẫn chưa đền hết tội.

Hiệu Du chết chân tại chỗ, mắt thấy nguy hiểm đang cận kề, nó đưa hai tay ôm mặt, nhắm tịt hai mắt. Nước mắt sắp trào ra, từ bé đến giờ nó chưa bao giờ hứng chịu những điều kinh khủng như vậy.

Đám đàn em vung dao chuyển mục tiêu, hoàn toàn bỏ quên Thiên Vũ và Bảo Nam ở phía sau. Bảo Nam nhanh như chớp giật khẩu súng giấu ở thắt lưng của tên cầm đầu, mâu quang chọi lóe tia tàn nhẫn. Khi bốn tiếng "pằng" đinh tai nhức óc phát ra thì cũng là lúc bốn thân ảnh cao lớn ngã xuống. Bốn phát không vào đầu thì cũng vào chính giữa tim, bốn kẻ đó chết không nhắm mắt, một đời làm côn đồ, bọn chúng chưa bao giờ nghĩ có ngày mình sẽ chết trong tay của ba đứa trẻ.

Nhận thấy có sự thay đổi, Hiệu Du hé mắt, nó trợn trừng khi thấy cả bốn tên lúc nãy muốn giết nó toàn bộ đều đã gục xuống. Thanh dao của kẻ gần nhất cách chân Hiệu Du chỉ chưa đến một xăng-ti-mét, mặt nó tái mét, nó thật sự muốn về nhà ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy tất cả chỉ đều là mơ.

Bỗng, có tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Thiên Vũ và Bảo Nam đồng thanh chửi thề một tiếng, tên này đi giết người mà mang theo súng lục bình thường, không phải loại giảm thanh, hẳn không ngu, trừ khi có người đứng sau tính kế. Trong đêm yên tĩnh, chỉ cần một phát súng đã đủ để đánh động tất cả cảnh sát quanh khu vực này. Một ý nghĩ chạy xẹt qua đầu Thiên Vũ, lũ người này sau khi giết bọn hắn chưa chắc đã bảo toàn được mạng, phần lớn bọn chúng sẽ bị một tên cảnh sát già mạo mạo nào đó bắn chết để bịt đầu mối.

"Đi thôi." Sắc mặt Thiên Vũ sa sầm đến cực điểm. Khi chạy ngang qua Hiệu Du, hắn nắm lấy bắp tay của nó, lôi nó đứng lên.

Trời bắt đầu đổ cơn mưa, nước trút xuống gột sạch vô số vết máu trên khuôn mặt Thiên Vũ và Bảo Nam.

Tiếng hú của xe cảnh sát ngày một to và rõ ràng.

Ra khỏi con ngõ nhỏ, Thiên Vũ, Bảo Nam và Hiệu Du đã thấy một cái hầm dành cho người đi bộ ở phía bên kia đường. Không nghĩ ngợi nhiều, chẳng chần chừ thêm một giây, bọn nó nhanh chân chạy vào hầm.

Trong hầm rất sáng, chạy thêm hơn hai trăm mét, thấy dòng người trước mặt, hai mắt Hiệu Du sáng lên, bọn nó đã gặp may, hầm này thông với một trạm dừng của tàu điện ngầm. Những lúc thế này, tìm được nơi đông người để ẩn vào là tốt nhất.

"Chậm thôi, tớ không chạy được nữa." Hiệu Du dừng lại, thở hổn hển, đùa à, hiếm lắm nó mới chạy thực mạng như thế này. Đó là còn chưa kể lúc nãy phải vất vả lắm nó mới đuổi kịp được đám người bọn họ, khắc đó, nó đã muốn đứt hơi rồi.

Cùng lúc, sắc mặt của Thiên Vũ và Bảo Nam cũng đã dịu đi, hai người quan sát tình hình xung quanh, trống ngực đập liên hồi. Lần đầu tiên chịu cảnh đuổi giết rồi suýt nữa bị cảnh sát bắt tại trận, bọn hắn thấy thực "thoải mái", thoải mái đến nỗi hai khuôn mặt nhỏ nhắn trông cấu kính hơn lúc nào hết.

Ba đứa trẻ vừa nhìn đã biết là con lai, có bộ dáng hết sức xinh đẹp đã thu hút vô số ánh nhìn xung quanh. Có một vài người tốt bụng đến hỏi han khi nhìn thấy quần áo ướt đầm trên người bọn trẻ. Nhất là đối với Thiên Vũ, cái áo trắng không che nổi màu của hắn đã làm cho ba người họ càng bị chú ý.

Bảo Nam cười trừ, nói đó là phẩm màu rồi cởi chiếc vest đen của mình ra, đưa cho Thiên Vũ.

Bây giờ, Thiên Vũ mới tự chủ nhận lấy chiếc áo, hắn bỏ tay khỏi cổ tay của Hiệu Du. Tay Hiệu Du bị buột lỏng, nhìn cổ tay của mình, nó mới ý thức được mình bị lôi đi từ lúc nãy đến giờ. Trước khi Thiên Vũ mặc áo vào, Hiệu Du đã chú ý đến vết thương của hắn, vết đó kia ngày càng sẫm màu, hẳn là lúc bọn nó chạy, vết thương của hắn tránh không được lại rỉ máu. Không được! Như thế này thì nguy mất.

"Này, cậu uống đi." Hiệu Du móc tay vào túi áo, lấy ra một viên thuốc trong gói thuốc nhỏ, đưa cho Thiên Vũ. Cũng may nó luôn mang theo thần hộ mệnh này.

Nếu Hiệu Du không lên tiếng, Thiên Vũ và Bảo Nam gần như đã quên mất sự tồn tại của nó. Nhìn viên thuốc màu trắng nằm trên lòng bàn tay của Hiệu Du, bọn hắn nhủ mảy nghi hoặc. Quả nhiên là đối với cô bạn từ "trên trời rơi xuống" này, bọn hắn không có nửa phần tin tưởng.

Hiệu Du không phải là một đứa trẻ bình thường, lớn lên trong một danh môn thế gia, không cần ai chỉ bảo, từ ông nội, nó gần như đã học rất giỏi việc nắm bắt tâm tư của người khác. Vì vậy nó thập phần hiểu nỗi e ngại của Thiên Vũ và Bảo Nam, cũng phải thôi, đối với một người mới quen, ngay lập tức đã tin tưởng mới là đồ không có đầu óc.

Hiệu Du cười nhẹ, như để chứng minh, nó bỏ viên thuốc vào mồm, nuốt xuống, "Thấy không? Đây chỉ là thuốc làm tác dụng lên quá trình đông máu thôi, tuyệt đối có lợi cho cậu."

Thiên Vũ không nói cũng chẳng rằng, trực tiếp lấy gói thuốc, lấy hai viên thuốc cuối cùng, bỏ vào mồm.

"Mày..." Bảo Nam khó tin nhìn Thiên Vũ.

Thiên Vũ ngắt lời Bảo Nam, "Gọi người đi, tao muốn về nhà tắm rửa." Thiên Vũ rất mệt, thà rằng tin tưởng cô bạn này một lần cho xong, hơn nữa hẳn cũng vừa nhìn thấy Hiểu Du uống thuốc, có chết thì cũng có người chết chung, lo gì.

Hiểu Du há hốc mồm, Thiên Vũ không bảo gọi người đến cứu mà là về nhà tắm rửa, nó thấy hơi sốc rồi, đồng thời cũng vì câu nói hừng hờ của Thiên Vũ mà tất cả những hình ảnh đầm máu ban nãy cũng đã bị nó sớm quên ra khỏi đầu.

Bảo Nam liếc nhìn Hiểu Du, nó đoán cậu ta muốn nói điều gì đó với Thiên Vũ, vừa lúc thấy máy bàn hàng tự động ở gần đó, nó cười cười, hướng phía cái máy, chỉ, "Tớ ra mua nước." Đùa à, bây giờ nó cũng không biết đường về, chỉ biết dựa vào hai cậu bạn này thôi, không thể làm một trong hai cậu ấy khó chịu.

Cũng may có mang theo một chút tiền, Hiểu Du chậm rãi nhét vài đồng xu vào kẻ hở, chọn lấy hai chai nước khoáng.

Nhưng ác mộng chính thức bắt đầu khi Hiểu Du đụng phải một ai đó. Cú va khiến nó loạng choạng suýt ngã, hai chai nước rơi bịch xuống đất. Khi Hiểu Du thảm thán một tiếng "không xong" thì may mắn cả người nó được đỡ lấy. Người giúp Hiểu Du đứng vững, khiến nó không bị ngã là một phụ nữ trung tuổi, ăn mặc bình thường, có khuôn mặt hiền hậu. Tiếp đó bà ta nhặt lấy hai chai nước mà Hiểu Du làm rơi, đưa cho nó rồi mới áy náy, nói, "Xin lỗi, bác vội quá."

Thấy người phụ nữ không có ác ý, Hiểu Du cười ngọt ngào, "Không sao ạ."

Người phụ nữ hỏi, "Cháu gái, cháu bao nhiêu tuổi rồi?"

Hiểu Du thấy hơi bất ngờ khi bà ta hỏi thế, chưa kịp đào sâu suy nghĩ thì đúng lúc này cổ tay của nó lại bị nắm chặt. Hiểu Du giật mình, là Bảo Nam.

Bảo Nam dùng giọng chỉ đủ cho hai người nghe thấy, "Đi mau, cảnh sát tới."

Hiểu Du giật mình, xa xa, quả đúng là có mấy người mặc trang phục của cảnh sát Anh quốc. Mặt Hiểu Du tái mét, tất cả những việc mà nó không nên làm ban nãy lại ùa về trong tâm trí, khiến chân tay nó bủn rủn.

Lúc này, một tiếng súng không biết từ đâu vang lên, nghe thấy tiếng nổ lạ, tất cả mọi người đều hoảng sợ. Sau giây phút trầm lặng, khung cảnh trong ga tàu chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó chính là: loạn!

Dù đã là buổi đêm nhưng ga tàu vẫn đông người qua lại, người người xô đẩy, hoảng loạn giẫm đạp lên nhau. Hiểu Du bị Bảo Nam kéo đi, tìm nó như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Thiên Vũ đứng trong góc khuất, sau khi nổ hai phát súng thì nhanh chóng chạy đuổi theo Bảo Nam và Hiểu Du. Chính là lúc này, đây là cơ hội duy nhất của bọn hắn. Hắn và Bảo Nam không sợ cảnh sát, cái chính là hơi e ngại tên gián điệp được cài trong đó.

Nhanh chóng đuổi kịp Bảo Nam, Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào toa tàu sắp khởi hành. Nhân lúc hỗn loạn nhất, hắn dùng ánh mắt ra hiệu cho Bảo Nam, ba người lợi dụng thân hình nhỏ nhắn của mình, chạy nhanh vào khoang tàu mà không gặp bất cứ trở ngại nào. Chỉ là người đồng, Thiên Vũ bị vài người va vào, bởi vậy mà khẩu súng của tên côn đồ hắn để trong túi áo rơi ra ngoài từ lúc nào mà hắn cũng không hề hay biết.

Chưa đến một phút sau, cuối cùng tàu cũng rời trạm, không muốn gây sự chú ý cho mọi người, ba người Hiểu Du tìm hàng ghế ở trong góc, ngồi xuống.

Hiểu Du cố gạt nỗi lo lắng ra khỏi đầu. Nghĩ Thiên Vũ và Bảo Nam cũng như nó, đã thấm mệt, nó đưa một chai nước cho hai người, chai còn lại tự mình mở nắp, tự mình uống.

Thiên Vũ nhận lấy chai nước, hắn bắt đầu thấy hai viên thuốc kia rất kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ hắn cảm thấy vết thương nơi cánh tay đã ngừng chảy máu, thậm chí là đau đớn đã được giảm bớt.

Thiên Vũ uống hai ngụm nước rồi đưa chai nước cho Bảo Nam, vì quá tập trung vào Hiểu Du mà khi mở nắp chai, hắn không để ý đến điểm bất thường. Nếu ai tinh ý, sẽ nhận thấy nắp của hai chai nước không có lớp màng bao quanh, rõ ràng đã bị bóc vỏ. Chỉ vì sự thất thần này mà ba người càng bị đẩy sâu vào vòng nguy hiểm.

Sau khi hai chai nước gần cạn đấy, vài phút sau đó, Hiểu Du bắt đầu buồn ngủ, nó dựa vào thành ghế phía sau, phớt lờ cả người đã mềm nhũn.

Phía Thiên Vũ và Bảo Nam cũng tương tự, con choáng váng đồng thời ập tới, rõ ràng là khoang tàu sáng trưng, nhưng tầm nhìn trong mắt bọn hắn ngày càng mờ nhạt. Thiên Vũ và Bảo Nam thảm thán một tiếng "không ổn" nhưng đã quá muộn, bọn hắn nhanh chóng mất đi ý thức.

Ở một góc, thấy cảnh này, người phụ nữ va vào Hiểu Du lúc nãy mới bước ra. Nhìn ba đứa trẻ đang ngủ, thần sắc bà ta nhu hòa đi nhiều, như một người mẹ chăm sóc cho ba đứa con nhỏ, bà ta lấy một chiếc chăn đã được chuẩn bị sẵn, sau đó nhẹ nhàng đắp lên.

Khi cúi xuống, người phụ nữ càng nhìn rõ hơn dung mạo của ba đứa trẻ, bà ta hơi thất thần. Người phụ nữ càng thêm vui mừng, bà ta tự nhủ mình thật may mắn. Bởi ba người Hiểu Du so với những đứa trẻ khác có ngoại hình hết sức nổi bật, đường nét trên khuôn mặt chúng quá mức xinh đẹp, hoàn mỹ

hơn những gì bà ta mong đợi từ trước đó.

Những bạch máu AB từ bệnh viện khác đã kịp thời được chuyển tới, chúng nhanh chóng được truyền vào thân thể của Bảo Nam, giúp anh như được tiếp thêm một nguồn năng lượng sau những giờ như từ từ bị rút đi sự sống.

Bảo Nam lịm đi hơn một ngày, trong cơn mê man, anh từ từ tỉnh lại. Sau khi thích ứng được với ánh sáng chói mắt bên ngoài, Bảo Nam đưa mắt quan sát xung quanh. Trần nhà màu trắng, căn phòng sạch sẽ, rộng rãi nhưng chỉ có độc nhất một chiếc giường anh đang nằm cùng vài đồ đạc như TV, tủ lạnh, ... còn có thiết bị theo dõi sức khỏe, trong không khí thoảng mùi thuốc sát trùng, đủ để vừa nhìn liền biết đây là một phòng đơn cao cấp trong bệnh viện.

Bảo Nam cười khô, tỉnh dậy ở đây, chân thực như thế, rõ ràng mọi chuyện không phải là mơ. Candy có khả năng vẫn còn sống. Candy rất có thể lại là Bảo Nhi – người con gái mà anh luôn không có thiện cảm nhưng qua ít lần tiếp xúc, vẫn có một loại cảm xúc không rõ ràng đọng lại trong anh. Chỉ là nó quá mơ hồ, mơ hồ đến nỗi nếu như không có sự việc lần này, anh cũng chẳng thể nào nắm bắt và cũng không khi nào để ý tới. Nếu như xúc cảm này mãnh liệt hơn, có phải hay không anh sẽ không để lỡ mất nhiều thứ?

Bảo Nam nhìn thoáng qua áo sơ mi và quần âu được đặt ngay ngắn trên kệ tủ gần đó, anh bước xuống giường, cầm lấy. Mặc kệ Bảo Nhi có đúng là Candy hay không hay tất cả chỉ là trùng hợp, chỉ cần có một tia hy vọng, anh cũng quyết tìm mọi cách nắm lấy. Trong quá khứ đã từng có lúc phạm phải sai lầm, giờ đây khi đã đủ trưởng thành để chịu mọi trách nhiệm về hành vi của mình, anh tuyệt đối sẽ không buông tay, sẽ không một lần nữa lún sâu vào bùn lầy, cư xử tệ bạc như hồi đó. Bởi dẫu sao khi làm tròn trách nhiệm của một người anh, âm thầm đứng đằng sau bù đắp, khiến nụ cười của Candy quay trở lại, cũng hạnh phúc hơn nhiều so với loại dằn vặt mà anh một mình ném trái trong suốt từng ấy năm.

Bảo Nam toàn thân run run đi vào nhà vệ sinh, anh không phủ nhận bản thân anh vẫn còn có chút chệnh choáng, cũng không thể phủ nhận chiếm cứ trong anh là thứ tâm tình khó hiểu mà anh không thể diễn tả thành lời.

"Cháu định đi đâu?" Thay xong quần áo, đi ra bên ngoài, Bảo Nam liền thấy viện trưởng Walker từ lúc nào đã ngồi ngay ngắn ở sofa. Bảo Nam hơi mỉm cười, đối với người bác ruột này, anh từ trước đến giờ vẫn luôn giữ thái độ quý mến và kính trọng. Bình ổn lại tất cả mọi cảm xúc hỗn loạn trong lòng, Bảo Nam không có ý định trả lời viện trưởng Walker, anh cất giọng hỏi, "Bác, cô ấy bây giờ đang nằm ở đâu?"

Nhìn nước da vẫn còn màu tái của Bảo Nam, viện trưởng Walker nhíu mày, "Cháu cứ nằm nghỉ đi đã, cô bé đó tạm thời không có vấn đề gì."

Nghe những lời đó, sắc mặt Bảo Nam hơi trầm xuống, giọng anh trở về vẻ hờ hững như thường ngày, "Bác biết là không ai có thể ép buộc cháu."

Viện trưởng Walker không mấy bất ngờ trước thái độ của Bảo Nam, ông thở một hơi thật dài, chán nản thỏa hiệp, "Được rồi, bác dẫn cháu đi."

Xuống khu chăm sóc đặc biệt, biết rõ ý định của Bảo Nam, viện trưởng Walker đưa cho anh bộ đồ màu xanh da trời đã được khử trùng, nhẹ giọng nhắc nhở, "Chỉ một lúc thôi, cô bé vẫn đang rất yếu."

"Cách ly hoàn toàn với mọi người sao?" Bảo Nam lẩm bẩm, anh đã hiểu hoàn toàn ngụ ý của viện trưởng Walker. Tình trạng của Bảo Nhi rốt cuộc có bao nhiêu phần nghiêm trọng? Bảo Nam không dám hỏi thêm để biết câu trả lời. Bắt đầu từ khi mà nào việc sắp phải nghe một câu nói lại khiến anh sợ hãi như vậy?

Bảo Nam nhận lấy bộ đồ, khi ngón tay anh vô tình chạm vào viện trưởng Walker, ông kinh hãi không nói nổi nên lời. Lạnh! Quá mức lạnh! Nếu không phải vẫn đang tỉnh táo, thần trí rõ ràng, ông gần như tưởng da thịt mình vừa tiếp xúc qua là của một người đã chết.

Bảo Nam không biết vì anh run sợ mà nhiệt độ trong cơ thể anh giảm xuống trầm trọng, anh chỉ biết là trái tim mình ngày càng lạnh giá khi anh vào phòng cách ly đặc biệt. Đứng ở trước giường nơi Bảo Nhi đang nằm, Bảo Nam thu lại toàn bộ tình trạng của nó. Chỉ trừ có khuôn mặt không chịu bất cứ tổn thương nào nhưng vẫn tái nhợt, cùng đôi môi không còn màu máu kia, thì hầu như cả người Bảo Nhi chỗ nào cũng là băng trắng. Trong thoáng chốc, nếu như không có những số liệu từ máy theo dõi chỉ số, Bảo Nam cứ ngỡ đây chỉ là một xác ướp không hồn.

Trái tim Bảo Nam đau thắt lại, anh đưa tay định chạm vào khuôn mặt của Bảo Nhi nhưng rồi lại thu tay về. Nếu Bảo Nhi là Candy, thì anh không có tư cách để động vào người cô bé. Huống chi bây giờ mọi thứ còn chưa rõ ràng, anh không muốn nhận làm người. Nghĩ như vậy, ánh mắt Bảo Nam trở nên sắc bén hơn. Khi vô tình nhìn thấy sợi tóc trên gối của Bảo Nhi, anh không chút do dự thu hồi, nắm chặt sợi tóc vào lòng bàn tay, sau đó dứt khoát xoay người ra khỏi phòng.

Viện trưởng Walker vẫn đứng ở bên ngoài, trước khi rời đi, Bảo Nam hơi hướng viện trưởng Walker, giọng anh gần như mang vẻ thỉnh cầu, "Cháu có việc, tối mai mới quay lại đây được, bác để ý đến cô ấy, nếu có gì đó không ổn, hãy thông báo cho cháu."

Viện trưởng Walker đồng ý. Như nhớ ra điều gì đó, Bảo Nam hỏi thêm, nhưng lúc này, ngữ điệu của anh lại lạnh lẽo đến đáng sợ, "An Khuê, cô ta vẫn đang nằm đây đúng không?"

Thấy viện trưởng Walker gật đầu, Bảo Nam cười lạnh, "Bác đừng để bố mẹ cháu biết cháu đến đây. Nếu được, trong tuần này, cháu sẽ chuyển Bảo Nhi về nhà để theo dõi, về các thiết bị y tế, cháu vẫn phải phiền bác mượn tạm vài thứ rồi."

Thái độ của Bảo Nam khiến viện trưởng Walker càng chắc chắn thêm những gì ông đang suy đoán. Như muốn nắm bắt thêm một chút khác thường của Bảo Nam, ông theo bước chân anh, dò hỏi, "Cô bé đó rất quan trọng với cháu sao?"

Bảo Nam hơi khựng lại, nhưng anh không nói gì, sau đó vẫn tiếp tục bước đi. Phải trả lời như thế nào đây, khi mà chính bản thân anh cũng không biết

câu trả lời. Quan trọng hay không quan trọng? Bảo Nam thấp giọng thì thầm, "Có lẽ là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cháu." Đáng tiếc viện trưởng Walker không nghe thấy điều này.

Nhìn theo bóng lưng cô độc của Bảo Nam, trong lòng viện trưởng Walker thấm đau xót. Ban nãy ở phòng cách ly, Bảo Nam đứng quay lưng về phía ông, ông không biết Bảo Nam đã làm gì, nhưng ông vẫn có thể thấy sự mềm mỏng trước giờ khó có thể thấy từ thằng bé khi nó đối diện với cô gái ấy.

Viện trưởng Walker trầm lắc đầu, ông dứt hai tay vào áo blouse, chậm chậm đi thẳng về phía trước. Có những chuyện ông không nên can thiệp, mười mấy năm trước, ông nhúng tay vào chuyện của gia đình em gái ông, đó đã là một loại sai lầm không thể vãn hồi. Giờ đây, ông không thể sa chân vào hố bùn đó nữa. Nếu có chuyện ông cần phải biết, đúng thời điểm, nó tự khắc sẽ vào tai ông. Ông không nên miễn cưỡng hỏi Bảo Nam, cũng không nên có thêm bất cứ một hành động thừa thãi nào khi mà thằng bé dứt khoát không có ý định muốn cho ông biết câu trả lời.

Ra khỏi bệnh viện, Bảo Nam đã thấy vệ sĩ thân tín đỗ xe đợi sẵn.

Bảo Nam ngồi vào ghế lái chiếc bugatti veyron quen thuộc, anh hạ thấp cửa sổ, đưa cho người vệ sĩ một chiếc khăn, trong đó không có gì khác ngoài hai sợi tóc, sau đó mới trầm giọng phân phó, "Đến bệnh viện ở vùng lân cận, xét nghiệm ADN hai mẫu tóc này cho tôi. Tôi muốn nhìn thấy kết quả vào ngày mai." Đã đến nước này, Bảo Nam không muốn rút dây động rừng, việc này càng ít người biết càng tốt. Ở London hoa lệ, tai mắt của mẹ có ở rất nhiều nơi, mọi hành động khác thường của anh, nếu thực hiện tại đây, chưa chắc đã thoát được con mắt của bà. Bảo Nam không muốn ai biết chuyện này, mẹ anh lại càng không thể, bởi cái chết của Candy trước đây, mẹ anh gián tiếp cũng không thoát khỏi quan hệ.

Bảo Nam cho xe lăn bánh, vừa ra khỏi thành phố, anh gần như nhấn chân ga hết cỡ, chiếc xe phóng với vận tốc nhanh kinh hồn. Trên đường, mọi người gần như chỉ cảm thấy có một vật thể màu đen đang xé gió lướt qua, khiến cho họ kinh sợ mết phen.

Chưa đến ba mươi phút sau, chiếc bugatti veyron đỗ lại, Bảo Nam xuống xe, trước mặt anh là một ngọn đồi. Đây là ngọn đồi rộng chực héc ta được Trần gia quy hoạch từ mười năm trước. Nơi đây chỉ có tiếng chim hót cùng cỏ cây xanh rì, kết hợp với trời xanh tạo thành khung cảnh hết sức thanh bình. Duy chỉ ở trên đỉnh đồi kia, có một ngôi mộ lẻ loi nằm dưới một gốc đại thụ to lớn, gọi không khí bi thương, đối lập với tất cả vạn vật xung quanh. Trên bia mộ đó có hình của một cô bé, cô bé ấy đang nở nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Một vài tia nắng xen qua từ kẽ lá, chiếu xuống, khiến những dòng chữ được khắc ngay dưới đó hiện lên thật rõ ràng: Bé Trần Hiểu Du. Sinh năm 2001. Mất ngày... tháng 3 năm 2007. Hưởng thọ 7 tuổi. Không gian tối tăm, đầy mùi lạ lẫm. Bốn bề xung quanh đều đang lác lác, đem đến sự chênh choáng, khó giữ thăng bằng, cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào.

Tác dụng của thuốc gần như đã hết, trong con mê man, Hiểu Du từ từ tỉnh lại. Quái lạ, tại sao hôm nay chiếc giường êm ái lại cứng chằng khác nào nền xi măng, khiến cả người nó hết sức ê ẩm? Chẳng lẽ trong lúc ngủ nó lại vô tình đạp chân rồi lăn xuống sàn, khiến đầu bị cộng mạnh xuống sàn nên mới tỉnh giấc?

Hiểu Du nửa tỉnh nửa mê đưa tay định xoa "cục u" trên trán, nhưng nó phát hiện hai bàn tay của nó đang bị chum chặt vào nhau, không sao có thể tách rời. Càng cử động, da thịt càng truyền đến từng trận nóng rát, là cảm giác như bị thứ gì đó thít lại. Lúc này, Hiểu Du đã hoàn toàn thanh tỉnh. Đưa mắt quan sát xung quanh, dù không thể nhìn rõ, nhưng Hiểu Du gần như có thể chắc chắn nơi này không phải phòng nó. Phòng nó không có mùi ẩm mốc, hơn nữa dù là trong buổi đêm, cũng không bao giờ thiếu ánh sáng như vậy. Đây là nơi nào? Nó đang ở đâu?

Một vài hình ảnh đáng sợ bỗng chạy qua đầu Hiểu Du, mặt nó trở nên tái mét. Rõ ràng khi ở trên tàu, do quá buồn ngủ nên Hiểu Du mới chớp mắt một chút, nó định bụng rằng khi đến ga tiếp theo thì sẽ để cho Thiên Vũ hoặc Bảo Nam đánh thức, nhưng tại sao khi vừa mở mắt, Hiểu Du lại thấy mọi thứ xung quanh trái ngược hoàn toàn với tưởng tượng của nó? Một nơi như vậy không thể là ga tàu. Dù rằng không muốn, thế nhưng Hiểu Du không thể gạt đi ý nghĩ rất có thể nó đã bị bắt cóc.

Hoảng loạn khiến tay chân Hiểu Du cứng đờ, phải mất một lúc lâu, nó mới có thể dần áp chế lại cảm xúc sợ hãi. Ông nội đã từng dạy Hiểu Du, trong hoàn cảnh này, kêu cứu chẳng bao giờ thu được lợi lộc gì, ngược lại còn là thất sách, đánh động bọn bắt cóc bên ngoài, có khi còn tự tìm thêm phiền phức. Vì vậy càng gặp nguy hiểm thì càng cần phải giữ bình tĩnh, bởi một khi bạn không khống chế được cảm xúc của chính mình, cũng đồng nghĩa với việc bạn đừng mong bạn có thể trốn thoát.

Bên tai vang đến tiếng còi, sau khi khẳng định có thể mình đang ở trong khoang của một loại xe tải, Hiểu Du mới cố gắng đứng lên, cũng may là chân không bị trói, nhưng vì nằm im bất động ở một tư thế trong một khoảng thời gian khá dài, nên chân Hiểu Du vẫn có chút tê rần, đau nhức. Chính vì lẽ đó mà ở ngoài kia, khi xe đột ngột rẽ ngang chuyển hướng, nó mới mất thăng bằng, ngã chúi xuống nền xe lạnh lẽo.

Hiểu Du nhắm tịt hai mắt, nó biết kết quả của việc mạo hiểm này là người nó có thể sẽ có thêm vô số vết bầm, nhưng khi ngã đè lên một vật mềm mềm, ẩm ướt, cả người đã tránh khỏi bị tổn thương, thì lòng to của nó lại dựng đứng lên. Hiểu Du vội bật dậy, lùi người ra khỏi "vật thể kỳ lạ", không biết đó là gì, nhưng nó thật sự không muốn nhìn rõ. Trong không gian tràn đầy bụi bẩn, lúc này, mũi Hiểu Du đã bị nghẹt, vì vậy ngoài mùi khó ngửi thoang thoảng ra, nó vốn không nhận ra trong không khí tràn ngập mùi tanh của máu.

Thế nhưng, lòng hiếu kỳ của con người đúng là không có giới hạn, với một đứa trẻ như Hiểu Du thì đó lại càng không phải là ngoại lệ, dù rất sợ nhưng sau khi nhích người ra, nó vẫn quay người, đưa ánh mắt dò tìm về phía trước. Nhưng trong điều kiện xung quanh chỉ là bóng tối, nên Hiểu Du không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Không gian u ám dường như làm cho Hiểu Du thêm phân lạc lối, nếu không trông thấy gì, thì tiếp theo nó nên làm gì đây?

Như nghe thấy lời oán trách của Hiểu Du, đúng lúc này, từ trên cao, bỗng có ánh sáng chiếu xuống làm Hiểu Du hơi lóa mắt. Theo bản năng, nó ngừng đầu, thu vào đáy mắt là nóc xe ô tô đã bị rạch thủng vài đường, thế nào trong xe khá rét, hóa ra gió ở ngoài lùa vào từ chỗ này. Hiểu Du nghĩ, có lẽ vì sợ nó chết ngạt nên bọn bắt cóc mới rạch những đường này. Vừa hay bọn chúng đi vào khu vực có đèn đường, ánh sáng mờ mờ giúp Hiểu Du càng thêm hiểu rõ tình cảnh của bản thân, thế nhưng, bóng cây đứng đưa ngoài kia cũng không giúp nó xác định được phương hướng.

Ngày càng truyền tới cảm giác buồn nôn, khoang xe nơi Hiểu Du bị giam giữ thỉnh thoảng lại rung lắc dữ dội, hình như đoạn đường ngoài kia vô cùng xấu, đã mấy lần liên tiếp cả người nó bị giật nảy lên. Nhưng lần này sau khi chiếc xe vượt qua ô gà, thứ chờ đợi Hiểu Du không chỉ đơn thuần là con

chóng mặt thông thường, mà theo quán tính của lần xóc, nó lại ngã ngửa ra đằng sau, một lần nữa, nửa người nó lại nằm đè lên thứ “vật” mà nó chưa thể xác định ban nãy.

Hiệu Du sực tỉnh, nó nhớ ra mục đích ban đầu của mình. Sự chú ý bị tác động bên ngoài phân tán khi nãy bấy giờ đã quay trở về. Nhờ ánh sáng le lói, nó đã lờ mờ nhìn ra hình dạng của vật mà mình đang đè lên. Thế nhưng, trước đó Hiệu Du đã xác định nhầm, đây không phải là một vật thể kỳ lạ, rõ ràng đó là con người, hơn nữa, còn là một cậu bé tóc vàng cỡ tuổi như nó đang hôn mê bất tỉnh.

Hiệu Du không phủ nhận bản thân nó đã có chút ích kỉ, bởi khi biết mình không phải là đứa trẻ duy nhất bị bắt cóc, nó đã có chút vui mừng. Như tìm thấy được một tia hy vọng, nó rướn người về phía trước, sau đó dùng lưng mình đẩy mạnh vào người cậu bé kia, hòng cho cậu ta tỉnh giấc.

Lần thứ nhất, cậu ta không có phản ứng gì.

Lần thứ hai, cậu ta vẫn nằm im bất động.

Lần thứ ba, dù chỉ một chút, biểu cảm khuôn mặt cùng mí mắt của cậu ta vẫn không thay đổi.

Lần thứ tư rồi lần thứ năm, dường như cậu ta vẫn đang chìm trong cơn mộng.

Về phía Hiệu Du, đây là lần đầu tiên trong đời nó hiểu được cảm giác bất lực là như thế nào. Liên tiếp lặp đi lặp lại các tư thế đó, vậy nhưng, kết quả thu được chẳng như những gì nó mong muốn, ngược lại, những điều không hay vẫn cứ liên tiếp xảy ra. Đến lần thứ bảy khi ngã người, nó lại mất thăng bằng rồi ngã người xuống đất.

Tuy nhiên, lần này không giống như hai lần trước, không có cậu bé kia làm “đệm”, da thịt nơi bắp tay của Hiệu Du đã trực tiếp tiếp xúc với nền xe. Gân như ngay lập tức, một cảm giác khác lạ truyền đến, đánh thức toàn bộ các giác quan trong người Hiệu Du. Không có lớp quần áo chớ che, thứ nó cảm thấy chính là cảm giác dính dính, nhon nhót.

Hiệu Du bỗng có dự cảm chẳng lành, vốn là tiểu thư của một đại gia tộc có truyền thống về y học, lại là trong hoàn cảnh này, nó gần như đã đoán ra được chất dịch lỏng kia là thứ đại biểu cho điều gì.

Là máu!

Hiệu Du run rẩy chưa dám khẳng định suy nghĩ trong đầu của nó lúc này, nhưng, nếu suy xét lại tất cả những gì đã xảy ra từ trước đó thì cậu bạn này đúng là có biểu hiện quá khác thường. Vì dù có bị chuốc thuốc mê mạnh đến đâu, nhưng nó đã hai lần ngã mạnh vào người cậu ta, thậm chí là còn làm vô số hành động nhằm mục đích để gọi cậu ta dậy, thế mà cơ thể của cậu ta vẫn không có một chút phản ứng. Đây, là biểu hiện của một người bình thường ư?

Không có khả năng! Hiệu Du ngay lập tức bác bỏ nhận định của mình.

Nó đưa hai bàn tay đang bị trói chặt để thử dò xét hơi thở của đối phương, quả nhiên, cậu ta đã không còn thở. Thời gian như ngừng trôi, Hiệu Du ngồi im bất động, nước mắt nó đã gần trực trào. Có phải hay không từ lúc nó nhất quyết đòi ra khỏi nhà, đó, đã là một loại sai lầm không thể vãn hồi? Hiệu Du biết nó không nên quy hoàn toàn trách nhiệm về phía bản thân, thế nhưng tại sao đây là lần đầu nó thoát ra khỏi cái lồng son đó mà không có sự dăm sất của bố mẹ, thì cùng lúc, lại có nhiều người chết trước mắt nó như vậy? Cái giá của niềm vui mà Hiệu Du nhận được có phải hay không là do đánh đổi bằng tính mạng của những người nó không quen biết? Nếu là vậy, nó tình nguyện mãi mãi ở trong nhà.

Tuyệt vọng rút tay về, nhưng Hiệu Du lại để ngón tay chạm lỡ vào mặt của cậu bé phía trước, nhiệt độ còn sót lại từ người cậu ta như giúp nó tiếp thêm một niềm hy vọng. Nếu hơi ấm vẫn còn, phải chăng cậu ta vẫn còn cơ hội?

Khuôn mặt nhợt nhạt của Hiệu Du thoáng có tia mừng rỡ, ngay sau đó, không suy nghĩ nhiều, nó đã cất giọng, thét to, “Có ai không? Cứu với!” Hiệu Du vì người khác mà không màng đến an nguy của bản thân, có lẽ, nó đã quên mất đi nhận định ban đầu của mình. Bởi trong giây phút này, một tiếng động nhỏ cũng có thể thu hút sự chú ý của bọn hung ác.

Hiệu Du vẫn tiếp tục gọi người cứu giúp, tiếng kêu cứu của nó là nỗi sợ hãi đã đạt đến đỉnh điểm. Nó sợ thời gian càng trôi thì cơ hội được sống của cậu bé kia sẽ ngày càng bị rút ngắn. Nhưng âm thanh nó phát ra dù có to bao nhiêu thì hình như vẫn chẳng có ai nghe thấy.

Không có tiếng đáp lời, Hiệu Du vẫn chưa nguôi hy vọng. Đương lúc đó, bỗng có tiếng trả lời, dù rất nhỏ, nhưng nó vẫn có thể nghe ra âm điệu của sự giận giữ “Im mồm! Nếu không muốn chết thì đừng làm loạn nữa!”

Giọng nói Hiệu Du vừa nghe rất quen thuộc, dù chỉ mới nghe qua tông giọng đó có một vài lần, thế nhưng, nó chắc chắn trí nhớ của mình đủ tốt để khắc ghi chất giọng trầm đặc trưng đó. Như không dám tin vào những gì nó vừa nghe thấy, Hiệu Du đảo mắt kiểm tìm xung quanh. Và cuối cùng nó cũng biết, thì ra, ngồi đối diện nó, là hai khuôn mặt nó không muốn nhìn thấy nhất vào lúc này. Hiệu Du chỉ muốn đẩy Thiên Vũ và Bảo Nam cách nó càng xa càng tốt, lại càng không muốn hai người họ có mặt ở đây. Thế nhưng trước đó có đánh chết Hiệu Du cũng không ngờ, Thiên Vũ và Bảo Nam cũng giống như nó, đều bị chuốc thuốc.

Là từ khi nào? Hiệu Du dám khẳng định kể từ lúc thoát khỏi đám côn đồ, bọn nó vẫn luôn đi cùng nhau, chẳng tiếp xúc với ai khác, vậy mà tại sao có kẻ vẫn tranh thủ được cơ hội? Tên đó đã dùng cách gì? Bị khăn tẩm thuốc mê? Không có khả năng vì nó chẳng có một chút ấn tượng, hơn nữa toa tàu khi đó rất đông người, vì vậy có cho một tấn tiền thì cũng chẳng có ai ngu ngốc cả gan làm vậy. Chỉ trừ phi có kẻ bỏ thuốc vào đồ ăn, nhưng rõ ràng ba người Hiệu Du chỉ uống mấy chai nước do nó đích thân mua về, còn lại thì bọn nó đâu có ăn thêm thứ gì khác.

Nước?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Hiểu Du dần trở nên xám ngoét. Nhớ lại khi đó nó có va vào một người phụ nữ kỳ lạ, chẳng lẽ mấy chai nước bị tráo đổi khi đó?

Dù không nhìn rõ sắc mặt của cô bé phía trước, nhưng qua sự im lặng của Hiểu Du, Thiên Vũ vẫn có thể nhìn thấu tâm tình đang biến hóa của nó. Vài phút trước, Thiên Vũ cũng vừa tỉnh lại, hẳn không mất nhiều thời gian thì đã đoán được mình đang lâm vào hoàn cảnh nào. Ngay sau đó, Thiên Vũ lập tức nổi cơn thịnh nộ. Bắt đầu từ đầu năm nay mệnh của hắn đúng là mệnh cút chó, xúi quẩy hết mức, khi thì bị liên lụy bởi ân oán cá nhân của gia đình bạn thân, khi thì do nửa chai nước mà bị bắt đến nơi khi ho có gáy này. Đã vậy bên tai lại có kẻ liều mạng la hét mà không biết suy nghĩ, hẳn thật sự không khỏi cảm khái cho số vận đen đủi của mình.

Dù biết không thể trách con bé kia bởi chính Thiên Vũ cũng rõ là do bản thân hắn đã có chút lỗi là cảnh giác, nhưng khi đó tính cách bốc đồng vẫn còn, nên Thiên Vũ vẫn không quên nạt Hiểu Du vài câu, “Nghĩ đúng rồi đấy. Đồ sao chổi, đều là do cậu cả!”

Câu nói có chút ác ý của Thiên Vũ khiến cho Hiểu Du bị tổn thương, nó cảm thấy hơi chạnh lòng. Cụm từ “sao chổi” chẳng khác nào liều muối xát vào vết thương nơi đáy lòng.

Mí mắt Hiểu Du hơi sụp xuống, câu “xin lỗi” của nó vì lời nói đột ngột của Bảo Nam mà không thể phát ra, “Xe dừng lại rồi.”

Thiên Vũ nhú mày, Hiểu Du nín chặt môi. Trước lúc đó, tiếng nhạc rock vẫn luôn văng vẳng bên tai cũng im bật. Không gian lúc ấy tĩnh lặng đến nỗi ai cũng có thể nghe rõ tiếng muỗi vo ve, cũng đủ để cả ba cảm nhận rõ môn một cánh cửa nơi buồng lái cabin đã được mở. Tiếp đó, là tiếng xì xào nói chuyện ngày càng rõ ràng.

“Chết tiệt!” Thiên Vũ chửi thề một tiếng, có kẻ đã phát giác ra điểm bất thường.

Hiểu Du có lẽ do quá sợ hãi nên vẫn ngồi im không nhúc nhích, thấy vậy, Bảo Nam nhẹ giọng trấn an nó, “Đừng sợ, cậu cứ nằm im là được.” Dứt lời, không quan tâm xem Hiểu Du nghe có hiểu lời mình hay không, Bảo Nam cũng giống Thiên Vũ, thả lỏng cơ thể rồi trườn người nằm xuống sàn.

Ngữ điệu cùng lời nói của Bảo Nam giúp Hiểu Du bình tâm hơn, bởi quả thực trước đó nó đã có chút mất bình tĩnh.

Bên ngoài là tiếng bước chân vọng đến ngày một gần.

Áp chế lại nỗi hoảng loạn, Hiểu Du nhắm nghiền hai mắt, không chậm trễ một giây, rất nhanh chóng, nó đã khôi phục lại dáng vẻ say ngủ như lúc ban đầu.

Gần như ngay lập tức, khi Hiểu Du vừa nằm im bất động được một vài giây thì có tiếng cửa sắt bí kéo ra, tiếng kẹ kệt khiến người ta sồn gai ốc vang rõ môn một trong đêm tối, chẳng khác nào âm thanh đòi mạng của ma quỷ, khiến trong lòng Hiểu Du truyền đến từng đợt căng thẳng. Bàn tay để sau lưng áo của nó nắm chặt, nó biết đây là lúc nó phải trấn tĩnh nhất, bằng không, cánh cửa từ lộ đã là gần ngay trước mắt.

Tiếng đế giày nện xuống quá rõ ràng, chứng tỏ đã có kẻ leo lên xe, như chứng thực cho suy nghĩ của Hiểu Du, nó nghe thấy có một giọng nói ồm ồm vọng tới, “Dẹp đồng này đi.” “Vâng đại ca.” Tay đàn em vút điều thuốc còn đang hút dở xuống đất, hẳn ta đi đi mũi chân để tắt lửa rồi mới đi chuyển hàng hóa được xếp chắn ngang, chắn dọc ở phía trước. Từng kiện hàng rõ ràng to hơn người của tay đàn em, vậy mà chỉ một thoáng đã được dẹp sang hai bên, mở ra một lối đi vào chính giữa trung tâm của khoang xe. Hành động nhanh nhẹn mang lại năng suất hiệu quả như thế, vừa nhìn liền có thể biết đây không phải là lần đầu tiên có người sai tay đàn em đi làm loại công chuyện này.

Vật chắn vừa bị dọn, Hiểu Du đã cảm thấy từng trận gió lạnh tấp vào mặt mình. Đồng thời khi ấy nó cũng mới biết, thì ra bao quanh bọn nó chính là đồng chân nệm đã được xếp sẵn. Không biết là bọn chúng làm như vậy là vì mục đích gì, nhưng Hiểu Du gần như chắc chắn nếu bọn bắt cóc này định quang minh chính đại đưa người ra khỏi cửa khẩu, thì đồng hàng công kênh này thừa sức phát huy tác dụng, đủ để bọn chúng dễ dàng qua mặt tất cả cảnh sát biên phòng.

Xem ra đây là băng nhóm tội phạm có trí tuệ! Nếu như xem được cảnh này trên TV, Hiểu Du chắc chắn sẽ không ngớt lời tán thưởng bọn chúng. Thế nhưng trên đời này không có “nếu như”, chỉ có kết quả và hậu quả, chuyện đã đến nước này, nó biết mình rất khó để có thể quay trở về, bởi tên được tay đàn em gọi là “đại ca” lúc trước lại lên tiếng. Lần này, theo ý tú của gã, nó thấy tim mình cũng như đang run lên, “Kiểm tra cẩn thận, rõ ràng tao nghe thấy có tiếng trẻ con. Đây đều là hàng cực phẩm, nếu xảy ra chuyện như sáng nay thì tao với mày không xong đâu.”

Tên đại ca neho mắt nhìn mười đứa trẻ vẫn đang say giấc. Bọn nhóc này đều là những đứa được người bên gã chọn lựa cẩn thận, đứa nào đứa nấy da dẻ trắng hồng, mặt mũi hoặc ngây ngô đáng yêu hoặc thanh tú, xinh đẹp, vừa nhìn liền biết chúng đều là con nhà giàu, được gia đình bảo bọc kỹ càng. Những đứa trẻ như vậy chắc chắn sẽ bán được với giá trên trời, vì vậy trên đường chuyển hàng, gã không thể để ra sai sót.

Tay đàn em “vâng” một tiếng, hẳn ta thừa sức hiểu rõ tâm tư của đại ca, ngay cả hắn ta cũng vậy, nếu có chuyện đe dọa đến miếng cơm manh áo thì không cần đợi đại ca phải ra lệnh, hắn ta cũng tự sẽ biết mình phải làm gì tiếp theo.

Tay đàn em đi thẳng đến cô bé đầu tiên, hắn ta cúi xuống, cẩn thận đưa ngón tay dò xét hơi thở của đối phương. Nhịp thở đều đều của cô bé khiến tay đàn em thở phào một hơi, nhưng để cho chắc chắn, trước khi đứng lên, hắn ta còn véo mạnh vào cánh tay của cô bé. Trong cơn mê man, như cảm nhận được cơn đau, cô bé tóc vàng còn nhắm mắt, biểu cảm như sắp ngủ nhưng rồi ngay lập tức, về mặt của cô bé lại quay trở về dáng vẻ nhu thuận như lúc mới đầu. Tay đàn em bấy giờ mới có thể yên tâm bởi hắn có thể chắc chắn nếu đặt trong hoàn cảnh này, hiếm có một đứa trẻ nào có thể có được nhận thức giống như một người trưởng thành để diễn kịch giỏi như vậy.

Với chín đứa còn lại, tay đàn em cũng định sử dụng cách tương tự. Khi kiểm tra xong hai thằng bé trông có vẻ là con lai, thấy không có điểm bất thường,

gánh nặng trong lòng hấn ta gần như đã được giải hết. Chỉ còn hai đứa bé nữa là hoàn thành xong nhiệm vụ, nếu kết quả nhận được giống như những lần trước thì hấn ta chắc chắn có thể thả lỏng tâm tình.

Theo tiếng bước chân đã rời đi, bây giờ, Bảo Nam mới âm thầm cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ, tạm thời bọn anh đã tránh được một đồng phiền phức. Vậy nhưng... nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày gần đây, Bảo Nam thực sự muốn phát hỏa. Trước đó, anh và Thiên Vũ đã đụng phải một đám lưu manh, nhưng không ngờ tránh vô dũa lại gặp vô dũa, sau khi thoát khỏi sự truy sát, bọn anh lại vô cơ bị một đám khác bắt cóc, đã vậy bọn chúng còn véo anh một phát. Bảo Nam hơi nghiến răng, kể từ khi có nhận thức, chưa có ai dám cả gan bõn cợt anh như vậy. Vì thế lũ người ngu xuẩn này tốt nhất đừng để cho Bảo Nam trốn thoát, bằng không sau lúc rời khỏi đây, nhất định anh sẽ cho người nỏ tung ổ chó của bọn chúng!

Có thể thấy Bảo Nam rất vô tư, chí ít là vô tư hơn Thiên Vũ, bởi không giống với Bảo Nam, lúc này, Thiên Vũ đang thầm toát mồ hôi thay cho Hiếu Du. Cái con bé bốc đồng ngu ngốc kia không biết có cần răng chịu đau được không, nếu không tiếp theo mà có chuyện không hay xảy ra, thì bọn hấn chắn chắn không thể bằng quang giả bộ nằm ngủ ở đây được nữa.

Không riêng gì Thiên Vũ, lúc này, dù đã cố gắng kiềm chế, nhưng Hiếu Du vẫn không áp chế được từng đợt run rẩy phát ra từ sâu trong đáy lòng. Căng thẳng khiến tim nó căng lên như dây đàn, Hiếu Du biết với tình trạng này, nó sẽ lành ít dữ nhiều.

Đương lúc Hiếu Du tuyệt vọng nhất thì không hiểu sao tay đàn em lại không kiểm tra nó trước, ngược lại, hấn ta lại chuyển đối tượng sang cậu bé nằm phía sau nó. Có lẽ, những vết máu loang lổ trước ngực áo của cậu ta đã thành công thu hết sự chú ý của hấn.

Quả nhiên, kết quả nhận được khiến tay đàn em tái mặt, “Không xong rồi đại ca, thằng bé này chết rồi!”

Nghe vậy, tên đại ca chửi thề một tiếng, gĩa đi nhanh tới trước mặt Hiếu Du, nhưng rồi lại đưa tay bé cậu bé nằm sát gần nó. Gĩa không quan tâm đến khuôn mặt không còn một chút màu máu của cậu bé, hấn chỉ quan tâm đứa trẻ này liệu có còn cứu được hay không. Chết tiệt! Không ngờ mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này. Nhớ lại hồi sáng khi thằng bé này trốn thoát, sau khi bắt được nó trong một bộ điện thoại công cộng ở quốc lộ vắng vẻ, tên đại ca biết ngay nó định gọi cảnh sát hoặc người thân tới cứu. Vì vậy trong cơn tức giận, gĩa đã lôi thằng bé ra ngoài rồi cho nó một bạt tai. Cái tát của một người đàn ông trưởng thành mạnh đến nỗi đủ để một đứa nhỏ ngã hấn xuống đất, ngực đập mạnh vào những hòn đá lờm chờm dưới đường. Thế nhưng khi đó do loáng thoáng nhìn thấy có xe từ xa đằng xa đang tiến lại gần, hấn mới mặc kệ tiếng khóc lóc, vội vàng ném lại thằng bé vào khoang xe mà quên không kiểm tra tình trạng sức khỏe của nó.

Đặt cậu bé xuống đất, tên đại ca xé mạnh lớp áo đã nhiễm hấn sắc đỏ của cậu bé. Vết thương nơi lồng ngực quá chói mắt, đủ để cho gĩa biết khi đó thương thế của thằng oắt này nặng đến mức nào. Tên đại ca dùng tay ấn mạnh vào bộ ngực không còn phập phồng, gĩa còn bóp mũi của cậu bé để thực hiện hô hấp nhân tạo, nhưng lặp lại hành động đó thêm nhiều lần, mà thân thể bé nhỏ vẫn không có một chút phản ứng. Thằng bé này đã vô phương cứu chữa, gĩa cũng đã mất một khoản tiền khổng lồ.

Tên đại ca đứng lên, dường như mất đi lợi ích, thú tính trong gĩa mới bộc phát hoàn toàn. Gĩa đá mạnh hai phát vào khuôn mặt của cậu bé rồi mới trừng mắt quát tay đàn em, “Mẹ kiếp, mày còn đứng đực ra đấy để làm gì? Mang sâu vào rừng rồi chôn nó đi, nhớ làm cho cẩn thận vào.”

“Em biết rồi.” Tay đàn em sợ hãi vâng vâng dạ dạ. Hấn ta vác cái xác lên vai, trước khi rời đi, hấn ta chỉ nhìn lướt qua Hiếu Du mà không có thêm bất cứ một hành động thừa thãi nào.

Cửa sắt đóng lại làm giảm bớt cái giá lạnh của gió rừng. Khoang xe lại trở về trạng thái tĩnh lặng vốn có.

Bấy giờ Hiếu Du, Thiên Vũ và Bảo Nam mới mở mắt, nhưng tất cả đều trầm mặc. Ba người bọn nó đều sinh ra trong những ra gia tộc có nhiều mối quan hệ chẳng chéo, phức tạp, thế nhưng ba người Hiếu Du dù gì cũng mới chỉ là những đứa trẻ, các loại chuyện như vậy sau này sẽ phải đối mặt nhiều, vậy nhưng khi biết có bạn đồng trang lứa với mình mất, thậm chí sau khi chết còn bị bọn chúng giày vò, thân xác khó có thể trở trong vòng tay của gia đình thì tâm trạng của Thiên Vũ và Bảo Nam vẫn tránh không khỏi có chút nặng nề. Nhất là về phía Hiếu Du, nó

không ngờ ra khỏi vòng tay của bố mẹ, thế giới bên ngoài lại đáng sợ đến vậy.

Hiếu Du nghe thấy giọng nói khô không khóc của nó vang lên. Khi câu hỏi này bật ra, thì nó cũng không biết là nó đang hỏi Thiên Vũ hay Bảo Nam, hay nó đang tự hỏi chính bản thân mình, “Tiếp theo nên làm gì?”

Rất lâu sau vẫn không có ai trả lời, Hiếu Du tưởng rằng cổ họng khản đặc của nó không thể phát ra âm thanh, nhưng cuối cùng, đã có tiếng đáp lời, vẫn là Thiên Vũ cho nó biết đáp án, “Muốn sống thì phải giết người!”

Khi nói ra lời này, chỉ có Thiên Vũ mới biết hấn đang trù tính điều gì. Bởi viên thuốc hấn uống trước đó từ lâu đã hết tác dụng, tuy đã cầm được máu, nhưng chỗ thịt bị chém vẫn truyền đến từng trận đau nhức. Nỗi đau thể xác nhắc nhở Thiên Vũ rằng, hấn phải tìm mọi cách để thoát khỏi bọn bắt cóc càng nhanh càng tốt rồi đi chữa trị vết thương, nếu không chỉ sợ cánh tay của hấn sẽ bị hủy. Bởi vậy trong tình cảnh này, Thiên Vũ không thể từ bị, nếu hấn không giết bọn chúng thì ngược lại, hấn sẽ bị người ta cắn xé. Bản thân Thiên Vũ cũng chưa chắc thoát khỏi những lời dèm pha của đám người trong gia tộc, mà hấn nhất định không thể để điều này xảy ra, vì theo tâm nguyện của mẹ, hấn phải làm mọi cách để chiếc ghế chủ vị của hấn tại gia tộc họ Hoàng không bị lung lay trước năm hấn mười tám tuổi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt non nớt của Thiên Vũ lóe lên tia bi thương. Hấn rất muốn sống một cuộc sống bình thường, nhưng xuất thân của hấn không cho phép. Bởi từ lúc sinh ra, hấn đã bị ràng buộc bởi cái gọi là “trách nhiệm”. Gánh nặng đó chẳng khác nào xiềng xích kiềm hãm, buộc Thiên Vũ không bao giờ có thể sống một cuộc đời bình lặng như hấn mong muốn.

Không biết chỉ trong thoáng chốc trầm ngâm, Thiên Vũ đã nhớ lại những gì, nhưng lời nói tàn nhẫn của hấn khiến Hiếu Du vừa đau lòng vừa sợ hãi. Nó hiểu, nó có thể đã hiểu tất cả! Vì để bước chân vào nhà nó và trực tiếp gặp ông nội thì thân phận của Thiên Vũ và Bảo Nam có lẽ không chỉ dừng lại ở

mức thiếu gia nhà giàu, thậm chí thân phận ấy có khi còn vượt xa mức tưởng tượng của nó. Hiểu Du biết những đứa trẻ có thân phận càng lớn, thì tính cách và suy nghĩ của bọn chúng bao giờ cũng trưởng thành hơn những đứa trẻ bình thường. Không ai sinh ra là đã xấu cả, Hiểu Du trước đó cũng vậy thôi. Chẳng phải khi biết mình vừa nổ súng kết thúc một mạng người, nó chỉ hoảng loạn trong chốc lát rồi lại dễ dàng quên đi, cười nói như mọi ngày hay sao? Thử nghĩ xem một đứa bé đơn thuần sao lại có được định lực tốt như vậy? Không phải là do Hiểu Du đã vô tình chứng kiến nhiều cảnh tượng đẫm máu còn hơn như vậy thì là gì?

Liệu rằng trên đời này có mấy ai biết việc nó bị cả gia đình hạn chế không cho ra ngoài tất cả đều có nguyên nhân, mặc dù bố và ông nội luôn lấy cái cơ sức khỏe của nó không tốt nhưng thực chất không phải vậy. Hiểu Du biết ngoài bị mắc chứng Hemophilia thì nó thực sự là một đứa trẻ khỏe mạnh, cả năm chỉ ốm có một hai lần. Sức khỏe luôn là cái cơ để mọi người đối gạt Hiểu Du, nguyên nhân chính là do ông và bố rất sợ mọi người biết đến sự tồn tại của nó, rất sợ nó vì họ mà bị trả thù. Bởi đơn giản gia tộc Walker không chỉ đơn thuần là một đại gia tộc thuần về y học, đằng sau vỏ bọc y đức đó là cả một thế lực khổng lồ, gia tộc Walker chính là một trong mười thế lực hắc đạo lớn nhất Tây Âu, chưa có loại chuyện độc ác gì là chưa làm.

Hiểu Du chưa bao giờ quên đi cái cảnh nó vô tình trông thấy bàn tay luôn cầm dao phẫu thuật để cứu người của bố khi ấy lại cầm súng để tước đoạt đi nhiều mạng người. Tiếng súng và mùi máu khi ấy ám ảnh đến nỗi một thời gian sau mỗi khi nhắm mắt nó vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Ban đầu Hiểu Du rất ghét bố, nhưng lâu sau nó mới hiểu thì ra nếu bố không làm vậy, thì có lẽ chính ông sẽ phải hoán đổi vị trí với bọn chúng, người nằm dưới đất lòng đất bây giờ sẽ chính là ông. Bởi trong thời đại nào cũng vậy, nắm đầm của kẻ mạnh chính là luân lý, sự thật đó sẽ không bao giờ thay đổi hoặc bị xóa nhòa. Vì vậy cho nên ngay lúc này, khi đứng trước hai con đường một là bọn nó phải chết hai là bọn chúng phải chết, thì mọi mâu thuẫn trong lòng Hiểu Du mới được gỡ bỏ. Nó buộc phải đi theo con đường trái với luân thường đạo đức vì nó không can tâm mình sẽ chỉ sống được năm năm cuộc đời, càng không can tâm loại chuyện nó bị kẻ khác coi là trò đùa mà vũ nhục!

“Giết bọn chúng? Nhưng là bằng cách nào?”

Câu hỏi bất ngờ của Hiểu Du khiến Thiên Vũ và Bảo Nam có chút bất ngờ. Thiên Vũ nhướn mày nhìn nó, Bảo Nam thì hơi trầm ngâm.

Như không tin vào những gì mà tai mình vừa nghe thấy, Bảo Nam cười nhẹ, tỏ kiểu bông đùa, “Cậu không cho là Thiên Vũ đang đùa sao?”

Hiểu Du lắc nhẹ đầu, nó nhìn thẳng về hướng của Bảo Nam, nghiêm túc trả trả lời, “Đùa ư? Tớ không cho rằng Thiên Vũ thuộc kiểu người thích bông cợt.”

Bảo Nam hơi chần động. Trong ánh sáng lờ mờ, dù không nhìn rõ về mặt của Hiểu Du, nhưng sự ảnh hưởng ấy của bóng tối không làm mất đi vẻ đẹp của đôi mắt anh đang nhìn vào. Bảo Nam đã tiếp xúc với bao nhiêu con người, nhưng Hiểu Du có lẽ là người có đôi mắt đặc biệt nhất. Bảo Nam đã từng có cơ hội giáp mặt Hiểu Du ở khu vui chơi, lần đầu tiên nhìn sâu vào đáy mắt của nó, ánh tím nhàn nhạt trong đôi mắt ấy dường như đã xóa bỏ đi mọi nỗi sợ hãi và cảm giác tiêu cực nơi anh. Sự thuần khiết ấy làm dịu đi tâm tình của Bảo Nam, nhưng cũng làm anh thực sợ hãi. Bảo Nam lo lắng rằng nếu tiếp xúc nhiều với anh, dần dần, sự trong trắng đó sẽ bị nhiễm bẩn, vì vậy dù rất muốn đến gần, nhưng anh lại lựa chọn tránh xa Hiểu Du, coi nó như những người lướt ngang qua cuộc đời mình. Thế nhưng có những chuyện không nằm trong tính toán của Bảo Nam, sau ấn tượng của lần đầu gặp mặt, một thời gian sau, khi anh đã vô tình quên đi Hiểu Du, thì Hiểu Du lại một lần nữa xuất hiện ngay trước mắt anh, nhưng lần này, nó lại dùng một phát súng để giải nguy cho anh thay cho lời chào hỏi giữa hai người.

Đến đây, Bảo Nam âm thầm cười khỏ, bởi anh biết, ngay từ lúc phát súng đó vang lên, thì trong đời Hiểu Du đã xuất hiện một vết nhơ lớn, vết nhơ này chính là vết tích do anh và Thiên Vũ góp sức tạo thành. Hiểu Du là người mà Bảo Nam thực sự muốn bảo vệ, là người đầu tiên khiến Bảo Nam chi trong thoáng chốc có một ấn tượng khó phai, nhưng lại là người đầu tiên khiến anh muốn đẩy ra xa, là người đầu tiên khiến anh mong muốn cô bé ấy không bị dính vào cuộc sống đầy ắp những điều tàn nhẫn của mình. Vậy mà tại sao ông trời vẫn luôn điều khiển mọi thứ đi ngược lại với mong muốn của Bảo Nam? Đến cuối cùng, Hiểu Du vẫn vì anh mà bị liên lụy. Bảo Nam đã từng nghĩ phải chăng nếu anh sinh ra trong một gia đình trung lưu bình thường, thì có phải hay không tuổi thơ của anh sẽ khác? Nhưng, đó chỉ là điều ước quá sức viễn vông.

Bi ai lớn nhất của con người không phải là do không nuôi những ước mơ, mà là dù biết, nhưng vẫn nuôi những ước mơ sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.

Bảo Nam nhìn khuôn mặt tươi tắn trên bia đá, đứng im bất động hồi lâu, có lẽ, anh sắp làm ra loại chuyện không thể chấp nhận được. Bàn tay Bảo Nam nắm chặt thành quyền, nếu như kết quả không như anh mong muốn, thì anh định đối mặt với sự thật như thế nào đây? Sự tuyệt vọng của anh, biết đi nơi đâu để có thể giải bày?

Trước kia Bảo Nam giống như bao người, cũng tin vào câu nói "thời gian có thể chữa lành mọi vết thương". Để có thể tự vực dậy tinh thần, anh đã làm cho mọi người thấy anh sống rất ổn trong suốt bao nhiêu năm qua. Nhưng Bảo Nam không ngờ, anh có thể lừa dối tất cả chứ không thể lừa dối chính bản thân anh. Sự ra đi của Candy luôn ám ảnh Bảo Nam trong suốt ngần ấy năm, thậm chí mỗi khi nhắm mắt, tất cả những hình ảnh ngày hôm đó sẽ lại hiện về, găm nhăm tâm can anh, đau đớn như thể ruột gan anh bị đứt thành từng khúc. Nỗi đau về tinh thần còn lớn hơn nỗi đau về thể xác, song, tuyệt vọng hơn, là anh chẳng thể hét lên thành tiếng để giải tỏa nỗi lòng.

Bây giờ cũng vậy, khi nghe tiếng gió vù vù bên tai, bao toan tính mà Bảo Nam định làm trước đó cơ hồ như bị thổi lung lay, lập trường của anh, cũng có nguy cơ bị sụp đổ.

Nếu trước kia Candy không xuất hiện, nếu trước kia anh không đến khu vui chơi thì có phải hay không tất cả mọi thứ sẽ thay đổi? Dù anh quên đi sự tồn tại của Candy thì cô bé vẫn là con gái của bác, vẫn được sống một cuộc đời bình yên, mọi thứ xung quanh anh, kể cả tính cách ngày càng hững hờ của Thiên Vũ cũng sẽ được cải thiện?

Bảo Nam trùng gối, anh quỳ xuống trước mộ của Candy, thủ thủ nói lời "xin lỗi" đến cả trăm lần.

Tiếng chim hót vẫn cứ riu rít, nhưng bao phủ quanh người Bảo Nam vẫn là không khí bi thương.

Nghe tiếng bước chân vọng tới từ đằng sau, Bảo Nam gằn như chắc chắn bao nhiêu mâu thuẫn cũng sẽ kết thúc bằng một câu ra lệnh sắp tới của anh. Bảo Nam đứng lên, ánh mắt non nớt của mười hai năm trước giờ chỉ còn lại sự u tối, lạnh lùng. Bảo Nam nhìn người vệ sĩ đang đi đến, anh biết, bản thân anh đã không còn đường lùi.

Quay lại nhìn nơi yên nghỉ của Candy lần cuối, cơ hồ như đã dốc hết sức lực, Bảo Nam mới nói ra được một câu, "Phòng tỏa toàn bộ khu vực này, sau đó bắt đầu cho người đào mộ lên."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Thăm Dò Ý Kiến

Xin chào tất cả các bạn độc giả, những người vẫn đang theo dõi và ủng hộ truyện "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ". Hôm nay mình viết thông báo này để gửi lời xin lỗi tới tất cả mọi người vì đã không ra chương mới trong một thời gian khá dài. Đây thực chất là bất đắc dĩ, trong đầu mình lúc này đang có rất nhiều ý tưởng nhưng vẫn chưa thể dành một vài tiếng để viết ra. Cụ thể vì lý do gì thì mình nghĩ nếu ai đang là học sinh, nhất là học sinh cấp ba thì sẽ hiểu và thông cảm vì thời gian hạn chế của mình. Vậy nên một lần nữa mình gửi lời xin lỗi các bạn. Biết là hứa sẽ ra chương trong khoảng thời gian nhanh nhất có thể sẽ khiến nhiều người bức tức nhưng mình vẫn phải lặp lại lời hứa như vậy. Mong các bạn đừng nghĩ đây là lời nói suông, thực ra nó là toàn bộ tâm lòng và những gì mình có thể nói ra vào lúc này. Mình chắc chắn sẽ không bao giờ bỏ truyện, mong tất cả mọi người ủng hộ những chương mới trong thời gian sắp tới ^ _ ^

Một điều nữa mình muốn tham khảo ý kiến của những ai đang theo sát nút diễn biến của Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ. Hiện nay có rất nhiều bạn nhắn tin hỏi diễn biến, những tình tiết tiếp theo của truyện. Tuy không thể nói cặn kẽ nhưng mình có thể tiết lộ đôi điều, thực chất mình rất thích đọc truyện ngược tâm, kết OE và SE nên bây giờ mình đang có rất nhiều những ý tưởng "dã man" và "tàn bạo" để ngược chết những nhân vật trung tâm của câu chuyện. Không biết có ai giống mình không nhưng nói thật mình thấy hơi có chút tội cho các nhân vật, nhất là nữ chính Bảo Nhi của truyện nếu truyện được viết tiếp theo những gì mình đã phác họa từ trước. Vậy nên tới nay mục đích chính của mình là đăng chương thông báo này để hỏi tất cả mọi người. Các bạn muốn những tình tiết tiếp theo của Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ sẽ như thế nào. Nếu các bạn đã sẵn sàng tưởng tượng ra những diễn biến tiếp theo, hoặc muốn bộ truyện đi theo hướng các bạn đang nghĩ thì hãy bình luận ở trên trang truyện hoặc trong phần bình luận ở dưới facebook. Mình sẽ ngồi đọc hết tất cả những ý kiến mà các bạn đã gửi về để xem xét lại tất cả những gì mà mình đang dự định lại trong đầu. Nếu ý tưởng hay, phù hợp với diễn biến tâm lý của các nhân vật, phù hợp với mạch chảy của truyện thì mình xin cam đoan sẽ viết những chương tiếp theo dựa trên ý tưởng của các bạn. Những bình luận mình thấy ổn mình sẽ nhắn tin trực tiếp để trao đổi với các bạn đó. Thông qua trang truyện, mình muốn Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ không chỉ đơn thuần là nơi để mình thỏa chí sáng tạo, phục vụ đam mê viết lách mà còn muốn biến nó thành nơi gửi gắm những ý tưởng (mà các bạn không thể viết ra), tái hiện trên những trang truyện của mình. Nếu ai đã để lại ý tưởng, xin hãy tin tưởng vào khả năng của mình, mình dám khẳng định sẽ nghiền ngẫm nó và viết ra trong một tư thế công tâm nhất. Nếu được trước khi đăng, khi chấp và ý tưởng của ai, mình sẽ ib trực tiếp hoặc gửi gmail nội dung của chương đầy trước cho các bạn. Nếu được bạn đồng tình, trang truyện sẽ được đăng công khai để gửi tới tất cả mọi người. Sự thật là đến phút này thì mình hy vọng Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ không chỉ là câu chuyện của riêng mình mà còn là câu chuyện chung của tất cả các bạn. Vậy nên đừng ngại ngần khi để lại vài dòng. Mình xin cam đoan sẽ nghiền ngẫm chúng thật cẩn thận và viết ra bằng cả trái tim. Rất mong các bạn có thể tin tưởng mình. Tuy nhiên nếu truyện không viết theo ý tưởng của ai mà viết theo ý tưởng của mình từ trước đó thì mong các bạn đừng giận. Mọi việc mình dự định đang và sẽ làm đều là những điều tốt nhất cho truyện :)

Lời cuối xin được gửi lời cảm ơn chân thành tới tất cả những ai đang nghe mình lai nhái từ lúc nãy đến tận bây giờ. Chúc các bạn có một đêm ngon giấc để bắt đầu một ngày mới với một tinh thần phấn khởi. Yêu tất cả mọi người <3

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Khởi Đầu Gian Nan

Những chuyện xảy ra sau đó khiến mối quan hệ giữa Hiểu Du, Thiên Vũ và Bảo Nam ngày càng có sự biến đổi. Lâu sau khi hỏi tường lại Hiểu Du mới biết, thì ra trong cái đêm định mệnh ấy nó chỉ là người dư thừa, bởi Thiên Vũ và Bảo Nam thực chất có khả năng đảm bảo an toàn cho chính mình mà không cần bất kỳ ai giúp đỡ.

Thế nhưng, khi chứng kiến cảnh tượng một tên trong số những tên bắt cóc gục xuống do cây kim tẩm thuốc được phóng ra từ mặt đồng hồ trên tay của Bảo Nam, thì nó vẫn lấp bắp không nói nổi thành lời. Tuyệt quá! Tình cảnh đang gặp trước mắt nếu được thuật lại từ miệng của một đứa con nít chắc sẽ chẳng ai tin, nhưng cũng không thể phủ nhận nó giống như một tình tiết không thể thiếu, được mô phỏng từ "Detective Conan" của Gosho Aoyama. Hiểu Du không thích chi tiết Mouri Kogoro cứ bao giờ phá án lại bị Conan đưa vào giấc ngủ rồi sau khi tỉnh lại lại không phát giác ra sự mâu thuẫn, nhưng lại

thích tính phi lý trong đó. Bởi nếu không có sự vô lý ấy thì câu chuyện chắc chắn sẽ chẳng thể nào tiếp diễn, giống như lúc này, cảnh tượng siêu ảo mà nó tưởng chỉ có trong phim hoặc truyện tranh lại được thể hiện rất sống động. . . Khác biệt là ở thể giới trong tranh, ông thám tử khù khờ Mouri sẽ chỉ một lúc chìm trong cơn mộng, còn ở hiện thực thực tại, mũi kim được đâm kịch độc kia sẽ đẩy đám ác nhân xuống mười tám tầng địa ngục, mãi mãi không có lối thoát.

Ồ gần đó vang lên vài tiếng động, giọng nói trầm trầm của tên đại ca ban nãy truyền tới, có lẽ, gã ta đã “đánh hơi” được mùi bất thường.

“Là lúc này, nhanh tranh thủ cơ hội.” Thiên Vũ giục, ngữ khí của hắn khá căng thẳng.

Sau đó, ba người Hiểu Du giấu mình ra sau những tấm nệm, gần như ngay lập tức, tên đại ca lại một lần nữa bước trở lại khoang xe. Hiểu Du nhận ra được sự hoảng hốt trong tông giọng của gã. Cũng dễ hiểu thôi, một khi tên đại ca trông thấy tay đàn em thân cận của gã đang nằm bất động dưới sàn, khỏi nói cũng biết, đó sẽ là thời điểm gã phân tâm nhất.

Hiểu Du nhìn bộ mặt chăm chú của Thiên Vũ ở phía đối diện, dù hắn nấp sau tấm đệm ở tận phía bên kia, nhưng nó vẫn có thể cảm nhận được Thiên Vũ dường như cũng đang rất sốt sắng. Bảo Nam nói trong lời đồng hồ chỉ còn một cây kim duy nhất, bởi vậy nếu lúc này mà thất bại thì e rằng đón chờ bọn nó ở phía trước chính là con đường chết.

Hiểu Du mím chặt môi, nó vô thức dùng tay siết chặt vào đuôi áo của Bảo Nam, lòng thầm mong anh đừng thất bại.

Bảo Nam liếc xuống bàn tay của Hiểu Du, kỳ lạ là không như mọi khi, anh không có cảm giác khó chịu khi bị người khác động vào người. Bảo Nam thấp giọng khẽ trấn an Hiểu Du, nhưng trong lúc đó, anh đã xác định xong tọa độ của đường kim bay, đưa cánh tay lên, căn vị trí, nhử lại một mắt, chuẩn bị ngắm bắn, “Hãy tin tớ, chúng ta sẽ được về nhà.”

Bảo Nam vừa dứt lời, Hiểu Du còn chưa ý thức được sự ảm áp mà Bảo Nam đem lại thì cùng lúc có một tiếng “vút” vang lên. Tiếp đó là tiếng “hự” vọng rõ ràng trong khoang xe tối. Hiểu Du nhìn thấy sau khi trúng kim, ngay lập tức, tên đại ca đã đưa tay ôm cổ, nhưng hắn còn chưa kịp ứ ớ được điều gì thì đã từ từ khụy xuống.

Thấy được kết quả đúng như mong đợi, Thiên Vũ âm thầm tán thưởng Bảo Nam, hắn xua tay ra hiệu. Bảo Nam lập tức kéo Hiểu Du chạy ra ngoài, nhưng chưa ra đến cửa, nó lại đột nhiên dừng lại.

Bảo Nam quay ra nhìn Hiểu Du, anh có chút sững sờ khi nghe nó nói, “Còn những người khác thì sao, các cậu ấy sẽ chết mất!” Hiểu Du biết bên ngoài còn một vài tên, bọn chúng sẽ nhanh chóng chạy đến đây, nó không đoán được những đứa trẻ còn đang hôn mê sẽ phải nhận lấy điều kinh khủng gì, nhưng nếu như bọn nó cứ thế bỏ chạy, thì các cậu ấy sẽ biết phải làm thế nào?

Bảo Nam trầm mặc một vài giây, sắc mặt anh thêm phần u ám. Anh hiểu được tâm lòng của Hiểu Du, thế nhưng bọn anh không phải đáng cứu thế, bọn anh phải tự cứu mình trước, “Chúng ta sẽ quay lại cứu họ.” Bảo Nam không để cho Hiểu Du có cơ hội lên tiếng, anh siết tay nó chặt hơn, kéo nó chạy đi. Hai người nhanh chóng xuyên qua rừng cây ở phía trước, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Thiên Vũ, hắn đã cố ý đi chậm lại để chờ hai người.

Trời đã tờ mờ sáng, tia sáng yếu ớt xuyên qua kẽ lá cây, hắt xuống mặt Hiểu Du, đủ để cho Thiên Vũ thấy ánh long lanh còn chưa khô trên gò má của nó. Thiên Vũ nhếch môi, cất giọng lạnh lùng, “Thu ngay nước mắt của cậu lại, nếu đi bên cạnh tôi thì cậu không được phép để lộ sự yếu đuối.” Thiên Vũ biết Bảo Nam không bao giờ chậm trễ như vậy, hắn gần như có thể khẳng định chính con nhóc này đã làm chậm bước chân của Bảo Nam. Dù không có quan hệ máu mủ, nhưng từ lâu Thiên Vũ đã coi Bảo Nam là người thân duy nhất của hắn. Vị trí của Bảo Nam trong lòng Thiên Vũ còn quan trọng hơn rất nhiều lần so với đám người lúc nào cũng tự xưng là người thân của hắn trong cái gia tộc kia. Cũng vì nguyên do đó mà Thiên Vũ không cho phép Bảo Nam xảy ra chuyện gì. Thiên Vũ đã mất mẹ, giờ hắn không muốn người bạn thân nhất của hắn cũng rời bỏ hắn mà đi. Bởi vậy tốt nhất con bé kia đừng có lo việc bao đồng và làm thêm bất cứ một hành động thừa thãi nào, bằng không Thiên Vũ không chắc trên đường trốn chạy hắn sẽ làm ra loại sự tình gì.

Hiểu Du nhận thấy rất rõ ràng hàn băng phát ra từ người của Thiên Vũ. Nó hơi tức giận. Có cần phải nói như vậy không? Nó là đi theo Bảo Nam, đâu phải là đi bên cạnh cậu ta, vậy mà trước đây nó còn nghĩ cách để tiếp cận cậu ta cho bằng được rồi thương cảm cho cậu ta cơ đấy. Lần trước Thiên Vũ lên tiếng trách cứ, nó đã không so đo tính toán với cậu ta, lần này cậu ta còn nói nặng lời hơn, đúng là tên không có tình người! Từ nay trở đi nó sẽ không "trông mặt mà bắt hình dong" nữa. Tính nó không hợp với Thiên Vũ, chắc cậu ta cũng có cảm giác tương tự, nhỉ? Nhưng Hiểu Du biết, đây không phải là lúc để nó trở mặt hờn dỗi, bởi bọn nó phải cùng nhau tìm được nhà dân như kế hoạch ban đầu. Hiểu Du quay lại đằng sau, nó có lẽ đã may mắn tạm thời rời xa nguy hiểm, nhưng còn sáu cô, cậu bé kia... Hiểu Du cắn chặt môi, đợi mình, mình nhất định sẽ quay lại để cứu các cậu!

Nhận thấy sự im lặng của Hiểu Du, Bảo Nam cứ tưởng nó đã bị thái độ của Thiên Vũ dọa cho hoảng loạn. Bảo Nam thấy hơi lo lắng vì từ trước đến nay ngoài anh ra thì chưa có bạn đồng trang lứa nào chịu được thái độ hung dữ của Thiên Vũ. Bảo Nam thở dài, không thể phủ nhận là anh đã có chút tức giận trước biểu cảm dửng dưng của Thiên Vũ, "Thiên Vũ, mày nên học lại cách đối nhân xử thế."

Tay gạt cành cây ở trước mặt của Thiên Vũ hơi khựng lại. Ngay sau đó hắn đã cười lạnh, "Vi con nhỏ này ư? Tao không nghĩ nhân cách của tao có vấn đề."

"Mày..." Bảo Nam thực sự nổi cáu trước vẻ mặt lạnh tanh của Thiên Vũ.

"Không phải là vì tôi mà là vì cậu. Tôi đoán cậu cô đơn lắm đúng không? Vậy thì cậu nên xem lại xem vì sao cậu lại bị mọi người bỏ rơi. Tôi cũng chẳng muốn ai đó vì mình mà phải thay đổi cách sống, nhưng hãy cư xử sao cho mọi người tôn trọng cậu." Nói rồi Hiểu Du đi nhanh về phía trước, lúc vượt qua Thiên Vũ, nó thấy hắn hơi sững lại. Hiểu Du hừ lạnh, nó không muốn bận tâm, cứ để cho Thiên Vũ chịu đã kích một chút đi, có khi điều này sẽ giúp cậu ta thay đổi.

Tất nhiên Hiểu Du không hề hay biết, sau này khi hiểu rõ hoàn cảnh của Thiên Vũ hơn, nó đã rất hối hận vì những lời mình đã thốt ra ngày hôm nay.

"Thiên Vũ, mày..." Thấy sắc mặt của Thiên Vũ, Bảo Nam biết tâm tình của hắn đang rất không ổn. Anh định nói điều gì đó nhưng Thiên Vũ lại cướp lời, "Đi thôi." Ngữ khí của Thiên Vũ vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc, dường như hắn không bị ảnh hưởng bởi bất cứ điều gì. Bảo Nam thầm cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng anh không hề trông thấy Thiên Vũ đang nắm chặt lấy đôi bàn tay được giấu dưới ống tay áo. Trong lòng Thiên Vũ trầm trào phúng, bị mọi người bỏ rơi ư? Đúng vậy, từ lâu hắn đã bị tất cả mọi người bỏ rơi rồi...

Vài tiếng sau, khu rừng này đối với người trưởng thành đã là không dễ đi qua, với ba đứa trẻ lại càng không phải là ngoại lệ. Hiểu Du gần như đã kiệt sức, vậy nhưng đi mãi mà chỉ thấy cây cối ngày càng rậm rạp, giống như nó, Thiên Vũ và Bảo Nam đã biết cả ba đang bị lạc đường.

"Làm thế nào bây giờ?" Hiểu Du nhìn con thỏ rừng ở phía xa xa, lên tiếng hỏi. Tình hình bây giờ đang rất tệ bởi có vẻ như bọn nó đang ngày càng đi sâu vào rừng.

"Tiếp tục đi."

"Chắc chắn phải tìm bằng được một nơi để dừng chân." Cả Thiên Vũ và Bảo Nam đều đồng thanh trả lời. Theo như lời của những tên bắt cóc thì khu rừng này vài năm trước đây đã được quy hoạch phần lớn để mở rộng thêm địa bàn dân cư và đường quốc lộ, diện tích cây cối vì thế mà cũng bị thu hẹp đi rất nhiều. Vậy nên bọn hắn không tin mình sẽ mãi mãi bị mắc kẹt ở trong đây, bởi chỉ cần có thời gian và lòng kiên trì, kỳ tích nhất định sẽ tới.

Hiểu Du gật đầu, "Ừ." Đây không phải là lúc để nó xuống tinh thần, dù mệt như thế nào thì nó vẫn phải cố gắng, không được chùn bước.

Ánh mắt Hiểu Du vô tình lướt qua Thiên Vũ. Kỳ lạ, tại sao nó có cảm giác Thiên Vũ đang gặp chuyện gì đó chẳng lành.

Cảm giác có người đang nhìn mình chằm chằm, Thiên Vũ áp chế cơn đau, nghiêng đầu tìm kiếm, quả nhiên khi vừa quay sang, hắn đã thấy ngay đôi mắt to tròn của Hiểu Du. Có phải hắn đã quá choáng váng nên mới hồ đồ rồi không, hắn cảm nhận được ngoài sự tìm tòi, nghiên cứu, thì Hiểu Du lúc này đang dành một sự quan tâm nào đó cho hắn. Tâm Thiên Vũ bỗng chốc có một cảm giác khó diễn tả thành lời. Vậy nhưng bên ngoài thái độ của hắn đối với Hiểu Du vẫn chỉ là sự hững hờ, lạnh nhạt.

Nét mặt của Thiên Vũ khiến Hiểu Du thêm phần bức tức. Hình như nó vừa quên mất một điều là hắn cũng không thích nó. Tự nhủ rằng mình hay lo chuyện thừa thãi, Hiểu Du thầm hạ quyết tâm dù trời có sập xuống, thì nó nhất quyết cũng không bận tâm đến Thiên Vũ nữa.

Thiên Vũ thấy Hiểu Du quay phắt mặt đi, hắn cũng chỉ nở một nụ cười nửa miệng rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Vậy nhưng bỏ qua tâm tình khó diễn tả thành lời, Thiên Vũ thấy choán lấy toàn bộ trí óc hắn lúc này là loại cảm giác mơ màng, lảng lảng. Toàn thân Thiên Vũ đang tiếp tục run lên từng cơn, bên cạnh đó, một cánh tay hắn đã hoàn toàn mất sạch cảm giác. Tuy máu không chảy ra từ miệng vết thương, nhưng hắn biết đó vẫn là điều tệ hại.

Giống như để mình chứng cho suy nghĩ của Thiên Vũ, khi tiến thêm được mười bước nữa, lúc này, hắn đã không còn khống chế được bước đi của chính mình, đại não cùng lúc rơi vào trạng thái tê liệt. Trước khi mất đi ý thức, Thiên Vũ vẫn cảm nhận rõ ràng thân người hắn đang ngã xuống, theo đó, tiếng hét của Bảo Nam và Hiểu Du cũng ngày càng trở nên xa vời...

Hiểu Du và Bảo Nam đang đi ở phía trước thì cảm thấy ở ngay đằng sau, bỗng có "vật thể" đổ ập ngay xuống chân họ. Một dự cảm chẳng lành chạy xẹt qua đầu Bảo Nam, quả nhiên khi anh tìm kiếm bóng hình của Thiên Vũ, thứ chờ đợi anh không phải là khuôn mặt lạnh tanh nhưng luôn luôn tinh táo như mọi ngày, mà là thân thể bất động của Thiên Vũ.

Bảo Nam quay người ngồi xuống bên Thiên Vũ, anh hoảng hốt lay lay người hắn, "Thiên Vũ, Thiên Vũ tỉnh lại... mày làm sao thế?"

Nhưng đáp lời anh vẫn là khuôn mặt nhợt nhạt không chút màu máu của Thiên Vũ.

Bảo Nam thấy Thiên Vũ vẫn đang ôm chặt cánh tay, sắc mặt anh trở nên u tối, chẳng lẽ...

Hiểu Du cũng bị Thiên Vũ dọa cho hoảng sợ, nó chạy nhanh đến bên Bảo Nam, cùng lúc ấy, Bảo Nam đã lột bỏ đi được cái áo vest mà lúc trước anh đưa cho Thiên Vũ để hắn mặc vào ở ga tàu. Miếng vải màu trắng đã nhiễm sắc đỏ, được quần quanh bắp tay của Thiên Vũ đồng thời cũng bị Bảo Nam nhanh chóng gỡ ra.

Hiểu Du thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt khi nó trông thấy da thịt nơi phía cánh tay của Thiên Vũ. Vết thương của hắn đã đóng vảy, vậy nhưng xung quanh lại có dịch tiết ra, đỏ thẫm, sưng và phù nề, có dấu hiệu như bị nhiễm trùng. Không nghĩ ngợi nhiều, Hiểu Du ngồi xổm xuống, đưa tay lên trán Thiên Vũ. Lòng bàn tay vừa tiếp xúc, Hiểu Du đã giật gao nhủu chặt lông mày. Không ổn rồi, trán Thiên Vũ rất nóng, hắn đang sốt.

Bảo Nam hơi nghiêng rằng, anh hỏi Hiểu Du, bởi qua ánh mắt của nó, anh cũng đã lơ mơ nhìn ra được tính nghiêm trọng của vấn đề, "Có phải cậu biết gì đó không? Thiên Vũ bị sao vậy?"

Hiểu Du đáp lời, "Phần lớn khả năng là bị nhiễm trùng rồi."

Bảo Nam biến sắc, ở nơi hoang dã này mà bị nhiễm trùng, Thiên Vũ sẽ khó có thể sống sót nổi.

Hiểu Du nhìn Thiên Vũ, nó ním chặt môi, thận trọng quan sát kỹ vết thương, sau đó hít một hơi thật dài. Nó đã từng thấy qua cái cách mà ông nội xử lý vết thương bị nhiễm trùng, dù không chắc nó có thực hiện thành công được như ông nội hay không, nhưng trong hoàn cảnh này vẫn đáng để thử, bằng

không chắc chắn Thiên Vũ sẽ bỏ mạng. Thế nhưng vấn đề trước mắt là Hiểu Du cần có thuốc giảm đau, cần nước, cũng như cần một lưỡi dao nhỏ, đủ sạch để nó có thể loại bỏ mô hoại tử. Nhưng là ở nơi rừng núi hoang vu này, biết đi nơi đâu để kiếm những dụng cụ đó đây?

Đương lúc đó, Bảo Nam đột nhiên lại một lần nữa nắm chặt tay Hiểu Du, nó giật mình khi thấy sự cầu khẩn hiện hữu trên khuôn mặt của Bảo Nam, không biết vì sao, nhưng vẻ mặt đó của anh khiến nó thực sự thấy không đành lòng. “Có phải cậu có cách không? Hãy giúp Thiên Vũ, nó không thể xảy ra chuyện gì được!”

Hiểu Du nghe thấy một con sóng dữ đang cuộn trào trong lồng ngực, tâm can nó như bị đè nặng, là những thanh âm khi nó biết đó là giải pháp duy nhất. Lồng bàn tay Hiểu Du rịn ra một tầng mồ hôi, nhấc tay ra khỏi trán của Thiên Vũ, lòng hạ quyết tâm, nó bình tĩnh nói, "Có cách. Tớ nhất định sẽ dốc hết sức, nhưng cậu có tin tưởng tớ không?" Hiểu Du không nghĩ là Bảo Nam sẽ dễ dàng giao Thiên Vũ vào vòng tay của nó. Vì vậy mà khi Bảo Nam đáp lời, nó đã hết sức bất ngờ, “Tớ tin!”

Đó gần như là một sự tín nhiệm tuyệt đối, giọng Hiểu Du có chút nghẹn ngào, “Được rồi.” Ngập ngừng một lát, sắc mặt nó trở nên nghiêm trọng, “Tớ cần thuốc giảm đau, cần nước và cần một lưỡi dao nhỏ.”

Bảo Nam hơi ngớ người, tiếp đó anh không nói thêm được lời nào. Anh chỉ có thể nhìn Hiểu Du trân trối, bởi hơn hết không riêng gì Hiểu Du, ngay chính bản thân anh cũng không biết nên kiếm thuốc, nước và dao ở đâu. Anh gần như thực sự tuyệt vọng.

Bảo Nam thần người, ngồi phịch xuống đất. Một tiếng “keng” vang lên, Bảo Nam giật mình nhìn xuống, mặt đồng hồ trên tay anh do đập vào đá nên đã bị nứt. Bảo Nam như bắt được tia hy vọng, phản ứng của anh là phản xạ có điều kiện khi anh nhìn thấy chiếc đồng hồ.

Trước con mắt khó hiểu của Hiểu Du, Bảo Nam tháo đồng hồ ra, sau đó anh cầm ngay cục đá ở dưới chân, đập mạnh vào mặt kính. Sau cú đập, thủy tinh vỡ toang, Bảo Nam tháo rời kim giờ, kim phút và những con số từ một đến mười hai được hiển thị, vứt sang một bên. Bảo Nam vui mừng, đứng theo trí nhớ của anh, kết cấu bên trong của chiếc đồng hồ này có một miếng kim loại sắc nhọn dài hơn ngón tay cái của người trưởng thành, dùng để làm bệ phóng cho những mũi kim tẩm chất kịch độc.

“Cái này có được không?” Bảo Nam dơ miếng kim loại cho Hiểu Du xem, nhận được cái gật đầu của nó, anh biết ông trời vẫn chưa bỏ quên Thiên Vũ.

Hiểu Du nhận lấy “lưỡi dao” từ tay Bảo Nam. Nó rất nhanh đã thấy Bảo Nam đứng lên, giây tiếp theo, anh nói. Lần này chính tông giọng của anh cũng nhuộm phần nặng nề, “Bây giờ tớ đi kiếm nước, Thiên Vũ xin nhờ cả vào cậu.”

“Thuốc giảm đau thì sao?”

Bảo Nam lắc đầu, tâm tình trầm hẳn xuống, “Không cần, Thiên Vũ có thể chịu được.”

Hiểu Du có chút bất ngờ trước câu trả lời của Bảo Nam, nhưng nhanh sau đó, nó đã lấy lại được bình tĩnh, “Vậy cậu yên tâm, đi sớm về sớm. Có thể không cần thuốc giảm đau, nhưng chắc chắn phải có nước.”

Nhìn theo bóng lưng ngày càng khuất dạng của Bảo Nam, Hiểu Du hơi mím môi, nó có sự tín nhiệm đối với Bảo Nam, không phải vì anh mang lại cho nó cảm giác gần gũi, mà là bản thân nó rất tin vào mắt nhìn người của mình. Thiên Vũ và Bảo Nam có xuất thân không hề đơn giản, chính bởi vậy mà có lẽ ngay từ nhỏ, họ đã phải đối mặt với những chuyện mà người bình thường khó có thể tưởng tượng ra, tỉ như việc bị truy sát hoặc nhần nhện, và chịu đựng được mọi cơn đau về thể xác chẳng hạn.

“Hừ...”

Tiếng thở nặng nề của Thiên Vũ kéo Hiểu Du ra khỏi trạng thái phân tâm. Nắm chắc mảnh kim loại trong tay, nó cúi đầu gần hơn, tỉ mỉ quan sát lớp dịch tiết ra ở phía bên ngoài. Hiểu Du hơi run rẩy, trước khi quá muộn, nó phải cắt bỏ lớp mũ này ngay lập tức, bằng không tình trạng nhiễm trùng sẽ lan rộng.

Khi Hiểu Du chuẩn bị ấn xuống "lưỡi dao", bất ngờ là Thiên Vũ đã lơ mơ lấy lại được một chút ý thức, nhận thấy có người ở sát gần mình, theo bản năng, hấn đẩy mạnh Hiểu Du ra.

Khốn kiếp!

Thiên Vũ rất ghét người khác đụng vào người hấn.

Hiểu Du ngệt ra nhìn Thiên Vũ, hấn quả nhiên rất bài xích nó. Tuy nhiên trong thời khắc này, dù Thiên Vũ không muốn nhưng nó cũng nhất định phải giúp cậu ta.

Hiểu Du dịch lại gần bên Thiên Vũ, sau khi bình tâm hơn, nó thận trọng, cất giọng mềm mỏng, “Thiên Vũ, cậu đang sốt rất cao.”

Thiên Vũ không đáp lời, tuy hấn chưa thực sự hôn mê, nhưng qua ánh mắt đờ đẫn của Thiên Vũ thì Hiểu Du biết thần trí của hấn đang dần mất đi sự tỉnh táo.

Dù vậy nhưng Hiểu Du vẫn kiên nhẫn giải thích, nó cần Thiên Vũ hợp tác với nó, nếu không tất cả mọi thứ sẽ trở nên tồi tệ, “Hãy để tớ giúp cậu, vết thương mà uốn ván thì cậu sẽ không sống nổi mất.”

Nghe đến đây, đồng tử của Thiên Vũ chợt mở căng ra, câu nói của Hiểu Du chẳng khác nào chìa khóa mở cánh cửa tiến vào ngăn sâu kín nhất trong trái tim hấn. Âm thanh quen thuộc, kể cả trong cơn mộng hấn cũng từng nhiều lần mơ thấy bỗng từ một nơi xa xôi vọng về, “Thiên Vũ, hãy để mẹ giúp con.

Con nhất định phải sống tiếp, con nhất định phải gây dựng nên giang sơn của riêng mình.”

Nhưng mẹ ơi, nếu không có mẹ bước đi cùng con trên con đường này, thì mai sau con có đứng trên đỉnh vinh quang thì cũng còn nghĩa lý gì nữa đây?

Tại sao mẹ lại vô tâm, bỏ lại con một mình trên thế gian này? Mẹ thay con đỡ một phát đạn, mẹ hy sinh để con được sống, nhưng mẹ nào đâu có biết, mất đi mẹ, toàn bộ thế giới của con đã sụp đổ.

Trước khi nhắm mắt, dường như mẹ đã nhìn ra ý định của con, con rất muốn đi theo mẹ, mặc kệ đám người kia tranh giành thực quyền, mọi chuyện đều không liên quan đến mẹ con chúng ta. Nhưng mẹ lại bảo con phải sống tiếp, lại bảo con đừng để sự hy sinh của mẹ là vô ích, lại bảo con nhất định phải làm mọi cách để tồn tại trên cõi đời đầy dơ bẩn này. Ánh mắt và sự tin tưởng của mẹ khi đó, mẹ bảo con phải rũ bỏ và làm trái với tâm nguyện của mẹ như thế nào đây?

Không!

Mẹ ơi! Con đã kiên trì được hơn hai năm nay, giờ con phải tiếp tục nỗ lực đương đầu, con không thể buông xuôi, bỏ cuộc, vì chắc chắn có một ngày nợ máu phải trả bằng máu, con sẽ giết sạch toàn bộ đám người giả dối kia, để trả mỗi huyết thù cho mẹ...

“Cậu phải giúp tôi. Tôi không thể chết được!” Cổ họng Thiên Vũ tắc nghẹn, hần gần như phải dùng hết sức bình sinh thì mới có thể thốt ra được những lời này.

Ở nơi đất trời rộng lớn, sinh mạng của con người chỉ là cát bụi thoảng qua.

Không biết có phải do ảo giác, mà Hiểu Du thấy được tầng nước mỏng manh trong đôi mắt kiên định của Thiên Vũ. Nó từng tự nhủ dù xảy ra bất cứ chuyện gì, thì nó nhất quyết cũng sẽ không bao giờ quan tâm đến Thiên Vũ nữa, nhưng giờ nó mới phát hiện, thì ra nó không thể thực hiện được điều đó. Đáng vẻ của Thiên Vũ lúc này, làm nó vô cùng đau lòng và xót xa.

Cổ kim nén mọi cảm xúc, Hiểu Du gạt mạnh đầu, nó chủ động nắm chặt lấy bàn tay đã lạnh toát của Thiên Vũ, “Nhưng cậu phải cố chịu đựng, bởi có thể sẽ rất đau.” Thực ra Hiểu Du đã khẳng định, đó chắc chắn sẽ là một cơn đau thấm vào tận sâu trong cốt tủy.

Thiên Vũ hơi mỉm cười, đây là lần đầu tiên hắn nở nụ cười với nó, nụ cười thật lòng mà chân thành đã thay cho câu trả lời mà hắn không còn sức để nói.

Thiên Vũ rời mắt khỏi khuôn mặt của Hiểu Du, phóng tầm nhìn lên cao, có phải ở phía trên kia, mẹ lúc nào cũng dõi theo hắn? Khi bàn tay ấm áp của Hiểu Du khẽ chạm vào vùng da của Thiên Vũ, hắn chợt thấy yên lòng. Khi “lưỡi dao” ấn sâu vào da thịt, Thiên Vũ không kim được khẽ rên, dù đã chuẩn bị trước, nhưng loại đau đớn khó có thể dùng một ngôn ngữ để diễn tả thành lời, vẫn khiến Thiên Vũ cắn chặt môi, hơi ưỡn người theo phản xạ có sẵn.

Hiểu Du chăm chú vào từng đường rạch xuống của mình, nhưng thấy thân thể Thiên Vũ hơi gồng lên, nó cũng không quên quan sát từng biểu cảm của Thiên Vũ. Bộ dáng nhẫn nhịn, dù phải chịu một loại đau vô, thống khổ, nhưng Thiên Vũ cũng không mở miệng, than vãn bất cứ một lời, chỉ biết tự mình chịu đựng khiến lòng Hiểu Du đau nhói. Tuy vậy, nhưng Hiểu Du vẫn không ngừng tay, ngược lại, sau khi đã bắt kịp được với tiến độ, các thao tác của nó cũng càng trở nên linh hoạt, tựa như không phải lần đầu, mà đây đã là việc nó đã từng thực hiện rất nhiều lần.

Trong suốt quá trình đó, Hiểu Du không ngừng nói chuyện, nó muốn Thiên Vũ phân tâm, muốn hắn có thể tạm thời quên đi cơn đau, dù chỉ một chút.

“Thiên Vũ, tớ quên không giới thiệu, tớ là Hiểu Du. Cậu đừng thắc mắc vì sao tớ biết tên cậu và Bảo Nam nhé, vì sau này nếu có cơ hội tiếp xúc nhiều, nhất định tớ sẽ nói cho cậu.” Như nhớ ra điều gì đó, Hiểu Du hơi ngập ngừng rồi lại cất lời, “À, cậu không cần lo lắng đâu, Bảo Nam đi tìm nước một lát rồi sẽ quay lại ngay.”

“...”

“Thiên Vũ này, có phải cậu cảm thấy tớ rất buồn cười không? Thực ra tớ cũng cảm thấy tớ rất ngốc nghếch. Tớ nghĩ nếu nói ra điều này thì chắc cậu cũng chẳng tin, nhưng đây là lần đầu tiên tớ ra khỏi vòng tay của bố mẹ đấy. Nghe có vẻ như tớ giống Alice lạc vào thế giới thần tiên nhỉ, nhưng quả thật thế giới này đối với tớ rất lạ lẫm.”

“...”

“Tớ rất thắc mắc tại sao cậu và Bảo Nam còn nhỏ nhưng lại lãnh đạm và xa cách đến thế? Điều gì làm các cậu phải tự tạo cho mình một vỏ bọc để che giấu tâm hồn như vậy? Có phải là giống tớ không? Tớ biết chúng ta cũng chỉ vừa mới quen biết, nhưng tớ thật sự hy vọng mai sau có thể trở thành một người bạn chân thành để chia sẻ với các cậu.”

“...”

“Xin lỗi vì lúc này đã nặng lời với cậu, là do tớ tức giận và đã có chút ghen tỵ. Không phải cậu cô đơn, không phải là cậu bị mọi người bỏ rơi, tớ thấy Bảo Nam thật sự là một người bạn tốt của cậu.”

“...” Thiên Vũ nhắm mắt nhưng vẫn lắng nghe.

“Có phải cậu cảm thấy nực cười lắm không? Tớ mới là kẻ cô đơn, bởi ngoài gia đình ra, từ trước đến nay chẳng có ai chơi với tớ cả.” Khi nói ra được những lời này, Hiểu Du thấy trong lòng rất nhẹ nhõm, nhưng nó không cảm thấy buồn, bởi vì tính chất đặc thù của gia đình, nó cũng tình nguyện không đi ra ngoài để giảm thiểu phiền phức. Hiểu Du thở dài, chỉ tiếc là nó không hiểu ra được điều này sớm hơn, luôn mèn nheo, làm nũng với bố mẹ để đạt được

điều mình muốn.

Mắt thấy đã đến lớp dịch cuối cùng, Hiểu Du hơi bặm môi, ngừng lại động tác, nó trông thấy những móng tay ở bàn tay trái của Thiên Vũ đã có bám rất nhiều đất bẩn. Thiên Vũ vẫn luôn cào chặt đóng đất đá ở dưới, giống như là để giảm thiểu cơn đau.

Phải kết thúc việc này thôi!

Hiểu Du nhanh chóng đưa ra quyết định cuối cùng.

Nó cười nhẹ, hỏi Thiên Vũ, “Bởi vậy Thiên Vũ à, cậu và Bảo Nam có thể trở thành những người bạn đầu tiên của tớ không?”

Thiên Vũ mờ mắt, đối diện với đồng tử của hắn là vẻ mặt dịu dàng của Hiểu Du. Bản thân Thiên Vũ biết chính trong khoảnh khắc ấy, tâm tình tĩnh lặng như mặt hồ của hắn đã có chút xao động. Mà Hiểu Du cũng không hề hay biết, kể từ giây phút này, nó đã làm Thiên Vũ động lòng. Nó chỉ biết là khi nhìn thấy cái gật đầu của Thiên Vũ, nụ cười trên môi nó cũng ngày càng trở nên rạng rỡ.

Thế nhưng, ý cười của Hiểu Du vụt tắt khi nó thấy Thiên Vũ lại một lần nữa chuẩn bị cắn môi, đó là cách để Thiên Vũ vượt qua nỗi đau khi có “lưỡi dao” khoét sâu vào da thịt. Nhận thức này giúp Hiểu Du trấn tĩnh lại, không nghĩ ngợi nhiều, nó dùng một ngón tay trái vào mồm của Thiên Vũ. Gần như ngay lập tức, một cơn đau tê dại từ nơi ngón tay truyền về. Thiên Vũ thần thần nhìn nó, cảm nhận được trong khoang miệng mình có tư vị của mùi máu tanh, đây mới hẳn dâng lên một tầng hơi nước.

Thiên Vũ định nhả ra, nhưng Hiểu Du lại đột nhiên tròng mắt, “Sắp xong rồi, cậu đừng động đấy.” Vậy nhưng tiếp theo dù đau như thế nào, Thiên Vũ cũng không nỡ cắn mạnh nữa.

Áng chừng vài phút sau, rốt cuộc, Hiểu Du cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Xong rồi, bước đầu tiên nhưng là quan trọng nhất đã xong rồi! Cùng lúc đó, đằng sau vang lên nhiều đạo bước chân.

Hiểu Du quay lại đằng sau, Bảo Nam đã trở lại, nhưng anh còn "dắt" theo về hai người trưởng thành. Nhìn cách ăn mặc và thau nước trên tay họ, nó đoán có lẽ họ là dân sinh sống gần khu vực này.

Hiểu Du vui mừng định bảo Thiên Vũ, nhưng khi nó quay lại lay người hắn, hắn đã một lần nữa ngất đi từ lúc nào. Trên mặt Thiên Vũ đầy mồ hôi, Hiểu Du chạm vào trán hắn, nó thở phào khi thấy Thiên Vũ đã giảm sốt. May quá! Dường như cơn ác mộng đã sắp kết thúc rồi.

Vậy nhưng mọi thứ đâu có dễ dàng như vậy, Hiểu Du không biết, phía trước vẫn là đoạn đường đầy những chông gai. . .

Hai tháng sau.

Đạo gần đây trời mưa tầm tã, mây đen vần vũ, bầu trời xám xịt, nếu dựa vào sắc trời chắc sẽ chẳng thể nào phân biệt được thời gian.

Hôm nay, Bảo Nam vẫn dậy từ rất sớm, nhưng không như thường lệ, anh lại ngồi bất động trên giường một lúc lâu, thần thần hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Lúc này trời vẫn còn mưa, thế giới ngoài kia là một tấm màn nhuộm màu trắng xóa, vô cùng mịt mờ. Tình trạng này đã kéo dài từ rất lâu, hệt như tâm tình của Bảo Nam trong mấy tháng gần đây, quả thực anh không biết nên làm thế nào, cũng không thể tự mình chọn lựa đoạn đường anh đang hướng tới.

Tròn tám tuần rồi!

Trước đây đối với Bảo Nam sáu mươi ngày dường như chỉ là một cái chớp mắt, vậy mà giờ đây khoảng thời gian ấy lại dài như mấy thế kỉ. Hơn một nghìn bốn trăm bốn mươi tiếng đồng hồ, Bảo Nam gần như đã ngồi để đếm từng giây từng phút trôi qua, anh đã chờ mong kỳ tích xuất hiện như một kẻ mê tín dị đoan, đến nỗi gần như tâm hồn anh đã bị bào mòn. Nhưng ngày qua ngày, đáp lại lời cầu nguyện của anh vẫn chỉ là sự vô tâm, tàn nhẫn của chúa trời.

Bảo Nam chờ người rất lâu, chỉ đến khi có cuộc gọi đến, anh mới giật mình tỉnh. Bảo Nam cười lạnh khi nhìn thấy dãy số quen thuộc được hiển thị trên màn hình điện thoại. Lúc nào cũng vậy, cứ mỗi khi anh mở máy thì dù sớm hay muộn, một lúc sau mẹ sẽ gọi đến. Thế nhưng ròng rã bao lâu nay, mẹ vẫn kiên trì lặp đi lặp lại hành động này dù anh vẫn chưa một lần chấp nhận một cuộc điện thoại nào từ mẹ.

Được một lúc thì nhạc chuông im bật, tuy vậy, một lúc sau tiếng nhạc ấy lại réo đến ینگ tai.

Đã quá chán nản và muộn phiền, Bảo Nam hung hăng tháo tung pin rồi quăng chiếc di động vào góc tường. Sau đó anh xỏ chân vào dép, đứng lên và rời khỏi giường.

Lúc ra khỏi phòng đã là gần bảy giờ sáng. Bảo Nam không xuống phòng ăn để dùng bữa sáng theo thói quen đã được duy trì từ bao năm nay, mà anh lại rẽ ngang, đi đến rồi dừng lại trước ngưỡng cửa của một căn phòng nằm ở phía cuối hành lang. Bảo Nam vận tay nắm, đẩy cửa, bước vào bên trong. Hộ lý đang dọn dẹp, thấy anh, cô ta ngừng lại công việc quét dọn còn đang dang dở, hơi cúi đầu, chào nhỏ, “Thiếu gia.”

Bảo Nam chỉ khẽ “ừm” một tiếng rồi bảo cô ta đi ra ngoài. Anh biết vẫn như mọi hôm, mọi chuyện chẳng có tiến triển gì mới, bằng không nữ hộ lý kia đã sớm sốt sắng đánh thức anh dậy từ trong giấc ngủ.

Cô ta khép lại cửa phòng, trả lại không gian riêng tư cho Bảo Nam, ánh mắt lạnh lùng của thiếu gia khiến cô ta cảm thấy ghệt thở mỗi khi đối diện. Tuy

nhiên hộ lý không hề hay biết, chỉ khi đối diện với người ngoài, Bảo Nam mới giữ thái độ, dửng dưng, lạnh nhạt, còn khi đứng trước người mà anh thương yêu, ngược lại, anh có biết bao ôn nhu, ấm áp.

Trong phòng, Bảo Nam đã đến bên chiếc giường độc nhất được đặt ở chính giữa phòng. Nhìn dung nhan đang say ngủ của Bảo Nhi, bao muộn phiền buồn chán còn đọng lại từ cuộc điện thoại sáng nay bỗng dưng tan biến. Anh đưa tay vén lại tóc mai cho nó, động tác ân cần, ngữ điệu dịu dàng, hỏi, “Candy, hôm nay em thế nào?”

Vậy nhưng giống như mọi hôm, đáp lại lời của Bảo Nam chỉ là bầu không khí im lặng tuyệt đối. Đôi mắt Bảo Nhi vẫn đang nhắm nghiền, toàn thân nó vẫn bất động như người đã mất đi sức sống. Bởi vậy trong khoảnh khắc này, nếu Bảo Nam không nhìn thấy bộ ngực còn đang phập phồng cùng với máy trợ thở trên khuôn mặt nó, thì anh biết toàn bộ thế giới của anh sẽ sụp đổ. Bảo Nam nở một nụ cười chua chát, anh kéo chiếc ghế tựa ở gần bên, ngồi xuống.

Chấn bị vén ra, Bảo Nam nắm lấy tay Bảo Nhi, chủ động áp bàn tay nó đến gần trán mình. Giống như trong trí nhớ của anh, đôi tay này vẫn nhỏ bé đến mức anh có thể nắm trọn. Tuy nhiên chỉ khác là giờ đây đã có sự xuất hiện của vô số vết chai sạn, đó là minh chứng cho quãng thời gian khổ cực mà Candy đã trải qua. Bảo Nam luôn tự hỏi lòng, rốt cuộc sau khi rời xa anh, Candy đã sống một cuộc sống như thế nào?

Thế nhưng Bảo Nam biết và có thể nhận ra từ ngay lần đầu tiên gặp lại, qua cách ăn mặc và ứng xử thì Bảo Nhi chắc chắn là một cô gái được nuôi dạy trong một gia đình có nền tảng kinh tế vững chắc. Thế nhưng vì lý do gì mà Bảo Nhi không giống như bao thiên kim bình thường, vì lý do gì mà nó không như Thùy Trâm và Hà My, dù từ nhỏ vẫn thường hay tập võ nhưng hai người họ biết cách để trên người không bao giờ lưu lại một vết sẹo, thì bản thân nó tại sao lại để mình biến thành bộ dạng đó? Hộ lý đã từng báo với anh rằng, khi cô ta thay quần áo cho Bảo Nhi, cô ta liền phát hiện trên người nó có vô số vết bầm tím, khoảnh khắc ấy anh đã rất ngỡ ngàng và đau lòng. Anh biết Bảo Nhi là người thờ ơ, nhưng cơ sao nó lại không quan tâm, không săn sóc, bỏ mặc chính bản thân nó như vậy? Rồi còn sự hững hờ, thái độ dửng dưng, không bận tâm đến bất cứ thứ gì của nó từ đâu mà hình thành? Bảo Nhi nằm trước mặt anh bây giờ chính là Candy lương thiện, lạc quan hồi xưa, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng luôn nói, luôn cười, thế nhưng vì nguyên nhân nào mà tính cách của nó lại có sự thay đổi lớn như thế? Đến nỗi nếu không có hai bản xét nghiệm kia thì chính anh cũng không dám khẳng định đây là Candy thuở nào.

Candy, rốt cuộc em đã trải qua những gì? Đến bao giờ em mới có thể tỉnh lại để san sẻ cùng anh? Em không thể cứ mãi nằm im bất động trên giường bệnh, không thể tàn nhẫn với anh, không thể sống suốt quãng đời còn lại trong con mộng mị! Nếu em cứ mãi nhắm nghiền đôi mắt như vậy, thì em bảo anh phải tiếp tục bước tiếp như thế nào đây?

Nghĩ đến đây, Bảo Nam vui mặt vào hôm tay của Bảo Nhi. Không biết Bảo Nam đã đi qua những cảm xúc gì, nhưng khi anh ngẩng đầu lên, thì ở các kẽ ngón tay của nó rõ ràng đã thấp thoáng ánh nước.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Gia Đình Mới

Trong suốt những ngày dưỡng thương, Hiểu Du không tài nào hiểu nổi những lời nói ngày càng kỳ quái của ông bà Walker. Sau khi tỉnh lại, phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh, ý nghĩ đầu tiên của nó chỉ là: hóa ra, mình vẫn chưa chết!

Hiểu Du cố gắng cử động người, nhưng ngoài cơn đau truyền đến từ nơi lồng ngực, thì nó chẳng thể điều khiển được thân thể như nó đang muốn. Hiểu Du gọi người giúp đỡ, nhưng dường như sau cơn “thập tử nhất sinh”, nó cũng không còn đủ sức để mở miệng, tiếng nói muốn phát ra, lại bị thay thế bằng những tiếng rên khe khẽ.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bệnh mở ra. Một toán các bác sĩ đi vào. Nữ y tá trông thấy Hiểu Du đang dùng ánh mắt yếu ớt để nhìn cô ta, sau thoáng kinh ngạc, cô ta lập tức chạy đi mất dạng. Cùng lúc, vị trưởng khoa già dặn đã đi đến trước giường của nó. Ông ta búng tay vào gần sát lỗ tai của Hiểu Du, tiếng “tách” làm nó hơi nhăn mặt. Cái khua tay tiếp đó của vị trưởng khoa, cũng khiến Hiểu Du nheo lại đôi mắt.

Biểu hiện của Hiểu Du khiến trưởng khoa rất hài lòng. Phản ứng nhận biết của cô bé rất bình thường, chứng tỏ không có di chứng phát sinh. Dưới cái nhìn khó hiểu của Hiểu Du, ông ta còn hỏi, “Trần tiểu thư, cháu thấy thế nào?”

Trần tiểu thư? Bác sĩ đang nói chuyện với nó à? Dù rằng bố bảo nó mang họ Trần, nhưng ngoài bố mẹ ra, ai cũng nghĩ nó mang họ Walker cơ mà, ngay đến cả nó, cũng nghĩ như vậy.

Hiểu Du lúng túng muốn giải thích, đương lúc đó, nó nghe có tiếng đế giày cao gót nện dồn dập xuống nền nhà. Hiểu Du chuyển hướng nhìn ra phía sau, nhưng lại có một bóng người che khuất tầm mắt của nó, “Con gái, con tỉnh lại rồi!” Đối diện với đồng tử của Hiểu Du là khuôn mặt giàn giụa nước mắt của bà Walker. Bây giờ, đến bên cạnh bà, còn có cả bố và ông nội.

Hốc mắt đỏ lên, trong khoảnh khắc đó, Hiểu Du mới nhận ra, nó đã suýt vĩnh viễn phải rời xa gia đình. Cuối cùng đã có thể khó nhọc mở miệng, nhưng chỉ là một tiếng “Mẹ...” rất khẽ vang lên.

Bà Walker không thể cười nổi, bà rất muốn ôm Hiểu Du vào lòng, nhưng lại sợ nó đau. Nghĩ đến việc sắp xảy ra, bao lời yêu thương, lời han lại thay

thành những lời trách mắng đầy giận dữ, “Cái con bé này, sao mày hư quá vậy hả? Mẹ đã nghiêm cấm mày không được bước chân ra khỏi nhà, đã vậy sau khi lừa gạt bố mẹ, lại còn giờ tính anh hùng! Ai cần mày đi lo chuyện bao đồng? Ai cần mày đỡ hộ người ta một phát đạn? Mày có biết vì thế mà mẹ sắp phải xa mày rồi không?”

Hiều Du cụp mắt, “Đó là bản năng mà mẹ.” Nó không dám nhìn thẳng vào bà Walker, cũng không dám suy xét sâu xa câu hỏi cuối cùng. Đây là lần đầu tiên mẹ nặng lời với nó.

Thấy điệu bộ không muốn nhận lỗi của Hiểu Du, bà Walker tức đến run người, “Mày học đâu ra cái thói cãi lại mẹ thế, hả? Có phải mày bị hai thằng nhóc kia làm cho thành hư rồi không?”

Hiều Du túm chặt drap giường, phản ứng của bà Walker vì sao lại dữ dội như vậy? Nếu bà vẫn tiếp tục, thì nó sẽ không chịu nổi mắt.

Rất may, ông nội Walker lại nhìn thấu tâm tình của Hiểu Du. Liếc con dâu, ông cất giọng sắc bén, “Có gì để nói sau, con bé vừa mới tỉnh lại. Chị định dùng những lời trách móc để dọa chết cháu tôi ư?”

Bà Walker thần thờ nhìn bố chồng, “Con...”

Viện trưởng Walker cố khuyên nhủ vợ, “Thôi được rồi, chúng ta đều ra ngoài đi. Để Hiểu Du nghỉ, con bé còn rất mệt.”

Cái xoa đầu của bố cùng lời động viên ân cần của ông nội giúp Hiểu Du ổn định lại tâm tình. Sau khi mọi người đều rời khỏi phòng, có lẽ do tác dụng của thuốc gây mê vẫn còn, nên nó đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mọi viễn cảnh ở tương lai, tất cả, cứ ngỡ như một giấc mơ.

Do mắc chứng Hemophilia, nên khả năng phục hồi của Hiểu Du gần như kém hơn tất cả mọi người. Vết mổ của bệnh nhân khác chỉ mất tầm một, hai tháng, có khi chỉ vón vện những đám ba tuần là đã lành miệng, vậy mà, nó lại cần những bốn tháng thì mới có thể trở về nhà. Lên ô tô đã lâu mà vẻ nghiêm túc của ông Walker vẫn còn hiện diện, Hiểu Du thấy hơi lo lắng. Hình như bố không vui khi nó được xuất viện.

Hiều Du ôm ông Walker, rất chặt, "Bố làm sao vậy?" Có phải ông vẫn còn giận nó không?

Ông Walker bế Hiểu Du, đặt nó ngồi lên đùi mình. Vì quay lưng lại, nên nó không thể thấy được sự quỵn luyến trong đáy mắt ông, "Hiều Du, nếu sau này không được gặp bố mẹ cùng ông nội thường xuyên nữa, thì con có nhớ chúng ta không?"

Nghe vậy, Hiểu Du nhanh như chớp xoay người, nó dùng tông giọng hốt hoảng hỏi ông Walker, "Sao lại không thường xuyên được gặp bố mẹ cùng ông nội nữa? Bố nói vậy là có ý gì? Ba người sắp phải đi đâu một thời gian sao? Có thể cho con đi cùng không? Con hứa sẽ nghe lời bố mẹ, từ nay ở tiết trong nhà, không bắt nháo nữa." Những tháng gần đây bố mẹ đều nói những lời khó hiểu, dù trước đây có vô tư thế nào, nó cũng không thể không suy nghĩ. Hơn nữa nếu như lúc bình thường, với thói "dấu con" của ông bà Walker, Hiểu Du biết nó sẽ chẳng phải nằm ở bệnh viện lâu, thế mà hơn bốn tháng trời rỗng rã, nó không thể đặt chân trở về tổ ấm thân yêu của mình. Hiểu Du lờ mờ đoán ra, ông bà Walker đang có tri hoãn một điều gì đó.

Ông Walker đau lòng khi thấy vẻ hoảng loạn của Hiểu Du. Cũng may là đã về đến nhà, nếu không, ông cũng chẳng biết phải làm cách nào thì mới đối diện được với nó. Xe vừa đỗ lại, không đợi tài xế vòng ra để mở cửa, viện trưởng Walker đã tự mình dắt Hiểu Du xuống xe.

Hiều Du theo bố vào căn biệt thự, suốt cả quãng đường, nó cứ cúi gằm mặt, bởi đột nhiên, nó có một linh cảm rất xấu.

Như chứng thực cho suy nghĩ của Hiểu Du, lúc đi vào phòng khách, ngoài John, nó còn thấy sự hiện diện của một vệ sĩ lạ mặt. Là vệ sĩ mới ư? Nhưng sao bên cạnh anh ta còn có chiếc vali màu bạc của nó?

Không để cho Hiểu Du kịp thắc mắc, anh ta đã cất tiếng nói đều đều, “Trần tiểu thư, tôi đến để đón tiểu thư về nhà.”

Đón? Đón đi đâu? Đây đã là nhà của nó rồi.

Bà Walker mỉm cười, nụ cười có phần chua chát. Bà đến bên Hiểu Du, dắt tay nó, giao vào tay người vệ sĩ. Nhưng Hiểu Du đâu có chịu thỏa hiệp, nó vùng vằng, hét lên, “Con không hiểu! Bố mẹ định làm gì?”

Bà Walker nén nước mắt, vậy nhưng, tông giọng của bà lại ẩn chứa sự kiên quyết, “Hiều Du, nghe lời mẹ, con phải về nhà.”

“Mẹ nói gì kỳ cục vậy? Đây chính là nhà của con mà!”

Đúng lúc Hiểu Du không hiểu, tuyệt vọng vì lời nói của bà Walker, thì ông nội đã từ trên tầng đi xuống. Khác với con dâu, vẻ mặt của ông cụ bình tĩnh hơn rất nhiều, “Hiều Du, cháu không phải là con ruột của Sydney. Nó chỉ là bác của con.”

Hiều Du chết chân tại chỗ, nó lắc đầu, phủ nhận, “Không! Ông đang đùa cháu! Ông nói dối!”

Ông nội Walker thở dài, tùy trước đến nay ông nổi tiếng là người tuyệt tình, tuy nhiên trong thời khắc này, khi nhìn thấy giọt nước mắt lăn dài cùng với dáng vẻ thê lương của Hiểu Du, ông mới biết, hóa ra ông vẫn còn cảm giác đau lòng. Dù vậy, sự kiện này cũng không quá làm ảnh hưởng đến tâm trạng của ông. Vì cho dù có chuyển đến nơi khác, thì vị trí của Hiểu Du trong lòng ông vẫn không thay đổi, duy chỉ khác có một điều, trên danh nghĩa, ông đã mất đi một người cháu nội, nhưng sự thật, là ông lại có thêm một đứa cháu ngoại.

“Anh chị giải thích với con bé đi. Nếu đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, thì trước đây đừng có hành động theo cảm tính như vậy.” Ông nội Walker lạnh lùng nhìn con trai, sau đó ông xoay người trở lại phòng, không hề bận tâm đến điều gì nữa.

Hiệu Du trân trối dõi theo bóng lưng ông nội, mãi đến khi ông biến mất sau dãy cầu thang. Và cuối cùng, trước khi dọn khỏi dinh thự lớn của gia tộc Walker, nó mới được nghe bố mẹ kể lại mọi điều. Từ việc lúc mới sinh ra, do thể trạng yếu ớt, nên đứa trẻ sơ sinh là nó đã bị chỉ định phải điều dưỡng trong lồng ấp, việc nó chỉ tồn tại trên cõi đời được hai tiếng đồng hồ, việc bố Walker sợ em gái quá đau lòng, nên đã tìm một đứa trẻ sơ sinh bị bỏ rơi khác để thế chỗ cho nó, việc sau khi tất cả đều đã xong xuôi, nhưng nó lại cất tiếng khóc hồi sinh như một phép màu, đến việc khi mẹ ruột của nó yêu thích em bé được trao đổi đến nỗi không muốn buông tay, thì bố mẹ Walker lúc đó do chưa có con, nên đã quyết định nuôi dưỡng đứa cháu gái đáng thương của mình. Sự thật bị bùi lấp bao năm, đến giờ, lại bị phơi bày ra ngoài ánh sáng. Hiệu Du ôm mặt, bật khóc thật to, tất cả đều là do nó. Nếu nó không bú đờn trốn đi, nếu nó không thay Bảo Nam đỡ một phát đạn để rồi mất quá nhiều máu, khiến bố Walker trong lúc nguy cấp, hết sự lựa chọn, phải nói tất cả mọi điều với gia đình ruột thịt của nó – là Trần gia, nhằm để bố ruột của nó hiến máu cứu sống nó, thì mọi vấn đề sẽ diễn ra như bình thường. Nó dù buồn bực nhưng vẫn sống trong tình thương yêu của gia đình Walker, mọi người xung quanh nó sẽ không vì thế mà rơi vào cảnh khó xử, bản thân nó, nhất định cũng chẳng đau khổ đến mức này.

Tuy nhiên bây giờ, Thùy Trâm đã hơn mười bảy tuổi, không còn là con nhóc nghĩ gì làm nấy như ngày xưa nữa. Cô hiểu rõ, có rất nhiều người đang quan sát mọi nhất cử nhất động của cô, chỉ đợi cô mắc phải sai sót. Thật ra, Thùy Trâm đã quá quen với việc dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng luôn duy trì nụ cười trên môi. Cô sẽ không bao giờ để những kẻ khác có cơ hội nhìn thấu được tâm tình của mình. Do vậy, dù nội tâm đang có rất nhiều tâm sự, nhưng cô vẫn đủ tỉnh táo để phân biệt rạch ròi đâu mới là hành động sáng suốt.

Trước khi rời khỏi bàn trang điểm, Thùy Trâm nhìn kỹ vào trong gương. Đây mới là khuôn mặt không một ai có thể bắt bẻ, đây mới là cô của mọi ngày. Cô chẳng thể vì sự mất tích của Bảo Nam mà để lộ ra vẻ thảm hại, yếu đuối. Bởi Thùy Trâm tin rằng Bảo Nam sẽ sớm trở về, trở về bên cạnh cô. Cuộc đời cô còn dài như vậy, đoạn đường mà cô chắc chắn sẽ

bước đi cùng anh còn vô tận đến thế, cơ gì cô phải suy sụp rồi bỏ quên, không sẵn sóc cho vẻ ngoài của mình.

Bây giờ ba mươi phút sáng.

Ô tô đi với tốc độ ổn định trên đường phố đông đúc, vậy nhưng, không một tạp âm nào phá vỡ được bầu không khí yên tĩnh trong khoang xe. Chẳng mấy chốc, Thùy Trâm đã nhắm lại đôi mắt, dường như do nhiều đêm mất ngủ, nên khi không có ai làm phiền, bất cứ lúc nào cô cũng có thể chìm đi vào giấc ngủ. Chỉ đến khi xe đỗ lại, vệ sĩ lái xe khẽ báo một tiếng thì Thùy Trâm mới tỉnh dậy, định thần một lúc cho tỉnh táo hẳn, cô mới đẩy cửa, bước xuống.

Nhiều học sinh của cả bốn cấp, vừa trông thấy Thùy Trâm thì đều tròn mắt, trắng trợn dõi theo bóng lưng cô. Thùy Trâm chạm nhẹ vào quai balo trên vai, sau đó vô tình liếc xuống đôi giày cao gót bảy phân mà cô đang mang. Hình như đám con gái kia đã tinh ý nhận ra đây đều là những món đồ phiên bản có hạn, cả thể giới cũng chỉ có chục mẫu. Vì đã quá quen trước những lời tán tụng, nên Thùy Trâm không mấy lưu tâm. Bỗng, khi ngang qua khu vực quảng trường giữa hai khối nhà A và B, có một nam sinh từ đâu xuất hiện, đứng chắn trước mặt, khiến cô dừng lại bước chân. Thùy Trâm chú ý đến huy hiệu trên ngực áo của cậu ta, không hề có thái độ dè dặt, như thường lệ, cô mỉm cười với cậu học sinh cấp D. Người đối diện hơi đỏ mặt, một hộp chocolate đã xuất hiện trong tầm mắt cô. Vừa nhìn liền biết, đây là một loại socola nhập khẩu, chắc giá cũng không hề rẻ so với hoàn cảnh của cậu nam sinh, “Xin lỗi, tôi chưa từng thấy mặt cậu. Hộp socola này, cậu vẫn nên giữ để tự mình thưởng thức thì hơn.” Nói rồi, Thùy Trâm tiếp tục tiến về phía trước, hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ gượng gạo, xấu hổ của cậu ta. Cô từ trước đến nay vẫn luôn sống trên quan điểm thích là thích, không thích là không thích, đặc biệt là rất ghét người khác bày tỏ tâm tư của họ trước mặt mình. Biết rõ điều này, hơn hết còn có Bảo Nam, nên đám nam sinh trong trường đối với cô vẫn luôn giữ thái độ chừng mực. Vậy mà hôm nay lại có người tỏ rõ ý đồ với cô, chẳng những vậy anh chàng này còn là nam sinh bên dãy nhà D. Tia trào phúng lóe qua đáy mắt Thùy Trâm. Có lẽ do không thấy có anh, nên cậu ta cũng giống như bao nhiêu học sinh trong trường, nghĩ cô đã thất bại về mặt tình cảm. Đến đây, Thùy Trâm đột nhiên thấy cậu nam sinh phía sau rất chướng mắt. Nhưng chẳng cần cô phải làm gì, thì cuộc sống học đường sau này của cậu ta chắc chắn sẽ rất tồi tệ. Như để chứng thực, ngay lập tức, Thùy Trâm đã thấy có rất nhiều lời nói chế giễu truyền tới, có của nam sinh, cũng có giọng nói chơe chớe của nữ sinh.

“Đồ thần kinh, mày nghĩ mày là ai chứ?”

“Không biết xấu hổ, tự nhìn lại cấp bậc của mình đi.”

“Còn đứng đấy làm gì? Đứng để tôi gọi bảo vệ ra thả chó. Mau lặn về khu giảng đường ổ chuột của cậu đi.”

Tiếp đó, là những tràng cười “ha ha” rộ lên, vọng khắp cả một góc trường. Thùy Trâm nhếch lên khóe môi, cũng cùng lúc đó, dáng cô đã khuất hẳn trong tầm mắt mọi người.

Lên tầng hai, vào đến lớp học, khi vừa bỏ được cặp sách xuống ghế, Thùy Trâm đã nghe tiếng Hà My thở dài, “Cậu bạn đáng thương, tại sao lại mò vào khu vực dãy A để tỏ tình chứ? Biết là sẽ trở thành trò cười, vậy mà vẫn bắt chấp tất cả.”

Thùy Trâm ngồi xuống, “Không lẽ mày bảo tao nhận lấy thứ đồ rẻ tiền đó?”

Do ngồi ngay chỗ cửa sổ, nên toàn bộ một màn ban nãy Hà My đều chứng kiến. Tuy cô không nghe được đoạn đối thoại giữa Thùy Trâm và cậu nam sinh kia, nhưng cô có thể nhận ra cậu ta rất lúng túng sau khi bị Thùy Trâm thẳng thừng từ chối. Hơn nữa, những tiếng chửi mắng sau cùng vọng to là vậy, học ở ngôi trường này đã bao lâu, Hà My đương nhiên hiểu đó là đãi ngộ dành cho học sinh mang huy hiệu của cấp nào. Cho nên chỉ trong một giây, cô đã dành sự thương cảm cho nam nhân vật chính của bi kịch. Nhưng dù gì chuyện này cũng chẳng liên quan đến cô, đây là sự kiện thường thấy, cô cũng chẳng rỗi hơi mà đi quan nhiều, “Có ai đánh thuế việc nhận quà rồi đem vứt đâu.”

Thùy Trâm nửa thật nửa đùa, hỏi, “Vậy tại sao mày không xuống nhận quà hộ tao?”

Nghe vậy, một giọng nói phẫn nộ vang lên!

“Hà My! Em dám?”

Thùy Trâm cười cười. Hà My bị giật mình nên hơi tức giận, cô nhặt cái Tablet mà Quang Anh vừa quăng xuống bàn, nhét lại vào tay anh, tiếp đó thô bạo nhấn đầu anh xuống gần màn hình cảm ứng, “Nhiều chuyện, tiếp tục với sự nghiệp chơi điện tử của anh đi.”

Nhưng lực tay của Hà My đầu làm Quang Anh gấp mặt xuống được, ngược lại, cô còn bị anh bắt lấy cổ tay, “Em còn chưa trả lời câu hỏi của anh.”

Nhìn Quang Anh khá nghiêm túc, hết nói nổi với điệu độ của anh, Hà My bèn cầu hòa, “Tất nhiên là không dám làm chuyện có lỗi với anh rồi.”

Nhận được đáp án ưng ý, Quang Anh mỉm cười hài lòng, anh thôi không nắm chặt cổ tay Hà My nữa, mà đưa tay lên xoa đầu cô, “Thế mới ngoan chứ.”

Hà My tức tối gạt bàn tay đang làm loạn. Tóc bị rối khiến cô trừng mắt nhìn Quang Anh, “Ngaoan cái đầu anh ý, chuyên tâm làm việc của anh đi.”

Về phía Thùy Trâm, do ngày nào cũng thấy cảnh Quang Anh và Hà My cãi nhau vài lần, nên cô cũng chẳng còn lạ mắt. Thở sâu một hơi, Thùy Trâm mở cặp, lấy cái laptop. Cô nghĩ, “yêu nhau lắm thì cắn nhau đau”, Hà My nên lấy những màn đấu khẩu đó làm mừng, vì có đôi khi, cô muốn lời qua tiếng lại với Bảo Nam mà còn chẳng được. Bởi trong mối quan hệ chưa rõ ràng, vẫn còn mập mờ của hai người, thì anh luôn giữ thái độ chuẩn mực, chưa bao giờ khiến cô phải tức giận. Nhưng chính điều đó, mới là điều khiến cô cảm thấy sợ hãi nhất.

Trong lúc chờ đợi máy tính khởi động. Thùy Trâm chú ý lên bản tin mà kênh tin tức thế giới đang phát. Giọng nói Tiếng Anh đúng chuẩn của người bản ngữ vang lên khiến cô thấy hơi khó hiểu, kể cũng lạ, từ bao giờ đám thiếu gia, tiểu thư trong lớp lại thích bật chương trình tài chính trên truyền hình vậy? Không biết là do vô tình hay hữu ý, nhưng vừa hay, sáng nay cô cũng chưa cập nhật qua tin tức. Nghe được một vài thông tin lặt vặt, thấy không có điều gì đáng để lưu tâm, Thùy Trâm mới thôi không chăm chú, cô truy cập vào một ứng dụng trong laptop.

Đúng lúc này, chuyên mục nóng về Tập đoàn của Trần gia ở Anh quốc cũng lúc được đề cập đến. Thùy Trâm giật mình, giống như cô, ánh mắt của tất cả học sinh trong lớp đều đổ dồn về phía chiếc Tivi treo tường, “Vào lúc hai mươi giờ, Mrs Trần Yên Đan – phu nhân của Chủ tịch Hội đồng quản trị Trần Thế Khang, cũng là một trong những thành viên cấp cao nhất thuộc Hội đồng quản trị tổng tập đoàn của Trần gia, đã bất ngờ triệu tập đại hội cổ đông. Theo tin tức các phóng viên vừa thu nhận được, nội dung chính của hội nghị lần này là nhằm đi sâu vào vấn đề phân chia lại cổ phần, với mục đích định vị lại vị trí của những người thừa kế.”

Trần Gia Bảo Nam – vị thiếu gia được cho là ứng cử viên sáng giá nhất tiếp quản chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị của gia tộc họ Trần, với số cổ phần chiếm hơn ba phần mười tổng số cổ phần mà Trần gia công bố trên thị trường là 37%, sau đại hội hồi tối hôm qua, đã định hình lại với số cổ phần là 24%. Được biết, 13% cổ phần bị cắt giảm ngay sau đó đã được chia đều cho những người thừa kế thuộc gia tộc họ Trần – là những giám đốc bộ phận điều hành từng mảng lĩnh vực chính của Trần gia trong tương lai.

Từ một nguồn tin không xác định, tiểu thư Trần An Khuê là người nhận thêm được 4% cổ phần, nâng số cổ phần của mình vượt ngưỡng 26%, hơn số cổ phần của anh trai cô, tức Trần thiếu gia ở thời điểm hiện tại.

Cổ phần của từng người kế thừa tổng tập đoàn của Trần gia nay đã thay đổi, có thể sẽ làm ảnh hưởng đến vị thế của Trần gia trên sàn chứng khoán? Trả lời cho câu hỏi này, Mrs Trần Yên Đan nhấn mạnh, bà muốn tạo ra một sân chơi công bằng, bà sẽ không thiên vị con trai của mình, trải lựa đưa Trần thiếu gia lên chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị. Mrs Trần Yên Đan khẳng định thêm, không kể con trai, con gái, không kể con ruột hay họ hàng của Chủ tịch Hội đồng quản trị đương nhiệm, mà vị trí đó sẽ thuộc về thành viên có biểu hiện xứng đáng nhất, chứng tỏ được mình trong thời gian sắp tới.

Đây là cuộc đổi mới đáng chú ý nhất của Trần gia trong mười năm trở lại...”

Màn hình tinh thể đến đây bỗng đen ngòm, thì ra, vừa mới vào lớp, Thiên Vũ đã ấn nút tắt/ mở của điều khiển Tivi. Đặt lại chiếc điều khiển lên bàn giáo viên, nhìn những gương mặt còn đang ngật ra ở dưới lớp, hần cất giọng lãnh đạm, “Tôi muốn được yên tĩnh.”

Ánh mắt sắc lạnh của Thiên Vũ khiến mọi người im phăng phắc, tất nhiên, chẳng ai tỏ thái độ bất mãn. Dù sao thì đối với những việc như thế này, từ trước đến nay họ cũng chưa bao giờ lên tiếng phản đối. Đã như vậy rồi, thì đoạn nội dung vừa nghe ban nãy, cũng chẳng có ai dám mở miệng bình luận trước mặt hắn. Nhưng điều đó cũng không ăn thua. Thiên Vũ ngoài mặt có thể áp chế họ nhiều lời, cũng không đồng nghĩa với việc hắn có quyền năng thay đổi toàn bộ nhận thức của hơn hai mươi con người có mặt trong lớp: Nội bộ của Trần gia đang xảy ra mâu thuẫn. Có lẽ cũng vì nguyên do đó, mà chỗ ngồi bên cạnh Thùy Trâm mới trống trong nhiều ngày liền.

Nghe xong đoạn tin, Thùy Trâm gấp lại màn hình laptop, cất đi. Không để ý đến mọi ánh mắt đang dõi theo từng hành động của mình, cô đeo lại balo lên vai. Lúc đi ngang qua Thiên Vũ, cô nhướn ánh nhìn ra hiệu cho hắn, “Nói chuyện với em một lúc.”

Giọng điệu không cho người khác có cơ hội cự tuyệt của Thùy Trâm chẳng khiến Thiên Vũ thay đổi nét mặt. Hắn dứt một tay vào túi quần, chậm rãi cùng Thùy Trâm đi ra khỏi lớp.

Vừa lên đến sân thượng, Thùy Trâm đã đi thẳng vào vấn đề, “Có thật là Bảo Nam không liên lạc với anh không?”

Thiên Vũ chẳng nói chẳng rằng, hần rút di động, tung về hướng Thùy Trâm. Mặc dù bị bất ngờ, nhưng cô vẫn bắt gọn được chiếc điện thoại. Thiên Vũ rất kiêu ngạo, lúc ở cạnh bọn cô, cả ngày hắn cũng không mở miệng nói quá mười câu. Biết rõ tính cách đó, nên Thùy Trâm ngay lập tức hiểu ra ý đồ của

Thiên Vũ. Cũng may cô và hân dưới con mắt của người khác cũng được tính là bạn chơi thân với nhau. Nếu không Thùy Trâm nghĩ, chắc Thiên Vũ cũng chẳng buồn dành thời gian cho cô. Hân không muốn trả lời một câu đến những hai lần nên mới dùng hành động để bảo cô, “nếu không tin thì hãy kiểm tra nhật ký cuộc gọi.” Tuy nhiên, dù đã biết rõ cách hành xử của Thiên Vũ, nhưng Thùy Trâm vẫn nén không nổi cơn tức giận, “Nực cười! Chẳng lẽ nếu đã muốn dấu, thì các anh còn để lộ ra sơ hở cho em nắm thóp sao?” Vừa dứt lời, cô đã ném trả lại chiếc máy cho hân.

Thiên Vũ lặng thinh, hân không cử động, cũng không tránh đi, vì thế mà chiếc di động cứ thế đập thẳng vào ngực hân, sau đó rơi xuống đất.

Thùy Trâm hơi dờ người, cú ném trả của cô dùng lực khá mạnh, chắc chắn sẽ rất đau, vậy mà Thiên Vũ còn không nhú mày lấy một cái, duy chỉ có ánh mắt hân, từ bao giờ đã trở nên lạnh lẽo hân. Thùy Trâm rõ, vì thái độ thô lỗ của cô, mà tâm tình của Thiên Vũ đã trầm hân xuống, “Thùy Trâm, cô nghĩ cô là ai mà để tôi phải hao tâm tốn trí để phòng?”

Thùy Trâm tối mặt, cô gần như gất lên, “Thiên Vũ! Anh...”

Thiên Vũ cười lạnh, cắt ngang lời Thùy Trâm, “Tôi đã nói biết là biết, nói không biết là sẽ không biết. Đừng có lớn tiếng trước mặt tôi, nếu không tôi cũng chẳng thiết tha cái bản hợp đồng hợp tác với gia tộc nhà cô đâu.”

Thùy Trâm nghẹn lời, nhưng cô không muốn đánh mất khí thế trước Thiên Vũ, sau thoáng lặng thinh, cô hướng Thiên Vũ, buông lời châm biếm, “Từ bao giờ đại thiếu gia lại thành kẻ ấu trĩ như vậy? Anh nghĩ anh có thể dễ dàng từ bỏ đi khoản lợi nhuận khổng lồ mà chỉ khi hợp tác với Đặng gia, Hoàng gia mới có thể thu về được sao?”

Thấy Thiên Vũ mỉm cười, sống lưng của Thùy Trâm bỗng nhiên lạnh toát. Cô biết, khi Thiên Vũ trông vui vẻ, thì cũng là lúc hân thực sự nổi cơn thịnh nộ, “Phải đối ngược lại mới đúng, Đặng gia nhà cô mới là bên muốn níu kéo gia hạn hợp tác.”

Cảm thấy chẳng muốn đồng dài nhiều lời với Thùy Trâm, trước khi rời đi, Thiên Vũ để lại vài câu châm chọc, “Yên tâm, tôi cũng chẳng bao giờ vì cô mà đánh mất lý trí. Chỉ là tôi sẽ học hỏi Đặng gia đại tiểu thư, làm thế nào thì mới có thể thành công trở thành trò cười trong mắt người khác.”

Đây là lần đầu tiên trong đời thấu hiểu thế nào mới là cảm giác bị sỉ nhục. Bàn tay Thùy Trâm siết lại thật chặt, cô là trò cười trong mắt Thiên Vũ ư? Vậy thì sao chứ? Vì Bảo Nam, cô đã can tâm thành kẻ không biết xấu hổ từ rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Tâm Tư Em Cát Giấu

Năm 2005.

Ngày 12 tháng 9.

Mùa thu năm nay rất lạnh, London đón trận tuyết rơi đầu tiên trong năm. Nhìn qua cửa kính ô tô, những bông tuyết rơi không xác định được phương hướng. Tôi thấy tương lai của mình giống làn sương mù ẩm ướt, vô cùng mịt mờ.

Tôi dọn đến ở tòa thành Trần gia mà lòng còn vương bận nhiều mối ngổn ngang.

Ngoại trừ những người thân ruột thịt được thuật lại từ lời của bố Walker, thì toàn bộ những thành viên trong gia tộc họ Trần cũng đều tề tựu ở đây. Họ tiếp đón chào mừng tôi rất long trọng, hệt như đón một vị khách quý. Tuy nhiên, tôi không cảm thấy vui mừng. Thật ra, thứ tôi mong chờ là cảnh đoàn tụ ít người nhưng ấm áp, chứ không phải là sự nghiêm trang, lạnh lẽo mà xa cách như thế này.

Theo lời của bác quản gia, bố ruột của tôi vắng mặt do đang ở tổng tập đoàn đón tiếp đối tác quan trọng đến từ Italia. Tôi có thể hiểu, bố mẹ Walker của tôi trước đây cũng thường xuyên không có mặt ở nhà vì những lý do như vậy.

Còn mẹ ruột của tôi ư?

Tuy mẹ đang đứng đối diện với tôi, nhưng suốt cả buổi, mẹ không mở miệng, hỏi han tôi lấy một lời. Tôi để ý đến bé gái tầm tuổi được mẹ bế trên tay, mẹ đang dành toàn bộ sự quan tâm cho cô bé ấy.

Tôi nghe người làm gọi cậu ta là Trần An Khuê. À, thì ra đây là đứa trẻ đã chiếm mất cái tên mà trước khi chào đời, bố mẹ đã cùng nhau đặt cho tôi, cũng là người sống bằng thân phận thật của tôi trong suốt năm năm qua. Vậy nhưng tôi không ghét cậu ta, bởi tôi trân trọng khoảng thời gian sống với gia đình Walker. Lúc này, tôi ước giá như tất cả chỉ là một trò đùa.

Thiên Vũ cũng ở đây. Nhưng kì lạ thật đấy, hân làm như không quen biết tôi. Tôi rất hụt hẫng, dù vậy cũng chẳng thể làm gì.

Giữa chốn xa lạ, mọi thứ đều không chân thực. Tôi không biết nơi được gọi là nhà, liệu có là nhà thật sự không? Tôi rất hoang mang!

Cuối cùng, cũng có người mang đến cho tôi cảm xúc ghen ngạo. Tôi nghĩ, mai sau mỗi khi nhớ lại, thì đây có lẽ là một trong những câu nói động sâu nhất vào trong kí ức tuổi thơ của tôi:

“Candy, đã lâu không gặp. Chào mừng em đến với Trần gia.”

Tôi không thể quên viễn cảnh khi ấy, dưới nền trời tuyết trắng, ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt Bảo Nam là ngọn gió ấm xua tan đi mọi điều phù phiếm. Đó không phải là lời đón mừng sáo rỗng, chỉ thuần túy như cuộc hội ngộ của những người bạn xa cách lâu ngày, nay mới có dịp gặp lại. Đồng thời, cũng là lời mở đầu đầu tiên cho mối quan hệ anh trai - em gái giữa tôi và Bảo Nam.

Dường như cũng vì nguyên do đó mà tôi quyết định viết ra những điều này. Đây là lần ghi chép kỉ công đầu tiên kể từ khi tôi biết chữ. Dù cho còn quá nhỏ, tôi chưa thể tích lũy được nhiều vốn từ, nhưng xuất phát từ tận tâm, tôi muốn làm một điều gì đó cho riêng mình mình... Ồ, không! Cho cả Bảo Nam, người từ bây giờ sẽ trở thành anh trai của tôi nữa. Tuy vậy, sẽ chỉ mình tôi biết đến chốn niết bàn của cõi lòng này. Đây sẽ là cuốn nhật ký của riêng tôi và Bảo Nam.

###

Ngày 13 tháng 9.

Có thêm một người anh trai, cuộc sống sẽ thay đổi như thế nào? Tôi đọc được một bài đăng trên Internet, trong đó có nói rằng, “Anh trai là người gây ra rất nhiều rắc rối cho bạn. Là người trên bạn đến nỗi bạn bức phát khóc, là người luôn hạnh hợ. Trước mặt bạn, chẳng bao giờ biết nhường nhịn bạn. Thế nhưng, anh trai lại là ước mơ của mọi cô gái trên thế giới này. Bởi dù cho có suốt ngày cãi nhau chí chóe đi chăng nữa, thì anh trai cũng không bao giờ chịu nổi khi nhìn thấy em gái của mình rơi nước mắt. Anh trai sẽ không bao giờ để em gái đối mặt với những khó khăn một mình. Anh trai là một bờ vai, là chỗ dựa tinh thần vững chắc hơn bất cứ ai.”

Liệu bài viết này có chính xác hoàn toàn? Kể từ hôm qua đến tám giờ tối hôm nay, tôi vẫn chưa gặp lại Bảo Nam. Mẹ nói anh chưa về, vậy nên, tôi không thể kiểm chứng. Nhưng tôi vẫn có chút lo lắng. Tôi hy vọng Bảo Nam đừng có ý tránh mặt tôi, nếu không, tia sáng mà khó khăn lắm tôi mới tìm được sẽ chợt vụt tắt.

###

Ngày 19 tháng 9.

Sáng nay lúc vừa ngủ dậy, cuối cùng Bảo Nam đã trở về. Gặp anh ở phòng khách mới biết trong suốt những ngày qua, anh phải theo bố sang nước Ý xa xôi. Bảo Nam đi đến, rất tự nhiên xoa đầu tôi. Trong lúc tôi còn đang ngẩn ngơ, anh nói, “Candy, xin lỗi vì đã để em đợi lâu.” Tông giọng anh rất nhỏ, chỉ đủ cho một mình chúng tôi nghe thấy. Tôi rất hạnh phúc. Hóa ra, tôi không bị anh bỏ rơi.

###

Ngày 21 tháng 9.

Hai ngày nay, tôi để ý thấy thái độ của Bảo Nam đối với Trần An Khuê rất kỳ lạ. Có phải sự xuất hiện của tôi làm tình anh em giữa họ rạn nứt? Tôi rất áy náy với Trần An Khuê. Trong một khoảnh khắc nào đó, Bảo Nam hình như thấu được suy nghĩ của tôi. Về mặt anh rất nghiêm túc, anh bảo, đó có lẽ là giác quan tồn tại. Trần An Khuê không phải là em ruột của anh, cũng có nghĩa là mọi bản năng của một người anh trai sẽ không bao giờ thức tỉnh. Chỉ đến khi gặp tôi, dường như mọi sự yêu thương, che chở bấy giờ mới như chồi non, dần dần lớn lên từng ngày. Lòng tôi vô cùng sung sướng. Nhưng tôi cảm thấy có lỗi với Trần An Khuê.

###

Ngày 24 tháng 9.

Khác với khái niệm mà tôi đã đọc. Bảo Nam không là người anh trai suốt ngày đi bắt nạt em gái của mình. Đối với tôi, anh quan tâm, cung chiều vô điều kiện. Tôi không biết có phải là do tôi mới sống chung dưới một mái nhà với anh chưa tròn hai tuần hay không. Nhưng từ trước lúc chúng tôi phát hiện ra mình là anh em ruột, tôi đã khẳng định Bảo Nam là người rất dịu dàng. Có phải với ai, anh cũng ân cần, chu đáo như vậy? Tôi chẳng thể tự huyễn hoặc vị trí của tôi trong lòng anh đặc biệt hơn những người khác. Tuy nhiên, Bảo Nam là một người anh trai tuyệt vời, theo đúng nghĩa!

###

Ngày 27 tháng 9.

Tôi không hiểu vì sao đến tận lúc này, mỗi khi đối diện với Bảo Nam, tôi vẫn không thể xóa bỏ cảm xúc rụt rè. Tôi biết tôi và Bảo Nam bây giờ không chỉ đơn thuần là bạn, mà còn là anh em ruột của nhau. Tôi không thể trừng mắt với anh mỗi lúc không bằng lòng, khi nói chuyện thì vô tư, không dùng kính ngữ như trước kia được nữa... Hy vọng thời gian có thể thay đổi mọi thứ.

###

Ngày 30 tháng 9.

Trần An Khuê vô cớ bật khóc khi tôi lỡ tay chạm vào con búp bê của cậu ta. Mẹ chỉ dành toàn bộ sự thương xót cho Trần An Khuê và đã mắng tôi.

Đêm đó, tôi gặp ác mộng. Đã từ lâu rồi tôi không chiêm bao thấy cảnh tượng ấy. Có phải ông trời đang nhắc nhở báo ứng đang đến bên tôi rất gần? Một đứa trẻ mới tí tuổi đầu đã biết nỏ súng giết người như tôi không xứng để nhận được tình yêu thương từ những người khác. Còn Bảo Nam thì sao, liệu rằng có một ngày nào đó, anh thay đổi, sẽ đối xử với tôi thật tàn nhẫn?

###

Ngày 2 tháng 10.

Sáng nay là ngày đầu tiên tôi đến lớp. Điều ước được đến trường mà không phải học cùng với gia sư ở nhà đã trở thành hiện thực. Có vẻ ngoài Trần An Khuê, bạn bè trong lớp đều rất thích tôi. Thế nhưng tôi lại không vui một chút nào. Là vì mẹ bảo tôi không được giới thiệu với các bạn học tôi là em gái của Bảo Nam ư? Nhưng tại sao chứ? Chẳng lẽ mẹ sợ tôi cướp đi vị trí của Trần An Khuê, tuy nhiên, chính cậu ta đang được hưởng mọi thứ của tôi cơ mà. Tôi hy vọng một ngày nào đó, tôi có thể danh chính ngôn thuận nói cho mọi người biết tôi là em gái anh.

###

Ngày 6 tháng 10.

Sắp đến sinh nhật tôi rồi. Liệu Bảo Nam có biết không? Người quan trọng nhất với tôi, anh lại theo bố ra nước ngoài. Vì sao còn nhỏ mà Bảo Nam đã phải học tập gần như tất cả mọi thứ để mai sau gánh vác nhiều việc như vậy? Tôi ghét thân phận của anh em chúng tôi. Tôi không cầu quyền lực, không cầu sự giàu có, chỉ cầu cho anh trai của tôi có một tuổi thơ bình thường, hạnh phúc, giống như bao đứa trẻ tầm tuổi khác.

###

Ngày 11 tháng 10.

Ngày ấy đã đến rồi. Tiệc mừng sinh nhật được tổ chức rất lớn. Nhìn qua ô cửa sổ, tôi trông thấy nụ cười rạng rỡ của Trần An Khuê. Ngoại trừ những thành viên trong gia tộc họ Trần, gần như tất cả mọi người đều không biết đến sự tồn tại của tôi. Tôi không chắc Trần An Khuê có sinh cùng ngày với tôi hay không, nhưng trong khi tôi ngồi trên phòng xem Tivi một mình, thì cậu ta lại chính là chủ nhân của bữa tiệc dưới đó. Mọi năm còn có bố mẹ Walker và ông nội đón sinh nhật cùng. Năm nay, không ai ở bên tôi cả. Tôi ghét sự cô độc, lạc lõng!

...

Hơn chín giờ tối, anh trai của em, tại sao bây giờ anh mới trở về? Người đã mặc kệ, bỏ quên Trần An Khuê, người đã kéo tay em, đưa em đi chơi, dắt em rời khỏi tòa nhà đẹp đẽ, đầy hào nhoáng nhưng ngọt ngào đó, người đã nói câu “chúc mừng sinh nhật em” đầu tiên vào năm em tròn sáu tuổi, tại sao anh lại bắt em phải chờ đợi lâu đến vậy?

Khi anh chiều theo ý em, mua cho em quả cầu thủy tinh tuyết trắng, em mới biết thì ra là từ rất lâu, em đã vô thức tiếp nhận sự dịu dàng, ấm áp của anh. Đó cũng là thời khắc em quyết định từ bây giờ sẽ gạt bỏ đi mọi trở ngại trong lòng, trở thành một người em gái theo đúng nghĩa.

###

Ngày 15 tháng 10.

Tôi mở lòng mình hơn. Quay lại làm con bé vô tư như trước đây. Trong suốt mấy ngày qua, tôi đã rất nhiều lần phụ vụ với Bảo Nam. Hình như anh cũng nhận ra tôi đang thay đổi. Không biết anh có thích điều này không? Nhưng đây là thói dựa dẫm của tôi, vì chỉ khi tôi dành trọn niềm tin cho một người nào đó, thì tính cách ấy mới dần được bộc lộ.

###

Ngày 25 tháng 12.

Biên độ tuyết rơi ngày thêm dày đặc, cái lạnh cắt da cắt thịt, vậy nhưng đối với tôi, mùa đông năm nay lại rất ấm áp. Bảo Nam ngày càng cưng chiều, thậm chí dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng luôn thiên vị tôi.

Chiều nay khi tất cả đều nghĩ tôi làm Trần An Khuê bị thương, anh trước mặt mẹ không những không hỏi han Trần An Khuê, ngược lại còn quay sang lo lắng cho tôi, dù rằng mọi người bảo anh vô lý, không có chính kiến, dù rằng có thể anh cũng nhìn thấy tình cảnh dễ gây hiểu lầm khi đó, nhưng anh vẫn chọn cách tin tưởng tôi vô điều kiện.

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy xúc động đến vậy, tôi muốn ôm Bảo Nam vào lòng để bật khóc thật to. Hóa ra, có một người anh trai lại tốt đến vậy, dù rằng có những lúc tôi mang đến rắc rối cho anh, nhưng anh vẫn không bao giờ để tôi chịu thiệt thòi.

###

Ngày 27 tháng 12.

Bảo Nam không kể với tôi chuyện lớp anh có du học sinh mới, vậy mà ngay buổi chiều ngày hôm đó, tôi đã được gặp chị ấy. Lúc đi học về, chạm mặt ở sảnh tiếp khách tôi mới biết thì ra đây là đại tiểu thư của gia tộc họ Đặng ở Italia. Tôi phát hiện ra chị ấy không hay cười, hơn nữa còn rất lạnh nhạt, với chính người đàn ông đang nói chuyện với bố của tôi, cũng là bố của chị ấy. Nhưng hình như tôi đã lầm, khoảnh khắc trông thấy nét tươi tắn trên khuôn

mặt rạng rỡ của Thùy Trâm khi chị ấy trò chuyện với Bảo Nam, tôi mới biết thì ra từ ngày lần đầu gặp mặt, tôi đã đánh giá sai về chị ấy. Thùy Trâm là một cô bé hay nở nụ cười ngọt ngào, chỉ ít là khi chị ấy đối diện với anh trai tôi.

###

Năm 2006.

Ngày 4 tháng 1.

Kể từ sau hôm 27, sau khi tan học, chiều nào Thùy Trâm cũng theo anh em chúng tôi về tòa thành Trần gia. Mới chỉ qua có mấy ngày, nhưng chị ấy còn thân thiết với mẹ tôi hơn cả tôi. Tôi sợ có một ngày, Bảo Nam sẽ quan tâm đến Thùy Trâm nhiều hơn, bỏ quên tôi như mẹ đã từng.

###

Ngày 6 tháng 2.

Trong hơn một tháng qua, ngoại trừ đêm muộn hay những lúc xảy ra sự kiện đặc biệt, không lúc nào là tôi không thấy Thùy Trâm. Chị ấy đến nhà tôi từ sáng sớm, cùng tôi và Bảo Nam đến trường, rồi đều đặn vào những lúc cuối giờ, theo chúng tôi về tòa thành Trần gia để gặp mẹ. Tôi thật sự cảm thấy hơi phiền, nhưng ngại không thể hiện ra mặt. Dù sao thì mẹ tôi và Trần An Khuê rất thích chị ấy, anh trai cũng không có ý kiến gì, đã như vậy rồi thì một đứa trẻ chưa được công nhận như tôi, đâu có quyền lên tiếng để phát biểu ý kiến.

###

Ngày 10 tháng 3.

Sáng nay trong lúc ăn sáng, bố đưa tôi với Bảo Nam là đồng minh, là chiến hữu tốt của nhau. Tôi hơi ngại ngùng, vì thật ra, cũng có thể coi là như vậy. Anh em chúng tôi luôn bao che khuyết điểm cho nhau, thậm chí là đã vài lần cùng nhau nói dối bố mẹ để hồng lấp liếm một sai lầm nào đó. Mới chỉ sống ở đây được gần bảy tháng, nhưng khoảng thời gian đó cũng đủ để Bảo Nam trở thành người chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng tôi, bởi vậy tôi hy vọng anh cũng có suy nghĩ tương tự.

###

Ngày 20 tháng 3.

Tôi không thể phủ nhận việc Bảo Nam là một trong những tâm điểm, nhất là ở trường học. Anh tuy mới chỉ là một cậu bé bảy tuổi nhưng đã có ngoại hình con lai vô cùng nổi bật, thu hút sự chú ý của những bạn đồng trang lứa. Hơn hết với bối cảnh gia thế của gia đình, tôi chẳng mấy ngạc nhiên khi anh được coi là hình mẫu bạn trai lý tưởng của hầu hết mọi cô bé. Trẻ con phương Tây lại bạo dạn, vậy nên khi đến trường đã có không ít những thiên kim ngày ngày theo đuổi, trực tiếp bày tỏ sự mến mộ với anh. Điều này khiến Bảo Nam hết sức đau đầu, còn tôi thì lại thấy phiền não, phiền não vì tối ngày cứ phải nghe anh mở miệng than thở.

...

Tôi không đành lòng việc hàng ngày cứ phải dậy sớm, đi học sớm để Bảo Nam giảm thiểu được một đồng phiền phức. Cuối cùng tôi đã đưa ra được quyết định, vì dù sao tôi cũng chẳng ngại đóng giả làm người yêu của anh, cho nên làm vài động tác thân mật như kiểu ôm, hôn trước mặt mấy cô nhóc kia chắc cũng chẳng có vấn đề gì. Và đúng như tôi kỳ vọng, ngay sau đó, đám tiểu thư kia đã bỏ đi cùng với bộ mặt tiu ngưu. Nhìn nụ cười đắc ý của Bảo Nam, tôi không quên quăng cho anh một cái lườm sắc lạnh, “Em rất thích mấy cô bạn Châu Âu này, thích ai thì phải mạnh dạn như thế chứ. Bất quá, thích một tên nặt mày lúc nào cũng lạnh băng như anh thì đúng là có mắt như mù rồi.” Kết quả là gì? Chẳng là gì cả. Cái tôi nhận được chỉ là một phát cốc đầu đau điếng.

...

Đây là lần đầu tiên anh ra tay “đánh” tôi. Hôm nay, tôi đã hiểu triệt để tục ngữ “làm ơn mắc oán.”

###

Ngày 22 tháng 6.

Khi mở lại nhật ký, tôi mới phát hiện đã hơn ba tháng tôi không chấp bút viết gì. Thật ra trong suốt mười hai tuần qua, cuộc sống của tôi vẫn trôi qua như vậy, không có nhiều biến động lớn. Nhưng trong giai đoạn này, có những lúc tôi cảm thấy thực ra mọi thứ rất công bằng. Có thể trong gia tộc họ Trần, lời nói của đứa trẻ mới xuất hiện như tôi không có mấy trọng lượng, và mẹ cũng là một người phụ nữ nặng tình, đối với đứa trẻ dù cho không có cùng huyết thống, nhưng tình cảm năm năm đâu thể nói buông là buông, nói bỏ là bỏ, bởi vậy mẹ đối với tôi cũng chỉ dừng lại ở mức cho tôi đầy đủ mọi thứ để bù đắp, chứ chưa hoàn toàn dành trọn tình thương như Trần An Khuê. Nhưng tôi không hề thấy tôi bất hạnh, bởi bố, Bảo Nam và Thiên Vũ đã cho tôi biết ở Trần gia, đâu mới là tình thân thật sự. Tôi không đơn độc một mình, chẳng đường phía trước, tôi vẫn luôn có ba người quan trọng nhất với tôi đồng hành ở bên.

...

Tuy nhiên, tôi đã lầm! Không thứ gì có thể trường tồn vĩnh cửu, tình cảm, lòng người lại càng như vậy. Bắt đầu từ khi nào nhỉ?

...

Khoảng một tháng trước, ngay lúc tôi ngỡ tôi đã có thể mãn nguyện cho cuộc sống của tôi bây giờ, thì sau lần Thùy Trâm bảo tôi tránh mặt đi chỗ khác, vì chị ấy có chuyện cần nói với Bảo Nam, đó cũng là lúc thái độ của anh trai tôi đối với tôi dần dần đã có sự thay đổi.

Dạo gần đây, anh nói do có việc bận, nên anh sẽ một mình đi học và về nhà sớm hơn, nhưng tôi biết đó là lý do được viện có, bởi anh muốn tránh mặt tôi. Anh không hay cười và xoa đầu tôi nữa, khi ngồi ăn cùng nhau, anh không buồn nhìn tôi lấy một lần, những lúc rảnh rỗi anh cũng không đến tìm tôi. Anh đâu có biết là tôi đã hoang mang đến mức nào. Là tôi đã làm gì sai khiến anh phải phiền lòng chẳng? Chỉ cần anh nói, nhất định tôi sẽ sửa đổi. Thế nhưng nếu anh không cho tôi cơ hội, thì tôi cũng không biết phải làm thế nào.

...

Đã đến lúc dùng bữa tối, nhưng anh không lên phòng tôi, gọi tôi xuống như mọi lần. Ngoài kia, ánh tà dương cuối cùng đã lụi tắt, mang theo toàn bộ niềm hy vọng nơi tôi.

Hơn mười hai giờ đêm, di động của Thùy Trâm vang lên từng đợt chuông báo có cuộc gọi đến. Dù biết đó là ai, nhưng cô cũng chẳng buồn để tâm. Mấy phút trôi qua, tiếng chuông vẫn réo rắt không ngừng, Thùy Trâm chuyển máy sang chế độ im lặng, nhưng trong lúc đó, cô vẫn chăm chú, mắt không rời khỏi màn hình laptop.

Trang web Thùy Trâm đang truy cập là trang web giao dịch tổng tập đoàn của Đặng gia ở Italia. Hàng loạt thông báo từ tối hôm qua cho đến bây giờ vẫn được gửi về với lượng thông tin ồ ạt. Trên thị trường chứng khoán quốc tế, giá cổ phiếu của Đặng gia đang có biến động, hạ hơn cùng kì đầu tháng, dù chỉ là mức giảm nhẹ, cũng đủ khiến cho số cổ phần của cô ở Đặng gia có sự xao động. Thế nhưng đây là điều Thùy Trâm có thể ngờ tới, bởi liên quan đến lợi ích liên hôn giữa cô với Trần gia, thì Đặng gia cũng không tránh khỏi sẽ bị liên lụy. Đó là còn chưa kể vị hôn phu của cô là Bảo Nam, chỉ cần số cổ phần mà anh đang nắm trong tay tiếp tục bị cắt giảm, cũng đồng nghĩa với việc trong vòng chưa đến một tiếng đồng hồ sau, đồng tài sản mà cô được thừa kế sẽ ngay lập tức biến thành đồng hỗn độn.

Nghĩ đến đây, Thùy Trâm cảm cốc cà phê, tựa đầu vào thành ghế, do ngồi ở một tư thế trong suốt nhiều giờ đồng hồ, nên lưng cô đã mỏi nhừ, có chút đau nhức. Đây là phút thư thái hiếm hoi cô tự thưởng cho mình, vậy mà những con số vẫn không thể bay ra khỏi đầu của cô. Chất Caffeine giúp cô lấy lại sự thanh tỉnh. Càng rõ ràng hơn, là Thùy Trâm có thể nhận thấy được lồng ngực cô đang tắc nghẽn. Bảo Nam, anh đang ở đâu? Rốt cuộc là lý do gì khiến anh đến giờ phút này vẫn mất tâm, không để tâm đến đại cuộc?

Khi mở mắt, Thùy Trâm liếc qua chiếc di động. Ba chữ “Đặng phu nhân” được hiển thị liên tục nhấp nháy. Trầm mặc vài giây, Thùy Trâm thờ hắt ra một hơi, sau đó, cô vẫn lựa chọn cách bất máy. Nhưng chưa để cô kịp mở lời, thì tiếng bà Đặng đã vang lên bên tai, “Cô làm gì mà đến giờ mới chịu nghe điện thoại của mẹ?”

Trước giọng điệu chất vấn của bà Đặng, Thùy Trâm cũng nghe nhiều thành quen. Cô phớt lờ, chẳng trả lời câu hỏi từ mẹ, “Mẹ không ở Spa sao? Mới sáu giờ tối, sao lại có nhã hứng gọi cho con thế?”

Bà Đặng tuy không còn trẻ, nhưng do biết cách chăm sóc nên ngoại hình của bà không có sự thay đổi nhiều so với độ tuổi ba mươi. Vậy mà từ chiều đến tận bây giờ, bà Đặng vẫn liên tục gọi điện cho Thùy Trâm. Cô nở nụ cười bất lực, đúng là một khi ích lợi bị ảnh hưởng, thì mọi thú vui tao nhã, ví dụ như đi chăm sóc sắc đẹp của mẹ sẽ bị chính bà đẩy sang một bên.

Quả nhiên, không nằm ngoài điều cô dự đoán, “Thùy Trâm, cô đừng trách mẹ nặng lời với cô. Những năm trở lại đây, vị thế của cô ở Đặng gia nắm được sự vững chắc là do bản hôn ước đã định với Trần gia vào lúc cô tròn tám tuổi. Chẳng nhóc Bảo Nam dù ít hay nhiều, cũng dựa vào mối quan hệ với Đặng gia chúng ta để củng cố thêm chỗ đứng cho riêng cho nó ở gia tộc họ Trần. Nhưng chỉ cần như thế đã đủ để khiến cô chao đảo, một khi nó gặp khó khăn, thì cô cũng sẽ phải đương đầu với bất lợi. Việc của cô bây giờ là nên nghĩ xem cô nên làm thế nào để giảm đi mức độ ảnh hưởng. Đừng để đám con cháu hay đứa con hoang của bố cô thừa nước đục thả câu, đến lúc đó, mẹ có muốn, cũng khó có thể giúp cho cô.”

Nét mặt Thùy Trâm lạnh đi, chiếc cốc thủy tinh bị cô đặt mạnh xuống bàn, thứ nước màu nâu ngույն lạnh sánh ra ngón tay cô. Là người ưa sạch sẽ nhưng lúc này Thùy Trâm chẳng chú ý đến điều đó, bởi cô đã hiểu được ngụ ý của mẹ. Cũng may Thùy Trâm giỏi kiềm chế, nếu không, chiếc máy trên tay cô đã bay thẳng vào góc tường. “Mẹ nghĩ con là đứa qua cầu rút ván sao? Bảo Nam vừa gặp chuyện chẳng dễ dàng, mẹ đã có ý bảo con phui mông, bỏ của chạy lấy người? Về chuyện này thì mẹ yên tâm, con biết con nên làm gì. Hơn nữa, từ trước đến nay đám họ hàng kia chỉ muốn tránh thị phi, bọn chúng cũng chẳng ngu khi chưa đủ thực quyền, đã trực tiếp đối đầu với con. Còn Đặng Tâm Thanh, chị ta dám trở mặt với chúng ta sao? Hình như mẹ quên mất rằng, chị ta vẫn phải dựa vào con để không bị ông nội tống cổ ra khỏi gia tộc.”

Không thấy bà Đặng đáp lời, biết bà đang trầm ngâm, Thùy Trâm nói tiếp, “Mẹ, mẹ cứ an tâm tận hưởng cuộc sống của mình đi, chẳng có gì phải lo âu cả. Tương lai là của con, con tự biết cách xoay sở. Mẹ không cần bận tâm đến Đặng Tâm Thanh, chị ta chỉ là đứa con gái quèn của bà thư ký, sao lại có thể cản trở bước tiến của con chứ. Nếu mẹ còn lo lắng thì có thể dùng danh nghĩa của mẹ để điều chị ta sang quản lý trụ sở ở nước ngoài, đến hết đời. Mẹ là thành viên cấp cao trong Hội đồng quản trị, hơn hết lại có ông nội và ông ngoại đứng sau ủng hộ, chẳng lẽ mẹ lại sợ bố vì đứa con riêng mà một chuyện còn con cũng làm mối quan hệ của hai người thêm phần tồi tệ?”

Bà Đặng lặng người, quan hệ vợ chồng được bà gây tạo cho người ngoài xem không thể qua mắt được con gái của bà.

Có ai muốn người tối ngày chung chăn chung gối với mình có người phụ nữ khác... Đó vừa là nỗi si nhục, cũng là nỗi đau lớn nhất được bà chôn sâu dưới đáy lòng.

Thùy Trâm có thể mừng tưởng ra dáng vẻ thể lương của bà Đặng ở đầu máy bên kia. Tại sao cô lại nở lòng chạm vào vết nhơ lớn nhất trong cuộc hôn nhân không hạnh phúc của mẹ? Thùy Trâm biết trong lúc tức giận, cô đã lỡ lời. Khi cả hai mẹ con đều không biết phải nói gì, nghe thấy nhịp thở như có như không của mẹ, Thùy Trâm mới bình tĩnh lại, bấy giờ, tông giọng cô đã trở nên mềm mỏng, “Mẹ, tạm thời mẹ hãy vứt sạch những chuyện không hay ra khỏi đầu, tiếp tục làm những việc mà mẹ muốn. Mẹ hãy tin con, sớm muộn gì con cũng tiếp quản chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị, đến lúc đó, con sẽ lấy lại mọi thứ từ tay Đặng Tâm Thanh, để mẹ con chị ta biết ai mới là nữ chủ nhân thật sự của tập đoàn này.”

Nghe con gái thốt ra những lời tuyệt tình đến mức này, bà Đặng thấy lòng mình thất lại, nếu được, bà muốn đưa con gái mới chỉ có mười bảy tuổi của bà tránh xa những điều tư lợi, đi đến nơi mà nó muốn để thực hiện những ước mơ mà nó chưa bao giờ dám nói. Nhưng đó, đã là điều không bao giờ có thể xảy ra. Thùy Trâm, đừng trách mẹ, nếu trách, hãy trách vì sao ông trời lại cho con sinh ra vào gia tộc này, “Được rồi, lần này mẹ nghe theo lời cô, cô hãy tự mình thu xếp. Cô với thằng nhóc Bảo Nam bao giờ có thời gian thì bay sang đây gặp mẹ, nếu có gì khó khăn thì cứ bảo, mẹ sẽ tìm mọi cách để giúp hai đứa.”

Thùy Trâm gật đầu, nói, “Vâng, con hiểu, mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe” rồi cúp máy. Bà Đặng không thể biết rằng bàn tay đang nắm chặt vào thành ghế của cô, bấy giờ mới được nói lỏng. Thùy Trâm cảm thấy thật sự cay đắng. Nếu vị hôn phu của cô là chàng trai khác, thì cô sẽ suy xét đến thời cuộc mà nghĩ xem cô có nên chơi trò “qua cầu rút ván” với anh ta hay không. Tuy nhiên, ai bảo đó lại là Bảo Nam, người mà cả cuộc đời này dù có muốn, nhưng chỉ vì một chữ “yêu”, nên cô, mới không bao giờ có thể dứt bỏ.

Ba rưỡi sáng, vào thời điểm này, đáy mắt Thùy Trâm đã vằn lên rất nhiều tia máu. Cuối cùng, cô cũng có thể gấp lại màn hình máy tính, sau hơn một ngày, nhờ sự điều hành của bộ cùng nguồn nhân lực từ phía tổng tập đoàn, mà Đặng gia đã tạm thời rút lui an toàn khỏi con khủng hoảng, dù tránh không khỏi việc bị tổn thất, nhưng đối với Đặng gia, khoản tiền với những con số đó cũng chỉ như muối bỏ bể, tạm thời có thể chấp nhận được. Vì lẽ đó mà dù mệt mỏi nhưng tâm tình của Thùy Trâm đã thoải mái hơn. Cô đến bên chiếc giường lớn, ngã người xuống, để cho thân thể hoàn toàn được thả lỏng.

Không biết trong mười phút giống như đang ngủ say, Thùy Trâm đã mộng thấy giấc mộng gì mà cô choàng mở mắt, với lấy chiếc di động được đặt ngay bên cạnh, mở google, tìm kiếm tin tức.

Chẳng bao lâu, Thùy Trâm đã nhìn thấy điều cô muốn tìm, tảng đá đang đè nặng trong lòng cô bấy giờ mới được phá bỏ. Tốt rồi! Giống với Đặng gia, Trần gia cũng vừa nhanh chóng ổn định lại thị trường của họ trên sàn chứng khoán. Không những vậy, vượt qua dự tính của tất cả mọi người, chẳng biết làm cách nào mà giá cổ phiếu của họ còn ở mức tăng mạnh. Đây chính là chuyển bại thành thắng, thừa thế xông lên, tập đoàn của Trần gia không hổ danh là một trong những cánh chim đầu đàn trên thị trường chứng khoán, đó mới là tượng đài sáng, khó một thế lực nào có thể vượt qua.

Thùy Trâm ngồi thẳng dậy, tin hiệu đang được kết nối, đây là thời điểm thích hợp để cô nói câu chúc mừng. Qua điện thoại, ngữ điệu nhẹ nhàng của Trần Yên Đan giúp Thùy Trâm càng thêm chắc chắn với quyết định của mình. Cô mỉm cười, hỏi, “Bác gái, con có thể sang bên đó thăm bác không?”

“...”

“Dạ, theo giờ Việt Nam, sáu giờ sáng con sẽ bay.”

“...”

“Vâng, phiền bác cho người ra sân bay đón con ạ.”

Trong phòng lúc này tối om, sau khi đập máy, trước khi rời khỏi thư phòng, Thùy Trâm đã tắt toàn bộ hệ thống đèn điện. Ánh mắt cô khắc này rất kiên định, vì cô tin, Bảo Nam sẽ không đoạn tuyệt tin tức với mẹ của anh ấy. Vậy nhưng Thùy Trâm không biết, cô đã làm!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 126: Tâm Tư Em Cất Giấu

Ngày 12 tháng 7.

Hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè. Tôi sốt cao nên không thể tham gia tour du lịch kéo dài một tuần do nhà trường tổ chức. Căn nhà rất trống vắng khi không có bóng hình của Bảo Nam. Chắc anh không biết tôi bị ốm nên mới có thể vui vẻ đi chơi như vậy. Tôi ước tôi chỉ bị cảm nhẹ, bởi chỉ cần được ở gần bên anh, được đứng chung với anh dưới một khoảng trời... Đó, đã là điều vô cùng hạnh phúc!

###

Ngày 14 tháng 7.

Tôi chẳng biết tôi nên vui mừng hay nên tự giễu. Sáng nay khi vừa mới tỉnh lại, tôi đã trông thấy khuôn mặt với viên mắt đỏ hoe của mẹ. Mẹ đã khóc vì tôi ư? Tôi có thể coi là mẹ đã tha thứ cho đứa con gái ích kỷ này, hay nên coi là vì đêm qua, khi bệnh của tôi trở nặng đến nỗi tôi đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết, thì chút tình thân ít ỏi mà mẹ giành cho tôi mới như đoàn tàu cũ kỹ, rục rịch khởi động?

...

Thật ra sau nhiều chuyện, tôi hiểu tình mẫu tử cũng là một loại duyên không thể cưỡng cầu. Với tôi, mẹ không cần cố phải ép bản thân mẹ phải làm những điều mẹ không muốn. Tôi rất muốn bảo mẹ rời đi, muốn bảo mẹ đừng nhóm lên trong tôi chút hy vọng, để rồi khi Trần An Khuê trở về, mẹ lại vô tâm đâm nát. Thế nhưng trái với suy nghĩ, tôi không thể thốt ra những lời ấy. Bởi tôi khao khát một tình yêu thương, khao khát được mẹ ở bên vào ngay lúc này, khi mà tôi thấy mình yếu ớt và bất lực nhất.

...

Nhưng mẹ ơi, hóa ra mẹ tàn nhẫn hơn con tưởng. Thà rằng mẹ cứ giống như mọi lần, đừng giành bất cứ một sự thương hại nào cho con, chứ đừng khi chỉ vừa mới quan tâm, hỏi han con được một chút, đã vì Trần An Khuê mà vội vàng quay bước, đến cả một cái ngoảnh lại từ mẹ đối với con cũng là điều quá xa vời.

...

Trần An Khuê bị lạc mất đoàn, không rõ tung tích ư? Tại sao cậu lại chọn đúng thời điểm này để chơi “trốn tìm” với tất cả mọi người? Có phải giống với mọi lần, cậu lại định để cho tất cả thấy bộ dáng đáng thương của cậu? Tôi biết là tôi đã quá cực đoan, vì cậu chẳng phải kẻ “thần thông quảng đại”, biết rõ mẹ đang ở trong phòng tôi mà chọn đúng thời điểm. Tuy nhiên, hãy cho tôi ích kỷ một lần, đặt thêm điều tiếng xấu cho cậu, bởi tôi chỉ có thể thừa nhận: tôi đã thua, đã thua cậu triệt để! Trong trận chiến để có được sự thương cảm của mẹ, cậu là đứng tướng, còn tôi chỉ là một quân cờ mặc cho cậu tùy ý sắp đặt.

...

Giờ này, có lẽ Bảo Nam cũng giống mẹ, đang sốt sắng đi tìm cậu. Còn tôi? Ai mới là người chữa lành cho tâm hồn đang bị tổn thương, đã dần trở nên tuyệt vọng của tôi khắc này?

###

Ngày 16 tháng 7.

Thì ra, được khóc một trận thật to lại tốt đến vậy. Hôm nay là sáng chủ nhật, như thường lệ, bố Walker lại đến Trần gia thăm tôi như mọi tuần. Tôi nghĩ, đáng về ôm yếu của tôi không làm bố quá mất bình tĩnh, mà nước mắt của tôi mới là thứ vũ khí khiến ông sợ hãi nhất. Cũng phải thôi, trong trí nhớ của cả tôi và bố Walker, thì kể từ khi tôi cất tiếng nói đầu đời, đó cũng là lúc tôi không khi nào rơi thêm một giọt nước mắt. Không phải vì tôi vô cảm, sắt đá, cũng chẳng phải do tôi là đứa trẻ hiểu chuyện hơn người, mà là do tôi của trước đây đã quá vô tư, chưa bao giờ gặp điều phiền muộn.

...

Khi mọi nỗi lòng gần như đã được giải tỏa, cũng là lúc tôi phải đối mặt với lời chất vấn đầy quan tâm của bố Walker. Ông hỏi vì sao tôi lại khóc, có phải có ai đó đã khiến con buồn, nói đi, bố sẽ cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ.

...

Tôi rất muốn trả lời là mẹ ruột của tôi, cũng là em gái ông, là anh trai của tôi - người cháu trai ông xem trọng. Nhưng ông có nổi lòng trách mắng, làm họ bị thương tổn? Nhất là đối với mẹ, nếu như sáu năm trước ông đủ quyết đoán, không sợ mẹ buồn, sau khi tôi tỉnh lại cũng không ngại ngần giao tôi trở về vòng tay của mẹ, nói cho mẹ tôi toàn bộ mọi việc từ khi đó, rằng đây mới chính là con gái ruột của em, thì sáu năm sau, ông sẽ không phải lo lắng vì giọt nước mắt vẫn đang trào trên khóe mắt tôi lúc này.

###

Ngày 20 tháng 7.

Khi tôi gần như khỏi bệnh, cũng là lúc Bảo Nam trở về sau chuyến du lịch kéo dài. Tôi không xuống đón anh bởi tôi hy vọng khi không thấy có tôi, anh sẽ hốt hoảng đi tìm. Thế nhưng nguyên cả buổi chiều hôm đó, anh không đến gặp tôi. Lúc chạm mặt nhau ở đầu cầu thang, anh lướt qua tôi như thể hai chúng tôi là người xa lạ. Tôi có thể chấp nhận việc anh không biết trong suốt một tuần qua, tôi bị ốm nặng, chứ không thể cam lòng chuyện anh xem tôi như là "người dưng". Có thể mọi người đều không ưa tôi, nhưng còn anh, chẳng lẽ anh cũng có suy nghĩ tương tự? Thì ra khoảng thời gian mười một tháng trong mắt anh chỉ là phù du thoáng qua. Nhìn theo bóng lưng anh, tôi bỗng thấy vô cùng tự ti, mặc cảm. Nếu tôi có một điều ước, tôi sẽ ước giá như bây giờ, tôi có thể lập tức tan vào hư không.

###

Ngày 29 tháng 7.

Hóa ra việc chấp nhận sự thật còn đáng sợ hơn cả việc bị bỏ rơi. Tại sao mối quan hệ của tôi với Bảo Nam ngày càng trở nên tồi tệ? Tại sao anh đối với tôi ngày càng thêm tàn nhẫn? Tôi chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với anh, vậy mà chiều nay lúc đi ngang qua phòng anh, tôi lại vô tình nghe tiếng Thùy Trâm khẳng định, "Candy là đứa đã hủy hoại cuộc sống của anh!"

...

Qua cánh cửa khép hờ, bấy giờ, tôi không thể nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt Bảo Nam, thế nhưng, tôi lại có thể nhận thấy rõ anh đang mặc nhận. Khoảnh khắc đó trái tim tôi đã hoàn toàn vụn vỡ. Đó là lần đầu tiên trong đời tôi nở nụ cười trào phúng. Thì ra, từ trước đến nay chỉ có mình tôi ảo tưởng, chỉ có mình tôi tìm đủ mọi cách để cố níu giữ thứ tình cảm anh em đang dần trở nên mục nát này.

###

Ngày 8 tháng 8.

Sau khi nhận lời tham gia khóa học giao lưu văn hóa, tôi quyết định sẽ đi du học dài hạn ở nước ngoài. Bề nổi nổi miều mà tất cả mọi người nhìn thấy chỉ là, “đầu tháng năm vừa qua, tôi đạt giải nhì trong kỳ thi toán quốc tế nên được vinh dự mời đến chương trình trao đổi du học sinh bậc tiểu học giữa các nước trong nhóm G20.” Nhưng thực chất mà nói đây chính là hành động “cuốn gói ra đi”, vì hầu như những ai biết được ý định của tôi sau đó cũng đều bị tôi làm cho choáng váng. Lần đi xa này nếu hoàn tất chương trình học mà tôi dự định đăng ký, thì phải mất sáu năm tôi mới có thể đặt chân trở về London. Bố khuyên tôi nên suy nghĩ kĩ càng, bởi đối với một đứa trẻ, việc xa nhà sáu năm là điều khó có thể thích ứng. Tôi cũng biết đi du học đồng nghĩa với việc tôi phải tạm bỏ lại mọi thứ trong hiện tại như gia đình, thầy cô, bạn bè,... Viễn cảnh của tương lai, ngoài phải cô đơn một mình nơi đất khách thì tôi cũng chẳng lường được ra được điều khác.

...

Khi khẳng định với bố “con sẽ đi”, tôi biết bố sẽ tôn trọng con đường mà tôi đã chọn. Không ai biết đằng sau thái độ dứt khoát, tôi đã phải trải qua những cảm xúc gì. Chỉ mình tôi hiểu, thực ra, tôi đang muốn trốn chạy.

...

Có lẽ tôi là kẻ hèn nhát, vừa gặp chút chuyện đã muốn bỏ đi. Nhưng tôi không hối hận bởi trước khi đưa ra nguyện vọng, tôi đã suy nghĩ một cách nghiêm túc. Nếu ở Anh quốc, không còn nơi nào cho tôi dừng chân, thì đến nước Pháp xa xôi, tôi sẽ dùng khoảng thời gian dài đằng đẳng để xoa dịu đi vết thương tâm hồn. Tôi tin rằng khi trở về, tôi đã đủ trưởng thành để bảo vệ tốt cho bản thân. Tôi sẽ thản nhiên đối mặt với sự hững hờ của Bảo Nam mà lòng sẽ không nảy sinh bất cứ một sự đau đớn nào.

###

Ngày 9 tháng 8.

Mẹ hình như rất tự hào về tôi. Cũng phải, Trần An Khuê - đứa con gái mà mẹ giành trọn quan tâm, kỳ vọng rất nhiều học đâu có giỏi. Vậy mà tôi, một đứa trẻ chưa bao giờ được mẹ hỏi han đến tình hình học tập, vừa mới đến trường được có vài tháng, ngay trong cuộc thi quốc tế đầu tiên đã đạt được kết quả tốt. Có phải vì thế mà mẹ đối với tôi tốt hơn, cũng khuyên tôi đừng đến Pháp học, rời xa vòng tay của gia đình? Thực ra, đây là câu hỏi tôi có thể tự trả lời. Tôi thậm chí còn không biết từ lúc nào mà tôi lại trở thành kẻ đáng thương như vậy... Có lẽ với tôi, thành tích cao chính là món hàng để trao đổi lấy tình yêu thương.

...

Thế nhưng Bảo Nam? Sau khi nghe được thông tin, tại sao chỉ có một mình anh là không có phản ứng? Đến cả Trần An Khuê, người ghét tôi nhất sau lưng mẹ cũng cười đến vui vẻ. Vậy mà lý do gì khiến anh cư xử như người ngoài cuộc? Dù chỉ là một chút, giữa hai chúng tôi chẳng lẽ không còn tồn tại thứ tình gọi là tình thân?

...

Hai ngày trước khi rời đi, chắc do tâm đã kiên định, nên tôi không còn cảm thấy trái tim mình đau đớn nữa. Tuy nhiên đến giờ tôi vẫn không thể lý giải, rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì?

###

Ngày 11 tháng 8.

Trên đường ra sân bay, tôi phát hiện ra tôi không thể chối bỏ sự thật, tôi không nỡ rời xa thành phố này, không nỡ rời xa gia đình có hai con người đã giúp tôi hiểu sâu sắc thế nào mới là sự bỏ rơi. Giây phút đó, tôi chợt có ý muốn bỏ cuộc để quay về nhà. Nhưng lời nói của Thiên Vũ đêm qua lại ủa về, như muốn nhắc nhở tôi đây là lúc tôi phải gạt đi sự đa sầu đa cảm, bằng không, người đau khổ nhất sẽ chính là tôi.

...

Đã gần đến lúc máy bay cất cánh, bóng hình tôi mong đợi vẫn chưa xuất hiện trong biển người mênh mông. Tôi thấy trong lòng bỗng nhẹ nhõm hẳn, ít ra, sự tuyệt tình của Bảo Nam đã giúp tôi không hề đồ tự tay khép lại một cơ hội tốt. Với thân phận của tôi, tôi có quyền được hưởng rất nhiều của cải vật chất. Tuy nhiên trong thời khắc đó, tôi đã hạ quyết tâm khi đến Paris, trong thời gian học, sẽ phải nỗ lực thật nhiều để có thể giành được một phần học bổng, giảm đến tối thiểu việc phải dùng tiền của Trần gia... Vì đó, là nơi tôi không nên thuộc về.

###

Ngày 12 tháng 8.

Giống với London, Paris là một trong những thủ đô lớn trên thế giới. Trời đã về đêm, đường phố vẫn nhộn nhịp, đông đúc. Tháp Eiffel thu nhỏ phía cuối tầm mắt nhưng vẫn trắng lẹ, nổi bật ở phía xa xa. Phần lớn mọi người đều diện đồ mùa hè mát mẻ, như có tâm thế sẵn sàng hòa mình vào các cuộc vui chơi thâu đêm ở thành phố du dịch bậc nhất. Tôi lặng lẽ cùng giáo viên hướng dẫn đi đến khách sạn đã được đặt phòng từ trước. Ở tầng thứ hai mươi lăm, tôi có thể bao quát được toàn bộ sự phồn hoa của kinh đô ánh sáng. Dù chỉ mất hơn một giờ bay, nhưng đây là nơi tôi phải đấu tranh tư tưởng mới dám đặt chân đến... Ngày mai, sẽ là một khởi đầu mới.

####

Ngày 13 tháng 8.

Sáng nay là buổi giao lưu đầu tiên, tôi phát hiện tôi là người bé tuổi nhất trong số hai mươi lăm học sinh trao đổi có mặt ở đây. Với ngoại hình con lai của tôi, hơn nữa lại được giới thiệu là người có thành tích nổi bật, nên tôi dường như cảm thấy mọi ánh mắt đều hướng về phía tôi.

...

Cũng may một lúc sau, đã có người đến bên cạnh, hỏi chuyện tôi. Anh ấy tên Trí Phong, là học sinh đại diện đến từ Hàn Quốc, hơn tôi ba tuổi, chẳng những vậy còn là một thí sinh giành được giải nhất trong kỳ thi toán quốc tế. Bấy giờ nhìn kĩ Trí Phong tôi mới nhớ, thì ra anh ấy chính là người cùng nhóm với tôi trong phần thi đồng đội.

...

Không hiểu sao mấy tháng gần đây tôi rất ngại giao tiếp với người khác, có điều gì đó đã tác động đến tâm lý của tôi? Vậy nhưng, tôi không thể nắm bắt đó là loại thay đổi biểu trưng cho thứ gì, may mà Trí Phong nhận lời đến trại hè này, bằng không, tôi sẽ trở thành người duy nhất lạc lõng.

####

Ngày 14 tháng 8.

Là học sinh đại diện do nước chủ nhà đứng ra tổ chức, cặp sinh đôi là đại thiếu gia và nhị tiểu thư của Đình gia, trong ngày gặp mặt thứ hai đã phổ biến lại cho hai mươi ba học sinh về những hoạt động diễn ra trong sáu tháng sắp tới.

...

Đây là lần đầu tiên được nhìn thấy hai anh em sinh đôi nên tôi có chút hiếu kì. Họ tuy khác giới nhưng lại thân thiết, dính nhau như sam, khó ai có thể tách rời.

...

Trong suốt cả ngày hôm nay, tôi không thể chú tâm làm việc gì khác, đó là lý do khiến Trí Phong nhàu mày. Anh nói nếu trước mắt tôi là một đề toán, thì nếu giữ nguyên tâm thế không tập trung như vậy, chắc chắn tôi sẽ không giải được một ý nào. Tôi cảm thấy lòng trầm hẳn xuống, chỉ biết cười gượng cho qua chuyện. Lúc đó, tôi vừa hay trông thấy ở phía trước, Hà Duy đang đưa tay lên vén lại tóc mai cho Hà My, tiếp theo không biết anh ấy nói gì, mà chị ấy còn cười rất vui vẻ. Sự chua chát choán lấy tâm trí tôi, thì ra không giống như tôi, trên đời này bất kỳ người em gái nào cũng được anh trai mình mang đến cho hạnh phúc.

####

Ngày 15 tháng 8.

Trời mưa! Paris như bị phủ dưới làn sương mù ẩm ướt. Có lẽ vì cơn mưa giông bất ngờ nên buổi thuyết trình dưới quảng trường trường học ngày hôm nay đã bị hoãn lại. Cũng may, tôi chưa chuẩn bị gì cả, bởi nếu đứng trước đông đảo mọi người mà không nói được câu gì, thì chắc chắn tôi sẽ rất mất mặt.

...

Trí Phong sang phòng tôi, liệu rằng anh ấy có thăm cười tôi khi tôi đến giờ vẫn không biết nên bắt đầu từ đâu? Mấy năm trước tôi rất ít khi ra ngoài nên khó có thể lấy được cảm hứng chân thực, hơn nữa tôi chưa bao giờ nhận tôi là người giỏi ăn nói, có lẽ vì thế mà khi dọn đến Trần gia, tôi cảm thấy tôi không được lòng nhiều người. Bấy giờ tôi ước, giả như có thể chuyển phần thuyết trình sang thành thi toán thì tốt biết bao.

...

Trí Phong hướng dẫn tôi rất tỉ mỉ, đến cuối ngày, rốt cuộc bài viết giới thiệu về văn hóa đời sống Anh quốc cũng đã hoàn thành. Tiếp theo, việc duy nhất tôi phải làm là nắm lòng toàn bộ những thông tin trên giấy. Thế nhưng buổi tối còn dài, học thuộc không phải là chuyện khó, cái quan trọng là tôi có thể hoàn thành tốt được bài thuyết trình ngày mai hay không. Đột nhiên tôi cảm thấy hơi lo lắng.

####

Ngày 16 tháng 8.

Mọi việc đều rất ổn. Tôi có thể thở phào nhẹ nhõm khi nhìn và nghe thấy những tiếng vỗ tay của hai mươi tư học sinh ngồi ở phía dưới, cùng cái gật đầu của cán bộ phụ trách chương trình. Thật ra tôi không biết phần trình bày của tôi có tốt hơn so với những phần thuyết trình tiếp đó hay không, nhưng tôi quả thực đã làm hết sức mình. Tôi không thấy xấu hổ hay tiếc nuối. Lúc này, người đầu tiên tôi muốn cảm ơn là Trí Phong. Cảm ơn anh vì chiều hôm qua đã dành toàn bộ thời gian của mình để hướng dẫn cho tôi.

###

Ngày 17 tháng 8.

Trại hè tổ chức tiệc nướng BBQ. Đêm muộn, khi về đến phòng, lúc đặt bút viết những dòng đầu tiên, tôi mới nhận ra hình như trước đây tôi đã luôn định hình sai về tính cách của tôi. Bố Walker và Thiên Vũ nói tôi là đứa trẻ lạc quan, nhưng thực chất tôi không thấy tôi hồn nhiên, lúc nào cũng nở nụ cười vui vẻ như lời họ nói, chắc do mấy năm trước tôi tiếp xúc với quá ít người, nên chính tôi cũng lầm tưởng là như vậy.

...

Đến giờ tôi mới biết, hóa ra tôi là người dễ bị tác động, dễ bị tổn thương, dễ mở lòng nhưng cũng dễ thu mình. Trong bầu không khí sôi nổi như tối hôm nay, có phải vì nguyên do đó mà tôi mới thấy tôi không hòa nhập được? Đến đây đã gần một tuần, nhưng không giống như mọi người, tôi chỉ nói chuyện với một mình Trí Phong. Tôi sẽ không ngạc nhiên khi lại một lần nữa những anh chị xung quanh không có thiện cảm với tôi. Nhưng đôi khi như vậy cũng tốt, tôi không cần có quá nhiều bạn, chỉ cần một người bắt đầu giúp tôi có cảm giác an toàn, khiến tôi không cảm thấy đơn độc ở bên.

###

Ngày 19 tháng 8.

Sau một ngày thực hành trồng cây một mình, trước lúc người nào về phòng người này để tắm rửa rồi xuống ăn tối, Hà Duy đến tìm tôi. Tuy mới chỉ nói chuyện với nhau vài lần nhưng tôi đã biết Hà Duy thuộc tuýp người giống như Thiên Vũ, rất khó thân cận với người khác. Vậy nên khi anh ấy muốn nói chuyện riêng với tôi, tôi đã khá bất ngờ.

...

Về đến phòng, tôi nghĩ người xuống giường, nghĩ đến những điều Hà Duy vừa nói khi nãy, tôi không rõ trong lòng tôi đang trào dâng tư vị gì. Thì ra Đình gia là một trong những đối tác làm ăn quan trọng của tổng tập đoàn Trần gia. Cho nên bởi vậy khi tôi sang đây, không biết là do mẹ hay bố mở lời, mà Hà Duy bảo rằng nếu có chuyện gì thì hãy đến tìm anh, anh nhất định sẽ giúp đỡ. Đây là sự quan tâm muộn màng, hay là sự quan tâm chỉ khi tôi đi xa, mới được bộc lộ? Tôi không biết tôi có nên cảm kích kiểu quan tâm gián tiếp đó hay không, thế nhưng rõ ràng tôi đã có chút ghen ghét.

###

Ngày 20 tháng 8.

Tôi làm như không có chuyện gì xảy ra, Hà Duy cũng vậy, anh ấy không đề cập đến vấn đề đó nữa, hết như cuộc đối thoại ngày hôm qua giữa hai chúng tôi chỉ là do tôi tưởng tượng.

...

Buổi chiều, tôi theo đoàn đi một chuyến đến khu ổ chuột nằm giữa trung tâm thành phố. Giống như tất cả mọi người, tôi không thể ngờ ở kinh đô hoa lệ, hào nhoáng như Paris vẫn còn có rất nhiều gia đình phải đối mặt với cuộc sống bấp bênh, túng thiếu. Những căn nhà âm thấp, bẩn thỉu, như được dựng tạm khiến những đứa trẻ đã quen với sự giàu sang, sung sướng như chúng tôi cảm thấy khó có thể thích ứng. Triệu Quang Anh - là du học sinh đến từ nước Đức, cùng vài người khác đã nhả mặt rồi quay trở về xe do không thể chịu nổi mùi hôi thối bốc lên từ nơi đây, nhưng do e ngại thân phận của các anh chị ấy nên đoàn giáo viên ngoài lác đác nhìn ngấm thì cũng không nói gì. Chúng tôi theo sự chỉ dẫn giúp những hộ gia đình ở đây dọn sạch những vật dụng không cần thiết, quét dọn con ngõ nhỏ, quyên góp tiền và những thùng quà ủng hộ... Đó là một trải nghiệm mà tôi nghĩ tôi khó có thể nào quên.

###

Ngày 25 tháng 8.

Kết thúc chuyến đi thực tế đầu tiên, sau đó mỗi ngày, bất cứ lúc nào rảnh rỗi tôi đều chăm chỉ học tiếng Pháp. Ban đầu xuất phát từ mục đích cá nhân, bởi Pháp là đất nước mà tôi sẽ sống trong vài năm tới, nhưng ngẫm lại cũng là do tôi tha thiết muốn hiểu tiếng nói của những đứa trẻ trong khu phố ổ chuột khi ấy. Họ đã giúp tôi nhận ra tôi đang có một cuộc sống quá dư dả, trên đời này vẫn còn có nhiều người phải sống trong cảnh bần hàn, túng thiếu, đến nỗi mỗi ngày, chỉ cần no bụng, mùa đông có áo ấm để mặc, không bị cái rét hành hạ đã là niềm vui sướng.

...

Tôi vẫn nhớ như in mọi ánh mắt luôn dõi theo đám người chúng tôi hôm ấy. Đó là những cái nhìn khát khao, lộ liễu, đại diện cho sự ham muốn tầm thường nhất của mỗi con người: tiền tài và sự giàu sang. Từ tận trong thâm tâm, tôi hy vọng tất cả bọn họ dừng nhất thời nẩy sinh sự đố kỵ, ghen ghét. Vì ông trời rất công bằng, những cậu ấm, cô chiêu như chúng tôi hầu hết ai cũng đều ao ước có một tuổi thơ bình thường, không bị ràng buộc, có một mái ấm gia đình hạnh phúc như những đứa trẻ tầm tuổi khác.

###

Ngày 1 tháng 9.

Ngoài Trí Phong, tôi nhớ là tôi không cho ai biết tôi đang gấp rút theo học tiếng Pháp. Vậy mà Hà Duy không hiểu sao lại rõ những dự tính của tôi. Sáng nay sau giờ tập thể dục, anh ấy còn gấp riềng và sai người chuyển đến phòng tôi những chồng sách dày cộp. Vừa nhìn tôi đã đoán ra đó là những tài liệu hữu dụng nhất cho người mới bắt đầu học tiếng Pháp. Hà Duy còn bảo cuối giờ chiều tôi có thể cùng theo anh ấy và chị Hà My về nhà, anh ấy sẽ phụ đạo riêng cho tôi. Mặc dù tôi biết Hà Duy đối tốt với tôi là do mối quan hệ hợp tác giữa hai gia tộc, nhưng giây phút đó, tôi vẫn không thể nén được nỗi xúc động như đang trực trào.

###

Ngày 15 tháng 9.

Tôi dần trở nên thân thiết với Hà My và Quang Anh, dạo gần đây ba chúng tôi rất hay đi chung với nhau. Lý do rất đơn giản, tôi quen Hà My thông qua Hà Duy, chị ấy nói chị ấy hay bị anh trai bắt nạt, nên rất muốn có thêm một người em gái để thử cảm giác thành kẻ bắt nạt. Tôi kém Hà My một tuổi, vừa hay lại có thể trở thành thành nạn nhân của chị ấy --

...

Còn Quang Anh, anh ấy tự động bám theo ba người bọn tôi chỉ vì anh ấy thấy “hợp mắt”. Mấy ngày đầu tôi không thể chịu nổi tính cách đại công tử, khinh thường những người mà anh ấy cho là ở tầng lớp thấp hơn mình của anh ấy. Có lẽ chính chị Hà My cũng hơi có ác cảm với Quang Anh, vì thế mà hai người họ vừa gặp đã cãi nhau, suốt ngày chỉ chóc đến nỗi tôi và Hà Duy đau cả đầu. Nhưng sau hai tuần, tôi thật sự cảm thấy tôi bắt đầu có vấn đề. Vì nếu không được nghe Hà My và Quang Anh lời qua tiếng lại, tôi sẽ tìm đủ mọi cách để đá xéo, khiến anh chị ấy gây gổ với nhau thì mới chịu dừng. Hà Duy dường như nhìn thấu, ngoài nhắc nhở rồi thỉnh thoảng cốc đầu tôi, anh ấy cũng không đành lòng lật tẩy tôi trước mặt Hà My và Quang Anh. Bằng không, “mũi súng” mà anh chị ấy đang chĩa về phía đối phương sẽ đồng loạt chuyển hướng sang tôi.

###

Ngày 18 tháng 10.

Suốt hai tháng nay, song song với việc phát triển toàn diện các kỹ năng căn bản gồm: rèn luyện tính tự lập, tinh thần đồng đội, khả năng thuyết trình, tự tin khi đứng trước đám đông, khẳng định lại bản thân, ... mỗi ngày từ sáng đến chiều thì tôi còn có thêm những giờ học tiếng Pháp không nằm trong chương trình của khóa huấn luyện. Hà Duy có thể được coi là “gia sư” dạy tiếng Pháp cho tôi.

Có lẽ, do muốn tiến bộ một cách nhanh chóng nên tôi hơi hấp tấp, vì thế mà hơn một tháng nay, chiều muộn nào tôi cũng sang dinh thự của Đình gia để học cùng với Hà Duy. Không biết là do tôi tiếp thu nhanh hay do Hà Duy có phương pháp tốt, mà chỉ qua có vồn vẹn năm tuần, tôi đã có thể nói thành thạo rất nhiều câu giao tiếp cơ bản, cũng như viết một số bài luận ngắn bằng tiếng Pháp. Đó đồng thời là lúc tôi được ở sát bên cạnh Hà Duy, để trông thấy nét cười hiếm hoi trên khuôn mặt anh ấy. Hình như Hà Duy đã coi tôi là chị Hà My - em gái sinh đôi của anh ấy mất rồi. Nếu không, anh ấy cũng chẳng tự nhiên xoa đầu, làm rối tóc tôi. Sự rung cảm mãnh liệt làm tôi bùng tình, lâu lắm rồi tôi mới nhớ đến Bảo Nam - anh trai ruột của tôi, trước kia anh cũng hay đối với tôi dịu dàng như thế. Vậy nhưng đã từ rất lâu, sự ảm áp đó đã là điều tôi không thể với tới. Suy nghĩ ấy khiến tôi hất mạnh bàn tay của Hà Duy ra, có lẽ anh ấy đã rất ngỡ ngàng. Nét mặt của Hà Duy dần trở nên ảm đạm, tôi không nói một lời, chỉ làm như vô tình rồi cúi xuống làm tiếp bài tập.

...

Chỉ một mình tôi biết tôi đã sợ hãi đến mức nào. Tôi sợ Hà Duy sẽ là Bảo Nam tiếp theo, sợ anh ấy giống như anh trai tôi, ban đầu đối với tôi thật tốt nhưng có một ngày lại quay lưng, lạnh nhạt vứt bỏ tôi. Vì thế tôi mới tự nhắc nhở chính mình, tôi không được quá thân cận với anh ấy.

Bảo Nam gấp lại quyển nhật ký, đặt xuống bàn gỗ rồi lại cầm lên. Đây đã là lần thứ bao nhiêu anh đọc lại những lời tâm sự này? Vậy mà anh vẫn không thể khống chế nỗi sự run rẩy từ tận sâu trong đáy lòng?

Bảo Nam bước xuống giường, đến bên tủ rượu. Trong tủ có rất nhiều rượu còn chưa bóc hộp. Ấn sâu dưới nét mặt không chút biểu cảm là tâm hồn đã trở nên trống rỗng của anh. Anh không lấy ly, chỉ chọn đại một loại rượu, sau đó ngẩng đầu, trực tiếp tu vài ngụm.

Chất lỏng chảy xuống khiến Bảo Nam cảm thấy cổ họng mình như đang bị đốt cháy. Anh nuốt ngược, ho sặc sụa, muốn nôn ra hết tất cả mọi thứ mà anh vừa uống vào nhưng không thể. Từ trước đến nay Bảo Nam rất ít khi uống rượu, kể cả khi phải cùng bỏ đi tiếp những đối tác quan trọng, anh cũng không bao giờ động đến đồ uống có cồn, vậy nên tư lượng của anh rất kém, gần như bằng không. Nhưng cứ mỗi khi gặp chuyện phiền lòng, anh sẽ phá lệ, mượn rượu để tâm tĩnh lại. Chẳng rõ là đã nuốt xuống thêm được bao nhiêu, nhưng không giống với mọi lần, khi đã chênh choáng, anh vẫn không thể nhắm lại đôi mắt. Trong lòng Bảo Nam rất lạnh giá, hóa ra, rượu không thể giúp anh xua tan đi cảm giác lạnh lẽo.

Cuối cùng, Bảo Nam dựa lưng vào bức tường, ngồi trượt xuống, cuốn sổ màu hường rơi ra từ túi áo khoác rộng, một vài trang mở ra, hiện lên ngay trước mắt anh là trang vở với những hàng chữ nắn nót. Đây là quyển nhật ký mà mãi lâu sau, anh mới tìm được trên kệ sách của Candy. Những lời trong đó chẳng khác nào chứng cứ kết tội anh, cho anh biết anh là kẻ tệ bạc, đã khiến một người bị tổn thương đến mức nào.

Vậy nhưng Candy, lẽ nào chỉ có một mình em đau khổ? Em có biết trong suốt thuở ấu thơ, anh đã phải tự chịu đựng, phải một mình đấu tranh với thứ

tình cảm không đơn thuần, trái với luân thường đạo đức?

Bảo Nam chống tay vào tường, tự mình gương dậy. Từ lâu, anh đã chấp nhận số kiếp của anh. Vậy còn Candy? Đã từng có lúc anh muốn ích kỷ giữ cô bé lại bên mình, nhưng anh không thể mặc cho Candy cứ mãi nằm yên bất động trên giường bệnh. Có phải giống lời của bác, tác động bên ngoài ảnh hưởng rất nhiều đến phần trăm cơ hội tỉnh lại của Candy? Vậy thì dù có tàn nhẫn, anh cũng sẽ chọn cách lại một lần nữa làm thương tổn đến Candy, ngay cả khi em gái anh vẫn đang chìm trong cơn mộng.

Bảo Nam bước ra khỏi phòng. Đây dường như đã là quyết định khó khăn nhất trong mười bảy năm cuộc đời của anh. Đêm nay, anh sẽ đọc thành lời từng dòng của cuốn nhật ký... Bên cạnh giường bệnh của Bảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tâm Tư Em Cất Giấu

Ngày 23 tháng 10.

Tôi không biết nên làm thế nào, hình như có những thứ tôi không thể kiểm soát. Mấy hôm nay, đêm nào tôi cũng suy nghĩ rất nhiều. Tôi đã tự hứa với lòng “hãy giữ khoảng cách với Hà Duy”, nhưng tôi không làm được. Tôi không thể chịu nổi cảm giác trống vắng khi phải học một mình, không quen với việc một khi đã thân, lại tự động tránh xa tất cả mọi người, lại càng chẳng thể phủ nhận những lý do đó chỉ là cái cớ để tôi dễ dàng gạt bỏ đi những cảm xúc khác lạ đang dần chiếm lĩnh tâm hồn.

...

Nếu ban đầu, Bảo Nam cho tôi hiểu thế nào là tình anh em, Thiên Vũ cho tôi biết ai mới là người đưa ra những lời khuyên, ai mới là người bạn chân thành nhất thì Hà Duy lại hoàn toàn khác bọn họ. Đến giờ, tôi vẫn chưa thể định hình vị trí của anh ấy trong lòng tôi. Là anh trai? Tôi không cần thêm một người anh sau này có thể sẽ giống như Bảo Nam. Là bạn? Dường như điều tôi mong muốn không phải là thứ tình cảm đơn thuần như thế. Vậy tôi đang chờ đợi điều gì? Tôi mong tôi sẽ sớm tìm ra câu trả lời.

###

Ngày 27 tháng 10.

Tôi bắt đầu không tự chủ được để ý đến Hà Duy nhiều hơn. Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy anh ấy mặc áo sơ mi trắng. Ừm, nếu theo như lời của anh Quang Anh, thì Hà Duy hôm nay “rất hợp” mắt tôi. Tề nhị hơn là tôi đang khen chiếc áo này được may ra như để dành riêng cho anh ấy. Hà Duy nói anh ấy sợ tôi đã chán ăn đồ trong canteen nên mới nhờ đầu bếp gia đình chuẩn bị bữa trưa cho tôi. Nhìn ánh mắt như muốn hỏi, “Rốt cuộc giữa chị và em, ai mới là em gái anh ấy” của Hà My, tôi bỗng thấy vô cùng vui sướng.

###

Ngày 30 tháng 10.

Hôm nay chúng tôi đến tham quan những điểm du lịch nổi tiếng của Paris. Đó sẽ là một ngày tuyệt vời nếu tôi không phải tự chọn cho mình một đề tài, để làm tư liệu phục vụ cho bài thuyết trình thứ hai. Điều này khiến tôi vô cùng sầu não. May mà lần này được làm theo nhóm. Tôi được chỉ định cùng nhóm với Hà Duy. Cuối buổi chiều, anh ấy đề xuất lấy câu khóa tình yêu Ponts des Arts là nội dung chính cho bài thuyết trình sắp tới.

...

Liên quan đến tình yêu! Hình như đó là chuyện của người lớn, mấy đứa con nít như chúng tôi thì làm sao đủ thâm thúy để hiểu được những vấn đề ấy? Có vẻ Hà Duy thấu được điều tôi đang thắc mắc, anh ấy trách tại tôi lè mề, tạo cơ hội cho mấy nhóm còn lại đăng ký hết đề tài cho trước nên cũng đành hết cách. Tôi dám chắc, nụ cười trên khuôn mặt tôi lúc đó đã trở nên méo xệch.

###

Ngày 31 tháng 10.

Tôi tìm tư liệu và viết bài, còn Hà Duy thì đảm đương phần quan trọng nhất, đó là thuyết trình. Cách anh ấy phân công công việc rất hợp với ý tôi. Tuy nhiên chúng tôi chỉ có ba ngày để chuẩn bị. Một ngày sắp trôi qua, vậy mà tôi vẫn chưa đặt bút viết được một chữ. Thực ra không phải do tôi lười, chỉ là tôi không biết tôi nên bắt đầu từ đâu. Tôi rất muốn chạy đi hỏi Trí Phong, nhưng lại sợ anh ấy cảm thấy phiền phức.

###

Ngày 1 tháng 11.

Liên quan đến cầu khóa Ponts des Arts, trên Internet có rất nhiều bài đăng thuyết trình. Đêm muộn hôm nay sau khi lên mạng để tìm tư liệu, tôi không chỉ hoàn thành xong bài viết, mà cuối cùng tôi còn ngộ ra được rất nhiều vấn đề. Tôi đã thích Hà Duy! Ngẫm lại cũng đúng, đến giờ nhớ lại tôi mới sáng tỏ, mỗi khi đứng trước Hà Duy thì tôi không còn là chính tôi nữa. Tôi luôn muốn được nói chuyện cùng với anh ấy. Thấy hồi hộp, ngượng ngùng mỗi khi anh ấy mỉm cười với tôi. Nhiều đêm, tôi chỉ muốn trời sáng thật mau để có thể gặp lại anh ấy. Thậm chí nếu anh ấy thân cận, gần gũi với bạn khác giới thì tôi sẽ cảm thấy bức bối, khó chịu.

...

Đã gần mười hai giờ đêm, vậy mà tôi vẫn không sao ngủ được. Một ngày mới lại sắp bắt đầu, cũng là lúc toàn bộ thế giới trong mắt tôi đổi thay.

####

Ngày 2 tháng 11.

Có lẽ giờ này Hà Duy đang cố gắng thuộc lòng bài thuyết minh tôi đưa bạn sáng. Liệu khi đọc kỹ từng dòng trong đó, anh ấy có giống như tôi, nhận ra trái tim mình đã bị rung động? Tôi không thể ảo tưởng Hà Duy cũng có cảm xúc khác lạ với tôi. Thế nhưng tôi vẫn hy vọng vị trí của tôi trong lòng anh ấy sẽ đặc biệt hơn một vài cô bé du học sinh khác.

####

Ngày 3 tháng 11.

Nhóm tôi đạt được điểm cao nhất. Hôm nay, sau khi bài thuyết trình kết thúc, Hà Duy xuất sắc dành trọn toàn bộ tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Tôi không thể phủ nhận chất giọng truyền cảm của anh ấy chính là một trong những yếu tố khiến lòng tôi xao động. Dưới khoảng trời bao la, chúng tôi mất đôi mắt nhìn nhau, đôi mắt của Hà Duy ấm áp như ánh mặt trời, khoảnh khắc đó sự rung cảm đã lấp đầy tâm trí tôi.

####

Ngày 6 tháng 11.

Hình như chỉ có mình tôi đơn phương. Tôi không cảm nhận được sau ngày hôm đó, thái độ của Hà Duy dành cho tôi có sự thay đổi. Anh ấy vẫn hay trêu đùa tôi như trước đây. Có lẽ Hà Duy thật sự coi tôi là em gái của anh ấy. Tôi không rõ tôi nên vui mừng hay nên ỉu rù. Nhưng ít ra tôi có thể viện đó làm lý do để thân cận với anh ấy.

####

Ngày 11 tháng 11.

Tôi lại không hoàn thành đầy đủ bài tập tiếng Pháp. Hà Duy trách tôi ý mình thông minh nên mới sao nhãng và lười biếng hơn trước. Tôi không thể nói với anh ấy thật ra dạo gần đây tôi học không vào. Nhưng không phải là do tôi biếng nhác, mà là do mỗi khi ở gần Hà Duy thì trái tim tôi lại nhộn nhịp không yên, lý do đó khiến tôi chẳng thể nào tập trung vào đồng sách vở trước mắt.

####

Ngày 17 tháng 11.

Lâu lắm rồi tôi mới bị ốm, nguyên nhân chắc do dạo gần đây tôi thiếu ngủ. Sáng nay tôi mệt đến nỗi không xuống nổi giường. Đồng hồ điểm tám giờ sáng mà không có ai đến gõ cửa phòng tôi. Có lẽ do tôi quá trầm lặng nên mọi người mới không chú ý.

...

Tôi chẳng biết tôi đã thiếp đi bao lâu. Nhưng khi tỉnh lại, tôi đã thấy mình ở trong bệnh viện. Thì ra người đưa tôi vào đây là Hà Duy. Tôi rất vui mừng vì khi mở mắt, điều tôi trông thấy đầu tiên chính là nét lo lắng trên khuôn mặt của anh ấy.

####

Ngày 18 tháng 11.

Tôi nghe Hà My nói Hà Duy đã làm quá lên. Tôi chỉ bị cảm thông thường và là đi do thiếu ngủ mà anh ấy lại không thèm để ý đến lời của y tá trong trường, hốt hoảng bắt mọi người phải đưa tôi đến bệnh viện. Hà My còn bảo theo trí nhớ của mình, thì đây là lần đầu tiên chị ấy trông thấy Hà Duy hành xử như người mất trí. Thậm chí, đến cả chị ấy cũng chưa bao giờ nhận được đãi ngộ tốt như vậy từ anh trai. Tôi quay sang Hà Duy, chờ mong anh ấy sẽ nói lời khiến tôi cảm động. Kết quả Hà Duy chẳng buồn nhướn mắt lên nhìn tôi, lại giống như anh Quang Anh, anh ấy vẫn chăm chú vào thiết bị cảm ứng, nhưng vẫn không quên mở miệng trả lời chị Hà My theo một lẽ đương nhiên, “Hà My, đừng bắt anh phải đặt một cán cân trong lòng giữa em và Hiểu Du để xem nó nghiêng nhiều hơn về phía bên nào, vì nếu lúc đó người anh lay mãi vẫn không tỉnh là em, thì anh cũng sẽ làm như thế.”

...

Tôi grộng cười. Từ lâu tôi cũng đã biết Hà Duy chỉ coi tôi là một người em gái.

###

Ngày 25 tháng 11.

Tôi trông thấy một du học sinh người Úc tỏ tình với Hà Duy. Tôi đã đoán được kết quả từ

trước nên khi thấy anh ấy lạnh nhạt từ chối thì tôi cũng chẳng bất ngờ. Hình như tôi đã quá mãi chìm trong thế giới nội tâm của bản thân, vì thế nên Hà Duy đến bên tôi từ lúc nào tôi cũng chẳng hề hay biết.

Anh ấy hỏi tôi, “Em đang suy tư gì vậy?”

Trong lúc thất thần, tôi buột miệng trả lời, “Đang suy nghĩ xem vì sao em lại không có đủ dũng khí như Rebecca.”

...

Em rất muốn giống như chị ấy, có đủ can đảm đến trước mặt để bày tỏ tình cảm với anh. Thế nhưng em lại sợ ngoài lời từ chối thẳng thừng, anh sẽ không cho em được điều em muốn.

###

Ngày 4 tháng 12.

Càng tiếp xúc nhiều với Hà Duy, tôi lại chẳng thể kìm nổi ham muốn, tôi muốn ở bên cạnh anh ấy mọi lúc mọi nơi.

Hà Duy khác với những cậu bé tầm tuổi, chí ít là đối với tôi, anh ấy ân cần và chu đáo đến lạ lùng. Tôi không sao quên được ngày tuyết rơi hôm ấy, Hà Duy choàng chiếc khăn ấm áp vào cổ của tôi, ban đầu có lẽ trong tôi chỉ phảng phất sự biết ơn, nhưng khi biết vì tôi mà bệnh viêm họng của anh ấy trở nặng thì tôi mới cảm thấy sự xúc động đã giống sợi tơ mỏng manh, dần dần cuốn chặt lấy tâm trí tôi.

Rồi sau khi giảng xong bài, Hà Duy đều không quên hỏi xem tôi có hiểu không, nếu chưa, anh ấy sẽ hướng dẫn lại cho tôi thêm một lần nữa. Dù biết dường như đó đã là câu hỏi của miệng của một gia sư, nhưng điều ấy vẫn khiến tâm hồn non nớt của tôi trở nên rạo rực.

Còn cả những lúc chúng tôi ngồi ăn cùng nhau, Hà Duy bao giờ cũng đặt trước mặt tôi một cốc nước. Tôi luôn nhấp vài ngụm nước trước bữa ăn, không biết anh ấy đã để ý đến thói quen này của tôi từ lúc nào. Thậm chí đến cả khẩu vị của tôi, tôi thích ăn thanh đạm hay ăn cay, thích cá, ghét thịt ra sao, anh ấy không hiểu sao cũng nắm được toàn bộ, sau đó còn dặn đầu bếp chuẩn bị suất ăn riêng cho tôi. .

Tôi rất dễ bị làm cho cảm động, nhất là khi có người đối tốt với tôi. Thế nên lâu dần, Hà Duy đã trở thành người quan trọng trong lòng tôi, tôi đang ngày càng thích anh ấy, thích đến nỗi mỗi khi ngồi vào bàn học, ngoài việc vô thức viết đi viết lại tên của anh ấy thì tôi chẳng còn tâm trí tập trung làm những việc khác.

...

Tôi không rõ “thích” có phải là yêu hay không, nhưng đây có lẽ chỉ là rung động đầu đời. Người ta nói đó là loại cảm xúc mà bất kỳ ai cũng phải một lần trải qua, tuy nhiên nếu buộc phải trả lời thực lòng, thì tôi không hy vọng trái tim tôi thổn thức khi tôi còn quá nhỏ như thế. Bởi sắp đến kì thi sát hạch do trường quốc tế tôi nộp hồ sơ xin học vào năm học sau tổ chức, vì vậy giờ đây tôi chỉ muốn chú tâm vào việc học, nếu không, tôi sẽ để tuột khỏi tầm tay chế độ học bổng hấp dẫn mà tôi hướng tới ngay từ khi đặt chân đến đây.

###

Ngày 15 tháng 12.

Tôi thật sự hoảng sợ. Hôm nay có kết quả của đợt thi thử đầu tiên, điểm toán lần bài thi tiếng Pháp của tôi thấp đến nỗi bố tôi ở bên Anh cũng không tin, phải gọi điện cho tôi để xác thực lại. Tiếng Pháp thì không nói làm gì, nhưng đây là lần đầu tiên tôi không đạt nổi bảy mươi điểm toán. Ngay từ đầu tôi đã được giới thiệu là một trong những du học sinh có thành tích xuất sắc, bởi vậy, điểm số tệ hại của tôi khiến một vài học sinh biết tôi từ trước, nay lại tham gia cùng cuộc thi bàn tán? Tôi không quan tâm họ nghĩ gì, thế còn Hà Duy thì sao? Anh ấy ngoài mặt tuy vẫn động viên, nhưng trong lòng liệu có thất vọng về tôi, bởi số điểm bốn mươi là thành quả mà tôi trả cho tâm huyết dạy kèm tiếng Pháp mấy tháng của anh ấy?

...

Đêm nay, tôi chỉ biết vui mặt vào sách vở, vậy mà đầu óc tôi vẫn rối như tơ vò. Những giọt nước mắt thấm ướt trang giấy, tôi không thể kìm nén cảm xúc, gục mặt xuống bàn bật khóc nức nở.

###

Ngày 17 tháng 12.

Tôi viện một vài lý do để ở phòng riêng trong ký túc ôn tập, thôi không đến nhà Hà Duy nữa.

Tôi chỉ có thể tự nhủ với bản thân là anh ấy có lẽ cũng thông cảm cho tôi, nên mới không từ chối. Thế nhưng tôi không thể chối bỏ sự thật rằng, trong lòng tôi đang rất sợ hãi, tôi sợ Hà Duy khinh thường tôi, sợ anh ấy sẽ mở miệng nói điều khiến tôi phiền lòng. Có phải tôi quá dễ bị tổn thương, vậy nên mới có những suy nghĩ ngốc nghếch và yếu đuối đến thế?

###

Ngày 20 tháng 12.

Trí Phong bảo anh ấy sẽ dạy kèm cho tôi, anh ấy nhận ra tôi đang khó khăn từ lúc nào? Hôm nay tôi mới biết khả năng nói tiếng Pháp của Trí Phong rất tốt, đồng thời cũng cảm thấy hơi mất mặt vì làm sai dạng toán nâng cao mà trong kỳ thi quốc tế lần trước tôi giải được. May mà anh ấy không chê cười. Tôi hy vọng Trí Phong sẽ giúp tôi lấy lại được “phong độ” tôi đã đánh mất.

###

Ngày 25 tháng 12.

Đêm nay đêm là giáng sinh. Thông thường thì mọi người chỉ gửi lời chúc cho người thân hay những người mà họ cảm thấy quý mến, vậy nên tôi hơi bất ngờ khi tôi nhận được nhiều thiệp chúc mừng. Ngoài chị Hà My, anh Quang Anh và anh Trí Phong, chẳng lẽ những du học sinh khác chỉ làm theo phong tục văn hóa ngày Noel ở Pháp? Tôi không có nhiều thời gian để suy nghĩ đến vấn đề đó, bởi khi nhìn thấy tên của Hà Duy trên một tấm thiệp đỏ, tôi đã sung sướng đến nỗi vứt toàn bộ mọi thứ ra khỏi đầu.

###

Ngày 29 tháng 12.

Chị Hà My trách đạo gần đây tôi hay bỏ rơi chị ấy để đi chơi cùng với Trí Phong. Tôi chỉ biết lảng sang chuyện khác mà không thể nói, thật ra anh Trí Phong đang dạy kèm riêng cho tôi. Hà My hơi nhăn mặt, có vẻ như không riêng gì chị ấy, mà đến cả Quang Anh và Hà Duy cũng bảo tôi nên tránh xa Trí Phong. Chị Hà My nói chị ấy bài xích Trí Phong như vậy là do anh ấy là đại thiếu gia của gia tộc họ Nguyễn. Tôi không hiểu cho lắm, rốt cuộc gia tộc của Trí Phong có liên quan gì đến việc tôi coi anh ấy như một người anh trai?

###

Năm 2007.

Ngày 3 tháng 1.

Tôi được miễn tất cả các hoạt động ở hội trại do chỉ còn hơn một tuần nữa là đến kỳ thi. Mấy ngày nay ngoài lúc dùng bữa thì không có lúc nào là tôi bước chân ra khỏi phòng. Trí Phong bảo anh ấy sợ tôi học nhiều quá nên đầu óc sau này có thể sẽ không bình thường. Dù biết là anh ấy đùa nhưng tôi vẫn giả bộ tức giận, “Anh thì biết gì chứ, có giỏi thì đi thi, lấy học bổng hộ em đi.”

Ánh mắt Trí Phong bỗng trở nên lạnh lùng, anh ấy làm tôi cảm thấy hơi xa lạ, “80% học bổng đó vì sao đối với em lại quan trọng như vậy, Trần gia chẳng lẽ để cho em thiếu thốn đến mức ấy ư?”

Tôi hơi dờ người, giờ phút này tôi không quan tâm đến việc vì sao ngoài chị Hà My và anh Hà Duy, còn có người thứ ba biết được thân phận thực của tôi. Đơn giản là do tôi bỗng nhớ đến Trần gia – nơi có gia đình mà lâu lắm rồi, gần như ngoài bố thì tôi đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc với mẹ và anh trai. Thế nhưng kỳ lạ là bây giờ, khi nghĩ đến họ, tôi cũng không còn bất kỳ một cảm giác chua xót nào nữa. Chắc do tôi thuộc tuyền người tuyệt tình, có thể dễ dàng nói buông là buông, nói bỏ là bỏ với những điều mà tôi biết tôi không thể nào chạm tới.

###

Ngày 11 tháng 1.

Đêm muộn hôm nay khi đóng lại sách vở, tôi đã sẵn sàng cho đợt kiểm tra vào ngày mai. Điện thoại vang lên hai hồi chuông báo có tin nhắn mới. Ngoài anh Trí Phong, thì Hà Duy cũng nhắn tin dặn dò, khuyên nhủ tôi khi làm bài hãy luôn bình tĩnh. Nếu Hà Duy cư đối tốt với tôi như vậy thì tôi sẽ ngày càng thích anh ấy hơn. Vậy nhưng phải làm sao bây giờ, hình như tôi không bài xích thứ tình cảm mà trong lòng, tôi trao trọn cho Hà Duy.

###

Ngày 12 tháng 1.

Tất cả đều thuận lợi. Tôi tự tin vào bài làm của mình. Nếu đúng như hai tờ đáp án mà Hà Duy vừa gửi tới, thì chắc chắn điểm số của tôi sẽ không hề tồi.

Tiếng chuông báo vang lên, Hà Duy nhanh chóng trả lời tin nhắn. Tôi vội vàng đọc từng chữ trên màn hình điện thoại, “Tại sao khi em tự học một mình, kết quả em đạt được lại cao hơn rất nhiều so với khoảng thời gian em học với anh? Chẳng lẽ phương pháp sư phạm của anh kém đến thế? Anh thấy bị tổn thương, lòng tự trọng đang bị đá kích nặng nề đấy.”

Tôi phì cười. Có nằm mơ tôi cũng không tin Hà Duy lại nói ra được những lời như vậy. Tôi gửi một tin, trên anh ấy, “Chị Hà My, trả máy cho anh trai chị

đi.”

Hà Duy, “Đếm từ một đến ba đi, Hà My sắp đến trước cửa phòng em đấy.”

Hơn mười giờ đêm, mặt tôi nghệt ra, tôi chẳng kịp hiểu nỗi lòng Hà Duy vừa gửi tới. Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng tôi. Tôi không chần chừ một giây, “lao” từ trên giường ra chỗ cửa phòng. Người tới là chị Hà My và anh Quang Anh. Chưa để tôi có cơ hội lên tiếng, chị Hà My đã vội giục, “Mau đi thay đồ đi, hiếm khi Hà Duy nổi hứng kéo mọi người đi chơi đêm lắm.”

Tầm mắt tôi phóng ra phía sau, cách chị Hà My một quãng, Hà Duy đang đứng tựa lưng vào bức tường, trên tay anh ấy là chiếc điện thoại vẫn sáng màn hình. Đúng lúc này, chiếc máy trên tay tôi lại rung lên bần bật, “Em đã tin người nói chuyện với em từ nãy đến giờ là anh rồi chứ?”

Tôi đóng cửa phòng, sau đó vẫn ngoan cố gửi một biểu tượng cảm xúc với vẻ mặt ngây thơ, kèm theo tin nhắn, “Ai mà biết anh và chị Hà My có phối hợp để trêu em hay không?”

Hà Duy cũng nhanh chóng đáp lại bằng một biểu tượng tin nhắn, tôi phì cười khi nhìn thấy nắm đấm to đùng mà anh ấy vừa gửi tới, “Thì ra đối với em, anh là người ấu trĩ như vậy.”

Tôi, “Ừm... Vậy đợi em năm phút nhé.”

...

Khi đóng lại nhật ký đã là hơn bốn giờ sáng, nghĩ đến những điều mà mình vừa mới trải qua, tôi thấy trong lòng còn ngọt ngào hơn khi được ăn một viên kẹo.

###

Ngày 19 tháng 1.

Hôm nay có kết quả của đợt kiểm tra, không nằm ngoài dự đoán, tôi đã “săn” được học bổng, thậm chí với số điểm đó, tôi còn thành công nhảy vượt một lớp, sang năm học sau có thể trực tiếp vào học cùng khóa với Hà My và Hà Duy. Chị Hà My rất ngạc nhiên, hình như chị ấy không tin tôi đã có thể được coi là bạn cùng lớp với chị ấy. Điều này khiến anh Quang Anh coi thường, anh ấy bảo với tôi, “Có bạn như Hà My thì thà không có còn sướng hơn”. Trong lúc hai người đó chỉ chóc, tôi không quên quan sát sắc mặt của Hà Duy, sao tôi cảm thấy khi nhìn thấy giấy thông báo trúng tuyển của tôi thì anh ấy còn vui mừng hơn cả tôi nhỉ?

###

Ngày 23 tháng 1.

Hôm nay giáo viên thông báo, chỉ còn một tuần nữa là chương trình “trao đổi du học sinh bậc tiểu học giữa các nước trong nhóm G20” sẽ kết thúc. Tôi không ngờ thời gian lại trôi qua nhanh đến vậy, chớp mắt tôi đã đến Paris được hơn sáu tháng. Ngoài anh Hà Duy và chị Hà My, ai rồi cũng sẽ phải trở về quê hương, đất nước của mình. Thực lòng, tôi sẽ rất hoài niệm những lúc anh Quang Anh và chị Hà My lòi qua tiếng lại với nhau. Đặc biệt, tôi cũng không nhớ chào tạm biệt Trí Phong, người đã luôn âm thầm giúp đỡ tôi trong những lúc tôi cảm thấy khó khăn nhất.

Trí Phong hỏi tôi, “Hiệu Du, em có muốn sang Hàn Quốc với anh không?”

Tôi trả lời anh ấy, “Có chứ, nhưng đề dịp khác đi, đợi sau khi em hoàn tất được toàn bộ thủ tục nhập học ở bên này rồi sẽ sang Hàn Quốc thăm anh.”

Trí Phong nhún mày, có lẽ lúc đó tôi đã hiểu sai hàm ý của anh ấy, “Không phải, ý anh là em có muốn sang Hàn Quốc học không?”

Tôi hơi bất ngờ trước lời đề nghị của anh ấy, “Không, em...”

Về mặt của Trí Phong trở nên nghiêm nghị hẳn, anh ấy cắt lời tôi, “Em không cần lo về chỗ ở, hãy đến nhà anh. Về phần trường học, với thành tích trong các cuộc thi quốc tế của em, em có thể theo học ở bất kỳ ngôi trường nào em muốn.”

Tôi không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng từ chối, “Cảm ơn anh, nhưng từ đầu, Pháp mới là đất nước có môi trường học tập lý tưởng mà em muốn hướng tới. Hơn nữa em thực sự không nhớ rời xa nơi này.” Nói đúng hơn, là tôi không nhớ rời xa Hà Duy.

Trí Phong nở nụ cười nửa miệng, anh ấy không nói thêm một lời, xoay bước rồi đi.

...

Hồi chiều, trong khoảnh khắc đó, nét mặt của Trí Phong bỗng trở nên lạnh lẽo, tia sắc lạnh trong ánh mắt anh ấy khiến tâm can tôi run rẩy. Tôi thấy hơi sợ hãi khi phải đối diện với một Trí Phong lạnh lùng như vậy.

###

Ngày 25 tháng 1.

Những ngày chia xa cuối cùng cũng đã đến, một số du học sinh lần lượt chào tạm biệt mọi người để quay trở về đất nước nơi họ lớn lên. Mấy ngày gần đây, hầu như hôm nào cũng có vài ba người rời đi, dù chỉ là sáu tháng, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi đó cũng đủ để nhiều tình bạn đẹp uơm mầm. Trông cảnh họ lưu luyến, tạm biệt rồi tiễn nhau ra sân bay, tôi thấy hơi ghen ngạo, nhưng rồi lại nghĩ xã hội của những đứa trẻ nhà giàu thực dụng là vậy, liệu khi mỗi người một phương, sẽ có mấy ai thực lòng nhớ về những người mà mình đã từng cho là thân thiết?

Lúc tôi, Hà My và Hà Duy tiễn Quang Anh, như hiểu được sự thật tàn khốc đó, trước khi theo quần gia lên máy bay, anh ấy còn dúi vào tay chúng tôi mỗi người một tấm ảnh, “Cầm đi, nếu ba người nhớ bốn thiếu gia thì cứ lấy ra xem là được.” Tôi phì cười khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Quang Anh trên tấm hình. Hà Duy day day thái dương, anh ấy dụi lấy bức ảnh trên tay tôi, nhét cả của tôi và của anh ấy trở lại vào tay của Quang Anh, sau đó lập tức kéo tôi quay trở lại xe, “Mau đi thôi, đứng đây lâu kéo bị lây bệnh thần kinh!”

“Còn chị Hà My?” Tôi ngoảnh đầu lại thì vẫn thấy chị ấy đứng im không nhúc nhích.

Hà Duy bình thần đáp, “Nó có ước mơ trở thành bác sĩ, bây giờ thực tập, tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần cũng không phải là quá sớm.”

Tôi thực sự không còn lời nào để nói.

Trong lúc đó, Hà Duy vẫn nắm chặt lấy tay tôi. Tôi dám chắc khuôn mặt của tôi dùng một từ “đỏ” để hình dung thôi thì vẫn chưa đủ, may mà tôi đang cúi mặt nên anh ấy mới không nhìn thấy. Thế nhưng bàn tay của Hà Duy ấm áp thật đấy, tôi rất thích cảm giác này. Bây giờ tôi ước, giả như đoạn đường quay trở lại bãi đỗ xe là vô tận thì tốt biết bao.

###

Ngày 26 tháng 1.

Một vài du học sinh mà tôi cho là khá thân thiết với Trí Phong đã về nước từ vài hôm trước, vậy nên sáng ngày hôm sau chỉ có mình tôi đi tiễn anh ấy.

Trước lúc chào tạm biệt, Trí Phong đột nhiên kéo tôi vào lòng, tôi còn chưa kịp định thần thì anh ấy đã cúi xuống, một nụ hôn dừng lại trên khóe môi tôi. Tôi rất tức giận nhưng vẫn không tài nào đẩy được bàn tay đang ôm chặt lấy thắt lưng mình.

Tuy nhiên, câu hỏi mang ý giải thích tiếp theo của Trí Phong khiến tôi không thể nào nặng lời với anh ấy, “Đây không phải là văn hóa giao tiếp ở đất nước em đang sống ư?”

...

Qua bức tường kính, tôi đứng trầm ngâm nhìn chiếc máy bay đang dần mất hút giữa khoảng trời bao la. Tôi đã quên nói với Trí Phong, thực ra anh ấy đã nhớ lắm, bởi người Anh khá dè dặt trong cách chào hỏi, thông thường chỉ khi đối với những người thân, thì bạn mới nên dùng một nụ hôn vào má để thay cho hình thức giao tiếp là bắt tay thông thường.

...

Trí Phong trở về Hàn Quốc xa xôi. Người bạn thân nhất trong suốt sáu tháng qua của tôi, hy vọng chúng ta sẽ còn gặp lại.

...

Một chiếc áo choàng khoác lên vai tôi, khi quay lại, tôi kinh ngạc phát hiện ra Hà Duy đã đứng ở bên tôi rất gần. Quả thực tôi không ngờ Hà Duy cũng đến đây, vậy nhưng ánh mắt của anh ấy lúc này lại tối thẫm, tựa hồ như đang tức giận một điều gì đó, “Mau về thôi, trời trở lạnh rồi.”

Bỗng nhiên tôi rất muốn khóc. Nhưng không phải là vì tôi buồn, mà là do tôi đang quá hạnh phúc.

###

Ngày 28 tháng 1.

Khoảng cách đến năm học mới ở Pháp là gần tám tháng nữa, hơn hết cũng vì chương trình trao đổi du học sinh đã kết thúc nên tôi không ngạc nhiên khi bố gọi điện đến bảo tôi trở về nhà một thời gian. Tôi không thể không vâng lời vì sau khi dọn khỏi kí túc mà khóa học đã chuẩn bị riêng cho các du học sinh, thì tôi cũng chẳng biết phải đi đâu.

Khi ngồi uống nước cùng nhau, nhìn nét mặt tôi khi tôi thông báo điều này, chị Hà My thấy hơi khó hiểu, “Em nên vui mừng mới phải chứ, dù sao thì cũng được gặp lại bố mẹ mà.”

Tôi im lặng, không đáp lời.

Cuộc sống gia đình biến tôi thành đứa trẻ như vậy đấy, tôi tình nguyện ở một đất nước xa lạ thêm nhiều năm nữa, còn hơn là phải về thăm nhà trong tám tháng rồi lại tiếp tục quay bước rời đi.

...

Sầm tổi, Paris đón thêm một trận tuyết rơi. Mừng tưởng ra những điều mà về đến Anh quốc tôi sẽ phải đối mặt, tôi thấy lòng mình còn lạnh giá hơn

những bông tuyết lát phát bên ngoài cửa sổ. Sáu tháng qua đã đủ để tôi nhận ra không có họ tôi vẫn sống tốt, vậy mà giờ đây tôi lại phát hiện hóa ra tất cả chỉ ảo mộng tôi thôi dệt nên để tự huyễn hoặc bản thân. Phải chăng vì do tôi vẫn cảm thấy e ngại, do dự chưa muốn đặt chân quay trở về?

###

Ngày 29 tháng 1.

Đêm nay là đêm đầu tiên tôi ngủ ở nhà Hà Duy. Đã hơn một giờ sáng mà tôi vẫn trằn trọc, mãi vẫn chẳng thể khép lại mí mắt. Tôi sợ tôi làm chị Hà My tỉnh giấc nên mới xuống giường, ôm theo quyển nhật ký ra ngoài ban công, sau đó đặt bút viết vài dòng.

Không biết giờ này Hà Duy đã ngủ chưa? Tôi rất muốn sang phòng tìm anh ấy.

...

Vài tiếng trước, chẳng biết tôi đã đi đi lại lại trước cửa phòng Hà Duy bao nhiêu lần. Nhưng dường như đến khi tôi bắt đầu cảm thấy chân mình mỏi nhừ thì cuối cùng, dù biết giờ này có lẽ Hà Duy cũng không còn thức, nhưng tôi vẫn không kìm nổi gửi cho anh ấy một tin nhắn, “Hà Duy, anh ngủ chưa?”

Không ngờ chưa đến một phút sau, Hà Duy đã trả lời, “Anh vừa bị em làm cho tỉnh giấc.”

“Em xin lỗi. Vậy anh ngủ tiếp đi, em về phòng đây.”

Chống tay vào bức tường, tôi vừa đứng dậy thì một tiếng “cạch” vang lên, tiếp theo đó, toàn thân tôi bị bao phủ bởi ánh sáng.

Trước ngưỡng cửa, Hà Duy chăm chú nhìn tôi, đèn ngủ trong phòng chiếu vào bóng lưng, khiến cả người anh ấy bị bao phủ trong ánh vàng. Giây phút đó, Hà Duy như một vị thần thấp sáng lên ngọn lửa trong trái tim tôi.

...

Đêm hôm đó, chúng tôi đã nói chuyện và tâm sự với nhau rất nhiều, thế nhưng điều duy nhất tôi vẫn còn nhớ là lời thổ lộ của tôi trước lúc tôi rời đi, “Hà Duy, ngày mai em phải về Anh rồi, vì vậy em quyết định sẽ không trốn tránh nữa, thực ra em thích anh, thích anh từ rất lâu rồi. ... Anh đừng nói gì cả, cũng đừng vội từ chối em, mà tám tháng sau khi em quay trở lại hãy cho em biết câu trả lời. Nếu lúc đó anh nói anh không thích em, thì nhất định em sẽ giữ chừng mực, không mơ mộng nữa.”

...

Đến bây giờ, tôi không hối hận vì tôi đã nhất thời kích động. Thậm chí tôi còn cảm thấy nhẹ nhõm, bởi ít ra tôi đã không mập mờ, đã nói cho Hà Duy hiểu tấm lòng mà tôi giấu kín bấy lâu. Có lẽ vì điều đó mà sau này, đến cả mối quan hệ bạn bè chúng tôi cũng không duy trì được nữa. Vậy nhưng tôi phải cho bản thân một cơ hội, bởi chẳng phải hạnh phúc không phải do ai ban tặng, mà là do chúng ta có đủ dũng cảm để tiến tới hay không? Tôi thà chấp nhận bị tổn thương, chứ không muốn để mai sau mỗi khi nhớ lại, tôi sẽ phải nuối tiếc vì trong quá khứ, khi thật lòng thích một người, tôi đã không có đủ dũng khí để tiến tới nói câu, “Em thích anh, thật lòng rất thích anh!”

###

Ngày 30 tháng 1.

Hôm nay khi mở nhật ký, là lúc tôi đang ngồi trên máy bay. Bầu trời bên ngoài cửa sổ tối đen như mực, tuy nhiên sự u ám đó lại khiến tôi bình tâm đến lạ. Sáng nay trước giờ bay, tôi lại một lần nữa chọn cách trì hoãn, chọn cách đổi vé máy bay sang chuyến lúc mười một rưỡi đêm, để khi về đến nơi được gọi là nhà, tôi sẽ không phải chạm mặt bất kỳ một ai. Tôi biết quãng thời gian tiếp theo sẽ rất khó khăn, vậy nhưng khi nghĩ cả cuộc đời này, tôi chỉ cần có vài người thật lòng yêu thương mình, thế là đủ rồi.

Tối nay, chỉ có một mình Hà Duy đi tiễn tôi. Anh đã nói những điều tôi không ngờ nhất, anh nói anh nghĩ thời gian qua anh đủ tốt với tôi để tôi có thể cảm nhận được tất cả. Vậy nhưng anh lại hỏi tôi đã suy nghĩ kĩ càng chưa, tôi có thực lòng có tình cảm với anh, hay chỉ là cảm xúc nhất thời? Dù xã hội ngày nay những đứa trẻ tầm tuổi như chúng tôi yêu nhau đã không phải là chuyện quá lạ lẫm, nhưng anh ấy không muốn cả hai dấn thân vào thứ tình mang tính “tạm bợ”. Anh còn bảo anh hy vọng khi tôi quay trở lại Paris, tôi sẽ nói cho anh biết khoảng thời gian tám tháng đã đủ để tôi tự hỏi bản thân, rằng chúng tôi có nên bắt đầu một mối tình? Dù lúc đó tôi mang đến cho anh đáp án như thế nào, thì anh cũng sẽ giúp tôi nhận ra đó là sự lựa chọn sáng suốt.

...

Hà Duy, anh là người mang đến ánh sáng cứu rỗi tâm hồn em, cũng là người cho em biết thì ra trên đời này, vẫn còn có người tôn trọng mọi quyết định của em. Cảm ơn anh, người con trai đã cho em hiểu trong phương diện để có được tình cảm từ người khác, em đã không thất bại như em vẫn nghĩ. Hẹn gặp lại anh ở Paris - mảnh đất ánh sáng mang đến hy vọng về một cuộc sống chỉ còn niềm vui.

Những hình ảnh trong quá khứ giống như động cơ tên lửa nào đó đang gầm rú bên tai, tra tấn tâm hồn của Bảo Nam. Giờ đây, kí ức tuổi thơ của anh chẳng khác nào một đồng hoang tàn, đổ nát. Khoảng thời gian đó, Candy vừa là em gái, vừa là kỳ hựu của Bảo Nam, có lẽ đến giờ vẫn là nhược điểm chí mạng trong trái tim anh. Nhưng để đổi lấy nụ cười của Candy, anh vẫn tình nguyện không yêu thương, bảo bọc cô bé như thuở ban đầu.

Đến đây, Bảo Nam chợt sáng tỏ một điều, ích kỷ nơi anh không giúp anh thoát khỏi sự căm kỵ, u mê, mà còn khiến cho Candy - em gái của anh làm tưởng mình đã rơi xuống đáy vực sâu nhất của sự ruồng bỏ. Nếu lúc đó anh biết trước việc gì sẽ xảy ra, thì phải chăng anh sẽ can rằng tự mình chịu đựng, không làm ra những loại lạnh nhạt hèn hạ như thế?

Nhật ký chưa kết thúc.

Thế nhưng tiếp theo, không như dự tính, Bảo Nam vẫn không dám đọc tiếp các trang sau cùng. Bởi chẳng hơn gì, mọi điều được ghi chép trong đó gần như đều là tinh thần bị tổn thương, tuyệt vọng của Candy trong những ngày tháng cuối của cuộc đời.

Bảo Nam nhìn thoáng qua Bảo Nhi, ngữ khí của anh chẳng có gì khác ngoài sự bi thương, “Anh không ngờ không phải Trí Phong, Hà Duy mới là người em yêu thương. Em bảo em rất dễ bị làm cho cảm động, nhất là khi có người đối tốt với em. Có lúc anh từng nghĩ, nếu như ngay từ đầu, anh không mở lời nhờ cậy Hà Duy để ý đến em, cũng như nói cho cậu ta biết mọi thói quen sinh hoạt để âm thầm giúp đỡ em, thì em có đặt toàn bộ tâm tư của mình lên người cậu ta? Thế nhưng mặc dù không cam lòng, nhưng anh vẫn muốn trả cho Hà Duy một món nợ ân tình. Vì nếu không có cậu ta thì có lẽ cả cuộc đời này, chắc sẽ chẳng còn ai khác có thể mang đến cho em cảm giác hạnh phúc.”

Giọng nói của Bảo Nam nhỏ dần rồi cứ thế biến mất, căn phòng dường như chỉ còn lại tiếng hít thở đều đều của anh. Bảo Nam gục xuống giường bệnh của Bảo Nhi, nhờ chút men rượu còn sót lại mà rốt cuộc sau đó anh cũng chìm vào giấc mộng. Nhưng cũng vì lẽ đó, mà Bảo Nam đã bỏ lỡ một giọt lệ rịn ra từ khóe mắt vẫn đang nhắm nghiền của Bảo Nhi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Tâm Tư Em Cất Giấu

Ngày 31 tháng 1.

Giống như những gì tôi dự đoán, gần ba giờ sáng, tòa thành Trần gia chìm trong bóng đêm, ngoài những top vệ sĩ đang đi tuần trong khuôn viên thì không ai còn thức. Tôi vô thức đưa mắt nhìn lên lầu hai của dãy nhà chính phía trước. Phòng của bố mẹ và Bảo Nam đều đã tối đèn, ngoại trừ bố vẫn đang ở tổng tập đoàn, chắc không ai biết là tôi vừa đặt chân quay trở về từ nước Pháp xa xôi.

Hồi lâu, thấy tôi vẫn đứng ngẩn người, bác quản gia - cũng là người vừa đón tôi ở sân bay lên tiếng. Trong đêm đông, sự quan tâm ấy khiến tôi cảm thấy đỡ giá lạnh, “Tiểu thư, mau vào nhà thôi, cô không nên nghĩ ngợi nhiều, ông chủ không nói cho phu nhân và thiếu gia biết đêm nay cô sẽ về.”

Tôi đau lòng ư? Không! Vì đây là kết quả mà ngay từ đầu tôi đã hướng tới.

...

Tôi không nhớ cụ thể tôi đã đáp lại lời của bác quản gia như thế nào. Nhưng rõ ràng sau đó, tôi đã viện một cái cớ nghe có vẻ như hợp lý để cố kéo dài thêm thời gian, “Hôm nay cháu rất mệt, có lẽ ngày mai sẽ ngủ đến tận trưa, vì vậy nếu trong lúc ăn sáng mẹ cháu có hỏi, thì phiền bác chuyển lời giúp cháu nhé.”

####

Ngày 1 tháng 2.

Không phải đến trưa, tôi đã li bì đến tận chiều ngày hôm sau, chắc cũng vì lý do đó mà mãi đến hai giờ ba mươi phút sáng, tôi vẫn không sao ngủ được.

...

Hai giờ bốn mươi phút, tôi quyết định sẽ ích kỷ phá rối giấc ngủ của Hà Duy, “Hà Duy, anh mau dậy đi, em không ngủ được.”

Không hổ danh là người có tác phong mau lẹ, anh ấy quả thực đã không làm tôi thất vọng. Tôi có thể tưởng tượng ra viễn cảnh đôi mắt của Hà Duy vẫn đang kèm nhèm do bị tiếng chuông điện thoại bất ngờ đánh thức, thế nhưng anh ấy vẫn kiên nhẫn đọc và trả lời tin nhắn của tôi. Với tôi, hình ảnh của một Hà Duy như thế còn quý giá hơn những lời thể non hẹn biển từ một chàng trai đối với người con gái mà mình yêu thương.

...

Hà Duy, khi trò chuyện với anh, là lúc em tạm thời quên đi mọi phiền muộn của thực tại. Anh có biết cảm giác phù phiếm khi ở trong căn biệt thự xa hoa, nhưng lại phải ngồi lặng lẽ ăn bữa tối một mình, đáng về lúc đó của em lạnh lẽo và cô độc đến mức nào? Tôi nay nhà em ngoài người làm thì không còn ai khác, lúc đó em mới chợt hiểu, thì ra sự cô quạnh đã giúp em thấy được, từ rất lâu rồi, em đã quen với việc luôn có anh đồng hành cạnh bên.

####

Ngày 2 tháng 2.

Điều gì đến rồi cũng sẽ đến, chung quy, tôi không thể tránh mặt tất cả những người đang cùng tôi sống dưới một mái nhà. Bấy giờ sáng nay, tôi không thể lại một lần nữa viện lý do tôi vẫn còn mệt để nằm trên giường, không phải xuống ăn sáng. Vào phòng khách, người đầu tiên tôi gặp lại là Thiên Vũ, chúng tôi không có thời gian nên chỉ chào hỏi qua loa rồi cùng nhau bước vào phòng ăn.

...

Đã sáu tháng rồi tôi mới gặp lại mẹ, tuy nhiên, mẹ chỉ hỏi qua tôi có vài lời, dường như ngoài việc chảy chung cùng một dòng máu, thì tôi với mẹ không còn bất kỳ một sự gắn kết nào khác. Cổ họng tôi bỗng nhiên nghẹn ứ. Tôi buông dao, nĩa, dù trước mặt có thể là những món ăn mà bọn trẻ ở khu phố ổ chuột tại Pháp cả đời ao ước, muốn được thưởng thức, thế nhưng tôi vẫn thấy vô vị, không thể nuốt trôi thêm được một miếng. Điều đó đã thành công khiến ánh mắt của bố dừng lại trên người tôi, ông hỏi, “Hiếu Du, sao ăn ít thế? Có phải con thấy trong người không khỏe ở đâu không?”

Tôi mấp máy môi, định nói vài câu để bố yên lòng, ấy vậy mà lại không có cơ hội. Tôi cố nên cảm kích Trần An Khuê khi cậu ta cướp lời tôi, sau đó còn cố tình bông đùa?

“Bố à, đâu phải như vậy. Con thấy có khi Hiếu Du đã thay đổi khẩu vị, quen ăn đồ Pháp nên bây giờ mới không vừa miệng với đồ ăn mà đầu bếp ở Trần gia nấu cho chúng ta.” Ngừng lại vài giây, cậu ta lại quay sang tôi, cười cười, “Cậu nói xem có phải không?”

Tôi không nói gì, chỉ biết mím môi, nắm chặt lấy bàn tay đang dẫu dưới khăn trải bàn. Đúng lúc này, một tiếng “cạch” mạnh vang lên. Bảo Nam đặt mạnh chiếc đĩa trên tay xuống mặt kính, tôi có thể nhận ra anh tức giận, nhưng không rõ là anh đang nổi giận với tôi hay với Trần An Khuê. Có lẽ, khi nhìn thấy vẻ mặt không đối sắc của cậu ta, tự tôi đã có đáp án cho riêng mình.

...

Lúc đó tôi đã rất ảm ức, thế mà cuối cùng tôi vẫn không thể khóc nổi, vì đây không phải là cảm giác mà tôi chưa từng trải qua. Vậy nhưng trong lòng tôi lại càng thêm khẳng định: Bảo Nam ghét tôi, anh ấy thật sự rất ghét tôi!

###

Ngày 6 tháng 2.

Tôi nhận được cuộc gọi từ số máy của Hà Duy, nhưng người nói chuyện với tôi lại là chị Hà My - em gái anh ấy. Hà My bảo Hà Duy đã tham gia vào khóa huấn luyện quân đội do nhà trường tổ chức, bởi vậy mà mấy hôm nay mới không trả lời tin nhắn của tôi. Tệ hơn là trong vòng một tháng, tôi sẽ không thể nói chuyện điện thoại với anh ấy. Tôi nghĩ, cả ngày hôm nay khuôn mặt của tôi chẳng khác nào đưa đám. Tôi đã quen với việc mỗi tôi nhấn tin kẻ lè, tâm sự với Hà Duy để giải tỏa mọi nỗi ảm ức. Vậy mà giờ đây anh ấy lại tạm thời rời bỏ tôi. Tôi chỉ muốn Hà Duy đừng tham gia vào các hoạt động của trường. Có phải khi này ra ý nghĩ đó, tôi đã trở thành một con bé ích kỷ?

###

Ngày 12 tháng 2.

Mấy ngày nay, ngoại trừ những lúc dùng bữa, tôi đều không bước ra khỏi phòng. Bố bảo tôi ít nói đi, tôi không nói gì, coi như mặc nhận. Giờ đây trong mắt mẹ, có phải tôi cũng đang ngày càng trở nên lầm lì, khó thân cận hơn? Tôi biết ở Trần gia, có không ít người bàn tán, chỉ trừ sau lưng tôi, họ bảo tôi không biết điều, là người đến sau nhưng lại thích ra vẻ thanh cao, muốn lấy đi vị trí nhị tiểu thư duy nhất trong dòng tộc của Trần An Khuê. Tôi thấy hơi nực cười, hình như cậu ta mới là người sống dưới thân phận của tôi thì phải. Hơn nữa, xã hội ngày nay đến cả những người có bối cảnh tầm thường cũng thích nghe mấy lời ngon ngọt, huông chi là đám họ hàng trực thuộc của gia tộc họ Trần? Thế nhưng tôi không tức giận, ngược lại lại thấy thương cảm cho Trần An Khuê, cậu ta có một khi lúc nào cũng phải nghĩ cách để đi nịnh bợ, lấy lòng người khác? Cũng phải thôi, tôi nghĩ Trần An Khuê sợ có một ngày tôi sẽ cướp đi thân phận nhị tiểu thư Trần gia của cậu ta. Chẳng lẽ, thái độ mà tôi thể hiện kể từ khi tôi đặt chân đến tòa thành này không đủ để Trần An Khuê hiểu rằng, tôi chưa bao giờ có tham vọng lấy lại tất cả những thứ mà đáng lẽ ra tôi nên được hưởng? Và bây giờ sau bao nhiêu chuyện, tôi lại càng không muốn, bởi tôi thật sự bài xích gia đình ruột thịt của mình, cũng như chán ghét tất cả những thương tổn mà người mới đầu tôi trao cả hy vọng ban tặng cho tôi.

###

Ngày 14 tháng 2.

Hôm nay, lọ thuốc mà tôi luôn để trong túi áo bị rơi mất, đến đêm, hơn một giờ sáng, lúc lật tung tất cả mọi thứ trong phòng để tìm, tôi vẫn không thấy đâu.

...

Thì ra trong lúc vô tình, lọ thuốc đã nảy ra và rơi ở phòng khách, lọt xuống tấm nệm của chiếc ghế sofa mà hồi tối tôi mới ngồi.

...

Tôi không biết vì sao đến tận bây giờ Bảo Nam vẫn chưa đi ngủ, nhưng rõ ràng khi tôi quay người ra đằng sau, chuẩn bị trở về phòng thì đã trông thấy

anh đứng ở đó, sắc mặt rất tệ.

Tôi hơi cúi mặt, lúc gần bước được lên bậc cầu thang thứ nhất, thì Bảo Nam đột nhiên giữ chặt lấy tay tôi. Tôi thấy hơi bất ngờ trước hành động khó hiểu của anh. Nhưng còn chưa kịp định thần, thì Bảo Nam đã đưa tay vào túi áo ngủ của tôi, lấy ra lọ thuốc mà vất vả lắm tôi mới tìm được. Bảo Nam rất lạnh lùng, trước đây dù có phốt lò thì anh cũng chưa bao giờ dùng tông giọng này để hỏi chuyện tôi.

“Đây là thuốc ngủ?”

Đó vừa là lời chất vấn, cũng vừa là lời khẳng định, bởi Bảo Nam không cho tôi có cơ hội trả lời, “Tại sao lại uống thứ thuốc này?” Câu hỏi tiếp theo của anh nằm ngoài định liệu của tôi.

Tôi đưa bàn tay có chút run rẩy của mình với mong muốn có thể lấy lại được lọ thuốc, “Em cần nó.” Dạo gần đây nếu không nhờ tác dụng của những chất gây mê, thì có lẽ tôi sẽ thức đến tận sáng. Chắc do tôi không cảm nhận được sự tồn tại của Hà Duy nên mới lo lắng và chán nản như thế.

Gương mặt của Bảo Nam lạnh lẽo đến cực điểm, tiếp đó, tôi thấy anh vung tay, lọ thuốc trên tay anh bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Không có một lời giải thích nào, thứ tôi nhận được chỉ là bóng lưng cao ngạo trước khi bỏ đi, cùng giọng nói không có một chút hơi ấm của Bảo Nam, “Nếu có ý định ra tìm lọ thuốc, thì trước tiên hãy lên thu dọn hành lý, sau đó cuốn xéo khỏi đây!”

...

Tôi đứng im bất động, lặng người hồi lâu. Liệu anh có biết, đó cũng là lúc mà tôi mất hết lòng tin về mối quan hệ mà tôi cho là sẽ không bao giờ cứu vãn nổi giữa hai anh em?

####

Ngày 15 tháng 2.

Đêm qua, tôi gần như thức trắng. Sáng nay, tôi uest đến nỗi không muốn bước chân ra khỏi phòng. Khi nhìn vào gương, quảng thâm dưới mắt càng khiến dáng vẻ của tôi thêm phần thảm hại. Lúc ra khỏi phòng, đụng mặt Trần An Khuê ở đầu cầu thang, tôi đã cố gắng xem như cậu ta không tồn tại, nhưng hình như chỉ một mình tôi có thành ý, không muốn kiểm chuyện.

Trần An Khuê đi đến chỗ vai tôi, trong mọi trường hợp, cậu ta luôn là người thích sinh sự, “Hiểu Du, mắt cậu bị làm sao thế?” Rõ ràng câu hỏi của Trần An Khuê rất bình thường, vậy mà, ý dè bĩu tiếp theo trong ngữ điệu của cậu ta lại khiến tôi khó có thể tỏ ra hòa nhã, “Ồ, đã khóc vì bị Bảo Nam ghét bỏ à? Cậu nên quay về Paris thì hơn, đừng biến mình thành người không có lòng tự trọng. Để người khác nói câu “cuốn xéo” với mình thì không hay đâu.”

Câu nói của Trần An Khuê chẳng khác nào mũi dao khoét sâu vào vết thương trong lòng tôi. Thế nhưng, cậu ta đã chứng kiến bộ dáng thảm hại của tôi từ lúc nào? Tôi với Trần An Khuê tại sao không thể chung sống hòa thuận? Cậu ta chẳng lẽ coi những lời khiến tôi thương tổn là điều tốt lành? Bấy giờ tôi mới hiểu, đối diện với một người như Trần An Khuê, mọi nỗ lực mà tôi cố gắng sẽ chỉ giống như một trò đùa.

Có lẽ, tôi sẽ không thể nào quên ngày hôm nay, sau lúc tôi hất tay Trần An Khuê ra khỏi vai mình rồi nhếch lên khóe môi, đó cũng là lần đầu tiên tôi tỏ rõ thái độ chán ghét đối với cậu ta, “Cậu làm rồi, tôi đâu có khóc, mà là tôi thấy khinh bỉ, khinh bỉ người không có lòng tự trọng lại đi áp đặt nhược điểm của mình lên bản thân người khác. Rõ ràng chúng ta đều là những đứa trẻ lớn lên trong cùng một tầng lớp, vậy mà tại sao cậu lại không hiểu chuyện như vậy? Rốt cuộc là tôi chưa nhìn ra được điểm tốt của cậu, hay là nhân cách của cậu thật sự có vấn đề?” Nhìn sắc mặt của Trần An Khuê, lòng tôi càng nguội lạnh, “Còn nữa, cậu không có đủ tư cách để can thiệp vào chuyện tôi đi hay ở lại căn nhà này. Còn giờ thì mong cậu nhường đường, đừng cản trở tôi, tôi rất sợ mắt mình sẽ bị bắn khi nhìn thấy cậu.”

Nói xong mọi điều, tôi thấy trong lòng rất nhẹ nhõm. Trong khi Trần An Khuê còn đang tròn mắt, tôi đã đi lướt ngang qua người cậu ta. Nhưng điều tôi không ngờ là tiếp theo, Trần An Khuê như bị mất sạch lý trí, cậu ta túm lấy tóc tôi, giật ngược ra đằng sau, sau đó còn đợi khi tôi đứng vững, tiến thêm một bước, tát mạnh vào mặt tôi, “Mày dám nói với tao bằng giọng điệu như thế?”

Con đau truyền tới khiến tôi lạnh toát người trong giây lát, bởi vì chưa hiểu rõ thủ đoạn của Trần An Khuê, nên tiếp theo tôi mới tức giận, không kìm được đẩy ngã cậu ta.

Trần An Khuê ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ tột cùng. Giọt nước mắt của cậu ta khiến tôi thấy hơi khó hiểu. Vì hình như so với cú tát của Trần An Khuê, thì hành động phản kháng của tôi cũng chưa được tính là gì.

Tuy nhiên, khi tôi thấy bố mẹ, Bảo Nam, Thiên Vũ và bác quản gia gần như cùng lúc đi xuống từ hai đầu cầu thang ở phía hai bên. Khi mẹ đẩy tôi ra đằng sau để chạy đến ôm Trần An Khuê rồi quay ra quát tôi, “Con làm gì vậy hả?” Khi nhìn thấy vẻ thất vọng của bố cùng ánh mắt sắc đến bức người của Bảo Nam, tôi mới thấu tỏ một điều, hóa ra dù là lúc tôi nghĩ tôi kiên cường nhất, thì tôi vẫn chẳng thể thay đổi sự thật, tôi không “đóng kịch” giỏi được như Trần An Khuê.

...

Ngoại trừ Thiên Vũ, tất cả mọi người đều chỉ quan tâm đến Trần An Khuê mà quên không hỏi, vì sao một bên má tôi lại bị sưng đỏ. Trong lúc Thiên Vũ đưa tôi băng băng sát trùng, tôi không rõ là hán có nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt tôi hay không?

...

Lúc thuốc khử trùng thấm sâu vào da thịt, đó vừa là lời nhắc nhở về con đau thể xác, vừa là lời gọi nhắc về nỗi đau tinh thần mà trong suốt cả buổi sáng ngày hôm nay, tôi đã phải tự mình gánh chịu.

###

Ngày 17 tháng 2.

Hai ngày nay, tôi và mẹ không nói với nhau lấy một lời. Tôi có thể hiểu là mẹ đang giận tôi bởi tôi làm “con gái cưng” của mẹ rơi nước mắt, hay nên ngại biện là do tôi quá nhạy cảm, bởi mẹ chẳng vì ai cả, là do tôi luôn trốn tránh ánh mắt của mẹ, bởi thế nên chúng tôi mới không có cơ hội chuyện trò?

Còn bố, phải chăng sau ngày hôm đó, tôi đã khiến cho bố có cách nhìn nhận khác về tôi? Nếu ban đầu, trong mắt ông tôi là đứa trẻ hiểu lễ nghi, tính tình ôn hòa, thì có phải giờ đây tôi lại là người giỏi ngại biện, lòng dạ thâm sâu, độc ác?

Tôi không mấy đau lòng trước thái độ ngày càng lạnh nhạt của mẹ, nhưng còn bố, chẳng lẽ khoảng thời gian mà tôi tiếp xúc với ông không đủ để ông dành một phần tin tưởng cho tôi?

Tôi thừa nhận có rất nhiều lúc tôi kỳ vọng vào bố, tin tưởng ông sẽ không giống như mọi người, chỉ nhìn vào vẻ ngoài đáng thương của Trần An Khuê để nâng niu, chiều chuộng cậu ta.

Thế mà, ảo tưởng của tôi lại chợt lụi tắt khi mà bố gọi một mình tôi vào thư phòng, “Hiệu Du, bố biết trong lòng con còn nhiều bất bình, ảm ức. Tuy nhiên, con không nên ích kỷ, đánh An Khuê đến nỗi con bé bầm tím cả người như vậy. An Khuê rất tội nghiệp, con bé trước đây được bố mẹ chiều chuộng nên nó tưởng nó có được mọi thứ, nhưng rồi lại phát hiện, thì ra, mình lại bị bố mẹ ruột vứt bỏ...”

...

Đến tận bây giờ, tôi không thể nhớ căn cứ từng lời bố nói. Thế nhưng trong khoảnh khắc đầu óc tôi trống rỗng, tại sao bố vẫn không ngừng khuyên tôi nên đối tốt với Trần An Khuê, rồi trách tôi lần này thực sự đã sai? Bố có bao giờ nghĩ rằng, thật ra, tôi còn tội nghiệp hơn cậu ta? Khi mà bố khẳng định tôi là kẻ ích kỷ, Trần An Khuê không tệ hơn tôi? Bố nói, cậu ta bị bố mẹ ruột vứt bỏ, vậy chẳng lẽ tôi không bị những người mà tôi cho là thân yêu nhất lừa dối, quay lưng? Ban đầu, tôi cũng lầm tưởng Bảo Nam có thể mang đến cho tôi mọi thứ, và rồi khi ngẫm lại tôi mới chợt ngộ, hóa ra tôi chẳng nhận được thứ gì.

...

Nếu như bố nghĩ tôi là người hạnh phúc, dám hỏi trên thế gian này còn có ai tự nhận mình là kẻ đáng thương?

###

Ngày 20 tháng 2.

Hà Duy, anh có biết những ngày này em khổ sở đến mức nào? Em như đang sống nhờ ở nhà người khác, làm gì cũng sợ bị soi mói, chỉ trích nên em luôn rụt rè, không dám gặp mọi người và chọn cách trốn tránh.

Trước mắt em, là cảnh hoàng hôn đang buông xuống, một góc của tòa thành Trần gia đồ bóng, in nghiêng xuống dưới đài phun nước, ánh lên sắc mạ vàng của cuộc sống vật chất, xa hoa.

Giờ đây, em chỉ muốn bảy tháng trôi qua thật mau để có thể quay về bên anh, trốn chạy khỏi sự phù phiếm của căn biệt thự lộng lẫy, nhưng lại thiếu vắng đi hơi ấm tình người. Nhưng em sợ em sẽ không kiên trì được, vì em cảm thấy em đang dần suy sụp, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyệt vọng mà gục ngã.

###

Ngày 22 tháng 2.

Sau bao ngày gặp lại, sự u uất của tôi khiến bố Walker lo lắng. Sáng nay, tôi nghe thấy ông liên hệ với một số bác sĩ tâm lý, dù không muốn, thế nhưng trong tâm, thực chất tôi cũng đang e ngại cho tôi của dạo gần đây.

...

Chiều nay, tôi phải trả lời một loạt những câu hỏi. Tôi không hiểu bố Walker đang nhờ cấp dưới của ông kiểm tra để chẩn đoán xem tôi bị bệnh gì, nhưng vị trưởng khoa già nua đã thành công khơi dậy những nỗi đau thâm kín nhất của tôi.

“Vâng, có những lúc, cháu cảm thấy đau khổ, buồn bã đến mức tưởng như không thể chịu đựng nổi.”

...

“Không, cháu không hy vọng vào tương lai.” Nếu như tôi tiếp tục ở lại Trần gia, tôi chẳng tin rằng tương lai tôi sẽ được hạnh phúc.

...

“Có, cháu nghĩ mình là người thất bại trong cuộc sống.” Tôi tự nhận thấy tôi quá thất bại trong việc duy trì mối quan hệ với bố mẹ và anh trai.

...

“Đôi chút, từng có lúc cháu căm ghét bản thân mình.” Hay nói đúng hơn là ghét bỏ sự dư thừa của bản thân, có phải nếu không có tôi, cuộc sống của tất cả mọi người sẽ không bị đảo lộn?

...

Tôi không biết mình đã phải trả lời những ý tương tự như vậy thêm bao nhiêu lần, vậy nhưng câu hỏi cuối cùng của bài test lại khiến tôi phải suy ngẫm.

Bác sĩ hỏi tôi, “Cháu có ý nghĩ làm hại bản thân, muốn được thoát khỏi những điều khiến cháu phiền muộn hay không?”

Tôi chưa đến nỗi vì họ mà nảy ra những ý nghĩ tiêu cực, tuy nhiên, được giải thoát khỏi những vấn đề làm mình tuyệt vọng là điều mà ai chẳng muốn.

...

Có lẽ, sự trầm mặc của tôi khiến bố Walker hoảng sợ. Bởi thế, bài test kéo dài hơn một tiếng kết thúc sớm hơn dự tính.

...

Trước đây, tôi chưa từng tưởng tượng, nếu như đi khám, bác sĩ sẽ chẩn đoán tôi đang mắc bệnh trầm cảm. Tuy nhiên, dường như đúng mà cũng dường như sai, không ai có thể hiểu rõ tôi hơn tôi. Có lẽ tôi đã không dễ dàng chấp nhận sự thật, bởi việc đã đến nước này mà tôi còn không tiếp nhận điều trị, thậm chí còn bảo với bố Walker, “Bố cứ yên tâm đi công tác. Đừng lo, một thời gian nữa con sẽ ổn. Bố hãy giữ kín chuyện này, nhất là với bố mẹ ruột của con. Con đảm chắc khi bố quay trở về, con sẽ không giống như bây giờ nữa.”

...

Tôi không muốn có thêm một người, nhất là những người ghét bỏ tôi phải bận tâm đến những chuyện liên quan đến tôi, vì thế mà những điều tôi vừa trải qua trong buổi chiều, hãy cứ ngủ yên vào quên lãng.

####

Ngày 25 tháng 2.

Chắc có lẽ do đã quen với việc thức đến gần sáng, nên mấy ngày gần đây giờ giấc sinh hoạt của tôi chính thức bị đảo lộn. Tôi ngủ từ sáng đến chiều, thức dậy vào tầm tối muộn, điều đó khiến Thiên Vũ không hài lòng, hẳn bảo tôi chẳng khác nào ma cà rồng. Tôi không phản bác, vì thấy cũng khá đúng.

Ban đầu, mỗi sáng, bác quản gia còn lên phòng đánh thức tôi, nhưng lâu dần, thời gian bác gọi tôi xuống để “ăn sáng” lại chuyển sang khoảng bốn giờ chiều. Tôi khá hài lòng vì tầm này thường là lúc mẹ cùng bố đến tổng tập đoàn, còn Thiên Vũ, Bảo Nam và Trần An Khuê thì chưa đi học về, tôi sẽ không phải quan sát sắc của mặt họ để xử sự.

...

Trong nhà, ngoại trừ bố và Thiên Vũ thì chẳng mấy ai lưu tâm đến tôi, có vẻ họ xem như tôi không tồn tại, mặc cho tôi một mình một kiểu, thích làm gì thì làm. Đối với tôi, sự hờ hững của mẹ và Bảo Nam từ lâu đã trở thành một phần của cuộc sống, vậy nên ngoài việc bình thản đón nhận, thì tôi không còn có lấy một chút cảm giác gọi là đau lòng. Phải chăng một khi đã chết tâm, con người ai cũng giống ai, có thể bình thản tiếp nhận mọi thứ?

...

Nếu có người hỏi tôi có phải tôi đã bị xa lánh. Câu trả lời của tôi sẽ là, “Không! Thực ra, tôi đang tự cô lập bản thân mình với tất cả mọi người.”

####

Ngày 27 tháng 2.

Sáng nay khi đang ngủ, tôi bỗng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tôi mắt nhắm mắt mở bắt máy.

Nghe thấy giọng nói ẻo ỏi, như có như không của tôi, người ở đầu giây bên kia hỏi bằng giọng bông đùa, “Mấy giờ rồi mà em vẫn chưa chịu dậy?”

Tôi miễn cưỡng mở mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ là tám giờ sáng, nhưng tôi mới đi vào phòng đẹp được có ba tiếng.

Bấy giờ vẫn lơ mơ, nên tôi trả lời rất hàm hồ. Con buồn ngủ nhanh chóng ập đến, ý thức của tôi đang dần mất đi. Vậy nhưng, tiếng cười trầm thấp quen thuộc đã níu lại một chút tiềm thức cuối cùng của tôi.

...

Đến lúc ngồi yên vị trên xe ô tô, nhìn khuôn mặt không rõ là vui hay giận của người bên cạnh, tôi thấy hơi ái ngại, “Xin lỗi, em...”

Trí Phong đưa tay, định chạm hai ngón tay vào môi tôi, nhưng tôi đã bắt được bàn tay của anh ấy rồi ngồi dịch người ra phía sau, “Lần trước em quên không nói với anh, ở đất nước em đang sống, bắt tay mới là hình thức chào hỏi lịch sự, lễ nghi nhất.”

Ý cười trong mắt Trí Phong biến mất, tôi hơi dờ người, mỗi khi đối diện với một Trí Phong như vậy, không hiểu sao trong tôi lại dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Nhưng hình như tôi đã quá nhạy cảm, bởi Trí Phong không tức giận, ngược lại, anh ấy còn nói lời xin lỗi tôi.

Trí Phong khách khí như vậy làm tôi thấy hơi mất tự nhiên. Tôi tìm chủ đề để nói chuyện, thật ra, đây cũng là điều tôi đang thắc mắc, “Sao anh lại biết nhà em?”

“Em nghĩ tòa thành Trần gia khó tìm, nhỏ bé đến thế cơ à?”

Tôi chợt nhận ra câu hỏi của mình chỉ là dư thừa.

Trí Phong mỉm cười, anh ấy đưa tay lên xoa đầu tôi, sau đó nhàn nhạt lên tiếng, “Anh theo bố sang đây nên mới thuận tiện đến thăm em.”

Không để tôi nghĩ ngợi nhiều, Trí Phong tiếp tục đề nghị, “Hôm nay, hãy làm hướng dẫn viên du lịch cho anh, em không được từ chối đâu đấy.”

Bầu không khí trong khoang xe rõ ràng đã thoải mái hơn. Tuy nhiên, trong suốt năm năm cuộc đời, số lần tôi được ra khỏi nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, hai năm sau đó, phần lớn thời gian tôi đều ở Pháp, thế nên dù là nơi chôn rau cắt rốn, nhưng London vẫn là thành phố lạ lẫm trong hồi ức của tôi. Vậy mà bây giờ, Trí Phong lại bảo tôi đưa anh ấy đi tham quan London... Quả thực, tôi đảm đương không nổi trọng trách này.

Nhìn điệu bộ lúng túng của tôi, Trí Phong như thể hiểu ra vấn đề nào đó, nhưng khi đào sâu suy nghĩ thì tôi lại cho rằng tôi đã quá đa nghi, bởi tôi chưa bao giờ kể chuyện đời tư của mình cho anh ấy nghe.

“Anh không phải người kén chọn, chỉ cần nói một địa điểm mà em thích là được.”

Đầu óc tôi như được khai sáng trong giây lát. Tôi hỏi Trí Phong, “Trí Phong, anh có sợ độ cao không?”

Trí Phong nhìn tôi, nét mặt như thể vừa nghe thấy chuyện nực cười, “Em nghĩ anh ấu trĩ đến thế cơ à?”

Tôi gật đầu, “Vậy đến London Eye đi.”

...

Lúc đứng trong toa chở khách, tôi hơi nhíu mày, chợt nhớ khoảng một năm trước, tôi cũng đã một lần tới đây cùng với Thiên Vũ và Bảo Nam, tuy nhiên, lúc đó tôi không giống hiện tại, ít ra là vui vẻ hơn bây giờ.

Trung tâm London nhìn từ Millennium Wheel vẫn phồn hoa, hào nhoáng như thế, vậy nhưng cảnh còn người mất, thứ thay đổi nhất chính là lòng người.

...

Tiếp đó, tôi và Trí Phong đã đến một vài khu du lịch nổi tiếng ở London, nhưng những địa điểm này đều do vệ sĩ đi theo anh ấy gợi ý cho chúng tôi. Tôi thấy hơi xấu hổ vì sự hiểu biết nông cạn của mình, may mà Trí Phong cũng không mấy lưu tâm đến vấn đề này.

...

Thời gian một loáng đã trôi qua, chớp mắt đã đến hơn hai giờ chiều, tôi đang định ngó ý muốn về nhà thì lúc này Trí Phong lại bảo đi xem phim. Ngẫm nghĩ một hồi tôi cũng đồng ý, vì bốn rưỡi mới là giờ mà bác quản gia lên đánh thức tôi, xem một bộ phim rồi mới trở về chắc vẫn sẽ kịp.

Thế nhưng, điều tôi không ngờ là trong lúc bộ phim kinh dị vẫn đang còn chiếu, do quá mệt mỏi nên tôi đã vô thức thiếp đi.

...

Bên ngoài cửa sổ trời đã tối om, lúc tỉnh dậy ngồi dờ dẫm trên giường một lúc, tôi mới kịp hiểu thì ra trong lúc tôi ngủ say, Trí Phong là người đã đưa tôi về nhà.

####

Ngày 28 tháng 2.

Nhờ bác quản gia, tôi mới biết “sự mất tích” của tôi trong ngày hôm qua đã khiến cả tòa thành này trở nên náo loạn. Trong khoảnh khắc đó tôi có chút rối bời. Tôi nên tin mọi người đang lo lắng cho tôi hay nên hiểu mọi chuyện theo một khía cạnh khác? Tôi không muốn bản thân mình trở thành người hay nghi ngờ như vậy, nhưng sau những thương tổn thì đó là lựa chọn duy nhất của tôi.

...

Tôi biết lần này tôi đã sai và tôi cần có một lời giải thích rõ ràng cho bố mẹ, tuy nhiên khi chuẩn bị đẩy cửa bước vào phòng khách, tôi lại lặng người

trước cuộc đối thoại giữa Trần An Khuê và Thùy Trâm - người mà lâu rồi tôi mới gặp, đến nỗi tôi gần như quên đi sự hiện diện của chị ấy.

Khi không đối diện với Bảo Nam, nét mặt của Thùy Trâm chỉ còn vẻ lạnh nhạt, xa cách, “Chiều qua Bảo Nam và Thiên Vũ đột ngột bỏ về, có phải nhà em xảy ra việc gì không?”

Như đoán được từ trước chị ấy sẽ hỏi như vậy, Trần An Khuê cười lạnh, “Nói mới thấy tức,

vì con bé đó mà em cũng phải bỏ dở bài kiểm tra. Chị đừng nhắc đến nó nữa, lần này thôi cho qua đi, em cũng chẳng buồn so đo tính toán với loại người như nó đâu.”

“Liên quan đến Hiếu Du à?” Thấy cái gật đầu của Trần An Khuê, Thùy Trâm có vẻ hơi sốt ruột, nhưng chị ấy vẫn từ tốn nhấp một ngụm trà, sau cùng, lúc đặt tách trà xuống, chị ấy mới nhìn thẳng vào Trần An Khuê, nhẹ nhàng nói, "Trước sau gì chị cũng nghe được việc này từ chỗ của Thiên Vũ, chỉ bằng em đừng để chị phải tốn công đi tìm cậu ta."

Tôi không quan tâm đến việc vì sao nét mặt của Trần An Khuê lại chợt biến sắc. Bấy giờ, điều mà tôi lưu tâm chỉ là vì sao sự thật vẫn luôn tàn nhẫn?

"Không cần tìm anh Thiên Vũ, em nói chị nghe là được chứ gì? Hôm qua, bọn em phải về để đi tìm Hiếu Du, vì con bé đó đột nhiên lại chơi trò mất tích." Thùy Trâm không có phản ứng. Cả tôi và chị ấy đều nghe Trần An Khuê nói tiếp, "Em không biết Hiếu Du tự mò về từ lúc nào, nhưng nghe người làm nói là nó được một người con trai nào đó bế về. Mất mặt thật đấy, tự ý bỏ nhà đi chơi rồi ngủ quên ở chỗ người ta, nếu nó lớn hơn một chút, thì chẳng khác nào hạ gục đàn bà dám đăng, đã lợi bần cả."

Thùy Trâm nhú mày, chắc chị ấy không thể ngờ một tiểu thư cao quý, được nuôi dưỡng, dạy bảo cẩn thận như Trần An Khuê bỗng dưng lại thốt ra toàn những lời lẽ bần thiêu, thô tục đến nỗi không ai có thể lọt tai như vậy. Nhưng tôi chẳng bất ngờ, vì từ lâu tôi đã biết đằng sau vẻ ngoài thánh nữ là tâm hồn tục tĩu của cậu ta.

Thùy Trâm thuận tay vén lại tóc mai, tôi nghe chị ấy hỏi, thật ra không riêng gì chị ấy, đây cũng là điều mà tôi để tâm, "Thái độ của mọi người như thế nào?"

Trần An Khuê nghiêng răng, "Chán ghét chứ sao nữa. Chị không biết sáng nay khi em nhắc đến cậu ta thì bố không nói năng gì, chắc đã tức chẳng buồn đề cập đến. Về phía mẹ em thì trước đây chị cũng thấy rồi đấy, ngoài em, mẹ chẳng buồn để ý đến nó đâu. Còn Bảo Nam, anh ấy..."

Tôi không nghe tiếp, chỉ biết nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó khép lại cánh cửa. Dội tâm trạng của mình lặn hẫng xuống, tôi mới quay người, chuẩn bị bước đi.

...

Đến giờ tôi vẫn không biết, rốt cuộc Thiên Vũ đã đứng sau tôi từ lúc nào? Có phải giống tôi, hẳn cũng đã nghe thấy tất cả mọi điều Trần An Khuê và chị Thùy Trâm vừa nói?

Hình như trong lúc không kim được, mắt tôi đã rơm nước, bởi thế mà Thiên Vũ mới đưa tay lên, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt tôi. Tôi không hiểu, kể từ lúc đến tòa thành Trần gia, vì sao mỗi khi đứng trước mặt hắn, lúc nào cũng là thời khắc tôi yếu đuối nhất?

Hơn hai giờ sáng.

Thùy Trâm vẫn lặng lẽ ngồi ở đại sảnh của tòa thành Trần gia. Gió đêm lạnh lẽo lùa vào từ hướng cửa chính, khiến cô cảm thấy thân thể của mình tê liệt đến nỗi sắp đông thành băng. Vậy nhưng từ trước lúc đó, Thùy Trâm vẫn không cho người làm trong ngôi biệt thự đi đóng cửa, chỉ vì lý do, cô sợ trong lúc nhất thời, cô sẽ bỏ lỡ bóng người mà cô chờ đợi bấy lâu.

Có tiếng đế giày nện xuống mặt sàn bóng loáng, Thùy Trâm vội vàng ngẩng đầu, nhưng khi nhìn rõ người tới là ai, đáy mắt cô bỗng tối sầm trong giây lát. Thùy Trâm mở miệng, nghe thấy giọng nói khàn đặc phát ra từ cổ họng của mình, chính cô cũng có một thoáng thảng thốt, “Cháu không sao, bác cứ đi nghỉ trước đi.”

Vị quân gia già nua về cổ chấp trên khuôn mặt của cô gái trẻ, cảm thấy đã là con người thì ai cũng có một thời ngang ngược, ương bướng như thế, “Tiểu thư, tôi không ra đây để khuyên cô vào nghỉ, tôi chỉ muốn nói, trong suốt gần đây năm, người trân trọng cô sẽ không bao giờ để cô phải một mình ngóng trông. Thái độ của thiếu gia đối với tiểu thư là như thế nào, tự cô cũng nên một mình cảm nhận rõ. Có lẽ, cho đến lúc này, thiếu gia chưa hiểu được từng cử chỉ của cậu ấy mỗi khi đối diện với tiểu thư là thứ đại biểu cho điều gì, nhưng chẳng lẽ một người có tâm tư kín đáo như cô, lại không phân định rõ thế nào là yêu, thế nào là một loại lưu luyến khó buông bỏ giành cho người đã khuất?”

Mọi thứ đột nhiên ngừng lại.

Nhìn vào ánh mắt như có thể bóc trần, thấu tỏ mọi thói đời của vị quân gia, Thùy Trâm thấy nhiều con cá là sự sợ hãi. Vì Bảo Nam, một tiểu thư có tính cách cao ngạo từ trong cốt tủy như cô đã chẳng còn gì, từ niềm tin, lòng tự trọng đến cả tôn nghiêm. Thùy Trâm biết, sau bao nhiêu lâu, đây là lần đầu tiên cô bật khóc trước mặt một người, là lần đầu tiên cô vứt bỏ đi một chút thể diện cuối cùng, nói ra những điều mà cô giấu kín từ sâu trong đáy lòng, “Cháu không hiểu, cháu thua một người đã rồi bỏ thế gian ở phương diện nào? Cháu có gì không tốt mà Bảo Nam lại đối xử với cháu như thế? Từ lúc mới gặp, cháu đã coi anh ấy là toàn bộ sinh mệnh của cháu. Thậm chí, cháu còn không ngần ngại thay đổi bản thân, tự biến mình thành một người khác, tập vui vẻ, tập cười nói nhiều hơn, tập sống giả dối đến nỗi cháu không nhận ra chính cháu. Cả tuổi thơ của cháu đều chỉ có bóng hình của Bảo Nam, bây

giờ, mai sau có lẽ vẫn luôn là vậy. Thế nhưng, chẳng lẽ tất cả những điều đó đều là sai trái? Nếu không, tại sao đến giờ Bảo Nam vẫn không thể mở lòng, tại sao anh ấy vẫn không chấp nhận để cháu bước vào thế giới của anh ấy?”

Khi Thùy Trâm vừa dứt lời, vị quản gia lặng người trong phút chốc, thế nhưng ông vẫn không nén nổi tiếng thở dài. Có mấy ai biết thiếu gia và tiểu thư đều là những người nặng tình, nặng nghĩa. Nếu con người ai cũng có thể dễ dàng buông bỏ chấp niệm, thì phải chăng sẽ chẳng ai dày vò, rồi tự khiến bản thân mình đau khổ?

“Tiểu thư, nếu ngay từ đầu cô đã là chính cô, thì mọi chuyện có khi sẽ được cứu vãn. Tiểu thư nên học cách chấp nhận, giữa cô và thiếu gia không tồn tại hai tiếng gọi là “tình yêu”! Nhưng nếu thiếu gia vẫn là điểm dừng chân cuối cùng mà tiểu thư chọn lựa, thì tôi vẫn ích kỷ mong cô hãy thật lòng đối tốt với thiếu gia, vì trái tim của cậu ấy không thể chịu thêm bất cứ một tổn thương nào nữa...”

Nói xong, vị quản gia già quay bước rời đi. Thùy Trâm ôm mặt, gục người tựa vào thành ghế, nước mắt chẳng mấy chốc đã xen kẽ giữa các ngón tay, trong cô lúc này chẳng còn gì khác ngoài sự tuyệt vọng. Thật ra Thùy Trâm biết rõ sự thật, nhưng ngoài tình nguyện dấn đưa, không chịu buông tay thì cô không còn con đường nào khác.

Nhớ đến những khoảng thời gian ở bên Bảo Nam rồi lại bị anh vô thức đẩy ra, cảm giác thống khổ như thiêu đốt tâm can Thùy Trâm, làm bùng cháy lên ngọn lửa dữ dội tận nơi sâu thẳm trong đáy lòng.

Đến khi ngẩng đầu, nơi đáy mắt cô chỉ còn một loại nguy hiểm cuồng dã.

Thùy Trâm thâm nhủ, cô sẽ không bao giờ thay đổi lập trường của mình. Có lẽ, chỉ đến khi trút hơi thở cuối cùng thì cô mới có thể buông bỏ Bảo Nam, bởi trái tim cô không đủ lớn, khi cô còn sống, nó chỉ chấp nhận và vừa đủ để chứa duy nhất một người. Vì thế mà dù cho có phải trả một cái giá đắt như thế nào, thì cô nhất định cũng sẽ phải tìm bằng được Bảo Nam. Anh nhất định phải quay trở về bên cô!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tâm Tư Em Cát Giấu

Ngày 31 tháng 1.

Giống như những gì tôi dự đoán, gần ba giờ sáng, tòa thành Trần gia chìm trong bóng đêm, ngoài những top vệ sĩ đang đi tuần trong khuôn viên thì không ai còn thức. Tôi vô thức đưa mắt nhìn lên lầu hai của dãy nhà chính phía trước. Phòng của bố mẹ và Bảo Nam đều đã tối đèn, ngoại trừ bố vẫn đang ở tổng tập đoàn, chắc không ai biết là tôi vừa đặt chân quay trở về từ nước Pháp xa xôi.

Hồi lâu, thấy tôi vẫn đứng ngẩn người, bác quản gia - cũng là người vừa đón tôi ở sân bay lên tiếng. Trong đêm đông, sự quan tâm ấy khiến tôi cảm thấy đỡ giá lạnh, “Tiểu thư, mau vào nhà thôi, cô không nên nghỉ ngơi nhiều, ông chủ không nói cho phu nhân và thiếu gia biết đêm nay cô sẽ về.”

Tôi đau lòng ư? Không! Vì đây là kết quả mà ngay từ đầu tôi đã hướng tới.

...

Tôi không nhớ cụ thể tôi đã đáp lại lời của bác quản gia như thế nào. Nhưng rõ ràng sau đó, tôi đã viện một cái cớ nghe có vẻ như hợp lý để cố kéo dài thêm thời gian, “Hôm nay cháu rất mệt, có lẽ ngày mai sẽ ngủ đến tận trưa, vì vậy nếu trong lúc ăn sáng mẹ cháu có hỏi, thì phiền bác chuyển lời giúp cháu nhé.”

###

Ngày 1 tháng 2.

Không phải đến trưa, tôi đã li bì đến tận chiều ngày hôm sau, chắc cũng vì lý do đó mà mãi đến hai giờ ba mươi phút sáng, tôi vẫn không sao ngủ được.

...

Hai giờ bốn mươi phút, tôi quyết định sẽ ích kỷ phá rối giấc ngủ của Hà Duy, “Hà Duy, anh mau dậy đi, em không ngủ được.”

Không hổ danh là người có tác phong mau lẹ, anh ấy quả thực đã không làm tôi thất vọng. Tôi có thể tưởng tượng ra viễn cảnh đôi mắt của Hà Duy vẫn đang kèm nhèm do bị tiếng chuông điện thoại bất ngờ đánh thức, thế nhưng anh ấy vẫn kiên nhẫn đọc và trả lời tin nhắn của tôi. Với tôi, hình ảnh của một Hà Duy như thế còn quý giá hơn những lời thề non hẹn biển từ một chàng trai đối với người con gái mà mình yêu thương.

...

Hà Duy, khi trò chuyện với anh, là lúc em tạm thời quên đi mọi phiền muộn của thực tại. Anh có biết cảm giác phù phiếm khi ở trong căn biệt thự xa hoa,

nhưng lại phải ngồi lặng lẽ ăn bữa tối một mình, đáng về lúc đó của em lạnh lẽo và cô độc đến mức nào? Tối nay nhà em ngoài người làm thì không còn ai khác, lúc đó em mới chợt hiểu, thì ra sự cô quạnh đã giúp em thấy được, từ rất lâu rồi, em đã quen với việc luôn có anh đồng hành cạnh bên.

###

Ngày 2 tháng 2.

Điều gì đến rồi cũng sẽ đến, chung quy, tôi không thể tránh mặt tất cả những người đang cùng tôi sống dưới một mái nhà. Bấy giờ sáng nay, tôi không thể lại một lần nữa viện lý do tôi vẫn còn mệt để nằm trên giường, không phải xuống ăn sáng. Vào phòng khách, người đầu tiên tôi gặp lại là Thiên Vũ, chúng tôi không có thời gian nên chỉ chào hỏi qua loa rồi cùng nhau bước vào phòng ăn.

...

Đã sáu tháng rồi tôi mới gặp lại mẹ, tuy nhiên, mẹ chỉ hỏi qua tôi có vài lời, dường như ngoài việc chảy chung cùng một dòng máu, thì tôi với mẹ không còn bất kỳ một sự gắn kết nào khác. Cô hòng tôi bỗng nhiên ghen ư. Tôi buông dao, nĩa, dù trước mặt có thể là những món ăn mà bọn trẻ ở khu phố ổ chuột tại Pháp cả đời ao ước, muốn được thưởng thức, thế nhưng tôi vẫn thấy vô vị, không thể nuốt trôi thêm được một miếng. Điều đó đã thành công khiến ánh mắt của bố dừng lại trên người tôi, ông hỏi, “Hiệu Du, sao ăn ít thế? Có phải con thấy trong người không khỏe ở đâu không?”

Tôi mấp máy môi, định nói vài câu để bố yên lòng, ấy vậy mà lại không có cơ hội. Tôi cố nên cảm kích Trần An Khuê khi cậu ta cướp lời tôi, sau đó còn cố tình bông đùa?

“Bố à, đâu phải như vậy. Con thấy có khi Hiệu Du đã thay đổi khẩu vị, quen ăn đồ Pháp nên bây giờ mới không vừa miệng với đồ ăn mà đầu bếp ở Trần gia nấu cho chúng ta.” Ngừng lại vài giây, cậu ta lại quay sang tôi, cười cười, “Cậu nói xem có phải không?”

Tôi không nói gì, chỉ biết mím môi, nắm chặt lấy bàn tay đang giấu dưới khăn trải bàn. Đúng lúc này, một tiếng “cạch” mạnh vang lên. Bảo Nam đặt mạnh chiếc đĩa trên tay xuống mặt kính, tôi có thể nhận ra anh tức giận, nhưng không rõ là anh đang nổi giận với tôi hay với Trần An Khuê. Có lẽ, khi nhìn thấy vẻ mặt không đối sắc của cậu ta, tự tôi đã có đáp án cho riêng mình.

...

Lúc đó tôi đã rất âm ỉ, thế mà cuối cùng tôi vẫn không thể khóc nổi, vì đây không phải là cảm giác mà tôi chưa từng trải qua. Vậy nhưng trong lòng tôi lại càng thêm khẳng định: Bảo Nam ghét tôi, anh ấy thật sự rất ghét tôi!

###

Ngày 6 tháng 2.

Tôi nhận được cuộc gọi từ số máy của Hà Duy, nhưng người nói chuyện với tôi lại là chị Hà My - em gái anh ấy. Hà My bảo Hà Duy đã tham gia vào khóa huấn luyện quân đội do nhà trường tổ chức, bởi vậy mà mấy hôm nay mới không trả lời tin nhắn của tôi. Tệ hơn là trong vòng một tháng, tôi sẽ không thể nói chuyện điện thoại với anh ấy. Tôi nghĩ, cả ngày hôm nay khuôn mặt của tôi chẳng khác nào đưa đám. Tôi đã quen với việc mỗi tối nhắn tin kể lể, tâm sự với Hà Duy để giải tỏa mọi nỗi ám ức. Vậy mà giờ đây anh ấy lại tạm thời rời bỏ tôi. Tôi chỉ muốn Hà Duy đừng tham gia vào các hoạt động của trường. Có phải khi này ra ý nghĩ đó, tôi đã trở thành một con bé ích kỷ?

###

Ngày 12 tháng 2.

Mấy ngày nay, ngoại trừ những lúc dùng bữa, tôi đều không bước ra khỏi phòng. Bố bảo tôi ít nói đi, tôi không nói gì, coi như mặc nhận. Giờ đây trong mắt mẹ, có phải tôi cũng đang ngày càng trở nên lầm lì, khó thân cận hơn? Tôi biết ở Trần gia, có không ít người bàn tán, chỉ trở sau lưng tôi, họ bảo tôi không biết điều, là người đến sau nhưng lại thích ra vẻ thanh cao, muốn lấy đi vị trí nhị tiểu thư duy nhất trong dòng tộc của Trần An Khuê. Tôi thấy hơi nực cười, hình như cậu ta mới là người sống dưới thân phận của tôi thì phải. Hơn nữa, xã hội ngày nay đến cả những người có bối cảnh tầm thường cũng thích nghe mấy lời ngon ngọt, hướng chỉ là đám họ hàng trực thuộc của gia tộc họ Trần? Thế nhưng tôi không tức giận, ngược lại lại thấy thương cảm cho Trần An Khuê, cậu ta có một khi lúc nào cũng phải nghĩ cách để đi nịnh bợ, lấy lòng người khác? Cũng phải thôi, tôi nghĩ Trần An Khuê sợ có một ngày tôi sẽ cướp đi thân phận nhị tiểu thư Trần gia của cậu ta. Chẳng lẽ, thái độ mà tôi thể hiện kể từ khi tôi đặt chân đến tòa thành này không đủ để Trần An Khuê hiểu rằng, tôi chưa bao giờ có tham vọng lấy lại tất cả những thứ mà đáng lẽ ra tôi nên được hưởng? Và bây giờ sau bao nhiêu chuyện, tôi lại càng không muốn, bởi tôi thật sự bài xích gia đình ruột thịt của mình, cũng như chán ghét tất cả những thương tổn mà người mới đầu tôi trao cả hy vọng ban tặng cho tôi.

###

Ngày 14 tháng 2.

Hôm nay, lọ thuốc mà tôi luôn để trong túi áo bị rơi mất, đến đêm, hơn một giờ sáng, lúc lật tung tất cả mọi thứ trong phòng để tìm, tôi vẫn không thấy đâu.

...

Thì ra trong lúc vô tình, lọ thuốc đã nảy ra và rơi ở phòng khách, lọt xuống tấm nệm của chiếc ghế sofa mà hồi tối tôi mới ngồi.

...

Tôi không biết vì sao đến tận bây giờ Bảo Nam vẫn chưa đi ngủ, nhưng rõ ràng khi tôi quay người ra đằng sau, chuẩn bị trở về phòng thì đã trông thấy anh đứng ở đó, sắc mặt rất tệ.

Tôi hơi cúi mặt, lúc gần bước được lên bậc cầu thang thứ nhất, thì Bảo Nam đột nhiên giữ chặt lấy tay tôi. Tôi thấy hơi bất ngờ trước hành động khó hiểu của anh. Nhưng còn chưa kịp định thần, thì Bảo Nam đã đưa tay vào túi áo ngủ của tôi, lấy ra lọ thuốc mà vất vả lắm tôi mới tìm được. Bảo Nam rất lạnh lùng, trước đây dù có phốt lờ thì anh cũng chưa bao giờ dùng tông giọng này để hỏi chuyện tôi.

“Đây là thuốc ngủ?”

Đó vừa là lời chất vấn, cũng vừa là lời khẳng định, bởi Bảo Nam không cho tôi có cơ hội trả lời, “Tại sao lại uống thứ thuốc này?” Câu hỏi tiếp theo của anh nằm ngoài định liệu của tôi.

Tôi đưa bàn tay có chút run rẩy của mình với mong muốn có thể lấy lại được lọ thuốc, “Em cần nó.” Dạo gần đây nếu không nhờ tác dụng của những chất gây mê, thì có lẽ tôi sẽ thức đến tận sáng. Chắc do tôi không cảm nhận được sự tồn tại của Hà Duy nên mới lo lắng và chán nản như thế.

Gương mặt của Bảo Nam lạnh lẽo đến cực điểm, tiếp đó, tôi thấy anh vung tay, lọ thuốc trên tay anh bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Không có một lời giải thích nào, thứ tôi nhận được chỉ là bóng lưng cao ngạo trước khi bỏ đi, cùng giọng nói không có một chút hơi ấm của Bảo Nam, “Nếu có ý định ra tìm lọ thuốc, thì trước tiên hãy lên thu dọn hành lý, sau đó cuốn xéo khỏi đây!”

...

Tôi đứng im bất động, lặng người hồi lâu. Liệu anh có biết, đó cũng là lúc mà tôi mất hết lòng tin về mối quan hệ mà tôi cho là sẽ không bao giờ cứu vãn nổi giữa hai anh em?

###

Ngày 15 tháng 2.

Đêm qua, tôi gần như thức trắng. Sáng nay, tôi uể oải đến nỗi không muốn bước chân ra khỏi phòng. Khi nhìn vào gương, quầng thâm dưới mắt càng khiến dáng vẻ của tôi thêm phần thảm hại. Lúc ra khỏi phòng, đụng mặt Trần An Khuê ở đầu cầu thang, tôi đã cố gắng xem như cậu ta không tồn tại, nhưng hình như chỉ một mình tôi có thành ý, không muốn kiểm chuyện.

Trần An Khuê đi đến vỗ vai tôi, trong mọi trường hợp, cậu ta luôn là người thích sinh sự, “Hiếu Du, mắt cậu bị làm sao thế?” Rõ ràng câu hỏi của Trần An Khuê rất bình thường, vậy mà, ý dè bịu tiếp theo trong ngữ điệu của cậu ta lại khiến tôi khó có thể tỏ ra hòa nhã, “Ồ, đã khóc vì bị Bảo Nam ghét bỏ à? Cậu nên quay về Paris thì hơn, đừng biến mình thành người không có lòng tự trọng. Để người khác nói câu “cuốn xéo” với mình thì không hay đâu.”

Câu nói của Trần An Khuê chẳng khác nào mũi dao khoét sâu vào vết thương trong lòng tôi. Thế nhưng, cậu ta đã chứng kiến bộ dáng thảm hại của tôi từ lúc nào? Tôi với Trần An Khuê tại sao không thể chung sống hòa thuận? Cậu ta chẳng lẽ coi những lời khiến tôi thương tổn là điều tốt lành? Bây giờ tôi mới hiểu, đối diện với một người như Trần An Khuê, mọi nỗ lực mà tôi cố gắng sẽ chỉ giống như một trò đùa.

Có lẽ, tôi sẽ không thể nào quên ngày hôm nay, sau lúc tôi hất tay Trần An Khuê ra khỏi vai mình rồi nhếch lên khóe môi, đó cũng là lần đầu tiên tôi tỏ rõ thái độ chán ghét đối với cậu ta, “Cậu làm rồi, tôi đâu có khóc, mà là tôi thấy khinh bỉ, khinh bỉ người không có lòng tự trọng lại đi áp đặt nhược điểm của mình lên bản thân người khác. Rõ ràng chúng ta đều là những đứa trẻ lớn lên trong cùng một tầng lớp, vậy mà tại sao cậu lại không hiểu chuyện như vậy? Rốt cuộc là tôi chưa nhìn ra được điểm tốt của cậu, hay là nhân cách của cậu thật sự có vấn đề?” Nhìn sắc mặt của Trần An Khuê, lòng tôi càng nguội lạnh, “Còn nữa, cậu không có đủ tư cách để can thiệp vào chuyện tôi đi hay ở lại căn nhà này. Còn giờ thì mong cậu nhường đường, đừng cản trở tôi, tôi rất sợ mắt mình sẽ bị bắn khi nhìn thấy cậu.”

Nói xong mọi điều, tôi thấy trong lòng rất nhẹ nhõm. Trong khi Trần An Khuê còn đang tròn mắt, tôi đã đi lướt ngang qua người cậu ta. Nhưng điều tôi không ngờ là tiếp theo, Trần An Khuê như bị mất sạch lý trí, cậu ta túm lấy tóc tôi, giật ngược ra đằng sau, sau đó còn đợi khi tôi đứng vững, tiến thêm một bước, tát mạnh vào mặt tôi, “Mày dám nói với tao bằng giọng điệu như thế?”

Con đàu truyền tới khiến tôi lạnh toát người trong giây lát, bởi vì chưa hiểu rõ thủ đoạn của Trần An Khuê, nên tiếp theo tôi mới tức giận, không kìm được đẩy ngã cậu ta.

Trần An Khuê ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt hoảng sợ tột cùng. Giọt nước mắt của cậu ta khiến tôi thấy hơi khó hiểu. Vì hình như so với cú tát của Trần An Khuê, thì hành động phản kháng của tôi cũng chưa được tính là gì.

Tuy nhiên, khi tôi thấy bố mẹ, Bảo Nam, Thiên Vũ và bác quản gia gần như cùng lúc đi xuống từ hai đầu cầu thang ở phía hai bên. Khi mẹ đẩy tôi ra đằng sau để chạy đến ôm Trần An Khuê rồi quay ra quát tôi, “Con làm gì vậy hả?” Khi nhìn thấy vẻ thất vọng của bố cùng ánh mắt sắc đến bức người của Bảo Nam, tôi mới thấu tỏ một điều, hóa ra dù là lúc tôi nghĩ tôi kiên cường nhất, thì tôi vẫn chẳng thể thay đổi sự thật, tôi không “đóng kịch” giỏi được như Trần An Khuê.

...

Ngoại trừ Thiên Vũ, tất cả mọi người đều chỉ quan tâm đến Trần An Khuê mà quên không hỏi, vì sao một bên má tôi lại bị sưng đỏ. Trong lúc Thiên Vũ

đưa tôi bông băng sát trùng, tôi không rõ là hẳn có nhìn thấy một giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mắt tôi hay không?

...

Lúc thuốc khử trùng thấm sâu vào da thịt, đó vừa là lời nhắc nhở về cơn đau thể xác, vừa là lời gọi nhắc về nỗi đau tinh thần mà trong suốt cả buổi sáng ngày hôm nay, tôi đã phải tự mình gánh chịu.

###

Ngày 17 tháng 2.

Hai ngày nay, tôi và mẹ không nói với nhau lấy một lời. Tôi có thể hiểu là mẹ đang giận tôi bởi tôi làm “con gái cưng” của mẹ rơi nước mắt, hay nên ngụy biện là do tôi quá nhạy cảm, bởi mẹ chẳng vì ai cả, là do tôi luôn trốn tránh ánh mắt của mẹ, bởi thế nên chúng tôi mới không có cơ hội chuyện trò?

Còn bố, phải chăng sau ngày hôm đó, tôi đã khiến cho bố có cách nhìn nhận khác về tôi? Nếu ban đầu, trong mắt ông tôi là đứa trẻ hiểu lễ nghi, tính tình ôn hòa, thì có phải giờ đây tôi lại là người giỏi ngụy biện, lòng dạ thâm sâu, độc ác?

Tôi không mấy đau lòng trước thái độ ngày càng lạnh nhạt của mẹ, nhưng còn bố, chẳng lẽ khoảng thời gian mà tôi tiếp xúc với ông không đủ để ông dành một phần tin tưởng cho tôi?

Tôi thừa nhận có rất nhiều lúc tôi kỳ vọng vào bố, tin tưởng ông sẽ không giống như mọi người, chỉ nhìn vào vẻ ngoài đáng thương của Trần An Khuê để nâng niu, chiều chuộng cậu ta.

Thế mà, ảo tưởng của tôi lại chợt lụi tắt khi mà bố gọi một mình tôi vào thư phòng, “Hiệu Du, bố biết trong lòng con còn nhiều bất bình, ảm ức. Tuy nhiên, con không nên ích kỷ, đánh An Khuê đến nỗi con bé bầm tím cả người như vậy. An Khuê rất tội nghiệp, con bé trước đây được bố mẹ chiều chuộng nên nó tưởng nó có được mọi thứ, nhưng rồi lại phát hiện, thì ra, mình lại bị bố mẹ ruột vứt bỏ...”

...

Đến tận bây giờ, tôi không thể nhớ cặn kẽ từng lời bố nói. Thế nhưng trong khoảnh khắc đầu óc tôi trống rỗng, tại sao bố vẫn không ngừng khuyên tôi nên đối tốt với Trần An Khuê, rồi trách tôi lần này thực sự đã sai? Bố có bao giờ nghĩ rằng, thật ra, tôi còn tội nghiệp hơn cậu ta? Khi mà bố khẳng định tôi là kẻ ích kỷ, Trần An Khuê không hề lại tử tế hơn tôi? Bố nói, cậu ta bị bố mẹ ruột vứt bỏ, vậy chẳng lẽ tôi không bị những người mà tôi cho là thân yêu nhất lừa dối, quay lưng? Ban đầu, tôi cũng lầm tưởng Bảo Nam có thể mang đến cho tôi mọi thứ, và rồi khi giấu lại tôi mới chợt ngộ, hóa ra tôi chẳng nhận được thứ gì.

...

Nếu như bố nghĩ tôi là người hạnh phúc, dám hỏi trên thế gian này còn có ai tự nhận mình là kẻ đáng thương?

###

Ngày 20 tháng 2.

Hà Duy, anh có biết những ngày này em khổ sở đến mức nào? Em như đang sống nhờ ở nhà người khác, làm gì cũng sợ bị soi mói, chỉ trích nên em luôn rụt rè, không dám gặp mọi người và chọn cách trốn tránh.

Trước mắt em, là cảnh hoàng hôn đang buông xuống, một góc của tòa thành Trần gia đỏ bóng, in nghiêng xuống dưới đài phun nước, ánh lên sắc mạ vàng của cuộc sống vật chất, xa hoa.

Giờ đây, em chỉ muốn bay thẳng trời qua thật mau để có thể quay về bên anh, trốn chạy khỏi sự phù phiếm của căn biệt thự lộng lẫy, nhưng lại thiếu vắng đi hơi ấm tình người. Nhưng em sợ em sẽ không kiên trì được, vì em cảm thấy em đang dần suy sụp, bất cứ lúc nào cũng có thể tuyệt vọng mà gục ngã.

###

Ngày 22 tháng 2.

Sau bao ngày gặp lại, sự u uất của tôi khiến bố Walker lo lắng. Sáng nay, tôi nghe thấy ông liên hệ với một số bác sĩ tâm lý, dù không muốn, thế nhưng trong tâm, thực chất tôi cũng đang e ngại cho tôi của đạo gần đây.

...

Chiều nay, tôi phải trả lời một loạt những câu hỏi. Tôi không hiểu bố Walker đang nhờ cấp dưới của ông kiểm tra để chẩn đoán xem tôi bị bệnh gì, nhưng vị trưởng khoa già nua đã thành công khơi dậy những nỗi đau thầm kín nhất của tôi.

“Vâng, có những lúc, cháu cảm thấy đau khổ, buồn bã đến mức tưởng như không thể chịu đựng nổi.”

...

“Không, cháu không hy vọng vào tương lai.” Nếu như tôi tiếp tục ở lại Trần gia, tôi chẳng tin rằng tương lai tôi sẽ được hạnh phúc.

...

“Có, cháu nghĩ mình là người thất bại trong cuộc sống.” Tôi tự nhận thấy tôi quá thất bại trong việc duy trì mối quan hệ với bố mẹ và anh trai.

...

“Đôi chút, từng có lúc cháu căm ghét bản thân mình.” Hay nói đúng hơn là ghét bỏ sự dư thừa của bản thân, có phải nếu không có tôi, cuộc sống của tất cả mọi người sẽ không bị đảo lộn?

...

Tôi không biết mình đã phải trả lời những ý tương tự như vậy thêm bao nhiêu lần, vậy nhưng câu hỏi cuối cùng của bài test lại khiến tôi phải suy ngẫm.

Bác sĩ hỏi tôi, “Cháu có ý nghĩ làm hại bản thân, muốn được thoát khỏi những điều khiến cháu phiền muộn hay không?”

Tôi chưa đến nỗi vì họ mà nảy ra những ý nghĩ tiêu cực, tuy nhiên, được giải thoát khỏi những vấn đề làm mình tuyệt vọng là điều mà ai chẳng muốn.

...

Có lẽ, sự trầm mặc của tôi khiến bố Walker hoảng sợ. Bởi thế, bài test kéo dài hơn một tiếng kết thúc sớm hơn dự tính.

...

Trước đây, tôi chưa từng tưởng tượng, nếu như đi khám, bác sĩ sẽ chẩn đoán tôi đang mắc bệnh trầm cảm. Tuy nhiên, dường như đúng mà cũng dường như sai, không ai có thể hiểu rõ tôi hơn tôi. Có lẽ tôi đã không dễ dàng chấp nhận sự thật, bởi việc đã đến nước này mà tôi còn không tiếp nhận điều trị, thậm chí còn bảo với bố Walker, “Bố cứ yên tâm đi công tác. Đừng lo, một thời gian nữa con sẽ ổn. Bố hãy giữ kín chuyện này, nhất là với bố mẹ ruột của con. Con đảm chắc khi bố quay trở về, con sẽ không giống như bây giờ nữa.”

...

Tôi không muốn có thêm một người, nhất là những người ghét bỏ tôi phải bận tâm đến những chuyện liên quan đến tôi, vì thế mà những điều tôi vừa trải qua trong buổi chiều, hãy cứ ngủ yên vào quên lãng.

####

Ngày 25 tháng 2.

Chắc có lẽ do đã quen với việc thức đến gần sáng, nên mấy ngày gần đây giờ giấc sinh hoạt của tôi chính thức bị đảo lộn. Tôi ngủ từ sáng đến chiều, thức dậy vào tầm tối muộn, điều đó khiến Thiên Vũ không hài lòng, hần bảo tôi chẳng khác nào ma cà rồng. Tôi không phản bác, vì thấy cũng khá đúng.

Ban đầu, mỗi sáng, bác quản gia còn lên phòng đánh thức tôi, nhưng lâu dần, thời gian bác gọi tôi xuống để “ăn sáng” lại chuyển sang khoảng bốn giờ chiều. Tôi khá hài lòng vì tầm này thường là lúc mẹ cùng bố đến tổng tập đoàn, còn Thiên Vũ, Bảo Nam và Trần An Khuê thì chưa đi học về, tôi sẽ không phải quan sát sắc của mặt họ để xử sự.

...

Trong nhà, ngoại trừ bố và Thiên Vũ thì chẳng mấy ai lưu tâm đến tôi, có vẻ họ xem như tôi không tồn tại, mặc cho tôi một mình một kiểu, thích làm gì thì làm. Đối với tôi, sự thờ ơ của mẹ và Bảo Nam từ lâu đã trở thành một phần của cuộc sống, vậy nên ngoài việc bình thản đón nhận, thì tôi không còn có lấy một chút cảm giác gọi là đau lòng. Phải chăng một khi đã chết tâm, con người ai cũng giống ai, có thể bình thản tiếp nhận mọi thứ?

...

Nếu có người hỏi tôi có phải tôi đã bị xa lánh. Câu trả lời của tôi sẽ là, “Không! Thực ra, tôi đang tự cô lập bản thân mình với tất cả mọi người.”

####

Ngày 27 tháng 2.

Sáng nay khi đang ngủ, tôi bỗng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Tôi mắt nhắm mắt mở bắt máy.

Nghe thấy giọng nói uể oải, như có như không của tôi, người ở đầu giây bên kia hỏi bằng giọng bông đùa, “Mấy giờ rồi mà em vẫn chưa chịu dậy?”

Tôi miễn cưỡng mở mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, bây giờ là tám giờ sáng, nhưng tôi mới đi vào mộng đẹp được có ba tiếng.

Bấy giờ vẫn lơ mơ, nên tôi trả lời rất hàm hồ. Con buồn ngủ nhanh chóng ập đến, ý thức của tôi đang dần mất đi. Vậy nhưng, tiếng cười trầm thấp quen thuộc đã níu lại một chút tiềm thức cuối cùng của tôi.

...

Đến lúc ngồi yên vị trên xe ô tô, nhìn khuôn mặt không rõ là vui hay giận của người bên cạnh, tôi thấy hơi ái ngại, “Xin lỗi, em...”

Trí Phong đưa tay, định chạm hai ngón tay vào môi tôi, nhưng tôi đã bắt được bàn tay của anh ấy rồi ngồi dịch người ra phía sau, “Lần trước em quên không nói với anh, ở đất nước em đang sống, bắt tay mới là hình thức chào hỏi lịch sự, lễ nghi nhất.”

Ý cười trong mắt Trí Phong biến mất, tôi hơi dờ người, mỗi khi đối diện với một Trí Phong như vậy, không hiểu sao trong tôi lại dâng lên một nỗi sợ hãi không tên. Nhưng hình như tôi đã quá nhạy cảm, bởi Trí Phong không tức giận, ngược lại, anh ấy còn nói lời xin lỗi tôi.

Trí Phong khách khí như vậy làm tôi thấy hơi mất tự nhiên. Tôi tìm chủ đề để nói chuyện, thật ra, đây cũng là điều tôi đang thắc mắc, “Sao anh lại biết nhà em?”

“Em nghĩ tòa thành Trần gia khó tìm, nhỏ bé đến thế cơ à?”

Tôi chợt nhận ra câu hỏi của mình chỉ là dư thừa.

Trí Phong mỉm cười, anh ấy đưa tay lên xoa đầu tôi, sau đó nhàn nhạt lên tiếng, “Anh theo bố sang đây nên mới thuận tiện đến thăm em.”

Không để tôi nghĩ ngợi nhiều, Trí Phong tiếp tục đề nghị, “Hôm nay, hãy làm hướng dẫn viên du lịch cho anh, em không được từ chối đâu đấy.”

Bầu không khí trong khoang xe rõ ràng đã thoải mái hơn. Tuy nhiên, trong suốt năm năm cuộc đời, số lần tôi được ra khỏi nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, hai năm sau đó, phần lớn thời gian tôi đều ở Pháp, thế nên dù là nơi chôn rau cắt rốn, nhưng London vẫn là thành phố lạ lẫm trong hồi ức của tôi. Vậy mà bây giờ, Trí Phong lại bảo tôi đưa anh ấy đi tham quan London... Quả thực, tôi cảm thấy không nổi trọng trách này.

Nhìn điệu bộ lúng túng của tôi, Trí Phong như thể hiểu ra vấn đề nào đó, nhưng khi đào sâu suy nghĩ thì tôi lại cho rằng tôi đã quá đa nghi, bởi tôi chưa bao giờ kể chuyện đời tư của mình cho anh ấy nghe.

“Anh không phải người kén chọn, chỉ cần nói một địa điểm mà em thích là được.”

Đầu óc tôi như được khai sáng trong giây lát. Tôi hỏi Trí Phong, “Trí Phong, anh có sợ độ cao không?”

Trí Phong nhìn tôi, nét mặt như thể vừa nghe thấy chuyện nực cười, “Em nghĩ anh ấu trĩ đến thế cơ à?”

Tôi gật đầu, “Vậy đến London Eye đi.”

...

Lúc đứng trong toa chờ khách, tôi hơi nhú mào, chợt nhớ khoảng một năm trước, tôi cũng đã một lần tới đây cùng với Thiên Vũ và Bảo Nam, tuy nhiên, lúc đó tôi không giống hiện tại, ít ra là vui vẻ hơn bây giờ.

Trung tâm London nhìn từ Millennium Wheel vẫn phồn hoa, hào nhoáng như thế, vậy nhưng cảnh còn người mất, thứ thay đổi nhất chính là lòng người.

...

Tiếp đó, tôi và Trí Phong đã đến một vài khu du lịch nổi tiếng ở London, nhưng những địa điểm này đều do vệ sĩ đi theo anh ấy gợi ý cho chúng tôi. Tôi thấy hơi xấu hổ vì sự hiểu biết nông cạn của mình, may mà Trí Phong cũng không mấy lưu tâm đến vấn đề này.

...

Thời gian một thoáng đã trôi qua, chớp mắt đã đến hơn hai giờ chiều, tôi đang định ngó ý muốn về nhà thì lúc này Trí Phong lại bảo đi xem phim. Ngẫm nghĩ một hồi tôi cũng đồng ý, vì bốn rưỡi mới là giờ mà bác quản gia lên đánh thức tôi, xem một bộ phim rồi mới trở về chắc vẫn sẽ kịp.

Thế nhưng, điều tôi không ngờ là trong lúc bộ phim kinh dị vẫn đang còn chiếu, do quá mệt mỏi nên tôi đã vô thức thiếp đi.

...

Bên ngoài cửa sổ trời đã tối om, lúc tỉnh dậy ngồi dờ dẩn trên giường một lúc, tôi mới kịp hiểu thì ra trong lúc tôi ngủ say, Trí Phong là người đã đưa tôi về nhà.

####

Ngày 28 tháng 2.

Nhờ bác quản gia, tôi mới biết “sự mất tích” của tôi trong ngày hôm qua đã khiến cả tòa thành này trở nên náo loạn. Trong khoảnh khắc đó tôi có chút rối bời. Tôi nên tin mọi người đang lo lắng cho tôi hay nên hiểu mọi chuyện theo một khía cạnh khác? Tôi không muốn bản thân mình trở thành người hay nghi ngờ như vậy, nhưng sau những thương tổn đó là lựa chọn duy nhất của tôi.

...

Tôi biết lần này tôi đã sai và tôi cần có một lời giải thích rõ ràng cho bố mẹ, tuy nhiên khi chuẩn bị đẩy cửa bước vào phòng khách, tôi lại lặng người trước cuộc đối thoại giữa Trần An Khuê và Thùy Trâm - người mà lâu rồi tôi mới gặp, đến nỗi tôi gần như quên đi sự hiện diện của chị ấy.

Khi không đối diện với Bảo Nam, nét mặt của Thùy Trâm chỉ còn vẻ lạnh nhạt, xa cách, “Chiều qua Bảo Nam và Thiên Vũ đột ngột bỏ về, có phải nhà em xảy ra việc gì không?”

Như đoán được từ trước chị ấy sẽ hỏi như vậy, Trần An Khuê cười lạnh, “Nói mới thấy tức,

vì con bé đó mà em cũng phải bỏ dở bài kiểm tra. Chị đừng nhắc đến nó nữa, lần này thôi cho qua đi, em cũng chẳng buồn so đo tính toán với loại người như nó đâu.”

“Liên quan đến Hiếu Du à?” Thấy cái gật đầu của Trần An Khuê, Thùy Trâm có vẻ hơi sốt ruột, nhưng chị ấy vẫn từ tốn nhấp một ngụm trà, sau cùng, lúc đặt tách trà xuống, chị ấy mới nhìn thẳng vào Trần An Khuê, nhẹ nhàng nói, "Trước sau gì chị cũng nghe được việc này từ chỗ của Thiên Vũ, chị bằng em đừng để chị phải tốn công đi tìm cậu ta."

Tôi không quan tâm đến việc vì sao nét mặt của Trần An Khuê lại chợt biến sắc. Bấy giờ, điều mà tôi lưu tâm chỉ là vì sao sự thật vẫn luôn tàn nhẫn?

"Không cần tìm anh Thiên Vũ, em nói chị nghe là được chứ gì? Hôm qua, bọn em phải về để đi tìm Hiếu Du, vì con bé đó đột nhiên lại chơi trò mất tích." Thùy Trâm không có phản ứng. Cả tôi và chị ấy đều nghe Trần An Khuê nói tiếp, "Em không biết Hiếu Du tự mò về từ lúc nào, nhưng nghe người làm nói là nó được một người con trai nào đó bế về. Mất mặt thật đấy, tự ý bỏ nhà đi chơi rồi ngủ quên ở chỗ người ta, nếu nó lớn hơn một chút, thì chẳng khác nào hạng đàn bà dâm đẳng, đã lợi bần cả."

Thùy Trâm nhú mày, chắc chị ấy không thể ngờ một tiểu thư cao quý, được nuôi dưỡng, dạy bảo cẩn thận như Trần An Khuê bỗng dưng lại thốt ra toàn những lời lẽ bẩn thỉu, thô tục đến nỗi không ai có thể lọt tai như vậy. Nhưng tôi chẳng bất ngờ, vì từ lâu tôi đã biết đằng sau vẻ ngoài thánh nữ là tâm hồn tục tĩu của cậu ta.

Thùy Trâm thuận tay vén lại tóc mai, tôi nghe chị ấy hỏi, thật ra không riêng gì chị ấy, đây cũng là điều mà tôi để tâm, "Thái độ của mọi người như thế nào?"

Trần An Khuê nghiêng răng, "Chán ghét chứ sao nữa. Chị không biết sáng nay khi em nhắc đến cậu ta thì bố không nói năng gì, chắc đã tức chẳng buồn đề cập đến. Về phía mẹ em thì trước đây chị cũng thấy rồi đấy, ngoài em, mẹ chẳng buồn để ý đến nó đâu. Còn Bảo Nam, anh ấy..."

Tôi không nghe tiếp, chỉ biết nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó khép lại cánh cửa. Dội tâm trạng của mình lặng hẩn xuống, tôi mới quay người, chuẩn bị bước đi.

...

Đến giờ tôi vẫn không biết, rốt cuộc Thiên Vũ đã đứng sau tôi từ lúc nào? Có phải giống tôi, hẳn cũng đã nghe thấy tất cả mọi điều Trần An Khuê và chị Thùy Trâm vừa nói?

Hình như trong lúc không kim được, mắt tôi đã rớm nước, bởi thế mà Thiên Vũ mới đưa tay lên, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt tôi. Tôi không hiểu, kể từ lúc đến tòa thành Trần gia, vì sao mỗi khi đứng trước mặt hắn, lúc nào cũng là thời khắc tôi yếu đuối nhất?

Hơn hai giờ sáng.

Thùy Trâm vẫn lặng lẽ ngồi ở đại sảnh của tòa thành Trần gia. Gió đêm lạnh lẽo lùa vào từ hướng cửa chính, khiến cô cảm thấy thân thể của mình tê liệt đến nỗi sắp đóng thành băng. Vậy nhưng từ trước lúc đó, Thùy Trâm vẫn không cho người làm trong ngôi biệt thự đi đóng cửa, chỉ vì lý do, cô sợ trong lúc nhất thời, cô sẽ bỏ lỡ bóng người mà cô chờ đợi bấy lâu.

Có tiếng đế giày nện xuống mặt sàn bóng loáng, Thùy Trâm vội vàng ngẩng đầu, nhưng khi nhìn rõ người tới là ai, đáy mắt cô bỗng tối sầm trong giây lát. Thùy Trâm mở miệng, nghe thấy giọng nói khàn đặc phát ra từ cổ họng của mình, chính cô cũng có một thoáng thẳng thốt, “Cháu không sao, bác cứ đi nghỉ trước đi.”

Vị quân gia già nhìn về cổ chấp trên khuôn mặt của cô gái trẻ, cảm thấy đã là con người thì ai cũng có một thời ngang ngược, ương bướng như thế, “Tiểu thư, tôi không ra đây để khuyên cô vào nghỉ, tôi chỉ muốn nói, trong suốt gần đây năm, người trân trọng cô sẽ không bao giờ để cô phải một mình ngóng trông. Thái độ của thiếu gia đối với tiểu thư là như thế nào, tự cô cũng nên một mình cảm nhận rõ. Có lẽ, cho đến lúc này, thiếu gia chưa hiểu được từng cử chỉ của cậu ấy mỗi khi đối diện với tiểu thư là thứ đại biểu cho điều gì, nhưng chẳng lẽ một người có tâm tư kín đáo như cô, lại không phân định rõ thế nào là yêu, thế nào là một loại lưu luyến khó buông bỏ giành cho người đã khuất?”

Mọi thứ đột nhiên ngừng lại.

Nhìn vào ánh mắt như có thể bóc trần, thấu tỏ mọi thói đời của vị quân gia, Thùy Trâm thấy nhiều con cả là sự sợ hãi. Vì Bảo Nam, một tiểu thư có tính cách cao ngạo từ trong cốt tủy như cô đã chẳng còn gì, từ niềm tin, lòng tự trọng đến cả tôn nghiêm. Thùy Trâm biết, sau bao nhiêu lâu, đây là lần đầu

tiền cô bật khóc trước mặt một người, là lần đầu tiên cô vứt bỏ đi một chút thể diện cuối cùng, nói ra những điều mà cô giấu kín từ sâu trong đáy lòng. “Cháu không hiểu, cháu thua một người đã rồi bỏ thể gian ở phương diện nào? Cháu có gì không tốt mà Bảo Nam lại đối xử với cháu như thế? Từ lúc mới gặp, cháu đã coi anh ấy là toàn bộ sinh mệnh của cháu. Thậm chí, cháu còn không ngần ngại thay đổi bản thân, tự biến mình thành một người khác, tập vui vẻ, tập cười nói nhiều hơn, tập sống giả dối đến nỗi cháu không nhận ra chính cháu. Cả tuổi thơ của cháu đều chỉ có bóng hình của Bảo Nam, bây giờ, mai sau có lẽ vẫn luôn là vậy. Thế nhưng, chẳng lẽ tất cả những điều đó đều là sai trái? Nếu không, tại sao đến giờ Bảo Nam vẫn không thể mở lòng, tại sao anh ấy vẫn không chấp nhận để cháu bước vào thế giới của anh ấy?”

Khi Thùy Trâm vừa dứt lời, vị quân gia lặng người trong phút chốc, thế nhưng ông vẫn không nén nổi tiếng thở dài. Có mấy ai biết thiếu gia và tiểu thư đều là những người nặng tình, nặng nghĩa. Nếu con người ai cũng có thể dễ dàng buông bỏ chấp niệm, thì phải chăng sẽ chẳng ai dằn vò, rồi tự khiến bản thân mình đau khổ?

“Tiểu thư, nếu ngay từ đầu cô đã là chính cô, thì mọi chuyện có khi sẽ được cứu vãn. Tiểu thư nên học cách chấp nhận, giữa cô và thiếu gia không tồn tại hai tiếng gọi là “tình yêu”! Nhưng nếu thiếu gia vẫn là điểm dừng chân cuối cùng mà tiểu thư chọn lựa, thì tôi vẫn ích kỷ mong cô hãy thật lòng đối tốt với thiếu gia, vì trái tim của cậu ấy không thể chịu thêm bất cứ một tổn thương nào nữa...”

Nói xong, vị quân gia già quay bước rời đi. Thùy Trâm ôm mặt, gục người tựa vào thành ghế, nước mắt chẳng mấy chốc đã xen kẽ giữa các ngón tay, trong cô lúc này chẳng còn gì khác ngoài sự tuyệt vọng. Thật ra Thùy Trâm biết rõ sự thật, nhưng ngoài tình nguyện dằn vò, không chịu buông tay thì cô không còn con đường nào khác.

Nhớ đến những khoảng thời gian ở bên Bảo Nam rồi lại bị anh vô thức đẩy ra, cảm giác thống khổ như thiêu đốt tâm can Thùy Trâm, làm bùng cháy lên ngọn lửa dữ dội tận nơi sâu thẳm trong đáy lòng.

Đến khi ngẩng đầu, nơi đáy mắt cô chỉ còn một loại nguy hiểm cuồng dã.

Thùy Trâm thầm nhủ, cô sẽ không bao giờ thay đổi lập trường của mình. Có lẽ, chỉ đến khi trút hơi thở cuối cùng thì cô mới có thể buông bỏ Bảo Nam, bởi trái tim cô không đủ lớn, khi cô còn sống, nó chỉ chấp nhận và vừa đủ để chứa duy nhất một người. Vì thế mà dù có phải trả một cái giá đắt như thế nào, thì cô nhất định cũng sẽ tìm bằng được Bảo Nam. Anh phải quay trở về bên cô!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Khép Lại Ký Ức. Khởi Đầu Đau Thương

Ngày 3 tháng 3.

Đã là con người thì ai cũng phải trải qua hi vọng ái lạc, sinh lão bệnh tử.

Tôi mới chỉ là một đứa trẻ bảy tuổi, vậy mà dường như tôi thấy mình đã đi qua quá nửa cuộc đời. Gần một tháng kể từ ngày tôi và Hà Duy không liên lạc với nhau. Tôi không biết anh có vui vẻ, có bằng lòng với tất cả những điều xoay quanh cuộc sống của mình? Còn tôi, trước mắt tôi chẳng còn gì khác ngoài sự bế tắc. Chị Hà My nói ba tuần sau khóa huấn luyện sẽ kết thúc, lúc đó, anh sẽ chủ động sang Anh để gặp tôi, nhưng nếu tôi không thể xóa bỏ nỗi tuyệt vọng đang dần xâm chiếm, thì tôi sợ tôi sẽ không thể kiên trì chờ đợi. Khoảnh khắc tôi nhất quyết không chịu tiếp nhận điều trị, tôi đã biết căn bệnh trầm cảm chính là án tử hình dành cho tôi. Giờ đây, có lẽ tôi nên tìm cách kháng cự lại nó, nhưng mà bằng cách nào, khi mà thứ ngự trị trong tâm trí tôi vẫn mãi chỉ là bóng đêm?

###

Ngày 6 tháng 3.

Gia đình không là đường về của tôi!

Tôi đã nhận ra chân lý này từ rất lâu rồi, nhưng đến ngày hôm nay mới dám đặt bút khẳng định ở đây - nơi mà mới đầu tôi cho là không gian đẹp đẽ, đáng lẽ chỉ có những niềm vui.

Chắc có lẽ do tôi bị ám ảnh bởi cơn ác mộng khủng khiếp lúc tầm chiều tối hôm qua. Trong giấc mơ, tôi thấy mình và Trần An Khuê cùng bị bắt cóc. Bốn bắt cóc buộc bố mẹ tôi chỉ được chọn một trong hai. Tất cả mọi người không ai do dự, đều vứt bỏ tôi, dùng mạng của tôi để đổi bình yên, cứu lấy Trần An Khuê. Giây phút bị chìm xuống nước, thứ tôi cảm nhận được không chỉ đơn thuần là sự ngột thở, mà khi tỉnh dậy, tôi mới phát hiện thì ra thế giới rộng lớn là vậy, nhưng chẳng có chốn nào tình nguyện cho tôi dung thân.

Người ta nói, “Giấc mơ là tấm gương phản ánh hiện thực thực tại,” có phải khi đối diện với sự thật tàn khốc như thế, tôi nên chọn cách kết thúc, giải thoát cho chính mình?

###

Ngày 8 tháng 3.

Dù đã cố gắng, nhưng tôi vẫn không thể làm cho bản thân mình cảm thấy hạnh phúc. Gần đây, mọi thứ đều trở nên nhàm chán, mỗi khi thức dậy tôi đều đứng trước gương, tự hỏi xem vì sao tôi lại đau khổ, không thể vui vẻ mà sống? Tôi ước có người cứu rồi tôi khỏi sự chán chường, giúp tôi thoát khỏi nỗi cô đơn, khiến tôi cảm thấy tôi đang quá may mắn vì tôi có đầy đủ mọi thứ về vật chất, không thiếu thốn như những mảnh đời cơ cực, bất hạnh ở xã hội ngoài kia.

Nhưng, không ai có đủ quyền năng làm những điều đó. Tôi không cần tiền tài, không cần sống ở nơi kinh đô phồn hoa danh lợi, chỉ cầu trong lòng không mang một nỗi buồn nặng trĩu đang dần gặm nhấm tâm can.

Nhớ lại những tháng ngày sống trong gia đình Walker vô ưu vô lo là thế. Làm sao có thể quay ngược được thời gian, để tôi không nhận ra rằng, chẳng có nỗi đau nào lớn hơn nỗi đau bị gia đình ruột thịt bỏ quên.

###

Ngày 9 tháng 3.

Trí Phong chưa về Hàn Quốc! Tôi biết được điều này khi hôm nay anh ấy hẹn gặp tôi. Quả thực, tôi không muốn bước ra bên ngoài, nhưng vẫn chẳng thể nói lời từ chối, bởi suy cho cùng mấy ai biết được mình sẽ sống được bao lâu, đã là con người thì có ai tránh được số kiếp, tương lai của mình. Tôi có linh cảm tôi không còn nhiều cơ hội.

...

Tối muộn, khi về đến nhà, ngoài bác quân gia, tôi còn thấy Bảo Nam đứng trước ngưỡng cửa. Tôi không kỳ vọng anh đang đợi tôi, thế nên đến tận lúc đặt chân bước vào đại sảnh, tôi vẫn chẳng buồn nhướn mắt ngược nhìn anh ấy. Bận tâm làm gì, khi biết nếu là vậy, thứ đón chờ tôi sẽ chỉ là sự lạnh lùng đầy nghiêm.

###

Ngày 15 tháng 3.

Kể từ khi biết người đến đón tôi dạo gần đây là Trí Phong, không chỉ riêng mình Bảo Nam, mà tại sao tất cả mọi người ai cũng đều cảm đoán, không cho phép tôi đi chơi với anh ấy? Giờ đây, tôi không thể ra khỏi nhà vì có vệ sĩ giám sát. Tôi thấy mình chẳng khác nào một tên tội phạm bị giam cầm ở nơi ngục tù tâm tôi. Nếu đã kiệt sức, phải chăng đây là lúc tôi nên đặt dấu chấm hết cho chính mình?

###

Ngày 18 tháng 3.

Hôm nay, mẹ đã mắng tôi trước mặt tất cả mọi người, chỉ vì mẹ tưởng tôi cố tình hắt đổ cốc nước nóng vào tay Trần An Khuê, khiến cậu ta bị phỏng. Có lẽ giờ này mẹ đang ân cần, thương xót cho Trần An Khuê mà không hay tôi mới là người cần được an ủi.

Từ lúc mới lọt lòng, tôi đã phải xa rời vòng tay của mẹ. Cứ như thế, tôi lớn lên trong tình yêu thương của gia đình Walker. Suốt năm năm trời, những tưởng điều đó là vô cùng hạnh phúc, nhưng thì ra đó chỉ là ảo mộng nhất thời.

...

Tôi hận những điều tôi đang phải nhận, hận gia đình Walker vì đã lừa dối tôi, hận cả những lời trách móc, ánh mắt xa cách của mẹ Trần Yên Đan,...

...

Cuộc sống này chẳng còn gì khác ngoài sự bế tắc. Đến giờ, Hà Duy là lý do duy nhất để tôi tiếp tục tồn tại. Nhưng làm thế nào bây giờ, tôi không thể không chế những suy nghĩ tiêu cực.

...

Nếu có một ngày tôi đi đến một nơi thật xa, liệu ở nơi này sẽ có mấy người vì tôi mà rơi nước mắt?

###

Ngày 20 tháng 3.

Cả tôi và Trần An Khuê đều biết rõ, hai chúng tôi không ưa nhau. Vậy mà trước mặt bố mẹ, cậu ta lúc nào cũng sấn vào rồi khoác tay tôi, như thể giữa hai chúng tôi chẳng tồn tại thứ gọi là “thù hận”.

Khi vừa đi ngang qua, cánh cửa ở bên trái bỗng bật mở, tôi còn chưa kịp định thần thì đã bị Trần An Khuê kéo tay, lôi vào phòng khách.

Quả nhiên, không chỉ có riêng mình Bảo Nam và Thiên Vũ, mà tối nay bố mẹ cũng ở nhà.

Trần An Khuê lúc này rất niềm nở, “Cậu vừa ngủ dậy à? May quá, vừa đúng lúc bố mẹ đang định bảo quản gọi cậu xuống. Hiếm khi bố mẹ nhàn rồi, định là cả nhà sẽ đi du lịch cùng nhau, cậu có đề xuất muốn được đến nơi nào không?”

Nét mặt tôi không có một tia xao động. Tôi dùng bước rồi hất mạnh tay của Trần An Khuê, thái độ thể hiện rõ sự bức tức, khinh bỉ, “Đừng đến gần tôi. Tôi đã từng nói tôi rất sợ sẽ bị bản mất khi nhìn thấy cậu.”

Quả nhiên, Trần An Khuê vừa ngã, mẹ đã lập tức đứng lên.

Tôi thậm chí còn không đợi mẹ mở lời, đã cười lạnh, sau đó xoay người đi ra ngoài, “Còn nữa, tôi không có hứng thú để đi chơi với các người.”

Tôi không quay đầu, nhưng trước khi cánh cửa phòng khách khép lại, tôi đã nghe tiếng mẹ quát to, “Hiệu Du, sao mày trái tính trái nết vậy hả? Mau quay vào đây, nếu trước kia gia đình Walker không dạy mày cách cúi đầu nhận lỗi, thì mẹ sẽ dạy cho mày.”

....

Lòng tôi bình tĩnh đến lạ. Nếu mọi việc đã đến nước này, tôi sẽ để cho Trần An Khuê hoàn thành xuất sắc vai diễn lương thiện, còn tôi, ngay từ đầu tôi đã tính nguyện trở thành nhân vật phản diện cho vở kịch này.

####

Ngày 22 tháng 3.

Sau khi dùng bữa, vừa về đến phòng, tôi liền phát hiện cuốn nhật ký tôi để trên bàn bỗng dưng không cánh mà bay. Tôi hoảng sợ, đó là không gian riêng tư của tôi, tôi không muốn có người thứ hai đọc được những dòng trong đó.

...

Một người giúp việc bảo cô ấy nhìn thấy Trần An Khuê đi đến gần phòng của tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, trong lòng đã biết được đáp án.

Vậy nhưng khi trông thấy Trần An Khuê ngồi ở khu vực gần hồ bơi, lật từng trang của cuốn nhật ký, bình thản đọc hết dòng này đến dòng khác, tôi vẫn không thể không chế nổi cơn tức giận.

Như cảm nhận được có người đi đến, Trần An Khuê gấp lại cuốn nhật ký rồi vội vàng quay ra đằng sau, nhưng khi nhìn thấy người tới là tôi, vẻ hoảng hốt trên khuôn mặt cậu ta liền biến mất.

“Hiệu Du đấy à? Sao hôm nay cậu lại có nhã hứng tìm tôi kiểm chuyện vậy?”

Tôi đứng cách Trần An Khuê một quãng, đưa tay ra, “Trả tôi!”

Trần An Khuê dấu quyển nhật ký ra sau lưng, thế nhưng ánh mắt của cậu ta lại không hề né tránh, “Không, cậu làm gì được tôi? Có giỏi thì đến đây mà lấy.”

Tôi nghiêng chặt răng, ép bản thân mình phải giữ bình tĩnh, “Mau đưa đâu, hôm nay tôi không có tâm trạng để dằng dãi với cậu.”

Trần An Khuê nhún vai, lùi ra sau vài bước, cười nói, “Nhưng tôi lại rất có tâm trạng... Mà Hiệu Du này, cậu đôi trắng thay đen giò thật đấy, ngộ nhờ... bố mẹ và anh hai hiểu lầm cậu là kẻ bịa đặt thì như thế nào? Tuy nhiên, cậu yên tâm đi, tôi không nói cho họ biết chuyện này đâu. Nhưng cũng chưa chắc là không kể cho đại thiếu gia của Đình gia, không biết là anh ta có thay đổi, sẽ nghĩ cậu là loại người xấu xa nào? Tôi thực sự rất tò mò đấy.”

Trần An Khuê vừa dứt lời, cả không gian liền lặng ngắt, chỉ có tiếng gió thổi lá cây xào xạc. Tôi và cậu ta đứng im tại chỗ, mắt đối mắt nhìn nhau.

Thấy sắc mặt tôi chẳng còn vẻ hòa nhã, dù trong lòng có hơi sợ sệt, nhưng Trần An Khuê vẫn làm ra vẻ khiêu khích. Tôi biết, đây là điểm chung duy nhất giữa tôi và cậu ta, hai chúng tôi sẽ không bao giờ hạ thấp mình, cúi đầu trước đối phương, “Hiệu Du, cậu trưng cái bản mặt đó ra làm gì? Tôi nói không đúng à?”

Trần An Khuê đưa mắt nhìn người giúp việc vừa mới đi đến, tiếp theo, tôi thấy cô ta gật đầu, sau đó chạy ngược trở lại về hướng nhà chính. Dù đã hiểu được phần nào, nhưng tôi vẫn giấu không nói được nụ cười lạnh, “Tôi chưa bao giờ muốn so đo với sự giả nhân giả nghĩa của cậu, thế nhưng, cậu có biết giới hạn của tôi là gì không?”

“Tôi...” Trần An Khuê ngẩn người. Dường như cậu ta coi những lời tôi nói là chuyện nực cười nhất trên thế gian, “Mắc mớ gì tôi phải biết, tránh ra! Đừng để tôi phải đưa quyển nhật ký này cho mẹ.”

Bởi vì không thể nhượng bộ được nữa, thế nên lúc Trần An Khuê vừa định lướt ngang qua, tôi đã dịch sang, đứng chắn trước mặt cậu ta. Khi Trần An Khuê còn chưa kịp mở lời, tôi đã không kìm được, nâng cánh tay phải, tát bốp vào mặt cậu ta hai phát.

Trần An Khuê mất đà, ngã thẳng xuống nền đá. Nhìn cậu ta ôm má rồi chảy nước mắt, tôi biết, lần này cậu ta đã thực sự hoảng sợ, vậy nhưng lúc đó, ngọn lửa giận dữ vẫn đang bùng cháy ở nơi đáy lòng. Suốt bảy năm qua, đây là lần đầu tiên tôi mắng chửi một người, “Trần An Khuê, đứa trẻ có nhân cách chó tha như cậu không xứng để nhắc đến tên anh ấy. Nếu trong lòng cậu đã hiểu rõ tôi là ai, có địa vị gì trong cái gia tộc này, hơn nữa trên danh

nghĩa còn sống dựa vào thân phận của tôi thì nên biết điều một chút. Sức chịu đựng của tôi có giới hạn, đừng để có một ngày tôi ném trả cậu về cô nhi viện.”

Vào khoảnh khắc Trần An Khuê run lấy bầy, dường như trong ánh mắt của cậu ta không chỉ phản chiếu vẻ khinh miệt trên khuôn mặt tôi, mà còn mang đến rất rõ những bóng hình quen thuộc.

Hệ thống đèn điện ở khu bể bơi vẫn bật sáng, phía sau, vọng đến rất nhiều những tiếng bước chân.

Dù rằng từ trước đã lường trước ra được viễn cảnh sắp xảy tới, thế nhưng khi bị mẹ tát đến nỗi loạn choạng, đáy lòng tôi vẫn không khỏi trùng xuống.

Trần An Khuê được mẹ bế trên tay, nhưng vẫn run rẩy tím chặt lấy góc tay áo của mẹ, giọng nói khản đặc không giấu nổi sự nghẹn ngào, “Đều là lỗi của con, con tự ý vào phòng Hiếu Du rồi cầm nhầm tập toán của cậu ấy. Mẹ đừng trách cậu ấy như vậy.

Ngoại trừ bác quản gia và một vài người giúp việc, rõ ràng những người trước mắt đều là người thân ruột thịt của tôi, vậy mà họ lại nhìn tôi bằng ánh mắt chán ghét, không hề có một chút thương xót.

“An Khuê, con không cần phải bênh nó. Con có thể chịu được thái độ thô lỗ và những lời lẽ khinh miệt như vậy, nhưng mẹ thì không...”

Khi cúi người nhặt quyển nhật ký, tôi vẫn nghe thấy rất rõ ràng từng lời đối thoại.

“Ông bà chủ, đáng lẽ trong lúc đi gọi ông bà, tôi nên nhờ một người khác đến đây trông chừng. Xin ông bà chủ cứ trách phạt, là do tôi nên tiểu thư An Khuê mới phải chịu thiệt thòi.”

“Hiếu Du, bố đã từng nói với con những gì? Sao con lại không hiểu lý lẽ như vậy? Con làm bố rất thất vọng.”

“Tiểu thư, để tôi đưa cô về phòng.”

Tôi dịch người tránh né bàn tay đang định đặt lên vai mình của bác quản gia. Tiếng thét cõi lòng xé ruột xé gan hóa thành những giọt nước mắt, tôi lau từng dòng lệ lần dài, chỉ tay vào từng người có mặt ở đây, “Kể từ khi bước chân vào cái nhà này, cuộc sống của tôi chưa bao giờ trôi đi trong bình lặng. Giống như các người, các người tưởng tôi tha thiết cái mối quan hệ bị thứ gọi là huyết thống ràng buộc hay sao? Tôi không sợ đói nghèo, chỉ muốn làm một đứa trẻ bình thường, có một tuổi thơ vô lo vô nghĩ, thậm chí là chẳng cần gia đình, chẳng cần cha mẹ, thế nhưng các người hết lần này đến lần khác lại nhẫn tâm, không thể dung chứa ước mơ của tôi. Trong mắt các người, việc gì tôi làm cũng đều là sai trái, có bao giờ có một ai thử đứng về phía tôi một lần?”

Tôi nhìn về sừng sờ của bố mẹ và Bảo Nam, có lẽ họ muốn nói gì đó, nhưng lại không thể thốt ra thành lời.

Im lặng một lát, tôi lại thấp giọng. Không một ai hay, khi chất vấn những lời này, chính tôi của lúc đó cũng đau đến nỗi tưởng như không thể thở nổi, “Thật ra tất cả chúng ta đều rõ, sự xuất hiện của tôi là một vết nhơ cho gia đình hạnh phúc của các người. Có phải chỉ khi không có tôi, các người mới an tâm, vui vẻ, mới không phải phát hiện ra nhiều sự thật đau lòng? Nếu đã như vậy, vậy thì tại sao lại sinh ra tôi? Tại sao ngay từ đầu lại đón tôi về? Tại sao không thể nhắm mắt làm ngơ, coi như đứa trẻ là tôi chưa bao giờ tồn tại? Tại sao các người không thể để tôi sống yên ổn mà làm con gái của gia đình Walker?”

“Còn cậu!” Tôi dõng dạc khỏi bố mẹ và Bảo Nam, chỉ thẳng tay vào Trần An Khuê, lạnh lùng nói, “Cậu không oán trách vì bị tôi chửi mắng, thật lòng thật dạ đối tốt với tôi, nhưng như vậy thì đã sao? Thế diện của tôi không cho phép tôi coi một đứa trẻ lai lịch bất minh, có thân phận thấp hèn như cậu là bạn. Vậy nên hãy thức thời, đừng bao giờ dính lại gần tôi, tôi rất buồn nôn đấy.” Không phải tôi xấu xa còn Trần An Khuê là người bị hãm hại sao? Được rồi, tôi sẽ để cho mọi người thấy tôi là kẻ ngạo mạn, không biết phân biệt phải trái đúng sai là gì.

Quả nhiên mẹ quát lên, “Nghiep chương! Từ giờ trở đi, đừng bao giờ gọi tao là mẹ nữa, tao không có đứa con mất dạy như mày.”

Nghiep chương? Liệu mẹ có biết khi mẹ mắng tôi như thế, cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ đã không thể vẫn hồi.

Tôi ngược mắt nhìn mẹ, bình thần cười, “Sau ngày hôm nay, hãy bảo bọc thật kỹ đứa con gái quý hóa của các người. Từ bây giờ hãy bảo nó không được đặt chân lên tầng hai, không được bén mảng đến gần phòng của tôi, cũng đừng quên nhắc nhở nó trước đây tôi lớn lên trong một gia tộc như thế nào, nếu không, tôi cũng không chắc là khi không vừa lòng, tôi sẽ còn nhẹ tay với nó như lần này đâu.”

...

Giờ đã là hơn ba giờ sáng.

Sau khi cất quyển nhật ký lên giá sách, Hiếu Du nằm bò lên bàn học, gục xuống, đầu óc nó lúc này trống rỗng. Bốn bề xung quanh đặc biệt yên tĩnh, ánh sáng của ngọn đèn ngủ chẳng khác nào dư âm của một tầng lửa mỏng, bao trùm lên cả người Hiếu Du.

Giọng nói của Trần Yên Đan cứ văng vẳng bên tai, “Nghiep chương! Từ giờ trở đi, đừng bao giờ gọi tao là mẹ, tao không có đứa con mất dạy như mày.”

Nghĩ đến chuyện lúc đó mẹ đã giữ được bình tĩnh nên mới không đưa tay ban thêm cho mình một phát tát, Hiếu Du bật cười thành tiếng, nó không hiểu vì sao mẹ phải cố gắng nín nhịn như vậy.

Khi Hiểu Du đi xuống tầng một, đại sảnh sáng đèn không có một bóng người. Nó đẩy cửa của tòa nhà chính, bước ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy Hiểu Du, nhóm vệ sĩ đang đi tuần khom người cúi chào. Nó gật đầu, chân vẫn vô thức bước đi. Vừa rồi là loại cảm giác khó diễn tả thành lời, là loại cảm giác chỉ có người đứng ở vị trí chủ nhân mới hiểu. Thế nào Trần An Khuê lại quyết không chịu buông bỏ, tưởng rằng nó muốn lấy đi tất cả quyền hành của cậu ta rồi làm ra đủ thứ chuyện để ly gián, ép nó đến bước đường cùng. Thế nhưng cái gì cũng có cái giá của nó, tâm hồn của một đứa trẻ sẽ chẳng bao giờ giữ được sự trong sáng nếu như đứa trẻ ấy lớn lên trong một môi trường thực dụng, chỉ có tiền và quyền mới có thể định hình vị trí của bản thân.

Hiểu Du đá hòn sỏi ở dưới chân, ngẩng đầu nhìn bầu trời còn đang tối mờ, nó chưa bao giờ muốn giữ sạch mọi mối quan hệ với Trần gia như lúc này.

Chẳng mấy chốc đã đi đến hồ nước nằm ở vị trí khá xa so với khuôn viên. Hiểu Du đảo mắt quan sát xung quanh, thấy không gian nơi đây chẳng còn có ai ngoài mình, nó mới thở hắt ra một hơi, sau đó hạ thấp người ngồi xuống bãi cỏ. Bây giờ đã sang mùa xuân, dù không còn giá rét nhưng về đêm tiết trời vẫn còn tràn ngập không khí của cái gió se se lạnh. Hiểu Du cuộn người ôm lấy hai chân, tựa cằm vào đầu gối, đôi mắt nhìn theo hướng mặt hồ. Lúc này, cả người nó tựa hồ đang run lên, nhưng nó không biết sự run rẩy đó là loại xúc cảm biểu trưng cho thứ gì, là do giá rét hay vì một nguyên do khác mà chính nó cũng không thể phát giác?

Chợt, đằng sau có tiếng bước chân. Sóng lưng Hiểu Du bỗng lạnh toát nhưng nó vẫn ngồi im không nhúc nhích. Giây sau đó, một giọng nói quen thuộc vang lên, “Làm ơn thay đổi giờ giấc sinh hoạt của em đi, không có một ngày chính tôi cũng bị em hù chết.”

Dù đang có ý đùa cợt, thế nhưng, ngữ điệu cùng khuôn mặt lạnh tanh, không có chút biểu cảm của Thiên Vũ vẫn khiến người đối diện cảm nhận được sự áp lực bức người.

Hiểu Du cười gượng, sau đó hơi nhích người, vỗ xuống mặt cỏ nơi nó vừa ngồi, vì ít ra ở ngoài này, đây là nơi duy nhất không quá lạnh giá, bởi nó còn sót lại một chút hơi ấm từ thân nhiệt của con người.

Thiên Vũ hơi ngần ngại, từ ngày mẹ mất, hẳn chưa bao giờ nghĩ trên đời này còn có chuyện có thể tác động đến tâm tình của hắn. Thế nhưng khi nhìn thấy một bên má Hiểu Du vẫn còn đang tấy đỏ và hằn in dấu vết của năm dấu ngón tay, Thiên Vũ mới biết thì ra hắn vẫn còn cảm giác đau lòng.

Hiểu Du đang ở trước mặt hắn, chỉ mặc đơn độc một bộ quần áo mỏng manh, thân hình nhỏ bé đến nỗi dường như ở nơi đất trời rộng lớn, chỉ cần một cơn gió thoảng qua là cũng có thể hòa tan vào cát bụi.

Lòng Thiên Vũ tắc nghẽn, nương theo ánh mắt hơi sụp xuống, không còn rõ về vô ưu vô lo như những ngày đầu mới gặp của Hiểu Du, hắn thấy sinh mệnh mình tựa như cũng đang bị rút cạn.

Vậy nhưng Thiên Vũ không dám đưa tay chạm vào má Hiểu Du, chỉ biết lúc này việc hắn nên làm là áp chế lại tâm tình. Cuối cùng, hắn cởi áo khoác ngoài, cuộn cả người Hiểu Du vào trong rồi mới ngồi xuống.

Hiểu Du quay sang nhìn Thiên Vũ, dù hơi ngạc nhiên nhưng nó vẫn chọn cách không mở lời. Mọi người luôn nói Thiên Vũ rất lạnh lùng, thậm chí còn rí tai nhau hắn là một đứa trẻ hành xử rất tàn nhẫn. Tuy nhiên, Hiểu Du thấy không phải vậy, bởi chỉ ít là đối với nó, Thiên Vũ là người không khó thân cận.

Ấm áp bất ngờ khiến Hiểu Du bản thân trong giây lát, nó siết chặt lấy vạt áo, như muốn níu lấy một chút bình yên duy nhất mà bấy lâu nay nó không cảm nhận được. Giờ ở nơi này chỉ có Hiểu Du và Thiên Vũ, nó tự hỏi có phải giống như mọi lần, nếu nói ra tất cả mọi điều thì phải chăng lòng nó sẽ được thanh thản?

“Thiên Vũ, có phải anh thấy em rất thảm hại không? Thật ra, em cũng không biết sự tồn tại của em có nghĩa lý gì.”

Khi lời chất vấn đó được thốt ra, không chỉ có mình Hiểu Du, mà đến cả Thiên Vũ dường như cũng không thể chịu đựng được nữa. Nhớ đến vẻ mặt của Trần An Khuê, Thiên Vũ cuộn chặt lòng bàn tay, hắn ép bản thân mình phải trấn tĩnh lại trước cơn thịnh nộ.

Bất gặp giọt lệ trào bên khóe mắt Hiểu Du, Thiên Vũ chết lặng người, nhưng chỉ là trong giây lát, hắn đã xoay người Hiểu Du lại, để cho nó đối diện với mình, “Hiểu Du, đừng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi, hãy coi những giọt nước mắt là cầu nối dẫn đến ảo mộng đẹp để, nếu cố nín nhịn, em sẽ không bao giờ chạm tới được hạnh phúc.”

Hiểu Du ngậy ra nhìn Thiên Vũ, sau cùng khi không thể lý trí được nữa, nó nhào người ôm chặt lấy Thiên Vũ, rồi vùi mặt vào vai hắn, bật khóc nức nở.

Hậu quả của tổn thương quá lớn là tiếng khóc thê lương vang vọng khắp khoảng trời bao la. Ngoài Thiên Vũ, liệu rằng còn ai có thể biết thật ra không riêng gì Hiểu Du, mà chính hắn gần như cũng đang đau đến nỗi chẳng thể kìm nén.

Đây là Hiểu Du, người quan trọng nhất trong cuộc đời của hắn. Nếu không thể gắng gượng được nữa, thì xin em hãy làm mọi điều em muốn để vượt qua những nỗi thống khổ tốt cùng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, thế nhưng ở trên cao, đã có vết sáng đang dần le lói, vậy mà ở nơi này, tiếng nức nở vẫn mãi không nín tắt, chẳng thể giống như bóng đêm lạnh lẽo, đang bị ánh bình minh kỳ diệu làm cho biến tan.

Tiếng thủy tinh vỡ tan tành khiến cho Hiểu Du giật mình tỉnh giấc. Bên ngoài cửa sổ là sắc trời lúc chạng vạng tối. Thu vào đáy mắt là vẻ hoảng loạn của một người giúp việc lạ mặt. Hiểu Du chống tay ngồi dậy, còn chưa định hình được việc gì đang xảy ra thì người ở phía trước đã cúi người vội nói, “Tiểu thư, xin cô bớt giận, là do tôi trượt chân nên mới lỡ tay làm vỡ bình nước mà quân gia dặn chuẩn bị riêng cho cô.”

Hiệu Du nhìn xuống nền nhà cách thành giường một quãng, vô số mảnh thủy tinh có kích cỡ khác nhau đang nằm lẫn trong vũng nước, tạo thành một mớ hỗn độn, bừa bãi. Nó lắc đầu, thấp vọng, “Không sao, chỉ...”

Thế nhưng lời còn chưa dứt, người giúp việc kia đã khẩn cầu, “Tiểu thư, tôi biết lỗi rồi, mong cô đừng trách phạt, để tôi xuống lấy thiết bị dọn dẹp rồi lên thu dọn giúp cô.” Dường như do đã quá hoảng loạn nên trước lúc vội vàng đi nhanh ra khỏi phòng, cô ta đã với tay đến chỗ công tắc, tắt đi toàn bộ hệ thống đèn điện trong phòng. Không gian dụi đi trong giấy lát, chỉ có ánh sáng vàng cam mờ mờ phát ra từ đèn ngủ.

Hiệu Du vẫn ngồi im bất động ở trên giường, chính nó cũng không thể phát giác nụ cười của nó khắc này trông thế lương đến mức nào. Vì có vẻ như “tiếng lành” đã đồn xa, chỉ qua có một đêm, tất cả những ai đang sống và làm việc trong tòa thành này đều biết nó là một đứa trẻ ngạo mạn, phách lối, chỉ vì một chuyện còn con cũng có thể nổi giận, thế nên người giúp việc kia mới nom nớp lo sợ như vậy.

Hiệu Du nhìn lên đồng hồ điện tử, con số đỏ rực hiển thị những khoảng thời gian, giờ đã là mười bảy giờ hai mươi phút chiều, gần tròn một ngày tính từ thời điểm vụ việc đổ xảy ra.

Một giây... hai giây... rồi ba giây, một đoạn ký ức bỗng cuộn về như thác lũ. Ý thức của Hiệu Du chỉ dừng lại ở cảnh tượng nó khóc đến mức lịm đi ở trong lòng của Thiên Vũ. Mọi chuyện chỉ ngỡ như một giấc mơ. Hiệu Du bóp trán, vì sao cứ mỗi khi ở cạnh Thiên Vũ, nó chưa bao giờ có thể kiểm soát được những nỗi lòng?

Thất thần một lúc, Hiệu Du mới rời khỏi giường. Đứng trước đồng hồ ngón ngang, vẻ mặt nó không có một tia cảm xúc, cuối cùng nó vẫn quyết định cúi xuống, nhặt từng mảnh thủy tinh, lẳng lặng bỏ vào sọt rác.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Khép Lại Ký Ức. Khởi Đầu Đau Thương 2

Tại London, ngôi trường liên cấp Bảo Nam và Thiên Vũ theo học luôn được coi là môi trường sư phạm danh giá bậc nhất, nơi mà hội tụ phần lớn con cháu của các quan chức cấp cao, hay thậm chí là tiểu thư, thiếu gia xuất thân từ danh gia vọng tộc, chỉ có rất ít học viên có mặt ở đây thuộc tầng lớp trung lưu, sinh ra trong gia đình không có tầm ảnh hưởng và vị thế trên xã hội.

Tiết học cuối cùng là kinh tế vĩ mô, môn học mà đáng lẽ ra không nằm trong chương trình giảng dạy cho lứa học sinh tiểu học, vậy mà gần hai mươi học sinh có mặt tại đây lại coi đó là một trong những bộ môn thiết yếu, bắt buộc phải nỗ lực tiếp thu.

Trên màn hình máy chiếu, những đồ thị lên xuống và những dãy số chẳng chịt liên tục được hiển thị. Giọng nói của phó giáo sư vang vọng khắp giảng đường, bầu không khí nghiêm túc đến nỗi, nếu nhìn sơ qua thì không một ai có thể tin đây là lớp học dành riêng cho những đứa trẻ tám tuổi.

“... Như vậy, một lần nữa tôi lại khẳng định với các bạn: giá là biến số chính chi phối toàn bộ nền kinh tế. Doanh nghiệp và người tiêu dùng tương tác với nhau trong một thị trường, và ở bên ngoài sân giao dịch sẽ nổi bật lên một tập hợp các mức giá...”

Tuy nhiên, trái ngược với tất cả mọi người, ở chiếc bàn gần cửa sổ, lại có người đang nằm gục.

Mặt khác, không riêng gì Thiên Vũ, mà Bảo Nam dù có vẻ như đang chăm chú nhưng vẫn nghe không lọt một chữ, chẳng ai biết thần trí anh đã bay về phương nào.

Thùy Trâm ngồi ngay cạnh bên thấy vậy cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ghi chép bài nữa, cô gấp lại quyển vở, thỉnh thoảng đưa mắt quan sát Bảo Nam. Lúc này, thế giới của cô chẳng còn gì khác ngoài anh, thế nhưng không giống như cô, trong mắt anh cô không là người quan trọng nhất.

Thùy Trâm không phủ nhận, ban đầu khi mới gặp mặt, vẻ ngoài điển trai cùng sự xa cách của Bảo Nam chính là hai trong nhiều yếu tố khiến cô bị thu hút. Ngày hôm đó, anh sang Italia cùng bố để dự tiệc mừng sinh nhật lần thứ bảy của cô. Có lẽ, cả cô và anh đều không xa lạ với những buổi tiệc là lớp nguy trang để giới thượng nhân cùng chính trị gia danh chính ngôn thuận hội tụ. Thùy Trâm biết, cô chính là lá bài giúp cho không chỉ bố, mà còn giúp tất cả những người có mặt ở đây có cơ hội bàn chuyện hợp tác. Năm nào cũng vậy, sinh nhật của Thùy Trâm không có niềm vui, ngày cô chào đời chính là cái nôi bắt nguồn cho vô số những vụ làm ăn bất hợp pháp. Nhưng trong xã hội thượng lưu, đó cũng chẳng phải là chuyện hiếm gặp.

Khi đó, Bảo Nam khước từ, không nhập hội với những thiếu gia và tiểu thư tám tuổi, một mình đứng ở ngoài ban công gió thổi lạnh lẽo, sự cô độc của anh khiến cô cảm thấy đau xót.

Thùy Trâm lặng người hồi lâu, lúc định thần lại thì Bảo Nam vẫn đứng bất động. Trên cao, mây mù tan hết, để lộ ánh trăng chiếu vào, khiến cả người anh như chìm trong mộng ảo. Cảnh tượng đẹp đến nỗi chính cô cũng ngỡ là mình đang mơ.

Thùy Trâm trong chuyện tình cảm vẫn luôn rõ ràng, giống như cô có thể dễ dàng gạt đầu cô rất ghét bố, thế nên bây giờ nếu có ai hỏi có phải cô có cảm giác với Bảo Nam? Cô sẽ chẳng ngại ngần mà thừa nhận: Đúng, không những vậy mà tôi còn thích Bảo Nam, thích anh ấy từ cái nhìn đầu tiên!

Thế nhưng, trên đời này chẳng có quy luật nếu bạn thích một ai đó thì người kia sẽ buộc lòng phải đáp lại tình cảm của bạn, bất kể là Thùy Trâm hay Bảo

Nam, vì nếu là vậy thì không biết kể từ lúc đi học, cô sẽ phải trải qua bao nhiêu mối tình.

Hiểu rõ được chân lý này nên Thùy Trâm mới không sốt sắng, cô chọn cách từ từ tiếp cận Bảo Nam, mặc cho mẹ có phản đối, cũng nhất quyết trở thành du học sinh ở nơi đất khách xa xôi, không một người thân cận, chỉ vì mục đích cô phải dần dần bước vào trái tim của anh.

Nhớ lại nguyên do vì sao mình lại có mặt ở đây, Thùy Trâm âm thầm cười khổ. Vậy mà không như những gì cô mong đợi, Bảo Nam đến giờ vẫn lạnh nhạt với cô. Thậm chí, cô còn thăm hại đến nỗi phải tự thân gọi nhắc những bí mật sâu kín mà chính Bảo Nam cũng chưa phát giác, để hồng kéo anh ra khỏi sự mù quáng nhất thời rồi đặt hết tâm tư của bản thân lên cô.

Cho đến thời điểm hiện tại, Thùy Trâm chán ghét việc phải thừa nhận cô đã thất bại. Bảo Nam ngoài mặt tuy thờ ơ với Hiểu Du, nhưng vị trí trí của con bé đó trong lòng anh vẫn đặc biệt hơn tất cả những người khác. Đã từng có lúc Thùy Trâm tự an ủi... do mới đầu Bảo Nam không biết Hiểu Du là em gái, hơn nữa Hiểu Du còn ở cạnh anh quá lâu, trước lúc cô xuất hiện trong cuộc sống của anh, vậy nên con bé đó mới thành công trở thành cái dằm khó có thể nhổ trong tâm trí anh.

Con người khi quyết tâm muốn vứt bỏ một món đồ sẽ thấy không thể thích ứng trong một thời gian dài. Có lẽ do cô đã lo lắng thừa thãi, bởi một khi còn chằng chịt cùng một dòng máu thì dù cho có muốn, anh và Hiểu Du cũng sẽ không bao giờ có kết quả. Thế nên cái Thùy Trâm cần chỉ là thời gian, mà đây lại là thứ cô không thiếu, vì cô đã nguyện ở bên cạnh anh suốt đời.

Bấy giờ, ngọn lửa nơi đáy lòng vẫn đang bùng cháy nên Thùy Trâm mới không nhận ra bầu không khí ở xung quanh cô đang dần trở nên khác thường.

Trên kia, phó giáo sư đã ngừng lên tiếng, chuyển sang chăm chú quan sát ba học trò ngồi ở phía cuối lớp. Cuối cùng, ông ta cũng háng giọng, cầm lên một tập giấy tờ và nói, “Tôi đã chấm xong bài phân tích của các bạn. Về cơ bản, lần này các bạn làm tôi chưa thật sự hài lòng. Tuy nhiên, như thường lệ, chúng ta vẫn phải tuyên dương ba bạn có thành tích dẫn đầu cả khối.”

Phó giáo sư vừa dứt lời, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Thiên Vũ, Bảo Nam và Thùy Trâm.

Lúc này, ông ta mới cảm riêng ra ba tờ bài, sau đó đi xuống phía dưới lớp, “Vậy nhưng không phải vì đã học tốt rồi mà ba bạn sao nhãng, mỗi người làm một việc khác nhau, không chú tâm vào bài giảng của tôi. Nếu chủ quan và không chịu chăm chỉ, thì công sức nghiên cứu của các bạn từ trước đến nay sẽ sớm đổ sông đổ bể.”

Số điểm gần như tuyệt đối xuất hiện ngay trước mắt khiến Thùy Trâm giật mình. Cô vô thức cầm lấy bài kiểm tra định kỳ từ tay của phó giáo sư, khi định thân lại mới nhận ra nói, “Cảm ơn, nhưng lần sau thầy không cần xuống tận đây để trả bài cho bọn em đâu.”

Một số học sinh bật cười thành tiếng. Rõ ràng Thùy Trâm đang hiểu sai ý của phó giáo sư, ông ta đâu có đang khen cô.

Những tiếng khúc khích làm Thùy Trâm nhàu mày, cô đặt mạnh cây bút trên tay xuống mặt bàn, quả nhiên không gian sau đó liền lặng thinh. Tuy nhiên, hành động của cô đã làm phó giáo sư nổi cáu, “Đặng Thùy Trâm! Thái độ của bạn là sao vậy hả?”

“Ông...” Ánh mắt của Thùy Trâm chỉ còn tia giá lạnh. Chẳng lẽ đầu của phó giáo sư chẳng còn gì khác ngoài đồng kiến thức? Ông ta có biết gọi thẳng tên của người khác là rất bất lịch sự hay không? Nhưng đương lúc cô định chau mày thì khuỷu tay của Bảo Nam lại vô tình hích vào cánh tay cô. Trâm mặc giầy lát, như thấu tỏ được điều gì đó, Thùy Trâm mới khiên cưỡng, chậm rãi đứng lên. Cô nghiêng chặt răng, chẳng có ai biết đây là lần đầu tiên cô hạ thấp mình trước mặt người khác, “Xin lỗi thầy. Là em còn thiếu sót.”

Nghe vậy, vẻ mặt của phó giáo sư mới hòa hoãn được đôi chút.

Bấy giờ, đồng hồ điểm đúng mười bảy giờ, ngoài kia, tiếng chuông báo hết tiết vang vọng khắp các dãy hành lang. Phó giáo sư tùy tiện dặn dò Thùy Trâm vài câu rồi cho tan lớp.

Chiều nay, mọi người được chứng kiến một màn lạ mắt, đại tiểu thư của Đặng gia chịu cúi đầu nhận lỗi.

Thùy Trâm không mấy bận tâm đến những lời bàn tán xung quanh nữa. Lúc quay người thu dọn sách vở, cô đã thấy Thiên Vũ tỉnh dậy từ lúc nào. Nhưng kỳ lạ thật đấy, tại sao trong ba người thì chỉ có một mình cô bị quở trách?

Trong lúc Thùy Trâm ngần người, không biết Bảo Nam từ lúc nào đã đi vòng qua người cô, bước chân của anh lúc này đã sắp bước qua ngưỡng cửa lớp học.

...

“Bảo Nam, giờ này An Khuê chắc đang ở nhà nhỉ? Tôi nay con bé có nhờ em phụ đạo giúp nó.”

Thùy Trâm nhỏ giọng nói với Bảo Nam, cô rất thích sánh bước cùng anh ở những nơi đông người qua lại như thế này, vì hiện giờ, điều cô mong muốn là có thêm nhiều bạn học làm tương mối quan hệ giữa anh và cô.

Bảo Nam khựng lại, liếc sang bên cạnh, nhưng không giống như mọi lần, ánh mắt anh nhìn Thùy Trâm giờ đây không chỉ đơn thuần có sự xa cách, mà khác này còn mang vẻ lạnh lẽo khiến cô rùng mình. Thùy Trâm lúng túng, cô biết cô không nên nhắc đến Trần An Khuê, nhưng trong khi mẹ anh không có ở nhà, thì đó là lý do duy nhất để cô có thể đi về cùng anh.

“Bảo Nam, em...”

Bảo Nam cắt ngang lời Thùy Trâm, giọng nói của anh thể hiện rõ sự chán ghét, “Con bé đó không liên quan đến tôi.”

“Em xin lỗi!”

Giọng nói của Thùy Trâm nhẹ đến nỗi cô nghĩ chỉ có mình cô và Bảo Nam nghe thấy. Thực ra, chính Thùy Trâm cũng không biết mình đã làm sai điều gì. Cô chỉ biết ngày hôm nay, cô đã vì anh mà hạ thấp tôn nghiêm của bản thân, đến hai lần.

Bảo Nam hơi cup mị, anh đang cố kìm nén thứ tâm tình ngay từ đầu đã không nên phát sinh. Trong một khoảnh khắc, Thùy Trâm có rất nhiều điểm giống với Candy, từ ánh mắt né tránh đến thái độ cam chịu và nhận hết trách nhiệm về phía bản thân.

Nhưng...

Thùy Trâm lại không phải là Candy của anh. Cô cũng may mắn hơn anh, vì ít ra tình cảm mà cô dành cho anh không phải là điều cấm kỵ

Bảo Nam định không để ý đến Thùy Trâm, nhưng rồi lại thấy không đành lòng. Cuối cùng, anh cũng thở hắt ra một hơi, trước khi cất bước rời đi mới mềm giọng nói, “Thùy Trâm, chúng ta còn quá nhỏ, cảm xúc của cậu chỉ là nhất thời, cậu không nên lãng phí thời gian của mình vì tôi. Sau này lớn lên, tôi tin cậu sẽ nhận ra xung quanh còn có rất nhiều người thích hợp.”

Thùy Trâm sững người nhìn theo bóng lưng của Bảo Nam. Từ lúc nào? Anh đã nhận ra từ lúc nào? Cô tưởng đoạn tâm tư này cô đã che dấu rất giỏi.

Tuy nhiên...

Thùy Trâm sẽ không bao giờ từ bỏ những thứ cô đã nhận định.

Ráng chiều đỏ rực cả một vùng trời.

Bảo Nam đã dần đi xa.

Thùy Trâm nắm chặt lấy đôi bàn tay, như để tìm lại sự quyết tâm đã bị đánh mất. Vài giây sau, cô chỉnh lại quay đeo cặp sách, tiếp đó mới cất bước chạy đuổi theo Bảo Nam. Anh nên biết, từ đầu đến cuối cô đã không có ý định thay đổi lập trường của mình, “Bảo Nam, em không phải là đứa trẻ chưa hiểu chuyện. Em có suy nghĩ, có lựa chọn, có đường đi của riêng em. Nếu anh không muốn, em chỉ hy vọng anh xem em là bạn, bản thân em cũng không cầu gì hơn.”

Bảo Nam im lặng không đáp lời, nhưng Thùy Trâm dường như đã thấy rõ được nét xao động trên khuôn mặt nhìn nghiêng, đẹp hơn tranh vẽ của anh. Cô gần như khẳng định anh sẽ không nói lời từ chối.

Quả nhiên, Bảo Nam thở dài, giọng nói của anh không dấu nổi sự bất lực, “Tùy cậu!”

Tảng đá đè nặng trong lòng Thùy Trâm bấy giờ mới được phá bỏ. Ánh mắt của cô khắc này giống như chứa đựng hàng ngàn tinh tú sáng trong đêm, “Cảm ơn anh.”

Nếu Bảo Nam xem cô là bạn, thì từ nay trở đi cô có thể sánh bước cùng anh. “Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, Thùy Trâm tin sự chờ đợi của cô sẽ không là uổng phí.

...

Sắc trời ngày một tối dần.

Đi qua đô thị sầm uất là một trong nhiều những khu ngoại ô dành cho giới thượng lưu ở London. Trước kia, khi chưa được thu mua, nơi đây còn thấp thoáng vô số những tòa thành cùng sự di chuyển qua lại của các dòng xe sang. Nhưng giờ đây, nhiều ngôi biệt thự đã bị phá bỏ, khung cảnh xung quanh được cải tạo, cảnh vật hoang dã và nguyên thủy hơn vì có sự hiện diện của rất nhiều loài cây, hoa. Thậm chí, nếu bỏ qua con đường bê tông rồi hạ xuống kính xe, thì tiếng chim hót vọng đến sẽ khiến người ta liên tưởng địa phương này là rìa của một cánh rừng. Thế nhưng không phải, đây chỉ là lối đi dẫn vào tòa thành màu trắng ở phía xa xa, đồng thời cũng là lối kiến trúc thể hiện giá trị, khẳng định mảnh đất này thuộc quyền sở hữu của Trần gia.

Như thường lệ, vào thời điểm này, cùng với vệ sĩ đứng ở hai bên, cổng điện tử của tòa thành đang mở ra để nghênh đón vài chiếc xe sắp chạy vào.

Chưa đến một phút sau, ô tô mà Bảo Nam và Thùy Trâm đang ngồi đã tiến thẳng vào trong.

Trong khoang xe, Bảo Nam tựa lưng vào tấm nệm ở phía sau, từ đầu đến cuối anh vẫn luôn nhắm mắt, hơi thở nhẹ nhàng tựa như đang ngủ say.

Bên ngoài, xe đã đỗ lại. Ngồi đối diện với Bảo Nam, Thùy Trâm không có ý định sẽ đánh thức anh. Cô luôn trân trọng và muốn kéo dài những khoảng thời gian như thế này, bởi đây là lúc cô có thể thân nhiên ngắm nhìn Bảo Nam mà không sợ anh sẽ nảy sinh sự ghét bỏ trước ánh mắt mê luyến của cô.

“Thiếu gia?” Giọng nói của tài xế từ phía trên truyền tới. Lời của anh ta vừa dứt thì ngay lập tức Bảo Nam liền thức dậy. Thùy Trâm cảm thấy hơi đau xót. Khoảng thời gian sống ở Anh quốc đủ để cô hiểu Bảo Nam luôn thiếu cảm giác an toàn, chính bởi vậy mà chỉ một tiếng động nhỏ cũng đủ để khiến anh tỉnh lại từ giấc ngủ chập chờn, tinh thần vì thế mà vẫn luôn mệt mỏi.

Bảo Nam nhìn lướt qua Thùy Trâm, thần sắc của anh không có một tia xao động.

Bàn hòa tấu du dương cùng lúc kết thúc, bầu không khí trong khoang xe trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Khi phát hiện ra khung cảnh ngoài kia là khuôn viên quen thuộc, Bảo Nam mới nhận thức thì ra anh đã về đến nhà.

Qua cánh cửa xe, có một vệ sĩ đang tiến lại gần, Bảo Nam không đợi hành động tiếp theo của anh ta đã tự mình mở cửa rồi bước xuống.

Khi Bảo Nam và Thùy Trâm chuẩn bị đặt chân lên bậc cầu thang thứ nhất - là lối đi dẫn vào đại sảnh thì chợt nghe ở trên kia vọng xuống rất nhiều những tiếng bước chân. Bảo Nam bắt gặp nhũn mày, chắc chắn đang có rất nhiều người, thế nhưng tòa thành Trần gia từ lúc nào đã biến thành cái chợ? Đi sau anh, Thùy Trâm cũng nghi hoặc không kém. Giống như anh, trong cô không hiểu tại sao lại dâng lên một nỗi bất an mơ hồ.

Cùng khắc, một chiếc Bentley màu đen cũng đã đỗ lại trước lối vào của toà nhà chính. Thiên Vũ xuống xe, hình ảnh đầu tiên thu vào đáy mắt chính là một cô bé đang ngồi ôm lấy hai chân, gục mặt ở trước hiên nhà.

Thiên Vũ chỉ dừng điểm nhìn ở Trần An Khuê vài giây, sau đó lạnh lùng đi thẳng vào bên trong. Thế nhưng, đuôi áo của hắn lại bị Trần An Khuê túm lấy.

Dừng lại cước bộ, Thiên Vũ nhếch môi, hắn nhìn vào bàn tay như quyết không muốn buông bỏ của Trần An Khuê, “Bỏ ra!”

Trần An Khuê vẫn cúi gầm mặt, vì một lý do nào đó mà giờ đây cậu ta lại hoảng sợ tới cùng. Mọi điều Thiên Vũ nói chỉ là gió thoảng bên tai, Trần An Khuê không muốn hắn thấy được cảnh tượng đang diễn ra ở trên kia, “Thiên Vũ, chỉ một lát thôi... xin anh... chỉ một lát thôi.”

Thiên Vũ chau mày, không biết có phải do biểu hiện kỳ lạ của Trần An Khuê mà hắn đột nhiên linh cảm có chuyện chẳng lành. Theo cảm tính, Thiên Vũ hất mạnh tay của Trần An Khuê rồi đi nhanh vào bên trong.

Ở gần lối đi dẫn lên tầng hai, nhiều người giúp việc đang đứng túm tụm lại một chỗ, nét mặt của họ đều trắng bệch, chỉ thiếu có nước so được với bông tuyết lạnh giá. Khác với họ, một số các bác sĩ lại đang cầm dụng cụ y tế, hốt hoảng chạy nhanh về hướng cầu thang. Xung quanh không có một tiếng động, nhưng vẫn cảm nhận rõ được sự dị thường.

“Đang xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Vũ xoáy sâu vào một người hầu gái. Nghe vậy, cô ta cúi đầu, bờ vai run lên bần bật.

Thiên Vũ nổi giận, hắn thật sự đã mất sạch kiên nhẫn, “Nói mau!”

Bị Thiên Vũ quát, người hầu gái trả lời, vậy nhưng ngoài nét mặt hoảng loạn thì cử chỉ và giọng điệu của cô ta lại hết sức điềm nhiên. Tuy vậy trong thời khắc này, không một ai có đủ bình tĩnh để chú ý tới điều đó, “Thiếu gia... là tiểu thư Hiếu Du cắt tay tự tử...”

Thời gian như ngừng trôi.

Chiếc cặp trên vai Thiên Vũ rơi tuột xuống đất.

Ánh tích dương cuối cùng đã bị bóng tối nuốt chửng, hết như có một trái tim đã sắp ngừng đập, có một cô bé sớm vội đi xa, nhấn tâm gieo rắc vào tâm trí mỗi người một màn đêm u tối.

Từ khi gặp gỡ, đây là lần đầu tiên Trần An Khuê trông thấy Thiên Vũ tỏ ra vội vàng, cuống quýt đến thế. Lúc này, hắn như không thể phân biệt được phương hướng, chỉ biết đích đến của mình chính là căn phòng nằm trên tầng hai.

Toàn thân Trần An Khuê bỗng lạnh toát. Có lẽ tâm tính ích kỷ của cậu ta đã lấy đi từng chút hy vọng sống của Hiếu Du.

Không được! Thiên Vũ không thể biết hành động phát sinh của mình khi đó!

Suy nghĩ của một kẻ có lỗi là sợ sẽ bị người mình quý mến phát giác, bởi vậy, Trần An Khuê chẳng khác nào một kẻ mất trí, gào khóc chạy đuổi theo Thiên Vũ, giữ chặt lấy bàn tay, đứng chắn trước mặt, cản trước đường đi của hắn.

“Thiên Vũ, em sợ lắm, hãy ở lại đây với em...”

Trước sự đau khổ của Trần An Khuê, Thiên Vũ chẳng may động lòng, ngược lại, sự dai dẳng ấy còn khiến con thịnh nộ như trào dâng đến đầu ngọn sóng. Hắn lạnh lùng đẩy ngã Trần An Khuê. Hành động ấy dứt khoát đến mức khiến Trần An Khuê nghĩ rằng cho dù Hiếu Du có biến mất, thì sự ghét bỏ mà Thiên Vũ dành cho vẫn sẽ tiếp tục đeo bám cậu ta cả đời. Nếu là như vậy, thì mọi sự tranh giành đối với Hiếu Du cũng đâu còn nghĩa lý.

Tiếp đó...

Bóng lưng của Thiên Vũ đã khuất dạng, dần dần đem đến cho Trần An Khuê một nỗi bất lực mơ hồ. Sau cùng, trước ánh nhìn của rất nhiều người giúp việc, Trần An Khuê cũng lau khô nước mắt, bỏ qua cái chân bị đau, từ từ đứng lên, bám vào tay vịn cầu thang rồi từng bước khó nhọc leo lên trên tầng.

...

Trên tầng hai, khu vực gần phòng của Hiếu Du chỗ nào cũng có người. Đội ngũ các bác sĩ làm việc cho Trần gia cơ hồ cũng đều tề tựu ở đây, thế nhưng khắc này tất cả lại đứng im ở bên ngoài, như thể không còn phận sự.

Trần An Khuê nhận thức, mới chỉ một thoáng, mà không gian đã bị bao phủ bởi mùi thuốc sát trùng, lẫn... mùi tanh của máu.

Hòa lẫn là hơi thở của sự bi thương.

Trần An Khuê chán chường cho đến chết cũng không thể nào quên được, cảnh tượng diễn ra trong căn phòng trước đây vốn thuộc về cậu ta hôm ấy.

Trong vòng tay của Bảo Nam, Hiếu Du giống chỉ đang say ngủ, nhưng tại sao, một người bình thường lại có khuôn mặt trắng bệch đến hải hùng? Rồi còn đôi mắt nhắm nghiền cùng bờ môi nhợt nhạt kia, tất cả làm sao có thể giải thích?

Trần An Khuê thần thờ nhìn Hiếu Du, thật ra cậu ta đã biết kể từ giây phút này, sẽ không còn ai có thể cướp đoạt Thiên Vũ, gia đình, cho đến địa vị và thân phận của cậu ta. Vậy nhưng thứ Trần An Khuê cảm nhận được tại sao lại không phải là sự vui mừng? Nếu không là xót thương cho Hiếu Du, thì phải chăng là do giọt nước mắt của Bảo Nam, là do sự trống rỗng như một hố đen không đáy trong ánh mắt vốn luôn lạnh lùng của Thiên Vũ?

Trần An Khuê lùi ra phía sau vài bước, tất cả họ đều vì sự ra đi của Hiếu Du mà đánh mất chính mình, lộ ra dáng vẻ đau đớn, yếu đuối...

“Tiểu thư, cô...”

Một nữ bác sĩ không biết từ lúc nào đã đứng sau Trần An Khuê, cô ta có ý định khuyên cậu ta rời đi. Chắc nữ bác sĩ đó nghĩ một đứa trẻ nhỏ tuổi không nên chứng kiến những thảm cảnh như thế này.

Thế nhưng, Trần An Khuê vẫn đứng im bất động.

Trong một khoảnh khắc, cậu ta đã đối diện với đôi mắt đỏ ngầu của Bảo Nam.

Đây là người Trần An Khuê đã từng coi là anh trai, vậy mà cậu ta lại chưa từng được anh xem là em gái.

Trần An Khuê loạng choạng, chỉ đến khi nhìn Hiếu Du dù đã trút hơi thở cuối cùng nhưng vẫn được Bảo Nam ôm cẩn, bảo bọc trong vòng tay, cậu ta mới biết, thì ra suốt thời gian qua cậu ta vẫn luôn lầm tưởng Bảo Nam ghét Hiếu Du, tưởng lầm anh vẫn luôn coi trọng khoảng thời gian bảy năm sống chung dưới một mái nhà giữa hai anh em, dù không cùng chung huyết thống.

Sự oán hận của Bảo Nam khi đó giúp Trần An Khuê hiểu, có lẽ đều do cậu ta tự mình đa tình.

Giây phút được nữ bác sĩ đỡ lưng rồi đưa ra bên ngoài, Trần An Khuê quét ánh nhìn trào phúng về phía Hiếu Du... một lần cuối cùng.

Lòng đỏ kị sẽ khiến Trần An Khuê không bao giờ hối hận về những hành động mà cậu ta đã làm ngày hôm nay.

Thế nhưng từ giờ trở đi, hiện hữu trong những giấc mộng của Trần An Khuê sẽ luôn là đoạn hình ảnh Hiếu Du run rẩy, khó nhọc gượng lên để với lấy thuốc đặt trên mặt bàn.

Máu dưới nền nhà đã thành một vũng.

Hiếu Du cầm lấy lọ thuốc nhưng đến cuối cùng vẫn không thể nắm chặt ở trong tay. Những viên thuốc giúp cầm máu rơi tung tóe xuống mặt đất, tuy vậy lại cách quá xa, đến nỗi nó không thể nhìn rõ.

Toàn thân Hiếu Du đang tê liệt, nó không thể cử động, cũng không thể thốt ra, dù chỉ một lời.

Trần An Khuê đứng cách Hiếu Du một quãng, sau một thoáng lặng người, cậu ta cúi đầu nhìn những viên thuốc cứu mạng.

Chẳng biết đã qua bao lâu, nhưng bãi nước đỏ tươi ở dưới đất đã ngầy một lan rộng.

Đôi môi tím tái cùng ánh nhìn đờ đẫn như để chứng minh Hiếu Du sắp chết...

Có lẽ gọi người hay không kết quả cũng chỉ có một.

Trần An Khuê cười nhạt nhìn dòng máu đỏ tươi đang không ngừng chảy ra từ vết cắt trên cổ tay của Hiếu Du. Lúc này, cậu ta không biết đang có một lời cầu cứu được gửi đến mình, hoặc cậu ta đang cố tình biện bạch cho sự ngoan độc vốn đã là bản chất của cậu ta.

Trần An Khuê quỳ xuống, nhặt từng viên thuốc rồi chậm rãi bỏ lại vào trong. Giây phút vận chặt nắp rồi quăng sâu lọ thuốc vào gầm giường, Trần An Khuê nở một nụ cười độc ác. Trước khi rời đi, cậu ta quan sát Hiếu Du dưới góc nhìn của một kẻ chiến thắng. “Hiếu Du, nếu cậu đã chọn lấy cái chết vậy thì tại sao đến giờ lại không định giữ vững quan điểm? Đừng hòng vọng tưởng, hãy ngoan ngoãn biến mất khỏi thế giới này, rút ra khỏi cuộc sống của tôi đi!”

Dứt lời, Trần An Khuê xoay bước, khép lại cánh cửa phòng. Sự tuyệt tình của cậu ta đã gián tiếp khiến cho ký ức của Hiếu Du bị phong bế suốt bao nhiêu năm...

...

23 tháng 3 là ngày mùa xuân tam tối. Vậy nhưng, đó chỉ là khởi đầu cho những phong ba.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay?

Mây đen vần vũ, che lấp những vì sao lấp lánh trên nền trời đen kịt, chỉ một lát sau, cơn mưa dữ dội đã trút xuống, không gian yên tĩnh nay bị xâm phạm bởi tiếng mưa rơi. Đối với một số người, đêm khuya thanh vắng vì thế cũng không còn quá hãi hùng.

Thùy Trâm buông thõng hai chân, ngồi nghiêng, tựa đầu vào thành giường, đôi mắt cô nhắm nghiền nhưng thần trí lại vô cùng tỉnh táo. Thùy Trâm không ngờ, cô lại bạo dạn đến mức yên vị ở đây suốt hai tiếng đồng hồ. Căn phòng này là nỗi ám ảnh của rất nhiều người, với Thùy Trâm cũng là cơn ác mộng khủng khiếp nhất. Nhớ lại nhiều năm trước, đây chính là nơi Hiếu Du tự tử. Thời gian trôi qua, đồng thời nó đã trở thành vùng cấm địa mà bất cứ ai cũng không được phép đặt chân vào... ngoại trừ Bảo Nam. Vậy mà giờ đây, cô lại ngang nhiên bỏ mặc, nhắm mắt làm ngơ trước những nội quy của toà thành này. Khi xưa, không phải Thùy Trâm chưa từng nghe qua kết cục bi thảm của những kẻ tò mò, thế nhưng lúc này, đây chính là phương án khả thi nhất mà cô có thể nghĩ ra. Bởi để gặp được anh, cho dù có bị vệ sĩ chặn sừng vào đầu thì cũng chả xá gì. Hơn nữa, Thùy Trâm có lòng tin bọn họ sẽ không dám ra tay thương tổn cô.

Bên tai vọng đến tiếng bước chân, nhưng Thùy Trâm cố tình, chẳng hề mấy may để ý, “Đặng tiểu thư, đây là lệnh của thiếu gia, không ai là ngoại lệ. Mong cô đừng gây khó dễ cho chúng tôi.”

Thùy Trâm coi như không nghe thấy, vậy nhưng cô đoán, sắc mặt của vệ sĩ đang rất khó coi. Cũng phải thôi, nếu Thùy Trâm nhớ không lầm, thì anh ta đã lặp lại những lời này đến mười lần.

Dội mũi mà không có tiếng đáp lời, sự phớt lờ của Thùy Trâm khiến người vệ sĩ dần mất kiên nhẫn. Anh ta đến gần chỗ Thùy Trâm, trong khi cô vẫn đang nhắm mắt.

Thùy Trâm sao có thể không đoán ra người vệ sĩ định làm gì. Tuy nhiên, nếu muốn cưỡng ép cô ra bên ngoài, thì chút bản lĩnh còn con đó của anh ta còn chưa đủ. Nhưng, dù sao thì người này cũng chỉ làm theo mệnh lệnh của Bảo Nam, vì thế mà cô sẽ cố nén lại cơn giận, sẽ kiềm chế để không so đo tính toán với anh ta. Thế nhưng, anh ta vẫn nên nhớ rõ thân phận của cô.

Vào giây phút người vệ sĩ chuẩn bị đặt tay lên vai, hồng để bắt Thùy Trâm đứng dậy, cô mới khiên cưỡng mở mắt. Đối diện với sự nghiêm túc của anh ta, cô chỉ nở một nụ cười hờ hững, “Anh dám chạm vào tôi sao? Có cần tôi nhắc lại cho anh nhớ, tôi là ai không?”

Thùy Trâm vừa dứt lời, người vệ sĩ đã như đóng băng, mọi hành động mà anh ta định làm đều ngưng lại. Đáy mắt Thùy Trâm lóe lên tia tinh quang, sau đó cô bình thản, vô thường vô phạt trả lời, “Là vị hôn thê... cũng đồng thời là nữ chủ nhân tương lai của anh...”

Thế nên, trong khi Bảo Nam không có ở đây, thì người đầu tiên anh phải phục tùng là tôi. Nghĩ rồi, Thùy Trâm tao nhã nâng tay, chỉ thẳng về hướng cửa phòng.

Người vệ sĩ lắc đầu bất lực, rời khỏi căn phòng vốn đã bị Thùy Trâm xem như công cụ để đạt được mục đích riêng. Lúc này, anh ta thầm oán thán, nếu như thiếu gia chịu bất kỳ thì tốt biết mấy, anh ta sẽ không rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế này.

...

Sáu giờ ba mươi phút sáng.

Mưa giông đã ngớt, vậy nhưng sấm chớp vẫn đùng đoàng, rạch ngang chằng chịt trên bầu trời, báo hiệu sự khắc nghiệt mà thiên nhiên đem đến bất cứ lúc nào cũng có thể lại một lần nữa ập xuống.

Bảo Nam từ từ tỉnh lại sau cơn say. Nguyên một đêm gục cạnh Bảo Nhi, khắc này, bàn tay anh vẫn đang nắm chặt tay nó.

Lặng người ngắm nhìn dung nhan nhợt nhạt kia, Bảo Nam như bị lấy mất thần trí. Con ác mộng tồi tệ khiến anh hoàn toàn suy sụp, nhưng may không như giấc mơ tái hiện ký ức, dù rằng Candy đang nằm đó, ngay ở trước mắt anh với đôi môi tím ngắt cùng sắc mặt trắng bệch, nhưng nhịp đập trái tim được hiển thị trên điện tâm đồ đã giúp nỗi sợ hãi của anh dần được buông bỏ. Candy còn sống! Người quan trọng nhất với Bảo Nam đã quay trở về bên anh, hết như một phép màu.

Đáy mắt vốn luôn băng giá nay lại có tia ấm áp, Bảo Nam mỉm cười, khẽ nói với Bảo Nhi, dù biết đáp lại anh sẽ không là gì khác... ngoài tiếng tích tắc của kim đồng hồ.

“Chào buổi sáng, Candy.”

Liệu rằng trong cơn mộng mị, em có thấu hiểu những nỗi khổ tâm của anh?

Đêm qua, anh như sống lại trong tháng ngày tăm tối nhất của cuộc đời. Em có biết khi em tắm mình trong vũng máu đỏ tươi, người hứng chịu đau đớn thật ra còn có anh? Em có biết khi em nhìn anh bằng ánh mắt mờ lung và tràn đầy sự không cam lòng, anh mới là người cảm hận bản thân mình nhất? Em có biết giây phút em vô lực rồi dùng bàn tay nhuộm máu níu chặt lấy ngực áo anh, nhưng không còn đủ sức để thốt ra mọi lời oán trách, trái tim anh dường như cũng đã bị em bóp nát? Vào thời khắc em nhắm mắt buông xuôi, phải chăng anh không lâm vào tuyệt vọng, rơi xuống vực thẳm sâu nhất của kiếp người?

Bản thân hồi lâu, từ khi thức dậy, chưa có lúc nào Bảo Nam rời mắt khỏi người con gái đang nằm trên giường bệnh, “Candy! Em không thể dùng phương thức này để trừng phạt anh, vì thế, em phải mau chóng tỉnh lại. Đến lúc đó, dù em có bắt anh phải nhảy xuống núi đao biển lửa, thì anh cũng cam lòng.”

“Có thật sẽ như vậy không?”

Trong tâm thức, Bảo Nhi trào phúng hỏi, nhưng sự chất vấn lại không thể thốt ra thành lời. Nó chán ghét sự giả tạo của Bảo Nam, chán ghét khi anh ngày nào cũng thủ thi bên tai nó những lời giả nhân giả nghĩa, chán ghét bàn tay ấm áp mà khi xưa nó cho là cả bầu trời... Thế nhưng, Bảo Nam nào có biết, anh chính là một trong những người gián tiếp hại nó ra nông nỗi này. Đã như vậy rồi, thì sự hối hận của anh cũng đâu còn ý nghĩa.

Lặng yên làm ai thêm tuyệt vọng?

Khác với vẻ nghiêm nghị, lãnh đạm, cho dù là người nào cũng mang đến sự lạnh lùng, xa cách, chẳng một ai hay vị thiếu gia có khí thế trầm ổn, thành thực như Bảo Nam lại vì một cô gái trước đây mình chưa bao giờ quan tâm, thậm chí, đã từng có ý muốn trừ bỏ, lúc này, lại khiến anh lộ ra dáng vẻ thương tâm, lặp đi lặp lại một câu nói đến nhiều lần như thế, “Candy, xin em hãy mau tỉnh lại...”

Lời khẩn cầu như vọng đến từ cõi vĩnh hằng cứ quanh quẩn bên tai. Linh hồn bị giam cầm bên trong cơ thể bất cười thành tiếng. Bảo Nam, anh tưởng tôi không muốn đánh thức tâm thần vô dụng này sao? Vậy mà dường như có thứ gì đó kìm hãm, thế nên tôi vẫn tồn tại, chẳng thể ra đi hay điều khiển mọi thứ xoay theo ý muốn của mình. Nhưng tốt nhất hãy cứ là vậy, bởi chỉ khi nằm yên bất động, thì tôi mới có thể an tâm làm một Candy ngoan ngoãn... như trong kí ức giữa hai chúng ta...

Bên ngoài mòng cánh, chớp mắt đã đến bây giờ.

Bảo Nam vẫn ngồi ngẩn người, tuy nhiên lúc này, khuôn mặt anh lại vô thần như một hình nhân không có sức sống.

Như thường lệ, nữ hộ lý đẩy cửa bước vào, thấy một bóng lưng ngầy ra ở đó, dù đã biết đối phương là ai nhưng cô ta vẫn dè dặt xác nhận, “Thiếu gia?”

Không gian tĩnh lặng bị phá tan trong giây lát. Bảo Nam liếc nhìn đồng hồ, sau thoáng chốc trầm mặc, anh mới đứng dậy rồi chậm rãi xoay người.

Thấy vậy, nữ hộ lý hơi cúi đầu, sự thâm trầm của thiếu gia khiến cô ta thấy hơi căng thẳng, chỉ đến khi có một tiếng nói không nhanh không chậm từ tốn vang lên, cô ta mới nhớ ra được lý do vì sao mình lại nhận công việc này, “Chăm sóc tốt cho tiểu thư.”

“Vâng ạ.”

Bảo Nam dừng ánh mắt ở nữ hộ lý một vài giây rồi mới lặng lẽ khép lại cửa phòng, như thể chỉ khi nhận được câu trả lời thỏa đáng, anh mới có thể yên tâm rời khỏi đây.

Nữ hộ lý bây giờ mới phục hồi lại tinh thần. Thiếu gia mỗi ngày đều dặn dò cô ta phải tận tâm săn sóc cho tiểu thư, chưa kể đến sự ân cần và thái độ dịu dàng mà cô ta thường xuyên bắt gặp, chỉ riêng điều này đã đủ để cô ta hiểu, vị tiểu thư kia đối với thiếu gia quan trọng đến mức nào. Vì vậy, nữ hộ lý không có đủ dũng khí để lơ là, làm trái mệnh lệnh với người đã trả cho cô ta mức lương cao gấp nhiều lần, so với số tiền mà mỗi tháng cô ta nhận được khi làm ở bệnh viện trước đây.

...

Vừa mở nguồn máy, số điện thoại gọi nhờ đã khiến Bảo Nam nhú mày. Khoảng thời gian này, ngoài viện trưởng Walker, chỉ có vài vệ sĩ thân tín mới biết được phương thức để liên hệ với anh. Hơn nữa, nếu không có vấn đề nghiêm trọng, một trong số họ sẽ không chủ động làm phiền. Bảo Nam nghi hoặc, không biết ở tòa thành Trần gia đã phát sinh ra sự việc gì? Tuy trước đây do Trần An Khuê mà anh và mẹ có to tiếng với nhau, thêm vụ việc vì cô ta mà mẹ này sinh hận ý, sai người hại chết Bảo Nhi...

“Là kẻ nào?” Bảo Nam cất giọng lạnh như băng. Thời khắc đó, trong đầu anh chỉ có ác niệm “họ máu phải trả bằng máu”.

“Thiếu gia, là phu nhân.” Thoáng có chút do dự, sau đó, người vệ sĩ vẫn tiếp tục trả lời, “Trước khi tai nạn xảy ra, đại thiếu gia Mason của tập đoàn bất động sản London theo chỉ thị cũng nhúng tay vào, nhưng bất thành... Chúng tôi đã dàn dựng cái chết của anh ta thành một trận hỏa hoạn tại nhà riêng, đồng thời người ở bên ta đã mờ mắt, phía cảnh sát sẽ không can thiệp quá sâu vào việc này...”

Bảo Nam chết lặng người. Ban đầu khi nhắc đến Bảo Nhi, mẹ không hề nói một lời oán trách. Những tưởng bà nhìn nhận vấn đề một cách thấu đáo, Bảo Nhi không liên quan đến vụ tai của Trần An Khuê, lúc nhớ lại anh đã rất cảm kích, nhưng hóa ra, đó chỉ là ảo tưởng nhất thời. Ngoài Trần An Khuê, mẹ sẽ không bao giờ cho thêm ai cơ hội.

Thư phòng vốn trang trọng tiếp đó chẳng khác nào vừa trải qua một trận càn quét, khi hàng loạt những tiếng động lớn, tiếng đổ vỡ vang lên, là minh chứng cho sự giận dữ đã chẳng thể kìm nén.

Cốc thủy tinh bị hất văng xuống đất thành những mảnh tan tành. Chặn giấy nặng trĩu bằng đá quý bị ném mạnh vào tấm kính của tủ trưng bày, khiến tất cả đều nứt toác. Hàng xấp tài liệu cùng màn hình máy tính cũng vì cơn cuồng nộ của Bảo Nam mà trở thành đồng phế thải, nằm lẫn vào nhau ở dưới mặt đất.

Người vệ sĩ đứng đó, cúi gập đầu, dù đã trải qua nhiều đợt huấn luyện nhưng lúc này, trước sự mất kiểm soát của thiếu gia, anh ta cũng không biết nên làm gì khác.

Khi một thanh âm không rõ là do vật gì va chạm phát ra, người vì tính chất đặc thù của công việc mà luôn phải bày ra bộ mặt không cảm xúc như người vệ sĩ, cuối cùng cũng phải sững sờ, khi nhìn thấy những cú đấm như thể đã dùng hết sức lực đang liên tiếp trút xuống mặt bàn bằng gỗ. Đó là nỗi uất hận cùng tuyệt tình bùng nổ, kích thích đến tận tâm can anh ta.

Chẳng biết đã qua bao lâu, nhưng giây phút mọi thứ dần trở về với tĩnh mịch, thì cũng là lúc bàn tay tàn nhẫn với chính bản thân nhuộm đầy sắc đỏ của máu. Đau đớn truyền tới từ nơi thể xác, có là gì so với nỗi thống khổ tê tâm phế liệt mà không ai có thể hay? Bảo Nam đỡ trán, đôi bàn tay của anh luôn sâu, cào cấu mái tóc ngắn.

Máu theo đỉnh đầu chảy dọc, từng giọt nhỏ xuống mặt bàn bóng loáng. Bảo Nam hơi cúi đầu, vì thế, người vệ sĩ không thấy rõ gương mặt anh. Nhưng từ góc nhìn của anh ta, nơi thượng nguồn mà dòng suối đỏ chảy xuống chính là từ khoe mắt.

“Tại sao?” Bảo Nam vô thức bật hỏi. Tại sao bà lại vì cô ta mà đối xử với con gái ruột của mình như vậy?

Ngữ điệu ấy có bao nhiêu phần oán hận, thê lương?

Đây là lần đầu tiên, và có lẽ cũng là lần duy nhất người vệ sĩ chứng kiến thiếu gia vốn luôn lạnh lùng, nay lại bi thương đến nỗi, huyết lệ tràn mi.

...

Bảo Nam siết chặt điện thoại. Sau ngày hôm ấy, anh đã coi Trần Yên Đan như không tồn tại, đoạn tuyệt quan hệ, cắt đứt tình nghĩa mẹ con với bà ta. Thậm chí, còn hạ quyết tâm từ giờ trở đi sẽ không hao tâm tổn sức để tâm đến những vấn đề có liên quan đến Trần gia. Thế nhưng Candy nói đúng, huyết thống chính là xiềng xích ràng buộc, ở Trần gia vẫn có những người mà anh không thể không quan tâm.

Bảo Nam đến bên bàn làm việc, trong lúc đó, tín hiệu đã được kết nối, vài giây sau, đối phương còn chưa kịp mở lời, anh đã trầm giọng, hỏi, “Tôi đây, có chuyện gì?”

“Thiếu gia, Đặng tiểu thư đang ở đây...”

Thùy Trâm? Cô ấy đến Anh quốc để làm gì?

“... trong phòng của nhị tiểu thư.”

Lời vừa dứt, ngón tay đang gõ lên mặt bàn bất giác khựng lại. Không có chỉ thị được đưa ra, Bảo Nam ngắt điện thoại, mở máy tính. Hình ảnh có bóng người đang gục ngủ khiến nét mặt anh sa sầm.

Thùy Trâm, không phải em không biết những thứ liên quan đến Candy, đâu cũng là kị hủ của anh!

Ở một nơi khác.

Tại căn phòng vốn đã không có người ở trong nhiều năm.

Thùy Trâm mới mệt mỏi thiếp đi được một lúc thì lại bị một hồi chuông báo đánh thức. Dãy số nhìn tuy xa lạ, nhưng không hiểu sao lúc này, đầu óc cô tự dưng lại trở nên khá căng thẳng. Con buồn ngủ vì thế mà cũng nhanh chóng bị đẩy lùi. Không nghĩ ngợi nhiều, Thùy Trâm lập tức bắt máy, “Bảo Nam!”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 133: Thông Báo

Mình vừa làm xong video về Thùy Trâm, bạn nào quan tâm thì lên youtube search: Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ (Part: 2.1: Chấp nhất vì yêu) nhé ạ. Nếu không tìm thấy thì có thể lên trang facebook của truyện là: "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", mình sẽ để link ở trên đó.

Chúc mọi người có một kỳ nghỉ tết vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay?

Nghe câu nói gần như chắc nịch của Thùy Trâm, Bảo Nam không dấu nổi nụ cười lạnh. Anh không hiểu, cô lấy được sự khẳng định này ở đâu. Đường như cảm thấy bản thân bị đem ra làm trò cười, đáy mắt Bảo Nam bắt gặp lạnh thêm vài phần. Vậy nhưng, anh vẫn giữ im lặng từ đầu đến cuối.

Thái độ của Bảo Nam khiến Thùy Trâm dờ người. Có thể cảm nhận rõ anh đang tức giận, cô vội vàng đứng dậy. Vì quá đột ngột, cánh tay cô khê hất vào túi sách cá nhân ở ngay bên cạnh, chiếc túi rơi xuống đất, một vài món đồ trong đó bị văng ra, như minh chứng cho sự bất lực đang dần bủa vây. Thùy Trâm áp chế sự run rẩy, cô cố gắng để cho mình không lạc giọng, “Em xin lỗi.”

Trước bàn làm việc, Bảo Nam đang quan sát nhất cử nhất động của Thùy Trâm qua màn hình vi tính. Anh rõ ràng đã biết sự lúng túng đó không phải là đóng kịch, vậy mà, anh vẫn chẳng thể tỏ ra bình thản như không có chuyện gì xảy ra, “Hình như tất cả đều nằm trong tính toán của em?”

Tính toán của em?

Thùy Trâm nghe có tiếng gì đó đang vỡ vụn. Sau bao nhớ nhung mong mỏi, cô trong mắt anh thì ra chỉ là một đứa con gái toan tính, mưu mô. Tuy nhiên, chẳng phải mọi thứ đã như mong muốn ban đầu rồi sao? Dù biết cô không là lý do duy nhất để Bảo Nam làm vậy, nhưng cuối cùng, anh đã tự chủ động liên lạc với cô.

“Đừng vậy!” Cô không trốn tránh, “Bảo Nam, anh không phiền lòng nếu chúng ta gặp mặt một lúc chứ?”

Dứt lời, Thùy Trâm ngẩng đầu, nở một nụ cười thật tươi về hướng camera quan sát giấu ẩn ở trong đồng hồ treo tường. Trên thực tế, cô đang ra điều kiện với Bảo Nam, nếu anh từ chối thì không đời nào cô rời khỏi căn phòng này.

Chứng kiến nụ cười rạng rỡ của Thùy Trâm, bàn tay Bảo Nam nắm chặt thành quyền. Một trận đau nhức lập tức dội đến, Thùy Trâm không biết, anh đang dùng cơn đau để kìm chế việc vì tức giận mà phải nặng lời với cô. Bảo Nam không quan tâm đến việc Thùy Trâm dùng cách nào để biết anh không rời khỏi Anh Quốc, cũng như sẽ không truy cứu xem vì sao cô lại nắm lòng toàn bộ hệ thống camera ẩn giấu trong phòng của Candy, thế nhưng, anh sẽ không chấp nhận việc cô lợi dụng một chút mềm lòng cuối cùng để “uy hiếp” anh. Có lẽ, nếu muốn duy trì mối quan hệ bạn bè, thì lúc này, anh và cô nên ngồi nói chuyện nghiêm túc với nhau, “Rời khỏi đó đi.” Bảo Nam lạnh nhạt, “Rời hẳn cho anh thời gian và địa điểm.”

Lúc này, Thùy Trâm còn chưa kịp mở lời, Bảo Nam đã ngắt máy. Trong lòng rất kích động nhưng cô cúi xuống nhặt đồ để tránh qua ống kính camera, anh có thể quan sát được nét vui mừng trên khuôn mặt cô. Xong xuôi, cô xách túi bước ra khỏi phòng. Chẳng rõ có phải do quá nôn nóng, mà người ưa sạch sẽ như Thùy Trâm mới không phát hiện lòng bàn tay của cô từ lúc nào đã nhiễm một vệt đen bẩn, chưa rõ là do vật gì bị lãng quên, đã phủ bụi trong nhiều năm gây ra.

Bây giờ ba mươi phút sáng.

Thùy Trâm đi vào một nhà hàng nhỏ, không có một chút tiếng tăm trong thành phố. Chẳng biết có phải do đã vào giờ hành chính, hay do thức ăn ở đây chưa đủ hấp dẫn để lôi cuốn thực khách mà nhà hàng cực vắng bóng người. Nhưng điều này đã đủ để khiến Thùy Trâm hài lòng, vì cô chắc chắn Bảo Nam gần đây không đặt chân đến những chốn sang trọng quen thuộc, nếu không, anh đã sớm tránh không khỏi tai mắt của người bên phía Trần Yên Đan.

Ngay từ lúc bước vào, bộ đồ trên người Thùy Trâm đã đối lập hoàn toàn với không gian tầm thường ở nơi đây. Có lẽ do quá dễ dàng để nhận ra điều đó, nên thái độ từ phía nhân viên phục vụ mới nhiệt tình hơn mọi ngày, “Chào buổi sáng, tiểu thư. Chúc cô một ngày tốt lành.”

Lên tầng trên, Thùy Trâm đến bên chiếc bàn dành cho hai người ở phía cửa sổ. Nhân viên phục vụ đưa cho cô một quyền thực đơn, nhưng cô lại gấp vào rồi đặt sang bên cạnh, “Chuẩn bị cho tôi hai phần bữa sáng truyền thống, cùng hai tách cà phê đen.” Trong lúc cô ta nhanh tay ghi chép, Thùy Trâm khề liếc về phía đồng hồ, “Tám giờ anh ấy mới đến, đến lúc đó, các cô hãy phục vụ thức ăn lên.” Cô mỉm cười, “Còn bây giờ, phiền cô cho tôi gọi trước một tách cà phê.”

Nhân viên phiên phục vụ niềm nở, “Vâng.” Trước khi rời đi, cô ta nhìn Thùy Trâm bằng ánh mắt ngưỡng mộ, “Tiểu thư, cô chu đáo thật đấy. Chàng trai cô đang đợi quả thật rất may mắn.”

Nhìn theo bóng lưng của nhân viên phục vụ, tâm trạng Thùy Trâm hơi xao động. Cô không biết cô ta đang nói thật hay chỉ đơn thuần là đang nịnh hót, nhưng bao lâu nay, cô đã thấu hiểu toàn bộ tác phong sinh hoạt của Bảo Nam, từ việc anh luôn luôn đúng giờ, đến việc anh coi trọng hương vị của những món ăn truyền thống... Đôi lúc Thùy Trâm nghĩ, chính Bảo Nam cũng không từng tận bản thân anh một cách sâu sắc bằng cô. Bởi vậy, dù có ghét cay ghét đắng các loại thức uống đắng ngắt thì trong mỗi bữa sáng, thứ cô không bao giờ bỏ thừa chính là cà phê đen. Lúc mới đầu, những ly cà phê chính là nguyên nhân khiến Thùy Trâm mất sạch khẩu vị, tuy nhiên lâu dần, chính vì Bảo Nam mà chất đắng ấy lại dần trở nên ngọt như đường. Cô hiểu, đó chính là tình yêu thương trong đắng cay. Bây giờ, Thùy Trâm đã nghiện cà phê, đến nỗi khó lòng có thể dứt bỏ. Nhưng Bảo Nam nào có để ý, anh không biết không giống như anh, những thói quen anh làm đều do sở thích, còn cô, đều là vì anh mà tập thành.

Thùy Trâm chống tay lên bậc cửa sổ, nhìn lên khoảng không bao la trên nền trời xám xịt. Có lẽ, nữ nhân viên kia nói đúng, Bảo Nam là chàng trai may

mấn, bởi ngoài anh, trên đời này có lẽ không có người nào khiến cô tình nguyện trao cả trái tim.

Hơn hai mươi phút sau, khi Thùy Trâm chuẩn bị uống xong ly cafe thứ hai, qua ô cửa kính, cuối cùng, cô cũng nhìn thấy một chiếc ô tô đang tiến vào bãi đỗ của nhà hàng. Dù đó không phải là chiếc Bugatti Veyron quen thuộc của Bảo Nam, thậm chí, còn là một chiếc xe có giá bình dân trên thị trường, nhưng cô vẫn có thể khẳng định, người tới là anh.

Đúng như Thùy Trâm dự đoán. Bấy giờ năm mươi tám phút, Bảo Nam tắt máy và xuống xe.

Vô tình, Bảo Nam hướng ánh nhìn lên phía trên. Khoảnh khắc mắt đối mắt, anh khựng lại một vài giây rồi mới tiếp tục sải bước tiến vào nhà hàng.

Đã có nhân viên phục vụ đợi sẵn, Bảo Nam đi theo anh ta lên tầng.

Từ khi nhìn thấy Bảo Nam, trong lòng Thùy Trâm đã thấp thỏm không yên, tuy nhiên, cô sẽ không để anh biết cô đang mất bình tĩnh.

Bảo Nam vắt áo khoác lên thành ghế. Đợi anh ngồi xuống, Thùy Trâm mới mở lời, “Anh yên tâm, em đã bao trọn nhà hàng này. Từ giờ trở đi sẽ không còn ai đến đây nữa.”

Bảo Nam giữ im lặng. Thấy anh như vậy, cô vô thức nắm chặt bàn tay đang giấu dưới khăn trải bàn. Đúng lúc này, thức ăn được dọn lên. Cho đến khi tất cả nhân viên phục vụ đều lui xuống, bầu không khí giữa hai người vẫn chỉ là sự gượng gạo.

Mùi cafe tràn ngập khắp không gian. Nhìn thứ nước màu nâu là ngọn nguồn của làn khói mỏng, Bảo Nam nở một nụ cười mỉa, “Thùy Trâm, đôi khi thông minh quá sẽ bị thông minh hại.”

Nét dịu dàng trên khuôn mặt Thùy Trâm lập tức cứng đờ. Trước mặt Bảo Nam, cô biết cô không nên giả bộ ngạc nhiên. Anh không hề đồ, cô cũng chưa bao giờ tự nhận mình là kẻ hèn nhát, có làm mà không dám nhận. Nhưng bây giờ, cái cô cần là thời gian để người kia hành động. “Bác gái nói với em bác ấy không có một đứa con trai là anh, kể từ khi anh bật vô âm tín, hai người gần như đã đoạn tuyệt mối quan hệ. Em không biết vì lý do gì mà anh và mẹ lại trở nên căng thẳng như vậy. Thế nhưng, nếu đứng trên cương vị của một người mẹ, thì em tin sẽ chẳng ai có thể từ bỏ đứa con của mình. Nếu không, bác ấy sẽ chẳng buồn nhìn mặt em, cũng như chịu bỏ một khoản vốn không nhỏ để mua lại mười mấy phần trăm cổ phần, sau đó, cố tình công khai trên bản tin kinh tế, đánh liều đẩy Trần gia vào tình thế khó khăn, chỉ vì mục đích răn đe và có ý khuyên anh hãy mau trở về.”

Thực ra, sau lúc tập đoàn của Đặng gia rút lui an toàn khỏi cơn khủng hoảng, Bảo Nam không là lý do duy nhất để Thùy Trâm đặt chân đến Anh quốc. Chuyến đi đến London lần này phần lớn nhằm để tìm hiểu thực hư, có thật là Bảo Nam đã bị chính mẹ ruột Trần Yên Đan không kiêng nể, giáng cho một đòn nặng nề, huy động một nguồn vốn không hề nhỏ để cắt đi 13% cổ phần trong tay anh, là muốn giao vào tay Trần An Khuê và đám họ hàng bên phía nhà chồng, vốn là những đối thủ cạnh tranh trực tiếp đến quyền thừa kế chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị với con trai ruột của bà, là anh!

Nhớ lại hơn mười sáu tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, hầu như lúc nào Thùy Trâm cũng trần trụi về mối e ngại liên quan đến quyền thừa kế, ngay cả trong giấc ngủ, cô cũng mộng thấy viễn cảnh mẹ vì tức giận mà hủy đi bản hôn ước giữa cô và Bảo Nam. Thùy Trâm hiểu, hơn ai hết, mẹ cô muốn bảo vệ vị thế của con gái ở Đặng gia, nhưng cô cũng cần bảo vệ tình yêu mà cô gìn giữ bao năm.

Ban đầu, vốn tưởng để gặp được Trần Yên Đan là không dễ dàng. Vậy mà Thùy Trâm không ngờ, khi cô gọi điện, bác gái có vẻ còn nôn nóng hơn cô. Ôm mỗi ngày vực xuống sân bay, vào giây phút trông thấy người đến đón mình là Trần Yên Đan, Thùy Trâm còn tưởng cô bị hoa mắt. Niềm vui khiến Thùy Trâm khó lòng kìm chế nụ cười, đúng như cô mong đợi, ngay sau đó cô đã biết: Trần Yên Đan tung tin giả, bà mua lại 13% trên tổng số 37% cổ phần từ tay Bảo Nam, nhưng người đứng tên 13% cổ phần đó không ai khác vẫn chính là anh.

Sắc mặt Trần Yên Đan lúc ấy rất tái, điều đó khiến Thùy Trâm cảm thấy hơi đau lòng. Có người mẹ nào lại mâu thuẫn với con trai ruột của mình như vậy? Một mặt, mọi người, ngay cả cô cũng oán hận vì cho rằng Trần Yên Đan quá tàn nhẫn với Bảo Nam, mặt khác, sự thật lại là đó chỉ là “chiêu trò” để hòng mục đích giúp bà tìm ra tung tích của anh. Vậy nhưng, tất cả đều bất thành. Bảo Nam không chịu xuất đầu lộ diện như hy vọng. Vấn đề này chỉ người trong cuộc mới hiểu, thật ra, người tuyệt tình nhất không phải là Trần Yên Đan, mà chính là anh.

Sau khi vào thăm Trần An Khuê, Thùy Trâm chào tạm biệt Trần Yên Đan và nói cô hơi mệt nên phải về khách sạn để nghỉ ngơi. Tất nhiên, bác gái sẽ không nỡ để cô một thân một mình ở London. Đúng như những gì Thùy Trâm dự tính, Trần Yên Đan liền sai người chuyển hành lý của cô về tòa thành Trần gia.

Thùy Trâm không rõ cô đã ngồi ở đại sảnh để đợi Bảo Nam bao lâu, chỉ đến khi vị quản gia quay bước, cô mới hiểu nếu cô chỉ chờ ở đây và lặng lẽ khóc, cô sẽ không gặp được người mà cô muốn tìm.

Thùy Trâm đã lợi dụng yếu điểm của Bảo Nam, là Hiếu Du! Dù rằng rất đau, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác.

Kết quả, Bảo Nam đang ở ngay trước mắt cô.

Người mà Thùy Trâm nhớ mong, cuối cùng, anh cũng để sự chờ đợi của cô không là uổng phí.

Bỏ qua một đoạn tâm tư, Thùy Trâm giả vờ nhìn Bảo Nam bằng ánh mắt dò xét rồi tiếp lời, “Trong mắt anh, em thấy có sự xao động.”

Trầm mặc vài giây, Bảo Nam đột nhiên bật cười, “Đặng Thùy Trâm, em đang thuyết khách giúp Trần Yên Đan, hay đang chứng minh em là người quan sát rất giỏi?”

Thùy Trâm không biết nói gì. Những lần Bảo Nam gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của cô, là những lần cô cảm thấy sợ hãi, lo lắng vì sự tức giận ẩn giấu trong

giọng điệu tự giễu của anh.

“Nếu em làm đủ mọi cách để gọi anh ra đây, chỉ là để đánh trống lảng và trao đổi những chuyện nhảm nhí này...” Bảo Nam lạnh lùng, “Thì tốt nhất đừng nên lãng phí thời gian của anh nữa.”

Thùy Trâm chờ người khi nghe Bảo Nam hỏi, vừa đúng lúc, chiếc di động cô để trên mặt bàn rung lên một hồi tin nhắn, nhưng cô nào có tâm tình để chú ý tới điều đó, “Em có nhớ kết cục của những đứa con gái ngu xuẩn, đã cố tình lôi kéo sự chú ý của anh, bằng cách đặt chân vào căn phòng đó không?”

Bờ vai Thùy Trâm run rẩy, dù biết nếu Bảo Nam đã kiên nhẫn nhắc lại những vấn đề xảy ra trong quá khứ, tức là cô sẽ không xảy ra chuyện gì, vì cô là bạn, hơn nữa trên danh nghĩa còn là vị hôn thê của anh, nhưng đáy lòng cô còn xót hơn một vết thương đã bị xát muối. Hóa ra, anh đánh đồng cô với tất cả bọn họ... Mười năm có cô ở bên, cũng không thể nào so sánh được với Hiếu Du chỉ còn tồn tại trong ký ức.

Biết rõ là sẽ đau, nhưng không thể ngờ là lại đau đến vậy.

...

Ô tô của Bảo Nam đã khuất bóng khỏi tầm mắt của Thùy Trâm. Cô vẫn ngồi đó, lặng im như một pho tượng. Thức ăn và cafe đang dần trở nên nguội lạnh, giống như tinh thần đang dần vì sự xa cách của anh mà sụp đổ.

Có người đi tới từ đằng sau. Người đó mặc vest đen lịch thiệp, vừa nhìn liền biết không phải là nhân viên hay quản lý trong nhà hàng. Như đã quá quen với tính cách lạnh nhạt của Thùy Trâm, anh ta cũng không nhiều lời, chỉ biết im lặng và lấy ra một chiếc máy tính xách tay, đặt lên mặt bàn. Sau khi mở máy và khởi động chương trình phần mềm, người vệ sĩ xoay hướng màn hình về phía Thùy Trâm, rồi mới thấp giọng báo cáo, "Tiểu thư, con chip định vị đã được gắn dưới gầm xe."

Thùy Trâm gật đầu. Lặng lẽ quan sát chấm đỏ đang di chuyển trên màn hình máy tính. Thần sắc của cô vô cùng lạnh lùng. Nếu mọi chuyện đầu xuôi đuôi lọt, thì cô sẽ biết được lý do vì sao Bảo Nam lại "mất tích" trong thời gian gần đây.

P/s: Mình vừa làm xong video về Thùy Trâm, bạn nào quan tâm thì lên youtube search: Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ (Part: 2.1: Chập nhút vì yêu) nhé ạ. Nếu không tìm thấy thì có thể lên trang facebook của truyện là: "Trái tim của tôi là thiên thần hay ác quỷ", mình sẽ để link ở trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay?

Cũng trong cùng một thành phố. Tại bệnh viện cách nhà hàng Thùy Trâm đang ngồi không xa, trong phòng bệnh đơn cao cấp, Trần An Khuê vừa được y tá thay cho một bình truyền dịch. Trong cơn mộng, nghe thấy có tiếng lạch cạch bên tai, Trần An Khuê từ từ tỉnh lại, rõ ràng cô ta cho rằng người kia đã gây ảnh hưởng tới giấc ngủ của mình, “Sao phiền phức thế? Rút cái đồng dây dợ lòng thông này ra cho xong.”

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bệnh mở ra. Vừa bước vào, nghe thấy con gái cản năn, Trần Yên Đan liền quở trách, “An Khuê, không được nói thế, mọi người đều là vì muốn tốt cho con.”

“Con biết, nhưng không nhất thiết là ngày nào cũng phải truyền dinh dưỡng, con đâu phải là không ăn được.” Trần An Khuê được đỡ ngồi dậy, lát đó, cô ta đưa mắt nhìn chiếc cặp lồng trên tay Trần Yên Đan, “Đồ ăn mẹ nấu rất hợp khẩu vị của con đấy.”

“Thế à, trước mặt người ngoài mà con cũng dám khoe là mình ham ăn hả?”

Trần An Khuê bĩu môi, vẻ mặt ngọt ngào hướng phía Trần Yên Đan, “Đâu có đâu, mấy khi được dịp Trần phu nhân chăm sóc tận tình như thế, con đang nhân cơ hội tán dương tài nấu nướng của mẹ đó chứ.” Dứt lời, cô ta liếc sang nữ y tá, “Hôm nào cũng vào đây mấy lần, chị nói xem, có phải không?”

Không nhận ra được ý miệt thị, nhạo báng người khác là đồ phiền phức của Trần An Khuê, nghe cô ta hỏi, nữ y tá vui vẻ tiếp lời, “Vâng, quả đúng là như vậy. Mùi thơm của thức ăn khiến ai cũng phải đói bụng. Dù chưa thưởng thức qua, nhưng tôi đã không ít lần phải thảm sát thương, những món ăn mà phu nhân nấu cho tiểu thư, hẳn là có hương vị rất tuyệt vời.”

Thấy con gái có vẻ không vui, Trần Yên Đan lạnh nhạt, khách sáo đáp, “Cảm ơn lời khen của cô.” Bà đi tới, đặt chiếc cặp lồng lên mặt bàn bên cạnh giường bệnh, “Phiền cô lúc ra khỏi phòng, nhớ khép hộ tôi cánh cửa.”

A! Cuối cùng, nữ y tá cũng nhận ra, trong bầu không khí hòa hợp giữa hai mẹ con, sự hiện diện của cô ta chỉ là thừa thãi. Nữ y tá nói “vâng” rồi nhanh chóng thu dọn đồ.

Đợi cho cô ta đi khuất, Trần An Khuê mới cười hi hi, nhào tới, ôm chặt thắt lưng, áp một bên mặt vào ngực mẹ, “Chỉ có mẹ là hiểu con nhất.”

Trần Yên Đan điểm một ngón tay lên trán cô ta, trong lòng ấm áp, cưng chiều nhắc nhở, “Con đó, đừng thấy người ta hiền mà bắt nạt.”

Trần An Khuê khinh bỉ, tỏ vẻ bất lực, “Ai bảo cô ta ngu. Thảo nào mà mãi không khá lên được.”

Trần Yên Đan hơi nhú mày, có vẻ như, bà không hài lòng với cách nói chuyện của con gái cưng. Biết mình lỡ lời, Trần An Khuê chột dạ, vội vàng bua, “Con đùa đấy.” Cô ta ngồi thẳng, chuyển sang chủ đề khác bằng cách đưa tay lên xoa bụng. “Mẹ, con đói rồi.”

Trần Yên Đan chỉnh cho chiếc gối tựa vào thành giường, giúp Trần An Khuê dựa lưng, rồi sau đó mới mở nắp bình đựng thức ăn giữ nhiệt.

Thoáng chốc, mùi thơm tỏa ra từ món súp yến đã lan tỏa khắp căn phòng.

Bên ngoài, trông thấy nụ cười hạnh phúc của Trần An Khuê qua ô kính tròn trên cánh cửa gỗ, đáy mắt vị bác sĩ mặc áo blouse trắng ánh lên vẻ giễu cợt.

Tâm chột thất lại, như có linh cảm, trước sự khó hiểu từ phía Trần An Khuê, Trần Yên Đan bỗng đứng bật dậy, đi ra phía cửa, nhanh tay đẩy mạnh cửa phòng. Không có một ai, kể cả vệ sĩ vẫn luôn túc trực bấy giờ cũng không thấy bóng dáng. Nỗi thất vọng xen lẫn nghi hoặc bao trùm. Bà đưa mắt nhìn về phía cuối hành lang. Ánh đèn sáng tỏ, chỉ thấy một vạt áo trắng lóe lên rồi vội khuất mắt. Hệt như hư ảo! Trần Yên Đan không hiểu vì sao lại cảm thấy nôn nóng, đang định đuổi theo thì đằng sau có tiếng bước chân, cùng với tiếng nói phát ra từ người vệ sĩ, bước chân của bà dừng lại, “Phu nhân, có chuyện gì vậy?”

“Anh có thấy có bóng người ở đằng kia không?” Trần Yên Đan quay người.

“Không, thưa phu nhân.”

Không ư?

Mình nhìn lầm chăng?

Có phải do dạo gần đây quá mệt mỏi nên mới bị vọng tưởng rồi hoa mắt?

Trần Yên Đan cho rằng bà đã quá nhạy cảm trước những điều vốn không hề xảy ra. Bảo Nam - con trai bà sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây. Vậy đó là thứ gì? Có thể chỉ là ảo ảnh của một vị bác sĩ làm trong bệnh viện, hoặc giả, hoang đường hơn là ma quỷ hiện hình!

Ổn định lại tâm tình, chợt nhớ đến sự tặc trách của người vệ sĩ, giọng nói Trần Yên Đan trở nên vô cùng sắc bén, “Vừa rồi, anh đã đi đâu?”

Anh ta hơi cúi đầu, “Phu nhân, thành thật xin lỗi.” Trần Yên Đan im lặng nghe người vệ sĩ tiếp tục giải thích, “Ban nãy khi đi ngang qua, viện trưởng Walker có đánh rơi rất nhiều văn kiện, sau lúc sắp xếp mọi thứ gọn gàng...” Anh ta hồi tưởng, quả thật lúc đó, những xấp giấy tờ mà viện trưởng Walker bê trên tay còn cao ngang ngực ông ta, “Tôi không thể không giúp ông ấy mang chúng đến phòng tư liệu.” Có điều, người vệ sĩ không báo cáo lại những mối nghi hoặc trong lòng, vì có lẽ anh ta cho rằng những điều đó là không cần thiết. Ví dụ như người vệ sĩ thắc mắc, tại sao một người quyền cao chức trọng như viện trưởng Walker lại đích thân đi làm những công việc tay chân, hay thậm chí, có lúc, anh ta còn cảm thấy mình bị dắt đi lòng vòng.

Trần Yên Đan quan sát người vệ sĩ, thấy anh ta không có vẻ như đang nói dối, bà mới yên lòng.

Cùng lúc, cánh cửa thang máy mở ra. Từ xa đã trông thấy Trần Yên Đan, nét mặt Thùy Trâm thoáng có tia vui mừng. Đi tới bên bà, cô tươi cười chào hỏi, “Bác gái, con đến thăm An Khuê.”

Trần Yên Đan cũng mỉm cười, “Thùy Trâm, con đến thật tốt quá, bác còn đang sợ An Khuê sẽ than chán vì không có người trò chuyện cùng đây.”

Sự xuất hiện của Thùy Trâm, sớm chốc, đã giúp Trần Yên Đan tạm thời quên đi những nỗi trăn trở ở sâu nơi đáy lòng.

Tại tầng cao nhất trong bệnh viện. Vừa bước vào văn phòng, trông dáng vẻ thư thái của cháu trai, viện trưởng Walker liền bóp trán than vãn, “Trong khi bác chạy tới chạy tui, chẳng khác nào một chân sai vật thì cháu lại nhàn nhã ngồi đọc sách như thế này đây.”

Bảo Nam đợi viện trưởng Walker ngồi xuống ghế sofa dành cho khách, rất tự nhiên rót một tách trà, đặt xuống trước mặt ông, “Chưa đổ một giọt mồ hôi, chứng tỏ bác chưa làm việc hết năng suất. Thế này thì không giảm béo được rồi.”

Viện trưởng Walker nhăn mặt, “Thì ra, cháu còn có tâm trạng đùa giỡn bác!”

“Không đúng sao?” Liếc xuống thân hình hơi mập mạp của ông, ánh mắt Bảo Nam hiếm khi lóe lên vẻ đùa cợt. Ngẩng lên cũng đúng, mười năm trở lại đây, trước mặt Trần Yên Đan, anh bao giờ cũng cảm thấy côi lòng mình nặng nề.

Viện trưởng Walker tỏ vẻ bất mãn, “Cháu xem, bác có còn thời gian để rèn luyện thể lực không?” Mỗi ngày đều làm từ sáng đến tối, ban đầu, ông thường leo mười mấy tầng cầu thang để rèn luyện thân thể, nhưng thói quen này không được duy trì, bởi công việc quá bận rộn. Thêm nữa, tuổi cũng đã ngoài năm mươi, ông cũng không quá chú trọng vào việc chăm chút ngoại hình. Vậy nên qua từng năm, tránh không khỏi quần áo lại chật thêm một chút.

Bảo Nam gạt đầu tán thành. Quay trở lại vào vấn đề chính, viện trưởng Walker nhìn anh thăm dò, “Có bị mẹ cháu bắt gắp không?”

Bảo Nam không rời mắt khỏi trang sách, “Bác không thấy cháu đang bình an ngồi đây à?” Anh lại nghe thấy tiếng nói ưu tư, “Bảo Nam, cháu với mẹ rốt cuộc làm sao vậy? Bao năm nay, bác vẫn chưa thấy hai mẹ con cãi nhau một lần. Tuy nói lần xích mích này chưa đến nỗi “long trời lở đất”, và tất nhiên mẹ cháu còn cố tình khiến người ta dị nghị, nhưng bác hiểu tính tình mẹ cháu, là người mau giận mau nguôi. Hay cháu thử đi xin lỗi bà ấy xem sao? Đùng

để mọi chuyện vượt quá tầm kiểm soát, cháu nên tìm cách phòng ngừa tai họa, sẽ có kẻ nhân cơ hội này để đặt điều tiếng! Những vấn đề liên quan đến nội bộ của Trần gia, bác và ông ngoại không thể can thiệp quá sâu được!”

“Bác thử nói xem, sau khi tra ra được không phải ngẫu nhiên mà xe ô tô của Trần An Khuê mất phanh, thì Trần Yên Đan có dĩ hòa vi quý với cháu được không?” Bảo Nam cười nhạt. Nếu Trần Yên Đan công tư phân minh, Candy sẽ không bị đẩy đến bờ vực thẳm, rơi vào mộng mị tăm tối thêm một lần nữa. Vết sẹo trong lòng anh, vốn vì chuyện đó mà đã không thể xóa nhòa.

“Trời ơi!” Bao nhiêu ý nghĩ vùn vụt lướt qua, viện trưởng Walker kinh ngạc thốt lên, “Hóa ra, cháu là người đứng sau vụ tai nạn của Trần An Khuê. Bảo Nam, chẳng lẽ cháu còn không biết mẹ cháu coi con bé đó như mạng? Ban đầu bác còn ngỡ ngơ, nhưng bây giờ đã thấu tỏ rồi!”

Tại sao ông lại không nghĩ ra?

Đương nhiên, người khiến Trần Yên Đan bỗng chốc trở nên nguy hiểm và dữ dội như thế... Chỉ có thể là Trần An Khuê - đứa trẻ khởi nguồn cho mọi lỗi lầm, mà chính ông vì tưởng Hiếu Du không còn chống chọi được bao lâu, nên mới tận tay trao vào vòng ôm của em gái.

Coi như không thấy vẻ kinh ngạc từ người ngồi phía đối diện, Bảo Nam gấp lại quyển sách rồi đứng lên, di chuyển về hướng tủ sách kê ở đằng sau chiếc bàn giám đốc. Viện trưởng Walker nhìn thoáng, nhan đề của cuốn sách là: Hôn mê.

Bảo Nam, thì ra, đây là tên của quyển sách cháu đọc từ lúc vào đây.

Hình ảnh Bảo Nhi phải duy trì sự sống bằng ống thở lại ủa về. Lạ quá, viện trưởng Walker tự nhiên cảm thấy lồng ngực ông nhâm nhâm đau.

“Có thể cho bác biết, cô bé đó là ai không?”

Bảo Nam trả đề vào vị trí cũ, đang định tìm cuốn sách khác, nghe câu hỏi ấy, anh hơi khựng lại. Thoáng chút do dự, nhưng rồi Bảo Nam vẫn chọn cách lắc đầu. Hiện nay, anh không cho phép có ai biết được thân phận thật sự của Bảo Nhi, kể cả là bác!

Viện trưởng Walker thờ dài. Có lẽ, ông chỉ cần biết đó là người chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng cháu trai ông, vậy là đủ rồi.

Nhưng, vẫn có những sự thật mà Bảo Nam bắt buộc phải đối mặt, “Bảo Nam, cháu nên suy nghĩ kĩ càng. Cháu đợi được một năm, hai năm, mười năm, hay thậm chí là hai mươi năm, nhưng cháu có thể kiên trì đến cùng, đợi được cả đời không? Cháu không thể chối bỏ, các trường hợp bệnh nhân bị chết não trên thế giới... hầu hết đều không thể cứu tỉnh.”

Theo lời khuyên của viện trưởng Walker, nếu Bảo Nhi không còn người nhà, thì giải pháp tốt nhất vẫn là nên rút ống thở. Cô bé sẽ ra đi trong thanh thản, mà người ở lại, dù biết sẽ phải trải qua bao nhiêu đau khổ, nhưng thời gian chính là liều thuốc xoa dịu đi vết thương tâm hồn.

Đáy mắt Bảo Nam cay xè. Candy, tại sao em không thể để niềm vui của anh được trọn vẹn? Tại sao em lại nhả tâm gieo rắc cho anh thứ hy vọng hư ảo, bất cứ lúc nào cũng có thể vụn vỡ? Nếu được lựa chọn, anh tình nguyện hoán đổi vị trí, thay em nằm trên chiếc giường trắng nhợt kia.

Thế nhưng, “Cháu tin vào cái gọi là ngoại lệ.” Tin vào những điều viễn vông mà không ai có thể đoán trước.

Lâu lắm rồi, viện trưởng Walker mới thấy được nổi xúc động như đang trực trào. Cuối cùng, ông đã hiểu được lý do vì sao Bảo Nam lại cố chấp như vậy. Bởi nếu Bảo Nhi là Hiếu Du đoàn mệnh của ông, thì dù cho có phải trả một cái giá đắt như thế nào, ông cũng nhất quyết không chịu buông bỏ. Sẽ dùng cả đời để chờ đến ngày con gái tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay? 3

Tuy nhiên, viện trưởng Walker không còn cơ hội. Hiếu Du đã rời bỏ ông mà đi. Trong ngày hôm ấy, lẽ ra ông không nên chiều theo sự bướng bỉnh của con gái, lẽ ra ông nên kiên quyết hơn, cho dù có phải nặng lời quát nạt, cũng nhất quyết bắt nó phải tiếp nhận điều trị. Nếu chứng bệnh trầm cảm không nghiêm trọng đến nỗi đẩy một người lạc quan như Hiếu Du đứng lên đầu ngọn sóng, thì phải chăng trong suốt mười năm qua, rất nhiều chuyện sẽ được cứu vãn, tâm can ông cũng không bị nỗi ân hận giày vò?

Hiếu Du, con có biết khi con ra đi, có bao nhiêu người vì con mà đau khổ? Không chỉ có bố, ngay cả anh trai con cũng lâm vào nỗi tuyệt vọng khôn cùng. Từ thuở ấu thơ cho đến lúc trưởng thành, không là gì khác, khoảng trời của Bảo Nam đã bị bó buộc bởi nó là đại thiếu gia của gia tộc họ Trần. Không giống như con, thằng bé rất hiếm khi biểu lộ tâm tình. Cho đến ngày thấy hai đứa sánh bước cùng nhau, bố mới hiểu rằng, thì ra ngoài che giấu giới, Bảo Nam vẫn chỉ là một đứa trẻ bình thường. Con đã khiến anh trai con nở nụ cười, nhưng đến cuối lại là người mang đi tất cả. Bảo Nam đang ở độ tuổi mười tám, vậy mà, ngự trị trong thế xác nó lại là một trái tim già nua, chẳng biết từ lúc nào đã cạn kiệt hơi ấm.

Cho đến khoảng thời gian gần đây, Bảo Nam trước mặt bố dường như đã thay da đổi thịt. Bắt nguồn từ một cô gái, trong đáy mắt vốn chỉ tồn tại tia băng giá, cuối cùng, đã xuất hiện rất nhiều những loại cảm xúc đan xen nhất thời. Là vui mừng, lo lắng, là hạnh phúc, sầu bi, nhưng chiếm cứ hơn là nỗi sợ

hãi kể từ khi hay tin, sau phẫu thuật, phần trăm cơ hội tỉnh lại của Bảo Nhi gần như chỉ ở ngang ngưỡng với con số không tròn trĩnh.

Biết là không nên buông bỏ hy vọng, vậy nhưng, nếu cô bé đó cứ mãi nhắm nghiền đôi mắt, thì con bảo bố nên dốc sức như thế nào để cứu rỗi cho cuộc đời của anh trai con?

Hiều Du! Giá như có con cạnh bên thì tốt biết mấy, giống như hồi nhỏ, mọi điều con nói tưởng như vô tình, nhưng sự sâu sắc của một đứa trẻ hiểu chuyện trước tuổi đã giúp bố được bình tâm, để suy xét xem con đường bố đang dự định bước đi có là đúng đắn.

Dẫu biết, có những chuyện sợ rằng nói ra thì càng khiến chò Bảo Nam thương tâm, nhưng giờ, để tránh thêm một lần nữa phạm phải sai sót, bố đã quyết định sẽ không can thiệp quá sâu vào cuộc đời của anh trai con. Khi đã nhất quyết như vậy, tâm lý Bảo Nam cũng nên chuẩn bị sẵn sàng. Bởi nếu phép màu “thức tỉnh” thật sự có thể xảy ra, thì điều kỳ diệu ấy sẽ bị khuyết mất một góc, khó lòng đạt đến trọn vẹn giống như ước nguyện của Bảo Nam!

“Bảo Nam, mấy tháng nay, bác biết cháu đã đọc gần như tất cả các tài liệu trong khoa thần kinh, thậm chí, cháu còn không ngừng tìm hiểu, thu thập thêm bệnh án của những bệnh nhân bị chết não. Chắc cháu đã rõ, nếu đúng như những gì y học xác nhận, mặc dù tìm họ còn có thể tự hoạt động trong một thời gian nhất định, nhưng cuối cùng, vẫn tránh không khỏi cái chết. Tuy nhiên, Bảo Nhi là trường hợp hiếm gặp, cô bé có thể sống sót và duy trì đến ngày hôm nay đã là ưu ái mà trời xanh ban tặng. Niềm tin về cái “gọi là ngoại lệ” của cháu, không phải là không có căn cứ. Thế nhưng, giả sử nếu có một ngày Bảo Nhi tỉnh lại, cháu có chắc rằng cô bé có đủ dũng khí để đối mặt với những di chứng - là hậu quả nặng nề do ảnh hưởng từ chấn thương sọ não?

Không gian xung quanh rơi vào tĩnh lặng. Bàn tay vừa cầm lên khung ảnh của Bảo Nam bỗng chốc cứng đờ. Nỗi tuyệt vọng choán lấy trí óc. “Di chứng” là cụm từ anh luôn muốn trốn tránh.

Viện trưởng Walker đứng lên, đến bên bàn giám đốc. Trong lúc Bảo Nam còn chưa hiểu ông định làm gì, ông đã mở ngăn kéo, lấy ra một bao bì giấy Kraft đưa đến trước mặt anh, “Đây là ảnh chụp CT scanner (cắt lớp vi tính).”

Bảo Nam nhận lấy túi phim. Viện trưởng Walker cầm lên khung ảnh mà anh vừa bỏ xuống, đó là tấm hình ghi lại khoảnh khắc Hiều Du chụp chứng tập đi, bao năm nay, khung ảnh này vẫn được ông đặt ở vị trí trang trọng nhất trên bàn làm việc.

Ngữ điệu vừa bất lực vừa bị thương truyền tới, cuốn theo dòng hồi tưởng của viện trưởng Walker, “Bác thừa biết cháu xem không hiểu những thứ này. Rốt cuộc điều bác đang muốn nói là gì?”

Sau khi định thần, ông bình tĩnh thông báo kết quả chẩn đoán, “Kết quả chụp CT scanner cho thấy, các mảnh xương vỡ khiến dây thần kinh sọ não số hai bị tổn thương nặng nề. Nói cách khác, chấn thương ở vùng đầu đã để lại hệ lụy, gây ảnh hưởng trực tiếp đến ống thị giác.” Ngưng lại vài giây, ông lại tiếp lời, “Bác biết lẽ ra bác nên nói với cháu điều này sớm hơn: Dù đã phẫu thuật lấy xương vỡ để giải phóng chèn ép, vậy nhưng sau này, nếu tỉnh lại, thị giác của Bảo Nhi rất khó để có thể phục hồi. Nhiều lúc tầm nhìn của cô bé sẽ bị nhòe mờ, có khả năng thường xuyên xảy ra hiện tượng choáng váng, thậm chí, nếu tình trạng đó kéo dài, cô bé tránh không khỏi sẽ bị mù vĩnh viễn.” Về thần thờ của Bảo Nam khiến viện trưởng Walker không đánh lòng, nhưng vì nhiều lý do mà ông buộc phải chọn cách dứt khoát, “Tệ hơn, sau chấn thương sọ não, các tổn thương nguyên phát nhiều khả năng sẽ được hình thành. Hiện giờ, tuy chúng ta chưa thể xác định rõ biến chứng gì sẽ phát sinh, nhưng chắc chắn điều đó gây rất nhiều ảnh hưởng cho Bảo Nhi. Về phương diện nào đó, cô bé gần như không thể sinh hoạt giống người bình thường được nữa.”

Cuộc điện thoại từ thư ký khiến Trần Yên Đan không nán lại bên cạnh con gái quá lâu. Sau khi bà rời đi, bấy giờ, phòng bệnh chỉ có hai người.

Thùy Trâm tựa lưng vào ghế, mặt không đổi sắc ngồi đọc tạp chí thời trang. Không như Hà My, vốn là người ghét sự ồn ào, vậy mà từ này đến giờ, cô vẫn kiên nhẫn để nghe Trần An Khuê thao thao bất tuyệt bên tai.

Quả thật, hiếm khi Thùy Trâm tỏ ý nhàn nhai với người mà cô không ưa như thế. Nhưng Bảo Nam vẫn đang ở trong bệnh viện, nên có lẽ cái cô cần là một “công việc” để “bán” thời gian.

"Thùy Trâm, chị vẫn đang nghe em nói chứ?"

Trần An Khuê cao giọng khi thấy người bên cạnh không mấy may chú ý đến mình.

Thùy Trâm lật một trang sách, "Đã bảo cô bao nhiêu lần rồi, đừng dùng giọng điệu đầy để nói chuyện với tôi. Tôi ghét nhất là kẻ không phải phép."

Trần An Khuê không để ý đến vẻ lạnh lùng của Thùy Trâm, "Nếu chị thấy em dịu dàng, thực nữ, thì chắc chắn đó không phải là em"

"Vậy sao? Thế đáng về nhu thuận mỗi khi đối diện với Thiên Vũ là như thế nào? Chẳng lẽ lại có người mang mặt nạ để đóng giả thành cô?"

Trần An Khuê cứng họng. Nhắc đến Thiên Vũ, lòng cô ta lại âm ỉ đau. Con ác mộng khủng khiếp mà cô ta vừa mới tạm thời quên đi lại ùa về.

Im lặng bất ngờ khiến Thùy Trâm nghi hoặc, cô ngẩng đầu, kinh ngạc khi trông thấy Trần An Khuê đang rơi nước mắt, "Lại làm sao thế? Nín đi! Người ngoài nhìn vào lại tưởng tôi bắt nạt cô."

Nhưng ngay khi Thùy Trâm vừa dứt lời, Trần An Khuê liền khóc to hơn, "Thùy Trâm, đòi em coi như xong rồi. Chị có biết lý do vì sao em mãi chưa được ra viện không? Ban đầu, em còn tưởng mẹ muốn đợi em bình phục hoàn toàn, nhưng vừa mới vài ba hôm trước thôi, em vô tình nghe thấy mẹ nói chuyện với bác sĩ, ông ta bảo vụ tai nạn đã khiến tử cung của em bị tổn thương, bởi vậy sau này, em không thể thụ thai hay có con được nữa. Không riêng gì Thiên Vũ, thế gian này có được mấy người tình nguyện lấy một cô gái bị vô sinh về làm vợ chứ?"

Thùy Trâm sững sờ, nhìn bộ dáng thương tâm của Trần An Khuê, phải mất vài giây, cô mới tin rằng lần này cô ta không nói dối. Bởi Trần An Khuê không bao giờ lấy hạnh phúc mà mình ao ước ra làm trò đùa. Hơn nữa, trước mặt cô, cô ta cũng không lý gì phải nhọc công diễn một vở kịch bi thảm như thế.

Chứng vô sinh? Căn bệnh đó khủng khiếp đến mức nào? Dù không phải là bệnh nhân, nhưng Thùy Trâm vẫn thấy cõi lòng hơi tê tái. Đáy mắt vụt qua tia thương xót, lần này, cô thật sự cảm thông với Trần An Khuê.

“Làm người phải biết kiềm chế, thu lại nước mắt ngăn nước mắt dài của cô đi, đối với cô chỉ có lợi chứ không có hại.” Thùy Trâm vỗ vào vai Trần An Khuê, như để nhắc nhở và cũng đồng thời an ủi, “Yên tâm, cô không cần lo Thiên Vũ ‘chạy’ mất, nếu không có gì thay đổi, vài năm nữa, sớm muộn gì cô và anh ta cũng sẽ kết hôn. Đến lúc đó, muốn có một đứa con để ràng buộc cũng đâu quá khó, cùng lắm là cô thương lượng với Thiên Vũ, bỏ tiền thuê một ai đó mang thai hộ là được.”

Trần An Khuê hất mạnh tay Thùy Trâm, “Đòi nào anh ấy chịu chứ!” Mà cô ta cũng không cho phép Thiên Vũ và người đàn bà khác cùng nhau phát sinh quan hệ.

Không tức giận trước sự thô lỗ của Trần An Khuê, Thùy Trâm chỉ thờ dãi, “Thế thì phải xem biểu hiện của cô thôi.” Nhưng những lời Trần An Khuê thốt ra tiếp theo đã khiến một chút trắc ẩn trong cô vụt biến, “Là Hiếu Du! Nhất định là Hiếu Du! Đã mười năm rồi mà con bé đó vẫn ám em. Mấy đêm nay, em đều mơ thấy nó. Nó không muốn giết em, nhưng lại muốn thấy em sống không bằng chết. Có phải vụ tai nạn và việc em bị vô sinh là thông điệp mà Hiếu Du gửi tới? Nó muốn quay trở về! Trở về để trả thù. Trở về để đoạt đi tất cả mọi thứ, từ Thiên Vũ, thân phận cho đến gia đình của em?”

“Im đi! Thời buổi nào rồi mà cô còn tin vào mấy chuyện ma quỷ?” Thùy Trâm gắt.

Nghe lời phủ định thần hồn nát thần tính của Thùy Trâm, như nhớ ra chuyện gì đó, Trần An Khuê lau khô nước mắt, nét mặt cô ta lộ rõ vẻ ngoan độc, “Thùy Trâm, tại sao không phải là chị? Chị có biết tôi sợ ngủ đến mức nào không? Từ ngày Hiếu Du ra đi, không một đêm nào tôi được yên giấc. Nó bảo tất cả đều tại do tôi, là tôi ép nó phải chết.” Trần An Khuê bỗng mỉm cười, nụ cười ấy khiến Thùy Trâm rợn tóc gáy. Không biết có phải do hoa mắt, mà cô chợt nhìn thấy bóng hình của Hiếu Du trong đáy mắt cô ta, “Nhưng đâu chỉ riêng mình tôi. Thùy Trâm, chị mới là kẻ ném đá giấu tay, là kẻ đứng sau tác động khiến Bảo Nam và mẹ hắt hủi Hiếu Du. Chính chị cũng góp một phần công sức, buộc nó đi đến bước đường tự tử! Đã vậy thì tại sao lâu nay chị vẫn sống tốt? Tại sao chị vẫn có thể nhàn nhã, không chút áy náy đổ hết mọi chuyện lên của đầu tôi, coi như mình không liên can...”

“Chát!” Âm thanh giòn tan vang lên, cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng trong chốc lát.

Trần An Khuê chưa nói hết câu đã bị Thùy Trâm cho một bạt tai, lúc này, cô ta đang ngồi ngệt ra. Ngoại trừ lần đó bị Hiếu Du tát, lâu nay, chưa có một ai dám động tay động chân với cô ta như vừa rồi.

“Chỉ khi bị đánh, cô mới có thể ngấm mồm lại đúng không?” Thùy Trâm nhìn dấu tay đã hiện lên rõ ràng trên má Trần An Khuê, thần sắc cô vô cùng băng giá.

Trần An Khuê tức giận, nhồm dấy định đánh trả, nhưng cổ tay cô ta lại bị Thùy Trâm dễ dàng bắt gọn. Cô hơi dùng sức, chỉ nghe Trần An Khuê kêu lên một tiếng. Thùy Trâm cười khẩy, nói lỏng lực tay, đẩy Trần An Khuê ngã trở lại giường, “Phải biết tự lượng sức mình, yếu như vậy thì đừng có giấu võ dương oai trước mặt tôi.”

Nhận ra mình không đủ sức để phản kháng, Trần An Khuê chỉ biết trừng mắt, “Khốn kiếp! Thùy Trâm, rồi chị sẽ phải hối hận vì hành động của mình.”

“Vây ư?” Thùy Trâm giả bộ ngạc nhiên, “Cô định làm gì tôi?”

Trần An Khuê nghiêng chặt răng. Về ngạo mạn ấy bỗng dưng làm cô ta cảm thấy chán ghét (dù rằng, cô ta đối với người khác cũng thường xuyên bày ra dáng vẻ như vậy).

Tự nhắc nhở mình phải trấn tĩnh để tìm cách đối phó, nhưng Trần An Khuê không ngờ, Thùy Trâm lại hỏi:

“An Khuê, trước đây ai là người đã bày mưu để cô chiếm được lòng thương xót của bố mẹ, sự đồng tình từ phía mọi người? Nếu không có tôi, thử nghĩ xem, trong mười năm qua, thân phận nhị tiểu thư Trần gia sớm hay muộn rồi sẽ trả về tay ai? Vị hôn thê của Thiên Vũ? Nực cười! Chẳng lẽ cô nghĩ vừa khi sinh ra, mình đã là phượng hoàng? Nói cho cô biết, loại người có xuất thân thấp hèn, bị bố mẹ ruột vút bỏ như cô không có tư cách để phách lối trước mặt tôi.” Ánh mắt Thùy Trâm ngày càng trở nên lạnh lẽo, “Nể mặt bác gái, tôi sẽ coi chuyện vừa rồi như chưa từng xảy ra. Nhưng phải nhớ, ngàn vạn lần cũng đừng nghĩ đến chuyện tính kế, đâm lén sau lưng tôi. Đến lúc đó, đừng có hỏi tại sao tôi dùng thủ đoạn, khiến cho cô thân bại danh liệt thì mới vừa lòng.”

Từng lời Thùy Trâm nói ra đều đánh vào những yếu điểm sâu kín nhất trong trái tim Trần An Khuê, khiến cô ta quên cả hít thở. Đúng! Nếu như không gặp được Thùy Trâm, bây giờ, có lẽ cô ta sẽ chỉ là một đứa con gái không danh không phận, chỉ biết đứng nhìn Hiếu Du từ phía xa, cay đắng hoài niệm về một thời mà cô ta cho rằng mình đã có mọi thứ.

Nước mắt ngừng rơi, nhưng sự chua chát lại thêm chồng chất.

Trần An Khuê vì quá đau thương nên mới to tiếng (dùng Thùy Trâm để phát tiết nỗi uất ức), chứ không có ý định lợi dụng chuyện cũ để uy hiếp như ai kia lầm tưởng.

Thế nhưng, cũng nhờ điều đó mà Trần An Khuê mới ngộ: Thùy Trâm - người mà cô ta xem là bạn tốt... Từ lâu, đã coi thường và khinh rẻ cô ta.

Phải chăng, người anh trai trên danh nghĩa kia có mặt ở đây thì tốt biết mấy. Anh ta sẽ thấy người con gái thường xuyên nở nụ cười bao dung, hoá ra, vẫn luôn giấu đi một bộ mặt ghê tởm như thế.

Ưu thương qua đi, trong lòng trào dâng một nỗi căm phẫn ngày càng mãnh liệt.

Người ở trước mặt cao cao tại thượng chẳng khác nào một vị thần. Trần An Khuê không thể phủ nhận, từ lâu mình đã bị con hồ ly tinh xảo quyết này nắm thót. Vậy nên, cô ta mới phải nhẫn nhục khi bị lăng mạ như vậy.

Thế nhưng, không xét đến phương diện, trước khi đưa ra chủ trương để tiến hành một kế hoạch nào đó, Thùy Trâm gần như đã nắm chắc phần thắng trong tay. Chỉ riêng việc dựa vào thân phận là con gái ruột Chủ tịch Hội đồng quản trị, đồng thời, là ứng cử viên sáng giá tiếp quản chiếc ghế CEO đương nhiệm tổng tập đoàn của Đặng gia trong tương lai, thì quả thực, cô đã hội tụ đầy đủ mọi yếu tố để kiêu ngạo trước đứa con gái bốc đồng, ngu xuẩn như Trần An Khuê.

Nhớ đến nguyên do tác động khiến Trần An Khuê đột ngột “nổi cơn điên”, khóe miệng Thùy Trâm cong lên thành nụ cười chế giễu, “Mất khả năng làm mẹ thì sao chứ? Có oán thì cũng oán do cô tạo nghiệt quá nhiều, chứ không nên trách vì sao “linh hồn người chết” lại bắt cô sớm phải nhận báo ứng... Như bây giờ!”

Áp chế ý muốn xé nát bản mặt của Thùy Trâm, Trần An Khuê biết, giờ đây, để bản thân không chịu thiệt thòi, cô ta chỉ còn cách cúi đầu và hạ giọng, “Thùy Trâm, em xin lỗi vì đã lỡ lời, đã “cố tình bịa đặt điều tiếng xấu” cho chị. Chị đừng để bụng đến chuyện này, tha thứ cho em có được không?”

Nhìn Trần An Khuê khúm núm, khóe môi Thùy Trâm hơi nhếch lên, nhưng còn chưa kịp mở lời thì đúng vào thời điểm này, điện thoại di động cô để trong túi áo bỗng vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Vệ sĩ giám sát GPS thông báo, mục tiêu bắt đầu chuyển động.

Bảo Nam!

Cuối cùng, anh cũng rời khỏi bệnh viện...

Chẳng quan tâm đến thần sắc hiện tại của Trần An Khuê, cô lập tức quay bước.

Tiếng giày cao gót nện xuống mặt sàn nhỏ dần rồi hoàn toàn biến mất.

Trần An Khuê vẫn bất động tại đó. Thùy Trâm đã đi xa, vậy mà, cô ta còn không thể xua đi cảm giác uất ức vì lúc trước đã bị dè bieu, thóa mạ...

Thẹn quá hóa giận, Trần An Khuê vung cánh tay, ngay sau đó, một loạt những tiếng đổ vỡ vang lên.

Nghe thanh âm lạ, vệ sĩ và y tá túc trực bên ngoài vội vàng chạy đến. Thế nhưng, vừa mới đặt chân bước vào cửa phòng thì một chiếc cốc thủy tinh không biết từ đâu đã bay thẳng tới, va vào bức tường ở ngay phía sau và vỡ nát.

Còn chưa kịp nhìn rõ, cả ba đã nghe tiếng hét giận dữ của nhị tiểu thư, "Ai bảo các người vào đây? Cút hết ra ngoài cho tôi!"

Trần An Khuê được trả lại không gian riêng tư.

Đứng đợi ở ngoài, đến lúc cảm thấy bên trong không còn động tĩnh. Nữ y mới dẫn đầu, đẩy cửa tiến vào.

Y hệt như vừa có một trận phong ba quét qua. Bất cứ thứ gì mà con người có thể ném giờ đều đổ nát. Cảnh tượng trong phòng tan hoang đến nỗi, ai cũng không thể nhanh chóng định thần.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay? 4

Buổi trưa là lúc quán bar vắng khách nhất, cũng không phải là thời điểm thích hợp để chìm trong men say.

Chai rượu để trên quầy bar vội đi phân nửa, dù đầu óc đã có chút mơ hồ, thậm chí, thần trí còn dần mất đi sự tỉnh táo, vậy mà Bảo Nam vẫn không có ý định dừng lại, hết lần này đến lần khác, chiếc ly trên tay anh đầy rượu rồi lại trở nên trống rỗng.

Ánh sáng lúc tỏ lúc mờ cùng nhạc sàn DJ cực mạnh đối lập hoàn toàn với xã hội gần như chỉ có công việc ở ngoài kia. Lẽ ra, trong bầu không khí kích thích ham muốn sa đọa này, Bảo Nam nên quẳng đi mọi chuyện khiến anh đau đầu, phiền não, nhưng, văng vẳng bên tai anh vẫn là lời chẩn đoán của viện trưởng Walker, “...Nếu tỉnh lại, thị giác của Bảo Nhi rất khó để có thể phục hồi. Nhiều lúc tâm thần của cô bé sẽ bị nhòe mờ, có khả năng thường xuyên xảy ra hiện tượng choáng váng, thậm chí, nếu tình trạng đó kéo dài, cô bé tránh không khỏi sẽ bị mù vĩnh viễn. Tệ hơn, sau chấn thương sọ não,

các tổn thương nguyên phát nhiều khả năng sẽ được hình thành. Hiện giờ, tuy chúng ta chưa thể xác định rõ biến chứng gì sẽ phát sinh, nhưng chắc chắn điều đó gây rất nhiều ảnh hưởng cho Bảo Nhi. Về phương diện nào đó, cô bé gần như không thể sinh hoạt giống người bình thường được nữa.”

“Bảo Nam, bác hiểu đây không phải là điều mà cháu mong muốn, tuy nhiên...”

“Cháu biết bác và các trường khoa đã nỗ lực hết sức mình, nhưng, liệu có còn phương án điều trị nào khả thi hơn không?” Không để viện trưởng Walker nói hết câu, Bảo Nam đã ngắt lời. Chưa bao giờ anh dùng ánh mắt khẩn thiết như vậy để cầu xin người khác.

Bảo Nam nâng ly, thêm một lần nữa rượu lại cạn đáy. Chút còn chẳng mấy chốc ngấm sâu vào lục phủ ngũ tạng, anh thấy thế giới xung quanh như đang bùng cháy. Muốn lao mình thoát khỏi ngọn lửa dữ dội, nhưng “chất độc” vô hình vây hãm... Mà buồn cười thay, thậm chí anh lại tình nguyện để cho bản thân bị hủy hoại.

Rượu không giúp anh quên sầu, nhưng khiến cả người anh nóng bừng, phải chịu loại thiêu đốt trước đây chưa từng có. Liệu cảm giác này đã là tận cùng của khổ đau? Không! Thật ra, vẫn chưa là gì so với lúc viện trưởng Walker nói ra sự thật tàn khốc.

“Bảo Nam, chấn thương sọ não nguy hiểm đến mức nào, cháu đã tự mình tìm hiểu rồi... Hệ lụy mà nó để lại sẽ đi theo bệnh nhân đến hết cuộc đời...”

Không thể sinh hoạt giống người bình thường!

Hệ lụy mà nó để lại sẽ đi theo bệnh nhân đến hết cuộc đời!

Bảo Nam đã vô số lần tự hỏi, tại sao đời người lại bất công đến thế? Candy phải đánh đổi tuổi thơ, tuổi thanh xuân đẹp đẽ nhất là do ai? Do những người thân ruột thịt như anh và Trần Yên Đan, hay nên đổ lỗi cho ông trời?

Nếu những kẻ tệ bạc và ích kỷ như Trần An Khuê bao năm qua vẫn sống trong thiên đường tuyệt mỹ như cô ta ao ước, thì tại sao một đứa trẻ hiểu chuyện, phải đối mặt với biết bao điều cay đắng mà còn không khóc, không lớn tiếng ăn vạ, chỉ biết tự mình chịu đựng như Candy lại rơi vào địa ngục tối tăm đầy gian khó?

Ác mộng khủng khiếp đến mấy cũng chỉ là ác mộng. Giấc mơ cổ tích cuối cùng vẫn chỉ là giấc mơ. Vậy mà, tại sao gió mưa lại không ngớt? Tại sao ảo tưởng của lòng tham từ hư ảo lại dần trở thành hiện thực, thỏa mãn kẻ hư vinh? Phải chăng trời đang trêu đùa? Người tốt và kẻ xấu hoán đổi vận mệnh cho nhau? Số kiếp đã định, người phải gánh chịu ngang trái là Candy, còn Trần An Khuê là kẻ được hưởng mọi sự ưu ái?

Bảo Nam hoang mang, ngàn vạn câu hỏi không có đáp án cứ quanh quẩn trong trí óc.

Anh đã chọn cách đón nhận, thậm chí, còn bằng lòng ở cạnh chăm sóc em gái đến cuối đời. Nhưng một khi Candy tỉnh lại, đối mặt với nỗi đau lớn như thế thì cô bé sẽ cảm thấy như thế nào? Trước đây, tổn thương quá nhiều đã buộc Candy phải chọn cách giải thoát, giờ đây, có phải bóng ma bệnh tật thêm một lần nữa sẽ khơi dậy ý muốn giã biệt thế gian? Hình ảnh Candy nằm trong vũng máu thấp thoáng ủa về. Bảo Nam chợt thấy lòng mình quặn thắt. Nếu anh vô năng, không đủ sức ngăn cản chuyện xưa tái diễn, có phải cách duy nhất để xoa tan bi thương chính là Candy đừng nên tỉnh giấc?

Bảo Nam không biết, anh đang ngày càng lạc lối trong mê cung mà anh tự tạo cho bản thân. Anh không xác định được đâu mới là tương lai anh muốn tiến tới. Trong quá khứ, vào thời khắc Thùy Trâm hiểu ra tất cả và dùng lời khẳng định để đối diện với anh, việc phải thừa nhận và chọn cách buông bỏ khi ấy, còn không mang đến cảm giác tuyệt vọng như lúc này.

“Bảo Nam, em biết anh cưng chiều Hiểu Du, nhưng có người anh trai nào không chỉ kẹp hình em gái ở trong sách, mà còn lồng vào khung ảnh rồi đặt ngay trên đầu giường như anh không? Ban đầu, em tưởng sự thấu hiểu trong từng bữa ăn, cử chỉ quan tâm mọi lúc mọi nơi, cùng những lời an ủi động viên mỗi khi Hiểu Du gặp rắc rối, đơn giản bởi do cô bé là em gái ruột của anh. Nhưng rồi em lại tự hỏi, nếu anh coi mình như một người anh trai đơn thuần, thì có phải anh đang can thiệp quá nhiều?”

Trầm mặc giây lát, cô lại chất vấn, “Khi biết Hiểu Du được rất nhiều nam sinh trong trường để ý, anh có lý giải được nguyên nhân làm anh cảm thấy khó chịu không? Tại sao anh lại sợ Hiểu Du giận dữ, rồi còn có thể sẵn sàng hao tâm tốn trí, dàn xếp mọi thứ để khiến cô bé vui lòng? Anh cũng chán ghét Trần An Khuê vì nó cố tình kiếm chuyện với Hiểu Du, thậm chí, vui buồn của cô bé cũng là vui buồn của anh. Bao nhiêu tâm tư dành trọn cho Hiểu Du như thế, bấy lâu nay, chẳng lẽ anh lại coi đó là điều phù hợp?”

Mọi thứ dường như đều ngưng đọng...

Bảo Nam đứng bất động, anh đang dần chìm vào suy tư. Từ đầu, Thùy Trâm vẫn luôn quan sát Bảo Nam, đáng tiếc, về thờ ơ không đổi trên khuôn mặt anh chẳng thể giúp cô suy đoán bất cứ điều gì. Thế nhưng cô dám khẳng định, chỉ cần có sự gợi nhắc, thứ anh nhanh chóng thấu tỏ chính là sai lầm bấy lâu.

Đúng là như thế!

Trong một khoảnh khắc, Bảo Nam đã xác định được loại cảm giác mà trước giờ anh vẫn không thể gọi tên.

Vậy nhưng, anh nên đón nhận điều này bằng tâm trạng như thế nào? Nếu muốn nhanh chóng biết được đáp án, có lẽ ngay lúc này, anh nên đi tìm Candy.

Khi ý nghĩ này vừa đến thì cũng là lúc tiếng chuông thông báo hết giờ ra chơi reo vang.

Bảo Nam sực tỉnh, nhận ra trước mặt giờ đây còn có một người, cố gắng áp chế thứ tâm tình khác lạ đang nhảy cuồng loạn ở trong lòng, anh lạnh giọng

hỏi, "Cậu muốn ám chỉ điều gì?"

Thùy Trâm gượng cười, cô nói một cách ần ỷ, "Sự thật anh vừa mới thấu tỏ!"

Nhưng, phản ứng của Bảo Nam khác xa so với viễn cảnh Thùy Trâm tưởng tượng, "Đoán già đoán non tâm tư của tôi? Cậu nhìn xem cậu đã có đủ tư cách?" Anh nhếch môi, thần sắc lạnh lẽo như hận không thể đóng cô đóng thành băng, "Thùy Trâm, nếu cậu dám chuyển loại thăm dò đó về phía Hiểu Du, tôi thề, tôi sẽ khiến cậu phải trả một cái giá thật đắt!"

Thùy Trâm lặng người, chẳng những không phủ nhận, thậm chí, Bảo Nam còn cảnh cáo cô. Cõi lòng Thùy Trâm tan nát.

"Vì sao?" Không đợi anh trả lời, cô cười đầy tự giễu, "Bảo Nam, đừng nói anh không biết đó là sai trái, một khi đã ngộ mà vẫn nhất quyết không chịu buông bỏ, anh nghĩ sau này người phải hối hận rồi sẽ là ai? Là anh hay em?"

Những câu hỏi ngược từ Thùy Trâm cuối cùng cũng khiến sắc mặt Bảo Nam trở nên tái mét. Khi này, anh chỉ quan tâm đến cảm nhận của bản thân mà quên mất rằng, đứng chắn trước anh là những bức tường luân lý không thể phá vỡ.

Thùy Trâm nhìn quanh bốn phía, thấy vườn trường giờ đây đã không còn một bóng người, cô mới có thể yên tâm dành cho Hiểu Du những lời quan tâm giả nhân giả nghĩa. Thùy Trâm chợt nghĩ, như lúc bình thường thì chắc Bảo Nam đã sớm bỏ đi, bởi anh ghê tởm tất cả những kẻ dối trá... Như cô lúc này!

"Bảo Nam, nếu cứ cố chấp, cái kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra! Một khi mọi chuyện vỡ lở, anh nghĩ hậu quả sẽ như thế nào?" Thùy Trâm cười nhạt, vẻ sáng tỏ, "Anh thì không sao rồi, thân phận của anh khiến cho mọi người kiêng kị, dè chừng, làm gì có ai dám công khai chỉ trích anh chứ! Nhưng Hiểu Du thì sao? Chưa xét đến việc sau khi biết rõ tình cảm của anh dành cho khác xa so với tưởng tượng, cô bé có hay không cảm thấy sợ hãi rồi muốn rời đi? Chỉ riêng phương diện Hiểu Du ở Trần gia không được bao nhiêu người coi trọng... Luận về tính cách, anh nghĩ trên đời liệu được mấy ai thừa sự lãnh đạm để bỏ ngoài tai mọi lời đàm tiếu như anh?" Giọng cô ngày càng rầu rĩ, "Sau khi trở về Trần gia, anh có biết phải mất bao lâu Hiểu Du mới có thể mở lòng, chấp nhận sự thật và dần thích nghi được với hoàn cảnh hiện tại hay không? Cuộc sống của cô bé khó khăn lắm mới được bình yên tốt đẹp... Chẳng lẽ, vì dễ thỏa mãn loại điều phi luân mà anh lại ích kỷ, nhẫn tâm để mặc đám người trong gia tộc dồn ép Hiểu Du vào bước đường cùng? Nếu đó là kết quả mà anh muốn thấy, thì ngay cả tư cách đứng trước mặt cô bé, em nghĩ, anh cũng không có đủ đâu!"

Những lời vừa nghe giống như kết tụ thành thanh guom sắc nhọn, xuyên qua da thịt, đâm thẳng vào lồng ngực Bảo Nam, khiến đại thiếu gia vẫn luôn cao ngạo như anh lần đầu lộ ra ánh mắt khổ sở trước mặt người khác.

Thế giới lặng lẽ sụp đổ.

Hóa ra, rung động đầu đời của anh vốn là không thể có được kết quả.

Ngón tay Bảo Nam run rẩy một cách vô thức, anh có thể bắt chấp luân thường đạo lý, nhưng lại không đủ dũng khí để kéo Candy bước vào con đường không thấy lối thoát. Lỡ như vì anh mà Candy bị người đời coi thường, dèm pha, thậm chí, nếu cô bé nảy sinh ghét bỏ và tìm mọi cách để trốn anh, lựa chọn duy nhất của anh phải chăng chính là gắng sức để tương lai không xảy ra sai sót?

Thùy Trâm bình tĩnh bước đến trước mặt Bảo Nam, cô đưa tay vuốt ve khóe mắt anh với vẻ thất thần. Ý định trước đó của cô là khiến anh rơi sâu vào vùng xoáy nước, giờ thì, hình như cô đã thành công. Vậy sao Thùy Trâm cảm thấy cô mới là người nên rơi nước mắt? Rơi vì cô đã gọi ra vết thương ở gần sâu nhất trong trái tim Bảo Nam, hay bởi nguyên nhân không chỉ có anh mà chính cô cũng thấu được sự bất lực? Bất lực do loại tình cảm sâu đậm đi ngược với thuần phong mỹ tục anh trao chọn cho Hiểu Du.

Thùy Trâm rất muốn ôm chặt lấy Bảo Nam và hỏi, "Em có điểm nào thua kém Hiểu Du, vậy thì tại sao..."

Tại sao tình yêu đầu đời của anh không dành cho em?

Nhưng rồi cô cũng nín lại, chỉ biết dùng lời để anh nhìn rõ, đầu mối là cánh cửa dẫn đến khoảng trời tươi sáng hơn, "Bảo Nam, không riêng mình anh, ai rồi cũng có lúc sa chân lỡ bước, lầm đường lạc lối. Thế nhưng, thành hay bại là ở chỗ, người nào sớm giác ngộ phía sau là bờ. Hôm nay, em nói những điều này không phải là do em có ý đồ với anh, hay vì ghen ghét mà chĩa mũi nhọn về phía Hiểu Du... Chỉ là, em thật sự không thể nhìn hai người em quý trọng lún sâu vào bùn lầy như thế." Giọng nói trầm bổng đi sâu vào tiềm thức, dịu dàng nơi cô là nguồn nước chảy, nhẹ nhàng len lỏi, bao dung cho linh hồn tội lỗi đã từng tham muốn phá hoại chánh khí nhân luân, "Hãy thử tin em, tin em một lần có được không anh? Quay đầu thì nhân sinh đổi, không quay đầu thì nhân sinh không đổi. Vận mệnh của anh, hết thảy đều do anh nắm giữ."

"Quay đầu thì nhân sinh đổi, không quay đầu thì nhân sinh không đổi..." Bảo Nam khẽ lắm bầm

Thùy Trâm ngỡ tưởng cô đã nghe lầm. Nhưng không, khi bắt gặp thần sắc u tối cùng khóe môi thêm một lần nữa nhếch lên của anh, đầu óc cô lại chợt căng thẳng.

Anh đang hỏi, hay là đang khinh thường bác bỏ?

Thùy Trâm cảm thấy lần này cô đã tính sai một bước, cô trách bản thân mình quá nóng vội. Hàng ngày đều nhìn Bảo Nam và Hiểu Du kề cận bên nhau, ghen tức hóa thành phần hận, khiến cô mù mịt đầu óc, chuyện gì cũng dám làm. Từ lúc mới gặp, cô đã trúng tiếng sét ái tình với Bảo Nam, anh là cuộc đời, là sinh mệnh của cô, nhưng mới chỉ đến London vài tháng, thời gian này chưa đủ để cô hiểu hết con người anh. Bảo Nam khi yêu có mù quáng, dẫu biết tình cảm anh dành cho Hiểu Du người đời không ai chấp thuận, nhưng anh có giống thiêu thân, biết là hiểm nguy mà vẫn bất chấp lao đầu vào lửa? Bảo Nam bây giờ tiến thoái lưỡng nan như thế, nếu không phải do nhận ra tư tình đã khảm quá sâu thì anh đang đầu tranh với điều gì? Hổ thẹn buông bỏ

trái cảm, hay đã sai lại càng muốn sai thêm? Trước đây, Thùy Trâm chắc chắn anh và Hiểu Du sẽ không bao giờ có kết quả, tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ của cô. Khi anh động tâm dù biết đối phương là em gái cùng chung huyết thống, nghịch lý trên đời bất cứ lúc nào cũng sẽ dễ dàng tái diễn. Cô sợ Bảo Nam chẳng từ thủ đoạn, làm đủ mọi cách để bắt giữ Hiểu Du bên mình. Nếu mặt xấu trong anh là cực đoan và ích kỷ, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra!

Hồi hận cùng kinh hãi tốt độ khiến sắc mặt Thùy Trâm đỏ bừng rồi dần chuyển sang trắng bệch. Cô mở miệng, định nói gì đó nhưng lại nhận ra bản thân vô năng, tựa như lập trường kiên định bấy lâu vẫn mặc kệ mọi sự nỗ lực của cô mà sụp đổ.

"Thùy Trâm..." Bảo Nam đột ngột gọi tên cô, giọng anh trầm khàn khác với mọi ngày, "Nên là như thế!"

Thùy Trâm chấn kinh vài giây mới dám hỏi lại, "Anh nói sao cơ?"

Bảo Nam vờ như không nhận thấy biến đổi trong cảm xúc của cô, anh lùi ra sau vài bước, vạch rõ khoảng cách giữa hai người, khuôn mặt sớm đã khôi phục về lạnh lẽo. Cái nhìn của Bảo Nam xoáy sâu vào ánh mắt Thùy Trâm, mang đến cho cô một loại cảm xúc như muốn vỡ òa, "Cậu nói đúng: Quay đầu thì nhân sinh đổi, không quay đầu thì nhân sinh không đổi. Có lẽ, thứ tôi nợ cậu là một lời cảm ơn."

Sống mãi Thùy Trâm cay cay, cảm giác hạnh phúc tràn ngập trong lòng.

Buổi chiều năm ấy, London rực rỡ dưới nắng vàng.

Tuy nhiên...

Đáy lòng Bảo Nam không là gì khác ngoài màu âm đạm. Giờ anh đã hiểu, đau thấu tâm can là loại cảm giác như thế nào.

Tầm nhìn mịt mờ, do tầng hơi nước đột ngột dâng lên mà Thùy Trâm gần ngay trước mắt cũng như lạc mất...

Bảo Nam ngẩng đầu, nuốt ngược trở lại giọt lệ vào tim.

Duyên giống như băng, đem áp trong lòng, thấy lạnh lẽo mới biết hóa ra vô duyên.

Đất trời rộng lớn có thể dung chứa vạn vật, nhưng lại dung chứa không nổi tình yêu của anh.

Bảo Nam bật cười cay đắng.

Chẳng phải, sở dĩ người ta đau khổ chính vì luôn mãi đeo đuổi những thứ sai lầm?

Vậy thì: "Quay đầu thì nhân sinh đổi, không quay đầu thì nhân sinh không đổi. Vận mệnh của anh, hết thảy đều do anh nắm giữ." Từ giờ trở đi, đó sẽ trở thành tâm niệm sống của anh. Thế nhưng không phải vì anh, mà là vì cuộc sống của Candy sau này...

Bây giờ nhắm lại, Bảo Nam tự thấy năm xưa anh đã lừa phỉnh bản thân. Ngay sau giờ tan học hôm ấy, đó là lần đầu tiên anh trở về nhà mà không đợi Candy theo cùng. Vì muốn nhanh chóng khép lại cánh cửa trái tim, khoảng thời gian sau, (như lời tường thuật trong cuốn nhật ký) thái độ mà anh dành cho cô bé đã thay đổi rất nhiều. Từ việc tránh mặt, đến việc anh ngày càng tỏ ra lạnh nhạt, hững hờ, thậm chí, cho đến lúc Candy bị Trần An Khuê oan khuất, bị mẹ mắng phạt, thì dù lòng ngực đau đớn, anh vẫn "lạnh lùng" đứng ngoài, thờ ơ quan sát tất thảy như người ngoài cuộc. Và rồi chẳng biết từ lúc nào, trong khi giấc mộng cả đời không thể chạm tới của anh còn chưa bị đập nát, khuôn mặt ngây thơ của Candy dần dần đã chất chứa mọi nỗi buồn phiền, tiếng cười ngây thơ trong ký ức anh giờ cũng chìm vào dĩ vãng... Candy đổi khác, duy chỉ còn sắc tím trong đôi mắt kia là vẫn vậy, nhưng qua từng lần quan sát, Bảo Nam bỗng phát hiện ở nơi sâu thẳm vốn luôn có sự hiện hữu của vẻ vô thân. Anh hoảng sợ, từng nhiều lần mộng thấy cảnh tượng chẳng lành, nhưng hết lần này đến lần khác, sai phạm tái diễn, lỗi lầm vẫn nối tiếp lỗi lầm.

Thà rằng dứt khoát chặt đứt tình sâu ý đậm còn hơn mềm lòng rồi quay trở về lối cũ...

Cho nên phút cuối hồi hận cũng đâu còn kịp!

Cái giá phải trả quá đắt, Bảo Nam không ngờ thứ phải đánh đổi chính là mạng sống của Candy.

Lúc ấy...

Trong vòng tay anh, ánh mắt Candy ngập nước, cô bé lấy hết sức để đánh liên tiếp vào ngực anh, cuối cùng, chỉ biết dùng đôi bàn tay nhuộm máu để níu vạt áo của người đang ôm mình thật chặt, như thể sẽ không bao giờ buông ra.

Trước ngực Bảo Nam nhanh chóng xuất hiện một mảng ướt đẫm. Áo trắng hóa đỏ.

Anh hốt hoảng, ấn chặt lại cổ tay đã được sơ cứu bằng lớp băng gạc y tế. Thế nhưng, máu trong người Candy vẫn rỉ ra không ngừng theo các kẽ ngón tay của anh.

Bảo Nam quay ra đằng sau, hướng phía nhóm người đang đứng, quát to đến nỗi lạc cả giọng, "Sao còn bất động ở đó? Mau lại đây, Trần gia không nuôi các người thành lũ cá cảnh!"

Nhưng, đáp lại anh chỉ là dáng vẻ cúi đầu cùng lời xin lỗi của các bác sĩ, "Thiếu gia, vết rạch trên cổ tay tiểu thư gây đứt động mạch chủ. Chúng tôi còn

tiêm thêm thuốc, vậy nhưng vẫn không có tác dụng...”

Ý bọn họ là lực bất tòng tâm, sinh mệnh của Candy sẽ như con điều chống lại với phong ba, đứt dây hay gãy cánh là điều tất yếu, chỉ còn phụ thuộc vào thời gian ư?

Suy nghĩ thoáng qua khiến đồng tử Bảo Nam co rút, anh không kim nổi bật khóc, trong lòng đã rõ chính kẻ tệ bạc là mình bấy lâu đã đẩy Candy đến bờ vực thẳm.

Dường như cũng ý thức được sinh mệnh của bản thân đang dần trôi đi. Trào từ khóe mắt Candy, Bảo Nam cũng thấy có rất nhiều giọt lệ đã chẳng thể kìm nén. Anh đau đớn, hoảng sợ áp xuống thật gần, bất chấp không gian xung quanh giờ đây không chỉ có hai anh em, anh không ngừng hôn lên từng dòng chua xót trên mặt em gái. Là vị mặt đáng, nhưng Bảo Nam không thể phân định là do nước mắt của anh hay của Candy.

Trái tim tan nát. Bảo Nam thủ thỉ trong tiếng nấc nghẹn, “Candy, anh biết anh sai rồi, vì vậy, xin em đừng rời bỏ anh. Chỉ cần em mau chóng bình phục, em muốn dùng phương thức nào để trừng phạt anh, anh cũng cam lòng! Đợi em khỏe mạnh, hai chúng ta lại quay trở về như ngày xưa, có được không em?” Ân năn của anh, níu giữ của anh, hứa hẹn của anh biểu đạt cho loại ái tình sâu nặng, từ lâu đã vượt qua ranh giới tình cảm anh em đơn thuần. Nồng nàn như thế, khắc cốt ghi tâm như thế, nhưng vì định kiến mà cả đời này, dù cho có muốn, Bảo Nam cũng không dám thổ lộ tiếng “yêu”.

Bờ môi Candy mấp máy, cô bé như thể muốn dùng tất cả sức lực để nói cho anh nghe lời trấn trối cuối cùng.

Linh cảm chẳng lành, Bảo Nam run rẩy cúi người gần hơn để nghe thật rõ. Đường như nếu làm như vậy, mọi hình ảnh của Candy sẽ mãi lưu lại trong tâm trí anh.

“Bảo Nam, em hối hận... Đời này, em hối hận vì đã gặp và trở thành em gái của anh!”

Nhân sinh trên đời như thân ở bụi gai, tâm bất động, thân bất động thì không bị tổn thương.

Trước khi bàn tay buông thõng, đó là những lời sau cuối mà Candy để lại cho anh.

Sau đó, tính đến thời điểm hiện tại, đến khi gặp lại, chẳng đường mười năm dài đằng đẵng đã đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Ai Mới Là Người Nên Nói Lời Chia Tay?

Chai rượu cạn đáy, nuốt xuống ngụm Sherry cuối cùng, Bảo Nam thấy mình như không thuộc về chốn hồng trần này nữa. Trời đất quay cuồng, đảo lộn, mọi thứ xung quanh giống quả bóng tròn khi bị thổi căng, đạt đến giới hạn liền nổ tung để được giải nén, đến cả nhân viên pha chế trong quầy bar cũng rơi vào kết cục tương tự, vỡ vụn thành vạn mảnh,... vạn vật trên nhân gian, duy chỉ có anh là không trở về với cát bụi.

Thế giới trắng xóa, không có ngày đêm, giống như khái niệm về thời gian đã hoàn toàn biến mất.

Một mình đơn độc, một mình tồn tại, chẳng khác nào kẻ bất tử vô hướng. Không có ai ở bên, cứ như vậy, ký ức và cảm xúc sẽ phai nhòa cùng sự vĩnh hằng, rồi còn tình yêu và cả những kim nén, hết thấy, anh cũng sẽ đều lãng quên.

Thế nhưng, buông bỏ dĩ vãng như một giấc mộng dài có thật sự là ước vọng để giải thoát bản thân?

Bảo Nam bật cười, lý trí còn sót đủ để anh không thể lại một lần nữa đối gạt bản thân. Vì dù tâm can có bị cào xé, anh vẫn mong muốn cuộc sống của mình không bị mất đi ý nghĩa. Có lẽ đến giờ, Candy là lý do duy nhất để anh tiếp tục tồn tại. Nếu lúc trước, việc lựa chọn sống chung với lời oán hận của cô bé trước lúc qua đời, là cách mà Bảo Nam tự dày vò và trừng phạt bản thân, thì giờ đây, anh lại can tâm dùng cả quãng đời còn lại để sửa chữa cho những sai lầm trong quá khứ. Mặc cho Candy đời này kiếp này không thể tha thứ cho sự tuyệt tình của anh năm xưa, nhưng một khi anh đã tình nguyện cùng em gái vượt qua mọi sóng gió, liệu điều này có còn quan trọng nữa không?

Ý nghĩ thoáng qua giúp Bảo Nam thanh tỉnh được phần nào. Thiên đường trắng lạnh từ từ nhạt dần, ảo ảnh tan biến, thoáng chốc, mọi thứ đều khôi phục vẹn nguyên.

Chẳng có thứ gì bị diệt trừ.

Trái đất vẫn đang tự quay quanh trục...

Trước khi tầm nhìn ngày càng nhạt nhòa, Bảo Nam dốc hết sức lực với lấy chiếc di động trên mặt bàn. Anh định tìm số của viện trưởng Walker, nhưng không chỉ khối óc run rẩy, mà các đầu ngón tay anh cũng vô lực một cách bất thường.

Điện thoại rơi xuống đất!

Bảo Nam ép mình phải tỉnh táo lại, nhưng lúc cúi người nhặt máy, một trận hoa mắt chóng mặt bỗng dồn ập tới, khiến anh mất đà, trọng tâm cơ thể đổ thẳng về phía trước.

Trông thấy cảnh này, Thùy Trâm vội đứng bật dậy. Từ lúc đặt chân lên quán bar ở tầng thượng, cô đã chọn vị trí nằm trong góc khuất để quan sát nhất cử nhất động của Bảo Nam, tuy nhiên, thời gian anh làm rơi điện thoại rồi ngã người chỉ diễn ra khoảng một vài giây, vì vậy, cho dù vận hết sức lực, cô vẫn không thể chạy đến bên anh kịp thời.

Mất thấy thân thể Bảo Nam sắp tránh không khỏi việc bị tổn thương, trái tim Thùy Trâm giật thót. Nhưng may, dáng vẻ mất tỉnh táo của anh từ trước đã khiến nhân viên pha chế trong quầy bar chú ý, nên anh ta mới nhanh nhẹn phản ứng, lao ra đỡ đỡ lấy anh.

Lát đó, anh ta nhặt chiếc di động, đưa đến trước mặt Bảo Nam, “Quý khách, có cần tôi giúp anh gọi người không?”

Thùy Trâm đi tới, vừa lúc cô nghe Bảo Nam một mõi trả lời, “Số mấy đầu tiên trong nhật ký cuộc gọi...” Sau đó, giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Tia toan tính thoáng vụt qua, Thùy Trâm nhanh chóng giật lấy điện thoại từ tay nhân viên phục vụ, “Không cần đâu, người anh ấy muốn gọi là tôi.” Cô mở ví, không để đối phương kịp đáp lời đã nhanh hơn vài nhịp, trực tiếp nhét một tờ ngân phiếu vào tay anh ta, “Chuyện ban nãy, thật lòng cảm ơn anh...”

Quả nhiên, dẹp bỏ mối nghi hoặc, nhân viên pha chế trở nên niềm nở hẳn. Thùy Trâm khinh thường nhưng không biểu lộ ra mặt. Rõ ràng cô biết, chưa tính đến người đang đi làm thêm để trang trải cuộc sống như anh ta, chỉ riêng mệnh giá ghi sẵn trên tờ ngân phiếu, đã thừa sức giúp cho một tên công tử có thể ăn chơi bạc mạng, tiêu xài hoang phí, thích gì mua nấy trong khoảng thời gian khá dài.

Tự dưng lại tốn một khoản tiền không nhỏ cho nhân viên pha chế, vậy nhưng, trong lòng Thùy Trâm lại không hề buồn bực, ngược lại, đến lúc bước vào phòng nghỉ, trên khuôn mặt cô vẫn là ý cười đọng đầy.

Thùy Trâm cầm di động của Bảo Nam, bấm số của cô. Đến khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang, cô mới hài lòng rồi tắt máy.

Chuyển tầm mắt về phía Bảo Nam, Thùy Trâm mỉm cười, hôm nay, toàn bộ thời gian của anh sẽ thuộc về cô.

Tháo bỏ giày cao gót, Thùy Trâm đi chân trần đến chỗ giường lớn đặt ở giữa phòng. Ngồi cạnh Bảo Nam, ngắm nhìn dáng vẻ lúc anh ngủ say, con tim trong lồng ngực cô bất giác đập nhanh hơn vài nhịp.

Hít sâu một hơi, Thùy Trâm khẽ gọi, “Bảo Nam...”

Anh không trả lời, có phải giọng nói của cô quá nhỏ, không đủ để đánh thức anh?

Thùy Trâm lay vai Bảo Nam vài lần, cô cố gắng kiên nhẫn, nhưng kết quả khả quan nhất cũng chỉ là hàng mi anh thoáng rung. Bảo Nam không tài nào nhấc nổi mí mắt, dường như, rượu đã giúp một người khó an giấc như anh chìm sâu vào con mộng.

Trạng thái này bấy giờ mới khiến cô yên tâm.

Cuối cùng, Thùy Trâm áp bàn tay phải lên má Bảo Nam, tiếp đó, cô chậm rãi di chuyển ngón trỏ, phác qua bờ môi, sống mũi, đôi mắt của anh...

Bảo Nam trước mặt cô... tỉnh lặng và vô thức. Có lẽ chỉ khi anh mất đi tri giác, cô mới có thể tùy ý chạm vào làn da và ở bên cạnh anh thật gần. Thùy Trâm hy vọng phút giây này sẽ kéo dài mãi mãi.

Thế nhưng lúc này...

Tận sâu trong đáy lòng, điều cô khao khát có thật sự là một Bảo Nam bất động thanh sắc như thế?

Lời tự vấn lướt qua làm tâm trạng vốn đang hân hoan của Thùy Trâm chùng hẳn xuống. Một nỗi chua xót lặng lẽ dâng lên, khiến cổ họng cô như muốn nghẹn lại.

Thùy Trâm còn nhớ, rất lâu về trước, cô đã từng nuôi một giấc mơ cổ tích. Cô ước được cùng cậu bé mà mình vừa gặp đã cảm mến, mai sau trải qua một chuyện tình có khởi đầu tốt đẹp và kết thúc viên mãn chẳng khác nào trong mơ. Cô cũng không dưới mười lần tự hỏi, từ thuở ấu thơ cho đến hết thời niên thiếu, nếu như cô và Bảo Nam tay trong tay, cùng nhau lớn lên, cùng nhau trải qua dư vị ngọt ngào của tình yêu tuổi trẻ, thì điều đó sẽ đẹp đến nhường nào? Thậm chí, Thùy Trâm còn ngốc nghếch, tự mình thêm dệt ảo mộng đậm đặc cho tương lai. Trong bức tranh ấy, Bảo Nam và cô đều đã trưởng thành. Giống như kết quả của biết bao chuyện tình thanh mai trúc mã, rồi cô và anh sẽ tiến tới ngưỡng cửa hôn nhân, trải qua một đêm tân hôn đáng nhớ... Chẳng đường phía trước, Thùy Trâm không cầu phú quý vinh hoa, (cô có thể sẵn sàng vứt bỏ tiền tài, danh phận...), chỉ cầu mỗi đêm trước lúc đi ngủ, người bên cạnh cô sẽ là Bảo Nam, rồi khi thức giấc, cô vẫn thấy mình nằm trong vòng ôm ấm áp của anh. Trước khi rời giường, hai người còn trao cho nhau một nụ hôn ngọt ngào thay cho lời “chào buổi sáng”... Viễn cảnh ý nghĩa hơn, chính là khi những đứa con trào đời. Anh và cô sẽ không để con bất hạnh như những đứa trẻ lớn lên trong danh môn vọng tộc (giống bố mẹ của chúng), dù bận rộn thế nào, cũng cho con cảm nhận được đầy đủ tình yêu thương từ phía mẹ cha, cung chiều, mua cho con tất cả mọi thứ, tuổi đi học sẽ đưa con đến trường, tối về, còn có thể chỉ dạy bài vở cho con. Cứ như vậy, con sẽ lớn khôn thành người, gây dựng sự nghiệp và có gia đình riêng... Thế rồi năm tháng qua đi, điều cô mong mỏi là duyên nghĩa mặn nồng kéo dài đến răng long đầu bạc... Đi hết cuộc đời, vợ chồng cùng sống cùng chết, nháy mắt là thống khổ nhưng vĩnh hằng là hạnh phúc...

Có điều, hồi thơ đại ấy Thùy Trâm không hiểu, khác với mộng mơ, hiện thực vốn luôn tàn nhẫn.

Thế nên, nay vỡ mộng rồi mới thấy lòng đau.

Thùy Trâm tự nhủ cô nên chờ đợi thêm một vài năm và bằng lòng với những gì mình đang có. Song, mỗi lúc đối diện với trống trải cô đơn, cô lại không thể giữ vững lớp vỏ mạnh mẽ mà bấy lâu nay cô nhọc công gây dựng.

Bởi...

Lúc tất cả mọi người đều biết từ năm tám tuổi, đại thiếu gia Trần gia cùng đại tiểu thư Đặng gia đã trở thành vị hôn phu, hôn thê của nhau...

Lúc đám họ hàng ở gia tộc đều đổ dồn ánh mắt oán hận cùng những lời lẽ mỉa mai, cay độc về phía Thùy Trâm. Vì sau buổi tiệc đính ước, có thêm rất nhiều tập đoàn lớn nhỏ dốc vốn mua thêm cổ phiếu, đầu tư vào tổng tập đoàn Đặng gia. Cùng với nguồn lợi tức khổng lồ “rót” vào công quỹ, cổ phần phân chia mà cô đứng tên cũng không ngừng tăng lên, tạo sức ép không nhỏ cho nhiều phe cánh thuộc nội bộ cổ đông...

Lúc Đặng Tâm Thanh ghen ghét, vì đâu mà Thùy Trâm có được mối hôn sự tốt đẹp với Bảo Nam... (người khiến cô ta đỏ mặt, ngượng ngùng tại tiệc mừng sinh nhật em gái bảy tuổi)?

Lúc các bạn học đều ngưỡng mộ và cho rằng, anh với cô là cặp đôi gần bó nhất...

Lúc trong mắt bố mẹ hai bên, tình cảm của Thùy Trâm và Bảo Nam đang ngày một thêm khăng khít, (khiến họ phần nào đã bớt áy náy do hôn nhân lợi ích), đến mức, (nếu con trai hoặc con gái muốn), bất cứ lúc nào cũng sẵn lòng chấp thuận, ủng hộ hai con kết hôn...

Thì chỉ có cô, đương sự trong cuộc mới hiểu, là họ tưởng cô với anh hạnh phúc! Hết thấy, họ đều chỉ nhìn những điều duy mỹ bên ngoài!

Thùy Trâm chợt hồi tưởng lại, mười năm trước, sau khoảnh khắc Bảo Nam bằng lòng để cô đồng hành cạnh bên với tư cách là một người bạn, là thời khắc mà Hiểu Du ra đi.

Mười năm trước, kể từ giây phút lặng người đứng ở phía sau, trông anh ôm chặt Hiểu Du (đã mất) rồi rơi nước mắt, cô cũng vì anh mà lệ hoen mi.

Mười năm trước, cô thay đổi mọi thứ của bản thân để biến mình trở thành Hiểu Du.

Mười năm trước, cô biết mình đã thành công, bởi ánh mắt Bảo Nam dành cho cô dần dần đã có sự đổi khác.

Cũng mười năm trước, anh vì quyền luyến nên mới vâng lời bố mẹ, chấp thuận đính hôn với cô, còn cô, trước mặt anh lại vờ như không biết...

Suốt những năm qua, Thùy Trâm đã cố xây dựng hạnh phúc trên nỗi khổ tâm của Bảo Nam, nghiệt báo, cô như con cá vướng vào lưới khổ ái tình, càng vùng vẫy thì càng bị quấn chặt. Để rồi giờ đây, chính Thùy Trâm cũng coi sự giằng xé này trở thành lẽ sống. Cô thả làm bông hoa nở chống chọi với phong ba cho đến khi chỉ là cái xác không hồn, còn hon buông tình tránh khỏi nắng mưa rồi gánh nuôi tiếc hết cả một đời.

Kết quả, hiện tại trong cô không còn tồn tại nỗi do dự như lúc trước.

Cô luôn cố nhắc nhở, nếu đã tình nguyện lấp đầy cuộc sống của Bảo Nam, dù anh có cho cô thứ tình yêu mà cô mong muốn hay không, cô vẫn nên mãi nguyện và không được phép cưỡng cầu. Thế nhưng, giả như lâu dần, về ngoài rạng rỡ, tràn đầy sức sống mà chỉ những khi đối diện với anh, cô mới lấy ra để nhập vai... có thể khiến anh yêu cô thì tốt biết mấy!

Hay cho, nếu sự nguy trang của một mình cô trong ngần ấy năm qua, gặt được thành quả như mọi người xung quanh vẫn luôn lầm tưởng, cô cũng sẽ không tham lam, vì để giữ lấy hạnh phúc cả đời mà nẩy sinh ý định bất chấp tất cả như bây giờ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, nhưng những con số hiển thị trên đồng hồ điện tử để bàn vẫn lặng lẽ thay đổi. Bước ra khỏi nhà tắm, Thùy Trâm không nhắm tính bao nhiêu phút đã trôi qua. Cô đến bên cửa sổ, tự tay khép lại rèm.

Sau khi cảm thấy không gian xung quanh giờ đã tuyệt đối riêng tư, Thùy Trâm mới quay trở lại bên cạnh Bảo Nam. Dưới ánh đèn sáng tỏ, cô thấy gương mặt anh không còn vẻ bình yên như lúc ban đầu. Dựa vào trực giác, Thùy Trâm liền đoán định Bảo Nam đang gặp ác mộng. Anh đang mơ thấy điều gì mà bàn tay vốn luôn ấm áp nay lại lạnh ngắt đến mức đáng sợ thế kia? Thùy Trâm khẽ xoa hai hàng lông mày đang chau lại của Bảo Nam, nhưng nét căng thẳng hiện hữu vẫn không hề biến mất. Nếu là lúc bình thường, chắc chắn cô sẽ tìm mọi cách để xóa bỏ đi mộng cảnh gây phiền nhiễu cho anh. Tuy nhiên trong tình cảnh này, Thùy Trâm chỉ có thể dặn lòng cô không được lãng phí thêm một giây nào nữa.... Đây là cơ hội mà khó khăn lắm cô mới có được. Cô không thể không nắm lấy...

"Con người khi yêu quá nhiều, thứ dễ dàng đánh mất nhất chính là giá trị của bản thân, bởi vậy mới không ngại ngần cho đi tất cả, nhưng vì cho đi những điều tốt đẹp nhất, nên mới không ngừng chờ mong đối phương toàn tâm toàn ý, dùng tình yêu thương cả đời để bù đắp cho những mất mát, hy sinh! Thế nên, đến khi thể thái nhân tình đổi thay (thời đời đen bạc, lòng người đời trắng thay đen), ngọt ngào lúc trước có hon chẳng qua chỉ là liều thuốc hủ bại chúng ta... có hối cũng đâu còn kịp, tai họa này vẫn phải tự thân gánh chịu... Phải nhớ, tình chấp là nguyên nhân của khổ não, buông tình chấp bạn mới được tự tại."

Giúp Bảo Nam cởi bỏ áo vest ngoài, Thùy Trâm không kìm được bật cười tự giễu. Không phải là cô không ngộ được chân lý mà mẹ vẫn luôn tìm cách nhắc nhở khi cô còn nhỏ, để cô sau này không phạm phải sai lầm giống bà. Thế nhưng, anh không giống bố cô! Thùy Trâm tin Bảo Nam, cũng tin vào mắt nhìn người của mình. Tâm tư giằng xé như ngày hôm nay... là do anh không hề yêu, thậm chí, là còn chưa từng có cảm giác với cô. Những chuyện tiếp theo không phải là bông bột của tuổi trẻ. Thùy Trâm luôn hiểu, không có con đường dẫn đến hạnh phúc, hạnh phúc chính là con đường cô đang lựa chọn. Cô phải bảo vệ tình yêu của cô. Cho dù đối với Bảo Nam, đây gần như đã là cấm kỵ tuyệt đối, nhưng vì để giữ chặt anh, cô trước đó cũng đã

đánh cược rất nhiều, giờ thêm phần quý giá nhất của người con gái thì cũng có sao! Có trách thì cũng nên trách loại chấp niệm đã là thâm căn cố đế: Yêu thì nên trọn đời gắn bó, làm lòng vui vẻ, đừng hỏi là đúng hay sai!

Áo vest rơi xuống đất.

Từ đang quỳ gối trên giường, Thùy Trâm đột ngột thay đổi tư thế. Thuận thể chống tay xuống ga trải rồi xoay người, lúc này, cô đã nằm sấp trên người Bảo Nam.

Thùy Trâm vốn rõ, so với thân hình sở hữu chiều cao hơn một mét tám của Bảo Nam, trọng lượng cơ thể cô chắc chắn sẽ không là mối e ngại khiến anh khó chịu. Khoảnh khắc này, hai người gần như đã dính sát, cách một lớp quần áo, dường như cô có thể nghe rõ nhịp đập trái tim anh.

Trong đầu hiện lên một vài hình ảnh sắp xảy ra, ấy vậy mà Thùy Trâm lại không hề cảm thấy căng thẳng. Bởi cô đã mặc định loại quan hệ này sớm muộn gì rồi cũng phát sinh. Bất kể đây có phải là đêm tân hôn mà ngày trước cô hằng mong được cùng người mình yêu thương trải nghiệm hay không. Bất kể Bảo Nam phút này, là đang tỉnh táo hay đang chìm trong mộng mị, cô cũng không ngại thay anh dẫn dắt, chủ trì tất cả. Chỉ cần sau ngày hôm nay, anh cho cô một lời đảm bảo về tương lai của cả hai, thì trước khi kết hôn, cô sẽ an tâm chờ đợi, sẽ không ích kỷ, nóng nảy cưỡng cầu loại chuyện vượt quá bổn phận của một vị hôn thê!

Thùy Trâm cúi thấp đầu, ngay lập tức, một nụ hôn đã hạ xuống chính giữa vầng trán của Bảo Nam. Làn da dưới đôi môi cô ấm nóng, nhưng cô lại không thể suy đoán là do rượu khiến thân nhiệt anh tăng cao, hay do tác động của luồng không khí sưởi ấm tỏa ra từ máy điều hòa.

Vừa hôn dọc theo sống mũi Bảo Nam, Thùy Trâm vừa cởi áo sơ mi của anh. Tuy nhiên mới đến hàng khuy thứ ba, bàn tay cô lại đông cứng lại. Bảo Nam chau mày, anh định đẩy Thùy Trâm ra, nhưng động tác bản năng chỉ kéo dài khoảng một vài giây thì liền ngừng lại. Dù chất còn ngấm sâu gần như đã làm tê liệt đại não, nhưng trong tâm thức, anh vẫn đề phòng, vẫn luôn bài xích cùng cô tiếp xúc thân mật!

Suy nghĩ này khiến nét mặt tràn đầy nhu tình của Thùy Trâm tối sầm lại. Luồn qua kẽ áo sơ mi Bảo Nam, ngón tay cô dừng lại ở lồng ngực anh. Bảo Nam có biết giống như anh từ bao lâu nay, phút này, trái tim cô cũng đang ngày càng lạnh giá? Ở cạnh bên anh đã gần ấy năm, dù hai người đến một cái nắm tay còn chưa có, thế nhưng, dù chỉ một chút, đọng lại trong anh chẳng lẽ không là cảm giác thân quen? Hồi nhỏ, Thùy Trâm từng thấy Hiểu Du nghịch ngợm, chọc phá Bảo Nam khi anh thiếp đi trên ô tô, lúc đó, chẳng những không ghét bỏ, anh còn bắt chặt bàn tay đang làm loạn rồi vô thức mỉm cười. Nhìn vào tình huống bây giờ, hóa ra đối với Bảo Nam, cô xa lạ chẳng khác người dưng là bao!

Tổn thương và tức giận như chất xúc tác bén vào rom rã, làm bùng lên ngọn lửa dữ dội vốn chỉ âm ỉ cuối nơi đáy lòng. Thùy Trâm cười lạnh, nếu đã như vậy thì không lý gì cô lại buông xuống. Khoảng cách giữa cô với anh không thể không xóa bỏ.

Cuối cùng, Thùy Trâm cũng dứt khoát chuyển nụ hôn lên môi Bảo Nam. Khoảnh khắc này, hơi thở của anh và cô như thể đã hòa thành một. Hàng mi Thùy Trâm khẽ rung, hình như, dư vị còn đọng đã giúp cô suy đoán được loại rượu khiến anh đắm chìm trước đó là gì. Nhưng trong ký ức của cô, dù là khi uống trực tiếp, hương vị mà rượu Sherry Fino mang đến cũng không đáng chất như lúc này.

Đây là nụ hôn đầu tiên của Thùy Trâm, cũng là nụ hôn đầu tiên của Bảo Nam. Trong quá khứ, đã không ít lần cô mơ tưởng và tự hỏi, khoảnh khắc đẹp như mộng ảo giữa hai người đến khi nào mới xảy ra? Giờ thì, không những biết được đáp án, mà cô còn phát hiện mong mỏi khi xưa chẳng qua chỉ là tàn nhẫn giấu kín. Sau tấm màn chắn, hết thấy đều là những cú tát mạnh được che đậy hoàn hảo. Nếu Thùy Trâm lặng lẽ sống thì không sao, nhưng chỉ cần bao nhiêu lần vén tay là bấy nhiêu lần bị đánh đến nổi nhạt nhòa nước mắt.

Lần này cũng vậy, tâm hồn cô lại xuất hiện thêm rất nhiều những vết thương nhỏ do mũi kim đâm.

Trưa nay, không phải là Bảo Nam chủ động, mọi thứ đều do Thùy Trâm kiểm soát. Khung cảnh xung quanh không lãng mạn, chẳng có bữa tối dưới ánh nến dịu dàng đung đưa, cô cũng đâu diện bộ áo váy đẹp nhất, rồi còn những lời hứa hẹn mà đích thân anh nói ra... Rõ ràng đều do trí óc cô tự mình dối gạt.

Nụ hôn đầu tiên của cả hai, là Thùy Trâm ép buộc tự trao và bị Bảo Nam bắt giặc cự tuyệt. Không gian xung quanh dơ bẩn bởi những toan tính, nhuộm màu dục vọng do ánh vàng cam mờ ảo phát ra từ phía đèn ngủ treo tường, trên người cô cũng chỉ đơn độc mỗi chiếc khăn tắm, thậm chí, giữa giường cỡ lớn... Cảnh thân mật của một cuộc ân ái còn sắp diễn ra.

Thùy Trâm rời khỏi đôi môi Bảo Nam. Cô lại đưa tay xoa lên khóe mắt ngày càng nhũn nhặn kia. Cảm thấy toàn bộ cơ thể anh đã bắt đầu khuróc từ sự đụng chạm của mình, thân sắc cô thêm phần u tối. Thùy Trâm nhìn Bảo Nam bằng ánh mắt sâu thẳm, nhưng bàn tay còn lại của cô vẫn lưu loát di chuyển, nhanh chóng cởi ra từng hàng cúc áo.

Suốt cả quá trình, trở ngại không phát sinh thêm, mọi thứ đều rất dễ dàng.

Thùy Trâm cười khẩy, nếu chất còn khiến Bảo Nam vô lực hết tác dụng vào ngay lúc này, cô chắc chắn bản thân sẽ chết rất thảm. Tuy nhiên, từ lượng của anh không tốt. Riêng về khoản này, Thùy Trâm dám khẳng định cô bỏ xa Bảo Nam. Lại thêm dòng vang cao độ "giúp sức", bởi vậy, Thùy Trâm mới như cá gặp nước, cần rờ đến vô pháp vô thiên.

Hoặc... đây cũng là điều mà thâm tâm cô khao khát. Không phải chỉ vì mục đích ràng buộc được anh...

Con người khi đã quá yêu, thứ muốn chiếm hữu không chỉ đơn thuần là trái tim, mà còn là cả thân thể của người khiến họ say mê.

Dù vậy, thế nhưng đến lúc chạm vào thất lưng quần âu, Thùy Trâm vẫn thoáng có chút run rẩy, đến giờ, cô đã không thể lấy sự mạnh mẽ để dối lòng. Căng thẳng lặng lẽ chiếm cứ!

Sao phải sợ chứ? Trên đời còn có chuyện gì có thể dọa được mình? Hơn nữa, Bảo Nam là người mình yêu... Chắc chắn khoái cảm đó sẽ khiến anh hạnh phúc...

Thùy Trâm tự trấn an, đến khi cô mở mắt, phản chiếu trong đôi con ngươi chỉ còn sự kiên quyết và niềm kiêu ngạo quyết tuyệt.

Dưới nền, gần khu vực xung quanh giường, áo quần các loại chẳng mấy chốc đã chất đống.

Ánh đèn được điều chỉnh, tầm nhìn tối hơn vài phần. Tuy nhiên bây giờ, Thùy Trâm vẫn có thể quan sát toàn bộ cơ thể của Bảo Nam. Đã biết do tập luyện kiên trì, mà vóc dáng anh từ vài năm trước đã cao lớn hơn so với hầu hết đám thiếu gia cùng trang lứa. Nhưng lúc này, khi tận mắt trông thấy thân hình ngày càng hoàn hảo, đến giờ, đã thuần thực chẳng khác một người đàn ông trưởng thành là bao của Bảo Nam, Thùy Trâm vẫn tránh không khỏi có chút ngượng ngùng, xấu hổ.

Con sóng ghen hận vốn đang dâng trào nay lại vì thế mà bị áp chế. Khác với vẻ ung dung điềm tĩnh mọi ngày, thời khắc này, ngoài nôn nóng và gấp gáp, cô không cảm nhận được điều gì khác.

Thật ra, không chỉ phái mạnh mới có dục vọng, phái yếu - họ cũng nảy sinh ham muốn với người mà họ thực sự yêu thương.

Thùy Trâm muốn dùng bản năng để điều khiển mọi thứ theo ý muốn. Cúi người gần sát, thêm một lần nữa, cô nằm trở lại trên người Bảo Nam. Cô vòng hai tay ôm lấy cổ anh, không ngừng hôn lên các nét ngũ quan tuần tú. Sau đó, ở vị trí cánh môi Bảo Nam, cô lưu luyến hồi lâu rồi mới chuyển đến quai hàm góc cạnh, bờ vai săn chắc và khe ngực nam tính của anh.

Thế nhưng ngay từ đầu, chiếc khăn tắm quấn ngang ngực Thùy Trâm vốn đã được cô chủ ý quấn lỏng. Vậy nên trong quá trình ma sát, lúc Thùy Trâm trượt xuống và chuẩn bị đặt môi hôn vào vùng bụng Bảo Nam, giống như vượt ngưỡng giới hạn, nút thắt cố định trên đó liền bung xõa. Tịch tặc, Thùy Trâm liền nhớ bực quanh người cô vẫn còn có vật vướng víu.

Thùy Trâm mất hứng gương dẫy, gỡ thân khỏi chiếc khăn tắm, cô tiện tay quăng nó đến ghế sofa ở phía đối diện. Động tác vừa dứt, thấy hơi gai người, Thùy Trâm theo bản năng liền cúi xuống. Giờ đây, khi không còn vật che chắn, thân thể trắng nõn với những đường cong đẹp mắt của cô đã hoàn toàn phơi bày. Thùy Trâm nóng bừng ruột gan, may mà Bảo Nam không hề nhìn thấy. Nhưng đến khi định thần lại, cô mới nhận ra vị trí mà cô đang ngồi là trên đùi anh. Dù chưa đến mức cùng cực, tuy vậy, khi nhìn từ đằng sau, tư thế mà hai người tạo thành muốn bao nhiêu ái muội liền có đủ bấy nhiêu ái muội.

Lúc này, vùng giữa hai chân bỗng nhiên ẩm ướt, Thùy Trâm nhìn kỹ, tức khắc, lý trí vốn luôn bình tĩnh đã bị chính cô đánh vỡ. Một loại khao khát xa lạ bất ngờ dâng lên, hình như tại nơi sâu thẳm, có thứ gì đó đang kêu gào, không ngừng đòi hỏi phải được thỏa mãn. Dù là lần đầu, nhưng Thùy Trâm lại chín chắn trước tuổi, hơn nữa, hơn mười tám năm sống trên cõi đời, không phải là cô chưa từng nghe qua những vấn đề liên quan đến chuyện chăn gối.

Bây giờ, Thùy Trâm lập tức biết rõ, điều cô mong muốn không chỉ đơn thuần là hôn khắp người Bảo Nam, rồi đợi anh tỉnh lại như kế hoạch ban đầu nữa...

Mà đây, không khó như việc giành lấy trái tim anh, đó là điều mà ngay bây giờ, cô có thể dễ dàng chi phối. Tuy vậy, mặc cho cổ họng cô khô nóng, toàn thân chóng rỗng khó chịu, muốn ngay lập tức nhờ anh lấp đầy. Nhưng, Thùy Trâm sẽ không khi nào quên để ý đến cảm nhận của người cô yêu.

Dời tầm mắt khỏi chỗ đó, Thùy Trâm liền thấy Bảo Nam vẫn đang ngủ say. Có lẽ vì không bị cô "trêu chọc", mà gương mặt anh tuần như được khắc họa đã sớm khôi phục về lạnh lùng, hai hàng lông mày của anh chẳng biết từ lúc nào cũng đã giãn ra.

Bảo Nam biểu hiện bình thường như vậy, khiến cho Thùy Trâm không biết anh có giống cô, ngay cả khi trong giấc nồng, dục vọng tại nơi sâu kín có bị đối phương làm cho khơi dậy? Trong giai đoạn sau cùng, không chỉ vì mình, Thùy Trâm hy vọng cả cô và anh sẽ đều cảm thấy thoải mái.

Có lẽ, chỉ còn một cách để biết!

Ngẫm nghĩ một hồi, từ tấm thân trần của Bảo Nam, đôi mắt Thùy Trâm mơ màng lướt dần xuống dưới...

Lúc này, không gian xung quanh tĩnh lặng đến nỗi chính cô cũng có thể nghe rõ nhịp thở bất ổn của bản thân.

Do ngược sáng, từ góc nhìn của cô, phía dưới vùng bụng Bảo Nam nửa tỏ nửa mờ. Thế nhưng, chỉ cần như thế cũng đủ để khiến Thùy Trâm sục sôi, dường như, thần trí cô cũng đã bị anh mê hoặc đến nỗi chẳng thể chống đỡ.

Theo dòng nóng nóng ào ạt chảy ra từ trong cơ thể, Thùy Trâm biết, mặt cô bây giờ còn đỏ hơn một con tôm bị luộc. Tuy nhiên, đã đến nước này, thẹn thùng cũng đâu có ích, Thùy Trâm không thể dừng lại, cô nhất định "phải bắn" đi mùi tên này. Hôm nay, Thùy Trâm muốn cô hoàn toàn thuộc về Bảo Nam, cũng muốn cưỡng chế buộc anh trở thành một phần trong cô!

Không chần chừ lâu, Thùy Trâm đưa tay vào nơi chính giữa hai hông Bảo Nam. Lúc mới chạm vào, toàn thân cô như muốn nổ tung. Thế nhưng, khi có áp chế si mê và kiên nhẫn thăm dò, kết quả mà cô nhận được chỉ là cảm giác vừa bắt lực vừa thất vọng.

Không có, một chút cũng không có!

Bảo Nam không như cô, không bị kích thích đến nổi vừa mới bắt đầu đã ướt đầm!

Hay... có phải những điều cô làm chưa đủ để khơi gọi lửa tình trong anh, khiến anh dù trong cơn mộng nhưng vẫn thiết tha bùng cháy?

Thùy Trâm nghĩ, cô nên tin vào trực giác của cô lúc này.

Đến đây, Thùy Trâm liền chuyển tư thế, cô rời khỏi chân Bảo Nam. Quỳ sát bên anh, cô cúi gập người, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi quét khắp bắp đùi anh. Nhưng trong lúc đó, duy chỉ có tay phải của cô là vẫn đặt ở vị trí cũ, mòn mỏi ngang dọc như thể trên lụa.

Khi tiết tấu động tác nhanh hơn vài nhịp, cuối cùng, Thùy Trâm cũng nghe có tiếng rên khẽ, cùng lúc, cô cảm nhận được bàn tay cầm nắm có chút dính dớp. Bảo Nam vừa run lên, có phải mảnh liệt trong anh đang dần nhen nhóm, chỉ cần cô không dừng lại thì tình túy lửa dục sẽ mạnh mẽ phun trào?

Biến đổi rất nhỏ từ phía Bảo Nam khiến Thùy Trâm mỉm cười. Cô ngồi thẳng dậy, khẽ tách đôi chân đang khép lại của anh sang hai bên, rồi chuyển hẳn người vào không gian có hình chữ V vừa được tạo thành. Sau đó, Thùy Trâm lập tức sai người, ôm vai Bảo Nam, toàn bộ vùng trên eo cô giờ đã áp vào lồng ngực anh. Tại thời điểm ấy, môi kề môi, ngực chạm ngực, da thịt hoàn toàn dính sát, giữa anh với cô không còn tồn tại kẽ hở. Tuy nhiên lúc này, do chiều cao chênh lệch, nên nơi riêng tư nhất của hai người vẫn chưa gần kết.

Trên thực tế, Thùy Trâm đã cố tình không điều chỉnh, mặc dù chính cô cũng sắp nhả nài chẳng nổi. Thế nhưng, phản ứng ít ỏi của Bảo Nam chưa đủ, Thùy Trâm muốn giúp anh chuẩn bị sẵn sàng hơn, nếu không, từ ngay lần đầu, người duy nhất phải gánh chịu cơn đau sẽ không là cô.

Trước khi hôn mọi tác da trên cơ thể Bảo Nam, Thùy Trâm ghé sát tai anh, sắc mặt cô vụt qua một tia áy náy, "Bảo Nam, cũng vì tương lai của chúng ta... mong anh tha thứ cho em." Thùy Trâm biết rõ, Bảo Nam không nhận thức được những điều mà cô đang nói. Nhưng trong cuộc hoan ái do Thùy Trâm làm chủ, đó đồng thời là lời xin lỗi, cũng đồng thời là sự nhượng bộ duy nhất mà cô có thể dành tặng cho anh.

Không như lúc mới bắt đầu, lời vừa dứt, Thùy Trâm liền hôn lên môi Bảo Nam. Giống với những lần trước đó, nụ hôn cô trao cho anh khác này đặc biệt nồng nàn. Ở viên trong môi Bảo Nam, đầu lưỡi của Thùy Trâm nhẹ nhàng đẩy tới, vừa như xoa dịu vô vàn, cũng như là đang nỗ lực vượt qua rào cản để tiến sâu thẳng vào trong. Tuy nhiên sau đó, cổ chấp nơi anh khiến cô như bị rút xuống cùng cực. Vì dù có nỗ lực thế nào, Thùy Trâm cũng không thể cạy mở hàm răng vốn đang khép chặt kia... Đến giờ, anh vẫn không chịu tiếp nhận môi hôn của cô.

Phảng phất một trận cay đắng, đôi tay đang đỡ dưới vùng vai gáy của Bảo Nam càng thêm siết chặt, như thể tạo lực đẩy cao để giúp răng môi triển miên không dứt, cũng như để anh biết rõ, anh bây giờ đang nằm trong vòng tay ai, có hay không còn một con đường khác để trốn chạy.

Ngắm nhìn khuôn mặt cận kề của Bảo Nam, Thùy Trâm tự hỏi, người mà cô yêu đắm say... phải chăng linh hồn của anh đã bị hun đúc thành đá? Di chuyển bàn tay luồn vào mái tóc, để cho lòng bàn tay bao trùm đỉnh đầu Bảo Nam, ánh mắt Thùy Trâm lóe lên một tia nguy hiểm, nếu cô dùng sức đánh mạnh, vỏ bao bọc ấy liệu rằng có nát? Hay không phải anh, cô mới là người đón nhận cơn đau còn hơn róc xương xẻ thịt?

Chỉ vài giây sau, trước khi Thùy Trâm mất kiểm soát, lồng ngực Bảo Nam bỗng nhiên phập phồng một cách lạ lùng. Dưới ánh đèn mờ, cô còn cảm nhận hô hấp của anh đang dần trở nên đứt quãng. Nhận thức này khiến Thùy Trâm kinh hãi tột độ, theo phản xạ, cô vội buông bỏ đôi môi Bảo Nam. Nhưng khi nhịp thở của anh đã dần bình ổn, cơ thể dính sát của Thùy Trâm lại đang không ngừng run lên. Cô không những trói buộc Bảo Nam, khiến anh hỗn loạn đầu óc bằng nụ hôn mất kiểm soát, mà thậm chí, đầu biết đó là kháng cự tiềm thức, cô vẫn ích kỷ cực đoan, nảy sinh sát ý tổn hại người mình thương yêu.

Thùy Trâm cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ dâng lên, cô không dám, cũng không muốn thử tưởng tượng nếu Bảo Nam gặp chuyện không hay, hơn nữa, kẻ tội đồ đẩy anh bước vào con đường tử lộ lại chính là cô, thì quãng đời còn lại của cô sẽ như thế nào?

Cuối cùng, ập theo phấp phỏm run sợ chính là day dứt trút xuống theo cùng khiêu khích dâm mê. Thùy Trâm rướn người, nâng cằm Bảo Nam, nhưng lại nhắm mắt in một nụ hôn dọc từ chính giữa ấn đường của anh. Giờ đây, cô không muốn nhìn Bảo Nam, cũng không muốn hồi tưởng lại trong mười năm qua, dù là vô tình hay hữu ý, ở nơi góc khuất tâm hồn, hai người đã dùng phương thức gì để khiến đối phương tổn thương, mà cô chỉ muốn tiếp tục thấp lèn ngọn lửa còn đang đang dờ vì anh.

Không có áo quần vướng víu, hai cơ thể đối diện với nhau chính bằng hình thức trần trụi cạo xát.

Không giống khúc dạo đầu lúc trước, Thùy Trâm không thể bình tĩnh kiểm soát tư thế và hành động của bản thân, bấy giờ, không theo tốc độ và quy luật động tác là dịu dàng hay nóng bỏng, cô chỉ biết dùng đầu lưỡi, răng môi, hai bàn tay cùng với bắp đùi của mình để làm tất cả mọi thứ theo bản năng.

Thế nhưng, dưới sự tấn công khi nhẹ nhàng, khi thì cuồng dã, khi lại khơi gọi nóng bỏng từ phía Thùy Trâm, phản ứng thân thể của Bảo Nam rất nhanh đã bị đẩy tới ranh giới mãnh liệt nhất.

Có tiếng rên rỉ vang lên, không rõ là của ai.

Mùi hương tiềm ẩn từ hai cơ thể chẳng mấy chốc đã quyện hòa.

Trong phòng toàn cảnh xuân sắc.

Tận cho đến lúc Thùy Trâm như say, thần hồn điên đảo, toàn thân Bảo Nam khác này cũng vì cuồng nhiệt của cô mà bùng cháy. Dục vọng lên cao, đánh động tâm thức vốn đang đắm chìm trong cơn mộng cảnh dĩ vãng.

Hàng mi khẽ lay.

Anh mơ màng thoát khỏi trạng thái bị bóng đè đến tê liệt.

Khi từng đợt sóng của cả hai đã bị đối phương làm cho cuộn tràn, chẳng biết là từ lúc nào, Thùy Trâm đã ngồi lên trên bụng Bảo Nam.

Không khí một màu ma lực.

Tầm nhìn mờ mờ, rất khó để quan sát rõ mọi thứ xung quanh, nhưng xúc giác chân thực lại giúp cô cảm nhận không là mơ hồ, mà những mảng trơn ướt bám vào da thịt ở bắp chân, vòng eo, vùng bụng... của cả hai mới là ám chỉ nguyên thủy nhất: Đã đến lúc, anh và cô cần phải có nhau!

Miệng lưỡi khô nóng, ngọn lửa đam mê hừng hực thiêu đốt tâm can, sự trống rỗng khó chịu, cộng hưởng thêm nỗi khát vọng, mong chờ trong ngần ấy năm đã khiến Thùy Trâm chẳng thể chần chừ thêm một giây phút. Cuối cùng, cô quyết định buông thả dục vọng, giữ chặt thắt lưng Bảo Nam, định lịch lùi hông về phía sau, quyết định giữ thế chủ động cho màn ái ân cuồng nhiệt sắp tới. Nhưng, một chút kiềm chế còn sót lại làm Thùy Trâm bất giác ngừng đầu, như thể nếu làm như vậy, hình ảnh đẹp nhất của Bảo Nam trước khoảnh khắc anh hoàn toàn thuộc về cô sẽ mãi lưu giữ trong ký ức.

Chỉ có điều ngay sau đó, Thùy Trâm cảm thấy toàn bộ các mô tế bào trên da dề cô đều như đông cứng. Ý cười tắt ngấm... vì đối diện với cô, chính là đôi mắt đã mở của Bảo Nam trong ánh sáng tối mờ.

Anh đã tỉnh lại từ lúc nào?

Câu hỏi này bật ra trong đầu cùng sự run sợ đến tột độ của Thùy Trâm. Lý trí không quan tâm tiếp theo mình sẽ nhận lấy kết cục như thế nào, mà chỉ đau khổ khi ý thức được có lẽ anh sẽ ghê tởm, ghét bỏ, hay thậm chí là oán hận cô.

Nhưng, trong lúc chưa xác định được mọi thứ có hay không còn có thể cứu vãn, theo phản xạ, Thùy Trâm lập tức liền rời khỏi người Bảo Nam. Tuy nhiên, mọi hành động của cô đều ngưng trệ, bởi ngay lúc vừa nhô mồm dậy, cảm giác đau nhói do cánh tay bị bắt chặt đã bất ngờ ập tới. Sau đó là một trận cuồng quay, trần nhà đảo lộn, đến khi tâm lưng trần của Thùy Trâm tiếp xúc với ga trải giường êm ái, còn chưa kịp định thần, cả người cô đã bị một thân hình cao lớn bao trùm. Dù bị siết chặt, đè nặng đến nỗi không thể nhúc nhích, nhưng khi nhận thức rõ ràng người lật tình thế, giành ngược vị trí nằm trên chủ động bấy giờ là ai, cô lại sững sờ đến nỗi quên cả phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Con Người Lúc Bất Lực Nhất Thường Mới Phát Hiện Mình Đã Yêu Sai

Thùy Trâm không lên tiếng, Bảo Nam cũng không hành động, hai người chỉ im lặng, mắt đối mắt nhìn nhau. Cô thấy hình ảnh của bản thân phản chiếu trong đôi đồng tử màu hồ phách, nhưng lại không thể nhìn thấu sự lạng lạng, do dự nơi anh là thứ đại biểu cho điều gì.

Nhưng, hình như Bảo Nam không muốn Thùy Trâm có thêm thời gian để phỏng đoán. Bởi trong sự kinh ngạc thất thần của cô, không hề có lời nhắc nhở hay sự dự báo từ trước, anh đã phủ xuống đôi môi, như thể muốn dùng nụ hôn để đáp trả lại cho sự cuồng nhiệt từ trước lúc đó.

Thùy Trâm tròn trĩnh, quên cả hô hấp, chỉ biết để mặc cho cánh môi bị tàn sát. Nằm trên thân thể mềm mại của cô, phút này, Bảo Nam dường như đã không còn là chính mình. Anh chế ngự, khống chế cổ tay, dùng chính chân mình cuốn lấy bắp đùi của người con gái đang nằm phía dưới, như thể chặn mọi đường lùi, không cho phép đối phương có cơ hội trốn chạy, hay nảy sinh ý nghĩ muốn rời bỏ đi.

Không giống khung cảnh được chấp vá từ những ngụm Sherry Fino cuối cùng, lúc này, ảo ảnh chân thực xuất phát từ nội tâm như chất gây cháy, Bảo Nam mơ hồ nhìn thấy một bóng hình ở ngay cận kề, cõi lòng yên ả bỗng chốc chỉ còn lại dư tàn.

Cảnh tượng khi đó như vừa mới chỉ xảy ra, khiến người bình tĩnh như anh trở nên dữ dằn và quyết liệt khác một cách khác thường.

Giống ngày hôm ấy, có phải nếu như không thể tiếp tục chống chọi, khuôn mặt vốn luôn hồng hào rồi cũng sẽ chỉ còn trong hồi ức?

Trong lòng dậy sóng, Bảo Nam thấy mình như lạc trở về tháng ngày đau khổ và tuyệt vọng nhất của kiếp người. Chính là thời điểm cổ quan tài của Candy bị đưa lên dần hỏa thiêu.

Khi đó, lửa cháy ngàn ngút, thiêu đốt cả một vùng trời.

Ai có thể biết vị thiếu gia mà mọi người cho là vô tâm, trong ngày tiễn đưa em gái cũng không rơi một giọt nước mắt, tệ hơn, là còn đóng cửa ngồi trên ô tô...thật ra, linh hồn và trái tim anh cũng đang bị ngọn sóng lửa nhấn chìm?

...

Nhân sinh như mộng, yêu từ từ, hận cũng từ từ, kết quả đều về với cát bụi

...

Vào giây phút môi hôn tách rời, người như chết lặng không chỉ có một mình Thùy Trâm. Thế nhưng nỗi đau quá khứ đã khiến Bảo Nam nhanh chóng định thần. Anh đưa tay xoa lên khóe mắt rồi từ từ vuốt ve khuôn mặt cô, ánh mắt tuy không sắc lạnh nhưng lại úm ám đến cực điểm.

Thùy Trâm bất giác rung mình, cô chống hai tay lên vòm ngực của Bảo Nam, nhất thời không biết tiếp theo mình nên vui mừng hay nên hoảng sợ trước môi hôn bất ngờ từ phía anh.

Cảm nhận người trong vòng tay có ý kháng cự và đang run lên, chút dịu dàng còn sót lại trong Bảo Nam cuối cùng cũng biến mất. Anh siết chặt cổ tay Thùy Trâm, cố định hai cánh tay cô lên đỉnh đầu, hoàn toàn chỉ phối và không cho cô nhúc nhích.

Ánh sáng từ ngọn đèn ngủ hắt xuống, bao phủ lên người Bảo Nam, khiến bóng lưng anh như chìm trong mộng ảo... Góc mặt nhìn nghiêng do ngược sáng mà lúc tỏ lúc mờ... Đẹp đẽ như thế, tuấn tú như thế, nhưng đối với Thùy Trâm, Bảo Nam của khắc này lại xa lạ hơn bất cứ ai, anh dường như đang ẩn nhẫn, cũng dường như đang lường lữ không biết có nên đánh cược tất thảy vào một ván bài.

Nên hay không nên?

Bảo Nam bản thân quan sát khuôn mặt đã từ rất lâu không còn hiện hữu nụ cười. Nếu anh một lần nữa buông xuôi, phải chăng người anh yêu nhất sẽ lại bay đi và biến mất?

Không! Lần này chính anh sẽ tự định đoạt tất cả... Ngay cả khi đây chỉ là một ảo ảnh, anh cũng không để mọi thứ lại sớm lụi tàn!

Hoài niệm, nhưng nhớ, đau đớn tích tụ trong ngần ấy năm rốt cuộc cũng hóa thành nộ khí, Bảo Nam ôm eo Thùy Trâm, tiếp đó cúi xuống cắn mạnh vào ngực cô.

Con đau bất ngờ khiến sắc mặt Thùy Trâm tái nhợt trong giây lát. Theo phản xạ, cô cắn chặt môi và vô thức rên khẽ, định ngời nỏm dậy nhưng lại bị người phía trên thô bạo ấn trở lại giường.

Bảo Nam nheo mắt quan sát mọi biểu hiện của Thùy Trâm từ phía trên cao. Bất gặp đáng về mỗi khi gặp chuyện ảm ức chỉ biết mím môi tự mình chịu đựng như trong ký ức, anh cười lạnh, không do dự lâu, thêm một lần nữa lặp lại động tác vừa dứt. Chẳng mấy chốc ngay trước mắt anh, da thịt ở nơi vùng ngực trắng nõn đã hằn sâu rõ ràng rất nhiều những dấu răng in.

Thùy Trâm bị Bảo Nam khiêu khích đến nỗi choáng váng. Đầu óc bắt đầu mụ mị nhưng theo thói quen đã tập từ bao lâu nay, cô vẫn lặng im không lên tiếng, chỉ biết đồ dãn nhìn anh.

Sự vô thần kia khiến nỗi thương tâm của ai càng thêm rĩ máu?

Bảo Nam nâng cằm Thùy Trâm, dứt khoát một đường hôn xuống. Lúc đôi môi còn đang khép chặt của Thùy Trâm vô thức tách rời, cũng là lúc anh ném được tư vị mặn tanh của máu. Thôi không gặm cắn cánh môi cô, lúc này, đáy mắt Bảo Nam chẳng còn gì khác ngoài màu tối thẫm. Giống như màn đêm vô tận, tâm tư anh đang dần lạc lối và bị vây khốn bởi muôn vạn ý nghĩ cùng quần đen tối, mà một khi vỡ lẽ thì người đời không ai có thể dung tha.

Dù vậy, buông thả khát vọng chính là lựa chọn duy nhất khi men rượu vẫn còn quần quanh. Bảo Nam bóp mạnh cằm Thùy Trâm, ẩn dưới tông giọng lạnh lẽo của anh là sự xót xa không dễ phát giác, "Đau lắm phải không em?" Không có tiếng đáp lời. Lồng ngực Bảo Nam quặn thắt. Trong đầu hiện lên tình cảnh năm ấy, chính những biểu hiện bao giờ cũng lặng im này khiến anh không phân biệt nổi người trước mặt có hay không đang bị tổn thương. Cho nên khi bị kìm nén quá lâu, sau lúc những giọt nước mắt thi nhau lăn xuống, không một lời từ biệt, sắc xanh rạng rỡ đã từng song hành cùng anh cũng vơi theo đó mà biến tan.

"Lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ, rắn rỏi..." Vòng tay mạnh mẽ vòng ngang thắt lưng Thùy Trâm ngày càng siết chặt, như thể cố tình bắt cô hứng chịu hết thảy đau đớn, "Sau lưng tôi lại ngu xuẩn tự hành hạ bản thân... Suốt mười năm qua, em có biết tôi đã phải trải qua những gì không, hả?"

Có biết mỗi khi tôi quay về Anh quốc, đặt chân bước vào tòa thành Trần gia, giam mình hàng giờ đồng hồ trong chính căn phòng nơi em ra đi, tâm trạng của tôi như thế nào?

Có biết không chỉ có em, mỗi giây mỗi phút trôi qua, tôi cũng nhận lấy thống khổ còn hơn cái chết?

Hai chúng ta hồi ấy đều giống nhau, chưa bao giờ quan tâm và để ý đến cảm nhận của đối phương, chỉ biết chạy trốn để được giải thoát... Để rồi giờ đây, biện pháp duy nhất để giữ chặt em, phải chăng chỉ có thể là không ngừng khiến cho cả hai hứng chịu thương tổn... cả về thể xác lẫn tinh thần?

Ánh mắt vốn không thể hiện rõ bất cứ một loại cảm xúc nào của Thùy Trâm bỗng xẹt qua một tia phức tạp. Hoàn toàn quên đi cơn đau truyền tới từ nơi thắt lưng, suy đoán khủng khiếp vừa chạy vụt qua khiến cả người cô cứng đờ như một xác chết. Nhìn tư thế thân mật của anh và cô bây giờ... Việc anh tự mình chủ động đã là chuyện tốt cô cầu còn không được, nhưng cô thà rằng anh đừng tỉnh lại, thà rằng anh để cho cô dần xếp mọi chuyện như lúc ban đầu. Bởi chỉ ít nếu là như vậy, người chung chăn chung gối với cô sẽ không mượn men rượu để sa chân vào trụy lạc, cũng như ngay sắp tới đây còn hồ đồ đến nỗi chẳng từ thủ đoạn, dù là cường ép cũng nguyện lún sâu vào loại điều phi luân.

"Không trả lời được phải không?" Bảo Nam nhếch miệng cười, "Giờ, tôi sẽ cho em hiểu tâm trạng lúc đó của tôi là như thế nào." Nhục nhả, hồ thẹn, đau khổ... chỉ muốn biến tan cùng em.

Trong lúc đầu óc Thùy Trâm trống rỗng, không chần chừ thêm một giây, Bảo Nam ngay lập tức liền ôm theo cô ngồi dậy. Anh hơi nghiêng người với lấy

chiếc gối ở phía sau, để nó tựa vào thành giường rồi ép toàn bộ lưng cô vào mặt gối. Khoảnh khắc này, đây là nhượng bộ duy nhất mà anh có thể thỏa hiệp vì cô.

Mường tưởng người con gái anh coi như sinh mệnh nói lời oán hận, bỏ lại anh ở nơi cõi đời tăm tối, đến giờ lại muốn chống đối, trốn thoát khỏi anh...

Không riêng mình Thùy Trâm, trong con phần nộ, Bảo Nam hình như cũng chẳng nhận ra chính mình. Đến khi cô lấy lại bình tĩnh, anh đã không chỉ khóa toàn bộ thân thể cô, mà còn ép chặt, kìm kẹp cô giữa vòm ngực trần và chiếc gối.

Ngay từ lúc mới bắt đầu, Bảo Nam đã điều chỉnh để hai chân Thùy Trâm vòng qua hông mình. Tình cảnh hiện tại, chỉ là chưa làm đến bước cuối cùng, nhưng ngực đụng ngực, môi kề môi, da thịt đã hoàn toàn dính sát, như thể chỉ có như vậy thì anh mới có thể cảm nhận được sự tồn tại chân thực của cô, chứ không phải là bóng hình mơ hồ chỉ còn đọng lại ở nơi ký ức.

Chỉ trong vài giờ đồng hồ, Bảo Nam đã khiến Thùy Trâm ngây người không biết bao nhiêu lần. Nếu tại nhà hàng, sự lạnh nhạt và lời cảnh cáo của anh khiến đầy lòng cô cứng cực buốt giá, cũng là ngọn nguồn đẩy cô liều mình đi đến bước đường hiện tại, thì phút này, hành vi nóng nảy làm loạn, khác xa so với tác phong thường ngày của anh lại làm một người nhạy bén như cô trở tay không kịp. Cô lưỡng lự, nói đúng hơn là đang ngẫm nghĩ, suy xét xem đây có thực sự là kết quả mà cô mong muốn. Hơn nữa, khi tỉnh dậy, đối diện với khuôn mặt không phải là hư ảo do tâm thức hỗn loạn tạo thành... Lúc đó không chỉ có anh, cảm nhận của cô sẽ như thế nào?

Sự thống khổ thể hiện rất rõ ở nét mặt Thùy Trâm khiến mọi động tác của Bảo Nam hơi khựng lại. Rốt cuộc, anh nên cảm ơn ông trời, hay nên biết ơn chứng bệnh trầm cảm đã khiến một người luôn hoạt bát biến thành một con rối vô giác vô tri, để mặc anh điều khiển, muốn làm gì thì làm?

Thoáng qua một giây, Bảo Nam bỗng thấy mình chẳng khác nào một kẻ tội đồ. Hình ảnh phản chiếu trong đôi mắt kia cho anh thấy rõ đáng về hiện tại của bản thân có bao nhiêu phần buông thả, đồng thời là tấm gương phản chiếu khiến anh hoảng sợ, ghê tởm chính mình.

Vậy nhưng, Bảo Nam muốn đánh cược, chỉ ít là chỉ một lần, anh sẽ chối bỏ tất thảy, từ thứ huyết thống đang nuôi sống bản thân, cho đến thân phận của một người anh, phớt lờ mọi điều định kiến, cũng như bỏ mặc ngoài tai những lời mà Thùy Trâm của mười năm trước đã dùng để thức tỉnh anh. Dẫu anh đã biết đây là con đường không thấy đường lùi, không có lối thoát, nhưng cho, anh phải làm gì với dục vọng vô tận và trái tim đang không ngừng thét gào?

Khi Thùy Trâm cảm thấy hơi thở vẫn vương mùi rượu đang mờ nhạt dần, cũng là lúc bờ môi ấm áp tách khỏi đôi môi đã bị cô cắn đến bật máu. Nhưng cô phát hiện, đó dường như mới chỉ là diêm châm ngòi, khởi đầu cho ngọn lửa giận dữ của anh. Bởi sau khi tia mâu thuẫn và do dự cuối cùng biến mất, cũng là lúc anh vùi mặt vào ngực cô, chuẩn bị xóa bỏ đi tất cả những chướng ngại - là bức tường lớn nhất vạch rõ khoảng cách giữa hai người.

Lần này, Thùy Trâm quyết định không làm gì cả, cô ngồi im bất động, để mặc cho môi lưỡi và đôi bàn tay của Bảo Nam khám phá, du ngoạn khắp mọi góc ngách trên cơ thể mình.

Ở bên ngoài, nền trời đổi sắc. Trong phòng khách sạn, chẳng mấy chốc không khí đã nóng bừng. Giây phút Bảo Nam dùng cánh tay làm lực đỡ sau lưng Thùy Trâm, nhắc cô ngồi lên đùi mình, sau đó, không dừng lại một giây, anh vừa in thêm một dấu răng lên xương quai xanh gợi cảm, vừa dùng bàn tay còn lại lướt dần xuống phía dưới.

Qua eo bụng Thùy Trâm, vùng riêng tư nhất lần đầu bị xâm phạm, dưới sự trêu đùa của năm đầu ngón tay, rất nhanh chóng, cô thấy mình như muốn bùng nổ trước cơn kích thích bất ngờ tới tột... Có thứ gì đó đang vỡ tràn, cô biết đó chính là khoái cảm chưa từng có ở nơi sâu thẳm do anh mang lại.

Phóng qua bờ vai Bảo Nam, Thùy Trâm nhìn thấy đáng về xa lạ của cô trong tấm gương lớn tại bàn trang điểm ở phía đối diện. Bóng hình và vẻ mặt mê mê choán hết tâm trí cô, sâu trong ánh mắt mơ màng, thứ cô trông thấy là gương mặt ngừng vô tận.

Bấy giờ, không khó để Bảo Nam nhận ra Thùy Trâm đang dần chìm vào mê mị. Thế nhưng, dù rằng ngay chính các mô tế bào trên cơ thể anh cũng đang hỗn loạn, khó chịu đến nỗi chỉ hận không thể lập tức hòa người trong lòng trở thành một phần của bản thân. Tuy nhiên,... đây là lần đầu của không chỉ riêng anh, vì vậy anh không thể nóng vội.

Thay đổi tư thế, Bảo Nam thu lại bàn tay đang bận rộn.

Phía dưới bỗng dưng trống rỗng, như có một gáo nước lạnh tạt vào, Thùy Trâm không thể ngăn lại cảm giác như bị rút đi sinh khí. Bảo Nam không biết, ẩn dưới những biểu hiện cứng đờ, cô khát khao anh đến bao nhiêu!

Nhận thấy sự cứng nhắc của Thùy Trâm, khoe môi Bảo Nam hơi cong lên, giây tiếp theo, anh vòng tay ra đỡ dưới vai cô, đồng thời từ từ đổ người, để tấm lưng cô nhẹ nhàng tiếp xúc với mặt giường êm ái, rồi ngay tức khắc liền phủ phục thân thể nằm trên người cô.

Cho đến phút cuối, dường như đôi môi Thùy Trâm vẫn là món khai vị gây nghiện mà Bảo Nam quyến luyến nhất. Nhưng, khác với những nụ hôn từ trước lúc đó, anh của khắc này lại đặc biệt dịu dàng và vô cùng nhẫn nại... Hàng mi khẽ rung, thuận theo đầu lưỡi anh, cô chậm rãi hé mở hàm răng vốn đang khép chặt.

Cảm nhận người nằm phía dưới đang rụt rè đáp trả, ý cười đọng trên lông mày Bảo Nam ngày càng sâu đậm. Không do dự bất kể một giây, anh nhanh chóng tiến vào khoang miệng, đây là lần đầu tiên anh chủ động cuốn lấy đầu lưỡi cô, dịu dàng quấn quýt, dây dưa, cũng cho cô hiểu sâu sắc thế nào mới là nụ hôn đích thực, đầy dạt hồn phách con người ta phiêu bạt đến phương nào.

Không còn đón đầu, Thùy Trâm nếm được rất rõ hương vị thanh tao nổi bật do rượu Serry Fino mang lại. Thần trí như say, trong lòng ngập tràn rung động, để mặc Bảo Nam chi phối, dẫn dắt, cô khép lại đôi mắt, vừa để hưởng thụ, vừa là cảnh giác che giấu, không muốn cho anh thấy rõ ngọn lửa ngọt

ngào đang cháy hừng hực, lẽ ra anh chẳng thể khơi gợi, mà cô, cũng không thể thể hiện niềm hân hoan tốt cùng.

Tận cho đến lúc sắc mặt Thùy Trâm đỏ bừng, như sắp không thể thở nổi, Bảo Nam mới chịu rời khỏi đôi môi đã bị anh "tàn sát" đến sưng đỏ.

Hoi nhồm người dậy, Bảo Nam đau xót miết nhẹ cánh môi Thùy Trâm, nhưng mãi không thấy cô phản ứng, anh cúi xuống, ngay sát tai cô dịu giọng dỗ dành, "Candy, ngoan nào, mở mắt ra nhìn anh đi em..."

Candy...

Tâm can như bỗng bị ai bóp nát, Thùy Trâm mở to đôi mắt, dờ ra tại chỗ nhìn người con trai vừa kề môi với mình. Cô yêu Bảo Nam, thực sự rất yêu anh. Nếu lúc trước anh là cuộc đời, là sinh mệnh của cô, thì bây giờ anh là cả cuộc đời, là toàn bộ sinh mệnh, là tất cả những gì mà cô đang có. Tại sao đầu đã biết trước bản thân chỉ là một người thay thế cho một người, nhưng cô vẫn không ngừng nuôi hy vọng, mong rằng đoán định của mình đã sai? Tại sao xuyên suốt quá trình cô lại chẳng dám mở lời, dù chỉ một chút cũng phải dằn lòng áp chế những phản ứng và cảm xúc sỗ sàng, chỉ bởi cô sợ anh sẽ nhận ra đây không phải là giọng nói anh ngày đêm mong tưởng, sợ rằng anh vẫn còn đủ tỉnh táo để nhận ra có điểm bất thường, sau đó lạnh nhạt, ghét bỏ cô? Cô đã hạ thấp tôn nghiêm, rũ bỏ lòng tự trọng, nhưng kết quả, anh trả lại cho cô những gì? Từ khi sinh ra cuộc sống của cô đã không trọn vẹn, thế giới xung quanh cô thiếu vắng tình thương, vốn chỉ tràn ngập những tranh đấu lợi ích,... nhưng vì anh, cô không biết đã bao nhiêu lần cô tự đẩy mình bước càng sâu thêm vào thảm cảnh, biết bao nhiêu lần cô lại vì anh mà tự tay thương tổn chính mình... Tại sao lúc con tim cô bị chính anh tàn nhẫn giết chết, trong đau khổ, cô vẫn chẳng thể xa rời hay ghét bỏ anh?

Con người lúc bất lực nhất thường mới phát hiện mình đã yêu sai.

Yêu bao nhiêu thì hận bấy nhiêu, cô chưa bao giờ tha thiết yêu, cũng chưa bao giờ căm phẫn oán hận một người nhiều đến như thế.

Ngày xưa, cô khuyên anh nên sớm giác ngộ, nhưng giờ, cô lại không thể quay đầu...

Lệ tràn hoen mi, là nỗi uất hận Thùy Trâm chẳng thể kìm nén, đồng thời là dòng nước mắt thấm tóat toàn bộ tâm tư Bảo Nam, cũng là nhát dao xuyên qua lồng ngực, cắm thẳng vào vị trí trái tim.

Trong một thoáng, anh vốn tưởng Candy đã can tâm tình nguyện đắm chìm vào ái tình cuồng nhiệt, cũng là sai trái mà ngần ấy năm qua anh vẫn chưa thể dứt bỏ. Để rồi đến cuối anh lại nhận ra người trước mắt thực chất chỉ đang nhẫn nhục cam chịu, tùy ý phó mặc, mặc anh làm ra loại chuyện người đời không ai có thể chấp nhận trên cơ thể của em gái mình.

Thế nhưng, Bảo Nam thà rằng lún sâu vào sai trái, còn hơn tái diễn lỗi lầm trong quá khứ.

Anh đã ân hận, day dứt gần mười một năm... Vì vậy ngày hôm nay, anh chắc chắn sẽ không thay đổi hướng đi của mình, lưu lại trong ký ức anh không thể lại là một thân thể lạnh toát như trong ký ức. Cho nên khi không sử trăm ngàn thủ đoạn, đây chính là cách để anh giữ chặt người mình yêu thương.

Nếu muốn kết thúc thì lần này, người chấm dứt sẽ là anh chứ không phải là Candy!

Nghĩ đến đây, Bảo Nam đưa tay lau khô hai vệt nước mắt vẫn còn đọng lại trên gò má Thùy Trâm, sau đó, anh đưa bàn tay phủ lên đôi mắt ánh lên sắc tím vô thần, giống như phong tỏa cảm giác mặc cảm tội lỗi, khép lại cánh cửa khiến anh hồ thẹn, ghê tởm bản thân.

Tiếp đó, không giống những động tác mạnh mẽ và gấp gáp như lúc ban đầu, Bảo Nam nhẹ nhàng vuốt ve theo từng đường cong mê người của Thùy Trâm. Một đường trượt xuống, anh kết hợp môi răng lưu lại mọi ấn ký thuộc về riêng anh trên mỗi tấc da cô.

Bảo Nam không cho Thùy Trâm khước từ, buộc cô tiếp nhận khoái lạc thiêu đốt cả tinh thần và thể xác. Vì không thể chịu nổi từng đợt sóng tình đánh mạnh vào tâm thức, theo phản xạ sẵn có, cả người Thùy Trâm vô thức cong lên, nhưng chỉ vừa mới cử động cô đã bị anh giữ chặt và ấn xuống, dù chỉ một chút cũng không tìm được cơ hội để nhúc nhích. Có lẽ, anh tưởng cô muốn bỏ lại anh...

Bảo Nam giam cầm Thùy Trâm trong vòm ngực, không chút do dự dùng sức bóp mạnh hai bả vai cô. Thùy Trâm đau đến mức nhắm mắt vì cô cảm tưởng xương cốt đang dần rụng rời. Mấy giây sau, cô nghe có một giọng nói sắc lạnh hơn băng vọng xuống, "Lúc trước rời đi là do em không chịu nổi hừng hờ, hắt hủi..." Tâm nhìn đang bị che khuất nên Thùy Trâm không thể quan sát sắc mặt Bảo Nam, nhưng qua ngòi xưng và ngữ điệu, cô gần như có thể khẳng định anh đang nổi cơn thịnh nộ, "Nhưng đến khi tôi sửa đổi, vì em mà dẹp bỏ hết cái gọi là khuôn phép đạo đức, đối tốt với em thì em vẫn chọn cách quay lưng... Cả hai lần, em chưa bao giờ để ý đến cảm nhận, tìm hiểu nguyên nhân xem tại sao tôi lại làm như vậy!"

Thùy Trâm phẫn nộ, cô rất muốn hét lên, "Chính là tại vì anh yêu Hiểu Du, tại anh này sinh thứ tình cảm không thể chấp nhận với em gái ruột của mình... Tuy nhiên, anh đâu khác gì con bé đó, anh cũng chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của em!"

"Suốt mười năm dài đằng đẵng, tại sao anh chỉ xem người luôn toàn tâm toàn ý, móc hết tim gan để yêu anh là người vô hình? Rốt cuộc, vị trí của em trong lòng anh đặt lên cán cân có được bao nhiêu trọng lượng? Còn kẻ đối với anh bạc bẽo và kém sâu sắc, vì có gì mà anh lại nâng niu như báu vật tâm can?"

Nếu không phải là Hiểu Du, người con gái đầu tiên rẽ ngang qua cuộc đời anh là em...

Nếu ngày hôm đó, em mới là người thay anh đỡ một viên đạn...

Nếu như xuất phát điểm của em nhanh hơn con bé đó một bước, thì liệu anh có trao cho em cả tấm chân tình, để em đắm chìm trong mộng tình đẹp đến nỗi không muốn thức giấc?

“Người em yêu chưa bao giờ vì em cả, thế thì vì nguyên cớ gì mà người anh yêu lại phải để ý, quan tâm đến cảm nhận của anh?”

Tư duy nhanh hơn phản ứng một bước, Thùy Trâm cắn mạnh môi, nuốt lại mọi điều định nói. Khoang miệng tanh tanh, trong bóng tối, cô không ngừng đánh vào lồng ngực Bảo Nam, vừa là trút giận, vừa là mong muốn có thể đánh nát trái tim rắn hơn sắt thép.

Thế nhưng, trước khi làn da Thùy Trâm ửng đỏ, Bảo Nam đã bắt trọn được cánh tay đang làm loạn, không hề báo trước, bàn tay còn lại của anh rời khỏi mắt cô. Lúc này, hai khuôn mặt cách nhau chỉ vài xentimét, Bảo Nam có thể nhìn được ý hận sâu đậm giống như buổi chiều ngày hôm đó, còn cô, lại thấy rất rõ lửa giận ngàn ngạt trong đôi mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Như Một Giấc Mơ

Mười một giờ trưa.

Bảo Nam đi vào đại sảnh rộng lớn không một bóng người. Anh chợt nhớ đến lý do vì sao mình lại chuyển đến đây, không tính đến chuyện cá nhân, khí hậu tương đối ôn hòa ở San Francisco rất phù hợp để Candy dưỡng thương...

Nét mặt Bảo Nam hiện hữu ý cười, đôi chân anh không dừng lại một bước, nhanh chóng tiến về hướng cầu thang. Đúng lúc này, nhân viên y tá cầm một khay thuốc bước xuống, vừa nhìn thấy anh, cô ta hơi mỉm cười, “Thiếu gia.”

Bảo Nam gật đầu, đang định lướt qua nữ y tá thì cô ta lại mở lời, “Thiếu gia, tiểu thư bảo tôi dặn anh dùng bữa trước. Cô ấy đang ngủ, không muốn bị ai làm phiền.”

...

Bảo Nhi nhắm nghiền mắt, mày nhíu chặt, hiện tại, cô đang chìm vào giấc ngủ sâu. Trong phòng điều hòa đang chạy, vậy mà vầng trán cùng tấm lưng của Bảo Nhi lại ướt sũng mồ hôi. Gần ba tuần kể từ khi tỉnh dậy, đây là lần đầu tiên cô mộng thấy cảnh tượng này...

Gió đêm lạnh lẽo, trước mặt là mặt hồ phẳng lặng.

Vùng má vẫn còn hơi đau nhức, thế nhưng, Hiểu Du không quan tâm đến cảm giác bỏng rát ở trên khuôn mặt, vì khi nhận được phát tát đó, chỉ người trong cuộc mới hiểu nỗi đau thể xác này chẳng là gì.

"Làm ơn thay đổi giờ giấc sinh hoạt của em đi, không có một ngày chính tôi cũng bị em hù chết."

Hiểu Du giật mình quay ra nhìn Thiên Vũ, "Sao giờ này anh còn chưa đi ngủ?"

Mặc cho nó có hỏi thêm bao nhiêu câu, hấn vẫn đứng im bất động.

...

Cuối cùng, Thiên Vũ cởi áo khoác ngoài, cuộn cả người Hiểu Du vào trong rồi mới ngồi xuống.

...

Nỗi đau khó kìm nén trực trào trong lồng ngực, giống như không còn lựa chọn nào khác, Hiểu Du mở lời.

"Thiên Vũ, có phải anh thấy em rất thảm hại không? Thật ra, em cũng không biết sự tồn tại của em có nghĩa lý gì."

Đôi mắt nó dần dần ngấn nước.

...

"Hiểu Du, đừng có tỏ ra mạnh mẽ trước mặt tôi, hãy coi những giọt nước mắt là cầu nối dẫn đến ảo mộng đẹp đẽ, nếu cố nín nhịn, em sẽ không bao giờ chạm tới được hạnh phúc."

Hiểu Du vui mặt vào mặt vào vai Thiên Vũ, thủ thủ trong tiếng nấc nghẹn.

"Thiên Vũ, em chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ xảy ra theo chiều hướng này. Ban đầu không chỉ có bố, Bảo Nam cũng bảo cho dù em có trở thành một người như thế nào, anh ấy cũng sẽ không ghét bỏ em. Mẹ nói, nếu ngoan ngoãn không tranh đoạt, em sẽ không phải rước thêm nhiều điều phiền phức."

Nhưng, em không cam lòng, em chưa làm điều gì sai, cũng đã cố gắng không làm phật ý mọi người, vậy mà tại sao tất cả mọi người chỉ hận như thể em không chết đi?"

"Hiểu Du..." Thiên Vũ siết chặt vai nó.

"..."

"Làm ơn trả lời giúp em, đâu mới là nơi em thuộc về."

"..."

"Có phải nếu em thực sự biến mất, bọn họ sẽ thấy thoải mái hơn không?"

Sau đó, vạn vật tối tăm, khung cảnh xung quanh biến đổi.

Lúc tỉnh dậy, không khí xung quanh thoang thoảng một mùi hương lạ. Hiểu Du ngã xuống nền nhà, ngay cạnh bên đồng thủy tinh vụn nát. Có tiếng bước chân, nó mơ hồ mờ mắt, phát hiện nữ giúp việc đánh rơi chiếc cốc ban nãy giờ đã quay trở lại. Cô ta chẳng nói chẳng rằng, cầm một viên thuốc nhét vào miệng nó.

Theo ngum nước chảy xuống, Hiểu Du bắt đầu nhận thấy cơ thể nó đang dần biến đổi.

Nữ giúp việc chẳng nói chẳng rằng, cầm lên mảnh sứ ở dưới đất, cửa trực tiếp vào cổ tay Hiểu Du. Cảm giác đau đến cắt da cắt thịt khiến nó thanh tỉnh hơn phần nào, dưới nền, máu chảy lênh láng.

"Tại sao? Cô làm gì vậy?" Cổ họng bông rớt, đó là lời chất vấn không thể thốt ra thành lời.

Thời khắc nữ giúp việc chuẩn bị đứng lên, nó nghe tiếng cô ta thì thầm bên tai, "Nếu dám mở mồm nói ra nửa lời, người chết tiếp theo sẽ là anh trai mày."

Chẳng biết đã qua bao lâu, nhưng vết máu trên tay Hiểu Du giờ đã loang lổ sang ngực áo Bảo Nam. Thần sắc của anh giờ đã không còn lạnh lùng như ngày hôm trước. Nó cố gắng gượng cười, nhưng lại chẳng còn sức lực.

Bảo Nam, không phải như thế, em không muốn chết.

Cứu em!

Trước lúc không thể thở nổi, trà trộn trong nhóm người phía sau, Hiểu Du thấy nữ giúp việc đang làm động tác đưa tay lên... rồi cắt cổ.

Bởi vậy trước lúc tiến vào cõi chết, dồn hết sức lực, câu nói từ biệt nó lưu lại cho Bảo Nam chính là, "... em hối hận... Đời này, em hối hận vì đã gặp và trở thành em gái của anh!"

...

Bảo Nhi giặt mình tỉnh giấc.

Mọi thứ xung quang vẫn vậy, trên kia vẫn là trần nhà xám trắng trước khi nhắm mắt, ánh nắng len lỏi qua rèm cửa sổ, thế giới ngoài kia tràn ngập sức sống. Trong khi đó, cùng với khuôn mặt giàn giụa nước mắt, cô thấy mình không hơn kém gì một người đã chết vừa mới được cứu thoát trở về.

Giấc mơ quái quỷ này chân thực đến nỗi giống như vừa mới chỉ xảy ra.

Sự việc năm đó rốt cuộc là như thế nào? Người phụ nữ đó là ai? Vì sao mình lại sống sót được ở đây?

Bảo Nhi đưa tay lau khô nước mắt, khó khăn chống tay gượng dậy, nhìn sang bên cạnh và xung quanh phòng.

Khay thuốc lúc trước cùng nhân viên y tá đã rời đi mất.

Hơn mười một giờ trưa rồi.

Cổ họng cô khát khô.

Chậm rãi với lấy bình nước ở trên chiếc bàn bên cạnh, Bảo Nhi bật cười, dù đã vận hết sức lực, nhưng cô vẫn không nâng nổi bình nước trước mặt. Cơ thể này chẳng khác đồ bỏ đi là bao, mấy năm tập luyện khi xưa giờ hóa thành công cốc. Bảo Nhi thay đổi cánh tay, dùng cánh tay trái gắng gượng nâng nắm đồ vật. Ngoài nước ở trong bình, cô cảm nhận được toàn thân mình cũng đang run rẩy.

Trong một khoảnh khắc, như chìm vào ảo ảnh, mọi vật đều nhân ba, Bảo Nhi không tin vào mắt của mình.

Bình nước rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Cô hoảng sợ hua hua bàn tay trước tầm mắt mình, phải mất vài giây, hình ảnh nhân đôi mới biến mất. Thế chỗ vào đó, là sự bất lực cô chưa bao giờ cảm

nhận được.

Tại sao mọi thứ lại trở nên bế tắc như thế này?

Lặng người vài giây, nhìn đồng thủy tinh ở dưới sàn nhà lênh lẻo, Bảo Nhi mượn lực của kệ bàn, di chuyển ngồi xuống mặt đất. Trước đây, cô khép lại bảy năm cuộc đời bằng vách nào? Là bị ám hại? Hay tự nguyện chết? Có lẽ, tự bản thân cô đã có câu trả lời.

Bảo Nhi nhặt lấy mảnh thủy tinh ở gần nhất. Dùng sức nắm chặt, cô cảm ghét gương mặt nhợt nhạt phản chiếu kia. Máu theo bắp tay chảy dọc xuống nền nhà. Bảo Nhi buông bỏ vật sắc lạnh ở trong tay, vô lực tựa vào thành giường.

Cũng cùng lúc, cửa phòng mở ra, cô thấy gương mặt với sự hốt hoảng quen thuộc, y như mười một năm trước.

Ngay từ lúc tiến gần vào căn phòng, tiếng đồ vỡ đã khiến Bảo Nam đứng sững lại. Đến giờ, cảnh tượng ở trong phòng... Điều anh lo lắng nhất lại tái diễn... Máu đỏ nhức mắt, Bảo Nam hét to, "Y tá!" Sau đó chạy lại bên cạnh Bảo Nhi. Vết cắt ở lòng bàn tay giúp anh đỡ căng thẳng. Miệng vết thương bị bịt chặt, máu ngừng chảy xuống... Cảm giác như sinh mệnh được cứu vớt, cô nghe thấy lời chất vấn đầy giận dữ ở bên tai, "Em muốn chết lắm hay sao hả?"

Bảo Nhi cố gắng thoát khỏi vòng ôm của Bảo Nam nhưng lại bị anh giữ chặt. Mặc dù vô cùng chán ghét nhưng sức lực dường như đã bị rút cạn. Đến khi nữ y tá mang dụng cụ sơ cứu lên cũng là lúc trời đất quay cuồng, cô vô thức tựa vào vai Bảo Nam, lại một lần nữa tiến vào con mê.

Không chỉ có riêng một mình Bảo Nam, quan sát toàn bộ quá trình y tá khâu lại vết thương rồi băng bó cho Bảo Nhi, qua camera, bàn tay Thiên Vũ vô thức cuộn chặt. Nhìn khuôn mặt trắng bệch và rịn đầy mồ hôi kia, tâm tình Thiên Vũ trầm xuống đến cực điểm. Trước khi tắt camera, thêm một tin nhắn lại được gửi đi.

"Theo dõi cô ấy 24/24. Nếu còn xảy ra chuyện như ngày hôm nay... Cô tự gánh lấy hậu quả."

Trên tầng cao nhất của khu cư cao cấp, Thiên Vũ dõi mắt nhìn xuống thành phố từ cửa sổ. Mưa vẫn chưa ngớt, thế giới như chìm trong biển sương. Hai giờ ba mươi phút sáng, khu vực trung tâm phồn hoa như bị lãng quên dưới tấm lưới dày đặc hỗn loạn.

"Thiên Vũ, trong tòa thành Trần gia, em có phải là người thừa không? Em có thực là con, là em gái của bọn họ?"

"... Tinh thần em ngày càng suy sụp ư? Thực ra, em cũng không thể kiểm soát..."

"Đặt lên cán cân, trọng lượng của em trong lòng bọn họ liệu có nghiêng được một chút?"

"Vì sao chỉ có anh là thương hại em?"

"Nếu em đi đến một nơi thật xa, ở tại nơi này, có được mấy người sẽ rơi nước mắt?"

...

Ánh sáng trong ánh mắt Thiên Vũ tối thẫm giống bầu trời đêm.

Hiếu Du, lúc trước anh muốn em không bỏ cuộc. Nhưng mà nếu ký ức đó vẫn cứ ngủ quên, ngày mai liệu rằng sẽ khác?

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Lựa Chọn Duy Nhất (1)

Đến khi tỉnh dậy, sắc trời ngoài kia đã tối mờ.

Bảo Nhi đưa mắt về chiếc sofa ở phía đối diện, Bảo Nam vẫn đang ngủ say. Từ lúc cô mất đi ý thức, trong căn phòng này có lẽ vẫn luôn hiện hữu một người. Tuy hồi ức đã quay trở về nhưng Bảo Nhi không muốn phủ nhận, hiện tại, cô rất ghét con người này, nói đúng hơn là kẻ từ khi gặp lại, cô chưa bao giờ có thiện cảm với anh ta.

Vậy nhưng, Hiếu Du của năm xưa lại coi anh như sinh mệnh...

Bảo Nhi nhắm mắt, cố gắng gạt bỏ mọi hình ảnh xác xơ của Hiếu Du ra khỏi tâm trí. Cô không hiểu, Bảo Nam mà cô từng biết đã biến đi đâu mất, vì sao bây giờ cô lại cảm thấy anh coi cô là điều bận tâm duy nhất?

Chưa kịp đào sâu suy nghĩ thì vùng má đột nhiên bị ôm trọn. Bảo Nhi giật mình mở mắt, không biết Bảo Nam từ lúc nào đã đến bên cạnh, đứng đối diện với cô. Lòng hơi trầm xuống, cô nghiêng người, tránh đề không tiếp xúc với anh, "Tôi ghét sự đụng chạm đó."

Bảo Nam chăm chú nhìn Bảo Nhi, rất lâu. Vào giây phút này, cánh tay đang để chơi vui trong không trung hạ xuống. Mặc dù có vẻ không hài lòng với thái độ của Bảo Nhi nhưng anh vẫn nhẫn nại, rót một cốc nước rồi đưa đến trước mặt cô.

Bảo Nhi không từ chối dùng tay trái nhận lấy, nhấp vài ngụm rồi mới mở lời, “Cảm ơn.” Bấy giờ, cổ họng khô rát mới được dịu đi đôi chút.

Bảo Nam có chút bần thần, đánh đồng với hình ảnh trong ký ức, Candy giờ đây đã thay đổi quá nhiều, từ ngoại hình đến tính cách, đến mức, nếu không có bản xét nghiệm đó, anh sẽ hoàn toàn phủ nhận mối quan hệ anh em giữa hai người, "Trưa nay, em chưa trả lời câu hỏi của anh."

Bảo Nhi thâm cười mỉa mai, "Nếu đã muốn chết, anh nghĩ tôi lại chọn phương pháp vô dụng như vậy sao?"

“Anh luôn tự hỏi, nếu đã giữ thái độ bằng lòng, không phản kháng, không có ý định rời đi thì tại sao duy chỉ có mở lòng, thôi không trốn tránh, cố gắng hòa hợp với anh là em lại không làm được?”

Bảo Nhi bất giác cau mày, có lẽ hơi bất ngờ trước câu hỏi của Bảo Nam, nhưng không khó khăn để cho anh một câu trả lời thỏa đáng, "Tôi luôn muốn thu về những điều có lợi." Trong đầu xẹt qua một vài hình ảnh, nghĩ đến tình cảnh của bản thân cùng ngụ ý trong câu hỏi của Bảo Nam, cô bật cười, “Anh suy đoán đúng rồi đấy. Về cơ bản, hiện tại, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, là đang lợi dụng, chỉ biết bám víu anh." Thực tế hơn, là cô không dám quay trở về Nguyễn gia, không dám vẽ nên cảnh tượng xem ba có nổi cơn thịnh nộ trước bộ dáng chẳng khác nào phế vật, cũng như chẳng dám tưởng tượng Trí Phong có hay không sẽ thật sự không thương xót, bóp chết cô vì dám ra khỏi phạm vi kiểm soát, chơi trò mất tích với anh gần nửa năm ròng.

Ánh mắt Bảo Nam vụt qua tia đau đớn, rất nhanh rồi lại biến mất. Anh cười khẩy, “Trong trí nhớ của anh, em chưa bao giờ thành thật, thẳng thắn bày tỏ tâm tư như vậy.”

Bảo Nhi lạnh nhạt, “Trước đây, anh đâu có cho tôi cơ hội.” Hay Hiểu Du lúc đó đã quá nhút nhát, nên bây giờ cô mới có thể ngồi ở đây để nói với Bảo Nam những điều này? Nếu như được quay trở về và làm lại một lần nữa, cô chắc chắn sẽ không để đám người kia cơ hội... Tình hình hiện tại, cũng sẽ khác đi.

Ngưng lại một lúc, Bảo Nhi tiếp lời, “Vội lại, anh có cho phép tôi rời khỏi đây, biến khỏi tầm mắt của anh không?”

“Không bao giờ!”

Giọng cô đầy chế giễu, “Vậy thì đừng nói những câu rỗng tuếch như vậy.”

Sắc mặt Bảo Nam sa sầm, anh tiến gần hơn về phía Bảo Nhi, “Em...”

“Cạch”, cũng cùng thời điểm cửa phòng mở ra. Nữ y tá đi vào, cắt ngang lời Bảo Nam, “Thiếu gia, tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Bảo Nam chuyển tầm mắt qua nữ y tá, ánh mắt anh vô cùng giá lạnh. Nhìn bàn tay đang cuộn chặt của Bảo Nam, không chỉ có mình cô ta, Bảo Nhi cũng nhận ra lần này anh đã thực sự nổi giận. Tâm tình Bảo Nhi phức tạp, nhưng lại không thể giải thích rõ ràng.

Đáng lẽ cô nên vui mừng. Nhưng vì sao trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái?

Bảo Nam cố gắng gạt bỏ tâm trạng tồi tệ, dặn dò nữ y tá sai người chuẩn bị một phần thức ăn lên phòng, đợi cô ta đi khuất, trước khi rời khỏi, anh vén lại tóc mai cho Bảo Nhi, lấy lại giọng điệu nhẹ nhàng, “Candy, anh đã rất nhẫn nại với em rồi...” “Buông!” Cô dùng sức, cố gắng gạt tay Bảo Nam xuống.

Thế nhưng lần này, cô tay lại bị anh giữ chặt, “... Vậy nên, đừng chạm vào giới hạn cuối cùng của anh.”

Mười hai giờ trưa, thủ đô Seoul, Hàn Quốc.

Buồng ngủ được thiết kế trong phòng lãnh đạo cao cấp thuộc tổng tập đoàn Nguyễn gia... Không khí tràn ngập một màu mê loạn.

Hệ thống điều hòa điều chỉnh ở mức nhiệt thấp nhất nhưng cũng không thể làm giảm đi khí nóng ở trong phòng. Trên chiếc giường lớn là hai thân thể đang quần quýt dây dưa.

Trí Phong không hề thương tiếc người phụ nữ ở dưới thân, mặc dù đang thân mật cùng cô ta, nhưng hơi thở của anh lại tràn ngập mùi nguy hiểm.

Bỏ qua thái độ cùng biểu cảm cứng nhắc không hề có chút tình cảm của người phía trên, người phụ nữ vòng tay qua cổ Trí Phong, mạnh dạn nhòm đầu kề sát mặt anh, hướng về vị trí đôi môi.

Nét mặt Trí Phong lóe lên tia hung ác, dừng lại động tác ở dưới thân, hơi nhồm người, anh bóp chặt cổ cô ta rồi thô bạo ấn xuống giường, "Chơi với tôi bao nhiêu lâu như vậy mà cô còn chưa biết luật của tôi?"

"Tổng giám đốc, em sai rồi, em không nên nảy sinh ý định hôn vào nơi đó." Người phụ nữ đánh mạnh vào cánh tay Trí Phong, tuy nhiên, bàn tay bóp chặt cô cô ta vẫn không ngừng siết chặt. Người phụ nữ ứa nước mắt, cô ta cảm thấy trước mắt đang dần nhòe đi.

Trí Phong cười nham hiểm, khi chỉ còn vài ba giây cuối cùng, anh buông tay, đồng thời rút cả người ra khỏi cơ thể kia.

Người phụ nữ ho sặc sụa, ứa cả nước mắt, thấy Trí Phong bước xuống giường, cô ta chạy theo, ôm chặt lấy thắt lưng anh, "Tổng giám đốc, em..."

"Buông rồi rút! Đừng để tôi nói lời thứ hai."

Người phụ nữ hoảng sợ lùi lại đằng sau. Dù không cam lòng, nhưng cô ta vẫn không dám tỏ thái độ gì với người đàn ông này. Đàn bà bên cạnh anh là nhiều vô số, cô chỉ là một mẫu hàng rất nhỏ trong bộ sưu tập của anh. Nhưng vì có gì anh lại không bao giờ chạm môi một người phụ nữ?

Trí Phong không quan tâm đến biểu hiện của người phụ nữ ở phía sau, khoác áo choàng ngủ, rút một tấm séc, anh vút xuống mặt cô ta rồi xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Ở bên ngoài, người vệ sĩ đang thấp thỏm lo âu, thấy Trí Phong bước ra liền cúi thấp đầu.

Trí Phong nhướn mày, "Thế nào rồi."

"Thiếu gia, vẫn không tìm ra tung tích của tiểu thư."

Trí Phong nổi cơn thịnh nộ, ném thẳng điều xi gà trên tay vào ngực của người vệ sĩ, "Cuốn xéo, tiếp tục tìm kiếm cho tôi. Nếu không mang người lành lặn trở về đây, cũng đừng nghĩ đến chuyện quay về nữa."

Người vệ sĩ và người phụ nữ lui xuống. Phòng làm việc rộng lớn bây giờ chỉ còn lại một người. Trí Phong ngồi xuống bàn làm việc, mở ngăn kéo, lấy ra một bức ảnh. Nhìn nụ cười trên khuôn mặt của cô bé trong hình, anh lạnh lùng xé nát tấm hình. Vứt đồng giấy vụn xuống đất, Trí Phong nhắm mắt tựa vào thành ghế. Đáy lòng anh dậy sóng.

"Bảo Nhi, tốt nhất đừng để tôi tìm được em!"

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Con Người Lúc Yếu Đuối Nhất Thường Mới Biết Sợ Cảm Giác Cô Đơn

Kỳ thi học kỳ đúng là cơn ác mộng của toàn thể các học sinh.

Môn thi cuối cùng cũng kết thúc, Thùy Trâm ra khỏi phòng thi sớm hơn dự kiến gần một tiếng. Tất cả các môn, chưa bao giờ cô bỏ giờ, gần như để trắng giấy như thế này. Mặc dù vậy, đầu óc cô không phải là đã ngu muội đến mức đó, chỉ là, cô không có tâm tình để ngồi viết mấy dòng nguệch ngoạc lên trang giấy kia.

Thùy Trâm đi xuống canteen, mua một ly coffee rồi ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc, xung quanh không một bóng người, cảm giác quanh quẩn khó tả... Nhưng, cô hiện giờ đã mất tin tức của Bảo Nam, cho nên thế giới dù có nhộn nhịp đến đâu cũng mang một màu ảm đạm như vậy. Sự việc diễn ra ở tháng trước đáng lẽ không nên xảy ra. Khi đó, cô nên hài lòng với sự thỏa hiệp của anh, nên tính toán kỹ lưỡng rồi mới diệt trừ mối hậu họa...

Giây phút Bảo Nam dường như chỉ hận không thể giết chết Thùy Trâm, thật ra, trái tim cô đã hóa đá.

Trước mắt nhòe đi, Thùy Trâm gục xuống bàn, kìm nén những giọt nước mắt. Con người lúc yếu đuối nhất thường mới biết sợ cảm giác cô đơn. Trước đó, cô vốn không để ý đến sự nội tại này, giờ, mọi việc đã khác, trong vấn đề tình cảm, cô đã ở sâu dưới bờ vực thẳm. Chuyện giữa cô và anh, liệu còn hy vọng sẽ được cứu vãn?

Một tiếng đồng hồ loáng đã trôi qua.

Chuông trường reo ồm ồm, cùng tiếng giám thị thông báo hết giờ làm bài.

Canteen cũng dần đầy ắp tiếng người.

Có người đặt tay lên vai Thùy Trâm, lơ mơ tỉnh giấc, biết đó là ai, cô cũng chẳng muốn động dậy.

"Thùy Trâm... mọi người đang nhìn kia."

Nghe vậy, Thùy Trâm khiến cường ngồi thẳng người, vuốt lại mái tóc, cô nhìn Quang Anh và Hà My, nói, "Muốn uống không? Tao mời."

Về mặt Hà My vụt qua tia phức tạp, "Mày đâu thích uống rượu?"

Thùy Trâm khẽ cụp mí, "Sở thích có thể thay đổi." Tình cảm của Bảo Nam, cũng như vậy.

Hà My muốn kết thúc chủ đề này, nhưng lại không biết tiếp lời sao cho phải. Đạo gần đây, Thùy Trâm rất lạ, không phải chỉ có riêng mình cô ấy, người cô từng xem là bạn bè, cũng như vậy!

Quang Anh không nghĩ sâu xa như vậy, ngược lại, lại nhiệt tình hưởng ứng, “Đặng tiểu thư, hôm nay phải phiền em chi tiền rồi.”

Thùy Trâm gượng cười nhìn Hà My néo vào eo Quang Anh khi anh chuẩn bị đứng lên.

“Anh rõ ràng chưa kiểm chuyện với em mà!”

Hà My lạnh nhạt hỏi ngược, “Thế em phải đợi đến lúc anh gây sự à?”

Quan sát thấy hai người lại sắp to tiếng với nhau, Thùy Trâm hơi bất lực, “Được rồi, đi thôi.”

Nhìn Thùy Trâm xách cặp đứng dậy, Hà My cũng kéo Quang Anh, vội sai bước theo cô.

Quang Anh xoa xoa vùng eo, bình thần cảm thán, “Đáng tiếc, không thấy Thiên Vũ và...” Nhưng chưa kịp nói hết câu đã bị bịt mồm. Trùng mắt nhìn Hà My, cảm nhận được có rất nhiều cặp mắt hướng về phía mình, anh không tự nhiên gỡ tay cô xuống.

Sau lúc khựng lại ngắn ngủi, vờ như không nghe thấy gì, Thùy Trâm tiếp tục bước tiếp.

Ra khỏi khu nhà chính, xa xa, Thùy Trâm thấp thoáng thấy một bóng người, cô ta đang đi cùng Minwoo, Hà My có vẻ như cũng nhìn thấy điều đó, không nói một lời, nhưng trên mặt cô là vẻ lạnh lẽo hơn bao giờ hết.

Cô nghe tiếng Thùy Trâm hỏi, “Nếu không phải là sinh đôi, trên đời này liệu có hai người giống nhau như đúc không?”

“Sao cơ?” Không riêng Hà My, Quang Anh cũng không hiểu lời thắc mắc lạ kỳ của Thùy Trâm.

Thùy Trâm im lặng một lúc lâu, giống như trong hồi ức vừa hồi tưởng lại một sự kiện đã xảy ra. Cô lắc đầu, “Thôi bỏ đi.”

Cũng cùng lúc ấy, trên sân thượng tại tòa nhà phía sau, Thiên Vũ đang trầm mặc, mắt không rời khỏi bóng lưng của "Bảo Nhi" bằng xương bằng thịt ở phía xa xa.

Tiệc đính hôn cùng sự kiện công bố người thừa kế cuối cùng của Nguyễn gia cùng tập đoàn Engineering Cience đã gây chấn động không nhỏ đến thị trường quốc tế. Giá cổ phiếu của Nguyễn gia đang tăng cao, cũng đồng nghĩa với việc nếu như không có vụ tai nạn đó xảy ra, người đính hôn cùng Minwoo không ai khác sẽ vẫn là Hiếu Du như kế hoạch ban đầu.

Hắn không biết mình có nên mang ơn Trần Yên Đan - người đã hai lần dón con gái ruột vào chỗ chết?

Từ thuở ấu thơ cho đến khi trưởng thành, khiếm khuyết nơi tâm hồn và thể xác của Hiếu Du đều bắt nguồn từ bọn họ...

Hắn nhếch môi cười lạnh, Trần An Khuê, Trần Yên Đan, Nguyễn Trí Phong, Nguyễn Trí Khôi rồi cả Trần Gia Bảo Nam...

Hình như các người đều đang sống rất vui vẻ!

...

Màn đêm buông xuống.

Bảo Nhi lại nằm mơ, chưa bao giờ những giấc mộng lại dày đặc, quấy rầy cô từ hết đêm này sang đêm khác như khoảng thời gian này.

Lại là những mảnh ghép vụn vặt trong ký ức. Mộng cảnh trong mơ, Bảo Nhi quay trở về thời điểm khi chương trình trao đổi du học sinh quốc tế kết thúc, là ngày cô tiễn Trí Phong ra sân bay.

Trước lúc chào tạm biệt, nụ hôn của Trí Phong cùng câu hỏi mang ý giải thích của anh khiến mọi lời trách mắng đều bị tắc nghẽn, "Đây không phải là văn hóa giao tiếp ở đất nước em đang sống ư?"

Hiếu Du còn chưa kịp lắc đầu, Trí Phong đã hỏi tiếp một câu không đầu không đuôi, "Em đã suy nghĩ lại chưa?"

Hiếu Du khó hiểu, "Suy nghĩ gì cơ?"

Sắc mặt Trí Phong hơi trầm xuống, thấy anh như vậy, nó vô thức lùi lại phía sau vài bước. Nhưng còn chưa kịp nhúc nhích đã bị anh giữ chặt cổ tay, "Lời đề nghị sang Hàn Quốc cùng anh."

Hiếu Du ngạc nhiên nhìn Trí Phong. Gỡ tay anh xuống, nó bình tĩnh nói, "Trí Phong, xin lỗi anh, em không định thay đổi quyết định của mình." Ngập ngừng một lúc, nó nở nụ cười, cố gắng làm dịu đi bầu không khí đang dần trở nên gượng gạo, "Hay là hè năm sau, em sẽ sang đó thăm anh được không?"

...

Máy bay sắp cất cánh, ngày hôm đó, Bảo Nhi còn nhớ rất rõ, câu nói cuối cùng của Trí Phong với Hiểu Du không phải là lời chào tạm biệt. Thực ra đến tận lúc này, cô vẫn chưa thể xác định rõ ẩn ý đằng sau điệu bộ ấy, "Anh hy vọng sau này, em sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình."

...

Trần nhà thạch cao trắng xóa, mùi thuốc sát trùng, tiếng máy móc, cùng thứ ngôn ngữ xa lạ như cơn mưa rào bất chợt ập tới.

Trong đầu trống rỗng, toàn thân đau nhức, Hiểu Du nhìn người đàn ông cùng người phụ nữ ở trước mặt với một ánh mắt xa lạ.

"Cháu gái, cháu tỉnh lại rồi." Cuối cùng cũng có người sử dụng thứ tiếng mà nó có thể hiểu được. Muốn nói gì đó, nhưng lại không thể mở lời.

Vạn vật cuồng quay, trước khi nhắm mắt, Hiểu Du lại nghe bác gái ấy lên tiếng. Đây quả thực là một giọng nói nhẹ nhàng, "Từ bây giờ, con là con gái của ta."

...

Lúc tỉnh dậy đã có người ở bên cạnh, nhưng không phải là vị phu nhân ban nãy, Hiểu Du lặng người quan sát, một lúc lâu không chớp mắt.

Người đó mặc áo phông cùng quần dài xanh, khuôn mặt lạnh lùng, không để lộ một tia cảm xúc.

Anh đưa tay lên xoa đầu Hiểu Du, cử chỉ rất tự nhiên, "Em tỉnh rồi?"

Nó muốn nghiêng đầu tránh né nhưng toàn thân giống như đã bị rút hết sinh lực, chỉ biết nằm im để mặc bàn tay giá lạnh làm loạn trên đầu mình.

"Anh là ai?" Hiểu Du yếu ớt mở lời.

"Em là ai?" Lại thêm một câu hỏi khác.

Đôi mắt lạnh lẽo thoáng ý cười, người đó cúi xuống hôn trán Hiểu Du, "Anh là Trí Phong, còn em là Bảo Nhi." Nó nghệt ra, hai cái tên này hoàn toàn xa lạ.

Trí Phong vuốt má Bảo Nhi, "Em phải nhớ, kể từ giờ, anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời của em."

....

Thời gian vùn vụt trôi, khung cảnh lại thay đổi.

Bãi biển California tràn ngập nắng và gió.

Ngày hôm đó Bảo Nhi bị lạc mất Trí Long. Tình cờ gặp gỡ Hà Duy và được anh giúp đỡ, lúc tìm được gia đình, cô không đoán được vì sao trên mặt Trí Long lại có vết bầm. Cô chỉ để ý anh bỗng cúi gầm mặt, trốn ra đằng sau lưng mẹ khi thấy Trí Phong.

...

Trí Phong rất hay nổi giận, nhất là với vệ sĩ hoặc những người giúp việc ở trong biệt thự. Tuy vậy mỗi khi đứng trước Bảo Nhi, cô cảm nhận được anh đã mềm tính đi rất nhiều, ngoại trừ việc bị kiểm soát thời gian sinh hoạt, cô cũng không có cơ gì để phàn nàn.

Nhưng đêm đó, là lần đầu tiên Bảo Nhi thật sự sợ hãi Trí Phong

“Chiều nay, người đưa em về là ai?”

Bảo Nhi bất giác với lấy chiếc gối ở bên cạnh, ôm chặt vào lòng, như thể đang tạo cảm giác an toàn, “Em quên chưa hỏi tên người ta rồi.” Cô ngước nhìn đồng hồ, ngữ khí nhẹ nhàng nhìn anh, “Muộn rồi, em muốn đi ngủ, hay là anh về phòng đi được không?”

Trí Phong nở nụ nhàn nhạt, đối diện với sự cảnh giác và lúng túng của Bảo Nhi, một tay anh chống xuống thành giường, bàn tay còn lại bóp chặt cằm cô, “Bảo Nhi, tôi đã từng bảo em không được rời khỏi tôi nửa bước. Có tin nếu sự việc ngày hôm nay lại xảy ra, không chỉ có Trí Long, tôi sẽ khiến em chết đủ thảm không?”

...

Bảo Nhi mở bừng mắt, đồng hồ đã điểm bảy giờ mười lăm phút sáng. Trên chiếc giường rộng lớn, cô nằm đó với một ánh mắt trống rỗng, trong đầu ngập tràn những suy đoán rối loạn.

Năm đó sau khi “chết đi”, tại sao mình lại lưu lạc đến Nguyễn gia?

Vẫn như mọi hôm, người giúp vào phòng đánh thức Bảo Nhi theo đúng giờ.

Cô chống tay ngồi dậy, lẳng lặng nhìn cô ta, “Nói với Bảo Nam, ngày hôm nay, tôi muốn bắt đầu tiến hành vật lý trị liệu.”

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Xa Hơn Cả Một Kiếp Người

Sáu tháng sau.

Buổi sáng, Bảo Nhi đi xuống tầng một, ngồi xuống bàn ăn sáng.

Không gian ấm cúng, ngọn đèn chùm thấp sáng phòng ăn. Bên ngoài biệt thự nắng đẹp, mặt biển phẳng lặng, cây cối xanh tươi, không còn dấu vết của cơn mưa rào xối xả lúc rạng sáng nay.

Người giúp việc dọn đồ, bàn ăn dần đầy ắp.

Bảo Nhi im lặng nhìn những món ăn ở trên mặt bàn, giữ vững thói quen im lặng, chậm rãi động đũa.

Ngồi ở vị trí đối diện với Bảo Nhi, dường như đã quá quen thuộc với vẻ lạnh nhạt của cô, Bảo Nam không nói một lời. Chỉ thấy anh nhấc ly nước ở bên cạnh, uống vài ngụm.

Bảo Nhi từ tốn bỏ một miếng salad vào miệng, không giống như đang bông đùa, hỏi, “Mặt tôi có dính nhọ à?”

Giọng nói của Bảo Nam vang lên ngay sau đó, qua ngữ điệu, cô biết anh đang không hài lòng, “Bao giờ em mới bỏ được cái kiểu nói chuyện đó đi?”

Bảo Nhi ngẩng đầu, ánh mắt không chút gợn sóng, “Ngoan ngoãn cùng anh ăn sáng, tôi tưởng mình đã rất tử tế rồi?”

Bảo Nam cười nhạt, lẳng lẽ ngồi đó nhìn cô. Cách tốt nhất để duy trì hòa khí, có lẽ là không ai nên mở lời. Vài phút sau, anh thấy Bảo Nhi buông dao nĩa, có vẻ như hôm nay khẩu vị tốt nên cô uống thêm phân nửa cốc sữa rồi mới đứng lên.

Bỗng, hình ảnh trước mắt chợt nhòe đi, trời đang sáng mà lại chuyển tối. Bảo Nhi phản ứng nhanh, một tay ôm đầu, tay còn lại vịn xuống thành để giữ thăng bằng, may mắn lần này, cô không bị ngã.

Bảo Nam giật mình bật dậy, nhưng người giúp việc đứng ở góc phòng đã kịp thời chạy tới, hốt hoảng dìu Bảo Nhi. Cô ngồi trở lại ghế, đỡ tay lên trán rồi cúi gằm mặt, như thể đang cố chống lại cơn choáng váng thường xuyên xảy ra.

Bên tai, vọng đến tiếng giải thích của người giúp việc, “Thiếu gia... Sáng nay tiểu thư không chịu uống thuốc. Lần tới, tôi sẽ chú ý hơn.”

Bảo Nam biết mình không thể nổi giận vô cớ, cuối cùng, anh chỉ nói, “Mang thuốc đến đây.”

Con choáng đầu qua đi, Bảo Nhi ngồi lặng một lúc rồi mới ngẩng đầu. Hình ảnh cô thấy đầu tiên là khuôn mặt lo lắng của Bảo Nam. Anh mở lọ thuốc lấy ra ba viên, đưa thuốc cùng nước đến trước mặt cô, “Uống thuốc đi em.”

Bảo Nhi trầm mặc vài giây, sau cùng, cô vói lấy cái lọ trên bàn rồi cầm lấy mấy viên thuốc trong lòng bàn tay Bảo Nam, cho vào rồi vặn nắp, “Tôi rất ghét anh như vậy.” Chán ghét sự quan tâm giả tạo, muộn màng từ phía anh.

Về mặt Bảo Nam trầm xuống, tất nhiên, Bảo Nhi có thể mừng tưởng ra tâm tình của anh bây giờ như thế nào. Thế nhưng trước khi anh mở lời, cô đã bình tĩnh, nói, “Bảo Nam, tôi không thể sống chung với đồng thuốc này cả đời được.”

Bảo Nam sững người, giống với giọng điệu không cam lòng của Bảo Nhi, nơi đáy mắt cô, anh chợt bắt gặp một tia khổ sở.

Lần này, Bảo Nam quyết định hòa hiệp, lâu sau lúc Bảo Nhi rời khỏi phòng ăn, anh vẫn đứng đó.

Cõi lòng, lẳng lẽ vỡ vụn...

Mười một giờ đêm, Bảo Nhi ngồi ở trên giường, lẳng lẽ lật lại từng trang của cuốn nhật ký. Suốt cả buổi, cô chỉ lặng im không nói một lời, giống như chỉ đang đọc lại quyển sổ tự thuật của người khác.

Hiểu Du - Candy - Bảo Nhi tất cả đều cùng là một...

Nhưng, xa hơn cả một kiếp người, cuộc đời của hai đứa trẻ kia đều đã gãy gọn trong cuốn sổ này. Còn cuộc đời của cô, suy cho cùng sẽ được khắc ghi vào đâu, do ai và đến khi nào mới kết thúc đây?

Bảo Nhi đặt cuốn nhật ký lên bàn, đổ người nằm xuống, mắt vô thức nhìn lên trần nhà. Một giây rồi hai giây, khi tiếng khóc không thể kìm nén vô thức bật lên, qua màn hình máy tính, không chỉ có mình Thiên Vũ, lâu sau, chính cô cũng đã từng sở vì không thể kiểm soát nổi tiếng khóc như xé ruột xé gan.

Đêm nay, Bảo Nhi cho phép bản thân buông thả một lần. Có lẽ, đây sẽ là lần cuối cùng cô phởn mặc, để mặc cho những giọt nước mắt xoa dịu đi vết thương tâm hồn đã bị chôn giấu trong suốt ngàn ấy năm.

Cách biệt cả một đại dương, ở phía bên kia địa cầu, Thiên Vũ vẫn ngồi thẳng người nhìn vào màn hình máy tính.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi tiếng khóc nín tắt, hân vẫn ngồi lặng.

Bảo Nhi vốn chưa hề ngủ, bản thân một lúc, cô lau khô nước mắt, lặng lẽ bước xuống giường.

Thiên Vũ quan sát Bảo Nhi mở cánh cửa tủ, im lặng nhìn đồng quần áo. Cuối cùng, hân nhìn thấy cô với lấy vài ba bộ đồ và chiếc vali ở góc trong cùng, tiếp đó, vút chúng lên giường rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

Một tia suy nghĩ thoáng vụt qua đầu Thiên Vũ.

Hiểu Du...

Liệu đây có là thời điểm thích hợp để em trở về?

Ở một căn phòng khác trong căn biệt thự, Bảo Nam đang đang ngồi đọc lại bệnh án, chăm chú không bỏ sót từng từ từng chữ. Gió biển lùa, rèm cửa khẽ tung bay, ánh đèn vàng như ánh bình minh, nhưng cũng không thể xua đi xúc cảm lạnh lẽo.

Bảo Nam đứng dậy đóng cửa sổ. Không gian vừa im ắng nay lại có tiếng gõ cửa khẽ vang.

Anh chưa từng hy vọng người tới là Candy, thế nhưng giờ này, quân gia đến tìm anh để làm gì?

Khi Bảo Nam mở cửa phòng, bốn bề liền trở nên vô cùng im ắng.

Bảo Nhi đứng trước ngưỡng cửa, tất cả nhuệ khí dường như đều đã dồn hết vào lần quyết định này. Quá khứ và hiện thực luôn tàn nhẫn, cô không thể trốn chạy, lần này, cô phải làm rõ những sự việc đã từng xảy ra, "Bảo Nam, ngày mai, chúng ta về Việt Nam đi."

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Xa Hơn Cả Một Kiếp Người 2

Bảo Nam vì câu nói này mà ngây người, phải mất vài giây, anh mới dám hỏi, "Ý em là gì?"

Bảo Nhi không muốn cùng Bảo Nam nhiều lời, nhưng thời gian này, nếu không phải bản thân đang núp nhờ dưới bóng của anh, cô cũng không cần phải đi tìm anh để bày tỏ nguyện vọng làm gì, "Là điều anh đang nghĩ!"

Bảo Nam quan sát Bảo Nhi, cô vẫn bình tĩnh khác xa so với anh lúc này. Anh bỗng phát hiện từ thời thơ ấu cho hiện tại, anh vẫn chưa bao giờ hiểu rõ con người cô, thế nhưng, anh đâu thể vì điều đó mà lại một lần nữa sống chết chẳng thêm quan tâm em gái của mình.

Dầu sao tiết trời buổi đêm vẫn se lạnh.

Bảo Nam kéo Bảo Nhi vào phòng, để cô ngồi xuống, rót một ly nước ấm đặt vào tay cô rồi mới hỏi, "Tối nay, còn đau đầu không?"

Bảo Nhi đương nhiên biết anh không muốn đề cập đến vấn đề vừa rồi. Tuy nhiên, cô chẳng thừa sức để lặp lại một vấn đề nhiều lần như vậy. Cô đặt ly nước chưa voi đi chút nào lên bàn, đứng dậy, bước ngang qua anh, "Tôi đã báo quân gia đặt vé máy bay rồi, anh có đi hay không thì tùy."

Bảo Nam bắt lấy cổ tay Bảo Nhi, "Đang yên đang lành, sao em lại muốn về bên đó?"

Cô nhún mày, rút tay lại, "Không có gì, chẳng qua là chán quá nên muốn đổi gió thôi. Nếu anh muốn ở lại đây cả đời, xin cứ tự nhiên."

Suốt sáu tháng nay, cô chưa than vãn một lời, vậy mà bây giờ tự nhiên lại buồn chán muốn rời khỏi đây. Anh muốn tôn trọng quyết định, không muốn tìm hiểu những chuyện riêng tư của cô, có điều, kể từ khi tỉnh lại, không biết cô đã nói dối anh bao nhiêu lần, ngược lại, anh lại chưa từng dấu điểm, trốn tránh bất cứ câu hỏi nào của cô, "Em nghĩ mình đang lừa trẻ con à? Sao không thể nói rõ ràng ra một lần?"

Bảo Nhi nhìn Bảo Nam, bình thường, anh vẫn hay nổi nóng mỗi khi cô dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện, tuy vậy anh vẫn nhẫn nại, lặng im coi như không có vấn đề gì, nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh cao giọng với cô.

“Phải rồi, tôi nóng lòng muốn gặp vị hôn thê của anh, nếu không nhờ cô ta “cứu giúp”, sao tôi có thể từ quý môn quan trở về?” Một cái tên bỗng chạy qua đầu Bảo Nhi, cô cười khẩy, nói với ý định như muốn trả thù, “Chuyện ngày hôm đó, cô ta muốn giết tôi, tôi còn chưa có dịp đi tìm cô ta ôn lại chuyện cũ đâu.”

Sắc mặt Bảo Nam đanh lại, không biết có phải do cô “đả động” đến người trong lòng của anh?

“Được rồi, ngày mai anh sẽ về cùng em”

Bảo Nhi mỉm cười, cô đặt tay lên vai Bảo Nam, vỗ nhẹ, "Quả nhiên... Trên đời có được mấy ai khiến anh ra mặt bảo vệ như vậy?" Lời nói vừa dứt, thoáng qua một giây, đáy lòng của cô không hiểu vì sao cũng dâng lên một nỗi chua xót không thể tự chủ.

...

Năm 2018.

Ngày 12 tháng 2.

Hiếu Du,

Tính đến thời điểm hiện tại, chỉ cần một tháng mười ngày nữa là tròn mười một năm quyền nhật ký này phủ bụi.

Khi mà đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi chưa bao giờ nghĩ rằng vẫn còn có dịp để đọc lại những dòng trong đây, chứ đừng nói là tự tay viết tiếp cuốn sổ vẫn còn dang dở này.

Thời gian gần đây, tôi đã suy nghĩ rất nhiều chuyện. Tôi tự động viên bản thân phải thật mạnh mẽ, phải vượt qua điều tăm tối nhất như ngày Hà Duy ra đi. Cho đến bây giờ, có phải là tôi đang làm rất tốt? Chỉ ít là chưa từng để lộ bộ dáng thảm hại, giàn gĩa nước mắt sau những giấc mơ, hay trong đêm ngày hôm qua trước mặt Bảo Nam.

...

Tại sao đòi người lại nghiệt ngã đến vậy? Người ta nói từ khi chúng ta cất tiếng khóc chào đời, đã là bắt đầu một chuỗi những ngày dài gian khổ, điều đó có thật là như vậy không?

Những năm trở lại đây, tôi như biến thành người khác. Ừ thì tôi độc ác, thờ ơ, vô tâm, bàn tay đã dính đầy máu tươi, nhưng vì sao ông trời lại nhẫn tâm hơn, trong phút chốc đã khiến tôi chịu hết đã kích này đến đã kích khác. Gieo gió thì gặt bão, tôi hiểu rất rõ điều này, vậy mà khi bão ập đến với mình, tôi vẫn chẳng thể bình thân được như tôi vẫn nghĩ.

Sự đời có phải là vậy?

Tôi sợ...

Kẻ tôi ghét nhất lại là bạn, người tôi quý nhất lại là thù, cả thế giới dường như quay lưng lại với tôi, chỉ còn mỗi bóng hình đang dần phai nhạt ở trong ký ức.

Đến giờ tôi chỉ có thể đặt câu hỏi, tôi đang sống hay chỉ đơn thuần là đang tồn tại?

Nếu sứ mệnh của Hiếu Du năm xưa là cam chịu, nhẫn nhục để rồi đến cuối chết mà không rõ ai là kẻ đứng sau, thì phải chăng sứ mệnh của tôi chính là trả thù cho cô bé ấy?

Những ngày hỗn loạn đó ngày càng hiện rõ trong trí nhớ tôi. Thì ra tất cả đều cay nghiệt với một đứa trẻ chỉ mới bảy tuổi như vậy...

Trái đất rộng lớn này, có còn nơi nào để tôi dung thân?

Hiếu Du là ai?

Bảo Nhi là ai?

Và tôi là ai?

...

Hiện giờ, tin ngưỡng sống của tôi liệu có phải là hận thù?

Bước đường tiếp theo, phải chăng vẫn là chọn lựa sai lầm nhất?

...

Giờ, tôi không muốn dừng chân lại, mặc kệ có phải phát hiện ra nhiều sự thật đau lòng, nhưng còn có chuyện gì tôi chưa từng trải qua.

Nếu ông trời để ký ức này trở về với tôi một lần nữa, tôi sẽ nhận lấy, viết tiếp phần đời tiếp theo của Hiểu Du.

Lần này, tôi nhất định phải sống sót, chỉ ít là cho đến khi những con người đó nhận lấy kết cục xứng đáng nhất.

Đây cũng là lần cuối cùng tôi thuật lại những điều này, mặc kệ có ngăn ngừa đến đâu, tôi cũng chẳng muốn muốn một cuốn sổ nhỏ lại thêm lần nữa có thể bao quát toàn bộ cuộc đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Ai Sẽ Đợi Em Trong Hồi Ức?

Cả buổi đêm hôm đó, Bảo Nhi không hề chớp mắt, trời hừng sáng, khi phần lớn mọi người đều đang say ngủ, cô đã bước xuống giường rồi rời khỏi căn biệt thự, chậm chạp đi dọc theo bãi biển như một kẻ mất phương hướng.

Cô không muốn suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ đơn thuần là muốn tận hưởng cảm giác yên bình như vậy. Đã lâu lắm rồi, cô chưa được sống một cuộc đời theo đúng nghĩa.

Bắt đầu từ khi nào?

Thật ra, chính Bảo Nhi cũng không rõ câu trả lời.

Mười năm trước, chặng đường ấu thơ mệt mỏi là con ác mộng khủng khiếp mà cô muốn quên đi. Mười năm sau, những ký ức này không mời mà quay trở về, khiến tinh thần cô như muốn suy sụp. Bây giờ cô mới biết, bản thân trong ký ức đã nhẫn nhục và nhẫn nại đến mức nào. Bắt đầu từ lòng trắc ẩn và sự do dự của bố Walker, đứa trẻ vốn nên thuộc về Trần gia là cô đã coi những thành viên trong gia đình Walker là những người rất thân thuộc. Để rồi đến cuối cùng chính họ lại nói cho cô biết, cô không phải là con gái ruột của họ...

Bảo Nhi bật cười, nhưng cô không biết nụ cười của mình trông chưa xốt đến mức nào. Bảy năm đó, dù là vô tình hay hữu ý, dù là xuất phát từ thiện tâm, thương xót hay ghen ghét, đố kỵ, cô đều bị người ta tính kế. Bố Walker thay đổi thân phận, dòm dõng trong năm năm của cô. Trần An Khuê luôn đóng vai trò là nạn nhân, là người bị hại, đến cuối, chính Hiểu Du cũng thỏa hiệp và phối hợp với cậu ta, tự mình đẩy mình vào vòng xoáy sâu của nghịch cảnh. Nếu nói khi bố Walker trao đổi thân phận của hai đứa trẻ, Hiểu Du còn chưa biết nhận thức, vậy nhưng những năm sau, tại sao đứa trẻ đó lại chỉ biết cúi đầu, không tranh đoạt, nhận hết mọi điều tồi tệ về phía bản thân như vậy?

Nếu Hiểu Du năm đó quyết liệt, ít nhất là mạnh mẽ hơn, phải chăng những thảm kịch xảy ra sẽ lụi tàn mất?

Cô sẽ không quên đi một người, và rồi đến cuối cùng không mất đi người mà mình thương yêu.

Tại sao trong suốt ngần ấy năm, người đáng lẽ phải quay về với cát bụi là cô hết lần này đến lần khác vẫn sống tốt? Còn người đáng lẽ được nhận mọi điều tốt đẹp, bây giờ, chỉ là hình bóng trong ký ức của cô?

Bảo Nhi dừng lại, đưa tay lên khoe mắt, hóa ra, nước mắt cũng có thể dễ dàng rơi như thế.

Cô tiếp tục bước tiếp, dù cho đây là lần đầu bản thân không xác định được phương hướng mà mình đang đi.

Bờ môi Bảo Nhi khẽ lắp bắp, ngoài cô, chẳng ai có thể biết được đó là những lời thầm thì ở tận dưới nơi đáy lòng.

“Nếu là con gái ruột của gia đình Walker, bây giờ thế giới xung quanh em sẽ tươi đẹp đến mức nào?”

“Tận hưởng tình yêu thương từ cha mẹ như một người con gái ruột? Cả đời không biết đến thân phận thật sự của bản thân? Dù là bị họ lừa dối nhưng cả cuộc đời sẽ bình yên, thanh thản?”

“Có phải chỉ có như thế... Em mới không gặp được người khiến trái tim em rung động? Không quên đi tình yêu đầu đời để rồi lại bắt đầu lại một mối tình chớp nhoáng như ở kiếp sống thứ hai... Hay, người em yêu thương sẽ không vì em mà hy sinh tính mạng...”

“Trong lòng em, cũng không ngập tràn cảm phẫn, hơn cả, là những ý nghĩ trả thù như bây giờ...”

Bờ biển California vẫn tươi đẹp như thế, nhưng cảnh còn người mất, không như ngày chúng ta gặp lại, tâm hồn u ám cùng linh hồn chỉ toàn thù hận của em, rốt cuộc phải như thế nào mới được cứu rỗi đây?

Lối thoát của em nằm ở đâu, chính em hiện giờ cũng không rõ ngoài hận thù, mình đang tồn tại vì cái gì.

Vì một bóng hình không thể nắm bắt, hay do niềm tin ở trong quá khứ, sau ngày chia tay, vẫn còn có người đang chờ đợi em?

Mặt trời đã lên cao, xung quanh người qua kẻ lại, đến khi không còn đủ sức để đi được nữa, Bảo Nhi mới thả người ngồi xuống bãi cát, cô ôm gối, đôi mắt hướng về phía đại dương mênh mông, như đang kiếm tìm người mà cô trân trọng nhất.

Hà Duy...

...

Hơn tám giờ ba mươi phút sáng, tạm gác lại mọi điều phiền muộn, Bảo Nhi trở về căn biệt thự. Vừa đặt chân bước vào đại sảnh, đã bắt gặp vẻ mặt sốt sắng của vài người giúp việc cùng nữ y tá, cô nhủ mảy, nhưng cũng chẳng buồn đoán định nguyên do.

Đi lên cầu thang, phía sau là vị quản gia đang đi theo, "Tiểu thư, về máy bay tôi đã để ở trong phòng của cô. Giờ bay là mười một giờ trưa hôm nay ạ."

Bảo Nhi gật đầu.

"Bữa sáng đã được dọn sẵn trên phòng của cô..." Dường như chỉ sợ bỏ sót thông tin, vị quản gia tiếp tục nói, "Thiếu gia sáng nay đã tự mình đi tìm cô."

Bảo Nhi không ngừng lại bước chân, đến trước căn phòng, cô lạnh nhạt, "Tôi có bảo anh ta đi tìm à?"

Khi vị quản gia ngậy người, cũng là lúc cửa phòng trước mặt đóng lại.

...

Cả người khó chịu, nóng bừng, cảm nhận được có người đặt tay rồi đập khấp lạnh lên trán mình, Bảo Nhi từ từ mở mắt. Trong cơn mê man, cô thấy thân thể vô lực một cách khó tả, cổ họng có chút đau rát, nhưng không rõ nguyên nhân vì sao.

Chỉ đến khi Bảo Nam múc một muỗng cháo đưa đến trước mặt cô, bảo ăn đi rồi uống thuốc, cô mới nhận thức được mình đang bị sốt rất cao.

Buổi sáng mới chỉ đón gió một lúc, không ngờ đến giờ đã không nhấc nổi chân ra khỏi giường, sức đề kháng của cô dường như đang ngày càng trở nên yếu kém.

Suy nghĩ này khiến Bảo Nhi tức giận, cô không kìm được, lần đầu tỏ thái độ rõ ràng, dùng hết sức đẩy mạnh tay Bảo Nam, "Tôi không muốn ăn."

Chiếc thìa rơi xuống đất, một ít cháo văng lên ngón tay cùng áo sơ mi của Bảo Nam, tâm tình anh từ đêm qua vốn đang không tốt, nay lại thêm chuyện vừa rồi mà trầm xuống đến cực điểm.

Hình như không thể kìm chế, Bảo Nam bóp chặt vai Bảo Nhi. Một trận đau nhức nhanh chóng dội đến, đây là lần đầu anh "động tay, động chân" với cô, "Rốt cuộc em muốn gì hả? Ồm đến nỗi sắp chết đến nơi rồi mà vẫn còn ngoan cố?"

Bảo Nhi không thay đổi sắc mặt, cũng mặc kệ không trả lời, cũng không hất tay của Bảo Nam ra, nhưng ánh mắt cô tràn đầy chế giễu.

Sớm đã nhìn ra thái độ qua cách hành xử của Bảo Nhi, nộ khí trong lòng Bảo Nam cuộn tràn ngùn ngụt.

Nữ y tá xuất hiện đúng lúc, nhìn thấy tình cảnh giữa hai anh em cùng hành động hiện giờ của Bảo Nam, cô ta giật mình, vô thức di chuyển tầm mắt về hướng camera ẩn. Cuối cùng nữ y tá cũng lo lắng chạy đến, không để ý xem thân phận của mình có phù hợp không, cô ta cố gắng đẩy tay của Bảo Nam xuống, "Thiếu gia, anh đang làm tiểu thư đau!"

Lòng như bị đánh mạnh. Ý thức được mình đang làm việc không nên, Bảo Nam buông lỏng bàn tay khỏi vai Bảo Nhi.

Trước khi một trong hai người mờ lờ, nữ y tá đã nhanh chóng nhận lãnh trách nhiệm về phía bản thân, "Để tôi giúp anh cho cô ấy ăn được không?"

Bảo Nam chau mày, biết không còn sự lựa chọn nào khác, anh đứng dậy. Nhưng trước khi chuyển bát cháo vào tay y tá, anh nhìn thẳng vào mắt cô ta, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo, "Lần sau, khi vào nhớ gõ cửa."

Nữ y tá bất giác căng thẳng.

Bầu không khí thêm phần nguội lạnh. Bảo Nam cầm về máy bay ở trên bàn trà, đi trở lại về phía giường, đối diện với điệu bộ bình thản của Bảo Nhi, anh áp một bàn tay lên má cô, ngữ điệu đều đều, không giống như đang nóng giận, "Nếu không chịu ăn rồi uống hết đồng thuốc này, tốt nhất, em đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi đây nữa bước."

Quả nhiên, khi nghe được câu nói đó, sắc mặt Bảo Nhi trầm hẳn xuống.

...

Mười một giờ đúng, máy bay cất cánh, rời khỏi mảnh đất San Francisco. Nắng từ bên ngoài chói chang, Bảo Nam kéo rèm cửa, ngăn không cho ánh nắng hắt vào mặt Bảo Nhi rồi điều chỉnh nhiệt độ điều hòa sao cho phù hợp.

Bảo Nhi không muốn để tâm đến những việc làm thái quá của anh. Cô cầm lên một quyển tạp chí, vừa lật sang trang thứ hai, bên tai đã nghe vang lên tiếng nói của anh, "Nếu mệt, em ngủ một lúc đi."

Bảo Nhi không rời mắt khỏi trang báo, "Tôi có nói là mệt à?"

Bảo Nam trầm mặc, cuối cùng quyết định im lặng không mở lời. Trong suốt mười tám năm qua, số lần anh chủ động bắt chuyện với người khác chỉ tính trên đầu ngón tay. Vậy mà từ lúc Candy tỉnh lại, không biết anh đã vì em gái mà nói nhiều thêm biết bao nhiêu lần. Thế nhưng, Candy lại chỉ coi đó là những lời thừa thãi, không đáng để quan tâm.

Khi trước mắt bỗng dưng mờ đi, Bảo Nhi gấp quyển tạp chí, bình tĩnh tựa đầu vào thành ghế. Vài phút chờ đợi, hình ảnh xung quanh không phục hồi, vẫn cứ nhòe đi như vậy. Cuối cùng, thôi không cố gắng, cô nhắm mắt lại để bản thân tách biệt với mọi thứ xung quanh.

Định duy trì như vậy một lúc, nhưng cơ thể đang bệnh cùng đêm qua mất ngủ, nhanh chóng, cô bắt đầu thấy đầu óc mơ màng.

Trong lúc đó, cảm nhận được sự yên tĩnh, Bảo Nam quay sang, liền phát hiện người ở bên cạnh đã ngủ từ lúc nào không hay. Ngồi lặng một lúc, anh lấy chân đập lên người Bảo Nhi, sau cùng mới nhờ tiếp viên tắt hết hệ thống đèn điện trong khoang hạng nhất.

Xung quanh tối om, trước lúc khép lại đôi mắt, Bảo Nam cảm nhận rõ ràng có người vừa ngả lên vai. Anh vuốt tóc Bảo Nhi, dần chìm vào giấc ngủ với ý cười còn đọng trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nếu Không Là Người Dưng

Hai tiếng đồng hồ sau.

Bảo Nhi nhận thức rõ không thể hồ hấp được.

Cô ghét ảo mộng, cũng ghét luôn cả những giấc mơ, thông thường, đây là những lúc cô cảm thấy bản thân yếu đuối nhất. Trong chính căn phòng của Hiểu Du, dù rằng thâm tâm không muốn nhưng hình như có thứ gì đó đang thôi thúc, cô thấy cô bé đó cầm mảnh thủy tinh tự cắt cổ tay mình. Máu chảy! Cái chết nhanh chóng bao trùm. Hiểu Du cố với lấy lọ thuốc, như đang giành giật lấy lối thoát cuối cùng. Đúng lúc này, Trần An Khuê bước đi toàn bộ hy vọng nơi cô. Hiểu Du cảm phần nhìn Trần An Khuê. Trong nỗi tuyệt vọng, lần đầu tiên trong đời, thoáng qua trong đầu Hiểu Du chính là ý muốn trả thù mãnh liệt hơn bao giờ hết...

Lần này, trước khi thật sự không còn trên cõi đời này nữa, một trong những việc mà cô bắt buộc phải hoàn thành chính là kéo Trần An Khuê cùng chết.

Mười mấy năm qua, cô ta đã sống quá an nhàn...

Bảo Nhi tỉnh giấc.

Mọi thứ tối om khiến cô không phân biệt được mình có hay không đã quay trở về thực tại, hay đây chỉ là biến chuyển giữa những giấc mơ? Nếu vậy thì tiếp theo, cô sẽ được trải nghiệm một khung cảnh tồi tệ như thế nào? Là lúc bố ruột không còn tin tưởng, lúc Trần Yên Đan không nể tình mẹ con, tặng cho cô một phát tát, hay lúc Bảo Nam bắt đầu lảng tránh, tỏ rõ thái độ căm ghét Hiểu Du?

Căng thẳng lặng lẽ xâm chiếm, đến nỗi Bảo Nhi có thể nghe rõ từng nhịp trái tim đập mạnh. Muốn xóa bỏ mọi thứ ra khỏi đầu, nhưng bao quanh cô vẫn là dư âm của nỗi kinh hoàng vô cùng vô tận.

Đúng lúc tưởng như không thở nổi nữa, trước mắt mới đột nhiên xuất hiện một luồng sáng bao trùm.

Bảo Nam bị đánh thức ngay từ lúc Bảo Nhi giật mình mở mắt.

Cảm nhận có điều gì đó không ổn, anh đưa tay bật công tắc đèn ở ngay phía trên. Trong sắc xanh lơ mờ, anh bắt gặp vẻ mặt hoảng sợ, bất lực của Bảo Nhi.

Toàn thân Bảo Nhi vẫn cứng đờ, đến khi bị Bảo Nam nhào đến rồi ôm vào lòng, thần trí cô mới dần bình tĩnh trở lại.

Đã mặc niệm, coi như quá khứ chỉ là sự tình bỏ đi, nhưng vì sao sau những giấc mơ, bản thân cô luôn rơi vào bế tắc không có lối thoát?

Lưng áo Bảo Nhi ướt đẫm, Bảo Nam vô thức siết chặt vào tay, trong lòng là nỗi lo sợ mơ hồ, "Candy?"

Sau đó, tất cả đều im lặng, chẳng ai biết rõ đối phương đang nghĩ gì.

Mãi tận lúc sau, anh mới nghe tiếng Bảo Nhi nói nhỏ bên tai, hiếm khi giọng cô vô lực, không còn lạnh nhạt như lúc này, “Anh thể bỏ ra được rồi.”

Thoáng chút do dự, cuối cùng, Bảo Nam cũng chọn cách buông tay. Lau mồ hôi còn sót lại trên khuôn mặt cô, lời nói tiếp theo, không giống như là câu hỏi, “Em đã mơ thấy điều gì?” Anh đã khẳng định cô vừa gặp ác mộng.

Bảo Nhi cầm lấy chiếc khăn trên tay Bảo Nam, ngăn lại mọi sự quan tâm của anh, điềm nhiên trả lời thẳng, “Năm 2007, thời điểm trước lúc tôi chết đi.”

Bảo Nam sững người, đột nhiên, anh không biết phải đáp như thế nào.

Nhìn vẻ mặt đỏ của Bảo Nam, Bảo Nhi không đoán được anh đang suy nghĩ điều gì. Giấy sau, sau thoáng trầm lặng, anh bỗng hỏi, "Em có hận anh không?"

Bảo Nhi kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghĩ, chính tai mình sẽ được nghe những lời này, dù rằng cô có thể cảm nhận sáu tháng qua, anh không ghét cô như lúc trước. Thế nhưng, Bảo Nhi của hiện tại chưa bao giờ cần sự thương hại của anh, "Nếu tôi nói là không hận, anh có cho là tôi đang nói dối?"

Bàn tay Bảo Nam siết chặt, không là gì khác, anh chỉ biết nói câu, "Anh xin lỗi." Giống như đã là tất cả những gì chân thành nhất nơi đáy lòng.

Bảo Nhi cười nhẹ, cô đứng dậy, đặt tay lên vai Bảo Nam. Không giống như cái vỗ khiêu khích lúc tầm đêm muộn hôm qua, vậy nhưng đối với Bảo Nam, từng lời cô nói ra còn tàn nhẫn hơn dao gươm, "Tôi biết là anh sẽ không tin, nhưng tôi chưa bao giờ hận một người không liên quan đến cuộc sống của mình."

Bảo Nam dõi theo bóng lưng Bảo Nhi, "Nếu đã không liên quan, vậy bây giờ, em xem anh là gì?"

Bảo Nhi không quay đầu, vẫn tiếp tục đi thẳng, dù vậy, nhưng câu nói của cô dường như đã vang vọng khắp khoảng hạng nhất, nơi chỉ có đúng hai vị khách, là cô và anh, "Nếu không là người dung, có khá khảm hơn, cũng chỉ là người xa lạ đã từng lướt qua cuộc đời của Hiểu Du."

"Người xa lạ?"

"Người dung?"

Hai danh xưng lạnh lùng này cứ như vậy, hằn sâu vào kí ức năm mười tám tuổi của Bảo Nam

...

Bảo Nhi quăng chiếc khăn lên kệ đá ở ngay bên cạnh, sau đó hứng tay dưới vòi, dùng rất nhiều nước để rửa mặt. Dòng nước lạnh giá thấm vào da thịt, truyền đến tận trái tim. Chỉ đến khi nước vào khoang họng và ho lên vì sặc, cô mới dừng tay. Đứng nhìn khuôn mặt phản chiếu trong chiếc gương đối diện, cô thấy ngoài che giấu giới, bây giờ, cô chẳng làm được gì.

Cô vô cùng ghét bỏ người con trai mang tên Bảo Nam. Ngoài việc Hiểu Du vì anh mà sống trong cay đắng, vì anh mà bị Thùy Trâm dón vào chỗ chết, cô căm hận anh vì bây giờ lại đối xử tử tế, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ thái độ của Bảo Nam năm mười tám sẽ làm Hiểu Du cảm động đến phát khóc, còn cô thì không. Tuy vậy cô rất muốn đi hỏi, tại sao anh lại cư xử như vậy? Rốt cuộc của Bảo Nhi hiện tại, có hơn gì Hiểu Du năm xưa mà lại nhận được đãi ngộ hoàn toàn khác biệt?

Bảo Nhi tắt vòi nước, trước khi ra khỏi nhà vệ sinh, vô tình, cô liếc qua chiếc khăn đang bị vứt bỏ ở ngay gần đó.

Sau cùng, không biết vì lý do gì mà lúc đặt chân ra khỏi ngưỡng cửa, cô lại quay lại, gấp đôi chiếc khăn tay rồi cẩn thận cho vào túi áo...

...

Bảo Nhi nhìn giờ trên điện thoại, mới chỉ có năm tiếng đồng hồ trôi qua, tâm trạng mệt mỏi, cô không biết phải làm sao để cải thiện trạng thái này.

Vừa hay, lúc đó là giờ phục vụ đồ ăn nhẹ, tiếp viên hàng không đẩy xe tiến vào, chuẩn bị phục vụ đồ ăn cho hành khách.

Bảo Nam rất ít khi đụng đến thực phẩm ngọt, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Nữ tiếp viên mỉm cười với Bảo Nhi, định đặt một chiếc bánh ngọt lên chiếc bàn nhỏ trước mặt cô, nhưng cô lại lắc đầu từ chối, “Phiền cô lấy giúp tôi một ly cà phê đá.”

Đưa xong cà phê cho Bảo Nhi, nữ tiếp viên đẩy theo chiếc xe chở đồ ra bên ngoài. Mọi thứ lại quay trở về đúng với trật tự vốn có. Cảm nhận vị đắng đang dần thấm thấu, đầu óc Bảo Nhi thanh tỉnh hơn phần nào. Hình như đã lâu lắm rồi, cô chưa uống cà phê.

Bảo Nam khẽ cau mày.

Không kể khoảng thời gian trước lúc bảy tuổi, chỉ riêng việc hơn nửa năm nay, ngày nào cũng đối mặt với anh đã đủ để Bảo Nhi hiểu, cái nháu mày này là đại biểu cho những lúc anh không hài lòng về một hành động của cô.

Đã đoán định ra nguyên do, nhưng trong lòng Bảo Nhi không cảm động một chút nào, “Tôi hiểu rõ sức khỏe của mình, một chút đồ lạnh không làm tôi

chết được đâu.”

“Chú ý cách dùng từ của em.” Lời vừa dứt, Bảo Nam đã vói tay cầm lấy ly cà phê ở trên chiếc bàn, cô còn chưa kịp phản ứng, anh đã đứng dậy, vứt nó vào thùng rác ở góc phòng.

Sự tùy tiện đó khiến đáy lòng cô như dậy sóng lửa.

Bảo Nam quay trở lại chỗ ngồi, trước lúc Bảo Nhi nói ra lời không hay nào đó, anh đã đưa hai ngón tay, chặn lên môi cô, “Nhưng nó có thể khiến bệnh của em trở nặng.”

Bảo Nhi gạt tay Bảo Nam, thế nhưng, cô bỗng quên đi mọi lời oán trách. Dường như là sự nhượng bộ, chỉ ít là chỉ một lần, “Tùy anh!”

Bảo Nam nhìn Bảo Nhi nhắm mắt, coi như không muốn để tâm đến anh, ánh mắt anh vụt qua một tia áy náy, nhưng sâu hơn cả, là ý cười.

...

Hơn mười sáu tiếng đồng hồ trôi qua, từ San Francisco về đến Việt Nam, quá cảnh ở sân bay Đà Nẵng, đến khi đặt chân xuống máy bay đã là gần năm giờ sáng. Tuy mới sớm tinh mơ, nhưng trong bất cứ khung giờ nào, sân bay vẫn là nơi nhộn nhịp, đầy ắp người qua kẻ lại. Bảo Nhi và Bảo Nam không vội vàng như dòng người xa lạ, nhìn hai người không giống như vừa trở về từ một đất nước xa xôi. Bởi dù lúc trước có chuẩn bị hành lý, nhưng cuối cùng, ngoại trừ một bộ quần áo, cô giống như Bảo Nam, cũng chẳng buồn kéo theo những chiếc vali cồng kềnh.

Ra đến cửa chính, cảm xúc của Bảo Nhi hơi dao động. Lúc sang London, cô chưa bao giờ nghĩ chuyến đi đó là điểm dừng chân khiến một số điều thay đổi. Thứ cô đã ngừng tìm kiếm trở lại được hé lộ... Giống như Bảo Nam đang bên cạnh cô, sự tồn tại của anh chứng minh tất cả chẳng phải là mộng cảnh. Những việc đã xảy ra là có thật, cô không thể thuyết phục để mình tự lừa phỉnh bản thân.

Thở sâu một hơi, Bảo Nhi cùng Bảo Nam ngồi lên ô tô, đích đến chính là tòa nhà ở trung tâm thành phố.

Chiếc xe lăn bánh rời khỏi sân bay, Bảo Nhi hạ thấp kính cửa sổ, để gió lùa vào khoang xe. Không có phương hướng, tiếp theo, cô phải đối mặt với những gì?

Nhìn về mặt Bảo Nhi khá bình lặng, lần này, Bảo Nam thôi không ngăn cản hành động của cô. Sau cùng, từ túi bên trong của áo vest, anh lấy ra một chiếc khăn mỏng, từ đằng sau, quấn vào cổ Bảo Nhi. Thấy cô định gỡ khăn quàng xuống, Bảo Nam đưa tay ngăn cản động tác của cô, "Đây là yêu cầu duy nhất của anh."

Bảo Nhi sao có thể không hiểu ngụ ý trong lời nói ấy. Trong giây phút này, cô cũng không muốn đòi co với anh. Dù sao quần thêm chiếc khăn này cũng không phải chuyện to tát.

Cuối cùng, Bảo Nhi quyết định nhượng theo ý muốn của Bảo Nam.

Đúng lúc này có một chiếc xe chạy song song, tình cờ, cửa sổ ở phía đối diện cũng bị chủ xe hạ xuống. Trong khoảnh khắc ấy, đối diện với cô chính là ánh mắt sắc lạnh như gươm.

Đáy lòng chấn động, hình như, cô đã từng bắt gặp ánh nhìn đó ở đâu đó rồi.

Còn chưa kịp đào sâu suy nghĩ, chiếc xe đã tăng tốc rồi chạy vụt qua.

Bảo Nhi nhún vai, cho rằng mình vừa nảy sinh cảm giác thừa thãi... Bỗng ở phía cuối chân trời, cô thấy xuất hiện một vài tia sáng.

Bình minh lên, thế giới lại sắp thức tỉnh.

Cách đó không xa, cùng dưới một khoảng trời, trên xe ô tô, Thiên Vũ cũng nhận ra đất trời đang dần thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Khó Đoán Định Nhất Vẫn Là Lòng Người!

Bảo Nhi xuống xe, đôi mắt nhìn lên tòa chung ở phía trước mắt. Ở thành phố này có căn biệt thự của riêng cô, cô không muốn lệ thuộc vào Bảo Nam, nhưng giờ, cô lại không thể về đó. Bản thân cô biết, Trí Phong đang vô cùng tức giận, nếu không, anh đã không khóa thẻ tín dụng của cô, khiến người mà anh nghĩ “đang chạy trốn” không còn một chút đường lùi.

Trí Phong...

Rốt cuộc, cô nên làm gì với người anh trai này?

Kể cả trước lúc lấy lại được ký ức, anh luôn đem đến cho cô một loại cảm giác không an toàn...

“Candy.” Thấy Bảo Nhi bỗng nhiên đứng ngệt ra, Bảo Nam khẽ gọi. Suốt cả chặng đường đến đây, không hiểu cô suy nghĩ gì mà rất hay thất thần.

Bảo Nhi đưa mắt nhìn người bên cạnh, nhưng không giống như đang để tâm đến câu hỏi của anh.

Bảo Nam thờ dài, cầm lấy chiếc túi sách mà cô đang đeo trên vai rồi sai bước, “Lên nhà thôi.”

Tuy vậy nhưng Bảo Nhi vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề di chuyển.

Bảo Nam dừng bước, nhận ra sự bất ổn của cô, anh không kìm được dò hỏi, “Em làm sao vậy?”

Nét mặt Bảo Nhi có chút tăm tối, nếu cô nhớ không nhầm, trước đây, cô đã đặt chân đến nơi này, trong căn hộ ở trên tầng cao nhất.

Bảo Nhi bước ngang qua Bảo Nam. Lúc cả hai vào trong thang máy, cô để ý anh ấn con số ba mươi tư. Trong lòng nhẹ nhõm, cuối cùng, cô buông xuôi ý nghĩ do dự, có nên hay không xác thực lại điều ấy. Trước đó, cô không để ý đường đi, thời gian mai một, cô cũng không còn nhớ rõ thiết kế đại sảnh của tòa chung cư khi ấy, “Hình như, Thiên Vũ ở tầng trên cùng đúng không?”

Bảo Nam giật mình. Buồng thang máy yên ắng đến đáng sợ.

Dù không trả lời, nhưng nhìn vẻ mặt của anh, Bảo Nhi biết cô không nhớ nhầm. Tâm tình hơi phức tạp. Trong bầu không khí ấy, Bảo Nam lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch, “Sao em lại hỏi điều này? Em đã từng đến đây?”

Cửa thang máy mở ra, trước mặt là hành lang vắng lặng như tờ. Bảo Nhi liếc nhìn Bảo Nam một cái rồi di chuyển bước chân, “Thành phố này nhỏ bé như vậy, anh nói xem, tôi có tình cờ bắt gặp anh ta vào đây không?”

Bảo Nam trầm mặc.

Không phải là không có lý, nhưng xác suất chỉ tính trên đầu ngón tay. Lẽ ra, anh nên suy tính kỹ càng, có hay không đây là thời điểm thích hợp để về Việt Nam. Anh không đoán được dự tính của Bảo Nhi, tuy vậy, anh chắc chắn lý do không phải là Thùy Trâm. Đó chỉ là cái cớ để cô vịn vào.

Bảo Nam rời khỏi thang máy, nhanh chóng đã bắt kịp Bảo Nhi. Dù vậy, ai cũng có những bí mật riêng tư, nếu Bảo Nhi đã lảng tránh, anh sẽ không cường cầu cô trả lời.

...

Bảo Nhi không có hứng thú đi tham quan căn hộ cao cấp này, khi Bảo Nam dẫn cô vào một căn phòng, đợi anh đi ra, cô tắt đèn rồi lập tức ngã người xuống giường. Muốn nhắm mắt lại để ngủ một giấc, nhưng có vô vàn những hình ảnh không buông tha cô. Thế giới bên trong cô rất cần có sự thanh thản. Cô không thể xác định, đây có phải là sự cố chấp hay không?

Bảo Nhi vò đầu ngoi dậy, bước chân trần đến bên cửa sổ, mở toang rèm.

Mặt trời đang dần lên cao, ánh nắng ấm áp thay thế mọi sự u tối.

Nhìn lên đồng hồ điện tử, bây giờ mới là sáu giờ ba mươi phút sáng, một tiếng rưỡi nữa giờ học mới bắt đầu. Lớp học ở đây là nơi cô thích đến là đến, thích nghỉ là nghỉ, không cần biết những con người ở đó có khó chịu ra mặt và hoan nghênh cô hay không. Từ trước đến nay, nếu không có gì quá đáng, cô cũng chẳng buồn đếm xỉa đến sự tồn tại của bọn họ.

Bảo Nhi mở nguồn máy tính, lên web kiểm tra một vài thông tin.

Khi nhận thức rõ điểm số của những môn thi cuối năm lớp mười một được cập nhật đầy đủ, cùng với việc bản thân bỏ học lâu như vậy mà còn chưa bị “đá” ra khỏi trường, này Bảo Nhi nhúu chặt lại.

Gập màn hình laptop, cô dần chìm vào suy tư...

Thực tế chứng minh, sự hoài nghi của Bảo Nhi là có căn cứ.

Tám giờ kém mười lăm, bước vào lớp 12A1, cũng là một người con gái có khuôn mặt hoàn hảo, tuy vậy ánh mắt dù đã cố gắng để bắt chước, nhưng vẫn không thể mang đến cảm giác kiêu ngạo, lạnh nhạt cho người đối diện như trong quá khứ.

Mà kỳ lạ thay, những học sinh nữ ở trong lớp năm trước còn khinh khỉnh coi thường, nhưng giờ khi nhìn thấy cô gái này lại đều chẳng dám công kích, mở miệng ho he.

Tiết thứ nhất giáo viên bước vào, mang theo một tờ bảng điểm, thông báo kết quả thi cuối học kỳ.

Thùy Trâm không cần nghe cũng biết cô đứng hạng chót, đây là điều chưa từng xảy ra.

Có vài tiếng khúc khích cười vang lên

Hà My ái ngại nhìn Thùy Trâm, thấy thần sắc Thùy Trâm vẫn bình thản, cô lặng im không nói một lời. Dù sao, cô cũng không nên can thiệp quá sâu vào cuộc sống của Thùy Trâm.

Trên bục giảng, giọng nói của giáo viên vẫn đều đều, "Giống với kỳ thi năm ngoái, lần này, người đứng nhất toàn khối vẫn là học sinh Nguyễn Ngọc Bảo Nhi."

Vừa đúng lúc Thiên Vũ đi vào, nghe thấy cái tên này, khóe môi hần nhếch lên.

Tình cờ, "Bảo Nhi" ở phía cuối lớp chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của Thiên Vũ, trong lòng chợt thấy áp lực, cô ta vội dời ánh nhìn đi nơi khác.

...

Mười một giờ trưa, Bảo Nam vào phòng đánh thức Bảo Nhi, cả người uể oải, cô mới chỉ chợp mắt được một lúc.

"Sao anh vào mà không gõ cửa?"

Bảo Nhi không che dấu vẻ khó chịu, nhưng dường như đã quá quen với điều này, nên Bảo Nam không mấy bận tâm. Giọng anh khá bình thản, "Anh luôn lịch sự, là em không nghe thấy."

Bảo Nhi không còn lời nào để nói. Bảo Nam cầm lược, chải tóc giúp cô, "Chuẩn bị thay đồ đi, anh dẫn em ra ngoài ăn rồi đi mua đồ."

Bảo Nhi nghiêng đầu, đoạt lấy chiếc lược từ tay anh, lạnh nhạt hỏi, "Có vẻ sở thích của anh là làm bảo mẫu?"

Nụ cười lại xuất hiện trên khuôn mặt Bảo Nam, "Nếu em cho là như vậy."

Một tiếng sau, Bảo Nhi cùng Bảo Nam bước vào một nhà hàng sang trọng cách khu chung cư gần hai mươi phút đi xe.

Đây là nhà hàng đồ tây nổi tiếng nhất trong thành phố. Trong phòng đặt trước, người phục vụ đưa thực đơn cho Bảo Nhi, nhưng cuối cùng cô lại gấp lại rồi lắc đầu. Người phục vụ khó xử nhìn Bảo Nam. Khẽ thờ dài, anh chỉ vào mấy món ăn trong quyển menu.

Phục vụ nhanh tay ghi chép.

Chẳng mấy chốc, các món ăn đã được dọn lên. Bảo Nam bảo phục vụ rót một cốc nước cho Bảo Nhi, thấy cô vẫn chưa động đũa, anh gỡ xương một miếng cá rồi gấp vào bát cô, "Ăn thử đi, anh nghĩ đồ ăn ở đây sẽ hợp với khẩu vị của em."

Bảo Nhi cười nhạt, trong quá khứ, trước lúc mối quan hệ của Hiểu Du và Bảo Nam trở nên căng thẳng, đoạn hình này ngày nào cũng lặp lại vào mỗi bữa ăn...

Chỉ trách, thói quen của con người rất khó để thay đổi...

Bảo Nhi động đũa nếm thử, thế nhưng, mùi vị đang lan tỏa lại đáng hơn thuốc.

Cô nhớ, khẩu vị của Bảo Nam rất khác so với Hiểu Du. Anh bị dị ứng với hải sản, nhưng toàn bộ các món ăn trên mặt bàn đều được gọi theo sở thích hồi nhỏ của cô. Nét mặt Bảo Nhi hơi phức tạp, nhìn Bảo Nam ở phía đối diện, sau cùng, cô gọi phục vụ, chỉ thêm vào mấy món ăn nổi tiếng trong nhà hàng.

Bảo Nhi nhấp một ngụm nước, trước sự khó hiểu của Bảo Nam, cô khách sáo hỏi, "Không lẽ, anh định lấp đầy bao tử bằng cách ngửi mùi hương của những món ăn?"

Tâm tình Bảo Nam xao động.

Vạn sự trên đời...

Khó đoán định nhất vẫn là lòng người!

Có lẽ do không có tâm tình ăn uống nên cả Bảo Nhi và Bảo Nam đều bụng đói sớm. Món ăn rất nhiều nhưng từng đĩa thức ăn trông như đều còn nguyên vẹn.

Lúc gọi phục vụ thanh toán, trông anh ta có vẻ khá sững sờ. Bảo Nam đưa thẻ tín dụng cho nhân viên, đợi cho anh ta đi khuất, anh đứng lên rồi tự tay rót đầy trở lại cốc nước ở phía trước mặt Bảo Nhi. Quả nhiên, hành động này khiến anh mất cô trở nên ngờ vực.

Bảo Nam lấy từ trong túi áo mấy viên thuốc, "Đây là ngày thuốc cuối cùng."

Là thuốc trị cảm, trong một ngày có thể được coi là bình yên, anh không muốn ép cô phải uống đồng thuốc đặc trị mà viện trưởng Walker kê đơn.

Bảo Nhi không nói gì, nhưng đến khi người phục vụ quay lại, cô đã uống hết số thuốc đó.

Lúc lên ô tô, đang tập trung vào việc lái xe, hiem có lần nào, Bảo Nam nghe thấy Bảo Nhi chủ động lên tiếng, "Anh có thấy mình đang hành động quá thừa thãi không? Tôi không phải là trẻ con!"

Bảo Nam liếc sang Bảo Nhi, bật cười thành tiếng, "Chỉ cần anh không cảm thấy phiền hà là được."

Bảo Nhi chán nản, cô đang tránh suy đoán đằng sau câu nói mang tính ích kỷ cá nhân, cảm xúc thật sự mà Bảo Nam dành cho cô là như thế nào.

Trong một ngày đẹp trời như vậy, cô không muốn sinh sự, chỉ muốn duy trì sự hòa nhã với anh...

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 148: Những Điều Em Muốn?

Vừa đặt chân vào trung tâm thương mại, Bảo Nhi đã tỏ rõ ý muốn quay về nhà, mua sắm không phải là sở thích của cô, đi cùng Bảo Nam lại càng không phải!

"Không chịu đem hành lý về... Đây là do em tự mình gánh lấy."

Về mặt nửa đùa nửa thật của Bảo Nam khiến Bảo Nhi muốn cáu. Trước kia, cô không biết con người này lại có thể đổi trắng thay đen như vậy. Rõ ràng, cô lúc đó là nghe theo sự bố trí của anh. Đây là cái giá cho phút mềm lòng hay sao? Bảo Nhi không muốn vì một chuyện con con này mà nhiều lời, đó không phải là phong cách của cô, bởi vậy tiếp theo cô cũng chẳng buồn đáp lời.

Nhìn người bên cạnh thờ ơ, cuối cùng Bảo Nam cũng thu lại chút đùa giỡn vừa rồi. Thật ra, anh cũng không thích đến những nơi như thế này, nhưng vì tháng ngày ở San Francisco, hầu như hôm nào Bảo Nhi cũng khổ cực tiến hành vật lý trị liệu trong bốn bức tường, số lần ra ngoài chỉ đếm trên đầu ngón tay nên anh mới muốn dành chút thời gian để giúp cô khuấy khỏa đầu óc... Nhưng xem ra điều này là phản tác dụng, sở thích của cô không giống phần đông con gái hiện nay.

"Em không muốn mua đồ, vậy không lẽ định mặc chung quần áo với anh?"

Đến lúc này, Bảo Nhi không thể tiếp tục giả câm giả điếc, cô hơi cao giọng, "Tôi đâu có bị thần kinh."

Có vẻ phản ứng của Bảo Nhi khiến anh khá hài lòng, bước chân lên thang máy, anh mỉm cười, "Vậy thì ngoan ngoãn một chút đi."

Trong buồng thang máy đi lên, Bảo Nhi cố gắng tỏ ra bình thản trước sự khiêu khích của Bảo Nam. Thấy hơi nực cười, cô nhếch môi, "Sự bông đùa này chẳng phù hợp với tính cách của anh một chút nào."

Thấy bầu không khí bỗng dưng trầm lắng, Bảo Nhi vô thức liếc sang. Ánh mắt Bảo Nam không hiểu vì lý do gì mà bỗng dừng lại tối tăm. Không rõ có phải do giọng điệu của cô hơi quá đáng hay không, nhưng về tình về lý mà nói, điều cô vừa đề cập không ngoa một chút nào. Đùa giỡn người khác không phải là phong cách sống của anh... cũng không phải là của cô.

Bảo Nam xoa đầu Bảo Nhi, vì đang đứng trong góc nên lần này cô không thể tránh né, để mặc tay anh làm loạn trên đầu mình. Hình như đoán được những lời sắp tới của Bảo Nhi chẳng hay ho, Bảo Nam liền ngừng động tác, câu hỏi vừa bất lực vừa xót xa, "Em không nhận ra rằng mỗi khi đứng trước em, anh đã không còn là chính mình ư?"

Vừa đúng lúc lên đến tầng trên, cánh cửa trước mặt mở ra. Bảo Nhi vuốt lại mái tóc rồi thản nhiên bước ra bên ngoài, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, thái độ của cô bao giờ cũng lạnh nhạt như thế. Bảo Nhi của năm mươi bảy đã không còn hằn in bóng hình của Hiểu Du năm xưa, "Phải! Trước đây anh tàn nhẫn hơn, giờ lại quay sang đối xử tử tế với tôi, đến nỗi tôi không còn nhận ra anh của ngày nào.... Bảo Nam, thật ra anh không cần sống giả dối như vậy... Tôi chán ngấy khi thấy anh như thế này."

Tâm khảm như bị một thứ gì đó đánh mạnh. Bảo Nam bước theo, gờ tay định chạm vào Bảo Nhi, nhưng rồi vẫn không chế kim lòng. Cuối cùng, lựa chọn của anh là không đề cập thêm đến vấn đề này. Hiem hơi lăm Bảo Nhi mới không chống đối, bình thản để anh ở bên, dù thấu tỏ rõ ràng mọi thứ nhưng anh cũng không nỡ phá tan đi bình lặng ảo này, "Candy, hãy chọn những gì em muốn..."

Bảo Nhi sao có thể không nhận ra Bảo Nam đang lảng tránh, cảm xúc ở nơi đáy lòng cô rất khó tả. Câu nói của anh tràn đầy ẩn ý, nhưng cô lại chẳng muốn hiểu rõ hơn.

"...hãy chọn những gì em muốn..."

Giả như lời này được gửi đến Hiểu Du của mười năm trước... Có lẽ cô bé ấy sẽ thấu hiểu và trân trọng mọi điều hơn cô.

...

Do đâu mà tất cả bỗng nhiên trầm xuống?

Sự kiện vừa rồi không chỉ ảnh hưởng đến tâm trạng của Bảo Nam, mà khiến Bảo Nhi càng thêm muộn phiền, nhưng cô không thể hiện ra mặt, giống như lớp vỏ nguy trang được xây dựng từ bao lâu nay đã có chỗ phát huy tác dụng.

Cuộc đời đúng là một vở kịch, đáng buồn hơn cô lại không thể tự đạo diễn được vai diễn của mình. Đến tận lúc này, cô vẫn không biết mình sẽ trôi dạt về đâu, tương lai sẽ còn đón nhận những điều như thế nào.

Bảo Nhi hơi thất thần nhìn Bảo Nam đưa ra vài lời gợi ý về phong cách quần áo cho nhân viên bán hàng. Hồi nhỏ, thực ra Hiểu Du chưa bao giờ chú ý đến những tiểu tiết này, ngược lại còn rất thụ hưởng, ý lại vào sự chăm sóc của Bảo Nam, đến chuyện lựa chọn quần áo cũng để anh can thiệp, nhưng tay vào. Nhưng hiện giờ, mối quan hệ giữa cô và Bảo Nam đâu có tốt đến thế, vậy mà tại sao phản ứng đầu tiên của cô vẫn là cảm thấy xao động? Có phải cô đang ngày càng lún sâu? Ngoài mạnh mẽ, cô còn làm được những gì?

Bảo Nhi thở dài một tiếng, trong giây phút ngắn ngủi, vẻ mặt bất đắc dĩ đó khiến Bảo Nam có cảm giác cô hóa ra vẫn biết biểu lộ cảm xúc, dù chỉ là sự chán chường.

Nhưng chỉ là một khoảnh khắc, khi đối diện với ánh mắt anh, mọi điều cảnh giác, nghi kỵ lại quay trở về.

Bảo Nam tiến về phía Bảo Nhi.

Dù đã biết trước được câu trả lời, nhưng anh vẫn muốn thăm dò tâm tư qua biểu hiện của cô, "Em có muốn đi thử đồ không?"

Bảo Nhi nhếch môi, không nói lời nào.

Không...

Nhưng không như những gì Bảo Nam suy đoán. Vào giây phút này, dường như chỉ muốn làm ngược lại tất cả dự tính của anh, Bảo Nhi đứng lên, "Tất nhiên là phải thử rồi, nếu không, chẳng phải sẽ lại mất thêm thời gian cùng anh quay trở lại đây hay sao?"

Nói xong, cô lấy tạm vài bộ quần áo tay nhân viên, sắc mặt hừng hờ không biểu lộ bất cứ một tâm tình nào.

Lớp mây mù giống như đang dần tan hết, Bảo Nam quay sang nhân viên phục vụ, giọng nói hơi trầm của anh mang lại cho người đối diện một cảm giác rất ấm lòng, "Phiên cô vào giúp cô ấy." Dường như nữ nhân viên đã bị mê hoặc bởi sự ân cần cùng ngoại hình của người con trai này. Cô ta vẫn đứng ngây ra.

Đến khi Bảo Nam nhú mày lặp lại một lần nữa, cô ta mới nghe ra trong ngữ điệu ấy còn hàm chứa rõ sự cảnh cáo. Sao cô ta có thể quên được, vị thiếu gia này nổi tiếng là lãnh đạm như thế nào.

Nữ nhân viên hơi cúi đầu, sau đó lui xuống khu vực phòng thay đồ.

Không gian trở nên tĩnh lặng.

Bảo Nam giờ tay xem đồng hồ, mới gần ba tiếng trôi qua, ngày hôm nay, vẫn còn rất dài.

...

Cũng trong trung tâm thương mại, Thùy Trâm và Hà My vừa dùng bữa xong. Trong lúc ngồi chờ thanh toán, điện thoại khẽ rung, Hà My mở máy ra xem, mắt cô sáng ngời trong giây lát. Thùy Trâm không mấy quan tâm nhưng Hà My đã đưa sát màn hình vào gần mặt cô, "Set đồ tao đặt về đến rồi, lát xuống cửa hàng lấy cùng tao nhé."

Thùy Trâm đẩy tay Hà My, vô tình liếc qua thương hiệu thời trang, đồng hồ đó quả nhiên có giá trên trời.

"Hôm qua tao vừa đi mua đồ cùng mày."

Hà My cười cười, "Kệ chứ, chẳng quốc gia nào đánh thuế sở thích cá nhân cả."

Vừa đúng lúc phục vụ đi tới, nhận lại thẻ ATM từ tay nhân viên, Thùy Trâm uống nốt một chút vang còn sót lại, sau đó mới đeo cặp rồi bình thản đứng lên.

Một lúc sau, cô và Hà My đã có mặt tại cửa hàng ở tầng dưới. Ai ngờ lại bắt gặp bóng người cô đang tìm kiếm bấy lâu...

Thùy Trâm chắc chắn mình không nhìn lầm, đó là dáng hình đã khắc khảm trong tâm trí, dù trong biển người mênh mông, một cái liếc mắt cũng đủ để cô nhận ra anh.

Bảo Nam...

Anh đã về đây từ lúc nào? Cô chưa bao giờ nghĩ anh sẽ quay lại đất nước này, vì thế nên mới xem nhẹ bỏ qua, nhưng ai ngờ nơi nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất. Có lẽ suốt thời gian qua, anh và cô đều đang sống dưới một bầu trời.

Cần xúc đan xen lẫn lộn.

Ngăn cách bởi dãy hành lang cùng hai bức tường kính, ở cửa hàng phía đối diện, Thùy Trâm trông thấy Bảo Nam bỗng nhiên đứng lên. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như đối mặt, cô ngỡ tưởng anh cũng đã nhìn thấy cô, thế nhưng thì ra, trong mắt anh chỉ tồn tại bóng hình của một người con gái khác.

Thùy Trâm tái mặt khi thấy Bảo Nam từ từ tiến đến, đến trước người đó rồi dừng lại, ở khoảng cách khá gần, anh đưa tay chỉnh lại cổ áo cho cô ta.

Khuôn mặt mà Thùy Trâm có chết cũng không thể quên bị che khuất bởi một bóng lưng xa lạ. Nhưng một Bảo Nam chủ động và chu đáo như vậy lại khiến Thùy Trâm có cảm giác nực cười đến hoang đường... Ngay chính cô cũng chưa bao giờ được hưởng niềm phúc ấy.

"Thùy Trâm, về thôi." Thanh toán xong, thấy Thùy Trâm vẫn đứng nghệt ra ở tại chỗ, Hà My khó hiểu tiến lại gần, "Có chuyện gì vậy vậy?"

Hà My hơi giật mình trước giọng điệu lạnh lẽo của Thùy Trâm, "Mày nói xem, bị người mình yêu nhất phản bội thì nên hành xử như thế nào?"

"Mày..." Nương theo ánh mắt Thùy Trâm, Hà My dờ ra vài giây rồi mới có phản ứng. Cô nheo mắt, như muốn nhìn kỹ để xác thực lại. Đến khi không thể đánh lừa thì giác được nữa, câu nói, "Đừng đa nghi qua, là người giống người thôi," mới bị tắc nghẽn ở cổ họng.

Rõ ràng đó là Bảo Nam - người đang mất tích bấy lâu. Không ngờ khi tình cờ gặp lại, cảnh tượng cô thấy là lại là vị hôn phu của Thùy Trâm đang không chút miễn cưỡng chăm sóc cho người con gái khác, mà tồi tệ hơn, đó còn là người bạn họ từng xem là bạn, không lâu trước cũng vừa đính hôn, công bố rầm rộ trên báo chí.

Hà My quay sang, vào thời khắc này, Thùy Trâm ở bên cạnh dù là đáng về hay nét mặt cũng đều toát ra sự thê lương. Một trận tức giận dâng lên, Hà My vút xuống túi đồ trong tay, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài, dường như chỉ hận không thể ngay lập tức lao sang bên kia. Nhưng không ngờ vừa mới di chuyển được hai bước, Thùy Trâm đã bắt chặt cánh tay cô.

"Đừng, mày như thế chỉ khiến anh ấy hận tao hơn thôi."

"Sao?" Hà My cao giọng, "Mày sợ cái gì? Bọn họ mới là những người không có tư cách."

"Mày không hiểu đâu." Chuyện lần đó, là cô quá bốc đồng nên mới gây nên cơ sự này, để rồi bây giờ đối với anh, có lẽ cô cũng không còn đủ tư cách.

Thùy Trâm vẫn giữ chặt cổ tay Hà My. Đó là sự ám chỉ không cho Hà My hành động nông nổi. Cô vẫn đứng đó, lặng im dõi mắt về phía bên kia. Đến khi Bảo Nam cùng Bảo Nhi thanh toán đồ xong rồi rời khỏi, chưa có lần nào anh chú ý, ngoảnh đầu nhìn lại dõi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Món Hàng Xa Xỉ Nhất Chính Là Lòng Người

Trong thời gian "ở ẩn", có lẽ đã

xảy ra rất nhiều chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Ví như đêm nay Bảo Nhi phát hiện laptop, điện thoại của mình đồng thời đều nhiễm virus, ví như bảng điểm học tập được hoàn chỉnh đầy đủ, hay đáng chú ý nhất là giọng điệu khinh bỉ, cùng ý tứ "vị hôn phu của cô ta" mà cô tình cờ nghe được từ lời của Hà My ở khu vực vệ sinh trong trung tâm thương mại.

Đồng hồ đã điểm mười hai giờ đêm.

Bảo Nhi chán nản ném điện thoại sang bên cạnh, trong đầu là một mớ hỗn độn không thể giải thích. Tại sao cô có cảm giác bản thân đang bị người khác "dắt mũi"?

Tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên reo vang, Bảo Nhi nhìn dây số xa lạ được hiển thị trên màn hình cảm ứng, số máy này không hề có trong trí nhớ của cô. Từ trước đến nay thói quen của cô là không nghe máy của người lạ.

Phải mất một lúc không gian xung quanh mới yên tĩnh trở lại, nhưng người gọi đến có vẻ thứ không thiếu nhất chính là kiên nhẫn. Bảo Nhi im lặng quan sát, mặc dù không hiểu vì sao chính mình đêm nay cũng kiên nhẫn như thế, phải chăng là do đã quá rảnh rỗi, hết chuyện để làm? Mười lăm phút sau, cuối cùng tín hiệu cũng được kết nối, thế nhưng cả cô và người ở đầu dây bên kia đều thủy chung trầm mặc, không ai lên tiếng dù chỉ một lời. Bảo Nhi lấy quyển tạp chí từ trên kệ sách, nếu đối phương không để ý đến chút phí di động vất vãng, hoặc chỉ đơn thuần là gọi đến để trêu người, cô cũng sẽ không ích kỷ mà phụng bồi theo ý của người ta.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, lâu đến nỗi khi không còn nghe thấy tiếng lật sách, Thiên Vũ tưởng rằng Bảo Nhi đã ngủ quên mất. Tận cho đến lúc có tiếng

động khẽ vang lên, hiếm có lần nào Thiên Vũ thừa nhận bản thân đã phán đoán lầm. Tiếng đóng mở cửa truyền đến rõ ràng, màn hình hiện thoại đang tối bỗng chợt lóe sáng... Cuộc gọi kết thúc sau hơn hai giờ bốn mươi hai phút - đó là con số khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải giật mình.

Đọc theo hàng lang, bên ngoài lúc này tối đen, chỉ còn sắc xanh hắt lại cùng tiếng nước chảy róc rách từ thác nước nhỏ ở ngay chính giữa phòng khách. Bảo Nhi đứng trước phòng Bảo Nam, chân chừ một lúc mới vận tay nắm cửa bước vào.

Trong bóng tối vô tận, cô dựa theo cảm giác đưa tay bật công tắc đèn, sắc vàng xâm chiếm, quả nhiên thiết kế của mọi phòng ngủ cũng đều đồng dạng. Người nằm trên giường không có phản ứng, ánh sáng yếu ớt từ trên rọi xuống ngay chính góc mặt anh, nhưng đủ để giúp cô phỏng đoán người này có một giấc ngủ không hề an ổn.

Tâm tình không chút gọn sóng, vừa mới di chuyển tầm mắt Bảo Nhi liền đã trông thấy điện thoại di động được đặt ngay trên đầu giường.

Bước tiến đến gần, đang định với tay để lấy điện thoại, trong một khoảnh khắc, ánh mắt cô không tự chủ lại một lần nữa dừng lại trên khuôn mặt anh.

Bảo Nhi quan sát Bảo Nam, lần này lại chỉ im lặng như thế, hiếm khi cô ở cạnh anh mà không buông lời chế giễu, gièm pha.

Phán đoán từ trước lúc đó dường như hoàn toàn chính xác. Ở khoảng cách gần, Bảo Nhi có thể thu lại rất rõ toàn bộ biểu cảm trên từng đường nét cương nghị của Bảo Nam. Sắc mặt anh hơi tái, đôi lông mày nhíu lại, hô hấp có phần rối loạn... Cô đã quen đối diện với một Bảo Nam cao ngạo từ hồi còn bé, trừ lúc thành công khiến anh tức chết thì người này cũng chỉ cao giọng ném đến cho cô một cái nhìn lạnh giá, ngụ ý nhắc nhở cô phải biết điểm dừng. Khi đó Bảo Nhi đã nghĩ đời này khó có cơ hội trông thấy Bảo Nam bộc lộ ra vẻ bất lực, nhưng cô đã lầm, con người khi chìm vào cơn mơ thứ không không chế nổi chính là cơ mặt của mình.

Bảo Nhi chỉ có thể tự suy diễn anh đang gặp ác mộng. Nếu đó không phải là lý do, quả thực cô cũng không nghĩ ra được đáp án thay thế.

Thấy Bảo Nam như thế, trong một vài giây ngắn ngủi, không biết suy nghĩ điều gì, Bảo Nhi tự nhiên đưa tay chạm xuống ấn đường của anh mà không hay biết chính hành động này đã khiến bản thân suýt nữa mất mạng.

Trước khi đôi tay chạm xuống, giống như từ trước chỉ giả vờ ngủ, đợi cho đối phương đến gần Bảo Nam bỗng nhiên mở mắt mà không một lời báo trước. Khoảng cách chính giữa bàn tay và đầu lông mày cách nhau chưa đến một xentimet, Bảo Nhi giật mình khi bắt gặp được tia nguy hiểm sâu trong ánh mắt Bảo Nam. Chín phần là do bối cảnh thân phận hoặc do vài lần đã bị người ta thuê sát thủ đến ám sát, nên hai người họ giống nhau, cảnh giác ngay trong giấc ngủ, thế nhưng sau khi tỉnh lại, đối diện với một Bảo Nam xem mình như thể người lạ vẫn là trải nghiệm lần đầu của cô.

Ý thức được điều này, Bảo Nhi đột ngột rút tay về, định tạo khoảng cách rồi lùi ra sau vài bước. Nhưng tư duy đầu thế nhanh bằng bản năng tự vệ từ lâu đã được hình thành, trước khi bị anh đè xuống rồi bóp chặt cổ, cô chỉ cảm nhận được một cơn đau chẳng kém gãy xương là bao truyền tới từ nơi cổ tay. Trong một khoảnh lặng, Bảo Nhi cho rằng những lần trước đây Bảo Nam đã nhẫn nại và kiềm chế đi rất nhiều, bằng không với thân thể mất hết sức lực sau khi tai nạn, trong lúc tức giận anh đã có thể dễ dàng bóp chết cô.

Mà bao trùm lên Bảo Nam lúc này chỉ có lãnh cảm tràn đầy sát khí. Không tính đến vụ bắt cóc năm đó anh được Candy đỡ cho một viên đạn, trước năm mười tám tuổi đó chẳng phải là lần đầu tính mạng bị đe dọa, chính bản thân anh cũng không nhằm đếm số lần mình suýt bị giết, vậy nhưng lại rõ bản năng tự vệ cùng phòng thủ đạt đến loại trình độ nào. Nếu như hôm nay không có chút chuyện ngoài ý muốn, kể tới ngay cả việc đến gần cũng đừng hòng mơ tưởng.

Bảo Nhi không để lộ rõ vẻ hốt hoảng cùng biểu cảm đau đớn, thứ cô vẫn luôn làm tốt chính là không để người khác đoán được tâm tư của mình. Tuy nhiên thời khắc bị ném mạnh bạo xuống giường, cột sống đau đớn khiến cô như thể vừa hút một ngụm khí lạnh, sắc mặt chợt tái. Tiếp đó còn chưa kịp mở lời thì chân cùng tay đã bị đè xuống, đồng thời vùng cổ nhanh chóng cũng bị một bàn tay siết chặt.

Bảo Nhi không hề phản kháng, thậm chí là còn tự mình kiềm chế để không phát ra một tiếng kêu đau. Sau này nghĩ lại cũng thấy rất tài, cô năm mười bảy thì ra lại có lòng tự trọng cao đến vậy, ngay trong khoảnh khắc kề cận với cái chết mà còn muốn giữ một chút tôn nghiêm cuối cùng của bản thân. Nhưng rồi lại nghĩ trên đời này ai ở độ tuổi đó làm được như vậy nên cũng chỉ biết hàm hồ bật cười.

Dường khí dần mất, trước khi không thể chịu đựng nổi nữa, Bảo Nhi cơ hồ bắt gặp được sự kinh ngạc cùng hốt hoảng của Bảo Nam. Đêm nay cô thấy mình thật may mắn, vì đã có được cơ hội trông thấy Bảo Nam với vô vàn những biểu cảm xa lạ như thế này.

Đáy mắt Bảo Nhi trở nên xa xăm, như đang hồi tưởng sự kiện nào đó, hay như cảm tưởng linh hồn đang bị rút đi. Hình như cô đã bắt gặp một Bảo Nam còn xa lạ hơn cả thế. Bây giờ mới rõ nhiều đoạn ký ức tuy rất rõ ràng, nhưng cô không thể hiểu được trọn vẹn ý nghĩa trong từng cử chỉ của Bảo Nam.

Giống khoảnh khắc này, trước lúc Hiểu Du ở trong quá khứ chết đi, Bảo Nhi thừa nhận nếu vòng tay đang ôm chặt mình vẫn cứ không ngừng run rẩy... Cô sợ, bản thân sẽ không oán hận được con người này, theo như di nguyện của cô bé đó được nữa.

Giây cuối cùng, toàn thân Bảo Nhi bỗng chốc truyền giảm đau đớn. Nhận ra tình huống lúc này là gì, Bảo Nam kinh hoàng thả lỏng cánh tay đang bóp chặt cổ Bảo Nhi rồi nhích người, đỡ cô ngồi dậy.

Dường khí tràn về giúp Bảo Nhi qua ải môn quan, nhưng chưa được vài giây, cô đã không thể khống chế nổi cơn ho đau như xé phổi. Bấy giờ cổ họng bỏng rát, cơ hồ nói chuyện cũng là khó khăn. Một khắc kia, Bảo Nhi nhận thức Bảo Nam thực sự muốn giết chết cô, y hệt như trong tòa thành Trần gia hôm đó.

Bảo Nam vượt lưng Bảo Nhi, tay còn lại nhanh chóng với lấy điều khiển bật đèn. Căn phòng sáng trưng trong giây lát, càng khiến anh ý thức được hành vi tội hại của bản thân. Một khắc kia, chỉ thiếu chút nữa thôi... Bảo Nam không đủ can đảm để nghĩ tiếp.

Bảo Nhi tức giận đẩy tay Bảo Nam, không buồn liếc anh một cái, toan có ý định đứng lên thì cổ tay lại bị bắt lại, đúng vùng da thịt vừa bị anh siết chặt, cô khẽ nhíu mày vì xót nhưng lọt vào mắt anh lại là sự chán ghét cùng phản kháng. Phát hiện người mình thương tổn là Bảo Nhi, tâm trạng Bảo Nam vốn đã không tốt, nay sự lạnh nhạt của cô lại chẳng khác nào mỗi lửa châm ngòi cho ngọn lửa giận bùng bùng. "Anh còn chưa hỏi, sao em lại ở đây?"

Tuy lực tay bây giờ của Bảo Nam so với lúc nãy khá nhẹ nhàng, thế nhưng vẫn đủ để một người vừa mới hoàn thành vật lý trị liệu cách đây không như Bảo Nhi không thể phản kháng. Bản thân lại chẳng muốn làm chuyện vô ích để hao tổn sức lực, cô thôi không phí sức giằng co với anh, trả lời một câu cộc lốc, giọng nói khàn khàn nhắc nhở anh vừa mới mạnh tay như thế nào, "Nhằm phòng."

Thần sắc Bảo Nam không có nửa điểm hòa nhã, "Cảm vật thông thường không lẽ khiến đầu óc em trở nên ngu dốt rồi ư?" Hơn nữa em không biết rằng khi em nói dối, em sẽ nín thở và không nhìn thẳng vào mắt đối phương? Tuy nhiên toàn bộ về sau Bảo Nam không hề nói ra. Con người thông thường sẽ không để ý đến thói quen của bản thân, nhưng không có nghĩa là người kẻ cận với cô từ nhỏ sẽ không phát giác ra điểm nhỏ nhặt này.

Ngủ dân?

Sống bao nhiêu năm giờ mới bị chửi là ngu dân.

Mẹ kiếp, Bảo Nhi là một người có giáo dục tốt, nhưng quả thực bây giờ cô rất muốn chửi người.

Lời nói vừa dứt Bảo Nam cũng liền sững người, ý thức được bản thân đã hơi nặng lời, anh dang định lên tiếng xin lỗi thì Bảo Nhi lại nói, "Vậy anh nói xem nếu không đi nhầm, lý do gì khiến tôi đêm hôm khuya khoắt lại mò vào phòng của kẻ chỉ vừa mới nhìn đã khiến tôi cảm thấy chán ghét?"

Bảo Nam cười khẩy, "Chán ghét sao?"

Bảo Nhi chống lại ánh mắt của Bảo Nam, tuy đã quen thuộc với dáng vẻ mỗi lúc anh phẫn nộ, nhưng giọng điệu lạnh lẽo mang theo hàn khí chỉ hận không thể đóng cô thành băng như vậy vẫn là lần đầu.

Bảo Nhi không hiểu vì sao Bảo Nam lại phản ứng một cách thái quá như thế. Đây không phải là lần cô tỏ thái độ ghét bỏ rõ ràng và cáu gắt cay độc nhất với anh. Vậy thì anh nổi khùng lên là có ý gì? Không lẽ là do cô bước vào vùng "cấm địa" của anh?

Chết tiệt!

Như thế không phải là quá nhỏ mọn ư?

Bảo Nhi cảm phần trừng mắt, nhưng lại không hề hay biết nếu đối phương là cô, những lời đã kích thích ra không thể khiến một người lãnh đạm như Bảo Nam nổi cơn thịnh nộ. Anh tức giận bởi vì cô hết lần này đến lần khác tự mình thương tổn bản thân, tức giận bởi vì cô cự tuyệt uống thuốc, bỏ bữa hay vì đột nhiên lại chơi trò mất tích... Và lần này còn sắp không khống chế vì cô vào phòng mà không gõ cửa thông báo một tiếng, suýt nữa khiến anh lấy đi cái mạng khó khăn lắm mới được duy trì và đã mấy lần dạo chơi dưới quỹ môn quan.

"Rất tốt." Đang lúc dầu sôi lửa bỏng Bảo Nam không dưng lại mỉm cười.

Tiếp đó phòng bỗng tối om, cả đèn trần và đèn ngủ đồng loạt cùng tắt. Linh cảm thấy chuyện không hay, Bảo Nhi vô thức dịch người ra đằng sau. Nhưng còn chưa kịp nhúc nhích vòng eo đã bị ôm ngang, đến khi định thần liền mới nhận ra mình vừa ngã xuống mặt giường êm ái. Bảo Nhi hét hoảng nhồm dậy nhưng ngay lập tức đã bị người ở bên cạnh ấn xuống, "Anh định làm gì?"

Dù không trông thấy nhưng cảm nhận được Bảo Nhi thực sự đã bị dọa sợ. Tâm tình tốt hơn một chút, con bé này, em đang liên tưởng đến chuyện gì vậy?

"Ngủ."

"Buông!"

"Ngủ." Bảo Nam kiên nhẫn lặp lại, vòng tay bên dưới càng thêm siết chặt, nhưng vẫn khống chế lực để không làm Bảo Nhi đau.

Cô nghiến chặt răng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm... Vậy nhưng người này hôm nay bị thần kinh rồi.

"Ngủ thì mặc xác anh, tôi muốn về phòng." Bảo Nhi đánh mạnh vào tay Bảo Nam.

Vẫn là một từ ngắn ngủi, "Không." Nghĩ rồi lại bổ sung thêm, "Đêm nay em ngủ ở đây."

"Anh điên rồi."

"Ừ." Người bình thường không ai nảy sinh tình cảm nam nữ với em gái ruột của mình... Hơn nữa còn ôm giữ chấp niệm suốt mười một năm qua.

Đúng, có lẽ anh bị điên rồi!

Thái dương Bảo Nhi khẽ giật, "Tôi không phải là cái gối ôm."

"Em chóng quên như vậy à?"

"Hả?"

"Còn nhớ lời em vừa nói không?"

"!!!" Không phải là từ "hả" hả?

Đáy lòng Bảo Nam nở hoa, không nhớ thì tốt, chứng tỏ từ trước đến nay em không quá để tâm đến mọi lời mình nói.

Anh biết mình không nên mơ mộng hão huyền, nhưng không như những ngày đầu tỉnh lại, mặc dù ngoài miệng nói vậy nhưng anh đã không còn cảm nhận được sự bài xích cùng chán ghét mà Candy dành cho.

Hồi nhỏ cũng vậy, mặc dù em gái là người che giấu rất giỏi. Nhưng ánh mắt không lừa dối ai bao giờ. Việc Candy chấp thuận ngồi ăn cùng anh, không từ chối để anh chọn cho quần áo, thậm chí là như lúc này, không còn phản kháng quá nhiều khi bị anh ôm đã là tiến triển rất lớn rồi.

"Không phải em cảm thấy anh rất khó ưa à?"

"Ừ, vậy nên?" Bảo Nhi nghệt mặt không hiểu. Chính cô cũng quên mất việc lý giải nguyên nhân vì sao lại nằm ở đây để đôi co cùng anh.

Và khi không nhìn rõ được, không ai biết được vẻ mặt của người kể bên đều ánh lên ý cười... Dù đối với Bảo Nhi có lẽ đó chỉ là trong vô thức.

"Chúng ta cần phải bồi dưỡng tình cảm anh em."

"Shit! Bồi dưỡng cái đầu nhà anh." Bảo Nhi cảm thấy đang bị trêu đùa, "Buông tay!"

"Không." Bảo Nam quay ngang cười, tay siết chặt hơn một chút, một chân còn không kiêng nể đè lên hai chân Bảo Nhi, như thể sợ người trong lòng chạy mất, "Anh không muốn lặp lại lần thứ ba." Thế nên lần tới nếu em bảo buông anh sẽ không đáp lời, vẫn cứ trực tiếp ôm thôi!

Bảo Nhi đen mặt, trong đầu xẹt qua hình ảnh của một loài vật. Khắc này cô không thể cử động, toàn thân chẳng khác nào một khúc gỗ vô tri. Còn người kia thì...

"Kiếp trước anh là gấu Koala hả?"

Ngẫm nghĩ vài giây, Bảo Nam trả lời, rõ ràng là câu trả lời không hề liên quan, "Nếu em là một khúc gỗ vô tri."

Bảo Nhi: "..."

Ôi cái định mệnh!

"Tôi không có thời gian ở đây tán gẫu với anh. Tôi cũng lặp lại một lần cuối cùng, buông tay để tôi về phòng." Bảo Nhi cao giọng, không rõ là đang đùa cợt hay đã thực sự hết sạch nhẫn nại trước sự dai dẳng của Bảo Nam, "Nếu anh cần một người để ôm, tôi có thể gọi Thùy Trâm đến."

Lời vừa dứt khỏi đôi môi, không khí liền đổi khác hẳn.

Bảo Nam không nói một lời.

Bảo Nhi không nhận thức được điểm bất thường, nhớ là điện thoại của anh ở ngay trên đầu giường, còn nằm bên phải ngay ở phía cô, một tay cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp, dò tay vài lần, cuối cùng cũng tìm thấy được vật cô đang cần.

Màn hình bật sáng, Bảo Nhi dò hỏi, "Gần ba rưỡi rồi, không biết vị hôn thê của anh có còn thức không? Anh muốn tôi gọi hay là nhắn tin?" Hồi rồi ấn vào danh bạ.

Chợt, điện thoại trong tay bị giật lấy, Bảo Nhi còn chưa kịp mở lời thì một tiếng va đập nặng nề đã vang lên. Chút ánh sáng ít ỏi biến mất, sau khi ném chiếc di động ra xa, Bảo Nam coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, bất ngờ nhôm dây đặt một nụ hôn lên trán Bảo Nhi rồi mới nhẹ giọng, "Sắp sáng rồi, ngủ đi."

Xúc cảm xa lạ truyền đến khiến cho Bảo Nhi tức đến run người, "Anh lại lên cơn động kinh gì thế hả?" Thấy không có tiếng đáp lời, cô gằn giọng, đuôi, "Cút!"

"Hình như em quên đây là phòng của anh."

"Bỏ ra, anh không biến thì tôi biến."

Lần này không chỉ có Bảo Nhi, không biết vì lý do gì mà thái độ của Bảo Nam cũng đột ngột thay đổi. Hiếm có lần nào anh gọi trực tiếp cả tên lẫn họ của cô, "Trần Hiểu Du, có tin nếu em không ngâm mồm, anh sẽ làm loại chuyện còn quá đáng hơn lúc này không hả?"

Người này nói được là làm được, tuy không hiểu rõ ý định của Bảo Nam là gì nhưng Bảo Nhi khẳng định nó không tốt đẹp. Trong quá khứ đã từng có

rất nhiều lần Hiểu Du ôm gối sang phòng Bảo Nam, thậm chí hôn trán chúc ngủ ngon rồi ôm nhau cùng ngủ đối với anh em bọn họ cũng không là chuyện xa lạ. Thế nhưng giống như Trái Đất không thể quay ngược, Bảo Nhi không phải là Hiểu Du, Bảo Nam cũng không còn là người anh cô luôn tôn thờ. Sau bao nhiêu chuyện, chẳng lẽ anh không hề biết chính giữa bọn họ có một bức tường sắt thép không thể phá vỡ. Thứ không mua được chính là thời gian, đời này, cô và Bảo Nam sẽ không trở lại như xưa được nữa. Dù cho anh có thành tâm sửa đổi thì sao? Lòng người là món hàng xa xỉ rất dễ thay đổi... Mà cô cũng chưa từng có ý định hàn gắn thứ tình cảm từ lâu đã trở nên mục nát này.

Coi như Bảo Nhi vô tư đùa cợt của lúc trước là bị ma nhập đi.

"Bảo Nam, tôi cảm hận anh."

Thân thể Bảo Nam cứng đờ, đáy lòng lạnh lẽo một cách hãi hùng. Anh nghe giọng điệu của Bảo Nhi, tin chắc rằng cô đang hoàn toàn nghiêm túc. Anh vẫn ôm cô thật chặt, lát sau mới chậm rãi nhả ra vài từ, "Cứ hận đi." Câu nói bình thản vang vọng khắp phòng. "Nếu đó là điều em muốn."

Tiếp đó không ai mở lời, mọi thứ trở về trạng thái tĩnh lặng, cơ hồ chỉ còn nghe thấy nhịp thở bình ổn của hai người đang nằm cạnh nhau.

Do đang sốt nhẹ cùng chút tác dụng của thuốc hạ sốt, chỉ một thoáng sau Bảo Nam đã mê man, vậy nhưng Bảo Nhi thì lại khác, suốt mấy tiếng đồng hồ cô khó chịu vì không thể cử động, hiện tại cơ thể đã tê rần, chỉ thiếu có nước không còn cảm giác. Người này đang ngủ mà vẫn ghi cô thật chặt giống như hồi bé... Bảo Nhi bỗng nhiên nhớ đến một chút ích kỷ ẩn sâu trong tính cách của Bảo Nam. Cô còn nhớ rõ ngày đầu đi học và bị các bạn học nam vây quanh, anh trai tới về trước lúc đi ngủ đã tựa cằm vào vai cô mà nhắc nhở, "Candy, tất cả đồ đạc của anh bao gồm cả anh em đều có quyền sở hữu, ngược lại, bất cứ thứ gì của em ngay cả em cũng thuộc về anh..." Thế nên tốt nhất hãy bảo mấy tên nhóc đó cách xa em ra một chút, nếu không, anh không chắc là bản thân sẽ làm ra chuyện gì đâu."

Lúc đó Hiểu Du không hiểu gì cả, chỉ biết nếu là anh trai không thích thì bản thân sẽ tự động tránh bọn họ thật xa...

Nhưng rồi thực chất Bảo Nhi của lúc này cũng chưa thấu được vấn đề, mọi điều Bảo Nam đã và đang làm nếu suy xét lại thì hẳn có điều không hề phù hợp. Tuy vậy điểm phù hợp đó là gì thì cô vẫn đang mặt mờ...

Có thể là do trước đó đã đỡ giúp anh một phát đạn, hoặc do hiện tại anh cảm thấy ân hận vì những việc mình từng gây ra.

Nghĩ vậy nên Bảo Nhi thẳng thừng bác bỏ một loại kết quả có phần khùng khiếp vừa chạy vụt qua đại não...

Hướng ánh nhìn lên trần nhà thật lâu, mãi cho đến lúc chân trời ngoài kia xuất hiện một vài tia sáng, Bảo Nhi mới không thể ép thần trí của mình tỉnh táo thêm được một chút. Mọi thứ trở nên mơ hồ, khi không trụ vững, cô mới nặng nề chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: You Are Always In My Heart - Mặt Trái Của Bóng Tối

Sau khi ngắt kết nối, Thiên Vũ ném trả điện thoại lên mặt bàn, ngồi trầm lặng trên ghế giám đốc một lúc thật lâu. Có lẽ nếu như không có vệ sĩ nhắc nhở, bản thân hẳn cũng quên mất rằng mình cũng chỉ là một con người, cũng chỉ mới mười tám tuổi và cần được nghỉ ngơi.

Nếu như vẫn quyết định đến trường, hôm nay hẳn cũng chỉ còn khoảng ba, bốn tiếng để chớp mắt.

Gật đầu tỏ ý đã biết rồi đợi vệ sĩ lui ra bên ngoài, hẳn mới chậm rãi đi về phía tủ quần áo.

Tiếng nước chảy nhanh chóng vọng ra từ nhà vệ sinh, Thiên Vũ nhắm mắt đứng ở dưới vòi hoa sen, để nước dòng nước giá lạnh đóng băng tâm tình cảm xúc. Hẳn biết, kể từ sau vụ bắt cóc ấy, trái tim non nớt nhưng lạnh lẽo của mình đã xuất hiện tia sáng mặt trời. Dù biết không nên động lòng, tuy nhiên trên đời có được mấy người tự kiểm chế được tình cảm của mình? Có lẽ cũng bởi vì thế mà mẹ mới như thiếu thân lao đầu vào lửa, còn người mà hẳn từng gọi là cha cũng vì cơ đó mà ban cho hẳn một gia đình khác, nơi mà hẳn bị buộc phải gọi một người đàn bà xa lạ là "mẹ", một thằng nhóc con chưa từng biết mặt kém hơn hai tuổi là "em trai".

Quần chiếc khăn tắm ngang hông, lúc bước ra khỏi phòng tắm chỉ còn khoảng năm phút nữa là đến bốn giờ.

Thiên Vũ cầm một chiếc khăn lau mái tóc ướt, thân hình hơn một mét tám, cơ bụng sáu múi, bờ vai săn chắc là kết quả của rèn luyện thể thao. Ánh đèn bên trong nhà tắm hắt ra bên ngoài, rồi lên tấm lưng trần vẫn còn nhiễm bởi một tầng hơi nước. Do đứng ngược sáng nên cả thân người giống như tỏa ra một ánh hào quang, chói lóa, nam tính như thế chắc hẳn sẽ là tâm điểm thu hút ánh nhìn.

Tạo hóa vốn rất ưu ái cho con người này, không chỉ vóc dáng, ngũ quan trên khuôn mặt kia giống như đã được đẽo gọt, thoát nhiên có thể hút bất cứ ai rơi vào vòng xoáy ái tình. Chỉ tiếc từ trước đến nay hiếm có người nào có đủ định lực thẳng thừng thờ ơ đáng vẽ của hẳn. Bởi nếu ánh mắt trầm ổn, sự thành thực trước tuổi, dễ dàng tạo cho người khác cảm thấy căng thẳng từ Bảo Nam phần lớn là do kết quả của thẳng thắn cảm xúc, thì bình sinh

Thiên Vũ đã mang ánh nhìn của kẻ luôn đứng trên cao. Nói chính xác hơn kể cả lúc nhỏ đứa trẻ này cũng không sở hữu được vẻ non nớt ngây thơ, khi cười cơ hồ vẫn tạo cảm giác lấn át nặng nề, loại khí chất này trăm người may ra cũng chỉ có một. Có lẽ cũng bởi vì vậy mà suốt cả cuộc đời, chẳng đường hần đi chưa bao giờ là bằng phẳng. Thế nhưng bởi vậy mới biết ai mới đối đãi thật tâm. Rất nhiều năm sau khi cả thế giới cơ hồ quay lưng, giống như hồi nhỏ, người ấy vẫn ở bên hần lúc hoạn nạn. Thiên Vũ ban đầu chỉ là bắt nguồn từ sự cảm kích nên mới hình thành thói quen dõi theo, lâu dần lại thành không thể từ bỏ, đến khi đã là khắc cốt ghi tâm, ái tình lại càng ăn sâu vào trong cốt tủy.

Đời này Thiên Vũ từng nghĩ trái tim của hần chỉ có thể chia thành hai phần. Một phần là dành mẹ và phần còn lại là để tính toán đoạt lại tất cả những gì vốn nên thuộc về bản thân... Dẫm đạp và phá nát đi Hoàng gia chính là dự định cả đời của hần. Tuy nhiên khi người đàn ông chẳng đáng mặt làm cha hỏi hần cầu xin, mẹ con người đàn bà đó cũng chết mất xác, những kẻ từng coi thường hần phủ phục dưới chân, thậm chí bản thân còn đứng trên cao không ai bì nổi... Hần mới phát hiện nếu như không thể bước tiếp cùng người mà hần yêu thương, quãng đời còn lại cũng sẽ đâu còn ý nghĩa.

Không phải danh vọng quyền lực, thì ra chiếm hơn phân nửa vị trí trái tim vẫn là ngọn lửa mang tên tình yêu. Đoạn tình cảm ấy đã nặng đến nỗi khiến người máu lạnh vô tình nhiều đêm bật khóc ngay cả khi trong giấc ngủ.

Nhưng đó, đã là chuyện của mai sau...

Đêm nay, Thiên Vũ lại phải nhờ đến thuốc ngủ, trước khi say giấc, thu lại trong đáy mắt hần chính là vết sẹo trên bắp tay phải - cũng là khuyết điểm duy nhất mà hần muốn lưu giữ lại trên cơ thể của bản thân.

Hơn chục năm trước trong phòng phẫu thuật, trước lúc tiêm thuốc gây mê, một vị bác sĩ lên tiếng dỗ dành vị tiểu thiếu gia, "Cháu bé yên tâm, đến khi thảo băng, vùng da trên cánh tay cháu sẽ hoàn toàn lành lặn."

Giọng điệu Thiên Vũ lạnh lạnh, vô tình tạo áp lực chung cho những con người có mặt ở đây. Chuyên gia tâm lý được cử đến phòng chừng cũng vô tác dụng, anh ta run rẩy hoài nghi, trước mặt bọn họ cố thực sự là một đứa nhỏ, trẻ con bình thường khi lên bàn mổ nếu không khóc thét thì cũng kêu loạn, thế mà ánh mắt vốn nên non nớt tại sao lại thập phần hung tàn, khắc này còn nhiều hơn cả là sự cảnh cáo?

"Không cần tiến hành xóa sẹo."

Nhân loại ai cũng yêu thích cái đẹp, vậy nên lời đề nghị này cho dù có mời đến mười chuyên gia tâm lý, cũng không thể phân tích nổi tâm tư của một đứa nhỏ nói ra lời này.

Mà mãi đến tận lần sau khi có cơ hội, trên đời cũng chỉ có được duy nhất một người biết được đáp án.

Khi ấy, Thiên Vũ từ trong giấc ngủ bị đánh thức bởi cảm giác nhồn nhột ở tay. Thì ra người nằm bên cạnh do quá nhàm chán nên mới miết nhẹ lên bắp tay hần.

"Thiên Vũ?"

Thiên Vũ khẽ "ừm" một tiếng, theo thói quen hôn xuống hõm cổ đã chi chít nhiều những dấu hôn, "Sao dậy sớm thế? Ngủ thêm một lúc, lát nữa anh đưa em đi ăn sáng."

Đẩy đầu hần ra, cô trừng mắt, hỏi, "Đây là ý định ngủ thêm của anh hả?"

Thiên Vũ nhún vai, đáng vẻ chẳng khác một kẻ vô tội, không biết mình đã làm sai chuyện gì. Nếu như người ngoài nhìn thấy cảnh này, rất có khả năng sẽ há hốc mồm, tròn mắt trực tiếp rớt luôn xuống đất.

"Vết thương ở chỗ này từ đâu mà ra?"

Hiếm khi thấy được dáng vẻ ngập ngừng của người trước mặt, Thiên Vũ cảm thấy có chút thú vị, "Không nhớ."

Thất lung bị néo một cái, lực tay rõ ràng rất mạnh, mặc dù chỉ cảm thấy như gãi ngứa nhưng Thiên Vũ vẫn nheo mắt lại một cách nguy hiểm, có lẽ hần muốn trêu chọc người này một chút. Thế nhưng, đối phương lại cho rằng đã có người tức giận vì sự nhạt nhẽo của bản thân nên mới vô thức nhích người ra phía sau, như thế để tạo cảm giác an toàn.

Thiên Vũ đưa tay kéo mạnh một cái, người kia lại một lần nữa rơi vào vòng ôm, "Rốt cuộc, em đang muốn biết chuyện gì?"

Bàn tay nào đó rất không an phận miết nhẹ lên vết hồng hồng thêm một lần nữa, "Nguồn gốc của nó?"

Chắc do cảm thấy cô thật sự nghiêm túc, hoặc giả Thiên Vũ cũng không có ý định nói dối thêm lần thứ hai. Hần sẽ không giấu người mình tin tưởng bất cứ chuyện gì, vậy nhưng, hần cũng cần một đáp án, "Sao tự nhiên em lại quan tâm đến vấn đề này?"

Cô hơi chán chừ, sau cùng vẫn quyết định thành thật, "Em biết một cậu bạn cũng từng bị thương ở đây. Năm đó, em cũng động lòng trắc ẩn nên mới để ý đến cậu ta nhiều hơn một chút?"

Sâu trong ánh mắt Thiên Vũ là nồng đậm ý cười, chỉ tiếc do đang úp mặt vào lồng ngực hần nên cô không thể thấy được nét mặt dịu dàng, "Còn anh? Vết sẹo ở vị trí đặc biệt như vậy..."

Thiên Vũ mỉm cười, "Sao em lại cho là đặc biệt?"

"Vì nó cũng đặc biệt với em."

Thiên Vũ đặt một nụ hôn lên trên đỉnh đầu cô, tông giọng không nhìn ra được nửa điểm lạnh lùng giống như mỗi khi đối diện với kẻ khác, "Ồ, tình cờ thật đấy, năm đó khi anh bị chém một nhát vào tay, có một cô bạn ngốc nghếch cũng dùng đủ phương pháp để giúp anh giữ lại cánh tay này."

Toàn thân cô khẽ run rẩy.

Thiên Vũ giả vờ như không để ý, tiếp tục kể chuyện, hần chần rằng nếu hai đứa nhỏ Huy Kha và Hân Vy cho dù có đột ngột làm nũng... Cũng không có đủ điểm phúc để hần dờ dành như vậy, "Cho nên đây là khuyết điểm duy nhất anh muốn giữ lại. Thuận tiện là để tự mình nhắc nhở không bao giờ được quên đi cô bé ấy, cũng như giây phút rung động đầu đời của bản thân."

"Kết quả thì sao?"

Thiên Vũ cảm nhận rõ ràng được giọt nước mắt vừa mới rơi xuống, ngay trên vị trí trái tim.

"Anh vẫn nhưng nhớ, thậm chí là yêu tha thiết người ta đến tận bây giờ." Dứt lời không đợi cho cô phản ứng đã vội lật người, bao trùm toàn bộ cơ thể lên trên người cô. Thiên Vũ hôn lên những giọt nước mắt lăn dài trên gò má, cuối cùng là trên đôi môi... đồng thời di chuyển bàn tay, dùng lại ở phía dưới cằm - nơi là ngọn nguồn của một lớp màng mà ngay từ những ngày đầu gặp lại, hần đã muốn tự mình xé nát.

"Em chưa thấy anh nói mấy lời ngọt ngào như vậy bao giờ..."

"Thích không? Sau này anh sẽ vì em mà thay đổi." Đối diện với đôi mắt sâu thẳm hần in bóng hình của bản thân, lần thứ hai trong ngày, Thiên Vũ nở một nụ cười, cơ hồ trong suốt hai mươi sáu năm qua, trừ những tháng ngày khi còn có mẹ, nụ cười của hần cũng chưa bao giờ thật lòng được như thế, "Hãy tin tưởng anh, để anh giúp em gỡ bỏ lớp mặt nạ này ra nhé."

...

Suốt cả cuộc đời, có lẽ chỉ khi đứng trước em, anh mới có thừa nhẫn nại và không còn là chính mình.

...

Những năm sau tuổi hai mươi, cô không hề biết đã có một người nhất quyết không thể buông tay, dày công đào một cái hố thật sâu để cô tự nguyện nhảy vào. Yêu hần đến nỗi tâm can đau đớn, trái tim rỉ máu.

Yêu hay không yêu, trong lòng đã rõ...

Bởi yêu khác cốt ghi tâm mà cảm thấy cuộc đời như mơ.

"... đa số mọi người cả đời chỉ làm được ba việc: dối mình, dối người và bị người dối. Sai lầm lớn nhất của anh chính là lúc trước không thể phá vỡ nguyên tắc của mình. Nhưng bây giờ, anh tuyệt đối sẽ không lạng lách đứng ở phía sau, nhìn em lao vào vòng tay của kẻ khác, sẽ không bao giờ buông bỏ, thành thật đối diện và bày tỏ đoạn tình cảm đã khảm quá sâu trong trái tim này..."

...

Nghĩ đến nước Ý, người ta thường đưa mắt ngắm nhìn bầu trời, bên tai tưởng tượng có tiếng sóng biển rì rào, mừng rỡ tưởng về cảnh thiên nhiên tươi đẹp và những kiến trúc cổ kính tầm mình dưới ánh mặt trời vàng óng, xa hoa.

Tươi đẹp như thế nhưng nước Ý dưới con mắt của Thiên Vũ quanh năm lại bao trùm bởi mùa đông lạnh giá. Hần chán ghét, dù là ngay cả trong mơ, cũng không muốn đặt chân trở về cái nơi gọi là quê hương của mình.

Nụ cười thay, rạng sáng hôm nay, hần mộng về hình ảnh của một Thiên Vũ lúc mới bốn tuổi, độ tuổi mà đáng lẽ ra còn phải ngây ngô, chẳng nhận thức nổi thế giới xung quanh xấu xa, tràn đầy những toan tính, mưu mô, người tính kẻ người như thế nào.

Đứa trẻ bốn tuổi có bộ óc của một thiên tài ư? Đơn giản hơn nếu sinh ra trong gia tộc ấy, đứa trẻ với tâm hồn trong trắng bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết. Vậy nên để sống, bản năng sinh tồn để thích ứng được vẫn cứ là thức tỉnh sớm, vài năm, hoặc vài chục năm đi...

Đất nước hình ủng hoạt nhìn yên bình là vậy, thủ đô Roma thơ mộng thu hút nhiều khách du lịch vì là trung tâm nghiên cứu về khảo cổ học lớn nhất thế giới. Đấu trường La Mã, hội trường Trajan hay đền Pantheon... tất cả đều rất ấn tượng, dễ khiến người ta đắm chìm. Bởi vậy không chỉ là những du khách, người dân bản địa sống ở nơi đây cũng vì lẽ đó mà vô thức quên đi, đất Ý còn là một trong những vùng "chứa tể" của hệ giới ngầm, đang bị thao túng bởi những thế lực có tên gọi chung là - Mafia.

Đứng đầu là năm thế lực nắm những cái móc như tập đoàn xây dựng, tập đoàn tài chính... hồng để rửa tiền và che mắt người ngoài. Tình cờ thay, Thiên Vũ lại là con trai đầu lòng của Hoàng Hữu Mộc, năm nay mới chỉ vừa mới tròn có ba lăm tuổi, nhưng đã mở một con đường băng máu để leo lên chiếc ghế chủ vị của Hoàng gia, đồng thời trong vòng bốn năm đã không chỉ giúp Hoàng gia trụ vững trong danh sách ngũ đại gia tộc, mà còn dựa vào thực lực một tay nâng đỡ gia tộc tiến lên vị trí dẫn đầu.

Tại sao lại nói Hoàng gia đi lên từ con đường máu? Cũng vì sự chuyển mình này là một cơn bão thay đổi cục diện. Không chỉ gói gọn trong nước, giới

Mafia nước ngoài điển hình như Nga và Nhật cũng phải kiêng nể gia tộc họ Hoàng cùng vị gia chủ Hoàng Hữu Mộc vài phần. Chung quy mấy ai ở tuổi ba mươi chọn lựa phương thức giết sạch những kẻ cản đường, bao gồm luôn cả người trong dòng họ và người thân. Tiếp đó thâu tóm toàn bộ những thế lực nhỏ, năm năm sau đó không ngừng xây dựng đế quốc của riêng mình.

Mà đế quốc này chính là được xây trên những sinh mệnh, một trong số đó có lẽ cũng có luôn cả máu thịt của Mạc Tiêu Thanh- người vợ kém Hoàng Hữu Mộc sáu tuổi, cũng là mẹ ruột của Hoàng Thiên Vũ.

Năm đó Thiên Vũ bốn tuổi. Mẹ mất, mặc dù chỉ là gián tiếp, nhưng kể từ đó người hấn cảm hận nhất chính là cha.

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: You Are Always In My Heart - Mặt Trái Của Bóng Tối 2

Nghe người trong giới kẻ trước đây, Hoàng gia từng có một thời nổi danh buôn bán hàng cấm. Những năm đầu của thế kỷ hai mươi, một đứa trẻ tuổi vị thành niên chưa bao giờ được ngồi trên ghế nhà trường, thậm chí là còn không biết chữ đã bị bắt cóc và bán đi làm nô lệ ở vương quốc thuộc phiện - Colombia. Xuất thân từ gia đình quý tộc sa sút, dù tiếng nói chỉ ngang bằng với dân đen, nhưng do được bảo bọc nên diện mạo của đứa trẻ này có phần thanh tú, trắng trẻo. Cũng nhờ bởi vậy mà Từ Tấn Nghiêm không bị bán cho bọn địa chủ đất, thoát kiếp lao động chân tay để kiếm miếng ăn. Thế nhưng trở trêu gã lại trở thành một trong những vật bị bán đấu giá cho giới quý tộc nhà giàu, nói trắng trợn ra là buổi đấu giá nam sùng. Những bước đầu tiên trong cuộc đời tràn đầy máu tanh của Từ Tấn Nghiêm bắt đầu từ buổi đấu giá này.

Nghe nói gã là món hàng được tranh giành nhiều nhất. Nghe nói người mua được gã là một quý bá biến thái sau khi ân ái liền biến bạn tình thành vật tra tấn để làm trò vui. Nghe nói khi bà ta ngạo nghễ đến trước mặt gã, còn chưa kịp nở lời trên ngực đã có một con dao cắm sâu. Nghe nói sau đó gã như con thú điên rút súng từ thắt lưng của mụ đàn bà liên tục nã đạn vào bất cứ ai đến gần. Nghe nói kể cả khi hết đạn, dù có bị thương đến thập tử nhất sinh khi đấu tay đôi với những tên lính, gã vẫn ngoan cố chống trả. Nghe nói rằng trước khi đầu bị xuyên thủng bởi một viên đạn, đã có một người đưa ra lệnh cứu giúp gã thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Lại nghe nói rằng chính vì đáng về quật cường, hung tàn của gã đã khiến ông trùm buôn bán ma túy Hoàng Thái Viên động lòng, quyết định giúp đỡ và nhận gã làm con nuôi. Cái tên Từ Tấn Nghiêm cũng vì lẽ đó mà đổi họ từ đây.

Ba mươi năm sau, một vụ đổ máu thanh trừng diễn ra trong nội bộ Hoàng gia. Ai có thể ngờ một đứa con nuôi luôn an phận thủ thường như Hoàng Tấn Nghiêm, trong ngày cha mất lại dùng máu của con cháu ông ta để làm tế phẩm. Ai có thể ngờ nơi đây lại diễn ra một màn huynh đệ tàn sát chẳng khác gì trong hoàng cung. Ai có thể ngờ Hoàng Tấn Nghiêm đã áp ủ âm mưu từ lâu đứng sau thao túng, điều khiển tất thảy cục diện. Ai có thể ngờ chiếc ghế chủ vị của Hoàng gia trong cùng một ngày đổi đến hai chủ, mà người chủ nhân cuối cùng là Hoàng Tấn Nghiêm.

Có lẽ trong tâm có chút cảm kích người đã thật tâm đối đãi với mình là Hoàng Thái Viên, nên Hoàng Tấn Nghiêm không khôi phục lại họ, như để tạ lỗi dụng lại gia môn dưới danh nghĩa là con cháu của Hoàng gia.

Thế nhưng, khi lật ngược được bàn cờ và mở rộng thêm đế chế khổng lồ, gã lại di dời trở về quê hương...

Cũng tại thời điểm đất Ý còn chưa biết thứ gì gọi là hàng cấm, vận dụng các mối quan hệ và mảnh khốc tích lũy từ bao nhiêu năm, Hoàng Tấn Nghiêm thu mua lại nhiều mảnh đất và ngang nhiên trồng cây thuốc phiện... Những cuộc đổ máu tiêu diệt, sát nhập các băng đảng nhỏ nhanh chóng nổ ra... Tiếp đó chính là thời kỳ dạt nước nhiều loạn, ma túy tràn lan, rồi theo đà đó thế lực của Hoàng gia dưới sự dẫn dắt của Hoàng Tấn Nghiêm càng thêm bành trướng, kéo dài tới tận bây giờ...

Tuy nhiên giống một vương triều lúc thịnh lúc suy, đến đời của Hoàng Hữu Mộc là lúc Hoàng gia không còn giữ vững địa vị và có nguy cơ bị các thế lực thanh trừng, sát phạt. May thay Hoàng Hữu Mộc nổi lên như bá chủ một vùng. Mọi người chỉ nhớ giai thoại ông ta giết chết anh em để đoạt vị trí gia chủ, sau đó tự mình vực dậy gia tộc chỉ còn là cái vỏ nát, chứ không tò mò trong quãng thời gian hoang mang rối loạn, ông ta có thực sự hai bàn tay trắng dựa vào sức mình làm nên?

Thực chất chỉ có ít người biết câu trả lời. Thế rồi thật trùng hợp thay, qua lời tâm sự của mẹ, Thiên Vũ cũng là một trong số ít những người biết rõ nội tình.

Hoàng Hữu Mộc và Mạc Tiêu Thanh vốn không thuộc cùng một thế giới...

Con gái của bộ trưởng đương nhiệm Polizia di Stato (cảnh sát quốc gia dân sự Ý) và con trai của trùm xã hội đen yêu nhau vốn là chuyện nực cười như thế nào?

Hoàng Hữu Mộc, người đàn ông này phải chăng đã bỏ bùa mê nên mới có thể khiến người coi trọng chính nghĩa như Mạc Tiêu Thanh đi ngược với lẽ sống, trao trọn cả tâm chân tình?

Lần đầu gặp mặt là trong lễ tốt nghiệp, khi ấy Mạc Tiêu Thanh dưới cương vị là sinh viên xuất sắc nhất của đại học luật có bài phát biểu khiến cả hội trường xúc động.

Chia sẻ kết thúc, không khí đang lắng đọng bỗng có tiếng động lạ vang lên ngay trên đỉnh đầu Mạc Tiêu Thanh. Còn chưa kịp ngẩng đầu bên tai đã loáng thoáng nghe được vài tiếng bước chân cùng tiếng hét của các bạn học, "Cẩn thận!"

May mắn ở hàng ghế khách mời tiêu biểu, một người đàn ông có thân thủ khá nhanh nhẹn từ trước lúc đó đã chuẩn bị kịp thời, ngay khi cáp dây ở đèn trùm sân khấu không rõ vì sao bị đứt thì anh ta đã hốt hoảng đứng bật dậy rồi nhanh chóng lao lên.

Biến cố bất ngờ khiến Mạc Tiêu Thanh sững sờ trong nỗi sợ hãi, các giây thần kinh giống như tê liệt, cô chết chôn tại chỗ ngược nhìn tai họa ập xuống. Tuy nhiên những giây tích tắc cuối cùng, thân thể lại bị một bóng hình cao lớn xô mạnh, ngã về phía sau.

Mạc Tiêu Thanh rơi vào vòng ôm của vị hôn phu. Xung quanh hỗn loạn, nháo nhào. Cho đến khi được các bạn học vây quanh hỏi han, cô mới nhận thức mình vừa thoát chết trong gang tấc. Dường như vẫn chưa thể tin và dứt hoàn toàn khỏi nỗi sợ hãi, Mạc Tiêu Thanh run rẩy không nói một lời. Mọi người đều cho rằng như vậy rồi đến an ủi, thế nhưng nương theo ánh mắt cô, vẫn chỉ có bóng hình của người đàn ông xa lạ vừa mới bắt gặp cứu mình.

Đèn trùm vừa được khiêng ra nằm ngay bên cạnh. Người đàn ông đó mặt mũi tái nhợt, bất tỉnh dưới sự hốt hoảng của tất cả mọi người... Một vài người mặc vest đen từ đâu chạy đến bên người đàn ông, thấy máu loang lổ ở trên nền nhà liền hưng tợn nhìn Mạc Tiêu Thanh, vừa nhìn liền biết đó là vệ sĩ núp trong bóng tối. Thân phận người này không tầm thường, chỉ dựa vào việc anh ta ngồi trong hàng ghế khách mời danh dự là cũng đủ hiểu. Lát sau, Mạc Tiêu Thanh qua lời bàn tán của mọi người liền mới nghe được, trong suốt bốn năm qua, đây là nhà tài trợ lớn nhất cho trường.

Đối với Hoàng Hữu Mộc, lần đầu gặp mặt là khởi đầu một chuỗi những âm mưu, còn đối với Mạc Tiêu Thanh, ngay từ giây phút đó, cô đã hoàn toàn tin tưởng vào thứ gọi là tiếng sét ái tình, cô yêu người đàn ông này ngay từ lần chạm mặt đầu tiên.

Thế rồi sau ngày hôm đó, ngày ngày Mạc đại tiểu thư đến bệnh viện, sống chết thay y tá chăm sóc Hoàng Hữu Mộc... Có cô gái ôn nhu dịu dàng, hết lòng kề cận chăm sóc mình như thế, dù ban đầu có lãnh đạm giữ khoảng cách đến đâu, hai tháng sau khi nằm viện, cô nhận ra người đàn ông này đã không còn ái ngại mình như những ngày đầu.

Mạc Tiêu Thanh đoan trang nhưng tính cách quyết liệt thì lại có thừa. Chỉ cần là người mà cô nhận định, cô sẽ không ngừng theo đuổi để anh yêu cô.

"Con đường ngắn nhất đi đến trái tim của người đàn ông là đi qua dạ dày."

Mạc Tiêu Thanh vô tình nghe được câu nói ấy trong cuộc tám chuyện vô bổ của mấy bạn học.

Nấu ăn, đứng bếp, nghiên cứu công thức... là những công việc mà cô ghét nhất giờ lại trở thành những việc chiếm nhiều thời gian.

Biết anh bận rộn không có thời gian chọn lựa quần áo, cô hao tổn tâm tư, thậm chí nhiều khi còn dành hàng giờ đồng hồ để chọn những mẫu cà vạt phù hợp với từng bộ âu phục.

Cô vì anh mà hủy bỏ hôn ước, khiến người thật lòng yêu mình bị kẻ khác chê cười.

Cô vì anh mà khiến cha thất vọng, mẹ kinh hãi đến độ rơi nước mắt.

Cô vì anh mà phá vỡ nguyên tắc của mình...

Yêu xã hội đen thì có sao? Chỉ cần người đó là anh, cho dù thế giới có quay lưng lại đoạn tình cảm này cũng không hao mòn.

Áp lực từ phía gia đình, bố mẹ, cũng có khoảng thời gian Mạc Tiêu Thanh suy sụp, là lúc Hoàng Hữu Mộc thấy khó nên định buông tay. Giống với bất kỳ cô gái nào, cô chỉ mong muốn bước tiếp cùng người mình yêu đến cuối cuộc đời. Trong một giây phút nào đó, cô sợ anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời của cô. Vì vậy, không còn cách nào khác cô chọn cách đánh cược. Đánh cược bằng cả thân xác, lý trí và trái tim.

Thời điểm phát hiện bản thân mang trong mình kết quả của đêm mặn nồng hôm ấy, Mạc Tiêu Thanh biết hạnh phúc đã mỉm cười. Hồ đồ không ăn thịt con. Giống như dự tính, gia đình hai bên không thể cưỡng ép bắt cô bỏ đi giọt máu của Hoàng Hữu Mộc... Hôn lễ trong mơ, trong giáo đường, người thế nguyên sẽ yêu cô suốt đời trọn kiếp là Hoàng Hữu Mộc, trước sự chứng kiến của bao nhiêu con người, cô nghĩ mình đã trở thành cô dâu hạnh phúc nhất.

Nhưng đời đâu ai lường trước được chữ "ngờ". Hạnh phúc ảo kéo dài trong bao lâu? Trên một là con số nhiều nhưng đối với người phụ nữ yêu hết mình, cho đi cũng hết mình như Mạc Tiêu Thanh, hai năm tám tháng (tính cả thời điểm yêu anh rồi mới kết hôn) chẳng qua còn không so bì nổi với một cái chớp mắt.

Tháng hai năm 2000, thủ đô Roma đón đợt tuyết rơi dày nhất trong mười năm trở lại đây.

Đến khi mưa tuyết ngừng rơi, vạn vật bị phủ bởi một lớp tuyết trắng xóa. Xe ủi tuyết hoạt động trên các tuyến đường, xuyên suốt cả buổi chiều, gần mười giờ đêm, phương tiện xe cộ miễn cưỡng mới có thể di chuyển chậm chạp trên đường phố.

Cầm điều khiển tắt TV, ánh nhìn chuyển sang đứa trẻ vừa tròn một tháng tuổi đang nằm bên cạnh, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười, trong lòng Mạc Tiêu Thanh chẳng còn gì khác ngoài hạnh phúc. Cúi xuống thật gần, Mạc Tiêu Thanh không kìm được đặt lên trán con một nụ hôn. Đứa trẻ bị đánh thức từ trong giấc ngủ, chớp mắt vài cái liền cười rộ lên, hai tay nho nhỏ khuỵu loạn trong không trung, đáng vẻ giống như đang đòi mẹ ẵm, thuần khiết như trang giấy trắng, muốn bao nhiêu phần đáng yêu liền có bấy nhiêu phần đáng yêu. Tim Mạc Tiêu Thanh lập tức mềm nhũn, ôm con vào lòng, lại không không chế được thom xuống đôi má bầu bĩnh. Bảo bối của cô, đây là đứa nhỏ của cô và Hữu Mộc, đây là minh chứng cho tình yêu của hai người.

"Thiên Vũ có nhớ bố không?" Mạc Tiêu Thanh hỏi, dù biết con nghe không hiểu, cũng như không thể trả lời.

Thế nhưng nét tươi cười trên khuôn mặt kia đột nhiên biến mất, Mạc Tiêu Thanh giật mình khi thấy con hết lắc đầu sang bên trái rồi lại bên phải. Thấy hơi khôi hài, cô phì cười, thật là một đứa trẻ dễ thương. Hoàn toàn bỏ quên vấn đề có chút kỳ lạ đang xảy ra trên người của cậu con trai. Đứa trẻ sơ sinh được một tháng tuổi, lại có thể nghe hiểu và bày tỏ rõ ràng ý kiến, trường hợp phát sinh này cũng là quá mức đặc biệt...

Vậy nhưng điều không ai tưởng còn chưa dừng lại ở đó, ai có thể ngờ bên trong thân xác của đứa trẻ sơ sinh lại là linh hồn của một đứa nhỏ ba tuổi. Mà đứa nhỏ này cũng là Thiên Vũ của năm ba tuổi ở đời trước đột ngột chết đi, ngay trong chính bữa tiệc sinh nhật hoành tráng của mình. Tuy vậy khi nhận thức lại, Thiên Vũ mới mù mờ phát hiện mình sống lại vào thời điểm lúc mới sinh ra. Dường từ khái quát hơn là trọng sinh.

"Mẹ con mình về nhà gặp bố nhé." Mạc Tiêu Thanh mặc thêm quần áo cho con, đi xong tất cho Thiên vũ rồi mới mỉm cười. Đêm trước nhiệt độ giảm mạnh, sáng sớm tuyết rơi phủ trắng khiến xe cộ khó có thể thể di chuyển, cũng đồng nghĩa với việc Hoàng Hữu Mộc không thể đến viện thăm cô. Tâm tình Mạc Tiêu Thanh bứt rứt, lại nghĩ mấy tiếng không được gặp anh, cô đã thấy nhớ, hướng chỉ là gần nguyên cả một ngày.

Thiên Vũ quan sát khuôn mặt hồ hởi của mẹ, sau cùng lại nhắm mắt nằm im. Trẻ nhỏ luôn thích ngủ, Mạc Tiêu Thanh cho là như vậy nên mới hoàn toàn bỏ qua tia chán ghét vụt qua đáy mắt con trai.

Mà Thiên Vũ lúc trước cũng chỉ giả vờ, thế nhưng không được bao lâu lại thực sự tiến vào mộng đẹp.

Đến khi mơ hồ thức dậy, lịch sử lần nữa tái diễn, không biết đời trước Mạc Tiêu Thanh phát hiện Hoàng Hữu Mộc ngoại tình là vào khoảng thời gian nào, nhưng đời này không ngờ là trong đêm nay, cái đêm mà Mạc Tiêu Thanh không ngại gió rét, mang theo con trai xuất viện về nhà sớm trước một tuần để khiến cho chồng bất ngờ.

Cũng kể từ đó, tất thấy đều đã vỡ mộng...

Trong giấc mơ, ký ức vụn vặt tựa đã trôi vào quên lãng tái hiện một cách chân thực. Không phải là tiếng bập bẹ kêu cha gọi mẹ, câu nói đầu đời của Thiên Vũ không ngờ lại là, "Mẹ ơi đừng khóc."

Chỉ ít hiện tại mẹ còn có con!

Bạn đang đọc truyện *Trái Tim Của Tôi Là Thiên Thần Hay Ác Quỷ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.